

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ.

ARISTOPHANIS COMŒDIÆ.

ACCEDUNT

PERDITARUM FABULARUM FRAGMENTA

EX RECENSIONE

G. DINDORFII.

TOMUS III.

ANNOTATIONES.

OXONI,
E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.
MDCCCXXXVII.

PRÆFATIO.

TERTIO hoc volumine complexus sum quæ ad emendandas et interpretandas comici fabulas vel ab aliis utilia allata videbam vel ipse dicenda habebam. Cujusmodi annotationum delectu eo magis opus esse videbatur, quum ampla commentariorum collectio a C. D. Beckio eodem fere instituta consilio, quo Æschylus Butleri Euripidesque Glasgoviensis, tanta onerata sit inutilium futiliumque rerum copia, ut si novissimæ quæque ad poetas scenicos annotationes pari collectæ diligentia prioribus adjungantur voluminibus, paullatim eo simus perventuri ut quemadmodum poemata Thespis, ita commentarios poematum plaustri vehant philologi. Est autem commentariorum genus illud tanto molestius legentibus quo pauciores omni tempore et critici et interpretes exstiterunt quorum opera his poetis vere fructuosa fuerit. Atque Aristophanis quidem diligentius tractandi prima, quæ memoratu digna sint, initia ab Ludolpho Kustero et Stephano Berglero facta videmus ineunte superiore seculo. Quorum Berglerus quum in explicandis potissimum verbis sentiisquæ elaborasset, etsi multa attulit hodie minus necessaria, aliæ tamen annotationes ejus plurimæ servari a me potuerunt, quarum hæc præcipua virtus est, quod perspicue et sine ullis verborum ambagibus exponit quæ cognovisse operæ pretium sit. Eandem

et majorem laudem facile mereri potuisset Kusterus, nisi opera ejus nimis tumultuaria fuisset et in colligendis potissimum annotationibus aliorum versata vel pridem editis vel privatim cum ipso communicatis: quibus tenuia quorundam eorumque ne optimorum quidem codicum excerpta accesserunt. Eodem fere tempore in Aristophane emendando operam posuit Ricardus Bentleius, qui non solum plurima omnis generis vitia feliciter correxit, sed etiam subtiliores quasdam sermonis Attici metrorumque leges admirabili pro illis temporibus sagacitate exploratas se habuisse correctionibus suis non raro prodidit. Quod ex annotationibus de margine exemplaris ejus descriptis et nostra demum memoria Londini editis aliquanto clarius intelligitur quam ex iis quas ipse de Pluto et Nubibus ad Kusterum olim perscripsit, dissimillimas Ezechielis Spanhemii, quibus subjectæ a Kustero sunt, annotationibus: qui tædium, quod inepta doctrinæ ostentatione afferre solet, magnopere auget horrido et tortuoso genere dicendi. Proximus quamvis longo intervallo Bentleio Brunckius fuit, alacri vir ingenio elegantique doctrina, qui licet a vero sæpissime aberraverit, tamen adhibitis Parisinorum potissimum librorum copiis innumera priorum editionum vitia correxit, alia conjecturæ ope sanavit: quarum emendationum, plerumque in rebus versantium levioribus, bona pars communis ei cum Bentleio est. De quo in universum monitum volui, quum in annotationibus primum ejusque emendationis auctorem nominasse satis habuerim. Nova vero et splendidior quam a Brunckio exspectari poterat lux Aristophani affulsit invento libro Ravennate, cui postmodum Venetus accessit, collatisque in hunc poetam quum aliorum studiis tum inprimis Porsoni, Elmsleii et Dobræi.

Horum igitur aliorumque virorum doctorum annotationibus ita sum usus ut quæ vere utiliterque monita vidissem vel ipsorum vel meis verbis referrem. A commemorandis diversis aliorum opinionibus, ubi res dubia esset, refellendisque, sicubi operæ pretium videretur, erroribus etsi minime abhorruî, severa tamen lege cavi ne exagitandis inanibus quorumvis commentis et ipse tempus perderem et lectores defatigarem. Plurima enim in hoc ut in omni genere literarum inveniuntur quæ refutasse documentum sit stultitiæ non multo minoris quam ipsum excogitasse, verissimumque est verbum Galeni τὰ ἡλίθια καταφρονεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἐλέγχεσθαι πρέπειν.

In scripturæ diversitate afferenda hanc mihi legem scripsi ut optimorum librorum, Ravennatis, Veneti, et Parisini A, prætereaque, ne deterioris notæ codicum exemplum deesset, Parisini B lectionem tantum non integram, reliquorum aliis in fabulis copiosiore, parciorem in aliis apponerem. Neque enim eadem omnium comœdiarum ratio est. Integerrima ad nostra tempora pervenit Plutus, cujus quum plurimi codices supersint, paucissimis res absolvi potuit, nec commitendum putavi ut exponenda infimæ ætatis codicum lectione magnum sine ullo fructu tædium crearem lectoribus. Ad Plutum ab hac parte propius quam ceteræ accedunt Nubes Ranæ Equites Acharnenses Pax Aves: quibus fabulis etsi multo frequentius quam Pluto criticorum adhibendæ conjecturæ fuerunt, pleraque tamen codicum vitia sunt ejusmodi ut certissimis corrigi potuerint emendationibus, paucis quibusdam locis exceptis, Pacis potissimum et Avium, qui a grammaticis librariisve sunt interpolati, quum vel oblitterata aliqua ex parte essent vel plane evanuisent verba poetæ. Aliquanto deterior Vesparum conditio fuit, quam fa-

bulam non in nostris demum vel qui proxime hos antecesserint codicibus, sed jam antiquissimorum grammaticorum ætate locis pluribus fuisse defectam ex annotationibus colligi potest scholiastarum ad v. 1283. ubi exciderunt versus antistrophici, qui oppositi fuerunt versibus 1265.—1274. ne ipsis quidem ex omni parte integris. Minus amplæ sex aliorum locorum sunt lacunæ, quas utcunque explere conati sunt recentiores quidam grammatici: neque enim veteribus magistris Alexandrinis additamenta illa nimis futilia imputari velim. Sunt autem hæc:

1. v. 283. διὰ τοῦτ' ὀδυνηθεῖς.
2. v. 339. τίνα πρόφασιν ἔχων.
3. v. 342. ὅτι λέγεις τι περὶ τῶν νεῶν (corrig. νέων) ἀληθές.
4. v. 407. ἐντέτατ' ὀξύ.
5. v. 410. καὶ κελεύετ' αὐτὸν ἥκειν ὥς ἐπ' ἄνδρα μισόπολιν
ὄντα ἀπολούμενον . . . ὥς χροί.
6. v. 1062. μόνον ἄνδρες μαχιμώτατοι.

Ecclesiazarum fabulæ pars maxima satis integra est servata, paucis tantum locis carminum illorum, quæ leguntur v. 890.—975. gravioribus affectis non tam scripturæ vitiis quam vitiorum in libris antiquioribus inventorum interpolationibus, iterumque ultimo, quo fabula finitur, chori carmine, ex quo versus plures videntur excidisse. Difficilior emendatu Lysistrata fuit, in qua hæc est singularis ratio codicum, ut Ravennas, qui in novem, de quibus dixi, fabulis plerumque præstat ceteris codicibus, in Lysistrata centenis locis corrigendus sit e libris quattuor recentioribus, Parisinis BC, Vossiano et, cujus lectiones nunc primum edidi, Florentino Δ. Cum Ravennate in rebus plerisque omnibus consentiunt Urbinas, ex quo hæc fabula una cum Thesmophoriazasis primum edita est Florentiæ a. 1515, et Augustanus recentissimus.

Quibus tribus libris—neque enim ulli usquam alii videntur exstare—quum solis utamur in Thesmophoriazasis, non mirandum est eam fere esse hujus fabulæ conditionem, quæ Lysistratæ foret, si quattuor illis, quos modo dicebam, codicibus essemus destituti. Quamobrem non solum conjecturis paullo frequentioribus opus fuit, sed etiam locos corruptos plures plane intactos relinqui oportuit. Idem enim huic fabulæ quod Vespis accidit, ut oblitteratis hic illic poetæ verbis imperitorum correctorum conjecturæ et supplementa substituerentur. Cujus temeritatis quum plura sint exempla in carminibus chori v. 352—371. 659—725. 953—1000. tum omnium luculentissimum deprehenditur v. 438.

πάντα γὰρ λέγει δίκαια,
πάσας δ' εἰδέας ἐξήτασεν,
πάντα δ' ἐβάστασεν φρενὶ πυκνῶς τε
ποικίλους λόγους ἀνεῦρεν,

quibus verbis quum in antistropho hæc respondeant omni ex parte integerrima,

—τήνδε τὴν θρασεῖαν οὔτω.
τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον
κατὰ τὸ φανερόν ᾧδ' ἀναιδῶς
οὐκ ἂν ῥόμην ἐν ὑμῖν—,

manifestum est in strophæ nihil præter primum ultimumque illorum quos apposui versuum a poeta scriptum, medios autem duos turpiter esse interpolatos. Cujusmodi in locis tacere præstat quam inanibus ludere conjecturis omnique idoneo fundamento destitutis.

Aristophanis Byzantii aliorumque grammaticorum veterum studia in poetarum scenicarum exemplaribus corrigendis versata, quantum comici fabulis vel profuerint vel nocuerint ex paucis quæ in scholiis dispersa sunt indiciis, de quibus in præfatione scholiorum expo-

nemus, æstimari nequit. Illud tamen affirmare ausim longe modestius in hoc poetarum genere versatos illos esse quam in carminibus Homericis : neque obscurum est cur veterum epicorum carmina interpolare longe facilius fuerit quam in poetis Atticis fraudem peritis facere lectoribus.

Scholorum Græcorum eximius ad interpretanda, exiguus ad emendanda poetæ verba usus fuit. Nam in locis gravius corruptis, quales supra tetigi, scholia vel plane deficiunt vel a grammaticis recentioribus scripta cum vitiis codicum conspirant, ita ut parvus eorum sit locorum numerus, quorum non aliunde quam ex scholiis peti a me potuerit vera scriptura, eaque plerumque talis, quam conjectura assequi facillimum fuisset. Quod vere a me dici ex indice locorum infra posito perspicietur :

Plut. 544. φύλλ' libri] φυλλεῖ' scholiasta

Ran. 103. μάλα] μάλλά

169. μὴ εὖρω] μὴ ἔχω

567. τὰς ψιάθους] τοὺς ψιάθους

610. μάλ'] μάλλ'

Equit. 197, 204. ἀγκυλοχείλης] ἀγκυλοχήλης

278. ἐγὼ δείκνυμι] ἐγὼ νδείκνυμι

975. ἀφικνουμένοισιν] ἀφικνουμένοις

Acharn. 13. μόσχῳ] Μόσχῳ

615. ὑπὲρ] ὑπ'

924. αἱ νῆες] εὐθύς

1177. ἔργ'] ἔρι'

Vesp. 220. —μελη—]—μελι—

505. ὀρθο—] ὀρθρο—

1050. εἴπερ ἐλαύνων] εἰ παρελαύνων

1221. Ἀκέστερος] Ἀκέστορος

Pac. 7. περικυκλίσας] περικυλίσας

616. ἡκῆκείν] ἡκῆκῆ

715. σὺ βουλῇ] βουλῇ σύ
 774. ἀνδρός] λαμπρόν
 959. θαλάσιον] θαλίον
 Av. 45. ὅποι] ὅπου
 146. τὴν θάλατταν] θάλατταν
 1598. τι] τό
 Eccles. 23. ἀγαθίζομένας] ἐγκαθίζομένας
 1063. ἥ] ἥπερ
 Thesm. 24. προσμάθοι μὴ] προσμάθοιμι
 39. λεώς] λαός
 122. διανεύματα] δινεύματα
 124. κίθαριν] κιθάραν
 179. κοινῇ] καινῇ
 273. ὑποκράτους] Ἱπποκράτους
 356. λεγούσαις] λεγούσας
 697. τροπαῖον] καὶ τροπαῖον
 834. Τηνίοισι] Στηνίοισι
 910. ἀφύων] ἰφύων
 947. πέσωμεν] παίσωμεν
 Lys. 63. Θεαγένους] Θεογένους
 282. ἀσπίδων] ἀσπίδας.

Ab scholiasta totus pendet Suidas, qui quum uno pluribusve codicibus sit usus Ravennati Venetoque similis, ipse quoque paucas tantum easque levissimas vulgatæ scripturæ emendationes præbuit, licet ultra tria millia locorum in lexicon suum receperit, quorum ego eos tantum, qui de caussa quacunque memorabiles essent, annotandos, ceteros eo magis prætermittendos censui, quum indicem accuratissimum editioni suæ adjecerit Gaisfordius. Emendationes autem quas dicebam hæ sunt :

- Nub. 272. ἀρύεσθε libri] ἀρύτεσθε Suidas
 862. πειθόμενος] πιθόμενος
 Ran. 149. ἡλόησεν] ἡλόησεν

Equit. 991. μαθεῖν] λαβεῖν

Acharn. 35. ᾗδεις] ᾗδεν

119. ἐξευρημένε] ἐξευρημένε

441. ὥσπερ] ὅσπερ

671. ἀνακυκλῶσι] ἀνακυκλῶσι

916. θρυαλλίδας] θρυαλλίδα

1072. ἀμφιχαλκοφάλαρα] ἀμφὶ χαλκοφάλαρα

Vesp. 135. φρυαγμοσεμνακουστίνους] φρυαγμοσεμνάκους τινάς

504. ὅτι] ὅτι

673. ᾗσθοντο] ᾗσθηνται

699. ὅποι] ὅπη

Pac. 182. μιαρέ] βδελυρέ

496. ὑμῖν] ἡμῖν

747. τὸν νῶτον] τὸ νῶτον

1029. χρεῶν ἐστι] χρεῶν in libris quibusdam

Av. 1096. ὑφηλιομανής] ἡλιομανής

Eccles. 78. ἐκεῖνο] ἐκείνων

234. μᾶλλον] θᾶττον

473. τε] γε

650. ἐπεπόνθειν] ἐπεπόνθη

Thesm. 53. ἀσπίδας] ἀψίδα

106. ἔχεις] ἔχει

162. οἱ περὶ] οἷπερ

178. οἶον] οἶος

196. καὶ γὰρ] καὶ γὰρ ἄν

392. μυχοτρόπους] μοιχοτρόπους

469. ὀνοίμην] ὀναίμην

560. τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνή] ἑτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει

630. τί] τί μέντοι

Lys. 64. τᾱκάτιον] θούκάτειον

824. σάκανδρ'] σάκανδρον

1153. ἐτέρους ἱππίους] ἐταίρους Ἰππία.

Non major aliorum grammaticorum usus fuit, quibus hæc pauca debemus:

- Plut. 179. Λαίς libri] Ναίς Athenæus
 545. θράνους] θράνου Pollux
 1005. ὑπήσθιεν] ἐπήσθιεν Athenæus
 Nub. 821. ἀρχαῖκά] ἀρχαικά grammaticus Bekkeri
 Ran. 369. ἀπαυδῶ] αὐδῶ Gellius
 1157. ἥκειν] ἥκω Gellius
 1433. ἐτραφῆ] ἐκτρέφει Plutarchus
 Equit. 417. κυνοκεφάλῳ] κυνοκεφάλῳ Phrynichus et
 Photius
 1049. πεντεσυρίγγῳ] ἐν πεντεσυρίγγῳ Etymol. M.
 1331. τεττιγοφόρος] τεττιγοφόρος Hesychius
 Acharn. 3. ψαμμοκοσιογάργαρα] ψαμμοκοσιογάργαρα He-
 sychius
 85. δ'] θ' Athenæus
 95. ναύφρακτον] ναύφαρκτον Photius
 133. κεχῆνατε] κεχῆνετε Chæroboscus
 459. κυλίσκιον—ἀποκεκρουσμένον] κοτυλίσκιον—ἀποκεκρου-
 μένον Athenæus
 778. σιγῆς] σιγῆν Gregorius Corinthius
 Vesp. 3. προῦφειλες] προῦφείλεις Phrynichus
 510. ἐγχέλυσιν] ἐγχέλεσιν Athenæus
 Av. 23. τι λέγει] τίξει Photius, si glossa illa huc re-
 ferenda
 97. ἦν] ἦ Chæroboscus
 149. τί οὐ] τί δ' οὐ Pausanias (et scholiasta ad
 Acharn. 724. ex eoque Suidas)
 639. νυστάζειν] νυστάζειν γ' Plutarchus
 1656. νόθῳ ἑξαποθνήσκων] τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων Harpo-
 cratio
 Eccles. 838. ἐπινενασμέναι] ἐπινενησμέναι Phrynichus
 Thesm. 456. λαχάνοις] τοῖς λαχάνοις Plutarchus et Gel-
 lius
 504. ὠκυτόκει'] ὠκυτόκι' Pollux
 1197. τὸ συνβίνην] συνβίνην Photius

Lys. 43. ἐξηγησμέναι] ἐξανθισμέναι Clemens Alex.

398. ἀκόλαστ' ἄσματα] ἀκιλαστάσματα grammaticus
Bekkeri

549. ἀνδρειοτάτων] ἀνδρειοτάτη Athenæus (et Suidas).

Alia enim, quæ speciem quandam veri habent, re vera autem memoriæ erroribus debentur, hoc loco commemorare nihil attinet: cujusmodi est quod Stephanus Byzantinus (s. v. Ἀθῆναι) ex Pluti v. 772. ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον, κλεινὴν πόλιν scriptum attulit et ἀκρόπολιν intellexit, quæ tam aliena ab illo loco interpretatio est, ut libro non inspecto ab Stephano posita videatur.

Scribebam Lipsiæ exeunte anno 1835.

INDEX LIBRORUM.

1. *R*, codex membranaceus olim monasterii Classensis, nunc bibliothecæ collegii Ravennatis, foliis 180. forma maxima, seculo scriptus undecimo. Insunt comœdiæ undecim hoc ordine, Plutus Nubes Ranæ Aves Equites Pax Vespæ Lysistrata Acharnenses Thesmophoriazusæ Ecclesiazusæ. Hujus libri etsi ea est ad codices ceteros ratio ut communis eorum fons haberi nequeat, quum et vitia plurima insint ex aliis libris corrigenda et aliquoties versus integri desiderentur librarii negligentia omissi, tamen, si lectiones ejus in universum spectemus, ut antiquissimus omnium, ita præstantissimus est. Nam et lectiones optimas non paucas sibi proprias habet et versus tres servavit nullo alio in libro inventos, Pac. 897. *πλαγίαν καταβάλλειν, ἐς γόνατα κύβδ' ἐστάναι.* Eccles. 223. *πέττουσι τοὺς πλακοῦντας ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.* 303. *ἐν ταῖς στεφανώμασιν.* Primus eo usus est quamvis non nominato Antonius Francinius in editione Juntina a. 1525. qui non solum Pacis versus 948—1011. in editione Aldina et Juntina a. 1515. omissos edidit, sed etiam lectiones multas, in Vespis potissimum et Pace, rarius in aliis fabulis, e libro Ravennate excerptas editioni suæ intulit, nullum tamen, qui erat illorum mos temporum, certum consilium secutus. Post Francinium neglectus jacuit, donec a Philippo Invernizio, jurisconsulto Romano, investigaretur a. 1794. et accuratius quam ab illo fieri

- poterat excuteretur ab Immanuele Bekkero, qui hujus Venetique libri lectiones edidit in editione Londinensi a. 1829.
2. *V*, codex membranaceus bibliothecæ Marcianæ Venetæ 474. forma quadrata foliis 172. simillimus Ravennati. Insunt fabulæ septem, Plutus Nubes Ranæ Equites Aves Pax Vespæ. Primus quem hujus libri præstantia adverteret Villoisonus fuit, cujus vide præfationem ad Homerum p. xix.
 3. *A*, Parisinus regius 2712. membranaceus seculi decimi tertii. Plutus Nubes Ranæ Equites Aves Acharnenses et Ecclesiazarum versus 444. priores.
 4. *B*, Parisinus 2715. chartaceus. Habet Equites Acharnenses Aves Vespas Lysistratam Ecclesiazarum (1—1135.) Pacem, locis plurimis imperiti correctoris manum expertus. Seculi sexti decimi esse dicitur in Catalogo bibliothecæ.
 5. *C*, Parisinus 2717. chartaceus, inferior Parisino A, melior Parisino B. Insunt Equites Acharnenses Vespæ Plutus Nubes Ranæ Aves Pax Lysistrata.
 6. *D*, Parisinus bombycinus post impressum catalogum in bibliothecam regiam illatus. Plutus Nubes Ranæ.
 7. *E*, chartaceus Pluti Nubium Ranarum ipsius liber Brunckii, cujus post obitum in Angliam est translatus. In fine *Μιχαὴλ ὁ τοῦ Ανγγᾶ πενία συζῶν ἐξέγραψεν ἐν Ῥουθύμνῃ Κρήτης*.
 8. *F*, Parisinus regius 2820. chartaceus, ex plurium codicum mutilorum reliquiis compositus, easdem quas D et E fabulas complexus. His sex codicibus et Augustano usus est Brunckius.
 9. 10. Augustanus, nunc Monacensis 492, chartaceus seculi quinti decimi, forma quadrata, foliis 53. Thesmophoriazusæ et Lysistrata. Ex alio ejusdem

bibliothecæ codice (137.) chartaceo foliorum 105. scripto a Michaelē Apostolio, lectionis varietatem ad Ecclesiazusas edidit Dobræus in appendice p. 76. sed eam tam inutilem, ut hujus libri vix usquam mentio a me fieri potuerit. Insunt præterea Plutus Nubes Ranæ.

11. Γ, Florentinus bibliothecæ Laurentianæ 31, 15. chartaceus seculi quarti decimi, foliorum 162. formæ majoris. Insunt Euripidis tragædiæ quattuor et Aristophanis Acharnenses Ecclesiazusæ Equites Aves Vesparum fragmentum (v. 421—1396.) et Pacis (v. 378—1300.). Bonæ notæ liber, plerumque cum codicibus melioribus consentiens.
12. Δ, Laurentianus 31, 16. chartaceus seculi quinti decimi, foliis 259. formæ quartæ minoris. Plutus Nubes Equites Ranæ Acharnenses Aves Vespæ Lysistrata. Hoc usus sum in fabulis quinque, omis- sis quas conferri operæ pretium non erat Pluto Nubibus Ranis. Similis est Parisino B, minus tamen quam ille a correctore interpolatus.
13. Θ, Laurentianus 2779. e bibliotheca Abatiæ Florentinæ, chartaceus seculi quarti decimi. Insunt Plutus Nubes Equites Ranæ. Hoc usus sum in Equitibus.
14. 15. 16. Excerptis quibusdam codicis Vaticano-Palatini in Acharnensibus Equitibus Vespis Pace et Lysistrata, Vaticano-Urbinatis in Nubibus Avibus Ranis et Pluto, Arundeliani in Nubibus et Pluto usus est Kusterus.
17. Lysistratæ codicem Vossianum Leidensem 77. partibus pluribus defectum, a Kustero aliisque inspectum, ipse accuratius contuli. Est bombycinus seculi decimi quarti, foliis undecim formæ majoris. Ejus apographum, quo Benteius usus est, servatur

Cantabrigiæ in bibliotheca collegii Trinitatis. Avium fragmentum (v. 1492—1765.) in alio codice Vossiano repertum comparavit Dobræus.

18. 19. 20. 21. Codices Mutinenses tres recentes chartaceos, unum Pluti Nubium et Ranarum, duos Pluti et Nubium, Parisiis, quo delati fuerant ex Italia superiore, inspexit Bekkerus. Ejusdem generis est Borgianus ab Invernizio collatus.

22. Codice Dorvilliano (nunc Bodleiano X. 1. 3, 13.) chartaceo, scripto a. 1451. in Pluto usus est Hemsterhusius, in Nubibus Porsonus.

De codicibus Harleianis, Baroccianis et Cantabrigiensibus, non alias quam Plutum Nubes et Ranas fabulas complexis, vel a Porsono vel ab se ipso collatis dixit Dobræus in Aristoph. p. VII—X. Raro operæ pretium fuit horum librorum mentionem facere, in quibus excutiendis non tantum studii posituros fuisse credo Porsonum et Dobræum, si jam tum libri Ravennatis Venetique bonis integris uti licuisset.

Inter libros editos principem locum tenet editio Aldina (a. 1498.) fabularum novem, quam ex uno pluribusve infimæ ætatis codicibus esse compositam vitiorum multitudo ostendit. Editionem Aldinam, locis non paucis correctam ex codicibus Florentinis, repetiit Bernardus Junta a. 1515. Idem eodem anno Thesmophoriazusas et Lysistratam adjunxit ex codice Urbinate editas, de quo dixi in præfatione. His duabus fabulis omissis Aldinas novem repetiit Antonius Francinius in editione ab Philippi Juntæ heredibus facta a. 1525. adhibito passim libro Ravennate: de quo supra dixi. Has tres editiones quæ insecutæ sunt plurimæ usque ad Kusteri tempora (a. 1710.), earum aliæ Aldinam, aliæ Juntinam primam, pleræque Juntinam secundam expresserunt, correctis hic illic levioribus scripturæ vitiis:

quas emendatiunculas, quatenus ex codicibus peti non poterant, suis locis commemoravi. Nam omnem ex veteribus editionibus, quæ artis criticæ infantiam ubique produnt, apponi lectionis discrepantiam nemo hodie erit qui expetat. Iis enim nunc utimur codicum copiis ut futilis ille lectionum apparatus, qualem Beckius commentariis in Plutum Nubes Ranas et Aves adjecit, tandem aliquando abjiciendus videatur.

Scaligeri quas passim memoravi conjecturæ additæ sunt editioni Leidensi a. 1624. Bentleii emendationes editæ sunt in diarii classici Londinensis fasciculis 21—27.

INDEX

CARMINUM ANTISTROPHICORUM.

NUBES.

275-290=299-313
 563-594=595-626
 700-706=804-810
 949-958=1024-1033
 1303-1310=1311-1320
 1345-1552=1391-1398

RANÆ.

324-336=340-353
 372-376=377-381
 384-388=389-393
 394-397=440-443=444-447
 448-453=454-459
 534-548=590-604
 675-705=706-737
 895-904=992-1003
 1099-1108=1109-1118
 1370-1377=1482-1490=1491-1499

EQUITES.

303-313=382-390
 322-334=397-408
 551-580=581-610
 616-623=683-690
 756-760=836-840
 973-984=985-996
 1111-1130=1131-1150
 1264-1289=1290-1315

ACHARNENSES.

204-218=219-233
 284-301=335-346
 358-365=385-392
 665-691=692-718
 971-987=988-999
 1008-1017=1037-1046
 1150-1161=1162-1173

VESPÆ.

273-280=281-289
 291-303=304-316
 333-345=365-378
 403-429=461-487
 526-545=631-647
 729-736=743-749
 868-873=885-890
 1060-1090=1091-1121
 1265-1274= * * * *
 1275-1283=1284-1291
 1450-1461=1462-1473
 1518-1522=1523-1527

PAX.

345-360=385-395=582-600
 459-472=486-499
 775-796=797-817
 856-867=909-921
 939-955=1023-1038
 1127-1158=1159-1190

AVES.

327-335=343-351
 451-459=539-547
 737-768=769-800
 851-858=895-902
 1058-1087=1088-1117

1188-1195=1262-1268
 1313-1322=1325-1334
 1470-1481=1482-1493
 1553-1564=1694-1705
 1731-1736=1737-1742

ECCLESIAZUSÆ.

289-299=300-310
 483-492=493-503

THESMOPHORIAZUSÆ.

434-442=520-530
 959-961=962-965=966-968
 969-971=977-979
 972-974=980-982=987-989
 975 976=983 984=985 986
 990-994=995-1000

LYSISTRATA.

256-265=271-280
 286-295=296-305
 321-334=335-349
 476-483=541-548
 614-635=636-657
 658-681=682-705
 781-804=805-828
 1043-1072=1188-1215

PLUTUS.

DUPLEX hujus fabulæ editio fuit, altera veteris, altera, quæ superest, mediæ, quam grammatici dicere solent, comœdiæ temporibus scripta. De utraque peculiari dissertatione disseruit Franciscus Ritterus, Bonnæ edita a. 1828. ex qua nos potiora repetimus passim compendifacta et in ordinem redacta commodiorem.

“ Bis Plutum fabulam ab Aristophane editam esse testatur scholiasta ad v. 173. priorem archonte Diocle, qui eponymus fuit olymp. 92, 4. posteriorem, quod argumenti quoque scriptor tradit, archonte Antipatro, h. e. olymp. 97, 4. Alii scholiastæ ita loquuntur interdum ut unam tantum hujus fabulæ editionem cognitam habuisse videantur. Sic ille qui annotationem ad v. 179. scripsit, secundæ editionis nescius, offendit in illo versu quem in fabula archonte Diocle in scenam commissa locum habere non posse animadvertit quidem, sed, cum nihil de Pluto posteriore sciret, difficultatem solvere non potuit. Alio modo erratum ab scholiasta, qui ad v. 1146. (1147.) *μὴ μνησικακήσης, εἰ σὺν φυλὴν κατέλαβες*, annotavit ἀλλὰ ταῦτά γε οὐπω ἐπέπρακτο οὐδὲ τὸ ἐπὶ τριάκοντα ἤδη ἦν. Nescit igitur scholiastes quomodo Thrasybuli facinus, quod cadit in Olymp. 94, 1, in Pluto (quippe de priore cogitat) commemorari possit. Hujus difficultatis s. ἀπορίας duas in sequentibus proponit solutiones s. λύσεις, primam hanc: τοῦτο οὖν ἔοικέ τις ἐκ τοῦ δευτέρου Πλούτου μετενεγκὼν ἐνθάδε, ὀλιγωρῆσαι τῆς ἀλογίας αὐτῆς· alteram hanc: ἢ καὶ αὐτὸς ποιητὴς ὕστερον ἐνθεῖναι ἀπὸ τῶν συνηκῶν τῶν Ἀθήνησι γενομένων πρὸς τοὺς καταλαβόντας (scil. Φυλὴν). Hic igitur grammaticus Plutum posteriorem fuisse sciebat, se autem interpretari Plutum priorem putabat, in quam aut alius aut ipse poeta versum ad res a Thrasybulo gestas respicientem postea intulerit. Itaque nostræ fabulæ versum ille explicabat, et quod Plutum priorem se manibus tenere opi-

nabatur, eo se indoctum, quod rationem et causam, cur hicce versus adjectus fuerit, explicabat, eo ineptum se ostendit. Sed hisce illud satis certo conficitur, quod aliis præterea indiciis mox probabitur, fuisse Pluti editionem primam et alteram: utram interpretarentur scholiastæ, ipsi ignorabant; omnes autem interpretati sunt nostram fabulam. Cum igitur nihil expédiant scholiastarum conjecturæ, neque interpretum recentiorum hac de re sententiæ sufficiant, ipse ostendere conabor Plutum fabulam, quam nos legimus, esse posteriorem.

“Ceteræ, quæ supersunt, Aristophanis fabulæ omnes versantur in argumentis ex Atheniensium re publica petitis notandisque æqualium hominum vitiis. Id secus est in Pluto. Notantur quidem in ea Athenienses et Atheniensium vitia, sed ejusmodi vitia, quibus cum omnibus fere temporibus multi populi obstricti sint, tum illa ætate non Athenienses solos, sed omnes Græcos eodem avaritiæ morbo laborasse infra videbimus. Jam obscurum esse non potest, quid significaverit grammaticus Kusteri p. xiii. Καὶ γὰρ τὸ τοῦτον δράμα ὁ Πλούτος νεωτερίζει κατὰ τὸ πλάσμα, τὴν τε γὰρ ὑπόθεσιν οὐκ ἀληθὴ ἔχει. *Hypothesis non vera* talis est, quæ non in singularibus certisque rebus ex ipsa Atheniensium re publica et vita sumtis contineatur.

“Neque vero odiosa et nefaria pecuniæ parandæ artificia, sed stulta atque vana divitiarum adipiscendarum studia in Pluto ridentur. Quapropter magnam habet hæc fabula hilaritatem et pauca tantum ejus acerbitatis, quæ propria erat comædiæ antiquæ, vestigia. Hoc inde factum videtur, quod Aristophanes magis in fabula ipsa (μύθος s. ὑπόθεσις) a se excogitata versatur, quam rerum veritatem respicit, secutus mediæ comædiæ morem, quæ totam suam operam ad ὑποθέσεις, h. e. ad generalem vitæ et morum descriptionem, conferebat. Conf. gramm. Kusteri p. xii. Τῆς δὲ μέσης κωμωδίας δύο ποιηταὶ—κατασχολοῦνται περὶ τὰς ὑποθέσεις de quo loco cf. Meinekii Quæst. Scen. specim. 2. p. 4. Hæc rerum veritas neglecta est etiam in hominibus nominatim descriptis: nam in aliis nostri poetæ comædiis is, quem ille maxime obstrictum judicaret vitiis per fabulam exagitandis, αὐτοπροσώπως inducitur, aut saltem acerbe perstringitur, in *Acharnensibus* et *Pace* Lamachus, in *Equitibus* et *Vespis* Cleo, in *Nubibus* Socrates, in *Thesmophoriazusis* et *Ranis* Euripides. In Pluto quidem, ut infra videbimus, no-

minatim homines describuntur, sed non ita, ut ea vitia, quæ in tota fabula exagitantur, in istis præcipue notentur. Quapropter neque *αὐτοπροσώπως* quisquam inducitur, neque primariæ hujus fabulæ personæ certis hominibus tum viventibus simillimæ descriptæ sunt, id quod significavit Græci argumenti auctor, Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα πεπλασμένα εἰσὶ παρὰ τοῦ ποιητοῦ. Qua in re mediæ Aristophanes comædiæ morem sequitur, cujus emendatores neminem *αὐτοπροσώπως* perstringebant teste Platonio Kusteri p. xi. Οὐ μὴν οὐδὲ τὰ προσωπεῖα ὁμοιοτρόπως τοῖς ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ κατεσκευασμένοις εἰσῆγον· ἐν μὲν γὰρ τῇ παλαιᾷ εἴκαζον τὰ προσωπεῖα τοῖς κωμωδουμένοις.

“Quemadmodum rebus ipsis media comædia ab antiqua differebat, sic quoque dicendi genus in ea mutatum est. Cum enim antiqua omnes dicendi modos mira varietate adhiberet, modo humillima socci oratione incedere, modo altissimo tragicorum et lyricorum spiritu ferri soleret: media ubique cultum et temperatum orationis genus adoptabat. Cf. grammaticus Kusteri p. xii., Λογικὰς ἔχουσι (mediæ comædiæ poetæ) τὰς ἀρετὰς, ὥστε σπάνιον ποιητικὸν εἶναι χαρακτήρα παρ’ αὐτοῖς de quo loco erudite disputantem vide Meinekium Quæst. Scen. II. p. 4. Idem hoc de Pluto dici potest. Sobrium, tranquillum et æquabile genus dicendi per totam hanc fabulam reperitur, et sicubi versus altioris spiritus inveniuntur, illi ad ridendos tragicos immixti sunt. Sed de his infra dicetur; nunc quidem, postquam fabulæ argumentum et dicendi genus mediæ comædiæ *χαρακτήρα* præ se ferre demonstratum est, quæ fuerint chori in Pluto et media comædia munera, videamus.

“Primum omnium apparet sæpius in hac fabula justam desiderari temporum atque rerum consecutionem, et quidem tribus potissimum in locis, post vv. 626. 801. 958. (959.) Nam servus Cario, qui post versum 626. cum Pluto, Chremylo et Blesidemo ad Æsculapii templum abierat, statim reversus (627.) narrat, quomodo Plutum, ad mare deductum, aqua marina lavarint, inde ad Æsculapii templum devenerint, per satis longum tempus ibi incubuerint, quæ ipse ridicule fecerit, quod Neocliidi acciderit, quomodo Pluto oculorum lumen restitutum sit, qui denique circa deum cæcitatem liberatum fuerit hominum concursus. Secundus est locus post v. 801, ubi Plutus scena relicta cum ceteris actoribus domum Chremyli ingreditur: sed,

ecce, statim versu sequenti prodit servus, bona admiranda, quæ novus deus attulerit, enumerans, additque dominum suum, qui modo scenam reliquerat, occupatum esse in bove immolando, hirco et ariete, seque fumo inde exorto foras pulsum esse. Tertius est locus post v. 958. (959.), ubi Chremylus a scena in domum suam discedit, virum justum ad deum deducturus: sed nullo fere temporis spatio interjecto post sex versus (v. 965. sive 966.) rursus comparet in scena. Cum igitur his in locis (et idem valet de aliis mox indicandis) justa temporum et rerum successio s. fabulæ *οικονομία*, sublata ac perturbata videatur: exponere conabimur, qua ratione hoc incommodum Aristophanes evitaverit. De illo igitur, quod post v. 626. offendere dixi, scholiastes hæc affert ad v. 619. 'Επὶ τῷ τέλει (h. e. post v. 626.) παράγραφος καὶ ἐξῆς τὸ Χοροῦ· κἀνταῦθα γὰρ χορὸν ᾧφειλε θεῖναι καὶ διατρῖψαι μικρὸν, ἄχρῃς ἂν τις ἐξ Ἀσκληπιοῦ ἀναστρέψειε τὴν τοῦ Πλούτου ἀπαγγέλλων ἀνάβλεψιν. Eadem fere in scholiis de aliis duobus locis leguntur. Describit autem his verbis scholiastes Pluti fabulæ exemplar grammaticorum signis notatum: grammaticorum enim erant paragraphus, coronis, dipla: et inde sequitur illud Χοροῦ non poetæ, sed grammaticis deberi. Idem additamentum legitur in tribus editionibus antiquissimis, et quidem non solum in hoc loco, sed etiam duobus aliis modo judicatis (cf. Dobræus), idque nihil aliud significare potest nisi τὰ τοῦ χοροῦ (cf. Dobræus ad v. 252.), h. e. *chori carmina s. cantica chorica*^a. Quæ cum ita sint, quæritur, num fortasse illa cantica iniquitate temporum interciderint: sed antequam ea de re accuratius disputemus, audiamus alium de his carminibus testem, anonymum Kusteri p. xiv. Πάλιν δὲ, ἐκλελοιπότες καὶ τοῦ χορηγεῖν, τὸν Πλούτον γράψας, εἰς τὸ διαναπαύεσθαι τὰ σκηνικὰ πρόσωπα καὶ μετεσκευάσθαι ἐπιγράφει Χοροῦ, φθεγγόμενος ἐν ἐκείνοις ἃ καὶ ὀρώμεν τοὺς νέους ἐπιγράφοντας οὕτω ζήλω Ἀριστοφάνους. Hic quod dicit, ab Aristophane Χοροῦ adscriptum esse, eo nihil aliud indicatur, nisi chorica carmina nonnullis in locis huic fabulæ adjecta, non autem ipsam hanc vocem a poeta adscriptam fuisse, quæ, ut modo vidimus, grammaticis debetur. Hæc obiter. Multo est gravius, quod hoc loco edocemur, cur poeta veterem et solitum

^a Probabilius est ῥῆσιν sive κομμάτιον χοροῦ intelligi. G. DINDORF.

carmina chorica scribendi morem deseruerit; qua de causa ad nos illa non pervenerint; quomodo tandem cantica illa novo more composita a choricis carminibus quæ proprie appellantur diversa fuerint.

“Quæsiverit aliquis, quam ratione factum sit ut tota fabula per omnes partes integerrime servata, hæc cantica interciderint. Sed, si quid video, vere numquam interciderunt. Cum enim propter solam fabulæ *οἰκονομίαν*, ideoque forsitan minus artificiose elaborata adjicerentur, suspicor poetam ea, non ut domi legerentur, sed ut in orchestra canerentur, composuisse, solis choreutis tradidisse, non inseruisse exemplaribus in publicum emittendis^b.

“Ex iis, quæ hucusque disputata sunt, apparet magna horum carminum ab antiquis chori canticis diversitas. Nam antiqua illa cum toto fabulæ argumento artissime conjuncta sunt, hæc prorsus ab eo diversa esse possunt; illis magna et sæpe vel primaria comædiæ pars continetur, hæc solum adhibentur, ubi propter fabulæ *οἰκονομίαν* requiruntur.

“Neque vero mirandum est Plutum, sublato choregorum munere actam, habuisse chori cantica, quia cum choregia non simul omnes chori partes e comædia sublatas esse satis certum videtur. Nam choregiam defecisse quid est aliud, quam neminem, divitiis pollentem, a tribu sua electum et coactum esse, ut sumtus pecuniamque ad choreutas docendos, alendos, remunerandos et omni scenico apparatu ornandos subministraret: at vero si quis sua sponte illud munus obire vellet, num adeo

^b Hæc quidem parum probabilis opinio Ritteri est. *Χοροῦ* qui adscripserunt sive grammatici sive, quod ego credere malim, poetæ, histriones monere voluerunt pausam esse faciendam paullo longiorem, quæ ex veteris comædiæ consuetudine chori cantu explenda fuisset. Carmina chori hujusmodi in locis in exemplaribus privatis non magis ulla fuerunt quam in publicis, nec potuerunt esse, quum choregi deficerent qui choro instituendo sumptum præberent. Illud vero valde probabile est, quod paullo post conjicit Ritterus, imminutum illis temporibus non solum chori carminum sed etiam personarum numerum esse, ita ut exiguæ illæ chori partes in Pluto ab octo fortasse duodecimve personis agerentur, quæ pretio constarent non multo majore quam aliquot *κωφὰ πρόσωπα*. Ceterum quæ Pluti, plane eadem Ecclesiazarum fabulæ conditio est. Nam in hac quoque perexiguæ sunt chori partes et pauasæ plures, quarum una indicata est in libro Ravennate adscripto post v. 727. *Χοροῦ*. G. DINDORF.

morosos Athenienses fuisse putemus, ut hoc prohiberent? Quid, si poeta ipse vel ejus amici hos sumtus præbere vellent, repudiatisne eos existimemus? Cum igitur vel a singulorum hominum arbitrio penderet, an poeta chorum acciperet, nec ne, vel ipse suo ære choreutas parare sibi deberet: huic omnibus modis curandum erat, ut sumtus majores vitarentur. Hi autem, quos antea immensam argenti vim requisivisse constat (conf. Boeckh. *Œcon. Athen.* vol. 1. p. 489—493.), tribus potissimum modis minui poterant. Primum choreutarum præparandi se et commentandi tempus, per quod choregus alimenta pretiosa eis præbere et mercedem solvere debebat (cf. Boeckh. l. l. p. 489.), minuendum erat: quod ut fieri posset, poeta cantica fabulæ et minus artificiose componere et breviter facere cogebatur. Tum autem ut talia carmina canerentur, pristinus justusque choreutarum numerus non amplius requirebatur: pro viginti quatuor personis duodecim vel octo sufficiebant. Cum denique illa non tantum artis postulerent facilius opera et disci et recitari possent: ipsi choreutæ parvo haud dubie pretio parari poterant, et si forte solertissimi quique multa peterent, homines vel parum eminentes cantu et saltandi facultate istas partes satis honeste sustinere poterant. Jam apparet, credo, quomodo deficiente choregia chori partes in Pluto esse potuerint.

“Sed antequam plura de illis carminibus disseram, ultima anonymi verba supra transcripta examinabo, videlicet: *φθεγγόμενος ἐν ἐκείνοις* (in illis chori canticis) *ἃ καὶ ὁρῶμεν τοὺς νέους ἐπιγράφοντας οὕτω ζήλῳ Ἀριστοφάνους*. *Νέοι* illi sunt novæ quæ dicitur comædiæ scriptores, Menander potissimum et Philemo, de quibus in præcedentibus ab anonymo dictum erat; qui quidem cum hunc interponendi cantica morem ab Aristophane inventum imitarentur, dubitari nequit idem interdum saltem factum esse a mediæ comædiæ poetis, qui multo minus quam illi ab Aristophanis et antiquorum poetarum more recedebant. In omnibus autem mediæ et novæ comædiæ fabulis ejusmodi cantica fuisse non est verisimile, quoniam Romani, qui imitantur novæ et mediæ comædiæ poetas, ab hoc more prorsus abstinere; quæ enim in eorum fabulis reperiuntur cantica, ea ab his, de quibus nos disputamus, prorsus diversa sunt (cf.

Hermanni de cantico in Romanorum fabulis scenicis dissert. in Opuscul. vol. I. p. 290-307), et illud, quod in nonnullis Plauti locis (Pseudol. I. 5. 160.) legitur :

Tibicen vos interea hic delectaverit,

(cf. Stich. V. 5. et 6.) id ita tantum cum his Pluti canticis comparari potest, quod ille tibicinis ludus eodem modo ad tuendam fabulæ œconomiam adhibebatur. Huc accedit aliud argumentum : namque anonymus, cum in præcedentibus de Cocalo et Æolosicone exposuisset, et tum ea, quæ transcripsimus, de Pluto narrare pergat, illis certe fabulis hæc carmina defuisse non obscure indicavit. Sed Cocalus et Æolosico ad mediam comœdiam referuntur (cf. Platon. Kusteri p. xi.), easque fabulas imitatus est Menander (cf. anonymus Kusteri p. xiv.). Cum actus et aulæa inventa essent, ista cantica paulatim obmutuerunt : nam per id tempus, quod in Pluto chorus canendo terit, aulæa tolli poterant. Sed ad Plutum revertar.

“ Eo igitur quod cantica illa, propter fabulæ œconomiam facta, post versus 626. 801. 958. (959.) canebantur, justa temporis rerumque agendarum successio servabatur. Sed præterea aliis etiam nostræ fabulæ locis ejusmodi carmina inserta fuisse traditur, quos quidem breviter persecuturi hoc tenebimus, neque grammaticos antiquiores neque eos, qui posthac hos exscripserunt, ea legisse ; cumque grammatici, suo maxime judicio canticorum locos indicantes, facile ea in re errare possent, tum demum scholiastis fides habenda erit, si eorum testimonia argumentis ex fabulæ œconomia petitis confirmantur. Legitur in codice Cantab. 2. (cf. Dobræus) post versum 252. Χοροῦ, et scholiasta (Thomas Magister) ad v. 1. scribit : Ἐπὶ δὲ τῷ τέλει, h. e. post v. 252, κορωνὶς καὶ ἐξῆς τὸ Χοροῦ ὥφειλε γὰρ χορὸν θεῖναι καὶ διατρῖψαι μικρὸν, ἄχρις αὖν ὁ Κάρων συμμίσξῃ τοῖς γέροισι. Dicere est difficile, quomodo Thomas Magister rem scenicam sibi cogitaverit, et quærere inutile, cum is, ut ex sequentibus apparebit, in errore versetur. Orchestra theatri, cum scena per scalas juncta, in extremis partibus, dextra et sinistra, arcu (ἀψίδι) instructa erat, per quem chorus ingrederetur ; chorus ab urbe veniens, h. e. ex civibus urbanis compositus, per sinistrum arcum, chorus rure accedens, h. e. ex rusticis constans, per dextrum in orchestram intrabat. Conf.

grammaticus Kusteri p. xiv. Cario igitur, a domino suo missus ad *rusticos rure* advocandos (223. 224.), per scalas illas in orchestram descendit et per dextrum arcum (ἀψίδα) discedit, rus profecturus, ruricolas arcessiturus. Jam aliter fieri non poterat, nisi ut post colloquium Chremyli, cum Pluto (230—251.) habitum, chorus cum Carione per dextram ἀψίδα in orchestram intraret statimque illos illudere inciperet. Res igitur ipsa docet illa cantica non modo non necessaria, sed ne apta quidem fuisse. Post v. 321. Brunckius scripsit, Χορός. (λείπει κομμάτιον τοῦ χοροῦ), quo indicavit hoc etiam loco talia carmina fuisse. Brunckii sententia quamvis non libris comprobetur, tamen verissimam esse eam facile intelligitur. Cario (316—321.) a senibus domum Chremyli discessurus, hoc illis suadet (316. 317.):

ἀλλ' εἰά νυν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη
ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ',—

quibus in versibus cum sibi opponantur σκώμματα et ἄλλ' εἶδος, certissima videtur scholiastæ interpretatio, verbis ἄλλ' εἶδος significari *aliud carminum genus* atque ab illo ludicro quod antecedit diversum. Alterum argumentum ipsa scenæ constructio offert. Cum enim tota fabula agatur ante Chremyli domum, in quam haud dubie una tantum janua ducebat, qui fieri poterat, ut uno tempore per easdem fores servus intraret, quibus egressus Chremylus in scenam procederet? Itaque hoc incommodum ut evitaretur, interponendum erat canticum. Alius est locus post v. 770. Cario postquam heræ suæ exposuit, quomodo visus Pluto restitutus fuerit, sese huic aliisque jam jam adventuris obviam ire velle dicit. Ut ne igitur, dum hoc fieret, spectatores otiosi essent, chori canticum interponendum erat, quod hic paucis versibus absolutum fuisse, atque lætos clamores deique Æsculapii laudes continuisse probabiliter aliquis conjecerit. Chori canticum huic loco insertum fuisse et præstantissimus liber Ravennas tresque antiquissimæ editiones, exhibentes KOMMATION ΧΟΡΟΥ (cf. Dobr.), ostendunt, et scholiastes ad v. 641. confirmat. Sed eidem scholiastæ, post v. 822. (823.) insertum fuisse chori canticum ad v. 802. affirmanti, nullam habeo fidem, cum ejus testimonium, neque libris nec veteribus editionibus neque fabulæ œconomia comprobetur. Ultimus est locus post v. 1096. (1097.), ubi tres antiquissimæ

editiones *Xopoû* exhibent, idque scholiastes ad v. 1043. agnoscit. Post v. 1096. Chremylus, vir juvenis et anus scena relicta intus ad Plutum ierunt. Sed iisdem foribus, per quas illi intraverant, a Mercurio pulsatis Cario egreditur; utrumque eodem tempore fieri apte non poterat: itaque interponendum erat canticum.

“ Præter hæc chori cantica solis choreutis, ut conjecimus, scripta, et ad tuendam fabulæ œconomiam interposita, alia etiam chori carmina vel sublata choregia admitti poterant, dummodo ad perdiscendum et recitandum essent facilia. Ejus generis sunt strophæ quatuor (290—315.), quas cum cantu et saltatione recitatas esse dubitari nequit. Sed quoniam fuerunt, qui affirmarent hos versus cum omnibus chori partibus ex Pluto priore in nostram Pluti editionem illatos esse a grammatico quodam, et Plutum posteriorem, quam nos, ut infra docebo, legimus, choro prorsus caruisse (lege Brunckium ad v. 960. 115, Petit Legg. Att. pag. 151. sq.): jam hoc loco, ne vacillare videatur nostra disputatio, paucis ostendam illos versus soli Pluto secundæ vindicandos esse. Primum videamus de versibus 290—301, quorum primum (290.), tertium (292.), septimum (296.), nonum (298.) ad imitationem et derisionem Philoxeni Cytherii expressit Aristophanes, testante scholiasta. Philoxenus iste, dithyramborum scriptor, vixit et floruit in aula Dionysii majoris, Syracusarum tyranni (cf. Athen. 1. p. 6. e.), cujus ille injuriam sibi factam ulturus, versibus dithyrambicis, ad idyllii dramatici similitudinem conformatis et *Κύκλωψ* inscriptis (Athen. 1. p. 7. a. 8. p. 564. e.), Dionysium Cyclopi nomine, se ipsum Ulixis, et tibicinam quandam Galatææ significavit. Tyrannus Dionysius summum Syracusarum imperium occupavit Olymp. 93, 3. Composuit igitur Philoxenus Cyclopa suum post hoc tempus, fortasse circa Olymp. 95. (cf. Diodor. 14, 46). Itaque Aristophanes Philoxeni Cyclopa nondum imitari atque notare poterat, cum Plutum priorem doceret, Olymp. 92, 4, poterat vero in Pluto posteriore, quam docuit Olymp. 97, 4. Cum igitur strophæ prima et secunda soli Pluto posteriori vindicanda sit, jam videamus, quid de tertia et quarta, s. de vv. 302—315, statuamus. Versibus 302—305. Circe amicos Philonidis Corinthi in sues mutasse

dicitur, qua indicari Laidem in Sicilia natam et inde Corinthum profectam et omnes vident, et nemo collato v. 179.

ἐρᾷ δὲ Λαῖς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;

dubitare potest. Hujus autem meretricis vita quamvis plurimis difficultatibus implicata sit et ineptissimis fabulis obscurata (cf. Wieland in Museo Att. Tom. III. fasc. 1. p. 174. sqq.^c), illud tamen, quod ad rem nostram facit, satis certo sciri potest, dico ejus annum natalem. De eo duæ circumferuntur narrationes, quarum prior Laidem in Sicilia et quidem in oppido Hyccaris natam esse tradit, eamque, cum illa urbs a Nicia caperetur Olymp. 91, 1. servam septem annorum a Corinthio quodam emtam et ab eo conjugii suæ Corinthum transmissam esse. Hanc narrationem afferunt prior scholiastes ad v. 179, Plutarchus in vita Niciæ c. 15, Pausanias 2, 2. 2, Polemo et Timæus Athenæi 13. p. 588. b. c. 589. a. Quod si verum est (et sane propter testium locupletissimorum multitudinem et consensum verissimum videtur), Lais, cum Plutus prior doceretur, h. e. Olymp. 92, 4, quatuordecim annos numerabat, neque tum ut meretrix notissima, quæ aliquando Philonidis amicos turpiter tractaverit, perstringi poterat. Alterius narrationis auctor, alter scholiastes, ad v. 179, ed. Lips. p. 28. vv. 18—22, tradit Laidem a tyranno Dionysio poetæ Philoxeno donatam esse et cum eo Corinthum venisse. Hoc si verum est, multo etiam minus ut Corinthiacum scortum Lais rideri poterat in Pluto priore, quia tum saltem diu post Olymp. 93, 3. Corinthum venit. Hæc igitur strophæ cum secundæ Pluti emendationi demum accesserit: etiam antistrophæ (309—315.), cum strophæ artissime conjuncta, soli Pluto posteriori vindicanda est. Sed ea res ut omni dubitationi eximatur, difficultatem quandam non celabo. Scholiastes enim ad v. 179. hæc scribit: Ἐμφαίνει δὲ καὶ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ ἐπτακαίδεκάτῳ ἔτει ὕστερον διδαχθῆναι ἐπὶ Διοκλέους, ὡς μήκετι αὐτῆς οὔσης, quæ verba multis corruptelis deformata Hemsterhusius hunc in modum egregie emendavit: Ἐμφαίνει δὲ καὶ Πλάτων ἐν τῷ Παιδαρίῳ (s. Ἀμφιαράῳ) ἐπτακαίδεκάτῳ ἔτει ὕστερον διδαχθῆναι ἐπὶ Φιλοκλέους, ὡς μήκετι αὐτῆς οὔσης. Phædro Platonis philosophi

^c Et Jacobs. scripta miscellanea vol. 4. p. 414. seqq. G. DINDORF.

videbat Hemsterhusius in his verbis locum non esse, sed fabulam quandam Platonis comici commemorari, ideoque pro Φαίδρω substituendum conjiciebat Παιδαρίω s. Ἀμφιαράω, sed parum feliciter; cf. Meinek. Quæst. Scen. 2. p. 15. 20. 26. Fabulæ igitur nomen satis incertum est, sed hoc nihil facit ad rem nostram, cum cetera, quæ Hemsterhusius mutavit, tam certa sint, ut magis apertorum vitiorum correctiones esse quam in conjectura posita videantur. Nam cum scholiastes dixisset Platonem commemorasse Laidem ut mortuam in fabula septemdecim annis post Dioclem docta, inepto ineptius est ἐπὶ Διοκλέους, et, cum septimo decimo post Dioclem anno archon fuerit Philocles, certo certius ἐπὶ Φιλοκλέους. Hic est igitur scholii sensus, Platonem in fabula quadam, docta illa septemdecim annis post Dioclem (Olymp. 97, 1.), sive tribus ante Plutum posteriorem (Olymp. 97, 4.), de Laide tamquam mortua locutum esse. Quod si verum est, Lais ne in posteriore quidem Pluto notari poterat. Aristophanes igitur de mortua Laide hæc narravit; at huic sententiæ repugnat versus 179. Sed hanc difficultatem qui movit, idem eam solvat: continuo enim addit scholiastes: δύναται μέντοι καὶ αὐτῆς ζώσης λέγεσθαι. Platonis igitur verba ita erant ambigua, ut etiam de Laide adhuc vivente intelligi possent, hunc fortasse in modum enuntiata: *Lais pulcherrima jam evanuit*, h. e. Laidis pulcritudo jam defloruit, idque aptissime dici poterat de Laide tum temporis annos triginta unum nata. Neque vero hæc res in conjectura est posita, Platonis videlicet locum verbis tantum de mortua Laide accipi potuisse, reapse de viva intelligendum, cum ex locis Aristophanicis certissime evincatur eam ultra Olymp. 97, 4. vitam produxisse, h. e. saltem tribus annis post Platonis fabulam in vivis fuisse. Apparet ex his Meinekium Quæst. Scen. 2. p. 66. sq. de morte Laidis et de tempore, quo docta fuerit Strattidis fabula Μακεδόνες, paullo festinantius statuuisse^d. Cum igitur strophas has quatuor (290—315.) in

^d Hoc ego non dixerim. Nam neque interpretatio illa verborum ὡς μηκέτι αὐτῆς οὖσης, quam Ritterus excogitavit, veri similis, nec quod ex Aristophanis versu petitur argumentum extra disceptationem positum est, quum Laidis nomen ex Naidis corruptum esse videatur, quæ probabilis conjectura Athenæi est, cujus verba in annotatione attuli. Athenæi conjecturam Ritterus alio in loco libelli sui

sola posteriore Pluti editione fuisse certum sit, idem valet de versibus 316—321. Dicat hic aliquis has ipsas strophas exemplum præbere illorum carminum, quæ grammaticus ante laudatus voce *Xorov* indicaverit; sed ne ita statuamus, plura nobis obstant. Primum enim in libris et antiquis editionibus non præpositum legitur his versibus vocabulum *Xorov* neque a scholiaste agnoscitur: tum vero grammaticus ille tradidit propterea immixta esse illa cantica, ut actores requiescere possent; sed *Cario*, persona scenica, una cum choro illas strophas recitat: deinde si hæc chori carmina grammaticus significasset, mirandum foret, quo casu factum sit, ut ea, cum hic quidem servarentur, ceteris in locis interciderint: denique, id quod omnem hac de re dubitationem præcidit, ab ipso *Carione* (316. 317.) hæc carmina ludicra (*σκώμματα*) distinguuntur a chori cantico jam secuturo (*ἀλλ' εἶδος*), quod, si vera est conjectura mea ante proposita, neque a nobis neque ab æqualibus legi voluit *Aristophanes*. Itaque præter cantica illa, eo tantum scripta consilio, ut actores requiescere et scenicus apparatus mutari possent, alia etiam carmina facilia vel sublata choregia in *Pluto* et media novaque comœdia locum suum retinebant. Sed hæc mirum quantum distabant a justis chori partibus, quibus ille in comœdia antiqua fungebatur. Quare neque reprehenderim grammaticum *Kusteri* p. xiii. de *Pluto* hæc dicentem: *καὶ γὰρ τὸ τούτου δράμα ὁ Πλούτος νεωτερίζει—καὶ χορῶν ἐστέρηται, ὅπερ τῆς νέας ὑπῆρχε κωμωδίας*, neque omnino ex hoc et similibus locis collegerim chorum in media novaque comœdia prorsus obmutuisse. Cautius tamen et accuratius non *Χορὸν* sed *χορικά μέλη*, h. e. majora cantica atque justas chori partes, mediæ comœdiæ abjudicat *Platonius Kusteri* p. xi. *Οὔτε τῆς μέσης κωμωδίας—τὰ χορικά μέλη παρέλιπον οὐκ ἔχοντες τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας*. Præter locum vv. 290—315, cum cantu ac saltatione recitatum, etiam versus 637. 639. 640. a choro canebantur. Secundum igitur chori in *Pluto* et media comœdia munus est, ut cantica facilia, eaque non ad solam fabulæ œconomiam tuendam facta, neque solis

ineptam vocat propterea, quod *Nais* Atheniensis fuerit, meretricem vero illam, quam *Philonides* amaverit, Corinthiam fuisse appareat ex v. 303. Sed nescio ego unde *Rittero* constet *Naidem* Athenis natam fuisse. *G. DINDORF.*

choreutis, sed etiam lectoribus scripta, aptis locis immisceat.

“ Restat tertium chori munus, quod eo continetur, ut sermones cum actoribus conferat. Loquitur chorus in Pluto vv. 257–260. 264. 268–269. 271–272. 275–276. 279–283. 286. 288–289. 328–331. 487–488. 631–632. 962–963. (963–964.) 1208–1209. (1209–1210.). Versus 962–963. s. 963–964. Bentleius aliique Chremylo tribuerunt. Sed Xo., h. e. Χορός, exhibent libri optimi atque editiones antiquissimæ (cf. Dobr.), idque legendum esse ratio evincit. Nam post v. 958. s. 959. cum viro justo scenam relinquit Chremylus. Sequitur Χοροῦ s. canticum chori, quo finito venit vetula, quæ ad chorum conversa (Ἄρ' ὦ φίλοι γέροντες), eum de domicilio novi dei percontatur: γέροντες autem Chremylus et vir justus esse non possunt, cum hic, intus ad Plutum ingressus, in exitu demum fabulæ, ubi Plutus ad Minervæ ὀπισθόδομον deducitur, rursus in scena compareat. Chorus igitur cum interrogatus esset a vetula, eum quoque respondere par erat, quod non fugit scholiastem, ad hos versus annotantem: προσπαίξουσι τῇ πρεσβύτιδι οἱ γέροντες. Bentleius eorum librorum qui Xo. exhibent auctoritatem eo infringere tentavit, ut statueret Xo. non esse Χορός sed Χοροῦ, et hoc loco chori carmina olim fuisse, nunc deficere. Profecto mirandum est et viro magno hoc excidere et ab aliis probari potuisse: quid enim potest ineptius cogitari, quam vetula quærente chorum non respondere sed canere? Chorus igitur ad vetulæ quæstionem respondet, et cum illa in eo esset, ut quendam ex domo Chremyli advocaret v. 964. s. 965, Chremylus ipse in scenam procedens dicit v. 965. s. 966:

μὴ δῆτ', ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξέληλυθα.

“ Tria igitur chori munera in Pluto vidimus: quæ fabula cum ea re ad mediam novamque accedat comœdiam, quod justo choro et parabasi caret, aliaque ejus indicia, jam indicata et mox indicanda, præbeat, et a grammaticis antiquis ad eam referatur: talem chorum, qualem in Pluto vidimus, in multis tum mediæ tum novæ comœdiæ fabulis fuisse judico, neque assentior Boeckhio (Œcon. Athen. I. p. 493.), qui mediæ novæque comœdiæ choro nihil nisi sermones relictos fuisse existimant.

“ Restat ut de parabasi, in nostra fabula ac media comœdia

omissa, pauca dicantur, iisque hæc de Pluti choro disputatio absolvatur. Parabasis vim et naturam exponere hoc loco neque propositum est nobis neque necessarium: certum est eam defuisse mediæ comædiæ; Plutus igitur etiam hac in re illius *χαρακτήρα* prodit. Platon. Kusteri p. xi. *τοιούτος οὖν ἐστὶν ὁ μέσης κωμῳδίας τύπος, οἷός ἐστιν ὁ Αἰολοσίκων Ἀριστοφάνους—καὶ πλείστα τῶν παλαιῶν δραμάτων οὔτε χορικὰ οὔτε παραβάσεις ἔχοντα*. Cur autem parabasis omissa fuerit, non erit obscurum post ea, quæ supra de choregia sublata disputavi. Namque parabasis eas chori partes sibi vindicabat, in quibus summa choreutarum et recitandi ars et canendi et saltandi expromenda erat (conf. grammaticus Kusteri p. xiv.). Ad eas igitur partes bene sustinendas cum longum per tempus præparari choreutas oporteret, eaque præparatio sine magnis sumtibus institui non posset, neque poeta choregum a civitate electum acciperet^e): res ipsa parbasin omitti jubebat. Sed alia accedit causa. Nam in parbasibus præcipue lacescendi et vexandi studio, et populum universum vel singulos ridendi consuetudini indulgebant comici: ea autem licentia non quidem lege, ut infra demonstrabo, sublata, sed tamen temporibus ipsis restricta erat.

“Alia investiganti mihi indicia, quibus Plutus ad mediam comædiam accedat, statim occurrit longior at perfecta Homericæ fabulæ parodia, contenta illa versibus 302–315. Parodiæ quidem usus late jam in antiqua comædia regnabat. Homeri aliorumque poetarum versus ac præcipue tragicorum loci ita a comicis transferebantur, ut risus inde excitaretur: sed nullum invenimus in aliis nostri poetæ comædiis ejus parodiæ exemplum, qua tota cujusdam poetæ narratio ac fabula ex mythologia sumta comice translata atque expressa fuerit. Ad longiores et perfectiores parodias primus ex antiquæ comædiæ poetis vim suam ingeniumque accommodasse videtur Cratinus in fabula *Ὀδυσσεύς* inscripta; quam, etsi florente comædia antiqua compositam, tamen mediæ comædiæ *τύπῳ* signatam fuisse testatur Platonius Kusteri p. xi., quamque eo tempore doctam esse, quo Attica comædia psephismate, ab archonte Morychide lato Olymp. 85, 1, tres per annos con-

^e Platonius l. l. *οὐ γὰρ ἔτι προθυμίαν εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς χορηγοὺς τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας χειροτονεῖν*.

stricta teneretur, non sine magna veritatis specie suspicatus est Meinekius I. p. 35. Restituta Olymp. 85, 4. comœdiæ libertate, comici hunc fabulas mythologicas earumque scriptores ridendi morem abjecerunt. Sed circa Olymp. 96. vel 97. plures comœdias ad fabulas mythologicas earumque narratores, sive epicos sive lyricos sive tragicos, deridendos compositas doctasque esse tum deperditarum tituli ac fragmenta ostendunt, et Platonius l. l. luculento testimonio comprobavit, tum inde apparet, quod Antiochus Alexandrinus singularem librum scripsit *Περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ κωμωδοῦμένων ποιητῶν*. Athen. 11. p. 482. c. Sed hujus parodiæ genus est duplex: nam comici aut fabulas ipsas mythologicas ad risum excitandum detorquebant, aut poetarum inventa et poematum argumenta tamquam ridenda et explodenda notabant, h. e. non tam fabulas mythologicas, quam imperitos earum narratores et inventores ridebant. Prioris generis parodia est ea, quam in Pluto indicavimus. Pro *Circe* Homerica hic est *Lais* meretrix, pro *Ulixi* sociis amici *Philonidis*, pro insula *Ææa* *Corinthus*, pro *Uliæ* ipso *Philonides*, pro *venenis* *μεμαγμένον σκῶρ*. In altera strophâ vv. 308–315. Carioni, qui Circen se imitaturum esse dixerat, minatur chorus se Ulixis personam agentem, quemadmodum is Circen satis ferociter agressus sit (Odys. κ. 321. 322.), ita in Carionem multo crudelius facturum esse; simulque versu 312. respicit chorus Odysseæ locum χ. 175–177. 192–194, substituitque caprario Melanthio turpissimum Aristyllum. Alterum parodiæ genus adhibitum reperitur in strophis 290–295. 296–301, ubi fabula parodiæ subjecta ex Homero sumta est, sed simul Philoxenus ridetur, ut qui primus eam fabulam imperite tractaverit.

“Præterea illam antiquæ comœdiæ singulos aliorum poetarum versus mutuandi eosque ridicule transferendi consuetudinem a mediæ comœdiæ poetis non esse repudiatum, cum per se verisimile sit, Pluto certissime comprobatur. Quod quo certius constet, eos Pluti locos apponam, quos ex tragicis vel aliis poetis detortos esse observavi. Statim fabulæ initio vv. 6. et 7.

τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἔῃ τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων,

rideri tragici cujusdam locum et ex nomine servi, argute cir-

cumscripto per σώματος κύριον, et numeris, qui nullis solutionibus dilatantur, et toto orationis colore apparet. His adjungimus vv. 8–12.

τῷ δὲ Λοξίᾳ,
ὃς θεσπιφδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,
μέμψιν δικάϊαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι —
μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην.

quibus ridetur Euripides Oreste 285–387. ed. Dindorf.

Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι,
ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον,
τοῖς μὲν λόγοις εὐφρανε, τοῖς δ' ἔργοισιν οὐ.

Versu 9. alium respici tragici locum nobis ignotum voces illæ θεσπιφδεῖ et χρυσηλάτου ostendunt. Tragicum spiritum in verbo θεσπιφδεῖ agnovit scholiastes his verbis: ἐτραγικεύσατο τῇ φράσει, et vocis χρυσηλάτου vim supra soccum elatam perspexit Berglerus: “Hæc quoque vox supra soccum comicum, utitur “ea sæpius Euripides, in Medea aliquoties.” Lege locos Euripideos in indice editionis Beck. Versum 39.

τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;
ex tragico translatus esse et λέξις τραγικῇ illa ἔλακεν indicat (conf. schol. ad Pacem v. 381. sive 379.), et audax locutio, ἐκ τῶν στεμμάτων, confirmat. Fidem igitur habebimus scholiastæ ad hunc locum narranti rideri hoc versu Euripidem. Repetitiones Euripideæ notari videntur v. 114.

Οἶμαι γὰρ, οἶμαι, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,—

Versu 203.

δελότατόν ἐσθ' ὁ Πλούτος.

respici ad versum Euripideum in Phæn. 606. ed. Porson.

— δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν.

vidit Berglerus. Majore confidentia versum 213.

ὁ Φοῖβος αὐτὸς Πυθικὴν σείσας δάφνην.

ex tragico nescio quo sumtum esse affirmo. Versum 255.

ἔτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ',—

legentes recordamur versum Hecub. 507.

σπευδῶμεν, ἐγκονῶμεν,—

Versus 601.

ὦ πόλις Ἄργους κλύεθ' οἷα λέγει;

ex diversis Euripidis versibus detortus est. Cf. Phæn. 611. 613. ed. Dind., Med. 168. collato 166. Ad versum 603.

τί πάθω τλήμων;

recte animadvertit scholiastes: τινὰ γελᾷ τῶν τραγικῶν. Versus 635.

ἐξωμμάτῳ καὶ λελάμπρυνται κόρας,

ex Sophoclis Phineo translatus est inversa sententia. Cf. schol.^e Versibus 639. et 640.

ἀναβοάσομαι τὸν εὐπαιδα καὶ

μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἀσκληπιόν.

similes multi apud Euripidem inveniuntur. Versus 660. 661. supra soccum assurgere vidit Hemsterhusius, itemque v. 1151. s. 1152.

πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἔν' ἂν πράττη τις εὖ.

“Præterea tragicum spiritum et numeris et orationis colore produnt versus sequentes:

51. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,

81. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλων καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες
καὶ Ζεῦ, τί φῆς;

92. οὕτως ἐκείνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.

328. θάρρει· βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἀρη.

363. ἀλλ' εἰς τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες.

758. ἐκτυπεῖτο δὲ

ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.

825. ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.

1110. ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται.

1127. ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.

“Sequitur ut de hominibus dicamus in Pluto nominatim descriptis, inter quos tres potissimum sunt, quorum nomina aliquid conferant ad ætatem fabulæ definiendam, Philonides, Agyrrius, Thrasylbulus. Ac de Philonide quidem supra diximus. Alter est Agyrrius, de quo v. 176. Cario Chremylum interrogat,
'Αγύρριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;

h. e. nonne Agyrrius divitiis elatus luxuriatur et quasi asinus pedit? Quæ dicta sunt de eo tempore, quo Agyrrius magnam auri vim corraserat. Idem vero ab Aristophane in Ecclēsiazusis vv. 103. 104.

^e Ejusdem generis proximus est versus 636. Ἀσκληπιὸν παιῶνος εὐμενοῦς τυχών, et paullo post v. 661. καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί. Sophoclis verba esse v. 541. ἡ τοὺς εὐδοντας ἐγείρει et v. 935. οἱμοὶ μάλ' αὐθις ex scholiis ineditis ostendi. G. DINDORF.

καίτοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή·

νυνὶ δ', ὁρᾷς, πράττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει.

tamquam is describitur, qui, cum diu ignobilis delituerit, nuper ad altum in re publica administranda gradum evectus sit. Quam ad rem multum contulit, quod ille mercedem eorum, qui populi concionem frequentarent, paullo ante Ecclesiazusas, Olymp. 96, 4. datas, ad tres obolos augendo plebeculae sibi favorem conciliavit. Cf. Eccles. 184–186, Boeckh. *Æconom.* Athen. vol. 1. p. 247. Ea autem gratia tantopere crevit, ut ille, in Thrasybuli ab Aspendiis occisi locum suffectus, ad exercitum circa Lesbum ceterasque maris Ægæi insulas dispositum mitteretur Olymp. 97, 3. s. 4, h. e. paullo ante Plutum posteriorem. Cf. Xenoph. *Histor. Gr.* 4, 8. 31. Dodwell. *Annal. Xenoph.* 22. Agyrrhii igitur potentia et auctoritas maxime florebat Olymp. 96. et 97. Cf. Boeckh. *Æconom.* Athen. 1. p. 236. 240–242. 245. 258. 339, Meinek. *Q. S.* p. 35. Itaque in Pluto posteriore hoc de Agyrrhio apte dici poterat :

Ἀγύρριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται ;

minime vero in Pluto priore, h. e. Olymp. 92, 4. cum iste, qui demum paullo ante Ecclesiazusas, h. e. sedecim annis post, auctoritatem opesque consecutus est, vix ab ullo cognosceretur. Neque pepercit Aristophanes Timotheo illa ætate clarissimo, sed notavit ejus luxuriam in domicilio ad turris altitudinem exstructo v. 180, quem verum Pluti posterioris esse unusquisque videt. Cum igitur in continua Carionis oratione 170–180. versus 176. 179. 180. soli Pluto posteriori vindicandi sint, et cum vv. 173. 178. propter res in iis memoratas in priore, ut infra apparebit, locum habere non potuerint : etiam ceteros duo, Pamphilum et Belonopolem (174. 175.), in ea oratione commemoratos, in secunda demum Pluti editione notatos esse certum est. Pamphilus qualis fuerit, optime intelligitur ex loco Platonis comici a scholiaste servato : Καὶ νῆ Δί' εἰ Πάμφιλον γε φαίης κλέπτειν τὰ κοινὰ, ἅμα τε συκοφάντην. Qua de causa fidem habebimus scholiastæ Pamphilum ærarium compilasse narranti et propterea bonis publicatis exilio multatum esse. Belonopolem^f, h. e. acuarium, Pamphili parasitum fuisse tradit

^f Huic nomen fuisse Aristoxeno ex scholiis ineditis cognovimus. G.DINDORF.

idem scholiastes. Nec minus Philepsium, pecuniam solventibus historias (*μύθους*) narrantem et propterea v. 177. irrisum, soli Pluto posteriori vindico, eodem fretus argumento, quo antea Pamphilum et Belonopolem acuarium in Pluti secunda demum emendatione irrisos esse statui; cum enim in continua Carionis oratione (170–180.) quinque saltem versus (173. 176. 178. 179. 180.), ut ante demonstravi, in Pluto priore locum habere non potuerint, certum est eam totam secundæ Pluti editioni accessisse.

“Denique v. 550. notatur Dionysius, ut qui patriam suam crudeli tyranni imperio oppresserit, eique opponitur Thrasybulus, qui Athenas a triginta tyrannis liberaverit, Olymp. 93, 4. et 94, 1, quem versum Pluto priori defuisse vix est quod moneam.

“His argumentis adjungimus alia. Namque præter versus modo laudatos de aliis quoque certum est, eos in sola fabula posteriore lectos fuisse; quos quidem breviter enumerabo. Versus 173.

τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει;

respicit ad bellum *ξυμμαχικόν*, inde ab Olymp. 96, 2. usque ad 98, 2. gestum, est igitur Pluti posterioris. Versu 178.

ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διὰ σὲ τοῖς Αἰγυπτίοις,

notatur fœdus Atheniensium cum Ægyptiis pecuniæ causa factum, quod miris erroribus et ineptiis scholiastæ obscurarunt, et interpretum recentiorum nemo explicuit. Seditio Ægyptiaca exarsit ante id bellum, quod contra Persas a Cyprii duce Evagora susceptum est. Cf. Isocrat. Paneg. p. 69. d. e. Bellum Cyprium fieri cœpit Olymp. 98, 3. (cf. Diodor. 15, 2), et ante hoc jam tres per annos a Persis bellatum erat contra Ægyptios. Cf. Isocrat. l. l. Cadit igitur belli Ægyptiaci initium in Olymp. 97, 4, in quo gerendo Athenienses ære conductos Ægyptiis fuisse socios propter locum nostrum dubitari nequit, indeque simul apparet hunc versum esse Pluti posterioris. Versus 329–331. posteriori Pluto vindicandi sunt, cum in iis merces concionem adeuntium (*μισθοὺς ἐκκλησιαστικὸς*), ad tres obolos aucta, commemoretur: aucta erat merces illa ex uno ad tres obolos non diu ante Ecclesiazusas, h. e. paullo ante Olymp. 96, 4. Cf. Boeckh. Œconom. Athen. I. p. 247.

Versus igitur allati in Pluto priore legi non poterant. Versum 515.

ἡ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον καρπὸν Διοῦς θείσασθαι,

Pluti posterioris esse significavit scholiastes, ad verba καρπὸν Διοῦς scribens, ἥδη τὸ ἔπος τοῦτο τῆς μέσης κωμωδίας ὄζει, h. e. redolere vocem Διὶ mediam comœdiam; optime: nam neque in aliis Aristophanis fabulis, neque, quod sciam, in antiquæ comœdiæ fragmentis illud nomen invenitur. Scholiastæ mentem minus percepit, ut mihi quidem videtur, eruditissimus Meinekius 2. p. 4, qui τὸ ἔπος τοῦτο non ad vocem Διοῦς, sed ad totum versum retulit, et scholiastam grandiori sermone offensum esse dicit. Sed hoc ex illius verbis elici non potest, immo hoc affirmat scholiastes, antiquæ comœdiæ poetam dicturum fuisse Δήμητρος καρπὸν, sed recentiorum esse insolita deorum nomina arripere, quale sit Cereris nomen Διὶ. De v. 991. (992.)

ἴνα τοῦμὸν ἰμάτιον φορῶν μεμνητό μου,

in schol. Venet. ad Il. ψ. 361. hæc leguntur: τὸ δὲ ἀνάλογον διὰ τοῦ ἡ προσκειμένου (sic Dobræus: vulgo προκειμένου) τοῦ ἰ, παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ. Luculento igitur testimonio constat hunc versum Pluti posterioris fuisse, indeque idem de vv. 989. 993. 992. qui cum illo cohærent, affirmare licet. Hujus grammatici testimonio aliud non minus luculentum adjungo, videlicet Athenæi, 9. p. 368. d. ex Πλούτῳ δευτέρῳ versum.

οἷμοι δὲ κωλῆς ἧς ἐγὼ κατήσθιον

laudantis; atqui hic versus legitur in nostra fabula 1128. (1129.). Esset egregium, si multos ejusmodi locos ex veteribus grammaticis afferre possem, idque præclare sententiam meam comprobaret: sed hoc cum fieri nequeat, certe illud grave est, quod locus ex Πλούτῳ πρώτῳ a scholiaste ad Ran. 1120. (1125.) allatus in nostra fabula non reperitur. Locus hic est: τῶν λαμπαδηφόρων τε πλείστων αἰτίαν τοῖς ὑστάτοις πλατειῶν. Πλα-

* Scholiastæ verba male interpretatur Ritterus, recte Meinekius, omninoque mediæ novæque comœdiæ poetæ sublimius tragicorum genus dicendi non tam risus excitandi, quod antiquorum comicorum consilium fuit, quam ornata caussa imitati esse videntur. Docte igitur scholiasta annotavit hunc versum τῆς μέσης κωμωδίας ὄζειν. G. DINDORF.

τεῖλαι, scil. πληγαί, sunt verbera cum palma istis inflicta, qui in certamine cum facibus in Ceramico celebrari solito postremi ac tardiores currebant, quæ alio nomine appellabantur Κεραμεικαὶ πληγαί. Cf. schol. ad l. l. Poterat hic prioris Pluti locus inesse colloquio Chremyli et Blepsidemi cum Penia, ita ut alter senum Paupertati exprobraret, illam, cum privaret homines victu, causam esse (αἰτίαν), ut multi in certamine isto tardius currentes (τῶν λαμπαδηφόρων ὕστατοι) verberibus (πλατεῖαις) afficerentur. His rationibus tam certis et firmis accedit, quod, ut vidimus ad res posterioris Pluti tempore gestas sæpissime respicitur; at vero eorum, quæ Olymp. 92, 4. agebantur, nihil in nostra fabula commemoratum inveneris: nihil de Alcibiade illa tempestate Atheniensium rebus misere afflictis succurrente atque egregie augente; nihil de aliis Atheniensium ducibus, Thrasylo, Theramene, Conone; nihil de Tissapherne et Pharnabazo Lacedæmonios adjuvantibus; nihil de classibus Lacedæmoniorum et Atheniensium in Hellesponto se invicem oppugnantibus; nihil de sublato imperio populi ac paullo post restituto; nihil de Callia divitiarum mole celebrato, sed circa hoc tempus luxuria et sycophantarum artibus ad paupertatem redacto; qui vir quam apte in hac fabula rideri potuerit, vel me non monente unusquisque videt.

“Sed quoniam satis docuisse mihi videor nostram fabulam esse Plutum posteriorem: difficultatem quandam non celabo, eamque remove aut ita infirmare conabor, ut sententia mea per eam convelli non possit. Res hæc est. Ad v. 115.

ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας,
scholiastes hæc narravit: ἰδίως δὲ ὀφθαλμίαν τὴν πῆρωσίν φησι,
διὸ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ μεταπεποιήται.

τῆς συμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἢ σ' ἔχει.

In priore igitur Pluto Aristophanes vocem ὀφθαλμία, h. e. malus oculorum affectus, contra vulgarem loquendi usum (ἰδίως) pro cæcitate (πῆρωσις) admiserat, in posteriore autem invidiosæ illius vocis evitandæ causa totum versum mutavit. Sed cur novus ille versus in nostra fabula, h. e. Pluto posteriore, non legitur? Annotatio illa facta est ab antiquissimo grammatico vel potius ex eo exscripta, qui aut utramque Pluti editionem possidebat, aut, quod verisimilius est, utriusque fabulæ collationem nonnullis in locis institutam legebat: is autem, cum

hanc annotationem scriberet, versum illum, ut legebatur in Pluto priore, in exemplar suum recepit, ut annotationis verba ad marginem scripta statim melius intelligerentur, atque inde hunc prioris Pluti versum in libros nostros qui exhibent posteriorem irrepsisse conjicio.

“Annotatio huic similis legitur in scholiis ad versum 119, qui ante Brunckium ex tribus antiquissimis editionibus omnibusque Brunckii codicibus sic scribebatur,

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ' ἔμ' εἰ
 πύθοιτ' ἂν ἐπιτρίψειε.

quod idem legebat primi ad hunc locum scholii auctor, et εἰδὼς secundus quoque scholiastes agnoscit, in ceteris ab antecedente et libris discedens. Ad hunc igitur versum hæc scripsit prior scholiastes ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων τῶν ἀνθρώπων πάντα εἰδὼς, ἐπεὶ οὐδὲν λανθάνει μεταπεποίηται δὲ καὶ τοῦτο ἐν τῷ δευτέρῳ. Falsa est scholiastæ explicatio; si legimus εἰδὼς, hoc cum πύθοιτ' unam efficere notionem statuendum est: *si Jupiter horum stulta consilia perspicuens cognoverit, me contriverit*. Sed ea sententia et verborum collocatio cum parum probaretur ipsi poetæ, prioris versus partem ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς in Pluto posteriore emendavit. At quomodo? hoc a grammatico nostro non edocemur: ipsi igitur videamus, num illam emendationem invenire possimus. In Brunckiani codicis margine libroque Ravennate pro εἰδὼς legitur οἶδ' ὥς, quæ scriptura, vulgatæ nimium quantum præferenda, a Brunckio et nuperim Aristophanis editoribus jure in textum recepta est: ea enim pro sententia obscura suppledit facilem et lucidam, pro verborum structura intricata expeditissimam. Hoc autem ut efficeretur, propterea versum emendandum esse poeta censuit, alia enim nulla apparet causa: jam versus

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ' ἔμ' εἰ—

emendatione indigebat; hic autem

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὥς τὰ τούτων μῶρ' ἔμ' εἰ—

minime: qua de causa certissimum mihi videtur illam emendationem ab ipso poeta in secunda Pluti editione factam esse. In optimo igitur Aristophanicarum fabularum libro Pluti posterioris scriptura mansit, cum in ceteros istud εἰδὼς ex grammaticorum annotationibus, ut supra exposui, reciperetur. Neque vero illi, quibus mea de his locis sententia parum proba-

bilis videbitur, inde, quod in nostram fabulam casu quodam duo versus ex priore Pluto illati sunt, colligent Plutum nostram ex priore et posteriore mixtam esse, quemadmodum fecerunt illi viri, quorum de duplici Pluto sententias nunc breviter examinabo, ut error late disseminatus in perpetuum tollatur.

“*Ludolphus Kusterus*, quod sciam, primus audacius et confidentius pronunciavit fabulam nostram ex Pluto priore et posteriore mixtam esse: qui error hunc in modum viro docto subnatus est. Recte quidem ille iudicabat nostram fabulam non esse Plutum priorem, cum in ea reperiantur notæ quædam temporis priori minime convenientes: sed quo minus posteriorem esse eam statueret, duo impediabant. Primum a *Petito Legg. Att. p. 151. ed. Wessel.* persuaderi sibi passus erat, eo tempore, quo Plutus iterum doceretur, lege ab *Antimacho* lata vetitum fuisse *ὀνομαστὶ καμφοδεῖν*, et propterea eos locos, in quibus nominatim quidam perstringuntur, in Pluto posteriore locum habere non potuisse, sed ex priore in nostram translatos esse statuebat^h; deinde nimium tribuebat duobus scholiorum locis modo expositis. Secutus est *Brunckius*, qui insigni levitate ad v. 115. affirmavit: ‘Plutum nostrum nec priorem esse neque posteriorem, sed e duobus a grammatico quodam vetustissimo concinnatum.’ Cujus sententiæ rationes etsi non exposuit, dictu tamen non est difficile, quænam illæ fuerint. Primum videlicet *Kusteri* iudicium incaute suum faciebat; tum vero, cum legisset apud grammaticos a nobis supra laudatos Plutum posteriorem chori canticis privatam esse (*ὁ Πλούτος χορῶν ἐστέρηται*), et nihilo minus in nostra fabula chori partes extare videret, eas ex Pluto priore sumtas existimabat. Cf. ad v. 960, ad quem scripsit: ‘Hæc ut pleraque hujus dramatis manifesto sunt ex Pluto priore, in quo chorus suas agebat partes.’ Sed jam ante *Brunckium* tum de Pluto tum ejus scholiis egregie meritus erat *Tiberius Hemsterhusius*: qui quidem sibimet ipsi de hac quæstione nondum satis constare, partim vero falsa de ea cogitasse et multis locis ostendit et p. 39. sq. his verbis pronunciavit: ‘De duplici

^h Petiti errores satis refutavit *Clintonus* in *Fastis Hell.* vol. 2. p. L et seqq. Quamobrem omittimus quæ de eodem argumento copiosius disputavit *Ritterus*. G. DINDORF.

vero Pluto et scholiis ad utramque fabulæ editionem diversis, quia res est paullo difficilior nodoque non uno intricata, alibi de industria agemus.' Hoc nomen non solvit vir ingeniosus, idque, ut mihi quidem videtur, non magnopere dolendum est. Nam cum ille et ad priorem Plutum et ad posteriorem scholia exstare persuasissimum sibi haberet, sententiam Kusterianam sequi debebat; is enim, qui scholia utriusque fabulæ, eademque ad nostram spectantia, mixta esse arbitratur, idem comædiam nostram ex utraque, priore et posteriore, conflata existimare debet: quem quidem errorem jam ante satis notavi. Sed Hemsterhusius interdum ulterius est progressus, ita ut statueret inveniri scholia, quæ nostram fabulam interpretari nequitiam possent, ideoque ad prioris Pluti versus in nostram haud receptos referri deberent. Qua in re vehementer erasse virum eruditissimum duobus exemplis demonstrabo. Ad v. 159.

ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

hæc scripsit scholiastes: Περιπέττουσι διὰ τὸ τῷ προσθέτῳ κοσμεῖσθαι κόσμῳ· ὁ αὐτὸς Θεσμοφοριαζούσαις·

ὅσ' ἦν περίεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων,

ἵσαις δὲ περιπέττουσιν αὐτὰς προσθέτοις.

Hæc igitur verba quomodo ad Aristophanis versum explicandum apta essent, non intelligebat Hemsterhusius, et propterea p. 49. suspicatus est in prima Pluti editione aliud loco vocis ὀνόματι fuisse vocabulum, cui hæc annotatio, ad primum Plutum pertinens, apte responderit. Sed tum sæpius aliena a locis ex icandis afferunt scholiastæ, tum ab hoc vitio vacat noster grammaticus. Nam ille locutionem ὀνόματι περιπέττειν recte, licet parum accurate, interpretatur per προσθέτῳ κοσμεῖσθαι κόσμῳ, illud enim ὄνομα (*verba inania*) est κόσμος πρόσθετος. Versus autem ex Thesmophoriazasis (secundis) aptissime afferuntur propterea, quod inde statim perspicitur, quæ sit propria verbi περιπέττειν, h. e. *circumlinere*, significatio, cum in Pluti loco idem verbum translatum sit. Alius est scholiorum locus ad v. 521.

ἐμπορος ἦκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν.

hicce: διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι. Inde Hemsterhusius p. 152. collegit scholiastem in exemplari suo Pluti prioris aut posterioris invenisse παρ' ἀπίστων ἀνδρα-

ποδιστών, idque Harius Ep. crit. p. 49, ut certissimam emendationem, reponendum putabat. Sed scholiastæ verba minime ostendunt eum alia legisse quam quæ nobis libri omnes exhibent: is enim scholiastarum more non ea tantum attulit, quæ ad explicanda poetæ verba facerent (scil. diffamari Thessalos ὡς ἀνδραποδιστὰς), sed ea etiam, quæ scire lectoris interesse iudicabat, diffamari eosdem ὡς ἀπίστους. Illud διαβάλλονται enim non ad hunc Aristophanis locum, sed in universum ad Thessalorum famam referri debet. Quæ cum ita sint, et hujus scholii auctor nostram fabulam interpretatus est.

“ Reliquum est ut de Pluto priore dicamus. Scholiastæ testimonio cum constet versum 115.

ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας,

Pluti prioris fuisse, versus 114. et 116, cum illo artissime coherentes, priori non defuisse apparet. Erat igitur in priore nostræ fabulæ editione, qui ad Plutum deum conversus magnifice gloriaretur et cum fastu promitteret se illi visum esse restitutum. Sed Plutus donum sibi oblatum despiciens recusabat versu 119, qui, ut testatur idem scholiastes, in fabula priore legebatur. Quibus indiis hoc efficitur, in priore Pluti editione, quemadmodum in nostra s. posteriore, incidisse quendam in deum Plutum et ad visum ei restituendum operam suam et consilium obtulisse; deum vero istud inceptum ut audacissimum improbumque reformidasse. Quam rem quamvis certis testimoniis persequi ulterius non possimus: nihilominus tamen, cum in utriusque fabulæ initio tanta appareat similitudo, cumque istud inceptum, in quo tota fere nostra comœdia versatur, disertis verbis etiam in priore Pluto indicatum fuerit, nequit dubitari in illa quoque fabula oculorum malo Plutum esse liberatum, h. e. utriusque comœdiæ μῦθον persimilem, ac posteriorem fabulam prioris fuisse διασκευὴν s. retractationem. Huc accedit, quod locum, ex Pluto priore a schol. ad Ran. 1120. (1125.) servatum, ex Chremyli et Blepsidemi cum Paupertate colloquio desumptum esse probabiliter coniecisse mihi videor; quæ conjectura si vera est, in Pluto priore, ut in posteriore s. nostra, apparebat Paupertas, novum illud inceptum Pluto restituendi visum prohibitura, a senibus autem illis contempta ac retrusa.

‘Sed quamvis utriusque fabulæ argumentum perquam simile fuerit; confidenter tamen Plutum priorem affirmo a posteriore multum fuisse diversam; qua de re nunc explicatius dicam. Plutum priorem Aristophanes docuit Olymp. 92, 4, quo tempore antiqua comœdia naturam suam et quasi *χαρακτήρα* s. *τύπον* nondum abjecerat: nam Ranæ, quam fabulam docuit tribus annis post, Olymp. 93, 3, utique ad antiquam comœdiam referendæ sunt. Cratinus quidem jam diu ante hoc tempus docuerat Ὀδυσσεύς, fabulam mediæ comœdiæ *τύπῳ* signatam; sed illam eo tempore scriptam esse, quo Atticorum comœdia Morychidis psephismate constricta teneretur, Olymp. 85, 1—3, verissime coniecit Meinekius. Crates quoque eo, quod conviciandi morem comœdiæ antiquæ proprium mittebat, ad mediæ comœdiæ formam et ingenium diu ante Aristophanem accesserat. Cf. Aristot. Poet. 5, 5. de quo loco unice vera est Meinekii interpretatio, proposita illa Q. S. 1. p. 26. Cratetem imitatus est Pherecrates, Aristophanis æqualis, teste anonymo Kusteri p. xii. Cf. Meinek. 1. p. 26. 27. 2. p. 32. Sed inde, quod Cratinus temporibus, Crates et Pherecrates natura sua ingenioque adducti id comœdiæ genus tentarunt, quod postea a mediæ novæque comœdiæ poetis excultum est, inde, inquam, nemo colligat Aristophanem quoque jam Olymp. 92, 4. ad generalem vitæ morumque descriptionem in Pluto priore operam suam contulisse, semel antiquæ comœdiæ *χαρακτήρα* deseruisse, et tum tribus annis post in Ranis ad morem antiquum redisse. Quæ conjectura cum parum habeat probabilitatis, utique statuamus oportet Plutum priorem antiquæ comœdiæ *τύπῳ* signatam fuisse. Ille *τύπος* s. *χαρακτήρ* apparet, si fabulæ argumentum spectaveris, tribus potissimum in rebus. Namque aut tota comœdia superstructa est rebus certis ex Atheniensium re publica vitæque communi sumtis; aut vitia insignia, quibus laborabat quodam tempore tota fere civitas, in singulis hominibus, in quibus illa maximè conspiciebantur, describuntur; aut ejusmodi vitia per homines ab ipso poeta procusos repræsentantur. Hoc ultimum genus jam accedit ad multas mediæ novæque comœdiæ fabulas, sed eo tamen ab illis differt, quod semper respicit ad res veras, h. e. ad vitia omnibus perspicua, certo quodam tempore obtinentia totamque civitatem vexantia: me-

dia autem comœdia ad *μῦθον* ipsum, sive a poeta inventum sive ex mythologia desumptum, artificiose et copiose pertractandum operam suam accommodavit.”

Addidit his Ritterus conjecturas quasdam de argumento Pluti prioris, incertiores quam quæ commemorandæ videantur. Nam similes sunt illis, quas de hujusmodi argumentis excogitare solebat Suevernius, vir egregius, sed ingenio doctrinaque mirum quantum abusus ad commenta vanissima^h. Neque illud non quæsivit Ritterus cur Plutum fabulam post viginti annos iterum in scenam produxerit Aristophanes. Quod est ejusmodi ut, quum sciri ab nemine possit, ne quæri quidem debeat.

Primas fabulæ partes Araroti filio agendas dedisse Aristophanem ex eo colligi potest, quod argumenti Græci scriptor narrat, postremæ hujus quam suo ipsius nomine ediderit fabulæ opportunitate usum esse poetam ad filium spectatoribus commendandum: quod confirmat vitæ scriptor p. xiii. ed. Kust. his verbis, *Ἀραρότα, δι' οὗ καὶ ἐδίδαξε τὸν Πλοῦτον*. Quo loco fabulam hanc judices certaminis scenici habuerint nescimus. Tantum enim ex didascaliiis prodidit argumenti Græci scriptor, docuisse hanc fabulam Aristophanem *ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, Ἀριστομένους δὲ Ἀδμήτῳ, Νικοφώντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκαίου δὲ Πασιφάῃ*. Mirum est quinque hic nominari poetas, quum in aliarum et comœdiarum et tragœdiarum quæ supersunt didascaliiis omnibus tres tantum memorari soleant poætæ, qui prima vel secunda tertiave præmia victoriæ reportaverint. Quæ res Clintono in *Fastis* vol. 2. p. 101. eo explicanda videtur, quod sublata choregia unus tantum eorum qui in certamen descendissent poetarum victor declararetur. Aliud hujusmodi exemplum reperitur in monu-

^h Ejusmodi illud est quod Suevernius in commentatione de Nubibus, Berolini edita a. 1826. Strepsiadis persona Periclem, Phidippidis Alcibiadem notari pronuntiavit, et Aves, de quibus disseruit in Actis Academiæ Borussicæ a. 1827. eo scriptam esse consilio sibi persuasit, ut expeditionis Siculæ perversitas exagigaretur. Quam opinionem Suevernius tanta arte tantaque eloquentia exornavit ut fraudem fecerit interpreti Britanno, R. Hamiltono (*Essay on the Birds of Aristophanes by Suevernius, translated by R. H. London 1835.*) qui non probare illam, sed refutare potius debebat. Suevernii quanta in hoc genere fingendi fuerit licentia, vel ex eo astimari potest, quod Pisthetæro Gorgiæ rhetoris personam esse representatam putavit.

mento Attico apud Boeckh. vol. 1. p. 353. n. 231. quod archonte positum est Diotimo, qui eponymus fuit olymp. 106, 3.

1. Ὡ Ζεῦ καὶ θεοὶ] Ita et Plato Protag. init. et Demosth. pro Phorm. [p. 960. Reisk.] Supplendum autem οἱ ἄλλοι vel ἅπαντες vel simile. Demosth. p. Phorm. paullo inferius: μὰ τὸν Δία καὶ τοὺς θεούς. ibid. inferius [p. 963, 5.] ἅπαντας addit. Æschines c. Timarch. [p. 110, 2. Reisk.] πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν, qui ibidem [p. 92, 5.] addit καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. Sic in aliis. Infra 437. ἀναξ Ἀπολλων καὶ θεοί. BERG.

6. τὸν κύριον] ὁ κύριος τοῦ σώματος est servus. Nam ut Icti Rom. loquuntur, servus naturaliter corporis sui dominus est. Et Ammonius, v. δεσπότης· κύριος—καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ. KUST.

9. Imitatur orationem tragicam hic et aliis non paucis hujus fabulæ locis, de quibus supra dictum est. p. 33. seq.

11. ἱατρὸς] Vid. Av. 584. ἱατρομάντις dicitur ab Æschylo Eum. 61.

17. ἀποκρινομένῳ R. Legebatur ἀποκρινομένον, consentiente Ammonio de interpret. fol. 78^a, 13. ed. Ald. a. 1545. a Porsono indicato et Suida in γρῦ. ἀποκρινομένον positum ab librariis, qui genitivum accommodarent verbis κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ: ad quam constructionem nihil caussæ erat cur rediret poeta orationemque impeditam sine caussa redderet. Admodum probabilis Bentleii conjectura est ἀποκρινόμενος. Chremylum a Carione interrogatum nihil respondisse apparet ex v. 19. 24.

γρῦ] Vulgo γρύ, accentu vitioso, de quo dixit L. Dindorfius in Thesaurο Stephani.

21. στέφανον ἔχοντά γε] Qui olim consulto oraculo ex Apollinis templo redibant coronati erant. Qui autem sacris ejusmodi coronis ornati erant, sancti quodammodo habebantur, eosque violare nefas erat. v. schol. Eurip. Hippol. 792. schol. Soph. Œd. T. 82. ubi ad hunc locum respicit. Cfr. Brodæi Misc. vol. 2. Grut. Thes. Crit. p. 518. KUST.

22. ἀφελών] ἀφελών γε R.

27. κλεπτίστατον] Schol. recte observat poetam hoc dixisse præter expectationem. Nam post πιστότατον expectabatur εὐνούστατον vel simile quid. KUST.

29. ἦν forma recentior: antiqua ἦ constanter usus est poeta

in fabulis reliquis, quæ omnes Pluto sunt antiquiores. ἦν metro postulante infra quoque v. 695. (quo loco utitur Ælius Dionys. apud Eustath. p. 1761, 52.) 822.

32. ὥς] πρὸς R.

34. ἐκτετοξεῦσθαι] Usum verbi metaphoricum Berglerus comparat cum Æschyli Eum. 679. ἡμῶν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος (λόγου). Aristophanem imitari videtur Nicetas Choniatus. Histor. p. 2 b. θνητοὶ καὶ ἐπὶ κηροὶ γεγονότες καὶ πάλαι τὸ ζῆν ἐκτοξεύσαντες.

37. μηδὲ ἐν] Scribendum μηδεὲν, ut Ald.

40. τοδί] ταδί V.

42. ἐκέλευσε] ἐκέλευε R.

48. δῆλον ὅτι καὶ τυφλῷ γινῶναι δοκεῖ τοῦθ'] Id est ὅτι καὶ τοῦτο δοκεῖ δῆλον καὶ τυφλῷ γινῶναι, ut φανερόν γινῶναι πᾶσι dixit v. 489. Sic recte hunc locum intellexit Boissonadius.

50. χρόνῳ] βίῳ R, ex v. 38. ἔτει (γρ. γένει καὶ χρόνῳ) V.

51. ἐς] εἰς libri.

τοῦτο ῥέπει] Sic tres codd. recte. Quod in impressis legitur τουτὶ, à correctore est, ignorante vim literæ ρ, qua præcedens brevis vocalis producitur. Vide quæ in hanc rem notavi ad Eurip. Or. 857. Æsch. Prom. 1031. Eurip. Hippol. 462. In Ione v. 530. tetrameter est trochaicus,

παῦε, μὴ ψάυσας τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξεις χερσί.

BRUNCK. τοῦτο R. τουτὶ V.

56. φράσον] φράσεις R, Bentleyi conjecturam quodammodo confirmans πότερον σάντον ὅστις εἰ φράσεις, ἢ τὰ πρὸς τούτοις δρῶ;

57. ταχὺ πᾶν] πᾶν ταχύ V.

63. δέχον τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, i. e. accipe virum et omen tibi oblatum: quod servus ironice dicit. Mali enim ominis esse videbatur, senem cæcum aliquoties interrogatum non aliud respondere, quam κλαίειν σοὶ λέγω. KUST.

64. Δήμητρα] δῆμητραν V.

65. Carioni tribuit Hemsterhusius. Continuabatur Chremylo. Conf. v. 67, 68.

εἰ μὴ φράσεις] Libri deteriores ἦν μὴ φράσης. εἰ μὴ φράσης R.

67. βέλτιστον] βέλτιον R.

69. καταλιπὼν R. V. κᾶτα λιπὼν libri plerique. In A. interpositum τινα κᾶτ' αὐτὸν λιπὼν.

70. ἔν' ἐκεῖθεν] ἐκεῖθεν ἔν' R.

73. ἐργάσεσθε] ἐργάσεσθον codices multi. ἐργάσησθον V.

75. μέθεσθέ νύν μου] μέθετόν με νύν V.

ἦν] ἦν V. ἦν R. ἦνι alii libri.

80. Hunc versum R. alique nonnulli Chremylo, proxima verba Carioni tribuunt.

83. αὐτότατος] Vox comice conficta, ut *ipsissimus* apud Plautum. V. Thom. M. in αὐτός. KUST. Dixit de hoc comparativorum et superlativorum genere Apollonius in libro de pronomine p. 341.

84. Πατροκλέους] Ex sententia schol. Patrocles iste Laonicam vivendi rationem æmulabatur. Plures fuisse Athenis ejusmodi Λακωνομανοῦντας, ῥυπῶντας, patet ex Avib. 1281. In Nub. 835. οὐκ ἠλείψατο, οὐδ' εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. BERG. Poetam tragicum fuisse unus ex scholiastis narrat.

98. ἐώρακα Tyrwhittus. ἐώρακα libri. Veram scripturam alibi interdum servavit R.

πω] πον V. alique nonnulli. Recte habet πω. Conf. Eq. 944.

106. ἐγώ] γρ. ἐμοῦ V.

107. ἦνίκα δ' ἂν V.

111. μακρά] μακράν R.V.

115. Fabula hæc bis edita fuit. primum Ol. 92, 4. archonte Diocle, iterum post 20. annos, archonte Antipatro Ol. 97, 4. Quam habemus, nec prior nec posterior est, sed e duabus a grammatico quodam vetustissimo concinnata. Nobis melius esset, si priorem intemeratam haberemus cum choricis canticis omnibus. Hunc versum e priore fabula esse narrat vetus interpres eique in posteriore a poeta suffectum fuisse istum: τῆς ξυμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἥς ἔχεις [ἢ σ' ἔχει], quia nimirum Pluti cæcitatem vocabulo minus idoneo appellaverat ὀφθαλμίων. Sed qui e duabus unam fecit, in prioris versu facetum et comicum quid deprehendere sibi visus est: alioquin alterum prætulisset. BRUNCK. Hæc ex iis sunt corrigenda quæ procœmio annotationum ad hanc fabulam dicta sunt p. 39.

117. In A. [R.V.] verba τί φῆς; Chremylo tributa: sequens versus Carioni. Sic etiam personis divisæ loquendi vices in C. quam optimam distinguendi rationem ingenio adsecutus est Hemsterhusius, cujus hac in parte felix industria. Duo alii codd. omnia non famulo, ut vulgo, sed hero tribuunt. BRUNCK.

118. ἀνθρωπος] ἀνθρωπος libri.

119. Vulgo sic legitur hic locus: ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ', ἔμ' εἰ | πύθοιτ' ἄν, ἐπιτρίψει. Ab impressis ne minimum quidem differunt A. [R.V.] In tribus aliis τὰ τούτων μῶρ' ἔπη. superscripta in duobus extremo versui glossa, τοὺς μωροὺς λόγους, τοὺς ἄξυνέτους λόγους. Ex his nullus sensus elici potest, nec verba ad legitimam constructionem redigas. Emendandi rationem partim vidit Kusterus, cujus hæc est conjectura: ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ', (ἐπεὶ | πύθοιτ' ἄν) ἐπιτρίψει με. *Jupiter equidem, cognitis stultis horum consiliis, (postquam resciverit) me perdet.* Sic Kusterus Græca sua vertere debebat. Sed, quod ipsum procul dubio non fugiebat, aliis dissimulare voluit, quam inepta esset illa parenthesis, nihil ad sententiam conferens, quam quod jam erat in præcedente participio εἰδὼς. Sub postrema hac voce latebat ulcus. Legendum sine parenthesi, plano sensu, molliterque decurrente phrasi: ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὥς, τὰ τούτων μῶρ' ἐπεὶ | πύθοιτ' ἄν, ἐπιτρίψει με. In margine codicis mei ab eadem manu, sed atramento paulo dilutius, scriptum οἶδ' ὥς. BRUNCK. Recepi οἶδ' ὥς, sed servavi ἔμ' εἰ. Constructio verborum paullo durius trajectorum hæc est ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδα ὥς ἔμ' ἄν ἐπιτρίψει, εἰ τὰ τούτων μῶρα πύθοιτο.

126. ἐάν] ἐάν γ' Aldus et aliquot codices. Vid. ad Vesp. 228. μικρὸν libri optimi: pauci σμικρόν.

136. παύσει' ἄν, εἰ βούλοιτο, ταῦθ'. ΠΛ. ὅτι τί δὴ;] Legebatur παύσειεν, εἰ βούλοιτο, ταῦτ' ἄν; ΠΛ. ὅτι τί δὴ; Codex Ravennas παύσειαν εἰ βούλοιτο ταῦτα. πλ. ὅτι τι δὴ; unde correxi scripturam vulgatam, recepto quod in D. et codice Mutinensi uno est inventum ὅτι τί δὴ. Ita in Nub. 755. οὐκ ἂν ἀποδόλῃν τοὺς τόκους. Σω. ὅτι τί δὴ;

138. ψαιστὸς vel ψαιστὸν a grammaticis tam varie exponitur, ut lector incertior ab illis discedat. Prima igitur et propria ejus significatio est ea, quam inter alias habet Suidas: Ψαιστὰ, ἄλφῖτα ὑπὸ μύλης κατεψαισμένα (sic enim ibi lego pro κατεψητισμένα) *farina mola comminuta*. Ψαίειν enim propr. est mola comminuere. Porphyrius de abst. 2, 6. τῆς ψαισθείσης τροφῆς, quam paulo ante dixerat ἀηλισμένον βίον, i. e. *victum molitum*. Sequitur ibidem: τοῖς ψαισθεῖσι θυλήμασι χρώμεθα, et paulo ante: καὶ τὴν τροφὴν ψαισαμένων, *et cibum mola comminuissent*. Nota, opponi hic sibi invicem τὸ ἐρείκεσθαι (quod

de frugibus vel leguminibus leviter tantum contusis et fractis dicitur) et ψαίεσθαι, quod *mola in farinam redigi* significat. Hinc igitur ψαιστός, quod proprie quidem adjectivum est, et *in farinam redactus* significat, sed plerumque substantive capitur (subintellecto nimirum voc. σῖτος, vel si ψαιστόν dicatur, genere neutro, subaudiendum erit ἄλφιτον, vel simile quid) notatque far molitum, vel farinæ vino oleoque imbutæ pugillos, quos pauperiores olim diis libaminum loco offerre solebant. Porphyrius l. c. τιμᾶν θεοὺς λιβανωτοῖς καὶ ψαιστοῖς καὶ ποτάνοις. Idem cap. sequenti Docimi viles ψαιστοὺς diis gratiores fuisse ait quam aliorum sumtuosas victimas, ubi per ψαιστοὺς nihil aliud intelligit quam, ut ipsius verbis utar, τῶν ἀλφίτων ὀλίγας δράκας, *farinæ paucos pugillos*. Statim enim addit: ἐκ τῆς περικειμένης πύρας τῶν ἀλφίτων ὀλίγας δράκας ἐθνήσατο. Et hoc sensu v. ψαιστός manifeste etiam capitur in epigr. Lentuli Gætulici [Anth. Pal. 6, 190.] καὶ ψαιστῶν ὀλίγων δράγμα περιχάλεον. Hinc igitur intelligimus, quare Arist. βoῦν et ψαιστόν h. l. conjunxerit, ut nimirum indicaret, deos non solum pinguioribus sacrificiis, sed etiam vilissimis libaminibus carituros esse, si Plutus visum reciperet. βoῦς enim sacrificium erat ditiorum, ψαιστός vero pauperiorum. KUST.

οὐδεὲν] Libri multi οὐδὲ ἔν.

145. ἀνθρώποισι] ἐν ἀνθρώποισι aliquot libri.

147. μικρὸν] σμικρὸν libri multi. Quod locum habet, si transponantur verba, σμικρὸν δι' ἀργυρίδιον.

152. ὥς] ἐς R. εἰς Suidas in ἐταῖραι.

157. θηρευτικός] θηρευτικούς R.

163. Hic versus et qui sequuntur omnes usque ad personam Pluti Chremylo in impressis continuati sunt. In B. cod. inter herum et famulum divisi sunt. Versus hic tributus famulo, 164. hero, 165. famulo, 166. totus hero, 167. famulo, 168. hero: quod Bentleyi, quem sequor, conjecturam confirmat. BRUNCK. qui v. 163. Carionis, 164. Chrem., 165. Car., verbis ὁ δὲ γναφ. γ. 166. Chrem., illis, quæ sequuntur, ὁ δ. γ. πλ. κ. Carionis, 167. Chrem., 168. Car. nomina præfixit. Quæ non mala est personarum distinctio, modo versus 160—164. uni Chremylo tribuantur.

166. γναφεύει A. Libri reliqui omnes κναφεύει, quæ usitata veteribus Atticis forma, ex Aristophane annotata a Polluce 7,

37. Fortasse igitur præstat cum Brunckio corrigi ὁ δέ τις κνα-
φένει γ'.

ὁ δέ γε] δς δὲ A. ὁ δὲ R. V. aliique.

168. παρατίλλεται] De pœna adulterorum παρατιλμὸς et ῥα-
φανίδωσις dicta, res est nota et a pluribus scriptoribus exposita.
Si tanti est, poterit lector consulere, quæ notavimus ad Suidam
s. v. ῥαφανίς. KUST.

170—179. Chremylo tribuit R. Vulgo 170, 2, 4, 6, 8. Chre-
mylo, 171, 3, 5, 7, 9. Carioni tribuuntur, tum Χρ. ὁ T. δὲ π.
Καρ. ἐμπ. Personarum vices invertit Brunckius primum ver-
sum (170.) Carioni, secundum Chremylo tribuit, et sic porro.
Ego librum Ravennatem in eo sum secutus, quod uni omnia
personæ tribui. Loquacitatem servi compescit herus verbis ἐμ-
πέσοι γέ σοι. Brunckii annotatio hæc est “170. Ab hoc versu
“ usque ad verba ἐμπέσοι γέ σοι in v. 180. permutatæ fuerant
“ personarum sedes, quæ heri sunt, famulo tributis et vice
“ versa. In C. hic versus et 172. Carioni tributi; postea per-
“ sonæ minus conveniunt dictis, quia v. 173. loco suo motus
“ est. In A. D. versus 170. et 171. Chremylo tribuuntur:
“ 172. Carioni; sicque deinceps alternis loquuntur, ita ut ver-
“ bis ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος famulo tributis, versus clausula in
“ heri partes cedat, quod et flagitat decori ratio.” ὁ T. δὲ π.
Chremylo, ἐμπέσοι γέ σοι Carioni, 181. Chremylo, 182. 183.
Carioni, 184. 185. Chremylo tribuit R.

170. μέγας δὲ βασιλεὺς] Rex Persarum, ut Acharn. 65. Av.
486. et alibi. BERG.

171. ἐκκλησία] In quam conveniunt propter trioboli merce-
dem, de qua vid. ad Eccles. 302.

172. δέ] δαί R. V. τὰς supra versum habet R.

173. τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν] Præsidium igitur alebatur ab
Atheniensibus Corinthi, hujus dramatis tempore, ut ex his ver-
bis patet; quod fiebat, dum bellum gerebant Lacedæmonii
cum Atheniensibus, Thebanis, Argivis, et Corinthiis, societate
junctis ad id bellum, quod gerebatur in Corinthiorum regione,
quod συμμαχικὸν et Corinthiacum vocatum est, ut videre est ap.
Pausan. in Lacon. p. 91. [3, 9, 6. 4, 17, 3.] Duces Athe-
niensium fuerunt Iphicrates, Callias, Polystratus et Chabrias.
Id factum est post reditum Agesilai ex Asia, ut notat Xeno-
phon Hellen. 4, 2. et Demosthenes Philipp. prima [p. 46.]

Societas illa facta est, secundum Diodorum, Ol. 96, 2. Bellum cœpit fieri anno sequente, duravit sex annos integros vel plus, usque ad pacem Antalcidæ dictam, quam Artaxerxes Mnemon fieri curavit 98, 2. secundum Diod. et Euseb. PALMER. Vide Harpocraton. s. v. ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ.

174. Πάμφιλος] Scholiasta, κλέπτῃς τῶν δημοσίων, ὃς ἀνεδή-
μεύθη· ἐκ τούτων δὲ ἐσπουδακότα πλουτεῖν κλαύσεσθαι φησιν
ἀλόντα ἐπὶ κλοπῇ δημοσίων. κωμωδεῖται δὲ καὶ ὡς δειλός.

175. ὁ βελονοπώλης] Pamphili amicus, cui nomen proprium
fuisse Aristoxeno annotavit scholiasta.

176. Ἀγύρριος] Ἀγύρριος libri multi vitioso consueto. Ἀγύρ-
ριος memoratur Eccles. 102, 184. “De hoc autem Agyrrhio,
“qui Thrasybulo duci in præfectura Lesbi successit, qui plura
“scire cupit, adeat Meurs. Lectt. Att. 6, 4. et Valesium ad
“Harpocr. V. Ἀγύρριος.” KUST.

πέρδεται] Istum Agyrrhium apparet divitem aliquando fu-
isse: Comicus hic dicit, eum propterea *insolentem et contume-
liosum* fuisse, verbo πέρδεται utens, metaphora ab asinis ducta,
qui saturi ludunt et pedunt. In Vesp. 1296. ἐσκίρτα, ἐπεπόρδει.
BERG.

177. Φιλέψιος] Philepsii hujus meminit etiam Demosthenes
c. Timocr. (p. 742.) KUST.

178. De hoc versu supra dictum p. 37.

οὐ] οὐχὶ libri multi.

179. Λαῖς] Athenæus 13. p. 592. c. (cujus verba repetiit
Harpocratio in Naïs) τὴν δὲ Ναῖδα ταύτην Λυσίας ἐν τῷ κατὰ
Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, ἐρωμένην φησὶ γενέσθαι
Φιλωνίδου, γράφων ὧδε “Ἔστιν οὖν γυνὴ ἑταῖρα Ναῖς ὄνομα, ἧς
“Ἀρχίας κύριός ἐστιν· ὁ δ’ ὑμένειος ἐπιτήδειος. ὁ Φιλωνίδης δ’
“ἐρᾶν φησι.” μνημονεύει αὐτῆς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γηρυτάδῃ.
μήποτε δὲ καὶ τῷ Πλούτῳ, ἐν ᾧ λέγει, ἐρᾷ δὲ Λαῖς οὐ διὰ σὲ Φι-
λωνίδου; γραπτέον Ναῖς καὶ οὐ Λαῖς. In prima Pluti editione
Lais, quattuordecim tum annos nata, commemorari non potuit.
Non magis potuit in secunda, quum tribus annis ante mortua
esse videatur, quantum ex scholiastæ annotatione de loco quo-
dam Platonis comici, ubi mortuæ mentio facta fuerat, colligi
potest. Itaque necessaria videtur emendatio ab Athenæo pro-
posita. Ex quo sequitur infra quoque v. 302. Κίρκην non Lai-
dem esse intelligendam, sed Naidem.

180. Τιμοθέου] Timotheus, Cononis filius, [de cujus vita exposuit Corn. Nepos] tunc temporis, archonte Antipatro, incipiebat florere, et de eo h. l. intelligit Suid. in Τιμόθεος, et scholiastæ: et ut ex h. l. colligitur, turrim ædificaverat, propter quam nimis eleganter et magnis sumtibus exstructam, in invidiam eum trahit Aristophanes: nec de alio eum credo loqui. Nam et turris esse debuit ædificium potentis et insignis cujusdam viri, et tempora concordant. PALMER.

181. Hic et sequentes quatuor versus in A. Chremylo continuati, non interposita Carionis persona. In C. ubi præcedens hemistichion ob unius versus transpositionem famulo tributum, hic præfixa persona heri, cui continuati etiam quatuor sequentes versus. In D. hic et duo sequentes famulo tributū: 184. et sequens hero. Meus impressis concinit. BRUNCK.

185. οὗτος] αὐτός V.

ἐπικαθέζεται] ἐπικαθίζεται aliquot libri.

μόνον R. Vulgo μόνος.

186. τοσαῦτα] τοσαυτὶ V.

196. καὶ Brunckius et, ut videtur, Mut. unus. Libri reliqui κῆν.

ἀνύσσηται Dawesius. Libri ἀνύση.

197. οὐ codex Dorvillianus. Reliqui libri omnes οὐκ εἶναι.

αὐτῷ om. Cantabrig. 1. αὐτοῦ Dorvill.

199. φράξε] φράσον V.

203. δειλότατον] δειλότατος R.V. Eurip. Phœn. 606. comparat Berglerus, δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν.

204. ἐσδὺς] εἰσδὺς libri.

205. ἐς] εἰς libri meliores.

λαβεῖν] λαμβάνειν V.

206. κατακεκλειμένα R. Vulgo κατακεκλεισμένα. Scribendum κατακεκλημμένα.

209. ἐς] εἰς libri.

215—217. om. a. pr. m. R.

216. καὶ δῆ] Scribebatur καὶ δεῖ. Vid. ad Ran. 265. Libri pauci καὶ δεῖ.

220. παπαί R. Vulgo παπαί.

223. ξυγγεώργους] ξυγγεωργούς Ald. accentu vitioso: vid. schol.

225. ἐνταυθὶ] Scribebatur ἐντανθοῖ. Vid. ad Nub. 814.

227. τουτοδὶ κρεάδιον Elmsleius in *Quarterly Review* 14. p. 449. Vid. ad Eq. 1357. τοῦτο δὲ (δὴ R.V.) τὸ κρεάδιον vulgo. τουτὶ δὴ τὸ κρεάδιον codex Paris. 2827. τουτὶ δὲ τὸ κρεάδιον Mutinenses tres. κρεάδιον vocabulum a grammaticis quibusdam improbatum. Antiattic. in Bekkeri Anecd. p. 103, 13. κρεάδιον οὗ φασι δεῖν λέγειν τὸ ὑποκοριστικόν.

237. ἐς] Libri plerique εἰς. Scribendum ὡς ex editione Jun-
tina a. 1525. Sic v. 242. ἣν δ' ὡς παραπλήγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν
τύχω.

238. κατὰ τῆς γῆς κάτω] Herodot. 8, 53. ἐρρίπτειν ἐωυτοὺς
κατὰ τοῦ τείχεος κάτω. περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω Acharn. 97.
DOBRÆUS.

240. μικρὸν] συμικρὸν V.

242. ὡς R. Vat. et pauci alii: εἰς V. et codices plerique cum
Ald. Vid. ad v. 237.

244. ἐν ἀκαρεὶ χρόνῳ] ἐν ἀκαρεὶ χρόνον sæpe dixerunt Lucia-
nus aliique recentiores: vid. Hemsterh. ad Luc. vol. 1. p. 105.
qui in schedis ab Dobræo inspectis addit Alciphron. 3, 56.
ἀνάγκη σε γυμνὸν τῆς οἰκίας θύραζε ἐν ἀκαρεὶ χρόνον ἐκβληθέντα
ἐκπεσεῖν.

245. οὐκ ἐπέτυχες πάποτε] ἐπέτυχες οὐδεπάποτε V.

252. Post hunc versum in Cantabrig. 2. adscriptum χοροῦ.
De quo vide quæ supra dicta sunt p. 25.

253. ταυτὸν θύμον] ταυτὸν non pro τὸν αὐτὸν dictum, sed θύ-
μον genere neutro accipiendum: qua forma Theophrastus alii-
que utuntur, non masculina solum θύμος. θύμον autem nomi-
nat, quia tenuis hic inopum hominum cibus fuit.

255. ὡς δ'] ὁ om. R. οὐ γὰρ V.

256. παρόντ' Bentleius. παρόντας libri.

259. πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι] Id est καὶ ταῦτα πρὶν φράσαι
μοι. Vid. ad Nub. 1269.

260. μ'—κέκληκε δεῦρο R.V. γ'—κέκληκεν ἡμᾶς vulgo.

265. πρεσβύτην] Illos tantum characteras memorat, qui Pluto
huic cum plerisque senibus atque adeo cum præsente senum
choro sunt communes, ut eos cavillettur; nam Plutus insuper
et cæcus et claudus erat. BERG.

268. ᾧ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν] Conferri potest locus hic Plauti
in Merc. 3, 4. 53. CH. qua forma esse aiebant? | EU. ego di-
cam tibi: | canum, varum, ventriosum, bucculentum, brevicu-

lum, | subnigris oculis, oblongis malis, pansam aliquantulum. |
CH. non hominem mihi, sed thesaurum nescio quem memoras
mali. BRUNCK.

271. ἡμᾶς] ἡμᾶς ἔπειτ' V.

273. φύσει om. V.

ἐς] εἰς libri.

275. αἱ κνήμαι] Crura tua gestiunt in nervos conjici et com-
pedibus vinciri. Senex his verbis ostendere vult Carionem esse
hominem petulantem neque prius quieturum quam petulantiae
caussa in nervum conjiciatur. FISCHER.

277. ἐν τῇ σορῷ] Plura erant Athenis dicasteria, in quibus
judices ex decem tribubus Atticis sorte electi jus dicebant.
Sortitio autem ad hunc modum fiebat. Cum singula δικαστήρια
insignita essent nomine literæ alicujus alphabeticæ, is, cui ex.
gr. in sortitione obtigerat litera Alpha, juris dicundi causa
adibat δικαστήριον *Alpha* dictum; cui litera *Beta*, is δικαστή-
ριον B, et sic deinceps. Cf. schol. infra ad 973. et 1168. Ad
hunc igitur morem alludens Carion, cum chorum ridere vellet,
ut constantem ex senibus jam decrepitis et capularibus, ait:
Cum per literam, quam sortitus es, tibi jus dicendum sit (*in*
tribunali, oportebat dicere, sed præter expectationem et risus
gratia dicit) *in loculo* (vel *capulo*), Charonte tibi symbolum
(i. e. baculum judiciale), dante, tu adhuc ire cessas)?
KUST. Vid. Schoemann. de sortitione judicum p. 17. De
dicasteriis dicitur in annotatione ad scholia. ἐν τῇ σορῷ etiam
eo explicari potest, quod laminæ, quibus nomen judicis et li-
tera curiæ inscripta erant, interdum in sepulcro apponerentur.
Tres hujusmodi laminas in cœmeterio prope Piræeum inventas
esse ex Dodwelli Itinerario vol. I. p. 433. annotarunt Dobræus
et Boeckh. in Corp. Inscr. vol. I. p. 341.

λαχὼν] Scholiastes notat, λαχὼν τὸ γρ. dictum esse pro λα-
χόντος τοῦ γράμματος more Atticorum, qui sæpe nominativum
pro genitivo absoluto ponant, quod verum est. Sic Acharn.
1181. πύλον—πρὸς πύλον—πρὸς πύλον. Lys. 13. εἰρημένον
pro εἰρημένον. Vid. Gregor. Cor. de dial. Attica [p. 38. ed.
Schæf.] KUST. Pauci neque optimi codices λαχών.

δικάζειν] δικάδει R. γρ. δικάζει Mut. unus.

279. κόβαλος] κόβαλλος R.

281. Hunc versum om. R.V. Legitur v. 260.

285. ἄγων] φέρων V.

ὑμᾶς] ἡμᾶς R. aliique nonnulli.

286. πλουσίοις] Pauci codices πλουσίους.

ἄπασιν ἡμῖν] ἄπασιν ἡμῖν Ald. Codices ἄπασιν ἡμῖν. Scribendum ἡμῖν ἄπασιν cum Brunckio. Vid. ad Av. 386.

287. Μίδας] In Μίδαις mutabat Kusterus propter præcedens πλουσίοις, parum subtiliter. Illic dativum posuit poeta, quia præcedit ἔστι (licet), hic accusativum, accommodatum infinitivo εἶναι.

289. ὄντως om. V. ὄντως ἀληθεῖς ex Demosth. p. 876. comparat Dobræus.

290—315. De hoc carmine vide quæ supra dicta sunt p. 27. seq.

290. θρεττανελὸ] Nihil significat hæc vox, sed fuit excogitata a Philoxeno, qui amationem Cyclopis et Galatææ scripserat, ad exprimendum illius indocti miserum carmen, quod stridenti cithara disperderet, in gratiam amicæ, cui placere studebat arte musica, quamvis esset ineptus. Testis Euripides, apud quem in Cyclope 424. Ulysses dicit: ἄδει δὲ (Cyclops) παρὰ κλαίονσι συνναύταις ἐμοῖς ἄμουσα, et v. 487. chorus de eodem: ἄχαριν κέλαδον μουσιζόμενος. Apud Lucian. etiam, cum Galatæa laudasset eum, tanquam bonum musicum, Doris inquit, Dial. Mar. 1, 4. σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ἄδοντος, ὅποτε ἐκώμασε πρόην ἐπὶ σε. Ἀφροδίτη φίλη, ὄνον ἂν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. Talis vox est et τὸ φλαττοθραττοφλαττοθράτ, Ran. 1312. Item τήνελλα Acharn. 1246. et alibi, nisi quod illæ ludibrii causa sunt fictæ, hæc autem non. BERG.

Species quædam erat saltationis, Κύκλωψ dicta, de qua vide Meursium in Orchestra. BRUNCK.

291. ὧδὶ παρενσαλεύων] In h. l. (quem ex Philoxeni Cyclope sumtum esse schol. notat) Carion servus, Cyclopem imitari se velle dicens, chorum senum præcedit, cum indecoro quodam motu saltans: quod poeta per παρενσαλεύων indicare voluit. Alloquitur autem Carion chorum, tanquam ovium et caprarum gregem: Agite, filii crebro clamitantes et balantes ovium caprarumque olentium cantica, sequimini etc. Nota, τέκεα ἐπαναβοῶντες hic esse constructionem, non πρὸς τὸ ῥητὸν, sed πρὸς τὸ σημαινόμενον, ut grammatici loquuntur. Vox ἐπαναβοῶντες enim jungitur τῷ τέκεα, non constructionis grammaticæ, sed

sensus habita ratione; quoniam τέκεα idem sign. quod υἱοί, cui ἐπαναβοῶντες et βληχώμενοι, ob generis similitudinem recte junxeris. Sic Hom. Od. 12, 74. Νεφέλη—κυανέη, τὸ μὲν κ.τ. λ. ubi, observante schol., articulus τὸ referendus est non ad νεφέλη, sed ad νέφος, quod ejusdem cum νεφέλη est significationis. Vide etiam Eustath. ad Il. p. 1167. qui plura constructionis hujus exempla suppeditabit. Consule etiam schol. Soph. Ajac. 168. ad verba ἀγέλαι ὑποδείσαντες. KUST.

294. κυναβρώντων] κυναβρῶν hircum olens. Lucian. Dial. Mort. 1, 5. κυνάβρας ἀπόρων ὥσπερ τράγος.

295. ἀκρατιεῖσθε] Est ab ἀκρατίζεσθαι secunda longa, quia derivatur ab ἄκρατος. Significat *jentaculum*, seu *matutinum cibum sumere*. [Vid. fragm. 505.] Confuderunt hoc verbum veteres critici cum alius derivationis et significationis verbo ἀκρατεύομαι, quod est ab ἀκρατής. Vim verbi non satis accurate reddit Bergleri versio, quam inconsiderate retinui, *lascivite*. Sensus est: *arrectisque veretris, ut hirci, jentate*. Quia nimirum hirci τὰ ξαντῶν αἰδοῖα λείχουσι. Glossa: λείχετε τὰ αἰδοῖα δηλονότι. BRUNCK.

297. πινῶντα Brunckius ex conjectura, quam per errorem Bentleio tribuit, qui non hoc, sed πίνοντα (propter sequens κραιπαλῶντα) conjecerat. πεινῶντα vulgo. πινῶντα tamen fortasse R.

298. Scholiasta, Φιλοξένον ἐστὶ παρηγμένον καὶ τοῦτο τὸ ῥητόν. τοιοῦτον γὰρ τὸν Κύκλωπα εἰσάγει πῆραν ἔχοντα καὶ ἐπὶ ταύτῃ λάχανα ἄγρια. ταῦτα δὲ φησι καὶ τὰ ἐξῆς ὥς καὶ τῆς τυφλώσεως αὐτοῦ οὔσης ἐν τῷ ποιήματι αὐτοῦ.

κραιπαλῶντα R. Cantabrig. 1. 2. et pauci alii. Plerique καὶ κραιπαλῶντα cum Ald. Et sic V. quoque.

300. καταδρθόντα Porsonus. Libri καταδρθέντα, forma aoristi vitiosa, qua inferioris ætatis scriptores interdum esse usi videntur. Vid. Wytttenbach. ad Plut. Mor. vol. 6. p. 557. Boisson. ad Nicet. Eugen. vol. 2. p. 188. Apud Photium p. 146, 10. κατεδάρθη: κατεκοιμήθη. scribendum κατέδραθεν. ἀποδρθέντα in versu Nicocharis in Bekkeri Anecd. p. 349. in ἀποδρθόντα mutandum.

301. ἡμμένον om. R. V.

σφηκίσκον] Sic codd. omnes. Gl. δαλόν. Sic etiam legebat Eustathius, cujus hæc sunt verba p. 897, 57. ἀπὸ δὲ τῶν σφη-

κῶν, οὐ μόνον σφηκίσκοι ἀριθμητικὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ εἰς ὄξυν συνηγμένα. Utrumque σφηνίσκον et σφηκίσκον eadem significatione in usu fuisse videtur. Prius reponi volebat Bentleius. BRUNCK. Bentleii opinioni, σφηκίσκον ubique in σφηνίσκον mutantis, præter alia Photii glossa obstat p. 560, 12. σφῆκες καὶ σφηκιά: τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὄξυν συνηγμένα ξύλα. οὕτως Φερεκράτης.

302. Κίρκην] Quoniam chorus dixerat, se Ulyssis exemplo excæcaturum Carionem, Polyphemum se profitentem, hic vicissim se Circen imitaturum dicit, quæ socios Ulyssis mutavit in porcos, et ipsis sterco daturum comedendum. Παρ' ὑπόνοιαν pro Ulysse posuit Philonidem, Laidis in Corintho amatorem. Vid. 179. BERG. Sic hæc interpretatur scholiasta. Qui tamen non Laidem, sed Naidem nominare debebat. Vid. ad v. 179.

305. σκῶρ] σκῶρ' R.

306. πάντας τρόπους] Libri quidam πάντα τρόπον.

307. γρυλλίζοντες V. Vulgo γρυλλίζοντες. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 33. γρυλλίζειν καὶ γρυλισμός: ἐπὶ τῆς τῶν χοίρων φωνῆς. δι' ἐνὸς λ καὶ οὐ διὰ δυοῖν. γρυλλιζέιτε scribebatur Acharn. 746.

309. σε] Scribendum σὲ cum Porsono.

311. λαβόντες] ἦν λάβωμεν V. alique pauci.

312. τῶν ὄ. κρεμῶμεν. in principio versus ponit V.

Λαρτίου] Λαρτίου Ald. cum coronide, de qua vid. ad Soph. Ajac. 1. λαερτίου R. V.

313. θ'] δ' V.

314. τὴν om. R.

Ἀρίστυλλος] Fellator. In Eccles. 647. ejus osculum aversatur Blepyrus. BERG. ὡς Ἀρίστυλλος codices quidam deteriores, ex glossemate. Recte Dobræus "Sensus est, fies alter Aristyllus "et hians dices."

316. ἀλλ'] om. R. ἄγ' V. Conf. ad Ran. 394.

317. ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπασθ'] Recte scholiasta interpretatur εἰς τὸ μηκέτι σκώπτειν.

321. μασώμενος] Libri recentiores μασσώμενος. Post hunc versum Brunckius χορός adscripsit: quod χοροῦ scribendum erat more veteri. Vid. supra p. 22.

323. προσαγορεύειν] Phrynichus Bekkeri p. 14. ἀσπάξεσθαι καὶ προσαγορεύειν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τιθέασιν. D.

324. ἀσπάζομαι] Non quasi in salutationibus nunquam hoc verbo usi sint (nam occurrit etiam 1043. et Av. 1378.) sed quia erat blandius, aut minus forte usitatum. BERG.

325. συντεταμένως] A. E. Reliquorum plerique συντεταγμένως, quod est in R. V. Ald.

κατεβλακευμένως A. D. R. Vulgo καταβεβλακευμένως, quod est in V.

328. Ἄρη] ἄρην codices deteriores.

329. τριωβόλου] Vid. ad Eccles. 302.

οὕνεκα quattuor codices Brunckii alique. εἵνεκα R. V. Ald.

335. πόθεν] καὶ πόθεν R. V.

338. In tonstrinis olim homines otiosos et novorum rumorum aucupes desiderare solitos fuisse, res est notissima. V. Casaub. ad Theophr. Char. (11.) p. 338. KUST. Lysias περὶ τοῦ ἀδυνάτου, p. 170, 7=754. Reisk. ἕκαστος γὰρ ὑμῶν εἴθισται προσφοιτᾶν, ὁ μὲν πρὸς μυροπώλιον, ὁ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὁ δὲ πρὸς σκυτοτομεῖον, ὁ δ' ὅπη ἂν τύχη. DOBRÆUS.

339. ἀνῆρ] ἀνὴρ libri.

340. θαυμασίον ὅπως Piersonus ad Mær. p. 188. θαυμαστὸν χ' ὅπως Ald. θαυμαστόν γ' E. et Mutinenses duo. Libri reliqui θαυμαστὸν ὅπως. Fortasse præstat cum Porsono scribi θαυμαστὸν αὐτὸ τοῦθ' ὅπως—.

342. γέ V. γέ τι R. τι vulgo.

343. νῆ R. V. Legebatur μά.

356. πῶς] πῶς δ' Ald. et aliquot codices. πῶς οὖν V.

361. τοιοῦτο] τοιοῦτον R. Cantabrig. duo et Mut. unus. τουτοῖ Dorv. qui φεῦ in proximum versum transfert. Scribendum τοιοντονί et φεῦ extra versum ponendum. Quod vidit Elmsleius ad Soph. Œd. T. 734.

364. Δήμητρ'] δῆμητραν V.

365. εἶχεν] εἶχες R. Phrynichus Bekkeri p. 60. Πολὺν μεθέστηκε τοῦ τροποῦ: ἀντὶ τοῦ μεταβέβληται τοῦ βίου καὶ τοῦ ἡθους. DOBRÆUS.

366. ὠνθρωπε] ὦνθρωπε R. hic et alibi. ἄνθρωπε V. aliique nonnulli.

367. ἔχει] ἔχεις R. V. γρ. μένει V.

368. πεπανουργηκότι] πεπανουργευκότι R.

373. γ' post μῆν ponit V.

374. ἂν Kusterus. οὖν libri.

375. ἐθέλεις] ἐθέλει Mutinenses duo.

377. τοῦτ'] ταῦτ' V.

378. διαπράξαι] διαπράξασθαι V.

379. Rhetores non tantum linguam, sed et silentium venale habebant: nota est ἀργυράγχη Demosthenis. Noster Pac. 644. χρυσίῳ—ἐβύουν [ἐβύνουν] τὸ στόμα. Theophyl. Simoc. Ep. 17. τὸν λαιμὸν τοῖς δόροις τοῦ Λευκίππου ἐπέβυσεν. In Eqq. 435. quum Cleon dixisset, Isiciarium decem talenta habere male parta, iste τί δῆτα, inquit, βούλει τῶν ταλάντων ἐν λαβῶν σιωπᾶν; BERG. Vid. schol. Demosth. p. 715, 20. DOBRÆUS.

380. φίλως] Fluctuant libri inter φίλως, quod habet R, et φίλος, quod est in V.

381. ἀναλώσας] γε addit Ald.: om. codices plerique omnes.

382. *Video quemdam*, nempe istum Chremylum. Dicit autem, se animo prævidere Chremylum sacrilegii reum, supplicem fore iudicibus, ne condemnetur. Sic etiam in Acharn. Lamachus in splendente clypeo, tanquam in speculo, dicit se senem videre qui reus sit futuræ desertæ militiæ, et intelligit illum, qui ibi aderat, pacis amantem Dicæopolin, 1158. Sic in Ran. 554. indefinitum τὶς ad certam et definitam personam refertur: κακὸν ἦκει τινι, nempe Baccho, qui ibi aderat, et 613. ἦκει τῷ κακόν, nempe Xanthiæ, quem quasi digito ostendebat. Vid. ib. 635. et 671. BERG. Hunc versum Menandro memoriæ errore tribuit grammaticus in Crameri Anecd. vol. 1. p. 255, 22.

384. κοῦ] οὐ V.

385. τῶν Ἡρακλειδῶν] *Heraclidæ* post Herculis excessum extorres errabant, civitatibus, quas adirent, eos hospitio prohibentibus, metu Eurysthei, qui exstirpare hanc familiam volens, ne quis exoriretur inde ultor eorum quæ Hercules perpessus fuerat, quaquaversum mittebat legatos, pellentibus Heraclidas amicitiam offerens, recipientibus bellum denunciens: illi Athenas etiam confugerant, et supplicum habitu atque ritu ad aram Jovis forensis ibi sederunt. *Heraclidæ Pamphili* dicuntur esse opus vel pictoris vel tragici poetæ [ut annotarunt scholiastæ]: si poeta hic intelligitur, fecit ille ejusdem nominis drama cum Euripide, cujus hodie extat tragœdia Heraclidæ; si autem pictor, videtur is in Pæcila, aut alibi hanc historiam pinxisse, ut Micon bellum Amazonicum, teste Aristoph. Lys. 682. Similiter in Ach. 990. respicit ad tabulam quandam

pictam, ubi inerat Amor sive Cupido depictus. Et hoc quoque loco videtur picturam intelligere. **BERG.** Recte Berglerus monet pictorem potius quam poetam esse intelligendum.

388. ἀπαρτί] *Lexicon Bekkeri Anecd.* p. 418. Ἀπαρτί: παρ' Ἡροδότῃ σημαίνει τὸ ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς· Ἀπὸ τοῦ- του εἰς τὰ στάδιοι χίλιοι ἀπαρτί εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον. (2, 158. Adde 5, 53.) παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς, τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου. Φερεκράτης Κραπατάλλοις· Α. τί δαί; τί σαντὸν ἀποτίνειν τῷδ' ἀξιοῖς; φράσσον μοι. | Β. ἀπαρτί δῆπου προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ' ἔγωγε μᾶλλον. Ita lege, vel δῆτα—ἐμελλον. Vide ibidem plura. *Antiatt. ibid.* p. 79, 30. Ἀπάρτι; ἀντὶ τοῦ ἄρτι ἀπὸ νῦν. Πλάτων *Σοφισταίς*. **DOBRÆUS.** ἀπάρτι B. C. D. aliique, non R. ἀπαρτί agnoscit scholiasta.

392. ποῖον] ὁποῖον A. C. D. Ald. ποῖον R. V. aliique.

396. τὸν θαλάττιον (θαλάσσιον Ald. et codices recentiores)] Hic non satis apparet, cur Blepsidemus scire cupiat, utrum Chremylus per Neptunum θαλάσσιον juraverit, an vero per Neptunum alio nomine vocatum, in *Nub.* 83. autem perspicuum est, cur Strepsiades nolit Philonidem filium jurare per Neptunum ἱππιον; nam dicit: οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἰτιὸς μοι τῶν κακῶν, Nisi forte propterea id rogavit, quia, si constet eum per θαλάσσιον jurasse, concludi possit, Plutum sive Opes illas fuisse mari advectas. Neptunus autem θαλάσσιος in *Lys.* 403. dicitur ἀλικός, *Thesm.* 329. πόντιος. **BERG.** Nulla in his verbis difficultas. Tam incredibilis res Blepsidemo videtur ut ne juranti quidem fidem habeat νῇ τὸν Ποσειδῶ, sed quærat num re vera deum illum dicat marinum, per quem jurari solet. Mira scripturæ diversitas τὸν Βοιώτιον annotata in V, cum scholio παίζει δὲ ταῦτα λέγων.

397. ἕτερον] λέγω addunt R. V.

401. νῶ] νῶιν R. V.

402. πρότερον R. V, tres codices Brunckii aliique. Vulgo τὸ πρότερον vel τοπρότερον. ὡς τὸ πρότερον Bentleius.

404. ἄρ'] γὰρ V.

405. εἰσαγαγεῖν] εἰσάγειν V.

408. Deficit ars, ubi illi merces sua non est. **BRUNCK.**

411. κατακλίνειν] κατακλινεῖν R. et Ald.

εἰς Ἀσκληπιοῦ] Similiter *Vesp.* 122. κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ. **BERG.**

415. θερμὸν ἔργον] *Ælian. Epist. 15. τάχα πον καὶ τὸ θερμὸν δράσεις καὶ νεανικὸν ἔργον. Alciph. Ep. 1, 37. Similis locus est Eurip. Med. 1123. ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη. BERG. Æschylus Choeph. 1004. τῷδ' ἐτ' ἂν δολώματι πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θέρμ' ἄνοι (legitur θερμαίνου) φρενί.*

417. Ἡράκλεις] *Hercules te invoco. Ut ἀλεξίκακον, et monstrorum domitorem. Vide Plautum Mostell. 2, 2, 94. BRUNCK.*

423. Ἐρινύς (sic R. V: Vulgo Ἐρινύς)] Hoc colligit ex lurido, tetro et terribili ejus adspectu. Furiarum chorus introducit in Æschyli Eumenidibus. BERG.

425. δᾷδας] *Furiæ atram cruentis manibus amplexæ facem, ut loquitur Seneca Med. 16. gerebant, πυριδάπτω λαμπάδι τερπόμεναι Æsch. Eum. 1044. Paupertas ergo non est Erinnyes, quum non habeat tædam, nec timendam igitur putat esse, sed male multandam dicit. BERG.*

427. Quattuor codd. λευθόπωλιν. In Lys. 562. Regionum alter (C.) habet etiam λέκυθον. Duo alii recte λέκυθον. Vide Foësi *Æcon. Hippocr. in hac voce. BRUNCK.*

428. ἐνέκραγες] ἀνέκραγες R. et. Mut. unus. ἀνεκέκραγες Mutinenses duo. ἀνακέκραγες V.

οὐδὲν] μηδὲν V.

431. τὸ βάραθρόν σοι R. et Dorvill. Vulgo σοι τὸ βάραθρον.

τὸ βάραθρον] *Locus profundissimus. Athenienses in fossam quandam, ipsis βάραθρον dictam, injiciebant, ut Lacedæmonii in puteum; illuc ab utrisque Darii legati fuerunt conjecti, quum venissent ad petendam aquam et terram. Herodotus 7, 133. [ubi v. Valcken.]. Ubi notandus est Eustathii error, qui scribit, hoc passos esse Xerxis legatos. Aristophanes barathri mentionem facit infra 1110. Nub. 1452. Ran. 576. Eqq. 1356. Apud Theoph. Simocattam Epist. 64. ἔθι πρὸς βάραθρον idem est quod εἰς ὄλεθρον. BERG. Vorago illa, puteo similis, in quam præcipitabantur morte damnati, dicta etiam est ὄρνυμα, v. Timæus gloss. Plat. p. 60. Harpocr. Carnifex inde appellatus est ὁ ἐπὶ τῷ ὄρνυματι, et ὁ πρὸς τῷ ὄρνυματι. v. Meurs. Lect. Att. 1, 25. Itaque verba Chremyli ostendunt, se agere cum muliere scelestissima, quæ digna sit, ut in barathrum amandetur. FISCHER.*

γίνεται] γενήσεται V.

432. σ' ἐχρήν] σε χρήν R. ἐχρήν σ' Mut. unus: alii et Ald. om. σ'.

437. ξυνοικῶ] Alciphro Epist. 1, 8. Πενία συζῶντα. BERG.

438. τις] τις οὖν V. Mut. unus alique nonnulli. Totum versum om. R.

φύγη Brunckius. Libri φύγοι.

439. ὦ δειλότατον σὺ θηρίον] Eadem verba Av. 87.

441. δύο] Libri partim δύο.

φεύγομεν] φεύγωμεν cod. Dorvill.

447. ἀπολιπόντε] ἀπολείποντε R.

φενξούμεθα] φενξοίμεθα V.

449. ποίοις ὀπλοισιν] ποίοισιν ὀπλοῖς Ald.

450. δ' addidi ex R. V.

451. τίθησιν] Paupertas facere dicitur id, quod pauperes facere cogit. FISCHER.

452. γὰρ ὁ θεὸς οὗτος οἶδ' ὅτι R. alique nonnulli. γὰρ οὗτος οἶδ' ὁ θεὸς ὅτι vulgo. γὰρ ὁ θεὸς οἶδ' ὅτι V, omisso οὗτος.

453. τροπαῖον ἂν στήσαιο] Aliquot libri τρόπαιον et ἀναστήσαιο.

τρόπων] Alludit ad voc. τροπαῖον. Talia multa sunt ap. Nostrium et ap. Plaut. ut *Pœni pœnas sufferant* in Cistellaria 1, 3, 54. Sensus: Solus iste deus (Plutus) profligabit hujus mores, i. e. ipsammet ita moratam, et victor tropæum eriget. BERG.

454. καθάρματε] Aliquot codd. καθάρματα. Dualem citat schol. Hom. Il. α, 104. καθάρματοι R. καθαρμάτους in scholiastæ verbis habet V.

456. ἀπολουμένη] ἀπολογουμένη R.

464. νομίζετον] νομίζετε R.

465. ἀνθρώπους] ἀνθρώποις R. V.

468. τὸν] τὸν cod. Dorvill.

470. τε om. R.

ζῶντας ὑμᾶς] Notet hic lector σχῆμα ἀνανταπόδοτον, ut grammatici vocant. Deest hic enim ἀπόδοσις, quæ respondeat priori membro usque ad ζῶντ. ὑμᾶς, quippe post quæ verba lector exspectabat tale quid: *res salva est*, vel *res bene se habet*, vel *causa mea melior est*, vel simile quid. Solent autem hoc ellipsoes genere uti post εἰ μὲν, vel ἐὰν μὲν cui in posteriore membro respondet ἐὰν δέ, *sin autem*. Homer. Il. α, 135. 'Ἄλλ' εἰ μὲν δώσουσι—εἰ δέ κε μὴ δώωσιν etc. Eustathius, Χωλεύει ἡ σύνταξις καὶ

μένονσα ἐκκρεμῆς οὐκ ἀπήρτισται. λείπει γὰρ τὸ ἐφησυχάσω, ἢ παύσομαι, ἢ τοιοῦτόν τι. Deinde inter alia exempla et hunc locum comici adducit: εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα ἐλλείψεως παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ὥς παρὰ τῷ κωμικῷ· ἔαν μὲν ἀποφῆνω πάντων αἰτίαν ἐμέ· εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτε ὅπερ ἂν δοκῇ ὑμῖν. καὶ Μένανδρος ὁ κωμικός· εἰ μὲν δὴ τινα πόρον ἔχεις· εἰ δὲ μὴ νενόηκ' ἐγώ. Πλάτων ὁ κωμικός· εἰ μὲν σοι τὴν θάλασσαν ἀποδώσει ἐκών· εἰ δὲ μὴ, πάντα ταῦτα συντριανῶν ἀπολέσω. καὶ Σοφοκλῆς· εἰ μὲν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μὴ, λέγε. Exemplis his addi potest Thesm. 543. εἰ μὲν οὖν τίς ἐστίν· εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς etc. Plato in Symp. p. 185 d. ἔάν μεν σοι ἐθέλῃ ἀπνευστὶ ἔχοντι πολὺν χρόνον παύεσθαι ἢ λύγξ· εἰ δὲ μὴ, ὕδατι ἀνακογχυλίῃσιν. Anonymus ap. Athen. 8. p. 360. εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἔάσομεν. Hippocrates quoque hac figura non raro usus est, ut pluribus exemplis demonstrat Casaubonus ad Athen. 5, 2. fin. KUST.

474. ἁμαρτάνοντά σ'] ἁμαρτάνοντάς γ' V.

476. Blesidemo tribuunt R. V. et. Ald. Chremylo A.B.C.D. Vat. et Dorvill.

τύμπανα καὶ κύφωες] Per τύμπανα intelliguntur non *equulei*, h. e. stipites ita constructi, quibus illigati rei, membris expansis, distenderentur, totoque corpore verberibus paterent, sed *fustes*, quibus caedebantur, ut alii rei, ita etiam ii, qui falsum dixissent testimonium. V. Polyb. 6, 35. qui hoc genus poenae vocat *ξυλοκοπίαν*, Lat. *fustuarium*. Illustrant hoc nomen et verbum *τυμπανίζεσθαι* praeter interpp. N. T. ad Hebr. 11. 35, Jungermann. in not. ad Magii lib. de Equuleo p. 273–288. (Amst. 1699. 12), Hemst. ad Poll. p. 897, 84. Esse autem τύμπανα h. l. *fustes*, colligi potest ex eo, quod adiunguntur κύφωες, quae erant *vincula lignea*, quibus colla maleficorum ita illigabantur et constringebantur, ut erigere se non possent (unde nomen accepere; quae poena dicebatur *κυφωνισμός*) et tum caedebantur *fustibus*. v. Hes. h. v. et interp. FISCHER.

478. Blesidemo tribuunt R. V. et Ald. Chremylo B. D. Vat. et Dorvill.

480. τίμη' ἐπιγράφω] Solebant in iudiciis poenam definire, quae maneret eum, qui victus foret. Sic in ridiculo duorum canum iudicio Vesp. 901. BERG. V. Sam. Petitum de Legibus Att. p. 336. [p. 424. ed. Wess.] qui locum hunc comici illustrat. KUST.

481. ἐὰν R. V. Mut. unus et Suidas in τίμημα. Legebatur ἐάν γ'. Vid. ad Vesp. 228.

482. αὐτ', ἐὰν] αὐτὸ ἐὰν Mutinenses tres et Cantabrig. duo. αὐτὸ ἂν V. αὐτό σ' ἐὰν R. Legebatur αὐτό γ' ἐάν. Vid. ad Vesp. 228.

ἡττᾶσθε, καὶ σφῶ] ἡττᾶσθαι σφῶι R.

483. Hunc versum Chremylo, 484. Blepsidemo recte tribuunt Vat. et duo codices Dobræi. 484. personæ notam ante ταύτη γε om. R, Bl. ponit ante νῶν.

485. φθάνουτον] φθάνοιτε R. V. et Mut. unus.

πράττοντ' ἢ τί γὰρ] πράττοντ' ἢ τί γ' ἂν vulgo. πράττοντες· εἰ τι γὰρ R. V.

487. χορὸς γερόντων R.

488. δ'] τ' R.

ἐνδῶσете] Eur. Hell. 515. ἦν δ' ἐνδιδῶ τι μαλθακόν, i. e. sin autem humanum et mitem se mihi præbuerit. Herodot. 3, 105. τὰς δὲ θηλέας ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδέν. KUST.

493. βούλημα] Scribendum βούλευμα ex cod. Paris. 2827.

494. ἦν—νυν] ἐὰν—νύν. R.

499. οὐδεὶς ἂν cod. Dorvill. et ed. Juntina a. 1525. οὐδεὶς (sine ἂν) R. V. et Mut. unus. οὗτις (sine ἂν) libri reliqui. σοι post ἐγὼ in libris lectum delevit Hemsterhusius dubitanter. Nunc mihi vera videtur lectio olim vulgata οὗτις· ἐγὼ σοι τούτου—.

503. αὐτὰ] Id est τὰ χρήματα, quod ex πλουτοῦσι repetendum. συλλεξάμενοι] συλλεξάμενοι R.

505. οὐκοῦν] Pauci codices οὕκουν. εἰ R. V. Vulgo ἦ.

παύσαι] παῦσαι R. παύσει V. aliique cum Ald.

ταύτην βλέψας R. ταῦτ' ἦν (ἂν V. aliique nonnulli) βλέψῃ vulgo.

506. ἦντιν'] Scribendum ἦν τις cum Hemsterhusio.

507. ῥᾶστ' ἀνθρώπων] ἀνθρώπων ῥᾶστ' V.

510. διανείμιεν τ' ἴσον αὐτὸν Porsonus. Vulgo διανείμειε (διανέμειεν R. διανέμειε Ald.), ἴσον ἐαυτόν.

Si omnes fiant divites, ea res non conducet societati humanæ. Euripides ex contrario dixit, si omnes sint pauperes, non posse consistere societatem humanam, in *Æolo* ap. Stob. Serm. 121. [fr. 6. Musgr.] Δοκεῖτ' ἂν οἰκεῖν γαῖαν, εἰ πένης ἅπας Λαὸς πολιτεύοιτο πλουσίων ἄτερ; Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακά· Ἄλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς. ^A

μη γάρ ἐστι τῷ πένηθ', ὁ πλούσιος Δίδωσ'· ἃ δὲ πλουτοῦντες οὐ κεκτήμεθα, τοῖσιν πένησι χρώμενοι θηρώμεθα. Cur θηρώμεθα scripserim pro vulg. τιμώμεθα, vid. nott. ad Thiesm. 161. Apparet autem Euripidem φιλοσοφικώτερον formasse hoc *axioma*: *bona et mala non possunt seorsum esse*. Ita Chrysippus ap. Gell. N. A. 6. 1. Nihil est prorsus, inquit, imperitius, nihil insubidius illis, qui opinantur, bona esse potuisse, si non essent itidem mala. Hinc illud: ποιήσωμεν τὰ κακὰ ἵνα ἔλθῃ τὰ ἀγαθὰ. Hæc istorum opinio est. BERG.

511. οὗτε τέχνην — σοφίαν] Notum est illud Theocr. Id. 21. ἃ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει. Theophylactus Simoc. argumentum epist. 10. ex h. l. sumsit, unde pauca excerpam: λυσιτελῶς λιμώττει χρυσοῦ τὸ ἀνθρώπειον γένος, Σωσίπατρε· ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τέχναι τῷ βίῳ εἰσήχθησαν καὶ πόλεις φκίσθησαν. μοχ: πάσης εὐκοσμίας ἐστέρητο ἂν τὸ ἐπίγειον διαίτημα, εἰ μὴ χρυσοῦ τοὺς ἀνθρώπους ἀλλήλων ἐπιδεεῖς ἐτεκτήνατο· οὐ γὰρ ἂν πλωτὴρ ἐναυτίλλετο, οὐχ ὁδοίπορος ἐνεπορεύετο, οὐκ ἀροτῆρα βοῦν οἱ γεωργοῦντες ἐκέκτηντο. Ex Polyido Euripidis [fr. 5. v. 3. Musgr.]: πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχῆς. Vide Lucian. in Timone, ubi comitem Paupertati dat Sapientiam. BERG.

513. τροχοποιεῖν] ζυγοποιεῖν ex Pluto citat Pollux 7. 115. memoriæ errore. E loco simili Pherecratis apud Athen. 6. p. 269. c. sumptum esse recte suspicatur Dobræus, cujus verba apposui ad Fragm. p. 560.

514. σκυτοδεψεῖν Bentleius. σκυτοδεψεῖν vulgo. βυρσοδεψεῖν V. aliique nonnulli.

515. Scholiasta de hoc versu, ἥδη τοῦτο τὸ ἔπος τῆς μέσης κωμωδίας ὄζει. De quo diximus supra p. 38.

ρήξας] πήξας V.

516. ὑμῖν] οὔσι addit V.

517. νῦν δὲ R. Vulgo νυνὶ, quod revocandum.

521. ἐκ Θετταλίας] Tangit hunc comici locum Eustath. ad Iliad. p. 331. Πενέσται vero dicti, quod ex Athen. 6. p. 265. et aliunde constat, apud Thessalos *servi*, de quibus Vesp. 1261. μόνος μόνουσι τοῖς Πενέσταις ξυνῆν τῶν Θετταλῶν. Neque vero e Thessalia adeo ab his mercatoribus Thessalis divenditos Atheniensibus servos licet statuere, quam e Caria, Lydia, Phrygia, vicinisque Thracibus, unde Athenas olim vulgo ad-

ducti servi ἀργυρώνητοι s. ἀνδράποδα, quorum propolas ἀνδραποδιστὰς vocat comicus. SPANH. ἀνδραποδισταὶ hic dicuntur *plagiarii*, sive, qui homines liberos fraude in servitutem re-dactos exteris pro servis vendunt, quo nomine olim Thessali infames habebantur. V. Suid. in ἀνδραποδίζω. Cf. etiam Vales. ad Harpocr. v. ἀνδραποδιστής. KUST.

523. δῆπου om. V.

524. κινδυνεύων] κινδυνεύειν R.

526. ἐς κεφαλὴν σοί] Vulgo ἐς κεφαλὴν σοι.

527. ἔσονται] πωλοῦντες adscriptum in Mut. uno. Non hoc, sed κλίνει intelligendum.

528. οὐτ' ἐν δάπισιν (vel δάπισι) R. V. cum schol. Vesp. 674. et Suida in δάπιδας. Libri deteriores οὐτε τάπησιν (ut Ald.) vel οὐτ' ἐν τάπησιν.

529. οὐτε] οὐτ' ἐν R. alique pauci.

στακτοῖς] Archestratus ap. Athen. l. III. p. 101. καὶ στακτοῖσι μύροις ἀγαθοῖς χαλτην θεράπευε. Hesych. Στακτὸν διῦλισμένον, *percolatum*. Glossæ: στακτὴ, *grutta*. BERG.

530. ἱμάτια sunt ποικίλα, *vestes versicolores*, a βάπτειν, quod sæpe est i. q. ποικίλλειν. v. Salmas. ad Vopisci Carin. c. 20. p. 852. Vopisci Aurelian. c. 46. p. 560. Trebell. Poll. 30. tyrann. c. 30. p. 328. DUCKER.

531. ἐστιν] ἔσται Porsonus. Recte.

πάντων τούτων] τούτων πάντων V: quod præferendum.

ἀποροῦντα A. R. Vulgo ἀποροῦντας.

532. ἐμοῦ] ἐμοὶ V.

535. φῶδων ἐκ βαλανείου] Pauperes ad caminos balneorum accedere solebant, si frigerent. V. infra. v. 953. BERG.

536. γραῖδίων] γράδιον trisyllabum dicere solent Attici. Quadrisyllaba forma uti licuit in anapæstis, iis præsertim casibus qui metro aliter aptari non possunt.

κολοσυρτόν] Debebat dixisse κολοσυρτοῦ et in proximo versu ἀριθμοῦ, sed ad vitandam multitudinem genitivorum dixit κολοσυρτὸν et ἀριθμόν, idque non absurde; nam genit. φῶδων ad πλὴν refertur, accusativὶ κολ. et ἀρ. ad πορίσαι hoc modo: σὺ γὰρ ἂν τι δύναιο πλὴν κολοσυρτὸν πορίσαι παιδαρίων; Ut hic κολοσυρτὸν παιδαρίων, ita Vesp. 664. Ἀθηναίων κολοσυρτόν, et 671. σύρφακα, et in Lysistr. 170. Ἀσαναίων ρυάχετον dixit. BERG.

537. οὐδὲ λέγω σοι] Herodotus ab Hemst. citatus 7, 9, 2. περὶ δὲ τῶν ἐσσωμένων οὐδὲ λέγω ἀρχὴν, ἐξώλεες γὰρ δὴ γίνονται.

539. ἐπεγείρουσαι] ἐπαγείρουσαι R. Imitatur verum Sophoclis ab scholiasta servatum, ἐπεγειρομένων κερκίδος ὕμνοις, ἢ τοὺς εὐδοντας ἐγείρει.

542. φορμὸν] Phrynichus Bekkeri p. 70. Φορμοκοιτεῖν: τὸ ἐπὶ φορμοῦ καθεύδειν· φορμὸς δὲ ἐστὶ πλέγμα τι ἐκ φλέω. τάττεται ἐπὶ λυπρῶς καὶ κακῶς κοιμωμένων, οὐκ ἐχόντων κνάφαλλον. Vide Lex. Rhet. ibid. p. 315, 7. DOBRÆUS.

544. φυλλεῖ] Libri φύλλ'. Correctum ex schol. Acharn. 468.

545. θράνους] Scribendum θράνου ex Polluce 10, 48.

546. πιθάκνης] Scribendum φιθάκνης. Vid. ad Eq. 792.

547. αἷτιον Bentleius. Libri αἰτίαν.

ἐρρωγνίαν καὶ ταύτην] Rara trajectory, ut ad Diodorum Stobæi 70. p. 429, 53. τὴν ἐσομένην καὶ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου, notat Schæferus in Gnomicis Brunckii, p. 272. Plato Rep. 1. p. 341. C. νῦν γοῦν, ἔφη, ἐπεχείρησας, οὐδὲν ὦν καὶ ταῦτα. Julian. Cæs. p. 312. B. ἔχων καὶ ταῦτα σπουδαῖον κηδεστήν. Schol. Rav. ad Ran. 87. οὐ φροντίζετέ μου, Πυθαγγέλου καὶ ταῦτα μνημονεύοντες. In Acharn. 167. ἐν τῇ πατρίδι καὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων sine distinctione malim. Contra in Ran. 716. post πόλιν recte distinxisse videtur Brunckius. Sed insolentius etiam Plut. 259. πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι. DOBRÆUS. Strabo 6. p. 285. ἐν τοιαύτῃ καὶ ταῦθ' ὑποθέσει. 11. p. 502. ἀνέαστον καὶ ταῦτα. Aristidis exempla indicavi vol. 2. p. 332.

548. Scholiastes ὑπεκρούσω exponit ἐφθέγξω, ἀνεκρούσω, dicitque metaphoram esse sumtam a cithara vel aliis instrumentis musicis, quæ κρούεσθαι dicuntur, sed frigide. Verius enim est, τὸ ὑποκρούεσθαι hic significare *verbis incessere, reprehendere, vituperare*, quo sensu occurrit Acharn. 38. KUST. Pollux 9, 139. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Πλούτῳ καὶ τῷ ἐπικρούσασθαι (fortasse libarii error pro ὑποκρούσασθαι) ἐπὶ τῷ νουθετῆσαι κέχρηται.

550. Vos, inquit, *paupertatem* esse sororem *mendicitatis* dicitis, qui res multum dissimiles putatis inter se esse similes; nam sic et Dionysium tyrannum Siciliae putabitis esse similem Thrasybulo, qui victis triginta tyrannis Atheniensibus libertatem restituit. BERG.

εἶναι] φάτ' εἶναι R. V. aliique.

556. ταφῆναι, ut *funus ei curari possit*. Senum chorus in Acharn. 691. dicit, se illa etiam pecunia multari, qua sibi loculum debuisset emere; quod est extremæ paupertatis signum. BERG.

564. δ' ἐστὶν ὑβρίζειν] δ' ἐνυβρίζειν R, addito ἐστιν a. m. rec. ante δ'.

565. Sequebatur notatus jam ab Bentleio versus spurius Blesidemo tributus, cujus veram scripturam servavit liber Ravennas, νῆ τὸν Δί', εἰ (εἶγε vulgo) δεῖ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ κόσμόν ἐστι;

567. Demagogos quorum consiliis gerebatur resp., sæpe notat. Huic autem simillimus locus est in orat. Demosth. c. Timocr. [p. 739.] οὕτω δὲ καὶ οὔτοι οἱ ῥήτορες, οὐκ ἀγαπῶσιν ἐκ πενήτων πλούσιοι ἀπὸ τῆς πόλεως γιγνόμενοι ἀλλὰ καὶ προπηλακίζουσι τὸ πλῆθος. BERG.

τοῖν] γ' addunt Ald. et codd. pauci recentes.

572. ἦττον] ἦττονα R.

γ' om. V.

κομήσης] Libri aliquot κομπάσης ex interpretatione.

572. ὅτι] ὅτι vel ὅτι γε codices deteriores.

ἀναπέσειν] Scribendum ἀναπέθειν cum Porsono. Conf. ad Soph. Philoct. 1394.

ἀμείνων] ἄμεινον R. V.

576. πτερυγίζεις] Grammatici exponunt per οὐδὲν ἀνύεις *nil proficis*, ut sit metaphora a pullis avium, qui volare conantur, sed per ætatem adhuc vano nisu. BERG.

576. ἔστι] ἔστι καὶ R. V.

578. οὕτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστὶ δίκαιον] Jure Dobræum offendit δίκαιον sine articulo positum. Fortasse scribendum οὕτω διαγιγνώσκειν ἐστὶν χαλεπὸν τὸ δίκαιον.

580. ταύτην] Blesidemo hæc recte tribuit Bentleius. Vulgo Chremylo continuantur.

ἀποπέμπει] ἀποκομίζει V.

581. λήμαι R. V. quattuor codices Brunckii et scholiasta. γνώμαι Ald. (et γρ. V.) et Suidas in κρονικαὶ et λήμη. Vide Hesych. in κρονικαὶ λῆμαι et Diogenian. 5, 63. Append. Vat. 2, 36.

ὄντως om. V.

λημῶντες] λημῶντε R.

582. τοῦτ' ἦδη A. V. et Dorvill. τοῦτό γε δὴ Ald. τοῦτο δὴ B. D. τοῦτο δὴπου R. et Mut. duo.

σε om. R.

583. πῶς ἂν codices plerique. ἂν om. Ald.

τὸν Ὀλυμπιακὸν (Ὀλυμπικὸν Kusterus) αὐτὸς A. αὐτὸς τὸν Ὀλυμπιακὸν (Ὀλυμπικὸν R. V.) vulgo.

584. τοὺς Ἑλληνας ξυναγείρει] Quod Jovi hic tribuitur, de Hercule a Iysia dicitur [orat. Olymp. p. 911. Reisk.] τόνδε τὸν ἀγῶνα πρῶτος συνήγειρε δι' εὐνοίαν τῆς Ἑλλάδος. Unde non mirum, quod *omnes Græcos* ad agonem illum a *Jove congregatos* dicit comicus, quem ab universis Græcis, ac summo quidem studio et concursu celebratum constat: unde τὴν τῶν Ἑλλήνων πανήγυριν vocat Plato in Hippiā p. 363. Hinc πανδόκον ἅλσος *omnes recipiens* (Græcos nempe) *lucus* dictus in Olympia, ubi agon erat institutus, Pind. Ol. 3, 30. Ἑλληνας autem dicit, exclusis ab eo agone barbaris, ut liquet ex Herodoto 5, 22. SPANH.

δι' ἑτοὺς πέμπτον] Nam finito quarto quoque anno ludi illi celebrabantur.

585. ἀσκητῶν R. ἀθλητῶν vulgo. Lex. Rhet. Bekkeri p. 217. Ἀσκεῖν: οἱ ρήτορες χρῶνται μὲν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλο τι ἔργον σκοπούντων, τιθέασιν δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρὶ ἀγαθῷ λόγων ἄσκησιν ποιουμένων. ὅταν δ' αὐτὸ καθ' αὐτὸ τάξωσι τὸ ἀσκεῖν, εἰδέναι χρὴ τότε, ὅτι τῇ λέξει ἐχρήσαντο ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων τοὺς στεφανίτας, τούτεστιν ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν:—Vide Phrynich. ibid. p. 17. Suidas, Ἀσκησις: ἐγκράτεια. ἄσκησιν· ἀγωνίαν. καὶ ὡς ἡμεῖς τὸ δεδιέναι καὶ προσδοκᾶν τὸ μέλλον λέγουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων. καὶ ἀσκητὰς καὶ ἀθλητὰς λέγουσιν:—Ita Med. Ald. Tacite Kust. τοὺς ἀθ. Sed potius legendum et distinguendum, Ἀσκησις: ἐγκράτεια:—Ἀσκησιν: ἀγωνίαν. ἀγωνίᾳ δὲ ὡς ἡμεῖς—λέγουσιν. οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων καὶ ἀσκητὰς καὶ ἀθλητὰς λέγουσιν:—For- san respicit ad locum de Rep. 3. pp. 403. E. 404. A. C. apud H. Steph. Thes. vol. 1. p. 588 a. DOBRÆUS.

586. 592. κοτίνῳ Porsonus. κοτίνῳ codices. κοτίνου Ald.

κοτίνου] Athletarum coronam vocari κόνιον testantur Hes. et Etym. Sic Philostratus epist. 28. ἀθλητῇ μὲν οὖν κόνινος πρέπει· βασιλεῖ δὲ μεγάλῳ, πορθητῇ, τιάρα. — Non ergo per contemptum dixisse videtur κοτίνου pro ἐλαίας τῆς καλλιστεφάνου, ut schol. putat; nam oleagineæ coronæ, qualescunque

sint, nugæ sunt ad aureas. Sic etiam Chion in epist. ultima, quæ est ad Platonem, non contemnens neque ridens vilitatem κοτίνου, refert ut in somnis visus sibi sit coronari κοτίνῳ. Verba hæc sunt: ἔδοξε γάρ μοι γυνή, θεῖόν τι χρῆμα κάλλους καὶ μεγέθους, ἀναδεῖν με κοτίνῳ καὶ ταινίαις. BERG. Pausan. 6, 13, 2. de Hermogene Olympionica: τὸν κότινον ἐν τρισὶν Ὀλυμπιάσιν ὀκτάκις ἀνείλετο. Clem. Alex. Strom. 6. p. 672. διὸ καὶ ἀγριέλαιος ὁ κότινος τυγχάνη, ἀλλὰ τοὺς Ὀλυμπιονίκας στέφει. Theophrastus Hist. Plant. 4, 14. p. 95. inter longævas arbores refert ἐλαίαν Athenis, palmam in Delo, κότινον δὲ ἐν Ὀλυμπίῳ, ἀφ' οὗ ὁ στέφανος. SPANH.

587. τοῦτῳ] τοῦτο R. V.

588. ἐᾶ] ἔαν hoc sensu usurpat schol. Av. 1283. PORSON. ἐαντῷ] ἐαντοῦ V.

591. οὐτωσὶ] οὐτοσὶ R. V.

592. ἀλλὰ σέ γ' ὁ editio Juntina a. 1525. et Brunckii editio. ἀλλὰ γέ σ' ὁ Ald. et Mut. unus. ἀλλά σ' ὁ R. V. aliique.

κοτινῷ] Vid. ad v. 586.

593. ἔστ' ἀγάθ'] ἔστι τὰγάθ' V. aliique.

594. Ἑκάτης] Hecatæ s. Lunæ cæna est, quam solebant singulis mensibus tempore novilunii in triviis ei dedicatam collocare: huic famelica hominum quorundam natio insidiabatur, nec honestum erat eam rapere. Simile quid videtur fuisse *Mensa Solis* apud Æthiopas Macrobios quam ita describit Herodotus 3, 18. λειμών ἐστι ἐν τῷ προαστείῳ, ἐπὶ πλεον κρεῶν ἐφθών πάντων τῶν τετραπόδων· ἐς τὸν τὰς μὲν νύκτας ἐπιτηδεύοντας τὰ κρέα τοὺς ἐν τέλει ἐκάστους ἔοντας τῶν ἀστῶν· τὰς δὲ ἡμέρας δαίτυσθαι προσιώντα τὸν βουλόμενον· φάναι δὲ τοὺς ἐπιχωρίους, ταῦτα τὴν γῆν αὐτὴν ἀναδιδόναι ἐκάστοτε. De Hecatæ cæna vid. quæ notavit Hemsterh. ad dialogos Luciani p. 41. BERG.

595. φησὶ — αὐτῇ] Libri aliquot φασὶ — αὐτῇ.

596. μῆν' ἀποπέμπειν A. C. V. et Suidas in Ἑκάτην. μῆνα προσάγειν vulgo (et R): quæ scriptura annotata est in V. Pauci codices μῆνα προσπέμπειν (vel προπέμπειν).

597. πρὶν καταθελναι] Subauditur τινά, priusquam aliquis eam adponat. BRUNCK. Similis hyperbole Ran. 166. τὰ στρώματ' αὐθις λάμβανε. Ξα. πρὶν καὶ καταθέσθαι;

598. γρύξης Brunckius et fortasse V. γρύξης R, ut vulgo.

(Sic ἀναγρύξει in ἀναγρύξη corruptum Nub. 945.) γρύζειν Dorvill. et Cantabrig. 1. 2. quod probavit Dobræus.

600. οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἦν πείσης] Vid. ad Nub. 109.

601. ὦ πόλις Ἄργους ex Telepho Euripidis, κλύεθ' οἶα λέγει ex Medea v. 169. Iisdem verbis utitur Eq. 813.

602. Παύσωνα κάλει, invoca Pausonis opem pauperis, qui tecum solet una cibum capere. Sic Vesp. 1268. quum vellet Amyniam ridere, tanquam famelicum, dixit se eum vidisse δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου, homine itidem paupere. Pausonem autem pauperem fuisse patet ex Thesm. 949. ubi dicit eum, sacra Cereris et Proserpinæ celebrantem jejunare, ut solebant mulieres in illo festo. Etiam in Acharn. 854. conjungit eum cum Lysistrato, quem dicit frigere et esurire plus quam 30. diebus quovis mense. BERG.

606. κύφων] κυφῶν' R.

607. χρή A. D. R. V. χρῆν Ald. et pars codicum.

ἀνύειν R. aliique nonnulli. ἀνύτειν vulgo. ἀνύτειν Dobræus cum spiritu aspero, quem præcipit Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 14. ἀνύειν : δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί. καὶ δῆλον ἐκ τῆς συναλοιφῆς. καθήνυσαν γάρ. κατήνυσαν Soph. El. 1451. cui καθήνυσαν restituit Dobræus.

608. ἐνταυθί] Scribebatur ἐνταυθοί. Vid. ad Nub. 814.

612. μακρὰ] μακρὰν Cantabr. 1. 2.

613. ἔγωγ' οὔν] ἐγὼ γοῦν R. V.

614. παίδων] παιδίων R. V.

617. χειροτέχνων] Libri aliquot χειροτέχνων.

619.—626. Chremylo tribuit Vat.

621. ἐγκατακλινοῦντ' R. et Dorvill. Vulgo ἐγκατακλινοῦντες.

624. παί] ὦ παῖ Ald. et codd. aliquot recentes.

σ' additum ex C. E.

626. ἡντρεπισμένα] εὐτρεπισμένα V. εὐπρεπισμένα R. Post hunc versum Ald. recte addit χοροῦ. Longior enim pausa est statuenda.

627. Antehac quoties Thesei festo convivaremini, propter egestatem parvis cibis utebamini; nunc autem vobis non deerunt cibi, quia jam Plutus videt, qui ditabit omnes bonos, quos antehac non poterat invenire. BERG. Θεσείοισι pauci codd. In A. D. [R. V.] recte scriptum μεμυστιλημένοι: alii, ut vulgo,

μεμυστυλημένοι: antiquo errore, cujus origo in prava curiositate etymologias sectantium, ut colligi potest ex iis, quæ ap. Eustath. leguntur p. 368, 48. Hesych. μυστιλᾶσθαι. τὸ ἐκροφῆσαι τὸν ζῶμὸν τοῖς ψωμίοις. μυστίλῃ, ὁ κοῖλος ψωμὸς, ψυχίον, δρᾶξ χειρός. Cf. Suid. in μυστιλᾶται et μυστίλῃν. In Eq. 1168. vulgo etiam bene legitur: ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστυλημένας. At perperam in ejusd. fab. 827. vulgatam scripturam retinui μυστιλλᾶται. Nulla ratio est, cur λ geminetur; præcedens enim vocalis per se et natura longa est. BRUNCK. Add. Eustath. p. 1476, 63.

628. ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις] Synesius epist. 146. ἀριστῶμεν δὲ ἐπ' ἀλφίτοις, ἡδίστοις μὲν ἐμφαγεῖν, ἡδίστοις δὲ ἐμπιεῖν. ἐπ' ὀλιγίστοις autem est *in* aut *cum* *paucissimis*. Acharn. 835. παίειν ἐφ' ἀλὶ τὰν μάδδαν, ubi Schol. ἐσθίειν μετὰ τῶν ἀλῶν. Sic Eurip. Iph. Aul. 541. ὥς ἐπ' ἐλαχίστοις δακρύοις πρᾶσσω κακῶς, *ut cum paucissimis lacrymis sim miser*. BERG.

631. φίλων] τρόπων Dorvill. et Mut. tres.

635. ἐξωμμάτῳται καὶ λελάμπρυνται (λελάμπρυνται R. V: λελάμπρυνται Suidas in ἐξωμμάτῳται) κόρας] E Sophoclis Phineo sumtum esse hunc versum observat Scholiastes. Posterius in eo verbum additum ad prioris declarationem, quod contraria duo significat, *oculos elido, et illustro, clariorum reddo*. Similiter Euripides in *Œdipo* quum eodem verbo in prioris significatione uteretur, vitando ambiguo aliud ei subjecit: ἡμεῖς δὲ Πολύβον παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ | ἐξομματοῦμεν καὶ διόλλυνμεν κορας. | Altero sensu, sed metaphorice utitur hoc verbo Æschyl. Prom. 498. καὶ φλογωπὰ σήματα | ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα. et Suppl. 476. ξυνήκας. ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον. BERG.

636. His quoque verbis sermonem tragicum imitatur.

639. ἀναβοάσομαι] Dorice ut Nub. 1155. βοάσομ' ἄρα — βοάν. Schol. ad hunc Pluti locum dicit esse characterem tragicum, et affert simile exemplum ex Eurip. Or. 976. ἀναβοάσομαι πατρὶ Ταντάλῳ, qui locus ibi hodie legitur alio modo: ἔν' ἐν θρήνουσιν ἀναβοάσω γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ. BERG.

641. ἄρ'] ἄρά γ' R. V.

ἀγγέλλεται R. Libri reliqui omnes ἀγγελεῖ.

650. ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν] *Totam rem ab imo ad summum*. Plautus in *Epidico* 5, 1, 16. Contempla, Epidice. Usque

ab unguiculo ad capillum summum festivissima est. Alias inverso modo *a capite ad calcem* dicimus. Horatius Ep. 2, 2, 4: Candidus et talos a vertice pulcher ad imos. Notum est illud Plauti Asin. 3, 3, 139. Nec caput nec pes sermonum apparet. Cæterum *εἰς τὴν κεφαλὴν σοι* est etiam mali ominis. BERG.

653. ἀφικόμεθα] ἀφικόμεσθα R.

656. ἐπὶ θάλατταν] Duxerunt igitur Plutum extra urbem ad mare Ægæum: nam schol. ad 621. auctor est, Æsculapium ab Athenn. cultum esse et in urbe et in Piræo, sed Aristophanem loqui de eo, qui cultus sit in urbe. v. Meurs. Ath. Att. 2, 7. Scilicet unda marina credebatur habere vim purgandi et expiandi, unde eos qui viderentur impuri esse et scelere aliquo contaminati abluebant illa, vel adspergebant, adhibito aspergillo. v. Iliad. 1, 314. ibique Eustath. et schol. omninoque Cicer. pro Rosc. Amer. c. 26. FISCHER.

657. ἐλοῦμεν] Schol. Ms. Ἀττικὸν τὸ ἐλοῦμεν, ἀντὶ τοῦ ἐλούμεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐλοῦμεν. Mæris: λούται, Ἀττικῶς. λούεται, Ἑλληνικῶς. Ad quam notam vide Piersonum. BRUNCK.

658. λούμενος] λούμενος aliquot codices.

660. Describitur hic sacrificium pauperiorum, quod placentis, farre molito, thure et similibus libaminibus vilioribus constare solebat. Tunc enim Chremylus pauper adhuc erat, dives demum factus post visum Pluto restitutum. Quare non est quod cum interpretibus locum hunc de præludiis sacrificii accipiamus propter vocem *προθύματα*, quæ proprie quidem significat ea, quæ ipsum sacrificium sive mactationem victimæ præcedunt, sed illa significatio ducta est a sacrificiis sumtuosioribus, qualia erant divitum. In illis enim quum *πόπανα*, *πέλανος*, *ψαιστός* et similia mactationem hostiæ præcederent, recte et proprie tunc dicebantur *προθύματα*: sed postea appellatio ista iisdem libaminibus adhæsit, quum a pauperioribus offerebantur, nulla victimæ mactatione intercedente. Quamvis autem τὸ *πρόθυμα* sit vox generis, hic tamen specialiter significare videtur idem quod alias Græci vocabant *ψαιστόν*, *farinam molitam*, quæ diis offerebatur; tum, quia inter ejusmodi *προθύματα* s. libamenta, *ψαιστοῦ* vel præcipue apud scriptores mentio fieri solet, tum etiam, quia schol. hic notat, pro *προθύματα* olim h. l. quosdam legisse *θυλήματα*. Atqui *θύλημα* grammaticis aliquando idem est quod *ψαιστός*. Nam Hes. et Suid. *ψαιστὰ* aiunt

esse ἄλφιστα ἐλαίῳ καὶ οἴνῳ δεδευμένα, quomodo voc. *θυλήματα* interpretatur schol. ad Pac. 1040. et, quod maxime huc facit, Porphyry. de abstin. 2, 6. *ψαιστοὺς* vocat *ψαισθέντα θυλήματα*. Vid. ad 138. ubi de voc. *ψαιστός* plura notavimus. KUST.

661. *πέλανος* per appositionem et *ἀσυνδέτως* additum. Vox est sacrorum propria, quam declarant præcedentia nomina *πόπανα* et *προθύματα*. Vide *Toupium* ad *Suidam* I. 36. Non observarunt scholiastæ quam ex *tragœdia* hi versus desumpti essent. BRUNCK. Verba fortasse non ex *tragœdia* aliqua sumpta, sed ad imitationem sermonis tragici, ut alia in hac fabula non pauca, composita. *πελανὸς* R.

662. *κατεκλίναμεν* R. V. Vulgo *κατεκλίνομεν*.

665. *Νεοκλείδης*] Memoratur in *Eccles.* 254.

666. *ὑπερηκόντικεν* V. *ὑπερηκόντισεν* R. Vulgo *ὑπερηκόντισεν*.

668. *ἀποσβέσας*] *ἀποσβέσαι* R.

670. *πρόπολος*] *πρόσπολος* quattuor codices *Brunckii*. *πρόπολος*, habent R. V. legitque *Eustath.* p. 1400, 57. 1560, 16.

ἦν codices plerique. εἴ Ald.

672. *ἐδυνάμην*] *ἡδυνάμην* V. aliique pauci.

673. 683. 694. *ἀθάρης*] *ἀθάρas* A. D. R. V. aliique nonnulli : quæ est vulgaris dialecti forma, de qua vid. schol. *ἀθάρης* recte scriptum in *Bekkeri Anecd.* p. 352, 1. et apud *Suidam* in *ἀθάρas*.

674. *τον*] *τοῦ* edd. ante *Brunckium*.

675. *δαιμονίως*] *Mirifice*, vehementer. Pac. 585. *δαιμόνια βουλόμενος εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι*.

677. *Μαῆρις* : *φθοῖς*, *Ἀττικῶς*, *μονοσυλλάβως*. ἔστι δὲ πέμμα *πλατὺ ἔχον ὀμφαλόν. πόπανον*, Ἑλληνες. Ad quam notam vide *Piersonum*. BRUNCK.

681. *ἡγίζειν*] Glossa in D. *ἐτίθει*, ὡς ἅγια ἐνέβαλεν. Simplex *ἀγίζειν*, ut et compositum *καθαγίζειν*, verba sunt ad sacra pertinentia, significantque *aliquid diis offerre, consecrare*. Menander apud *Bentleium* p. 40. *ἐγὼ μὲν οὖν ὦν γε θεὸς οὐκ εἶασα τὴν | ὁσφρὴν ἂν ἐπὶ τὸν βωμόν ἐπιθεῖναι ποτε, | εἰ μὴ καθήγχεέν τις ἅμα τὴν ἐγχέλυν*. Vide *Lys.* 238. Av. 566. BRUNCK.

ἐς] *eis* libri.

σάκταν] *σάκκον* diversa lectio scholiastæ. *σάκταν* *Eustathius* p. 1446, 7. 1818, 4.

688. *ἦσθάνετο* Porsonus. *ἦσθετο* δὴ vulgo. δὴ om. C. D. E. R. V.

689. τὴν χεῖρ' ὑψήρει] ἐκτείνει τὴν χεῖρα κατὰ τῆς χύτρας, ἵνα μηδεὶς αὐτὴν λάβοι, explicat scholiasta, addito exemplo Menandri ἐξάραντες (i. e. manus tollentes) ἐπικροτήσαντες. Ex quo Hemsterhusius collegit scholiastam ὑπῆρε legisse, verbum alibi non inventum. Quamobrem probabilior videtur altera conjectura Hemsterhusii ἐπῆρε.

690. παρείας] Serpens, qui vocatur *pareas* Lucan. 9, 721. nomen habet inde, quod ei sunt *malæ, genæ, magnæ et tumentes*: morsu dicitur neminem lædere: unde sacer est Æsculapio et ejus minister. V. inprimis Ælianus de nat. an. 8, 12. Ex quo intelligitur, quomodo Carion, si sibila misisset, manumque aniculæ mordicus arripuisset, sperare potuerit, eam existimaturam esse, se morsam esse a serpente bucculento, quia scilicet tales serpentes in templo Æsculapii erant. FISCHER.

692. ἐντυλίξας] συντυλίξας V.

693. γαλῆς] Conf. Acharn. 255.

694. ἐφλων] Glossæ: φλάω *contundo*, quo significatu occurrit infra 718. Hoc autem loco significat *edendo comminuerē, consumere*. Ita occurrit et Pac. 1307. BERG.

695. ἀνεπανόμην] ἀνεπαλλόμην R. et cum γρ. ἀνεπανόμην V.

696. προσήειν] προσήει γ' R.

697. γέλοιον] Vulgo γελοῖον. Alibi libri optimi proparoxytonum scribunt. Ego Apollonii Dyscoli (de pronom. p. 323.) auctoritatem sequor. De quo dixi in Thesouro Stephani vol.

2. p. 555.

δητα om. V.

701. τις] γέ τις R. γε V.

702. ὑπερυθρίασε] ὑπερυθρίασε R.

704. αὐτὸς] Æsculapius.

705. ἄγροικον] ἀγροῖκον R.

706. σκατοφάγον] De hac voce vid. Porson. Adversar. p. 65.

DOBRÆUS.

707. μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς D. E. Dorvill. et Cantabrig.

4. μετὰ ταῦτά γ' (ταῦτ' A. R. alii quidam ταῦτα δ') εὐθὺς ἐγὼ μὲν Ald.

ἐνεκαλυψάμην D. R. V. Vulgo συνεκαλυψάμην.

708. δ' ἐν κύκλῳ] δὲ κύκλῳ R. V.

709. περιήει codices plerique. περιήειν Ald.

710. αὐτῷ λίθων] αὐτολίθων R.

θυεῖδιον] θυῖδιον R. et Dorv. et codices Pollucis 10, 103. ubi vid. Hemsterh.

712. Hunc versum om. R.

713. ἑώρας] Aliquot codd. ἑώρακας.

715. εἶχεν οὐκ ὀλίγας] οὐκ ὀλίγας εἶχε R.

717. καταπλαστὸν] κατάπλαστον R : quam scripturam memorat scholiasta. Oxytonum habet Pollux 4, 181.

ἐνεχείρησε] ἐνεχείρισε R.

718. σκορόδων—Τηνίω] σκόροδα sane non sunt ἥπια φάρμακα, nec mitius collyrium est, quod eidem Neoclidī præscribitur Eccles. 405. σκορόδ' ὁμοῦ τρέψαντ' ὀπῶ etc. Tenos est insula inter Cycladas. BERG.

719. θυεῖα] θυῖαι R. θύα V.

720. ὄξει—Σφηττίῳ] Citant Athenæus 2. p. 67 d. Eustath. p. 1312, 8. et respicit Hesychius in v. ὄξος. DOBRÆUS.

721. κατέπλασεν] κατέπλασεν Ald. et codd. quidam.

ἐκστρέψας] ἐκτρέψας R. V.

723. ἀνάξας] ἀναίξας R. ἀναίξας Ald.

725. ἐπομνύμενον] Probabile est comicum scripsisse ὑπομνύμενον. Vide Harpocratonem in ὑπωμοσία, et Petitum Leg. Att. p. 182. et 407. Sensus est : *Ut mea opera desinas quævis promulgata plebiscita interposito jurejurando in concione abrogare.* BRUNCK. Scribendum ὑπομνύμενον, idque unus ex scholiastis videtur legisse, qui Hyperidis afferat verba ὑπομοσθεΐσης τῆς δίκης.

τῆς ἐκκλησίας] τὰς ἐκκλησίας D. et Dorvill. et scholiasta qui interpretatur ταῖς ἐκκλησίαις, quod ipsum fortasse restituendum est poetæ.

727. τοῦτο] ταῦτα V.

Πλούτωνι] Scholiasta, τὸν Πλούτον Πλούτωνα εἶπε παίζων.

728. δὴ om. R.

729. ἡμιτύβιον] ἡμιτύμβιον R. V. aliique, quod perpetuum in hoc vocabulo codicum vitium est. ἡμιτύβιον Pollux 7, 71. et Photius p. 70, 5.

731. κατεπέτασ'] κατέπασσ' R. κατέπασσ' V.

733. οὖν om. R.

736. ὥς γ' ἐμοὶ δόκεῖ] ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ C. D. Dorvill. ὥστ' ἐμοὶ δοκεῖ A. D. ὥς γέ μοι δοκεῖ R. V. ὥς γέ μοι δοκεῖν. Ald. ὥς γ' ἐμοὶ δόκει Mut. unus, crasi non recte expressa.

737. Hic etiam, ut 645. tangit bibacitatem mulierculæ. BERG.

741. ἐς] εἰς libri.

746. ἐποίησε τὸν Πλούτον] τὸν πλούτον ἐποίησεν C.

748. ἔχεις] ἔχει V.

755. Hunc versum om. R.

758. ἐκτυπεῖτο δὲ | ἐμβὰς γερόντων εὐρύθοις προβήμασιν]
Verba gravitate tragica composita. De passivo κτυπεῖσθαι
dictum ad Thesm. 995.

760. ἀπαξ ἅπαντες divisim more suo R.

762. ὑμῖν R. V. alique. ἡμῖν Ald.

764. κἀγὼ δ' R. Vulgo κἀγώ'.

765. Quod hic dixit ἀναδῆσαι εὐαγγέλια, id Eq. 644. vocat
εὐαγγέλια στεφανοῦν, i. e. ob nuntium lætum aliquem coronare.
KUST.

σε R. σ' ἐν vulgo.

κριβανωτῶν] κριβανωτῶ C. E. alique pauci. Formam κριβα-
νωτός ex Alemane apud Athen. 3. p. 114 f. indicat Dobræus.
Nam fuerant qui κριβανιτῶν corrigerent.

767. ἄνδρες] ἄνδρες libri.

768. καταχύσματα, *missilia*, erant *ficus*, *nuces*, et alia bella-
ria, quibus spargebatur servus in familiam recens introductus
et illa rapiebant conservi. Illorum missilium mentionem facit
Demosth. [p. 1123. Reisk.] ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ᾤκησε τὴν δέσ-
ποιαν γῆμαι, καὶ ἡ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχευε τόθ' ἡνίκα
ἐωνήθη, ταύτη συνοικεῖν. Solebant et aliis occasionibus spar-
siones missilium fieri, ut in nuptiarum solemnitatibus. V. 789.
BERG.

769. Præter expectationem pro δούλοις posuit ὀφθαλμοῖς.
Intelligit autem Pluti oculos, quos νεωνήτους vocat ex contra-
rio; non enim dant pecuniam pro oculis Pluti, verum Pluti
oculi restituti pecuniam et opes ipsis dant. BERG. νεωνήτους R.

770. ἀπαντῆσαι] ὑπαντῆσαι Mut. duo.

771. Adorat sive salutatur *Solem*, cujus lucem longo post
tempore jam videt, ut solemus amicos salutare, deinde *terram*
Atticam, quæ eum quasi hospitio excipiat. In Eq. 156. τὴν
γῆν πρόσκυσον. BERG.

772. κλειὼν πέδον] κλεινὴν πόλιν memoriæ, ut videtur, er-
rore Steph. Byz. in Ἀθῆναι, ἀκρόπολιν intelligens, de qua hic
non cogitandum.

777. ᾧ R. V. ὁ vulgo.

779. ἐγὼ] ἐρῶ R, ut videtur: unde explicandum τε, quod pro τὸ v. 780. scriptum est in eodem libro.

781. πονηροῖς ἐνεδίδουν (ἐπεδίδουν V.)] πονηροῖσιν ἐδίδουν codex Paris. 2787.

784. φλώσι τὰντικνήμια] Adulatores, ut suis regibus gratum facerent, solebant illis genua etiam fricare. Hinc ap. Plaut. Asin. 3, 3, 80. cum servus blanditiis et adulationibus vellet a se impetrari argentum, quod hero promiserat, inter alia dicit: *Atquē pol hodie non fēres, nī genua fricentur.* Cui herus: *Quidvis egestas imperat; fricentur;* qui mox delusus dicit: *Furcifer etiam me delusisti?* cui servus: *Nunquam hercle facerem, genua nī tam nequiter fricares.* Hoc officium erat quandoque necessarium, si vel *flemina invasissent in genua lassitudine*, ut loquitur Plautus Epid. 5, 2, 5. vel ardore ignis φῶδες atque papulæ essent exortæ, senibus maxime, qui tempore hiberno numquam satis accedere ad ignem et ibi morari sessitando possunt, si tibiæ ipsis vel semitostæ sint. In Eq. etiam Arist. v. 906, adulator populi personæ dat medicamentum ad inungenda τὰ ὕν τοῖσιν ἀντικνημίοισιν ἐλκύδρια. Chremylum etiam nostrum fricationis officio demereri studuerunt amici quidam, sed is eorum nimio studio offensus dicit: *νύττουσι καὶ φλώσι τὰντικν. pungunt et frangunt tibias.* At illi tantum *fricuerant, περιέψησαν*, sed ita est ingenium fastidiosorum hominum: obtundi se statim putant. Locum hunc egregie imitatus est Plautus Capt. 2, 2, 2. *Ubi quisque vident, eunt obviam gratulanturque eam rem: ita me miserum restitendo retinendoque lassum reddiderunt: vix ex gratulando miscr jam eminebam.* Putares hominem ex mediis fluctibus maris cupide emersisse et ereptum esse. BERG.

785. ἐνδεικνύμενος R. V. et Cantabrig. tres. Legebatur ἐν-δεικνύμενοι.

788. χαίρετον C. Vulgo χαίρετε, quod revocandum.

790. καταχέω] Subjunctivus aoristi.

791. ἐς] εἰς libri.

793. ἐσφέρειν] εἰσφέρειν libri.

794. δῆτα A. C. D. R. δὴ V. ταῦτα Ald.

796. Citat Suidas in φόρτος, qui interpretatur χλεύην, at scholiastes rectius φορτικὸν γέλωτα. Φορτικὸν autem ap. Atticos

significat *ineptum, frigidum, affectatum*, et omne id, quod spectatoribus vel lectoribus tedium creat. Sensus igitur hujus loci est: nam et minus inepti videbimur, si non ex re tam frivola captemus risum vel applausum plebis, cordatoribus et modestioribus molestum, quod alii comici facere solent. Notandum enim est, hæc ad personam ipsius Arist. referenda esse, ut schol. etiam monet. KUST. Glossæ, ψόγον, χλεύην, μέμψιν. Significat *molestas, odiosas ineptias*, ut Pac. 748. Hinc φορτικὴ κωμωδία Vesp. 66. BRUNCK.

799. τοῦτοῖς εἴτ' R. τοῦτοῖς V. τοῦτοισιν vulgo.

ἀναγκάζειν R. V. Codices reliqui et Ald. ἐπαναγκάζειν.

800. δεξιῖνος A. D. V. δεξιῖνός γ' R. Aliorum librorum corruptelæ sunt δὲ ξίλικος, δὲ ξένικος (ut Ald.), δεξιῖνικός, δεξιύν-οικος. Est autem Dexinicus unus ex spectatoribus, ut Amynias, Sosias, Dereylus, Nicostratus in Vesp. 74-81.

801. Post hunc versum Ald. addit χοροῦ. Recte.

802. ὥς ἡδὺ] Plaut. Capt. 3, 2, 1. *Quid est suavius, quam bene rem gerere?* Narrat servus, quantis bonis cumulaverit Plutus Chremyli domum. Est autem hic catastrophe dramatis et rerum mutatio. Nam boni deinceps ditescunt, mali ad paupertatem rediguntur, vidente jam Pluto. BERG.

804. εἰς] εἰς libri.

805. ἐπεισπέπαικεν] ἐπεισπέπαικεν libri.

ἐπεισπέπαικεν] Vi se intulit. Xenarchus apud Athen. 2. p. 63 f. ἀλάστωρ τ' εἰσπέπαικε. Scholiastes: εἰσεπήδησεν, *insiliit, invasit, irruit*, ut est in Glossis. Schol. addit: κυρίως ἐπὶ στρατείας πολεμίων (*de irruptione hostili*): etiam de illis, qui invocati se ingerunt in convivia, exstat proverbium: Μυκονίων δίκην εἰσπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια. Dicit ergo Plutum cum suis bonis, tamquam cum hostili exercitu ipsis ingruisse (Virg. Æn. 12, 628. ingruit Æneas Italis et prælia miscet). Hoc vere est, κοπιῶν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, ut est Av. 735. *laborare et premi multitudine bonorum*. Ita Chremylus paulo ante dicebat, quum multi benevolo animo fricuissent ipsi leviter genua, eos sibi tibias compugisse et contudisse. οὐδὲν ἡδικοῦσιν, duplex est sensus; primo iste: quamvis non læserimus ipsum, nec alium quemquam, tamen tali modo in nos irruit et nos oppressit: deinde et iste: quamvis nemini injuste bona sua abstulerimus, tamen supra modum facti sumus divites: quum alii

plerique multa bona possideant, ἀδικῶς αὐτὰ συλλεξάμενοι (503.) sive οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι (755). Lucianus hunc locum imitatus est in Timone c. 39, ubi iste dicit: χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας. Sed ibi alia de causa inique secum agi dicit Timon, si Plutus ipsi obtrudatur invito, nempe quia potiolem ducebat paupertatem divitiis. **BERG.** Post hunc versum additur in libris οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐστὶν ἢδὲ πρᾶγμα τι (πρᾶγμα δὴ **R. V**: πρᾶγμα που alii). Delevit Bentleius.

807. ἀμφορῆς] ἀμφορεῖς **A. C. D. E. V.** et **Mut.** tres.

ἀνθοσμίου] Vid. ad Eccles. 1119.

812. Acetabula dicit esse facta ærea. Atqui melius erat, alias res in æs conferri, quibus ex ære factis uti possumus; nam acetabula statim æruginem s. rubiginem æream contrahunt, si sint ex ære facta et infundatur acetum. Paulo post etiam dicit τὸν ἱπνον esse factum eburneum; per quam vocem sive *furnum* intelligat sive *laternam* (nam utrumque illa significat) non nimiam felicitatem prædicat; nam et furnus utilior est cæmentitius aut ferreus, et laterna cornea pellucidior. Etiam puteum oleo impletum esse dicit; aqua ergo aliunde quærenda erit. Videtur alludere ad fabulam Midæ, cui omnia in aurum convertebantur, etiam quæ minime voluisset, cibus et potus. **BERG.**

813. σαπρούς] impuros, immundos.

815. ὁ δ' ἱπνὸς γέγον' ἡμῶν ξεαπίνης **R. V.** Aberat γέγον'. Apud Athenæum 6. p. 229 f. ὁ δ' ἱπνὸς (codex ὁ δεῖπνος, i. e. ὁ δὲ ἱπνὸς) γέγονεν ξεαπίνης. εἶπον ex hac fabula affert Pollux 10, 155. sive memoriæ errore sive codicis vitio deceptus. Interpretationes vocabuli ἱπνός scholiasta plures proponit, τὸ μαγειρεῖον, ἢ καπνοδόχη, ἢ ὁ χυτρώπους, ἢ ὁ δίφρος, ἢ ὁ λεγόμενος φανός· καὶ ἐν Εἰρήνῃ (v. 841.) ἱπνὸς ἔχοντες ἐν τε τοῖς ἱπνοῖσι πύρ. Probabilior ceteris videtur illa ὁ δίφρος (latrina), cujus exemplum Pollux 5, 91. attulit, τὸν δὲ κοπρῶνα καὶ ἱπνὸν Ἀριστοφάνης καλεῖ. Quod ex Cocalo (fragm. 132.) sumptum esse ex Hesychio constat. His addam Brunckii annotationem, cui quæ falsa insunt ex nostra corrigi possunt. Illud vero vix opus moneri, quod Brunckio videbatur εἶπος (vel ἵπος) in prima, ἱπνὸς in secunda Pluti editione lectum esse, ne minimam quidem habere veri speciem.

ὁ δ' ἵπος ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος] Vulgo legitur ὁ δ' ἱπνός ἡμῖν. Utraque lectio ἵπος et ἱπνός ab Aristophane est. Illud erat in priorē fabulæ editione, hoc in posteriore. Qui priorē Pluto usus est Jul. Pollux, ut v. 513. pro τροχοποιεῖν legebat ζυγοποιεῖν, quod in nullo codice nunc comparet, ita hoc in versu ἵπος habebat, non ἱπνός. [De illo ζυγοποιεῖν rectius judicat Dobræus. Vid. ad v. 513.] Vide eum p. 1340. et interpretes. ἵπος seu ἱπός, utroque enim modo notatur accentu, primam producit, quapropter sæpe occurrit εἱπός, e librariorum more, qui pro ι longo solebant ει scribere: significat autem instrumentum omne, quo *stipatur, comprimitur, exprimitur, opprimitur*. Hinc ἵπος vocatur fullonum instrumentum, quo premuntur, stipantur vestes. Pollux p. 1317. καὶ ἱπός, τὸ πιέζον τὰς ἐσθῆτας ἐν τῷ γναφείῳ, ὡς Ἀρχίλοχος· κέεται δ' ἐν ἱπῷ. Hic autem *muscipulam* significat. Pollux priorē loco: καὶ μνάγρα. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι· ἐν δὲ Πλούτῳ εἰπὼν τὴν μνάγραν καλεῖ. Idem p. 715. καὶ ἵπος δὲ τὸ τῶν κναφέων ἐργαλεῖον. ἔστι δὲ καὶ μνάγρα οὕτω καλουμένη. Auctor Etym. M. p. 473. ἵπος σημαίνει τὴν παγίδα τῶν μυνῶν, καὶ τὸ πραισσόριον. παρὰ τὸ ἵπτω τὸ βλάπτω, γίνεται ἵπος. καὶ γὰρ τοῦτο εἶδος φθαρτικόν ἐστι τῶν μυνῶν. καὶ παρὰ τὸ ἵπος γίνεται ἱπῷ ῥῆμα, σημαῖνον τὸ θλίβω. καὶ Ἀριστοφάνης, ἱπούμενος ταῖς συμφοραῖς. (lege εἰσφοραῖς ex Equit. 924.) ὡς κόπτω κόπος, οὕτω ἵπτω ἵπος. Perperam vulgo initio hujus notæ legitur καὶ τὸ πραιτώριον. Infimæ Græcitatis vox est πραισσόριον. Vide Car. Du Fresne Glossarium p. 1218. Veteres glossæ: ἵπος, *prensuriūm*. Corrigendum forte *pressorium*. Quod autem supra dixi, in posteriore Pluti editione ἱπνός repositum fuisse, id hoc solo nititur argumento, quod hanc lectionem exhibent codd. qui nunc exstant omnes, agnoscuntque eam etiam Grammatici aliquot veteres. Sed facile fieri potuit, ut ante horum ætatem menda irrepserit, ἱπνός pro ἱπός, ut et apud Æschylum in Prometheus ἱπνούμενος pro ἱπούμενος, quod observavi ad Lys. 291. Sane apud Athenæum p. 229. F. ubi profertur hic versus, istoque modo legitur: ὁ δ' ἱπνός γέγονεν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος. in veteri Athenæi codice scriptum reperi ὁ δειπνος, quod mendosum quidem est, sed antiquæ scripturæ indicium dare possit, ὁ δ' εἱπός. Nam si ἱπνός prior librarius legisset, nulla erat causa cur εἱπνός scriberet. Utut hæc sunt, vere, meo iudicio, ve-

terem lectionem ἱπος revocandam censuit Bentleius, cujus argumentis si quæ opponi possint, non sane illa sunt quæ obmovet Dawesius. ἱπνὸν ille tuetur, *laternamque* significare contendit, ut exponunt scholiastes et Suidas, φανός. Laternis utebantur veteres e cornu vel e vesica factis. Notus est ille Plauti versus in Amphitr.

Quo ambulas tu, qui Vulcanum in cornu conclusum geris? Sed ebur translucidum non est, proindeque eburnea laterna res est plane inepta et absurda. Quod autem ait ‘Bentleii com-mento perquam incommode accidere,’ genus scilicet nominis ἱπος femininum, id nullius est momenti. Nam substantiva sunt multa quæ utroque genere efferuntur; neque, si apud Pindarum ἱπος femininum occurrit, inde conficitur femininum etiam Atticis fuisse. Sane Polluci masculinum est, cujus hæc sunt verba p. 1317. καὶ περιστροφίδα δ’ ἂν εἴποις τὸ ξύλον τὸ τὸν ἱπὸν περιστρέφον. Non itaque Bentleii *rationes profligavit Dawesius*. ἱπνὸν si concederem poetam scripsisse, probarem potius Toupîi interpretationem ad Suidam 2, 36. *latrinam*, sive *sellam familiarem*, *une chaise perçée d’ivoire*, intelligentis. Pollux p. 527. τὸν δὲ κοπρῶνα καὶ ἱπνον Ἀριστοφάνης καλεῖ. Eo sensu posita erat hæc vox in Cocalo, cujus ultimum fragm. vide. Quominus autem eam sic a Poeta hoc loco adhibitam fuisse credam, obstat prioris syllabæ modulus, quam ille semper corripit. Vide Pac. 536. Av. 436. Vesp. 139. Nec obijciendus est ejusd. fabulæ v. 837. quem protuli supra in nota ad v. 98. Manifestum est enim legi debere: ὁ κυὼν παράξας εἰς τὸν ἱπνὸν, ἐξαπλάσας—. Dawesius autem, ne sibi e manibus laterna sua eriperetur, lectionem prorsus immutare coactus fuit, novamque ex ea quam codices exhibent, et misere depravata illa, quæ ap. Athen. legitur, concinnare, cujus parum suaves sunt numeri: ὁ δ’ ἱπνὸς γέγον’ ἡμῖν ἐξαπλῆς ἐλεφαντίνος. Quanto satius erat optima in lectione acquiescere, quam commendabant sententiæ et metri venustas, tuebaturque doctissimi Grammatici fides. Sed virum ingeniosum abripiebat livor et Bentleii laudum obtrectatio. BRUNCK.

816. ἀρτιάζομεν] *Ludere par impar* Horat. Sat. 2, 3, 248. Suet. Aug. 71. *micare* Cic. Off. 3, 19. Nam ludentes sumtis in manum talis, fabis, nucibus, amygdalis, etiam numis, interrogantes collusorem jubebant divinare, ἄρτια ἢ περιττά, paria

an imparia, haberent? v. Meurs. Græc. ludib. p. 5. FISCHER.

817. ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι] Delicatissimum fastidium : nam allio jam abstergent culum, quod antea esitare solebant, non lapidibus. Solitos autem fuisse tunc lapidibus tergere podicem patet ex Pac. 1229. ubi vid. schol. BERG. Macho ap. Athen. 13. p. 578. Εἰ δὲ λίθον εἶχες, ὑπολαβοῦς ἡ Μανία, ἔδωκ' ἂν, ἢν' ἔχης, φησ', ἀποψᾶσθαι τάλαν. et p. 584. εἰ δὲ λίθον, ἔφη, εἶχες, ἀποψήσασθαι ἂν σοι ἔδωκα. SPANH.

818. σκοροδίους] σκορόδοις V.

821. οὐχ] οὐχ' Ald.

823. ΔΙΚΑΙΟΣ] ἀνὴρ δίκαιος R.

ἔπον] δὲ addit R. Verba ἔπον μετ' ἐμοῦ affert grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 368. ubi de constructione et hujus verbi et ἀκολουθεῖν cum μετὰ agit.

824. ἴωμεν] ἔλθωμεν V.

Scholiasta, ᾧ (δικαίῳ) διαλέγεται ἢ ὁ Χρέμυλος ἢ ὁ οἰκέτης. Manifestum est, quæ per hanc scenam Carion eloquitur, in aliis exemplaribus Chremyli, sacrificio jam facto prodeuntis, personæ fuisse adtributa : clarius idem docuit ad v. 802, simul admonens absurdum videri atque indecorum, ut cum servulo vir probus et justus sermocinetur. Ex vett. libris, quorum collationes Kustero fuerunt ad manum, nihil excerptum invenio : ad cod. Dorv. semoto Carione Chremyli personam huic scenæ solam inseruit : quam ego rationem temere repudiandam non putem ; nam joci, qui hic occurrunt, Carioni in edd. adscripti, nihil habent sane vernilis dicacitatis, aut nequitiae, talesque sunt, ut Chremylum, senem facetum, et nunc ex recenti divitiarum gaudio libenter argutantem, minime dedeceant. HEMST. Personam hic et deinceps in toto hoc colloquio Chremyli pono, ubi vulgo persona est Carionis, idque ex trium codd. auctoritate. Solus B. famulo tribuit, quæ manifesto heri esse, nemo non sentit, certissimisque argumentis ostendit Hemst., qui pravam priorum edd. personarum distinctionem retinere non debuerat. Etiam in quinto codice interlocutores hujus scenæ notati sunt Justus et Chremylus. Minus bonum est, quod versui 860. Chremyli, 863. Carionis præfixa sit persona. V. 864. adscripta persona : ἔτερος συκοφάντης, ut etiam est in B. et in meo. Melius ceteri codd. unicum sycophantam agnoscunt. BRUNCK.

824. XP.] οἰκέτης R, sed θερ, v. 826.

826. δῆλον ὅτι] δηλονότι E.

828. μοῦστίην] μο'στίην R. Pauci μοι'στίην.

832. XP.] θερ, R. et sic usque ad v. 866.

ἐπέλιπεν] ἐπέλειπεν V. Ald. et codd. pauci ἀπέλιπε vel ἀπέλιπεν.

833. 834. οὐκοῦν — οὖν om. R.

834. τέως] τότε V.

835. ἐνῆργέτησα] ἐνεργέτησα R. et Dorvill.

837. κοῦκ ἐδόκουν ὀρᾶν μ' ἔτι] Pac. 1051. μὴ νῦν ὀρᾶν δοκῶμεν αὐτόν. BRUNCK.

838. δ' R. γ' vulgo. Pauci codd. σ'.

εὖ om. V.

839. αὐχμὸς τῶν σκευαρίων, quum squalent exinanita vasa nihilque in iis superest, quod mensam luculenter instruat: illam rerum bonarum penuriam ait se perdidisse, i. e. effecisse, ut, qui prius amicos se gesserant, nunc, dilapsis opibus et siccatibus cum fæce cadis, diffugerent sibique insuper insultarent. HEMST.

842. πρὸς τὸν θεὸν Hemsterhusius. Legebatur πρὸς τῶν θεῶν. In Cantabrig. i. fuit πρὸς τὸν θεόν, sed ab eadem manu in πρὸς τῶν θεῶν est mutatum: nam scriptum ab librario fuit aberrante ad v. 840. vel 844.

845. μῶν ἐνεμνήθης R. μῶν ἐμνήθης V. Vulgo μῶν οὖν ἐμνήθης.

ἐμνήθης — τὰ μεγάλα] Solebant vestes, in quibus essent initiati, dedicare. Scholiastes ejus rei testimonium affert ex Melanthio. Quia autem dixerat vir justus, se velle pallium suum dedicare deo, Chremylus dicit, alludens ad istum ritum: *num ergo in illis es initiatus?* Quasi dicat, *num Pluti mysteriis initiatus ei vis pallium dedicare, ut solet in Eleusiniis sacris fieri?* τὰ μεγάλα subauditur μυστήρια, quod infra 1014. additum. Dicuntur autem *magna* ad distinctionem *minorum* mysteriorum: prius enim initiari oportebat *minoribus* mysteriis, deinde ire ad *majora*. Æneas Sophista p. 17. ubi quemdam suorum discipulorum ad majora adspirantem commendat Dionysio Sophistæ: διὰ ταῦτα καλὴν ἐλπίζω τὴν εὐπορίαν γενέσθαι τῷ νέῳ· ἄλλως τε ὅτι προτετελεσμένος, καὶ τῶν παρ' ἡμῶν καλῶν ἐν παρασκευῇ γενόμενος, ἀπῆρεν, ὥς Ἀθήνησιν οἱ τὰ μικρὰ μυστήρια προτελούμενοι τῶν μεγάλων. BERG.

847. ταῦτα] τὰδε Atticista in Maii Auctor. class. vol. 4. p. 528.

849. δῶρα τῷ θεῷ] τῷ θεῷ δῶρα R.

850. ΣΥΚ.] ἄδικος συκοφάντης R.

δείλαιος] δέϊλαος R.

851. τρίς κακοδαίμων] τρισκακοδαίμων Ald. et aliquot codd.
Conf. ad Pac. 242.

853. πολυφόρῳ, *valido*, *vehementi*, metaphora a robusto vino, quod multum aquæ admistum ferre potest, nec amittit bonitatem, ut si duobus vini poculis tria aquæ pocula misceantur, et tunc dicitur vinum τὰ τρία φέρειν καλῶς, ut in Eq. 1184. **BERG.**

854. In hujus scenæ personis ordinandis editi consentiunt, Chremylo penitus exturbato, cui tamen non videntur nullæ partes hic concedendæ. Ex codd. mss. quos Kust. consuluit, nihil esse variationis adnotatum deprehendi, nisi quod Vatic. v. 860. Justi personæ Chremylum substituat. Verum longe aliter cod. Dorv. qui summo jure suas Chremylo partes assignans ab illa, quam Edd. sequuntur, personarum distributione multum discrepat. Primum enim Carion hic nusquam comparet ante v. 872; priora, quæ Carionis nomine vulgo sunt signata, in hoc codice Chremylo cedunt, qui servuli locum occupat 885. 889. 896. 931. 933. Contra Carion pro Δικαίῳ supponitur 896. Deinde pleraque noster codex, quæ publicati libri Justo viro tribuunt, in Chremylum transscripsit, non tantum 891; sed et totum illud cum sycophanta colloquium 901—927. quæ fere cuncta jamdiu, antequam ipsum codicem inspexissem, conjectura fueram assequutus. **HEMST.** Carioni tributa hæc vulgo, Chremylo adsignant tres codd., ut supra 824. **BRUNCK.**

855. ἄνθρωπος] ἄνθρωπος libri.

859. μὴ ἁλλίπωσιν Dawesius. μὴ λίπωσιν (λείπωσιν V.) libri.

860. ΔΙ.] Χρ. A. C. D. Vat.

ἐγὼ σχεδὸν] Conjecturam facit vir justus, quis ille sit, qui hic lamentatur fortunam suam, ex ejus statu et oratione. Concludit ergo illum esse oportere primo malum hominem, quia hoc tempore redactus sit ad paupertatem, quum omnes boni ditentur; deinde et sycophantam, quia minatur se velle efficere, ut Plutus denuo fiat cæcus, si jura non deficiant. Sycophantæ autem illo tempore suis delationibus, calumniis et falsis criminationibus multum valebant, reip. statu corrupto. **BERG.**

862. *πονηροῦ κόμματος*] Sic et infra 957. Latine possis dicere: *malæ monetæ*; simili metaphora, quæ semel iterumque occurrit apud nostrum. Videndus præcipue ille locus in Ran. 724, ubi dicit, Athenienses, sicuti non utantur veteri pecunia, quæ proba est, ita nec probis viris uti ad remp., et spectatae fidei, sed contra. BERG. 862. servo, 863. justo dat R.

864. ΣΥ.] ἕτερος ἄδικος R. ἕτερος συκοφάντης Dorvill.

868. δῆτα τοῦτ' R. δῆτα ταῦτ' vulgo. ταῦτα δῆτ' Dorvill.

869. XP.] δίκ, R.

870. ΣΥ] ἄδικ, R.

οὐ μὲν οὖν] οὐμμενουν Ald.

οὐδενός] οὐδ' ἐνός R.

871. πράγματα (γρ. χρήματα) V.

872. ὦ Δάματερ, licet forma Dorica, comicis usurpatum fuisse observat Eustathius ad Odyss. p. 1385, 53. ubi de *θάτερος* et *θατέρα* mira quædam tradit ab aliorum grammaticorum placitis discrepantia. εἰ δὲ γὰ τοιαῦτα Δωρικὰ, καὶ ἡ λοιπὴ τοῦτων ἀνάλογος κίνησις, Ἀττικοῖς γέγονε φίλα, καὶ οὐδὲν εἴ τις ἐνθυμοῖτο καὶ τὸ, ὦ Δάματερ, τὸ θαυμαστικὸν, ὃ κείται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ, Δωρικὸν μὲν ὄν, φιληθὲν δὲ εἰς κοινὴν χρῆσιν τοῖς Ἀττικοῖς. Occurrit jam supra vers. 555. BRUNCK.

873. δῆλον] Justi personam præponunt E. B. V.

874. ΣΥ.] ἄδικ, R.

876. οἰμῶξ' ἄρα] Legebatur οἰμῶξ' ἄρα. Correctum ex R, qui οἰμῶξ' ἄρα. Comparandum κλαύσ' ἄρα Pac. 532.

878. In tribus codd. [et R.] scriptum ὁ θεὸς ἔσθ' οὐτοσὶ εἰ τοὺς συκοφάντας. Quartus B. in eo tantum differt quod habet οὐτοσὶν—. Inde apparet sinceram lectionem sic reconcinnandam esse, ejecto verbo substantivo: ἅπασιν τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς οὕτως, εἰ | τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς. BRUNCK. Recepti Brunckii emendationem. ὁ θεὸς ἔσθ' ὅτι | τοὺς V. et Ald.

881. ἱμάτιον est *pallium* integrum, recens, candidum. Opponitur εἰ *τριβώνιον palliastrum*, pallium detritum et lacerum (842.). FISCHER.

882. ἔχοντ'] ἔχων V.

884. Anulos *physicos* dictos gestabant veteres, quibus inesse putabant vim sanandi aut avertendi morbos, et quævis mala. Vide Casaubonum in Athenæum 3, 34. ad hos Antiphanis versus 3. p. 123 b. ἐν χύτρῳ δ' ἐμοὶ | ὅπως ὕδωρ ἔψοντα μηδέν'

ὄψομαι. | οὐ γὰρ κακὸν ἔχω, μηδ' ἔχοιμ'. ἐὰν δ' ἄρα | στρέφῃ με
περὶ τὴν γαστέρ', ἢ τὸν ὀμφαλόν, | παρὰ Φεργάτου δακτύλιός ἐστ'
ἐμοὶ δραχμῆς. BRUNCK.

885. XP. om. R.

οὐκ ἔνεστι] Non inest vis contra morsum sycophantæ.

886. ΣΥ.] ἕτερος ἄδικος R.

ταῦτ' ἐστὶ πολλή R.V. aliique. πολλή ταῦτ' ἐστὶ Ald.

889. XP.] δικ, R.

890. δειπνήσεται] δειπνήσατον R.

891. μετὰ τοῦ μάρτυρος] Nempe κατὰ τὸ σιωπῶμενον testem
adduxerat sycophanta ut hos ad iudices citare posset: qui
testis eum deinde deserit 934. Sic Vesp. 1405. femina quædam,
in jus vocatura quemdam senem, secum adducens testem, di-
cit: προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ—κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα του-
τονί. BERG.

892. γ' addunt A. R. om. Ald. τ' V.

ἐμπλημένος] Brunckius. ἐμπλησμένος R.V. ἐμπεπλησμένος
vulgo. Dobræus “μηδενός γ' ἐμπλημένος conjicit Brunckius,
“quod memini probare Porsonum ita fere vertentem, *Μαγ γοι*
“*burst—but not with eating.* Nempe διαρραγῆναι per hyper-
“bolen aliquando ponitur, ut Equit. 698. καπεκροφήσας αὐτὸς
“ἐπιδιαρραγῶ. Alexis Athen. 6. p. 258. E. F. εὐδαίμων ἐγώ.
“μὰ τὸν Δία | τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐχ ὅτι | ἐν τοῖς
“γάμοισιν, ἄνδρες, εὐωχῆσομαι, | ἀλλ' ὅτι διαρραγήσομ' ἂν θεὸς
“θέλῃ. | τούτου δέ μοι γένοιτο τοῦ θανάτου τυχεῖν. Phœnicides
“10. p. 415. E. ἐσθίει | μέχρις ἂν διδῶ τις ἢ λάθῃ διαρραγείς.
“Anaxilas p. 416. E. διαρραγήτω χᾶτερος δειπνῶν τις εἶ, | μὴ
“Κτησίας μόνος. Quæ loca indicat Porsonus in mss. Eustath.
“Ἰλ. p. 1121, 50. οὕτω παράσιτος νῆστις θνήσκων εὖξαιτ' ἂν
“κόρφῃ διαρραγῆναι. Demosthenes Thrax apud eundem Ὀδ.
“p. 1833, 51. κακόν τι πάνδημον, οἷος ἐσθίων ῥαγῆναι δι' ἡμέρας.
“Nempe ne bene precari Sycophantæ videri possit Chremylus,
“hanc ἐπιδιόρθωσιν addit. De ἐμπλημένος vide ad Eccl. 56.
“Cum Luciani loco confer Simocattam Ep. 27. ἢ ἄλως λιμοῦ
“μοι πεπλήρωται.”

893. ἔνδον] ἔνδον δ' V.

895. Assentior Is. Vossio de poem. cantu et vir. rhythm.
p. 53. ubi postquam dixerat “lepide Aristophanem inducere
“sycophantam olfacientem sacrificiorum nidorem, qui totum

“senarium naribus absolvit, *ῥ ῥ* etc.” notandum esse monet, “priorem cujusque pedis syllabam scribi debere spiritu tenui, “sequentem denso, ipsa id exigente rei natura.” Hoc nisi verum sit, iambi numerus pessumdatus, quem tamen legitimis pedibus explere voluit Aristoph. In cod. Dorv. singulis *ν ψι-λοῖς* lineola sola est superducta, ad oram vero *ῥ ῥ* scribitur. HEMST. Sexies repetita olfaciendi interjectio *ῥ ῥ* perperam vulgo et contra metri rationem duplici circumflexo notatur; prima brevis est, altera longa. BRUNCK.

896. *γ'* om. V.

897. et 901. *γ'* additum ex A. R.

901—924. XP.] *δικ*, R, ut Ald. Chremyli personam restituit Brunckius ex C. E. Vid. ad v. 854.

904. A muneribus publicis mercatores Athenis immunes erant, ob operam quam præstabant invehendo frumento. Ideo sycophanta hic dicit mercaturam se causari, si quando usus veniat. Facete adolescens in Concion. quem anus ut secum concumbat cogere vult, ait v. 1027. *ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι*. BRUNCK.

912. *ἐνεργετεῖν*] *μ'* vulgo additum om. F. R. Dorvill.

913. *πολυπραγμονεῖν*, male curiosum, ardelionem esse: idem ac *πολλὰ πράττειν* Ran. 749. BRUNCK.

914. Alterum *τοῖς* om. R. V.

915. *ἐάν* codex Borg. Dorvill. et fortasse V. *ἤν* R. et Mut. duo. *ποτ' ἤν* Ald.

920. *τάρτα*] Libri *γ' ἄρα* (*γ' ἄρα* Ald.) *γ'* om. Barocc. 34.

925. *Βάττου σίλφιον*] Battus, alio nomine dictus Aristoteles, Theræus (quia in Africam venit e Thera, insula maris Ægæi de numero Cycladum) fuit Cyrenarum, urbis Africae, conditor. Ejus in honorem signarunt Cyrenæi numos, quorum in parte adversa cerneretur imago Batti, altera manu regnum a civibus, altera silphium s. laserpitium accipientis. v. Strab. 17. p. 837. Fuit autem laserpitium Cyrenaicum (unde laserpiciferæ Cyrenæ Catull. 7, 4.) planta præstantissima, ita ut Romani legantur in ærario recondita habuisse multa ejus pondo. v. Plin. H. N. 19, 3. qui est locus de silphio ejusque generibus classicus, Theophr. Hist. plant. 6. 3. et ibi Bodæus p. 589. ubi species ejus exstat. Hinc verba *Βάττου σίλφιον* abiire in consuetudinem proverbii, quod usurparetur de amplissimo et pre-

tiosissimo munere, de singulari et exquisito honore. v. Apostol. 5, 40. (e schol. h. l.) et Erasm. Adag. p. 182. Sycophanta igitur ostendit, se nolle suum vitæ genus commutare alio, nec si ipsum acciperet Plutum, amplissima et pretiosissima munera. FISCHER.

926. 927. XP.—KA.] *θερ*,—*δικ*, R.

927. *πάντα ταῦτα*] *ταῦτα πάντα* A. et Mut. unus.

931. Chremylo tribuit Dorvill. Vid. ad v. 854.

932. *ποιεῖ* Hemsterhusius. Libri *ποιεῖς*.

933. Chremylo tribuit Dorvill. Ka. Ald.

ἡγες] *εἶχες* R.

935. *οἶμοι μάλ' αὐθις*] Scholiasta, τὸ ἡμιστίχιον ἐξ Ἡλέκτρας Σοφοκλέους (1416.) τὸ οἶμοι μάλ' αὐθις, ὅτε τὴν Κλυταιμνήστραν οἱ περὶ Ὀρέστην φονεύουσιν.

937. ΔΙ.] *συκο*, R.

946. *σύκινον*] Intelligit sycophantam, qualis ipse est: alludit autem ad etymologiam; nam voc. *συκοφάντης* componitur ex *σῦκον* et *φαίνω*, *ostendo ficus*, nempe illas quæ exportantur ex Attica, sive, defero illos qui ficus exportant apud magistratum. Sic Vesp. 145. *καπνὸς ξύλου συκίνου*, ubi v. not. Aliquando alludit ad verbum *φαίνω*, ut Ach. 726. *μήτ' ἄλλος ὅστις φασιανὸς ἔστ' ἀνὴρ*, et alibi. Avv. 1693. *ἐστι δ' ἐν Φαναῖσι πρὸς τῇ κλειψύδρῃ* etc. BERG. Respicit ad proverbium *συκίνη ἐπικουρία*, de quo dictum ad Lys. 100. Hinc oppositum est *τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεόν*.

948. *ὀτινῇ*] *ὅτι* vulgo. *ὅτι ἢ* V. Vid. ad Pac. 211.

951. *πανοπλίαν*] Pallium et calceos.

952. *ἐς*] *εἰς* libri.

955. Xp. E. Vulgo Carioni tribuuntur hi versus.

957. *ὅτι*] *ὅτ'* R.V. Ald.

958. *προσεύξῃ*] *προσδέξῃ* R. Post hunc versum in Ald. Xοροῦ. Recte.

959. *ἄρ, ὦ φίλοι*] Ita solent percontari locorum ignari, quum ædes alicujus quærent. Soph. El. 1104. *ἄρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν, ὀρθῶς τ' ὁδοιποροῦμεν, ἐνθα χρῆζομεν*; Idem Œd. Tyr. 934. *ἄρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπουν*; Vide nostr. infra 1172. BERG.

962. XO.] Xp. C.

964. *ἐνδοθεν* codices. *ἐνδοθε* Ald.

965. et 974. *χρεύλου οικέτης* R.

966. *μάλιστ' ἐλήλυθας*] *μάλ' ἐξελήλυθας* V.

σ' ἐχρήν C. R. ἐχρήν vulgo. σε χρή D.

969. *μοι πεποίηκε*] *πεποίηκέ μοι* V.

970. *συκοφάντρια* vox videtur esse ab Aristophane ficta, ut *σοφίστρια* a Platone *Euthyd.* p. 297 c. DOBRÆUS.

971. *μὰ Δί'* om. V.

972. Alludit ad sortitionem iudicum, qui, ut sors ferebat, in illo vel illo dicasterio iudicia exercebant: distinguebantur autem dicasteria inscriptionibus certarum litterarum, unde ἐν τῷ γράμματι idem est, quod ἐν τῷ δικαστηρίῳ. et videbatur dicturus ἐδίκαζες, sed ex inopinato dixit ἔπινες, ut mulierum bibacitatem perstringeret; nam τὸ φιλόδικον virorum est. In *Lysistrata*, ubi mulieres apud craterem vini conjurant, una earum vult bibendo prima jurare, sed altera non sinit, nisi prius sortiatu v. 208. *μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ, ἐάν γε μὴ λάχῃς*. Ut autem hic ἐν τῷ γράμματι πίνειν, ita *Eccles.* 683. ἐν τῷ γράμματι δειπνεῖν. Vid. 277. BERG.

973. *κατακέκνησμαι*, et v. seq. *κνησμόν*. Scripturam hanc alteri per i prætuli ad codicis A. fidem, itemque Eustathii. Sic ille ad Ἰλ. λ'. pag. 872, 5. τοῦ δέ γε κνίσειν χρήσις παρὰ τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ, ἔνθα παίζων παρηγεῖ τὸν διὰ τοῦ ἡτα γραφόμενον κνησμόν ἐκ τοῦ κνίσειν. Hunc locum respicit, ubi saltem *κνησμόν* legebat. Utro modo scribatur, parum interest. BRUNCK. Revocavi *κατακέκνησμαι* et *κνησμόν*, et sic legit Eustathius, cujus verba non intellexit Brunckius.

975. ἦν Kusterus. ἦν δὴ libri. δὴ om. Dorvill. in quo scriptum νῦν γ' ἦν μοι—.

979. *ταῦτὰ πάνθ' ὑπηρετοῦν* Brunckius. *ταῦτα πάνθ' ὑπηρετοῦν* A. R. *πάντα ταῦθ' ὑπηρετοῦν* vulgo. *ταυτὰ ταῦθ' ὑπηρετοῦν* Elmsleius ad *Soph. Œd. T.* 1522. *πάντα γ' ἀνθυπηρετοῦν* Hemsterhusius. Probabilius Dobræus *πάντ' ἂν ἀνθυπηρετοῦν*.

983. *ἱμάτιον*] γ' addunt Ald. et aliquot codd. Positum ab librario, qui *ἱμάτιον* correpto i pronunciaret.

984. *χιτώνιον*] *χιτώνια* C.

985. *μητρὶ θ' ἱματίδιον* Dawesius. *μητρὶ τε θοιματίδιον* vulgo, consentiente R. *μητρὶ τε θοιμάτιον* Mut. unus. *μητρὶ τ' εἰς ἱμάτιον* V.

989. οὐχ] οὐχ' Ald.

οὐχ ἔνεκεν μισητίας] In quattuor codd. [et tribus Mut.] scriptum μισητίας; Gl. μίξεως, πορνείας: quod ineptum est. μισητίας legebat Eustathius, sed perperam interpretabatur, significationem huic nomini tribuens, quam non admittit huius loci sententia. Sic ille ad Odyss. κ. p. 1650. *αὐτὸ δέ γε τὸ μισεῖν, κοινότερον ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνειν τεθέν, ἢ κωμικῇ σεμνότης ἐπὶ μίξεων ἔθετο ἀσέμνων.* Ἀριστοφάνης γοῦν μισητίαν ἐπὶ κατωφερείας ἔφη, ἥγουν ῥοπῆς ἀσχέτου τῆς περὶ μίξεις. Rursus occurrit istud nomen in Av. v. 1620. *ἐάν τις ἄνθρωπος ἱερεῖόν τῳ θεῶν | ἐυξάμενος, εἴτα διασοφίζεται λέγων, | μενετοὶ θεοὶ, καὶ μὴ ποδιδῶ, μισητίαν, | ἀναπράξομεν καὶ ταῦτα.* ubi scholiastes, post inepta quædam, ex Eustathii loco citato supplenda, veram dubitabundus profert interpretationem: *μήποτε μέντοι γενικώτερόν ἐστιν ἀπληστία, ὃ καὶ νῦν ἐμφαίνεται.* Hoc etiam in loco ἀπληστίαν significat. Propter Veneris ἀπληστίαν libidinosæ mulieres μισήται appellantur, ut in hoc versu quem profert Eustathius: *περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη [μισητῇ] γυνή.* Et in hoc Cratini, qui est apud Hesychium: *μισήται [μισηταὶ] δὲ γυναικες ὀλίβοισι χρῆσονται.* Nihil hoc nomen cum verbo μίσγειν commune habet, nec ab eo derivatur. μισητία vox est nihili, ab imperitis librariis conficta, quamque non agnoscit Græcus sermo. De postremo μισήτη vide Valckenarii elegantes in Ammonium animadversiones 2, 18. BRUNCK.

991. *μεμνήτο*] *μεμνήτο* Ald. et codd. plerique. *μεμνοῖτο* B. *μεμνῶτο* Mut. duo. *μεμνήτο* schol. Hom. Il. ψ, 361. et Horti Adon. fol. 186 a.

993. *οὐχὶ νῦν ἔθ' ὃ βδελυρὸς τὸν* Elmsleius ad Acharn. 1213. *οὐχὶ τοίνυν ὃ βδ. τὸν* R. *οὐχὶ νῦν γ' ὃ βδ. τὸν* C. F. Mut. duo et omisso γ' A. D. Dorvill. et Mut. unus. *οὐχὶ νυνί γ' ὃ βδ. τὸν* Ald. Nunc mihi præferendum videtur quod Brunckius posuit *οὐχὶ νῦν γ' ὃ βδελυρὸς ἔτι τὸν*, omittenda tamen γ' particula.

996. *τοῦ πίνακος*] *τοὺς πίνακας* R.

997. *ὑπειπούσης*] Recte Budæus et Stephanus “*quum præ-dixissem.*” Vesp. 55. *ὀλίγ' ἄτθ' ὑπειπὼν πρῶτον αὐτοῖσι ταδί.* Thucyd. 1, 35. Demosth. p. 245, 12. 639, 10. DOBRÆUS.

999. *ἄμμητα προσαπέπεμψεν* R. V. et Etym. M. p. 83, 20. *ἄμμητα τε* (τε om. A. B. C. D. Mut. tres) *προσέπεμψεν* Ald.

1002. et 1075. *πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι*] Proverbium hoc occurrit et ap. Synesium Epist. 80. De pristina feli-

citatie Milesiorum Herodotus 5, 28. κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ Μίλητος αὐτῇ τε ἐωϋτῆς μάλιστα δὴ τότε ἀκμάσασα καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίας ἦν πρόσχημα. Alludit ad hoc proverbium in Vesp. 1060. ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ὑμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς, ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις. BERG.

1003. τις om. V.

1004. Mulieri dat R.

1005. ἅπαντ' ἐπήσθιεν] ἅπαντα κατήσθιεν vulgo. ἅπαντ' ὑπήσθιεν R. ἅπαντά γ' ἦσθιεν V. Veram scripturam servavit Athenæus 4. p. 170. ubi de verbo ἐπεσθίειν agit. Male tamen Athenæi codex ἅπαντ' ἐπήσθιον. Brunckius, “ἐπὶ conjungitur cum
“ verbis comedendi nominibusque cibi et obsonii. Pac. 123.
“ κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ. Acharn. 835.
“ παίειν ἐφ' ἀλλὴ τὰν μάδδαν, αἶκα τις διδῶ. Supra 628. μεμυστι-
“ λημένοι ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις. Eadem hic vis est præposi-
“ tionis in composito ἐπήσθιε.”

1006. γ' δ' V.

1007. ἀεὶ] αἰεὶ Ald.

1008. ἐπ' ἐκφορὰν] Vel, ad efferenda bona tua, vel ad te efferendam si mortua forte fueris; nam annosa quum sis, morti es vicina. In Eccles. 926, ubi vetula itidem ut hæc pruriens dicit ad adolescentulam: οὐδεὶς γὰρ ὥς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ, hæc respondet: οὐκουν ἐπ' ἐκφορὰν; BERG. Cod. Dorv. [et V.] ἐπ' ἐκφορᾷ· ἦγουν ἐπ' ἐξαγωγῇ τινὸς πράγμα-τος. Ferri posset ἐπ' ἐκφορᾷ, quippe ingenio linguæ Græcæ non repugnans: sed vulgatum communis loquendi usus tuetur: βαδίζειν ἐπ' ἐκφορὰν Synes. Ep. 3. ἐπ. ἐκφορὰν ἦκειν τοῦ τελευ-ωτος Lys. ap. Athen. 13. p. 613 D. ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν ἀπαντᾶν Lucian. Demon. p. 1017. C. *eaequias* ire. Hic sensus Aristoph. loci quum sit perspicuus, et legenti statim in oculos incurrat, jure mireris, quid moverit interpretem cod. Dorv. ut in aliam longe partem vocabulum illud acciperet: nisi eo ducere putavit, quod Chremylus mox respondet, τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν. Non equidem inficior, ἐκφορὰν ap. Plutarch. Moral. p. 660. A. et ἐκφορεῖν sæpe de rebus et supellectile sumi, quæ domo efferuntur, aut per vim etiam exportantur: sed eum a tali explicationi debuerat revocare vetula capularis, funeri magis tempestiva, quam deliciis amatoriis. Eadem tamen oberant chorda Eccles. 926. Οὐκουν ἐπ' ἐκφορὰν γε. Ibi schol. no-

tat: ὅτι τῶν γραϊδίων ἐκφέρουσι τὴν οὐσίαν οἱ ἐρώμενοι. Tu Tan. Fabro auscultat, qui longe rectius intellexit. HEMST.

1010. λυπουμένην R. λυπουμένην γ' vulgo.

1011. νησσάριον (debebat νηττάριον) Faber ad Lucret. 4, 1164. νιτάριον vulgo, consentientibus R. et (qui νιτάριον γ' habet) V. νιττάριον E. et Mut. tres, Suidas in νιττάριον et Thomas Mag. in ὑποκορίζομαι αἰσθοίτο μὲν ἡττάριον D.

φάττιον Bentleius. βάτιον vulgo, consentientibus R.V. βάττιον Mut. tres alique nonnulli cum Suida et Thoma Mag. De anapæsto post tribrachum posito v. ad Acharn. 47. Male Porsonus νηττάριον ὑπεκορίζετ' ἂν καὶ φάττιον.

νιτάριον ἂν καὶ βάτιον ὑπεκορίζετο] *Nitarion* appellabat aut *Batium suum*. Nempe si credimus Symmacho, grammatico passim a scholiaste laudato, *Nitarus* quidam et *Batus* erant mollitie infames. Ergo ἀπὸ Νιτάρου, Νιτάριον· ἀπὸ Βάτου, Βάτιον. Atqui (ut condonemus ei cinædos suos Νίταρον et Βάτον, quos nemo alius memorat, quique a Symmacho conficti videntur, ne nihil dicendo ignorantiam suam fateretur) qui, sodes, fieri potest, ut nominum virilium diminutiva tribuantur mulieri? Σωκρατίδιον est diminutivum Socratis, at nullius alterius: sic Νιτάριον solius *Nitari* fuerit; Βάτιον, solius *Bati*. Sed cum hæc interpretatio plane sit absurda, aliam infit: καὶ τὰς μικρὰς δὲ θηλείας, βατύλους ἔλεγον. Quæ primo corrigenda erunt, deinde expendenda. Suidas habet μικρὰς καὶ θηλείας: unde sic lego, καὶ τοὺς μικροὺς καὶ θήλεας, βατάλους ἔλεγον. *Viros pumilos et effæminatos Batalos vocabant*. Vide Βάταλος apud Hesychium, Harpocratonem, Suidam, Etymologum, Plutarchum in Vita Demosth. c. 4. cui ob mollitiem cognomen *Batalus* adhæsit. Certa est hæc emendatio; et fortassis insuper legendum est, τοὺς μαλακοὺς, pro μικροῦς: etsi et hoc tolerari potest. Jam vero quid βάταλος facit ad βάτιον? quibus fidiculis extorquebunt, ut ex *Batalo*, *Bation* diminutivum prodeat? A βάταλος certe βατάλιον fuerit, non βάτιον. Tamen et alter scholiastes significare ait, βάταλον, τὴν ἔδραν παρ' ᾧ καὶ βάτιον. *Batalum* sc. esse *sedem* (i. e. *podicem*) a qua voce βάτιον venire. Et quidem βάταλον notare πρωκτὸν, testantur Plutarchus, Etymologus, Harpocraton: sed inde βάτιον deducere ineptum est. Ergo alius, sed nihilo sapientior, νιτάριον

et βάτιον ait esse plantarum nomina, et interpretatur, ὑπεκορίζετο νιτάριον καὶ βάτιον; quasi dixerit, ὡς ἄνθη με εἶχεν, *florum loco me habuit*. Bellorum me hercule florum! cum βάτος, non rosam, non lilium, sed *sentem*, *spinam* significet: νιτάριον autem de flore vel planta dici sit inauditum et falsum. At tandem, opinor, ad rem ipsam devenimus. Nam βάτος, ait alter, est pisciculi genus; unde mollis et luxuriosus, qualis iste est pisciculus, βάτιον dici potest. Βάτος quidem piscis est, hoc vere; sed satius fuerit pisce mutiorem esse, quam tam lepidum ὑποκόρισμα nobis obtrudere. Restat adhuc Didymus, qui νιτάριον exponit, νεόττιον [νήττιον Faber], οἶονεὶ κοράσιον: sed cum nemo omnium grammaticorum hoc memoret, cras ei credemus, hodie nihil: utpote qui hoc confingere potius voluerit, quam ignorantiam suam candide fateri. Quid ergo? Ipsa certe tot interpretationum varietas satis per se ostendit, quantum ad ἀφασίαν καὶ ἀμηχανίαν redacti fuerint miselli scholiastæ. Nobis autem si locum a multis jam seculis in mendo cubantem, et ab ipsis Græcis Magistris frustra tentatum, certa conjectura restituere poterimus, et extra omnem dubitationis aleam ponere; ecquid erit pretii, προσφιλέστατε Kustere? Gratiam sat scio, a te magnam inibimus, et ab omnibus φιλαριστοφάνεσι, qui tua opera id olim possunt resciscere. Faciamus igitur periculum: et primo illud percommode accidit, quod apud Suidam ista nomina cum duplice ταν efferuntur, νιττάριον, et βάττιον: cui scripturæ astipulatur scholiastes ille ad locum, qui βάταλον δὲ, ait, τὴν ἔδραν, παρ' ὃ καὶ τὸ βάτιον· τὸ δὲ συνεσταλμένως ἀναγινώσκειν, ἀνόητον. Hoc est, *stultum est correpte verbum illud pronunciare*. Scripsit ergo iste, syllaba per geminam consonantem producta, βάτταλος, et βάττιον; ut profecto apud Etymologum hodie habetur, βάτταλος, καὶ βατταλίζειν. Jam igitur sic locum refingo, minima mutatione, Νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο. *Anaticulum et palumbulam me blande vocabat*. Non dubitaveram consueta quædam ὑποκορίσματα amatoria sub mendosis illis delitescere; et proinde tentanti quiddam ejus generis ex iis extundere, statim successit. A νήσσα, Attice, νήττα, diminutiva exstant, νήττιον et νηττάριον; a φάσσα, φάττα, est φάττιον. Onomasticum Latino-Græcum Labbæi: *Palumbes*, φάττα. *Palumbula*, φάττιον. Porro inter blanditias anantium,

anaticulas, palumbulas, sive, quod idem est, *columbulas* (nam palumbes est genus columbæ) vel primum locum obtinere, ex notissimo Plauti loco constat, *Asinar.* 3, 3, 103. *Dic igitur me anaticulam, columbulam, catellum, | Hirundinem, monedulam, putillum, passerillum.* Sic corrigenda sunt ista, nam in editis mendose habentur contra legem metri. Sed et illa ibidem sic scribe, *Dic igitur me passerculum, gallinam, coturnicem, | Agnellum, hædillum me tuum dic esse, vel vitellum.* BENT-LEIUS. Appuleius *Metam.* 10. p. 249. Teneo te meum palumbulum, meum passerem. KUST. Schol. Dionysii Thracis in Bekkeri *Anecd.* p. 857. τὸ ὑποκοριστικὸν—εἴρηται παρὰ τοὺς κόρους—ἢ τὰς κόρας· τοὺτους γὰρ πολλάκις ἢ ταύτας ὑποθωπεύοντες τοιούτοις κεχρήμεθα ὀνόμασιν ὡς παρὰ Μενάνδρῳ νητάριον. Ita Bekker. νητάριον ms. a pr. m. apud Bast. *Epist. crit.* p. 195. DOBRÆUS.

1012. ἦτησ' ἂν εἰς C. D. R. V. Dorvill. ἦτησεν ἂν σ' Ald. ἦτησεν ἂν εἰς E. ἦτησεν εἰς A.

εἰς] Evangelus apud Athen. 14. p. 644 e. εἰς τὰ κρέα μόσχον ἔλαβες. Theocr. 5, 98. ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον—δωρήσομαι. HEMST. Adde Valck. ad Herodot. 2, 98. Ἀνθυλλα—ἐς ὑποδήματα ἐξάριετος δίδοται—τῇ γυναικί. Lysiae locum p. 905. ed. Reisk. subministravit amicus; οὐκ ἔχων ὅπου στρέψειε (malim ὅποι τρέψειε, vide Vesp. 663.) τὰ χρήματα, εἰς ὅψον μὲν δυοῖν παιδίῳ καὶ ἀδελφῇ πέντε ὀβολοὺς τῆς ἡμέρας ἐλογίζετο· εἰς ὑποδήματα δὲ καὶ εἰς γραφεῖον [ἱμάτια] καὶ εἰς κουρεῖον οὐκ ἦν αὐτῷ κατὰ μῆνα οὐδὲ κατ' ἐνιαυτὸν γεγραμμένα. Ubi delendum videtur ἱμάτια cum Reiskio et Valckenærio in adversariis. DOBRÆUS.

1013. μεγάλοις ὀχουμένην] μεγάλοισι νῆ δία V.

ὀχουμένην] Demosth. c. Mid. (p. 565, 27.) γυναῖκα εἰς τὰ μυστήρια ἄγει ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ζεύγους τοῦ ἐκ Σικυῶνος. SPANH.

1017. Stobæus 10. p. 132, 22. Διογένης ὁ κύων θεασάμενός τινα πλουσίας γραίας προσποιούμενον ἐρᾶν, ἔφη, Ταύτη οὐ τὸν ὀφθαλμὸν, ἀλλὰ τὸν ὀδόντα ἀποβέβληκε. Margo ἐπιβέβληκε, i. e. ἐπιβέβληκε, recte. Bekkeri *Antiatt.* p. 110, 15. Ὁφθαλμὸν ἐπιβάλλειν: τὸ περιέργως θεᾶσθαι. Ἀλεξίς Τροφωνίου. DOBRÆUS.

1018. παγκάλους] παγκάλας A. R. V.

ἔχειν μ'] μ' ἔχειν aliquot codd. μ' om. V.

1019. προτέλνουν] προτέλνειαν A. προτέλνειεν C. et Mut. unus.

δραχμὰς] Libri δραχμάς. Vid. ad Vesp. 691.

1020. χρόας] χροιάς R.

ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ με] Vulgo constructione admodum intricata, si modo aliqua est, ἡδύ μου. Si pronomen in genitivo sit, nomen a quo pendet debet esse in accusativo, quod diu ante Hemsterhusium intellexit librarius, cujus manu descriptus fuit cod. D. In eo enim exstat: ὄζειν δὲ τὰς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου. Sed ad aliam lectionem refertur glossa, ὀσμὴν ἐξιέναι ἀπὸ τοῦ σώματος, scilicet ad eam, quam reposuimus: καὶ ἔφασκεν ὄζειν με ἡδὺ τῆς χρόας. [Ex glossa potius colligas τὰς χρόας, quod habet codex in textu, merum esse errorem. ἐξιέναι est *exire*, non *emittere*. DOBRÆUS.] Verbum ὄζω neutrum construitur cum genitivo partis illius quæ odorem emittit, per ellipsin præpositionis ἀπό. Acharn. 852. ὄζων κακὸν τῶν μασχάλων. Ineptum fuisset addere ἑαυτοῦ, ut nec additur in his Pherecratis versibus apud Athenæum p. 159 F. μή μοι φάκους μὰ τὸν Δι' οὐ γὰρ ἡδομαι. | ἦν γὰρ τράγῃ τις, τοῦ στόματος ὄζει κακόν. Concion. 524. εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρον. Non vero τῆς κεφαλῆς μου. Quo in exemplo vides ὄζειν construi etiam cum altero genitivo odoris, seu nominis quod odoris speciem definit. Confer Lys. 616. 663. 687. Alibi ὄζει impersonale est, itidemque cum duobus genitivis construitur, ut Pace 529. Vesp. 1058. BRUNCK. Vulgatam scripturam Schweigh. ad Athen. 14. p. 661 e. ita defendit ut ὄζειν impersonale sit, μου autem cum χρόας jungatur. Quæ parum probabilis ratio est. Recte Hemsterhusius με videtur correxisse. Et sic scriptum citat H. Stephanus in Thesaurο vol. 4. p. 628 e.: sed μου ibid. p. 1193 f.

1021. Θάσιον] Hermippus apud Athen. 1. p. 29 e. καὶ Θάσιον, τῷ δὲ μήλων ἐπιδεδρομεν ὀδμή. Vide p. 32 a. DOBRÆUS.

1022. θ'] δ' A. C. E.

1023. ἀνθρωπος] ἀνθρωπος libri.

1024. καπρώσης] καπρᾶν, καπριᾶν, καπρίζειν est *prurire*, amore uri: proprie dicitur de *apris*, et maribus et feminis; sed deinde etiam de *verribus* et suibus feminis, quum libidine exci-

tantur, ita ut sit ἔχειν πρὸς τὴν ὀχείαν ὀρηγτικῶς, interprete ipso Aristotele Hist. An. 6, 18. h. e. vel *surire*, vel *subare*. v. Leopard. Emend. 2, 10. H. l. transfertur a Chremylo ad aniculam *prurientem*, quæ supra 974. κατακεκνίσθαι dicta est. FISCHER.

τὰφόδια (i. e. τὰ ἐφόδια)] Schol. Dorv. ostendit, de industria Aristoph. adhibuisse τὰφόδια, quod æque resolvi possit in τὰ ἀφόδια quam τὰ ἐφόδια, ut duplicem sensum simul in auditorum animos insinuaret. Ἀφόδια quæ sint, si quis non meminerit, ab H. Steph. Thes. L. Gr. 2. p. 1165. C discat. Quam bene de comico nostro sit meritis commenti immundioris auctor, judicent alii: sine illo credo haud temere quemquam in eam cogitationem fuisse venturum. HEMST.

1025. ὦ φίλ' ἄνερ] Hunc locum ante oculos habuit Suidas, quum in v. ἄνερ e Pluto laudat φίλτατ' ἄνερ, subjicitque voc. ἄνερ non reperiri in vocat. casu pro marito uxoris. DUCKER.

1026. Rideri suspicor solennem adulationis cantilenam, quam a poetis et oratoribus, præsertim bellum suasuris, nimis libenter audiebat populus Atheniensis. Isocrates Paneg. p. 51. HSt. apud Musgrav. ad Eurip. Suppl. 323=332. Gaisford. διετέλεσαν (οἱ πρόγονοι ἡμῶν) κοινὴν τὴν πόλιν παρέχοντες, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσαν. Demosth. pro Rhod. p. 196. οὐ γὰρ ἂν ὑμᾶς βουλοίμην, δόξαν ἔχοντας τοῦ σώζειν τοὺς ἀτυχοῦντας ἀεὶ, χείρους Ἀργείων ἐν ταύτῃ τῇ πράξει φανῆναι. Pro Megalop. p. 205. Λακεδαιμονίους—ἔσωσεν ἡ πόλις—ἐν τι καὶ τὸ αὐτὸ ἀεὶ βουλομένη πράττειν. ἔσται δὲ τοῦτο τί; τοὺς ἀδικουμένους σώζειν. DOBRÆUS.

1027. ποιήσει] Scribendum ποιήσει cum Bekkero. Signum interrogandi om. Ald.

1029. μ' om. R.V. et Mut. unus. γ' Dorvill.

ἀντενποιεῖν] ἀντ' εὖ ποεῖν R. et Dorvill.

1030. Sic vulgo legitur hic versus: ἡ μὴδ' ὅτιοῦν δίκαιον ἀγαθὸν ἔστ' ἔχειν. Intricator obscuriorque structura, quam ut in ea poetæ manum agnoscas. Nil tamen discrepabant quos contuleram tres codd. Vero propius accedit Hemsterhusii conjectura: ἡ μὴδ' ὅτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιον ἔστ' ἔχειν. Quam verborum collocationem vulgata meliorem demum reperio in D. [Et sic R.] Sed pro δίκαιόν dubium non est quin scripserit poeta

multo elegantius δίκαιος: ἢ μηδ' ὅτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιος ἔστ' ἔχειν.
Nub. 1283. πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τὰργύριον δίκαιος εἶ; 1434.
—ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός ἐιμ' ἐγὼ κολάζειν. BRUNCK.

1031. Hunc versum om. R.

1032. ἔφη] ἔτι C.

1033. νυνδὶ σ' οὐκέτι ζῆν οἶεται] Legebatur νῦν δέ γ' (γ' om.
Mut. duo aliique nonnulli) οὐκέτι ζῆν σ' (σε ζῆν R.) οἶεται. De
νυνδὶ dictum ad Eq. 1357.

1034. ὑπὸ] ἀπὸ R.

1035. ὦς γ' ἐμοὶ Cantabrig. 2. Dorvill. Vulgo ὦς γέ μοι.
Quod defendi potest.

1036. δακτυλίου] δακτύλιον V.

1037. τυγχάνοι C. D. et fortasse V. Vulgo τυγχάνει.

γ'] δ' D. Dorvill. Mut. unus.

τηλία] Etymol. M. p. 756. Ὁρος τηλίαν λέγει τὴν περιφέ-
ρειαν τοῦ κοσκίνου· παρὰ τὸ σῶ, τὸ δηλοῦν τὸ σείω καὶ κινῶ, τὸ
σήθω. Glossæ σήθω, *cribro*. Unde σηλία et Attice τηλία, ut
σήμερον et τήμερον. Glossæ: Τηλῖαι *Incernicula*. Sunt et
aliæ significationes hujus voc., sed nulla huic loco magis apta.
Dicit autem anus: *Ita sum macie confecta ut me per annulum*
trahere possis: sed alter videns eam satis adhuc crassam dicit,
oportere *annulum illum esse cribri circumulum*. BERG. τη-
λίας R.

1038. τοδὶ] τὸ δὴ V.

1041. στεφάνους R. V. et schol. ad 1039. Legebatur στέφα-
νον. Vid. v. 1089.

δαδ'] δαῖδας R.

1042. ΓΡ. om. R. et σέ pro τί præbet. Dobræus “Si φημί
“ponerent Attici ut λέγω v. 1099. posses Χρ. σὲ φησίν. Sed
“σέ ex glossa irrepsit, ut ex Cant. 4. liquet, in quo ἀσπάζομαι
“σε scriptum.”

NE. om. R.

1044. ἐγὼ] ἐγωγε R.

ὑβρεος] ὑβρεως R. V. aliique non pauci. Vid. ad Nub. 1075.

ὑβρίζομαι] αἰσχύνομαι V.

1045. ἐορακέναι R. Libri reliqui ἐωρακέναι.

1047. πολλοῖς] ἄλλοις V.

1049. αἰεὶ] αἰεὶ Ald.

τοὺς τρόποις] τοῖς τρόποις R.

1050. Ποντοπόσειδον] Respicit Suidas v. *πόντος*. Comparat in mss. Hemsterhusius Hipponactem Athen. 15. p. 698. C. ubi recte, quod ad literas, ms. A. *μουσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν ποντοχάρυβδι*. Phrynichus Bekkeri p. 58. Ποντοφάρυξ: *εἴ τις βούλοιτο σκώπτειν τινὰ ἄπληστον καὶ φάγον, ὅτι ἡ φάρυξ διὰ μέγεθος πελάγει ἔοικεν*. DOBRÆUS.

1052. *ᾶ ᾶ*] Operæ pretium est audire, quæ Suidas ex vetustioribus vel scholiis ad h. l. vel grammaticis exposuit: *ᾶ ᾶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. ᾶ ᾶ, τὴν δᾶδα μή μοι πρόσφερε. Τὸ ᾶ ᾶ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ' ἑνωσιν· ἀλλὰ καὶ ψιλωτέον ἀμφότερα. Εἰ γὰρ ἐν μέρος λόγον ἦν, καὶ κατὰ σύναψιν ἀνεγινώσκετο, οὐ χρεῖαν εἶχε τῶν δύο τόνων, ἥτοι τῶν δύο ὀξεῖων· καὶ τοῦτο μὲν ἐκπλήξεως ὄν ψιλοῦται· τὸ δὲ ᾶ ᾶ θαυμαστικὸν δασύνεται*. HEMST. Præstat fortasse *ââ* scribi.

1054. *εἰρεσιώνην*] Erat ramus olivæ, *ἐρίφ, lana*, unde et nomen accepit, comptus. Qualis erat supplicum ramus, quem prætendebant, *ικετῶν ἐριόστεπτος κλάδος*, ut cum Æsch. dicam ex Suppl. 22. vel ex Eumen. 43. *ἐλαίας κλάδος λήνει ἐστερμένος, ἀργῆτι μαλλῶ, ὀλινᾶ ramus, lana coronatus, albo villo*. Exponebatur autem Athenis pro foribus ædium in memoriam veteris ejusdam supplicationis publicæ. V. schol. ad h. l. et ad Eq. 724. et lexicographos Græcos et quos auctores ad Hesych. citarunt interpretes. BERG.

1055. *παῖσαι*] Id quod vehementer cupiebat vetula, suspicabatur etiam adolescentem de ludo Venereo loqui; itaque dicit: *Ubinam ludes? an hic ante oculos hominum?* Ut Lysistr. 908. *ὦ καταγέλαστ' ἐναντίον τοῦ παιδίου*. BERG. *παῖξαι* V. et. Dorvill. qua forma Attici non utuntur. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 240.

1056. *λαβοῦσα*] *λαβοῦσαν* R.

1057. *πόσους ἔχεις* (*ἔχει* V.) *ὀδόντας*] Pervertit ludum illum, qui dicitur *Par Impar*; nam non erat quærendum: *quot sint?* sed utrum *par an impar* numerus: præterea non illum interrogamus, qui nuces aut tale quid aliud, manu tenet; scit enim; sed ille nos interrogat. Quia vero edentulam anum vult ridere, ipse interrogat, quot illa habeat, non *nuces*, sed *dentes*; sciebat enim ipsammet numquam se daturam fuisse ludibrio ita, ut interrogaret: *quot habeo dentes?* ut quæ nec interro-

gata deinde vult respondere. BERG. Plato Euthyd. p. 294 c. οἶσθα Εὐθύδημον ὁπόσους ὀδόντας ἔχει καὶ ὁ Εὐθύδημος ὁπόσους σύ; Lysias apud Athen. 13. extr. οὕτως ἐρωτικῶς τὸ κόριον μετεχειρίζετο, τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἀπολαύων, ἧς ῥῆον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους. ubi Toupii et Schweighæuseri iudicium desidero. Aristot. Rhet. 3. p. 126, 15. Syllb. indicante Hemst. in mss. τύχοι γὰρ ἂν τις ἐν τοῖς ἀρτιασμοῖς, ἄρτια ἢ περισσὰ εἰπὼν μᾶλλον ἢ πόσα ἔχει, καὶ τὸ ὅτι ἔσται, ἢ τὸ πότε. DOBRÆUS.

1059. ἀπότισον] Qui interrogatus non divinaverat, solvit totidem nuces, quot ille manu tenebat, qui interrogaverat; quum ergo Chremylus non divinaverit, quot habeat dentes vetula, quæ unum tantum habebat, unus dens Chremylo elidendus erit, ut solvere possit. Talis est sal Atticus. BERG.

γόμφιον μόνον] Pollux 4, 151. ubi describit personas comicas, dicit inter vetulas fuisse, et τὸ οἰκουρὸν γραῖδιον *domesticam* sive *umbraticam vetulam*; et ita describit: τὸ δὲ οἰκουρὸν γραῖδιον, σιμὸν ἐν ἑκατέρᾳ τῇ σιαγόνι ἑκατέρωθεν ἀνὰ δύο ἔχει γομφίους. Nempe et hinc patet, hanc comædiam proxime accedere ad novam, de qua ibi Pollux agit. BERG. μόνον γομφίων R.

1061. πλυνόν] Citat Magister v. πλυνέας, respiciunt Pollux 7, 38. Eustath. p. 1550, 22. Scholiastes, πλυνόν με ποιῶν: ἐφύβριστον πλῆμα. πλυνὸς δὲ ὀξυτόνως τὸ ἀγγεῖον αὐτό. παροξυτόνως δὲ τὸ πλυνόμενον:—Contracte in Dorv. πλυνόν: ἐφύβριστον. πλυνὸς ἢ λεκάνη. Lege πλύνον. Si vera est hæc regula, etiam in Aristophane mutandus accentus, obstante licet, ut videtur, Polluce; πλυνέας δὲ ἂν αὐτοὺς εἴποις, καὶ τὸν τόπον, πλυνούς. ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν. καὶ τὸ, πλύνον με ποιεῖς, ἢ κωμῳδία φησὶν. Jungermannii quidem ms. πλοῖνόν με ποιεῖς, i. e. πλύνον, ut recte ille, quamvis ad Hesychium frustra provocans. Etiam §. 37. 39. accentum retrahit ms. nisi 37. vox corrupta aut spuria. Sed egregie scholiastæ tum prosodiam, tum interpretationem confirmat Phrynichus Bekkeri p. 58, 27. Πλύνον, πλυνέσθαι: σημαίνει μὲν τὴν ὕβριν, μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν πλυνομένων ἱματίων καὶ πατουμένων καὶ γὰρ οὖροι καὶ τοῖς (malim τοιούτοις) ἄλλοις ταῦτα ῥύπτεται, καὶ πλυνόμενα περιυβρίζεται καὶ πατούμενα:—Dio (Cassius) 46. p. 296. C. ed. 1606. apud Brodæum Misc. 4, 32. οὐ γὰρ πον καὶ ὁ πατήρ

αὐτῷ κναφεὺς, ὁ τὰς τε σταφυλὰς καὶ τὰς ἐλαίας ἀεί ποτε ἐργολαβῶν, ἡ γένος ἡ πλοῦτον κατέλιπεν, ἄνθρωπος ἀγαπητῶς ἔκ τε τούτων καὶ ἔκ τῶν πλυνῶν διατρεφόμενος, καὶ καθ' ἐκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα τῶν αἰσχίστων ἀναπιμπλάμενος· ἐν οἷς αὐτὸς τραφεὶς οὐκ ἀπεικότως τοὺς κρείσσονας αὐτοῦ καὶ πατεῖ καὶ πλύνει, λοιδορίαις τισὶν ἐξ ἐργαστηρίων καὶ τριόδων ἐπιτετηδευμένως χρώμενος. Ubi malim, ὁ πατὴρ αὐτῷ, κναφεὺς ὦν, τὰς τε στ. (Vide Porson. ad Hecub. 782.) nisi mavis, ὁ κναφεὺς, ὁ τὰς τε. Deinde ἀναπιμπλάμενος verte, inquinatus, collato Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 31. Porro in his perlucet imitatio Demosthenis, quem mox manifesto compilat, F. L. p. 403, 19. et paulo ante Æschinem Ctesiph. p. 66, 26. unde profecit et alter Dio, Orat. 64. p. 595, 25. Lex. SG. Bekkeri p. 404. Ἄνθρωπος Εὐριπος, τύχη Εὐριπος: ὄνομα Εὐριπος· ἐπὶ τῶν—Ita distinguendum. De πλύνειν videndi Stephanus, Spanhem. ad h. l. Toupius Em. T. 3. pp. 101—3. et Porsonus p. 502. His scriptis video πλύνον paroxytonon esse in Cant. 3. oxyt. in 1. 2. 4. DOBRÆUS.

1062. μέντ' ἂν] μέντ' ἂν A. B. V. aliique. Vulgo μέν γ' ἂν, quod est in R. Nub. 1237. ἅλσιν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὔτοσί.

1063. καπηλικῶς ἔχει] Quia hæc vetula erat ψιμυθίῳ καταπεπλασμένη, ut illa anus Eccles. 875. *fusco oblita*; comparat illam cum *fucosis*, ut Cicero loquitur, et *fallacibus mercibus mangonum*. BERG. νῦν μὲν A. C. D. E. R. V. aliique. μὲν νῦν Ald.

1064. ψιμύθιον] Deteriorum librorum vitia sunt ψιμύθιον et ψιμμίθιον. “Syllabam secundam produci poetarum exemplis constat. Primam natura longam fuisse ex eo colligi potest, quod Æoles ψήμυθον et ψημύθιον dixerint, teste Etymol. p. 603, 54. apud quem præterea p. 103, 25. pro τροπή “Ἰωνικῇ reponendum est τροπή Αἰολικῇ τοῦ ι εἰς η. Contra veterem auctoritatem utramque syllabam corripere non veriti sunt recentiores poetæ.” HEMST.

1065. τὰ codices. γε τὰ Ald.

1067. καὶ τῶν] κᾷτα τῶν Ald. Correctum ex codd. plurimis.

1070. γὰρ] γ' V.

1078. τοῦτό γ' Brunckius. τοῦτ' libri.

ἐπέτρεπον ποιεῖν] ἐπέτρεψ' ἐγὼ ποεῖν V.

1081. ΓΡ.] νε, R. “Dubitat scholiasta anusne, Chremyli, an juvenis verba sint. ἐπιτρέπειν illustrat Hemst. in mss. ex

“ Ænom. Eusebii Præpar. 6. p. 260. D. ed. Colon. Platon.
 “ Epist. 2. fin. p. 1271. B. Fft. Clem. Alex. Str. 2. p. 505, 26.
 “ Potter. Phalar. Ep. 81. (114.) Solon. Laertii 1, 65. et ibi
 “ Kuhn. Machon. Athenæi 13. p. 580. D. Timocl. 6. p. 237. D.
 “ Demosth. p. 175, 26. Machonis locus est, τίς δ' ὀυπιτρέψω
 “ ἔστι σοι, φησὶν, τάλαν;” DOBRÆUS. ἐπιτρέπων V. et. Mut.
 unus.

1082. διαλεχθείην] Gl. ὀμιλήσαιμι. Pollux 2, 125. Ὑπερίδης
 δὲ, διειλεγμένος ἐπὶ ἀφροδισίων. Ἀριστοφάνης δὲ, διαλέξασθαι
 ἔφη. Hic διαλεχθῆναι, pro ὀμιλήσαι, μιχθῆναι accipi quidem
 possit. Non tamen alium sensum comici animo obversatum
 fuisse credo, ac Nub. 425. ubi de diis, quos vulgus hominum
 colebat, Strepsiades ait :

οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ἂν ἀπαντῶν.

διεσπλεκομένη. [Sic R. V. alique nonnulli.] Perperam vulgo
 legitur διεσπεκλωμένη. Σπλεκοῦν agnoscit Pollux 5, 93. Hes-
 sych. σπλεκοῦν, πλησιάζειν, συνουσιάζειν, περαίνειν. In Lys.
 v. 152. στύουσιν ἂν ἄνδρες, κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν. Sic ibi scrip-
 tum est in codd. Glossa in C. συνουσιάζειν, ἥτοι πλέκεσθαι.
 Eandem scripturam exhibet princeps editio, πλεκοῦν. Zanet-
 tus vero, nescio qua auctoritate edidit σπεκλοῦν. Si codicis ali-
 cuius fidem secutus est, in eo librarii errore, ut in hoc loco,
 transpositæ erant literæ; debebat scribere σπλεκοῦν. Idem au-
 tem est πλεκοῦν et σπλεκοῦν, ut μικρὸς et σμικρὸς, μίλαξ et σμί-
 λαξ, aliaque multa. Glossa ad hunc locum in D. συνουσιασμένη,
 διεφθαρμένη. BRUNCK.

1083. τε] Legebatur γε. τρεῖς τε καὶ δέκα dixit Pindarus Ol.
 1, 127.

1084. δ' om. R.

1085. ξυνεκποτέ A. συνεκποτέ vulgo. συνεκποτέον C. D. E.
 aliiq. οὐνεκά ποτε R.

ἐστὶ καὶ τὴν τρύγα σε V. a. pr. m. ἐστὶ σε καὶ τὴν τρύγα V.
 corr.

1086. καὶ] τε καὶ V. γε καὶ Mut. unus.

τρυγὴ παλαιὰ καὶ σαπρά] Allegorice significat ipsam *vetulam*,
 ad quam supra etiam v. 1035. dicebatur κατασέσηπας· σαπρὰ
 autem derivatur a σήπω. In Eccles. etiam juvencula dicit ad
 vetulam : ὦ σαπρά, v. 882. In Vesp. 1378. aliquis ad Senem

dicit: ἄγειν ταύτην λαβὼν (μέλλω) ἀφελόμενός σε καὶ νομίσας εἶναι σαπρὸν κούδεν δύνασθαι δρᾶν. BERG.

1087. τρύγοιπος] Id est ὑλιστήρ. V. Phrynich. p. 303.

ταῦτα πάντ'] πάντα ταῦτ' V. et. Mut. unus.

1088. γὰρ] γ' οὖν R. γοῦν V.

1089. οὕς] ὡς R. Non male.

1092. γὰρ] γάρ τι V.

βιάσεται] σε addit Mut. unus.

1093. ὑπεπίττον] Tres Regii [aliique et Suidas in ἐπίττον] claudicante metro ἐπίττον. Sic etiam in meo e prima manu: sed omissam syllabam ὑπ idem librarius superne reposuit. Glossa: ἐγάμουν. In Scholiis cod. D. licet contextus exhibeat ἐπίττον, legitur: ἐπίττων· τουτέστιν ἐφίλουν, ἐμγνύμην. πιττώ δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ τὰς νῆας πίσσει χρίω, καὶ τὸ τὰ διερρωγότα τῶν ξύλων ἐνοῦν. Formam πιττοῦν Atticis scriptoribus usitatam fuisse ostendit Hemst., altera πιττᾶν e solis Grammaticis nota. BRUNCK. ὑπέπιττον R. V. γρ. ὑπεπέριων V.

1096. λεπὰς] Est genus conchæ marinæ, quæ delata ad rupes adhærescit his ita, ut avelli non possit, quam in rem vid. Ælian. de N. A. 6, 55. FISCHER.

προσίσχεται] προσείχετο R. V. Post hunc versum Ald. addit χοροῦ. Recte.

1099. κλαυσίᾳ] Eustath. p. 1901, 17. ἐν τούτοις δὲ μνηστέον τοῦ, κλαυσίᾳ τὸ θυρίον· ὃ κείται παρὰ τῷ κωμικῷ. ἐκείνος μὲν γὰρ παύζων πρὸς ἦχον θυρίδος λείον καὶ ἄρροιζον οὕτως ἔφρασεν, ἰσχύνας τὴν προφορὰν τοῦ νοήματος, διὰ τε τοῦ ἀφώνου κάππα, καὶ τοῦ ὑγροτάτου λάμβδα. ἐπεὶ καὶ δοκοῦσι τὰ τοιαῦτα θυρία ἐθέλειν κλαίειν, ὥσει νεογυλὰ σκυλάκια. Subtiliter admodum philosophatur, ipsarumque literarum κ et λ sonum adcommodatissimum expendit Eustath. quo scilicet januæ gementis strepitus ille λείος et ἄρροιζος leniter indicetur, contra ac fecit Homerus, cui—ἔβραχε καλὰ θύρετρα Πληγέντα κληίδι—ut asperitate verbi vivide redderet μεγάλῃς θύρας εὖ ἀραρυίας τρισμὸν τραχύν. Ibi vides, sicut in scholio, januæ memorari τρισμὸν. Sic Nilus de octo vitiiis c. 6. ἔτριξεν ἡ θύρα κακείνος ἐξήλατο· perbene vetus Interpres: *Stridorem janua dedit et ille protinus exiit*. Pari modo de calceis inter ingrediendum crepitantibus ponitur, velut Momus, quum Venerem ipsam criminari non posset, reprehensione dignum censuit ὅτι τρύζοι αὐτῆς τὸ ὑπόδημα, ap. Philostr.

Ep. 21. Quod autem ad illustrandam rem præterea Eustathius adjecit, ἐπεὶ καὶ δοκοῦσι—σκυλάκια, tale jam est, ut prope a ridiculo distet. Protulit hæc Arist. verba Suidas in κλανσιάν, κυρίως τὸ ἡγεῖν αὐτοματὶ τὸ θύριον quæ interpretatio commoda est et tenenda. HEMST.

σέ τοι λέγω, | ᾧ Καρίων] σέ τοι σέ τοι | λέγω Καρίων Ald. Correctum ex A. R. V. aliisque codicibus.

1100. ᾧ] ὁ A.

1101. ἐκοπτες οὕτως σφόδρα] Nub. 133. Ran. 38. τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς Κενταυρικῶς ἐνήλατ' ὅστις ἐπέ μοι, τοῦτο τί ἦν; et alibi. Apud Plautum etiam multa sunt loca, ubi miseris illis foribus exitium comicum affertur: ubi toto convelluntur cardine, ubi nullum compendium fit pulsandi. BERG.

1102. ἀλλ' om. V.

με φθάσας] μ' ἐφθασας V.

1105. τὴν] τὸν A.

1108. τρύβλιον Brunckii editio. τρύβλιον Ald. Et sic R. alique haud dubie codices. Qui accentus ubique restituendus: de quo semel monemus. Arcadius p. 119, 16. τὰ διὰ τοῦ ιον τρισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ ι ρ ἢ λ, μὴ ὄντα ὑποκοριστικὰ, προπαροξύνεται, ἴκτριον τὸ σανίδωμα, ἴτριον, ὄσπριον, ἔριον, μέλιον τὸ δῶρον, τρύβλιον.

1109. ἅπαξ ἅπαντας R.

ἐς] εἰς libri.

1110. γλώττα—τέμνεται] Vid. ad Pac. 1060.

κήρυκι] De linguarum victimis, vulgo Mercurio deorum nuntio mactari solitis, hic in scholiis agitur. Athenæus 1. p. 16. de Mercurio: σπένδουσι δὲ αὐτῷ καὶ ἐπὶ ταῖς γλώσσαις ἐκ τῶν δειπνῶν ἀπιόντες προσνέμονται δὲ αὐτῷ αἱ γλώσσαι διὰ τὴν ἐρμηνείαν quæ voce Græca ab Ἑρμῆς deducta ἐρμηνεία dicitur. De linguis cæteroquin victimarum, Mercurio sacris, in quas vinum profunde batur, unde σπένδουσι ἐπὶ γλώσσαις, libant supra linguas, modo ap. Athenæum dicitur, consuli potest Apollonii Rh. scholiastes ad 1, 517. SPANH.

τέμνεται] γίνεται R. et γρ. V. et Eustath. p. 1471, 3. Quod restituendum, γίνεται scriptum. τέμνεται ab interprete positum. De usu illo verbi γίγνεσθαι dixi in Thesouro Stephani vol. 2. p. 626 d.

1111. δὴ R. et Dorvill. Vulgo γε, quod om. V. et Mut. unus.

1113. εἴργασθ'] ἐργάσασθ' V.

1114. οὐ λιβανωτὸν, οὐ] οὐδεὶς λιβανωτὸν ἦ R.

1115. ψαιστὸν] Vid. ad v. 138.

οὐδὲ ἐν] οὐδὲ ἐν vulgo.

1116. ἔτι θύει V. Vulgo ἐπιδύει. Sic ἔτι πλεῖ Ran. 197. in ἐπιπλεῖ corruptum fuit.

1117. ἐπεμελεῖσθ' ἐπιμελεῖσθ' R.

1119. κάποτέτριμμαι ex R. illatum. Vulgo κάπιτέτριμμαι, quod revocandum.

1120. μὲν om R.V. aliique.

1121. πάντ' ἀγάθ'] πάντα τὰγάθ' V.

1122. ὅσ' θ' ἄς R.

1123. ἀναβάδην] *Leniter porrectis pedibus*. Bene scholiasta, ἄνω ἔχω τοὺς πόδας κοιμώμενος. additque sic solitos esse servos cubare, ne ex continuo per diem cursu pedes tumescerent. Non secus intelligi debet in Acharn. 398. 409. ubi pessime schol. ἐπὶ ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος. HEMST. ad Hesych. s. v. ἀναβάδην.

1124. ζημίαν] ζημίας V.

1126. τετράδι] Nam quartus mensis dies Mercurio sacer. Vid. schol.

1127. Proverbium de illis, qui aliquid exspectant frustra; cujus originem hanc esse volunt: quum Hercules in expeditione Argonautica Hylam amisisset, eumque assidue vocasset, *ut littus, Hyla, Hyla, omne sonaret* [Virg. Ecl. 4, 44. ubi v. interpr.]: tunc vocem ex æthere esse editam, quæ diceret: ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς. Vide parœmiographos. BERG.

1128. ἦς Dorvill. et fortasse V. ἦν vulgo, et Athen. 9. p. 368 d.

1129. ἀσκολιάζ'] Ἀσκόλια erant sacra Bacchi: quo tempore Athenienses solebant insilire uno pede in utres hircinos unctos, nunc inanes sed inflatos, nunc vino plenos, risus captandi causa: victor erat, qui in utrem insiluisset sic, ut immotus consisteret; is, præmii loco, accipiebat utrem. Hinc ἀσκολιάζειν propr. est *altero pede sublato insilire in utrem unctum et inflatum vinove plenum*. v. Hesych. h. v. et Pollux 9, 121. deinde omnino *saltare altero pede sublato*, ut h. l. FISCHER. Quia dixerat οἷμοι κωλῆς, paronomasiam inde fecit. BERG.

1131. πρὸς] Scribendum περὶ cum V. Pac. 175. ἤδη στροφεῖ
τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν. Antiphanes apud Athen. 3. p.
123 b. ἐὰν δ' ἄρα στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ' ἢ τὸν ὀμφαλόν.

σπλάγχχ' ὥς addit V.

ἔοικ' ἐπιστρέφειν] ἔοικέ τι στρέφειν R.V. In quo veræ super-
sunt lectionis vestigia ἔοικέ τις στρέφειν, quæ restituenda ex
Mut. primo. στρέφειν σε significat στρόφον σοι παρέχειν. Conf.
Galenī Glossar. Hipp. p. 566. ed. Franz.

1132. κύλιξ ἴσον ἴσῳ κεκραμένη est quum æquæ miscentur
vini et aquæ partes: quam mixturam meraciorem esse scribit
schol. Solebant enim plerumque plus infundere aquæ quam
vini. v. Athen. 10. p. 426. Eustath. p. 1624. et ex his Span-
hem. ad Call. in Pallad. 46. DUCKER.

1136. πορίσας] πορίσαις V.

1137. νεανικὸν] Magnum.

1138. οὐκ ἔκφορα] *Non effrenda*, in neutro plurali. Potest
etiam scribi: οὐκ ἔκφορά· *non est exportatio illarum rerum*, ut
sit substantivum feminini generis. Schol. dicit, in quibusdam
sacrificiis hanc formulam adhiberi solitam, et citat versum
Theopompi: εἶσω δραμὼν αἴτησον· ἀλλ' οὐκ ἔκφορά. Euphron
comicus Athen. 9. p. 380 a. πέμπτην ἔθνον ἡμέραν οἱ Τήνιοι
Πολιοὶ γέροντες, πλοῦν πολλὴν πεπλευκότες, λεπτὸν ἔριφον καὶ
μικρόν· οὐκ ἦν ἔκφορα. BERG. Scribendum ἔκφορά ex V. et
scholiasta.

1139. ὁπότε τι] ὅτε γε R.

1140. ὑφέλοι' Dawesius et fortasse V. ὑφέλοις A. R. ὑφέλου
C. D. ὑφέλου Ald. et codices multi.

σε] Scribendum σ' ἂν cum R.

1141. τε] γε R. om. V.

καὺτὸς A. B. C. D. R. V. aliique. Vulgo αὐτός.

1143. γ'] κ' V.

1144. Respicit ad amnestiam quæ Athenis instituta fuit post
expulsos triginta tyrannos, de qua Justinus lib. 5, 10, 11.
discordiarum oblivionem fore. Andocides de Mysteriis: καὶ
κατέστησαν οἱ τριάκοντα—ἔδοξε μὴ μνησικακεῖν etc. [p. 38. Reisk.]
Φυλὴν κατέλαβες. Demosthenes contra Timocr. [p. 742. Reisk.]
Μυρωνίδης ὁ Ἀρχίνου υἱὸς, τοῦ καταλαβόντος Φυλὴν, καὶ μετὰ γε
τοὺς θεοὺς αἰτιωτάτου ὄντος τῆς καθόδου τῷ δήμῳ. Alii plerique
Thrasymbulum illius incepti ducem faciunt. Justinus 5, 9, 6.

Erat inter exules (qui a triginta tyrannis fuerant pulsī) *Thrasylbulus*—*castellum Phylen Atticorum finium occupat*. Demosthenes autem in eadem oratione hunc tantum unum illorum fuisse dicit: Θρασύβουλος τῶν ἐκ Πειραιῶς καὶ ἀπὸ Φυλῆς ἦν. Debent autem verba comici allegorice accipi hoc modo: *Si tu Phylen occupasti, noli reminisci illarum injuriarum, quas perpessus es, ab illis, qui favebant dominatui triginta virorum*, i. e. *si tu dives factus es, noli reminisci injuriarum, quæ tibi adhuc pauperi a me illatæ sunt*. BERG. Phyle occupata Olymp. 94, 1.

κατέλαβες] κατέβαλες R. Ex Equitibus hunc versum citat Steph. Byz. in Φυλή.

1147. ἀλλὰ ξύνοικον R. et Dorvill. ἀλλὰ σύνοικον B. C. ἀλλ' οὖν σύνοικον Ald.

1148. ἐνθάδε] ἐντανθοῖ R. alique nonnulli.

1150. τί δέ; ταῦτομολεῖν] τί δέ γ' αὐτομολεῖν Ald. Correctum ex A. C. D. R. V. aliisque.

δοκεῖ] δοκεῖς V.

1151. πατρίς γάρ ἐστι πᾶς ἕν' ἂν πράττη τις εἶ] Lysias [p. 872. Reisk.] καὶ γὰρ οἱ φύσει μὲν πολῖται εἰσι, γνώμη δὲ χρώνται, ὥς πᾶσα γῆ πατρίς αὐτοῖς ἐστιν, ἐν ᾗ ἂν τὰ ἐπιτήδεια ἔχωσιν· οὔτοι δῆλοί εἰσιν, οὔτι ἂν παρέντες τὸ τῆς πόλεως κοινὸν ἀγαθόν, ἐπὶ τὸ ἑαυτῶν ἴδιον κέρδος ἔλθοιεν. Ita plane noster etiam Mercurius, qui nunc dicit, ubique esse patriam, ubi bene sit; superius dicebat: καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἦττον μέλει v. 1119. BERG. Hic versus tragicum nescio quid et Euripideum spirat, cui plane congruit illa Teucris vox a Cicer. memorata Tusce. 5, 37.—*patria est, ubicumque est bene*: ubi Davisium locus Aristoph. non præterit: ego Latinum poetam a Græco, quem vertebat, sumsisse arbitror. Sententia paululum inflexa ab Ovid. Fast. 1, 493. *Omne solum fortis patria est, ut piscibus æquor*. HEMST.

1153. Maluit στροφαῖον dicere, quam πυλαῖον, alludens ad *strophas* et *versutias*, quæ Mercurio etiam placuerunt. Idem autem significant ambæ istæ voces h. l. Cur autem πυλαῖος et aliis quibusdam cognominibus vocatus fuerit, refert Laërtius ex mente Pythagoræ, qui rem suæ metempsychosi applicat 8, 31. τὸν δὲ Ἑρμῆν ταμίαν εἶναι τῶν ψυχῶν καὶ διὰ τοῦτο πομπέα λέγεσθαι καὶ πυλαῖον καὶ χθόνιον· ἐπειδὴ περ οὗτος εἰσπέρμει ἀπὸ

τῶν σωματῶν τὰς ψυχὰς· ἀπό τε γῆς καὶ ἐκ θαλάττης. BERG. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2. p. 53, 14. Στρεψαῖος ὁ Ἑρμῆς παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει παρὰ τὸ διεστράφθαι τὰς ὄψεις. Conf. ad fragm. 174.

1155. ἐμπολαῖον] Hujus cognominis exempla Spanhemius citat Acharn. 816. et Aristid. vol. 1. p. 14.

1159. ἡγεμόνιον] Affine est cognomen πομπός et πομπαῖος. Soph. Œd. Col. 1544. τῇδε γάρ μ' ἄγει Ἑρμῆς ὁ πομπός, sive πομπαῖος. Eurip. Med. 760. ἀλλὰ σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἀναξ πελάσειε δόμοις. Æsch. Eumen. 90. Ἑρμῇ φύλασσε· κάρτα δ' ὦν ἐπώνυμος πομπαῖος ἴσθι. Ubi scholia: ἐνόδιος γὰρ ὁ θεός· ergo et cognomen ἐνόδιος affine erit cognomini ἡγεμόνιος. Theocr. Idyll. 25, 3. Duplici autem respectu pleraque hæc cognomina Mercurio tribuuntur, quia et animas ducat et viatores: quum animas ducit, idem est πομπαῖος et χθόνιος· apud Sophoclem quum Ajax mortem meditatur, dicit Aj. 838. καλῶ δ' ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εἶ με κομίσαι, ubi scholia: ψυχοπομπόν. BERG.

1161. ἐναγώνιος] Simonides ap. Athen. 9. Ἑρμᾶς ἐναγώνιος Μαίας ἐπλοκάμοιο παῖς. Pind. Pyth. 2, 18. ubi schol. ἐναγώνιος δὲ Ἑρμῆς, ὡς τῶν ἀγώνων προστάτης, ὡς καὶ Αἰσχύλος· ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ. Idem autem est ἐπαγώνιος et ἀγώνιος. Æsch. Agam. 521. νῦν δ' αὖτε σωτήρ ἴσθι κἀπαγώνιος ἀναξ Ἀπολλων· τοὺς τ' ἀγωνίους θεοὺς πάντας προσανδῶ τόν τ' ἐμὸν τιμάορον Ἑρμῆν· ad q. 1. Stanleius citat Isthm. 1, 85. πάντα δ' ἐξείπειν ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς Ἡροδότῳ ἔπορευ. Apparet autem ex Æsch. loco non tantum Mercurium esse Agonium, sed et Apollinem et alios deos; sane ap. Soph. in Trachin. 26. etiam Jovi tribuitur hoc epitheton: Τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς. BERG.

τοίνυν A. C. D. E. R. τοίνυν γ' V. et Ald.

καὶ τί ἔτ' ἐρεῖς] τί δῆτ' ἐρεῖς V.

1163. μουσικὸς] μουσικὰς, sed γυμνικὸς, Dorv. Antiatticista Bekkeri p. 111, 18. Ποιεῖν ἀγῶνα τραγῳδῶν οὐ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἀγωνοθετεῖν. Pollux 3, 142. οἱ δ' Ἀπτικοὶ οὐ ῥαδίως λέγουσιν ἀγῶνας μουσικὸς, ἀλλὰ μουσικῆς. Unde fere mavult μουσικῆς Hemsterhusius. Plato Leg. 8. p. 835 a. τοὺς μουσικῆς ἀγῶνας. 12. p. 947 e. ἀγῶνα μουσικῆς αὐτοῖς, καὶ γυμνικὸν ἵππικόν τε θήσουσι. Sed affert Porsonus Leg. 2. p. 658 a. εἴποτέ τις οὕτως

ἀπλῶς ἀγῶνα θέει ὄντινόν, μηδὲν ἀφορίσας, μήτε γυμνικόν, μήθ' ἱππικόν, μήτε μουσικόν. et 8. p. 828 c. ἔμμηνα ἱερὰ, χορούς τε καὶ ἀγῶνας μουσικούς. Addo Thucyd. 3, 104. ἀγῶν ἐποιεῖτο αὐτόθι καὶ γυμνικὸς καὶ μουσικός. sed mox μουσικῆς ἀγῶν ἦν. Docte Basilii de leg. Græcis p. 96, 26. ed. Grot. ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι, εἰ δὲ βούλει, τῆς μουσικῆς. DOBRÆUS.

1166. 1167. Mercurio dat R.

1167. ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν] Judices quotannis sorte lecti in decem partes, quas decurias vocare licebit, dividebantur, litterarum notis ab A ad K distinctas. Hæ, quum judicia habenda essent, in sortem a thesmothetis conjectæ ex iisque totidem eductæ esse videntur, quot judicia eo die futura essent. Aristophanis igitur loci sententia hæc est: haud stulte agunt iudices, qui operam dare solent ut non uni sed pluribus decuriis adscribantur, quo si forte uni ex his causa nulla judicanda obveniret, ipsi tamen propterea triobolo ne careant, sed in alia decuria, cui felicior sors fuerit, iudices sedeant. SCHÖEMANN. de sortitione judicum p. 16. et 20. ἐπὶ pro ἐν Suidas in οὐκ ἐτός.

1170. εἶναι Brunckius. εἶναι μοι libri omnes.

1171. ἹΕΡΕΥΣ] ἱερεὺς τοῦ διός R.

μοι om. R.

1172. Hæc et quæ in sequentibus famulo vulgo tribuuntur, in heri partes transferunt tres regii [et R.V.] BRUNCK.

1173. οὐτος om. R.V. et Mut. duo.

βλέπειν ante ὁ ponit V.

1181. ἐκαλλιερεῖτο] Gl. Dorv. ἐόρταζεν ἐν τῷ οἴκῳ. Grammaticum alium non novi, qui καλλιερεῖσθαι eum in modum exponat: neque tamen non verum est, aliquando poni de domesticis sacris, quæ intra privatos lares, adhibitis amicis, peraguntur: velut ap. Suid. in δεκάτην ἐστιάσαι, quum decimus infantis nati dies decucurrit, propinquis convocatis, καλλιερεῖσθαι τοῖς θεοῖς, ἔπειτα εὐωχεῖσθαι τοὺς συνεληλυθότας. Videtur ad eam explicationem inductus sequenti verbo μετεκάλει. HEMST.

1182. οὐδεὶς] Vulgo οὐδὲ εἷς.

1184. μύριοι Kusteri et Brunckii editiones. Priores μύριοι. Quod revocandum. Ran. 90. μειρακύλλια—τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μύρια.

1187. καταμενείν] καταμένειν V. καμμένειν R.

1190. ἥκων] ἐλθών V.

1191. ἰδρυσόμεσθ' οὖν αὐτίκ' ἀλλὰ Ald. Correctum ex codd. plurimis.

1192. οὐπὲρ πρότερον ἦν ἰδρυμένος] Exhaustum erat diuturno bello mutataeque reip. temporibus Atheniensium ærarium penitusque dissipatum: nunc non respirare tantum, sed et laceratos movere incipiebant, pulsaque dudum tyrannide clari inter Græcos ferebantur. Auguratur itaque comicus, Plutum in sedes pristinas esse reversurum, ideoque Chremylo sacerdotem adjunxit, ut ea potentissimi numinis consecratio rite procederet. HEMST.

1193. τὸν ὀπισθόδομον] Ita vocabatur ærarium Athenis et erat a tergo fani Minervæ in arce. Demosthenes [p. 170.] ἀνέωξάν τινες πρῶην δῆπον τὸν ὀπισθόδομον. Lucianus in Tim. c. 53. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. BERG. ὀπισθοδρόμον V.

1196. ἔξω τις] τις ἔξω V.

1197. τὰς χύτρας] De more illo veterum, diis in dedicatione statuarum ollas coctis leguminibus plenas libaminum loco offerendi, v. schol. ad h. l. et ad Pac. 922. Henr. Valesium in notas Maussaci ad Harpocr. v. Κτησίου Διὸς, et Selden. de Synedr. vett. Hebr. 3, 14, 3. KUST.

1199. Vult dicere, opportune adesse vetulam cum varia et forte purpurea veste, ut quæ hanc pompam, qua Plutus dedicandus erat, possit ornare; πορφυροῖς γὰρ, inquit schol., καὶ ποικίλοις ἱματίοις ἐπόμενον. BERG.

1204. In tribus Regiis hi versus Chremylo tributum sunt; unde satis liquet librarii errore in C. positam fuisse Carionis personam ante v. 1185. Utroque in loco Hemsterhusii iudicium secutus sum, probabile illud quidem, ingeniosisque suffultum rationibus. Nunc tamen video nullas in extrema fabula Carionis partes esse debere. Is cum Mercurio domum ingreditur post v. 1170. nec amplius in scenam prodit. Tollatur itaque binis in locis ejus persona, eique sufficiatur Chremylus. In meo cod. Sacerdos primum cum famulo confabulatur: inducitur herus v. 1191. tribuunturque ei rursus verba τὸν Πλοῦτον, v. 1196. τὰς χύτρας, v. seq. πάντα σοι, v. 1201. reliqua famulo. Hæc distinctio vulgata, cujus vitium scite exsecutus est

Hemsterhusius, utique est melior; sed ingenio librarii debetur: conjecturisque illis omnibus potior est trium Reg. codd. fides, praesertim antiquissimorum A. D. qui nullas prorsus famulo partes tribuunt, postquam Sacerdos scenam ingressus est. BRUNCK.

1205. ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ] ταῖς μὲν γὰρ ἄλλαις R. Mut. duo et quattuor codices Brunckii. ταῖς γὰρ ἄλλαις γε V.

1206. ἡ γραῦς h. l. *spruta* in coctis cibis, ut ap. Athen. 13. p. 585 c. Μενάνδρῳ τῷ ποιητῇ δυσημερήσαντι καὶ εἰσελθόντι εἰς τὴν οἰκίαν Γλυκέρα προσενέγκασα γάλα, παρεκάλει ῥοφήσαι· ὁ δὲ, οὐ θέλω, εἶπεν· ἦν γὰρ ἐφεστηκυῖα γραῦς αὐτῷ· ἡ δὲ, ἀποφύσα καὶ τῷ κάτω χρῶ. BERG.

1207. ἔπεισιν R. V. ἔνεισιν vulgo. Herodotus 2, 62. ab Hemst. comparatus, τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβάφια ἔμπλεα ἁλὸς καὶ ἐλαίου. ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον.

1208. τοίνυν codices plurimi. τοίνυν γ' Ald.

1209. ἐς] εἰς libri.

N U B E S.

HÆC est omnium Aristophanis comœdiarum nobilissima et artificiosissima, cujus in inveniundo argumento et disponendis partibus vim comicam exseruit admirabilem. Sed ingenii laudem pæne exstinxit invidia, quam auctori apud bonos multos conflavit Socratis derisio, cum præteritis ætatibus, tum maxime hac nostra, qua tam multi perhibentur sapientes, quia nihil magis quam sapientiam crepant. Scilicet imperitis hominibus persuasum est ab accusatoribus Socratis Anyto et Melito [Meleto], periculum suæ in illum calumniæ facere cupientibus, pretio subornatum fuisse comicum, ut sophistam in scena exagitaret, ejusque maledictis populi odium in Socratem, iramque judicium ita exarsisse, ut statim postea capitali judicio condemnatus fuerit. Ineptam historiolum nescio cujus fide in farra ginem suam retulit Ælianus 2, 13, cum aliis quibusdam ad hujus comœdiæ fata pertinentibus, quæ itidem falsi arguuntur^a. Ignorant quoque boni isti Aristophanis obtrectatores, exstitisse illius ætate acerrima jurgia inter philosophos, scenicosque poetas, maxime vero Comicos: Sophistas plurimos in scena traductos fuisse a diversis poetis, ipsumque in primis Socratem. Fabulæ, quam contra eum fecerat Amipsias, meminimus ad Ran. 13. Bis commissæ fuerunt Nubes. Primo olymp. 89, 1. archonte Isarcho. Aspere acceptæ fuerunt: iis prætulere judices chororum Cratini *Pytinam* et Amipsiæ *Connum*, quam Menagius admodum probabiliter eam esse autumat fabulam, in qua Socratem traducebat, ita ut bis uno die a duobus poetis comico sale defricatus fuerit Socrates. Quocirca miror egregium illum scriptorem, e quo sua hausit Ælianus, non potius de Amipsia victore cogitasse, quam de Aristophane

^a Inter hæc illud est, Socratem in conspicuo Theatri loco sedentem, quum Nubes agerentur, surrexisse et peregrinis se ostendisse quærentibus quis ille esset Socrates Aristophaneus. Duas alias hujusmodi narratiunculæ vide apud scriptorem libelli de educatione puerorum p. 10 c et Musonium in Stobæi Floril. 20, 16. vol. 1. p. 377. ed. Gaisford. G. DINDORF.

victo, ut in eum crimen conferret præparatæ Socratis condemnationis. Sequenti anno archonte Aminia Pronapi filio, Nubes emendatas iterum docuit, verum eventu haud feliciori^b: nec amplius postmodo eas produxit, licet subinde eas expolivisse videatur. Jam vero Socratis accusatio et mors incidit in 95, 1. quo Laches fuit archon. Itaque inter primam hujus fabulæ commissionem et Socratis condemnationem intercessere anni 23. Quo tempore vero actæ fuerunt Nubes, hominem natum Athenis non exstitisse credo, cui præsagire animus potuerit fore, ut post 23. annos impietatis reus ageretur Socrates. Sane si tum illas cum eo simultates gessissent ejus accusatores, statim eodem anno diem ei dixissent, nec populi et judicium exasperassent animos in hominem post 23. annos demum deferendum. Sed quid pluribus calumniam istam confutem, quam sua satis refellit absurditas? Et hæc tamen ratio est, cur tot hodie sapientiæ amatores infensi sint comico nostro, quem Socratis condemnationis vel causam vel instrumentum fuisse opinantur, qua de re ne cogitare quidem potuit unquam. Euripidem eodem quo Socratem defricuit sale, quod ad Thesm. 451. observavi, nec tamen eum unquam in capitis periculum adducere voluit. Comicorum procacitatem, obscenam lasciviam vituperabant sophistæ: horum comici deridebant exiles disputationes; inde eorum jurgia et perpetuæ concertationes, ab ira tamen et odio longe remotæ^c. Singuli, ut solent agyrtæ, artem suam præ aliorum arte laudibus evehebant, quod apparet ex hoc comici loco in Ran. 1491.

χαρίεν οὖν, μὴ Σωκράτει
 παρακαθήμενον λαλεῖν,
 ἀποβαλόντα μουσικὴν,
 τὰ τε μέγιστα παραλιπόντα
 τῆς τραγωδικῆς τέχνης.
 τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
 καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων

^b Sequitur Brunckius errorem novitii cujusdam grammatici, qui argumentum quartum (ed. nostræ p. 42.) scripsit. Nubes semel tantum actas, alteram autem eamque correctam editionem nunquam in scenam prodiiisse gravissimo constat testimonio Eratosthenis, de quo dixi ad fragmenta p. 507, 508. De parabasi in secunda editione addita dicitur ad v. 518. G. DINDORF.

^c Similiter judicat schol. ad Nub. v. 96. G. DINDORF.

διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι,
 παραφρονούντος ἀνδρός.

Ranæ eodem anno exhibitæ fuere, quo Socrates, prytanis quum esset, pro optimo cive se gessit in cognitione causæ præfectorum classis ad Arginusas: quod ob factum Aristophani carus esse debuit: nihilo tamen minus eum sugilavit ob disserendi de rebus subtilibus consuetudinem, et quia auditores suos a spectandis scenicis ludis avertebat. Sed non obstabat hæc sophistarum et poetarum æmulation, quin una conversarentur, officiisque sibi responderent mutue.

Ni vera ista sunt, philosophos istius ævi eorum quos hodie videmus longe dissimiles fuisse oportet, prorsusque immutatam exinde fuisse hominis indolem. Quis enim animum inducat, Platonem in Symposio comicum nostrum cum Socrate eidem mensæ accumbentem repræsentaturum fuisse, si credidisset Aristophanem aliquid momenti ad Socratis condemnationem adtulisse, idque *pretio subornatum*? Si Socratis morte gavisus fuisset Aristophanes, quis non miraretur eundem Platonem epigramma hoc fecisse comici inscribendum sepulchro?

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
 ζητούσαι, ψυχὴν εὖρον Ἀριστοφάνους.

Plato enim, ut refert Olympiodorus in ejus vita, ἔχαιρε πάντων καὶ Ἀριστοφάνει τῷ κωμικῷ καὶ Σώφρονι, παρ' ὧν καὶ τὴν μίμησιν τῶν προσώπων ἐν τοῖς διαλόγοις ὠφελήθη. λέγεται δὲ οὕτως αὐτοῖς χαίρειν, ὥστε καὶ ἡνίκα ἐτελεύτησεν, εὐρεθῆναι ἐν τῇ κλίνῃ αὐτοῦ Ἀριστοφάνην καὶ Σώφρονα. BRUNCK. Socratem in hac fabula non solum suam ipsius, sed aliorum quoque sophistarum personam sustinere recte animadvertit Brunckius in annotatione ad v. 98. 255.

1. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον | ἀπέραντον.] Similiter Ran. 1278. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον. Hic autem ἀπέραντον adjectum est exaggerandæ rei caussa, quasi Latine dicas *quantum infinitum*, quod aliquanto gravius est quam quod dici mos est *quam infinitum*. Attulerunt hæc verba Suidas in ἀπέραντον, et, qui ἀπέραντον omiserunt, Themistius in paraphrasi Aristotelis Physic. 4. p. 45. Ald., Poly-

bis Sardonius in Iriartii Catalogo p. 148, Atticista codicis Ambrosiani in Maii Auctoribus classicis vol. 4. p. 526. Quos non mirandum est integro uti maluisse trimetro quam ex alterius versus initio adungere quo ad demonstrandum id quod vellent opus non esset. Ceterum cum ὅσον ἀπέραντον non comparanda sunt, quorum ratio alia est, ὅσον αἰσχρὸν apud Procopium B. Gotth. p. 430 a. ἀνέπειθον ὅσον αἰσχρὸν εἴη τῷ τῶν ἀπορρήτων βασιλεῖ κοινωνοῦντι μὴ οὐχὶ αὐτοκράτορα τοῦ στρατοῦ εἶναι, ἀλλὰ στρατηγῷ ἀνδρὶ ὑπακούειν. et πόσον ἐνθήης in epigrammate Anthol. Palat. 9, 592. et quæ alia huiusmodi apud scriptores recentiores leguntur.

3. ἀπέραντον] ἀπέρατον V. Ald. scholiasta et Suidas. Vitiose.

ἀπέραντον] Quemadmodum hic de longa nocte queritur Strepsiades, ita Sosia apud Plaut. in *Amphitr.* I. 1.

Neque ego hac nocte longiorem me vidisse censeo:

nisi item unam, verberatus quam pependi perpetem.

Nec mirum Strepsiadem hunc noctes insomnes ducere: hoc enim evenire solet iis, qui in magno ære alieno sunt. Apud Plautum Menæ. V. 5. rogat medicus Menæchmum:

Perdormiscin' usque ad lucem? facilen' tu dormis cubans?
Cui ille respondet:

Perdormisco, si resolvi argentum, quoi debeo.

Ex Lamb. Bos Observat. critt. p. 61. BRUNCK.

4. ἀλεκτρύνος] ἀλεκτρύνων Simplicius ad Aristot. Phys. 4. p. 167.

6. Hoc versu utitur Libanius epist. 144. p. 73.

7. ὅτ' οὐδὲ] Pac. 196. ἢ, ὅτ' οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν.

κολάσ'] κολάσαι R. V. aliique nonnulli. Sic in Pace 392. ἀλλὰ χάρις, ᾧ φιλανθρωπότατε, iidem libri χάρισαι. Male Brunckius κολάσαι ᾧ ξεστι. Quod non potest defendi Vespasium v. 501. exemplo κεληγίσαι ᾧ κέλευον, ubi crasin elisioni prætulit poeta propter metri necessitatem.

τοὺς οἰκέτας] In bellum imprecatur, quod non sinat servos castigare, qui, quum prope hostes essent, ab heris male habiti facile transfugiebant. Idcirco inter eos, quibus bellum commodum est, servos recenset, Pac. 451. Male hæc unus e scholiastis refert ad libertatis promissionem factam servis ante pug-

nam ad Arginusas, quæ contigit, a. 3. olymp. 93. diu post editam hanc fabulam. BRUNCK.

10. ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος] Inepte imitatur Theophylactus Simocatta Histor. p. 47 b. ἐγκεκορδυλημένοι τοῖς ἄλγεσιν.

13. ὑπὸ τῆς δαπάνης] Demosthenes p. 1046. ab Spanhemio citatus, ἵπποτρόφος ἐστὶ καὶ φιλότιμος, ἅτε νέος καὶ πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς ὢν. et Xenoph. Hipparch. 1, 11.

15. ἱππάζεται τε καὶ ξυνωρικεύεται] Theophylactus Simocatta epist. 65. p. 71. ed. Boisson. a Berglero citatus, ξυνωρικεύεται γὰρ ἱππαζόμενος ὁ παμμίαρος. Adde ex ejusdem Histor. p. 206 d. ἱππάζεσθαι τε καὶ ξυνωρικεύεσθαι τὸν Μανρικίον τοῦ Καίσαρος νιόν.

16. ὀνειροπολεῖ] Hunc locum in mente habuisse videtur Basilii M. vol. 1. p. 33 c. ἤδη δέ τινες τῶν ἵππομανούντων καὶ ὄναρ ὑπὲρ τῶν ἵππων μάχονται, ἄρματα μεταξενγνύντες καὶ ἡνιόχους μετατιθέντες, καὶ ὅλως τῆς μεθήμερινῆς ἀφροσύνης οὐδὲ ἐν ταῖς καθ' ὑπνον φαντασίαις ἀφίστανται.

17. εἰκάδας] Quum non nisi decem dies restant, et reddendum est fœnus, aut summa. Nam in mensem locabant fœneratores argentum. Infra 754. et alibi. BERG.

21. ἴδω] εἶδω R.

22. τί] Cur, i. e. ad quid.

23. ὅτ' ἐπιδίμην] In recentioribus codicibus præmissum συνῆκα vel συνῆχ' ex glossemate.

24. ἐξεκόπη] Scribendum ἐξεκόπη cum Kustero. Equo si elisus fuisset oculus, non emendus fuisset Strepsiadi.

25. In somnis loquitur.

ἐλαυνε τὸν σαντοῦ δρόμον] Nempe quod periculosum esset in curulibus agonibus ab orbita recedere: unde proverbii vice ἐξω δρόμον dictum apud Æschylum Choeph. 511. et ἐκ δρόμον πεσὼν γρέχω Agam. 1254. SPANHEM.

26. τουτὶ R. Scribebatur τοῦτο. Pac. 64. τοῦτ' ἐστι τουτὶ τὸ κακὸν αὐτ' οὐ γὰρ ἄλεγον.

28. τὰ πολεμιστήρια] ἄρματα recte intelligit scholiasta. Quocum Stephanus in Thesouro comparavit Xenophontem Cyrop. 8, 8, 26. οἶα σφίσι τὰ πολεμιστήρια ὑπάρχει. ubi ἄρματα præcessit sect. 24. Πολεμιστήρια autem dicuntur quia οἱ ἡνίοχοι κατωπλισμένοι ἤλαννον, ut ait scholiasta.

30. τί χρέος ἔβα με] Phrynichus p. 391. ed. Lobeck. Ἀττικὸς

ἀν φαίνοιο καὶ ἐπιμελῆς, εἰ διὰ τοῦ ω χρέως λέγεις. (Sequuntur verba Aristophanis.) ἔοικε δὲ παρωδηκῶς εἰρηκέναι, διόπερ οὐ χρηστέον αὐτῷ. Non videntur Phrynicho in promptu fuisse verba Euripidis ab scholiasta memorata τί χρέος ἔβα δῶμα. Idem Hippol. 581. τί ποτ' ἔβα κακόν;

31. Ἀρμυρία] ἀμεινία V.

32. ἐξαλίσας] In pulvere volutans: quod διακονίεσθαι dicit Hippocrates epist. p. 1293, 22 de equo Eurylochi, ὅποτε διακονίεσθαι ἤθελεν. Xenophon a Berglero citatus Œcon. 11. 18. ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον οἴκαδε ἀπάγει. Vide eundem de re eq. 5, 3. cum annotatione Schneideri.

33. μέλ'] μέλε' cum apostropho libri plurimi: de quo in posterum plerumque tacebo.

ἐξήλικας] Locutionem Latinam *evolvi bonis* comparavit Kusterus.

35. ἐνεχυράσασθαι] Scribendum ἐνεχυράσεσθαι, quod Kusterus tacite posuit. Futurum præbet codex unus Mutinensis, in quo ἐνεχυρίσεσθαι scriptum, fortasse pro ἐνεχυριάσεσθαι. Conf. ad v. 1141. ἐνεχυράσεσθαι forma media, *pignora ablaturus*. Gl. ἐνέχυρον ἐξ ἐμοῦ λαβεῖν. At infra v. 241. τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι significatione passiva, *pignora a me capiuntur*. V. Salmas. de modo Usur. p. 549. BRUNCK.

37. δήμαρχός τις] τις δήμαρχος V. et sex septemve codices recentiores. Quod præferendum videtur. Ceterum recte scholiasta, παίζων τὸν κόριν ἢ τὴν ψύλλαν καλεῖ. Idem de demarchorum officio copiose exposuit. Theodorus Hyrtacenus in Notit. MSS. vol. 7. p. 740. a Boissonadio citatus, δάκνει μέ τις δήμαρχος ἐκ τῶν γραμμάτων. Plutarch. Moral. p. 1044 d. οἱ κόρις ἐξυπνίζουσιν ἡμᾶς.

39. δ'] μὲν libri deteriores.

40. τρέψεται] στρέψαι R. στρέψεται V. Acharn. 833. πολυπραγμοσύνη νυν ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.

41. Euripidis Medæ initium contulit scholiasta, εἴθ' ὦφελ' Ἀργεὺς μὴ διαπτάσθαι σκάφος.

44. εὐρωτιῶν] ἐξηγήσις ἐστι τοῦ εἰκὴ κείμενος. τοῖς γὰρ εἰκὴ καὶ ἀμελῶς κεκίμενοις ἰδρῶς προσίζει καὶ νοτίς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος· ὥσπερ αὐτὸς ἐπιμελῆς καὶ καθάριος ὁ τῶν ἀστικῶν. διόπερ καὶ εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν τύπτεται καὶ ὀνειδίζεται, ὥς φησι Μέλανδρος· ὥς εἰς τὰ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται. Suidas.

ἀκόρητος] Gl. ἀκαλλώπιστος. Eustathius ad Il. p. 951, 41. Ἰστεὸν δὲ καὶ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ ἀκόρητόν φασι τὸ ἀκαλλώπιστον καὶ ἀφιλοκάλητον, ὥς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, βίον ἀκόρητον, εἰκὴ κείμενον. τοῦ δὲ τοιοῦτου ἀκορήτου θέμα τὸ κορῶ. ἐξ οὗ ἐκκορεῖν Ἑλλάδα ἢ κωμῶδία λέγει, τὸ ἐκκενοῦν καὶ καθαίρειν ὥσει καὶ ἔσαροῦτο κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας. Respicit versum Pacis 59. BRUNCK.

45. στεμφύλων] Gl. τεταριχευμέναις σταφύλαις. Falso. Phrynichus [p. 505. ed. Lob.] στέμφυλα. οἱ μὲν πολλοὶ, τὰ τῶν βοτρυῶν ἐκπιέσματα, ἀμαθῶς· οἱ δ' Ἀττικοὶ, στέμφυλα τὰ τῶν ἐλαῶν. Thomas M. p. 809. στέμφυλα οἱ πολλοὶ, τὰ τῶν βοτρυῶν μετὰ τὸ ἐκπιεσθῆναι· οἱ δ' Ἀττικοὶ, στέμφυλα τὰ τῶν ἐλαῶν. BRUNCK.

46. Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους] Non ab nominativo Μεγακλέης τοῦ Μεγακλέους, sed Μεγακλέης ὁ Μεγακλέους. Alcmeonidas autem, e quibus fuit Megacles, nominat ut familiam generis et antiquitate in nobilitate insignem; de qua vide Boeckh. in commentario ad Pindarum p. 303.

48. ἐγκεκοισυρωμένην] Etym. M. p. 310, 44. ἐγκεκοισυρωμένος: ὑπερήφανος, κεκαλλωπισμένος.—εἴρηται παρὰ τὴν Κοισύραν, ἣτις ἦν μήτηρ Μεγακλέους καὶ Ἀλκμαίωνος γυνή, ὑπερήφανος καὶ καλλωπίσμασι πολλοῖς χαίρουσα. εἰς δὲ τὸ λεξικὸν κεῖται ἀντὶ τοῦ τρυφῶσαν. In ἐγκεκρωμένην corruptum apud Hesychium. Infra v. 800. de Phidippide, κᾶστ' ἐκ γυναικῶν ἐνπτέρων τῆς Κοισύρας. Conf. Elmslei. ad Acharn. 614.

52. Κωλιάδος, Γενετυλλίδος] Eadem Veneris epitheta conjunxit Lys. 2.

53. ἐσπάθα] Citat locum hunc Harpocratio in ἐσπαθᾶτο. Aristænetus epist. 2, 12. Ἐγὼ δὲ θοῖμάτιον αὐτῇ δεικνύς, ὅπερ ἂν τύχω φορῶν, κωμικῶς τὴν ἄσωτον ὑπαινίττομαι φάσκων· ὦν γύναι, λίαν σπαθῆς. Cæterum jocus loci hujus latet in ambiguitate vocis σπαθᾶν, quæ tam *texere* vel *telam densare*, quam *dilapidare* et *prodigere* ap. Græcos significat, ut schol. recte monet. KUST. Hesych. σπαθῆ: τρυφῆ, ἀναλίσκει, ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς ἀλαζονεύεται. Libanius vol. 4. p. 143, 13. ἦνεγκα γυναῖκα σπαθῶσαν, ὀλεσίοικον. Similis lusus in ambiguitate vocabuli ἰστός est apud Strabon. 8. p. 378. ubi de metrice Corinthum navigante agitur, καὶ δὴ καὶ μνημονεύεται τῆς ἐταῖρα πρὸς τὴν ὀνειδίζουσαν ὅτι οὐ φιλεργὸς εἴη οὐδ' ἐρίων ἄπ-

τοῦτο, εἰπεῖν, ἐγὼ μέντοι ἢ τοιαύτη τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἰστοὺς ἐν βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ.

56. ἔλαιον] In Av. 1588. ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ. BERG.

57. τὸν πότην ἤπτες λύχρον] *Lucernam, quæ multum olei bibit propter crassa ellychnia.* Lucianus dixit ex contrario, *siticulosum ellychnium*, cui non satis olei affunditur: πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις, in Timone c. 14. BERG. Vid. Valeken. ad Callimachi fragm. p. 191.

58. ἔλθ'] Codices quidam deteriores ἔθ', quod Suidas quoque habet in δεῦρο, ex interpretatione. Conf. ad v. 822. et Eq. v. 150. Contra scholiasta Sophoclis Antig. 742. ἰὼν explicat per ἐλθῶν.

59. θρυαλλίδων] *θρυαλλίδων R.* Pro ὅτι τῶν apud Suidam in θρυαλλίς scriptum τῶν γάρ.

60. οὐτοσὶ] οὐτοσὶν aliquot codices.

61. τὰγαθῇ A. C. R. V. aliique. τῆγαθῇ Ald.

62. δὴ ἔντεῦθεν] δ' ἔντεῦθεν R. δῆν ἔντεῦθεν V. Vulgo δὴ ταῦτ'. Quod ex δὴ ἔνταῦθ' corruptum videtur.

64. Ξάνθιππον] Xanthippi plures fuerunt in familia Alcmeonidarum.

Χαίριππον V. Scribebatur Χάριππον. Utraque nominis forma usitata. Vide Athenæum 10. p. 415 e. 14. p. 644 f. Andocidem p. 5, 39. Differunt autem sic ut Χαιρεκλῆς et Χαρικλῆς, Χαιρέδημος et Χαρίδημος, Χαιρεμένης et Χαριμένης, Χαιρέλεως et Χαρίλεως. In R. librarii errore κάλλιππον.

Καλλιππίδην] *καλιππίδης R.* Sic apud Athen. 12. p. 535 d. apographum Florentinum *καλιππίδης ὁ τραγῳδός.*

65. τοῦ πάππου] Quæ usitata Græcis ratio fuit, abs qua raro discesserunt. Sic Περικλῆς Περικλέους, Δημοσθένης Δημοσθένους.

Φεῖδωνίδην] Infra v. 134. Φεῖδωνος υἱὸν se dicit Strepsiadēs, ut solent variari nominum priorum terminationes. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 996.

66. ἐκρινόμεθ'] *Litigabamus.* Cum verbis Euripidis Med. 596. ὥς οὐ κρινοῦμαι τῶνδ' ἐσοὶ τὰ πλείονα comparavit Elmsleius.

67. Φειδιππίδην] Phidippi nomen jam apud Homerum legitur: Phidippidis antiquiora exempla nulla sunt. Nam suspectum est exemplum Herodoti 6, 105. ubi qui memoratur Phidippides ab aliis scriptoribus pluribus Philippides vocatur.

70. ξυστίδα nominat, quia hoc ἱππικὸν ἔνδυμα erat, ut Harpocratio aliique grammatici annotarunt. Eadem ἀρματηλάτας usos esse tradunt scholiastæ ad hunc locum et ad Theocrit. 2, 74. Porro scholiasta, ξύστιδα προπαροξύνουσιν. Hoc accentu ξύστις in lexico rhetorico in Bekk. Anecd. p. 284, 14. et ξύστιν in verbis Diphili apud Pollucem 10, 62. λήκυθον ξύστιν (adde τ') ἔχεις.

71. Φελλέως] φυλλέως R. Vid. ad Acharn. 273.

73. ἐπίθετο R. aliique pauci. Vulgo ἐπέθετο.

74. ἵππερον] ἵππερος scholiastæ dictum videtur ut ἵκτερον. Photius p. 111, 3. ἱππέρων: τὸν ἐφ' ἵπποις ἔρωτα. Recte Photius, nisi quod mos Atticorum postulat ut ἵππερων scribatur retracto accentu.

μον κατέχεεν] Editiones veteres et pars codicum κατέχεε. Quod Salmasius in Exerc. Plinianis p. 398. posuit κατέχεέ μου, memoriæ errore posuit, quæ eum tripliciter fefellit scribentem τὸν ἵππερον κατέχεέ μου τῶν πραγμάτων.

75. φροντίζων, ὁδοῦ | μίαν] Male in Ald. distinctum φροντίζων ὁδοῦ, μίαν —.

76. εὔρον ἀτραπὸν] ἀτραπὸν εὔρον V.

78. τουτονὶ] οὔτοσὶ V.

82. εἰπέ μοι Phidippidi continuat R.

83. τουτονὶ] Male scholiasta de signo aliquo Neptuni cogitat. οὔτος etiam de absentibus dicitur majoris ἐναργείας caussa. Acharn. 427. ἂ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὔτοσί. Ran. 429. Καλλίαν τοῦτον τὸν Ἴπποβίνου, quod scholiasta explicat ὃν πάντες ἴσασι δηλονότι. Plato Gorg. p. 470 d. Ἀρχέλαον τοῦτον τὸν Περδίκκου. Similiter Latini hic pronomine utuntur.

87. πιθοῦ] πιθοῦ μοι R. πιθοῦμαι V.

πίθωμαι Dawesius. Libri antiqui πείθομαι, recentes πιθοῦμαι. Vesp. 760. Βδελ. ἐμοὶ πιθοῦ. Φιλ. τί σοι πίθωμαι. Hic quoque in libris scriptum πείθομαι, quod emendavit Porsonus. Av. 164. Πεισθ. εἰ πίθοισθέ μοι. Ἐποψ. τί σοι πιθώμεσθα;

91. Διόνυσον] διόνυσσον R. Vid. ad Acharn. 525.

νυν] νύν γ' codices recentes.

92. θύριον] θυρίδιον R. V. Thesm. 26. ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο ; τῷ κίδιον] τῷ κίδιον R. τὸ κίδιον V.

94. φροντιστήριον] Vocibus φροντιστοῦ et φροντιστῶν de Socrate et ejus discipulis, unde φροντιστήριον hic dicitur Socratis schola, non solum Aristophanes aliquot in hac fabula locis, sed etiam Plato et Xenophon usi sunt. SPANH.

96. ὥς ἔστιν πινυγὲς] Hoc inventum Hipponi philosopho tribuerat Cratinus in Πανόπταις, ut refert scholiasta. Metoni geometræ tribuitur in Avibus 1001.

97. κάστω περὶ ἡμᾶς οὗτος] Euripides Bacch. 292. τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένον αἰθέρος. BERG.

98. ἀργύριον ἦν τις διδῶ] De Socrate vere dici hoc non potuit, qui nunquam ab auditoribus suis mercedem accepit. [Vid. Xenoph. Memor. 1, 2, 6.] Sed hoc faciebant plerique alii sophistæ. Hac autem fabula sub persona Socratis philosophos omnes traducit Aristophanes, et quæ singulis in ratione vitæ et doctrina inerant ridicula, ea simul omnia in Socratem confert. Sic solent etiamnum comici nostri, qui in personam aliquam fictam vitia et ridicula congerunt in multis hominibus observata. Hoc non ignorabant Athenienses, quorum nulli non notus erat Socrates. Hujus observationis meminisse lectorem velim ad omnes locos, ubi Socrati, qui philosophorum omnium personam sustinet, vel dogmata vel actiones tribuuntur, a quibus eum scimus fuisse alienissimum. BRUNCK.

99. λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κᾶδικα] Quod rhetorum quidem vel sophistarum proprium exstitit, non vero Socratis, de quibus ab eo dicitur apud Platonem in Euthydemo p. 272. οὕτω δεινῶ γεγόνατον ἐν τοῖς λόγοις μάχεσθαι τε καὶ ἐξελέγχειν τὸ ἀεὶ λεγόμενον ὁμοίως ἂν τε ψεῦδος ἂν τε ἀληθὲς ᾖ. SPANH.

101. μεριμνοφροντισταὶ] Euripides philosophos vocat μεριμνητὰς λόγων Medea v. 1228. BERG.

103. τοὺς ὥχρινῶντας, τοὺς ἀνυποδῆτους] Citat hunc locum Athenæus 5. p. 188. C. Eodem respexisse videtur Theocritus 14, 3. ἀφίκετο Πυθαγοριστῆς, ὥχρὸς ἀνυπόδατος. Color nempe pallidus in philosophis præcipue notari solebat. Hinc Lucianus init. Jov. Tragœd. ὥχρὸς περιπατῶν, φιλοσόφου τὸ χρώμ' ἔχων. Idem in Icarom. c. 5. philosophis tribuit προσώπου τε σκυθρωπότητα καὶ χροᾶς ὥχρότητα. Vide eundem in Bis accus.

c. 16. Cum pallore philosophorum comicus hic conjungit ἀνυποδησίαν. Solebant enim philosophi austeriores et adstrictioris vitæ discalceati incedere: quod Socratem fecisse discimus ex v. 362. itemque ex Xen. Mem. 1, 6, 2. Sic ap. Athen. 4. p. 163 e. Diodorus Aspendius philosophus dicitur ῥυπῶν καὶ ἀνυποδητῶν. Alciphron Epist. 1, 3. ἤκουσά τινος τῶν ἐν τῇ Ποικίλῃ διατριβόντων ἀνυποδήτων καὶ ἐνεροχρώτων. Intelligit philosophos Stoicos. Lucianus in Icaro-Menippo c. 31. philosophum describens, præter alia ait: αὐχμῶ καὶ ψυχρολουτῶ καὶ ἀνυπόδητος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι. Cynici præcipue, qui aliis philosophis austeriores videri volebant, nudis pedibus incedere solebant. Hinc apud Lucianum in Dialogo Cynici et Lycini c. 1. Lycinus alteri inter alia objicit τὸ ἀνυποδητεῖν. Lucilius in epigr. Anthol. [Palat. 11, 153.] Menestratum Cynicum vocat ἀνυπόδητον καὶ ῥιγοῦντα. Interdum tamen viros etiam splendidioris fortunæ et dignitate conspicuos discalceatos incessisse legimus, ut aliis patientiæ et adstrictioris vitæ exemplum præberent. Sic de Catone Uticensi testatur Plutarchus in ejus vita c. 6. eum, etiam quum prætor esset, *sine calceis et tunica* sæpe ad tribunal accessisse: ἀνυπόδητος καὶ ἀχίτων πολλάκις ἐπὶ τὸ βῆμα προσερχόμενος. Idem de Phocione c. 4. tradit: οὔτε κατὰ γε τὴν χώραν καὶ τὰς στρατείας ἀνυπόδητος ἀεὶ καὶ γυμνὸς ἐβάρδιζεν. Photius in Bibliotheca p. 1485. de Lycurgo oratore: ἀνυπόδετος τὰ πολλὰ διῆγε, εἰ μὴ τὸ πρέπον αὐτὸν ἐβιάζετο πρὸς τὴν τῶν ὑποδημάτων κατελθεῖν χρεῖαν. Vide etiam Philostratum in epist. ad μενέριον ἀνυπόδητον [p. 922. ed. Olear.] ubi τὴν ἀνυποδησίαν laudat, eamque heroibus et philosophis convenire ait. Agesilaus jam senex ἀνυπόδετος πολλάκις καὶ ἀχίτων προΐει teste Æliano V. H. 7. 13. ubi vide Periz. KUST.

104. Hunc versum om. R.

Χαιρεφῶν] Qui Socrati fuit ἑταῖρος ἐκ νέου, ut ait Plato Apol. p. 21. Comiorum in Chærephontem dicteria collegit scholiasta ad locum Platonicum.

105. ἦ ἦ] Præstat ἦ ἦ scribi.

106. ἀλλ' εἴ τι κήδει] Acharn. 1028. ἀλλ' εἴ τι κήδει Δερκέτου Φυλασίου. BERG.

107. σχασάμενος τὴν ἵππικὴν] Synesius epist. 128. τοῖς Φυκουντίων κωπεῦσι διείλεγμαι, σχασάμενος ἵππικὴν. BERG.

108. οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δολὴς γέ μοι] Acharn. 966.
οὐκ ἂν μὰ Δι', εἰ δολὴ γέ μοι τὴν ἀσπίδα.

109. τοὺς φασιανούς οὓς τρέφει Λεωγόρας] Dubitatum ab grammaticis esse refert scholiasta, utrum equi an aves intelligendi sint Φασιανοί. De Leogora, Andocidis oratoris patre, tantum constat, hominem fuisse luxuriosæ deditum vitæ, cui non solum mensæ lautiores, sed etiam rei equestris studium apprime conveniunt; ut hoc quidem argumento dijudicari nequeat quo sensu φασιανούς dixerit Aristophanes. Nihilominus certissimum est equos esse intelligendos, quam interpretationem non solum mores Phidippidis postulant, sed etiam usus loquendi exigat. Nam φασιανοὶ ἵπποι dici solent, φασιανικοὶ δὲ ὄρνεις, ut Herodianus præcepit, in appendice ad P'hrynichum p. 459. ed. Lobeck., Atticorum veterum linguam, non Aristotelis et recentiorum scriptorum consuetudinem respiciens, qui plurima dixerunt veteribus inaudita. Lepide autem Phidippides ab equitandi studio ne tum quidem destitutum se esse dicit si præstantissimi equi Leogoræ sibi offerantur, cujusmodi fere ὑπερβολῇ Chremylus in Pluto v. 600. utitur, οὐ γὰρ πείσεις, inquiens, οὐδ' ἦν πείσης. Equos Phasianos, ex Colchide, regione tam dissita, Athenas adductos non erat quod miraretur Kusterus, quum hodie quoque viri ditiores interdum equis utantur ex Arabia adductis. Ceterum quod Athenæus 9. p. 387 a. alteram illam de avibus interpretationem probasse creditur, injuria fit viro eruditissimo. Nam totum illum locum, καὶ τὸ ἐν Νεφέλαις δ' ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ἔγωγε ἀκούω καὶ οὐκ ἐπὶ ἵππων ὥς πολλοὶ, τοὺς φασιανούς, οὓς τρέφει Λεωγόρας. δύναται γὰρ ὁ Λεωγόρας καὶ ἵππους τρέφειν καὶ ὄρνεις φασιανούς. κωμωδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὥς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Περιαλγεί, ipsum genus dicendi manifeste prodit non ab Athenæo scriptum, sed ab lectore aliquo vel librario esse insertum, qui Platonis comici testimonium ex scholiasta Aristophanis petivit.

112. ἄμφω τὸ λόγῳ] Vide infra v. 886. Isocrates in encomio Helenæ sub initium, δύο λόγῳ περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων ἀντιπεῖν. BERG.

113. τὸν κρείττον' ὅστις ἐστὶ καὶ τὸν ἥττονα] Socrati ab accusatoribus objectum fuit, ut apud Platonem legitur Apolog. p. 19. ὅτι περιεργάζεται ζητῶν τὰ τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια καὶ τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖ καὶ ἄλλους ταῦτα διδάσκει. Istud autem

non in philosophorum quidem, sed in rhetorum scholis agitat-
tum, et quid proprie denotet, ab Aristotele traditur Rhetor. 2,
24. Ibi enim duo adponit verisimilia: unum quidem vere
tale, alterum vero non simpliciter; ut, si quis de illatis verber-
ibus accusatus, paratam habeat defensionem, quod sit debilis
nec proinde illo crimine teneatur; seu, si sit robustus, non esse
verisimile, eum esse illi culpæ obnoxium, quia verisimile futu-
rum erat, ut videretur. Quibus addit continuo philosophus:
καὶ τὸ τὸν ἦττω δὲ λόγον κρείττω ποιεῖν τοῦτ' ἐστι. Nec dissi-
mulat, moleste tulisse homines *illam Protagoræ professionem*,
seu τὸ Πρωταγόρου ἐπάγγελμα. Hic enim *Protagoras* (non
autem Socrates ejusve discipuli) *sophistarum acerrimus*, in-
genti pecunia, ut de eo Gellius N. A. 5, 3. extr. docere polli-
cebatur, *quam verborum industria causa inferior fieret po-
tior.* *Quam rem Græce ita dicebat:* τὸν ἦττω λόγον κρείττω
ποιεῖν. Idem ἦττων λόγος s. *inferior causa*, χείρων λόγος s.
pejor causa dicitur ap. Lucian. Vit. Auct. c. 27. ubi mercator
ad emtum modo a se servum ait, eum a se mox in pistrinum
conjectum iri, *quo illum sat certum reddam, me herum ejus
esse secundum pejorem causam*, πείσω εἶναι δεσπότης, κατὰ τὸν
χείρω λόγον. SPANH. V. Perizon. ad Ælian. V. H. 2, 13.

114. om. R.V.

115. τὰδικώτερα] τὰδικώτατα Ald. et aliquot codices.

118. Idem versus 1250.

121. Δήμητρα] δήμετραν V. alique, vitio solemnī. Vid. ad
Thesm. 289.

ἔδει] Persona secunda futuri ἔδομαι. Vid. Eccles. 595.
BRUNCK.

122. σαμφόρας] σαπφόρας codices deteriores: quæ recentior
est vocabuli forma, de qua vide annotationem ad scholia. συμ-
φόρας apud Athenæum xi. p. 467 b.

123. ἐξελῶ] ἐξολῶ R. Qui ἐξελῶν pro ἐξολῶν recte præbuit
Eq. 143.

126. πεσών γε κείσομαι] Metaphora ducta a luctatoribus,
qui victi jacent. Æsch. Eumen. 592. ἐν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν
παλαισμάτων. Οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον. Apud
comicum Eccl. 962. τὴν θύραν ἀνοιξον τήνδ'· εἰ δὲ μὴ, καταπεσὼν
κείσομαι. BERG.

127. διδάξομαι] I. e. *ipse me docendum alteri præbebo.*

Verba enim media plerumque passionem significant cum actione conjunctam: veluti λούσομαι, *lavabor* i. e. *me ipsum lavabo*, vel, *me lavandum aliis præbebo*: κείρομαι *me ipse tondeo*, vel, *tondendum me alteri præbeo*: et similia. Solent enim Græci de hominibus, qui vel a se ipsi, vel ab aliis volentes quid patiuntur, loquentes adhibere verba media, quæ ideo etiam ἀντιπεπονθότα, vel αὐτοπεπονθότα vocant. Egregius est hanc in rem locus ap. Philon. de Caino [vol. 1. p. 153.], ubi de verbo κείρεσθαι agens, in significatione ejus sic distinguit, ut dicat oves, pelles et alia inanimata, sive actione carentia, sensu passivo dici κείρεσθαι; at hominem, qui sponte se tondendum præbeat, et sic actionem aliquam passioni admisceat, sensu medio κείρεσθαι. Ὡσπερ γὰρ, inquit, τὸ κείρεσθαι διττόν· τὸ μὲν ὡς ἀντιπεπονθὸς κατὰ ἀντέρεισιν, τὸ δὲ ὡς ὑπεῖκον καθ' ὑπόπτωσιν. Πρόβατον μὲν γὰρ ἢ δέρμα ἢ τὸ λεγόμενον κώδιον, οὐδὲν ἐνεργεῖν ἐξ αὐτοῦ, πάσχον δὲ μόνον ὑφ' ἑτέρου κείρεται· ὁ δ' ἄνθρωπος συνδρῶν καὶ σχηματίζων καὶ ἐπιτήδειον παρέχων ἑαυτὸν, ἀνακρινὰς τῷ πάσχειν τὸ ποιεῖν. Vide etiam Menag. ad Diog. L. 7, 64. KUST.

128. ἐς] εἰς libri.

130. σκινδαλάμους, formam Atticam, de qua vid. ad Ran. 819, restituit Brunckius. σκινδαλάμους codices recentiores et Suidas in σκινδάλαμος. σκινδάλμους R. V. σκινδαλμούς Ald. et scholiasta ad v. 855.

131. στραγγεύομαι] στρατεύομαι R. V. Qui scribendi modus ferit ut hoc verbum sæpissime in στρατεύομαι corrumperetur. Vide Hesychii interpretes ad στρατεύομαι.

133. βάλλ'] βάλ' V. et codex unus Dobræi.

134. Κικυννόθεν] κικυνόθεν et v. 210. κικυνεῖς R, scriptura vitiosa. Vide exempla inscriptionum apud Boeckhium Corp. Inscr. vol. 1. p. 328. 346.

136. ἀπεριμερίμνως] Hoc adverbio non raro utuntur scriptores recentiores. Vide, ut his utar, Synesium p. 38 b. Nicephorum Gregoram Hist. Byz. p. 69 a. Georgium Pachym. Michael. Pal. p. 320 b.

137. ἐξήμβλωκας] Gl. ἡμιτελῇ ἐποίησας διαφθείρας. Allusio ad Socratis matrem quæ obstetrix erat: ipse autem dicere solebat se eandem artem exercere, ὅτι τέχνην ἔχω τὴν μαιευτικὴν, καὶ διὰ ταύτης ποιῶ τοὺς νέους ἀποτίκτειν τὰ νοήματα ἐν τῇ ἑαυτῶν ψυχῇ. Schol. BRUNCK. Vide Platon. Theæt. p. 149.

ἐξευρημένην] Scribendum ἐξηυρημένην ex Etym. M. p. 80, 9. De augmento hujus ceterorumque ejusdem generis verborum jam veteres grammaticos in diversas partes abisse scimus, aliis ην, aliis εν probantibus, aliis utrumque admittentibus. εν qui probarunt quæritur unde resciverint, quod veteres scribebant ΕΥΡΟΝ, id εἶρον potius quam ἡῦρον esse. Recte Elmsleius ad Eurip. Heracl. 305. et Med. 191. ubique ην restituendum esse præcipit. ἐξηυρέθη codices præbent Aristophanis Pac. 129. Eadem est ratio verborum ab οι diphthongo incipientium, velut οἰμώζειν οἰνοῦν οἴχεσθαι, quorum augmentum non raro servarunt libri antiquiores.

138. οἰκῶ] ἦκω codex Cantabrigiensis unus.

141. νυν] νῦν R, ut solent libri vetustiores, de quo in posterum non monebo.

142. ἐς] εἰς libri præter codicem Mutinensem unum.

143. δὲ ταῦτα] δέ σε ταῦτα libri deteriores.

μυστήρια] Aristænetus 2, 5. μυστήριά σοι ταῦτα γεγράφηθω. Ælianus epist. 1. ταῦτά σοι, πρὸς τοῦ Πανὸς, μυστήρια τὰ μεγάλα ἔστω. BERG.

145. ψύλλαν] Prom. c. 6. ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσαι καὶ Νεφέλαις ξυνόντας, ἄρτι δὲ ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας κ. τ. λ. Item [scriptor recentissimus] in Philopatr. c. 12. σίγα τὰ νέρθε καὶ τὰ σιγῆς ἄξια· οὐκ ἔσθ' ὧδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἵχνη. Xenophon. Symp. 6, 8. ubi Syracusanus ad Socratem: ταῦτα μὲν ἔα· ἀλλ' εἰπέ μοι, πόσους ψύλλα πόδας ἐμοῦ ἀπέχει. ταῦτα γάρ σε φασὶ γεωμετρεῖν. KUST. Apud Xenophontem scribendum cum Jacobsio πόσους ψύλλης πόδας ἐμοῦ ἀπέχεις. Quod ab Aristophane sumpsit Xenophon.

ἄλλοιτο] ἄλλοιτο R. V.

147. τὴν σωκράτους R. Legebatur τοῦ Σωκράτους.

148. τοῦτ' ἐμέτρησε] τοῦτο διεμέτρησεν R, et sic (vel τοῦτο διεμέτρησε) alii pauci cum grammatico Hermannī p. 383. Hinc in recentioribus quibusdam codicibus, qui ipsi quoque διεμέτρησε præbent, τοῦτο pronomen est ejectum, quo multo magis opus est quam διὰ præpositione, quæ fortasse ex διατήξας est repetita.

150. ἐς] εἰς libri.

τῷ πόδε] Sic numero duali τοῖν ποδοῖν de scarabæo utitur Pac. 7.

151. ψυγείση] ψυχείση codex Cantabrigiensis unus, recte. Mæris p. 421. ψυχῆναι Ἀττικῶς, ψυγῆναι Ἑλληνικῶς. ἀπεψύχη ex Æschylo servavit Hesychius. Apud Aristidem vol. 1. p. 321, 8. ubi ψυχθὲν legebatur, vetusti codices Laurentiani ψυχὲν servarunt. ψυγῆναι frustra defendunt Buttmannus gramm. vol. 1. p. 450, et Lobeckius ad Phrynich. p. 318. Vera ratio non fugerat Elmsleium, quem vide ad Eurip. Suppl. 543. in diario classico Londinensi fasc. 16. p. 439.

Περσικαί] Vile genus calceamenti, de quo vid. Brisson. de regno Pers. p. 253. περσικά V, male: vid. ad Lys. 229. Περσικαί ex hoc loco citat Pollux 10, 168. male ἀναξυρίδας interpretatus.

152. ὑπολύσας] ἀπολύσας Synesius p. 40 b.

161. διὰ λεπτοῦ V. et Dorvillianus. Plerique libri διαλέπτου, vocabulum aliunde non cognitum, præbent, quod ex διαλεπτοῦ ortum, quæ est paucorum codicum scriptura.

163. κοῖλον] Ad πρωκτὸν referri animadvertit scholiasta.

166. τρισμακάριος] τρισμακάριοι aliquot libri non optimi.

168. δίοιδε] διόιδε R.

170. ἐπ' ἀσκαλαβώτου] *Stellio lacerti genus est, quo Galli, Germani, Anglique carent; cujus proinde nomen ii nullum habent.* Harduinus ad Plinium vol. 1. p. 606. Quin juxta Plinium vol. 2. p. 508. stellio, quem Græci coloten vocant, et ascalaboten, et galeoten, in Italia non nascitur. BRUNCK.

178. 179. Demetrius περὶ ἑρμηνείας 153. ἔστι δέ τις καὶ ἡ παρὰ τὴν προσδοκίαν χάρις, ὥς ἡ τοῦ Κύκλωπος, ὅτι ὕστατον ἔδομαι Οὐτίν. οὐ γὰρ προσεδόκα τοιοῦτο ξένιον οὔτε Ὀδυσσεὺς οὔτε ὁ ἀναγινώσκων. καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐπὶ τοῦ Σωκράτους, κάμψας—θολμάτιον ὑφείλετο. Recte Demetrius hoc παρὰ προσδοκίαν dictum censet eamque ipsam ob caussam locum quoque, ubi acta res est, in postremis demum verbis nominat discipulus non, ut alioqui oportebat, in principio narrationis.

178. κάμψας] κάψας R.

διαβήτην λαβών] ὥς optime gl. cod. Harleiani, quum sensus sit διαβήτην χρώμενος. DOBRÆUS ad Plut. v. 314.

179. ἐκ τῆς παλαιστρας] Id est ex ἀποδυτηρίῳ τῆς παλαιστρας. Sic in ἀποδυτηρίῳ Lycei versatur Socrates apud Platonem Euthyd. p. 272. extr. κατὰ θεὸν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος ἐνταῦθα, οὐπερ σύ με εἶδες, ἐν τῷ ἀποδυτηρίῳ μόνος, καὶ ἤδη ἐν νῶ εἶχον

ἀναστήναι· ἀνισταμένους δ' ἐμοῦ ἐγένετο τὸ εἰωθὸς σημεῖον τὸ δαιμόνιον. πάλιν οὖν ἐκαθεζόμεν, καὶ ὀλίγω ὕστερον εἰσέρχουσιν τούτω, ὃ τ' Εὐθύδημος καὶ ὁ Διονυσόδωρος καὶ ἄλλοι μαθηταὶ ἅμα πολλοὶ, ἐμοὶ δοκεῖν.

Θοιμάτιον] Epictet. dissert. 4, 2, 20. p. 658. ἀλλὰ λέγει Ἀριστοφάνης (v. 103.) τοὺς ὠχρίωντας τοὺς ἀνυποδήτους λέγω. λέγει γὰρ καὶ ἀεροβατεῖν αὐτὸν (v. 225.) καὶ ἐκ τῆς παλαίστρας κλέπτειν τὰ ἱμάτια. θοιμάτιον cum articulo dicit pallium intelligens ejus cui problema geometricum, adstantibus discipulis, explicabat Socrates animi avertendi causa: quemadmodum in Ranis v. 148. dixit ἡ παῖδα βινῶν τὰργύριον ὑφέλετο. Frequens autem illud fuisse furti genus ex eo colligi potest quod summa legum severitate opus fuit ad fures ab gymnasiis arcendos. De quo Demosthenes in Timocr. p. 736. καὶ εἴ τίς γ' ἐκ Λυκείου ἢ ἐξ Ἀκαδημίας ἢ ἐκ Κυνοσάργους ἱμάτιον ἢ ληκύνθιον ἢ ἄλλο τι φανλότατον ἢ τῶν σκευῶν τι τῶν ἐκ τῶν γυμνασίων ὑφέλοιτο ἢ ἐκ τῶν λιμένων, ὑπὲρ δέκα δραχμὰς, καὶ τούτοις θάνατον ἐνομοθέτησεν (ὁ Σόλων) εἶναι τὴν ζημίαν. Aristoteles Problem. 29, 14. εἰ μὲν τις ἐκ βαλανείου κλέψῃ ἢ ἐκ παλαίστρας—θανάτῳ ζημιούται. Quos duos locos attulit Suevernius in commentatione de Nubibus p. 17. Simile commentum de trulla ab Socrate surrepta ex Eupolide memorat scholiasta, δεξάμενος δὲ Σωκράτης Στησιχόρου πρὸς τὴν λύραν οἰνοχόην ἐκλεψεν. Cujusmodi criminationes non est dubitandum quin spectatoribus non ignominiosæ, sed ridiculæ visæ sint. Ceterum quod ad pecuniam attinet pallio vendito paratam, comparandus Themistii locus or. 1. p. 12 d. οἱ δὲ πολλοὶ (βασιλεῖς) ἀνθρώπων μὲν ἄρχουσι, χρυσίου δὲ ἐπιμελοῦνται, καὶ πλουτεῖν μὲν ἐπιθυμοῦσι καὶ οἶονται, πένονται δὲ χαλεπώτερον τῶν οὐδὲ σμικρὸν εὐπορούντων. οἱ μὲν γὰρ θαῤῥατὰ πολλάκις δι' ἐνδειαν ἀποδίδονται, οἱ δὲ τὴν ἀγαθὴν εὐκλειαν ἀνταλλάττονται ἀργυρίου. Magistri exemplum imitantes discipuli postmodum Strepsiadem ipsum in φροντιστήριον ingressum pallio et calceis exuunt: vide v. 856, 858, 1498.

180. Θαλῆν] Plautus Capt. 2, 2, 24. *Eugepæ! Thalem talento non emam Milesium; Nam ad hujus sapientiam [sapientiam hujus] ille nimius nugator fuit.* Contra Av. 1010. ille, qui se simulat admirari sapientiam Metonis, dicit: ἀνθρώπος Θαλῆς. BERG. θαλῆν R.

182. Σωκράτη] σωκράτην libri scripti plerique omnes contra

Atticorum veterum consuetudinem, de qua verissime præcepit Elmsleius ad Euripidis Supplices ex edit. Marklandi v. 928. (*Quarterly Review* 14. p. 453.) Infra v. 355. καὶ νῦν γ' ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες. Hic quoque κλεισθένην R. V. aliique libri plurimi.

185. εἰκέναι] Perperam vulgo εἰοκέναι. Mæris εἰκῶς, Ἀττικῶς, εἰοκῶς, Ἑλληνικῶς. In Conc. impressi etiam exhibebant v. 1161. προσεικέναι. In Vesp. 1321. εἰκότας. Quibus in locis altera forma metro non repugnabat. Sic etiam Av. 1298. Ὅρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ εἶκεν ὄρτυγι. Ad hæc aliaque exempla εἰκέναι, εἰκότες ubique scribendum, ni metri lex obstet, ut Vesp. 1309. εἰοκας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγί. 1413. γυναῖκί κλητεύειν εἰοκας θαψίῳ. Eandem medelam feci Euripidi in Bac. 1273. μῶν σοι λέοντι φαίνεται προσεικέναι; Sic Sophocles Philoct. 903. ὅταν λιπὼν τις, ὁρᾷ τὰ μὴ προσεικότα. BRUNCK.

186. τοῖς ἐκ Πύλону ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς] Vid. ad Eq. 55.

189. τουτογὶ Porsonus. τοῦτό γε libri plerique, inter quos R. V. Pauci τοῦτ' ἔτι.

192. δ'] γ' A. C. D. et duo codices Dobræi. δ' R. Particulam om. V.

ἐρεβοδιφῶσω] Verbum Aristophaneum ad se transtulerunt Theophylactus Simoc. epist. 24. et Anna Comnena Alex. 1. p. 19 b. LOBECK. ad Phrynich. p. 629.

195. ἐπιτύχη] περιτύχη codex Dorvillianus, ex glossemate, quod superscriptum in codice Cantabrigiensi uno.

201. ἀστρονομία μὲν αὐτῇ] Astronomiæ deditum fuisse Socratem, vel ex his quæ ap. Plat. de Rep. 7. p. 517. de scientiæ illius a juvenibus addiscendæ præstantia disserit, liquere sat potest. Conf. Leg. 7. p. 809. 818. Adde quod a Xenoph. Mem. 4, 7. traditur, hortari solitum Socratem καὶ ἀστρονομίας ἐμπείρους γίγνεσθαι. SPANH.

202. γεωμετρία] Idem quoque de geometria, eaque a tenera ætate, ex scito Socratis, addiscenda tradunt Xenophon et Plato, ille Memor. 4, 7, 3. hic in Phileb. p. 56. et de Republ. 7. p. 527, ubi quum ad rei bellicæ administrationem, tum ad omnes artes geometriæ utilitatem prædicat. Apud Xen. vero, quo usque incumbendum geometriæ et a quibus abstinendum, docet Socrates. SPANH. Conspicit Strepsiades instrumenta astronomica et geometrica.

χρήσιμον] τὸ χρήσιμον V. Quod ferri posset si legeretur τούτου τί ἐστὶ τὸ χρήσιμον;

203. κληρουχικήν] Agros captarum urbium, qui Atheniensibus sorte distribuebantur. Vid. Harpocrat. in κληρούχοι. SPANH.

206. γῆς περίοδος πάσης] Hoc est quod πῖνακιον dicit Ælianus V. H. 3, 28. ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην—ἤγαγεν εἰς τινα τόπον ἔνθα ἀνέκειτο πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον καὶ προσέταξε τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθα ἀναζητεῖν.

210. Κικυννῆς Brunckius. Libri vel κικυνεῖς, ut R, vel κικυννέις, ut V. Vid. ad v. 134.

212. μακρὰ] Eubœa erat oblonga insula, unde et Μάκρις dicebatur, teste Stephano Byz. et scholiasta. BERG.

213. ἡμῶν] ὑμῶν libri deteriores.

παρετάθη] Aliter accepit rusticus hanc vocem, hoc sensu, *Eubœa extensa est et prostrata*, i. e. devicta et subjecta. BERG. Vide Thucyd. 1, 114.

215. πάνν] πάλιν V. Lectionem ab scholiasta memoratam μέγα, quæ alterius scripturæ interpretatio est, sequitur Suidas in μέγα. Utrumque conjunctum est in B. πάνν μέγα.

218. κρεμάσθρας] Per machinam ostenditur Socrates ridiculi causa, sublimis, in corbe pensili. Glossæ: κρεμάστρα *carnealium*. Schol. dicit esse *vas, in quo reliquias obsoniorum solentur reponere*. Comicus ipse mox τάρρον vocat. Glossæ: Τάρρος, *crates*. BERG. κρεμάστραν ex Nubibus memorat Pollux 10, 56. quam formam ex Aristot. Rhetor. 3, 11. indicat Spanhemius. κρεμαθρῶν producta syllaba media legitur v. 869. κρεμάθρα dialecto Atticæ, κρεμάστρα vulgari tribuit Mæris p. 242. Nec Pollux κρεμάστρα scripserat, sed, quod librorum diversitates ostendunt, κρεμάθρα.

219. αὐτὸς] Hoc pronomine discipuli magistrum (ut in notissimo illo αὐτὸς ἔφα), servi herum significare solent, ut post Casaubonum annotavit Kusterus.

221. σὺ om. V.

225. Hoc versu Strepsiades acerbe utitur in exitu fabulæ 1503.

225. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον] Quæ hic Socrati affinguntur, de aliis sophistis, quos sub persona Socratis univer-

sos irridet comicus, vera sunt: at ille, ut ait Cicero Academ. I. a rebus occultis et ab ipsa natura involutis avocavit philosophiam, et ad vitam communem adduxit, ut de virtutibus et vitiis, omninoque de bonis rebus et malis quæreret. Cœlestia autem vel procul esse a nostra cognitione censebat, vel, si maxime cognita essent, nihil tamen ad bene vivendum. BRUNCK.

227. εἴπερ—] Strepsiadis sermonem abrumpit Socrates: dicturus erat ille εἴπερ ἔξεστι περιφρονεῖν τοὺς θεοὺς δηλονότι. Sic sententiam supplet scholion ms. in A. BRUNCK. Nulla aposiopesis. Ad εἴπερ ex præcedentibus verbis repetendum δεῖ περιφρονεῖν.

230. ἐς] εἰς libri.

τὸν ὅμοιον ἀέρα] Pertinet ad opinionem Ionicorum de anima, quam inde ab Anaximene dicebant ἀεροειδῆ auctore Plutarcho de plac. philos. 4, 3. ERNESTI.

234. κάρδαμα] Nasturtium terræ humorem et vicinarum plantarum adtrahere dicitur, quod peculiarem vim exsiccandi omniumque humorem superfluum tollendi habere crederetur. Unde Persis familiarem fuisse *nasturtii* usum, e Xenoph. Cicer. Strab. viderunt jam alii, qui de hac planta egerunt viri docti; quod urinam, sputa et emunctiones narium illud comprimeret, quæ singula a Persis turpia ducebantur, ut a Xenoph. Cyrop. 1, 2, 16. traditur. Quo spectat etiam comici locus Thesm. 616. Κλ. πολὺν γε χρόνον οὐρέϊς σύ. Μου. νῆ Δέ, ὦ μέλε, Στραγγουριῶ γάρ· ἐχθὲς ἔφαγον κάρδαμα. Κλ. Τί καρδαμίζεις; (*Quid nasturtia narras?*) Illud vero ἔφαγον κάρδαμα ibi dictum, juxta receptum ap. Græcos proverbium ἔσθιε κάρδαμον, de quo paræmiographi. Mitto alium hujus voc. usum Vesp. 453. βλεπόντων κάρδαμα de iis, qui *acerba* vel *aspera* vident, et Conc. 291. βλέπων ὑπόγριμμα. SPANH. Vide interpretes Theophrasti H. P. 7, 1.

235. τί φῆς; extra versum positum ut in Eq. 1346.

236. ἐς] εἰς libri.

238. ἵνα με διδάξης R. et codices quattuor Dobræi. Legebatur ἵνα μ' ἐκδιδάξης.

οὐνεκ'] ἐνεκ' codex Harleianus unus. Scribendum ἐνεκ' cum Bentleio. Conf. ad v. 1217. 1236.

239. ἦλθες δὲ κατὰ τί; Pac. 192. ἦκεις δὲ κατὰ τί;

243. ἐπέτριψεν] ἔτριψεν R. V. Et sic V. in scholio quoque, ubi Venetus 475. ἐπέτριψεν.

248. θεοὶ ἡμῶν νόμισμ' οὐκ ἔστι.] Sic Euripides, qui philosophus etiam erat, et insuper poeta bonus, in Ranis ait v. 889. ἔτεροι γάρ εἰσιν, οἷσιν εἴχομαι, θεοί. Philosophorum de diis opiniones exagitat comicus, absque ullo religionis studio. Nam et ipse deos passim in fabulis suis irridet. Qui autem deos ita ridicule traduxit, non ægre ferre potuit, si quis eos nihil esse doceret. Quod autem Socrates ait νόμισμα, id alio sensu accipit Strepsiades, nimirum pro nummo. BRUNCK.

ὄμνυτ'] ὄμνυτε R. et ὠμνυτε V, ἢ in proximum versum translato.

249. σιδαρέοισι] Formam Doricam, qua dialecto Byzantii utebantur, Platonis ex Pisandro exemplo confirmat scholiasta, χαλεπῶς ἂν οἰκήσαιμεν ἐν Βυζαντίοις, | ὅπου σιδαρέοισι χρῶνται. De numis ferreis Byzantium dixit Hemsterhusius ad Polluc. 10, 78. Aristides vol. 2. p. 145, 15. οὐδὲ γὰρ εἰ Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι, τούτων χάριν εἰς δίκαιοι Ἑλλήνων καταγελᾶν.

252, 253. νεφέλεισιν et ἡμετέρεσιν R. νεφέλαις et ἡμετέραις V.

252. ἐς] εἰς Ald. et codices deteriores.

257. Respicit ad Sophoclis *Athamantem coronatum*, quo in dramate introducebatur Athamas caput corona redimitus, aræque admovebatur Jovis, ut immolaretur, Phrixoque, qui mortuus esse credebatur, pœnas lueret; at interventu Herculis nuntiantis Phrixum vivere et apud Colchos esse, liberabatur. BRUNCK. Vide scholiastam. Uxori Athamantis nomen fuit Νεφέλη.

ὥσπερ με] Eadem collocatio verborum Vesp. 363. ὥσπερ με γαλῆν κρέα κλέψασαν | τηροῦσιν ἔχοντ' ὀβελίσκους.

θύσετε] θύσητε V.

258. ταῦτα πάντα R. V. alique: πάντα ταῦτα Ald. et codices pauci.

259. ποιῶμεν] ποιοῦμεν R.

260. τρίμμα] Av. 431. τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον.

κρόταλον] *Homo nitium tinniens*, tamquam *cymbalum*, quod levi impulsu sonitum ingentem edit: *homo agilis, versutus, vafer*. Ita Ulysses κρόταλον dicit Cyclops ap. Eurip. Cycl. 104. Idem Ulysses κρότημα dicitur Rhés. Eurip. 499. BERG.

261. ἀτρέμας vulgo. ἀτρεμί R: quæ forma etiam v. 390. fortasse est restituenda, ubi libri optimi ἀτρέμα præbent. ἀτρεμεὶ scribendum esse præcipiunt Theodosius Grammat. p. 75. et Herodianus qui dicitur Epimerism. p. 255, corrigendus ex Boissonadii Anecdotis vol. 1. p. 405. Et ita in Alexidis versu apud Athenæum 9. p. 383 d. codex Venetus. Ejusdemmodi est ἡρεμί, de quo ad Ran. v. 315. dicitur.

262. καταπαττόμενος παιπάλῃ γενήσομαι] *Dum hæc dicit, comminuit super Strepsiadis capite lapides friabiles, aut eum farina conspergit, ut victimæ solebant mola conspergi; nam et iste tanquam victima coronatus erat.* Ita Berglerus e scholiaste. Sed aliter hæc acceperunt veteres magistri: glossa, καταπαττόμενος ὑπὸ σοῦ ταῖς πληγαῖς διὰ τὰ μαθήματα, παιπάλῃ γενήσομαι. *Ita me pugnis comminues, ut facile pollen fiam.* BRUNCK. Verissima est et sacrificiorum ritui accommodata interpretatio scholiastæ veteris.

263. ὑπακούειν] ἐπακούειν R. V. Quod de diis potius dicitur preces exaudientibus quam de hominibus auscultantibus.

264. ἀμέτρητ' Ἀἴρη] Aërem et ætherem Socrates invocatur tamquam Jovem. Hinc et Euripides, qui solebat Σωκράτει παρακαθήμενος λαλεῖν, ut cum comico dicam ex Ran. 1532, alicubi dixit: Ὅρᾳς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον ἄέρα | Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις | Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν. [Vid. Valcken. Diatr. p. 47.] Quod ita vertitur ap. Cic. de nat. deor. 2, 25.: Vides sublime fasum, immoderatum æthera, Qui tenero terram circumjectu amplectitur? Hunc summum habeto divûm, hunc perhibeto Jovem. BERG.

ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον] Terram in medio universi sitam undique cælo et aëre circumfundî, neque terram opus habere, ut aëre, quem hic invocatur Socrates, fulciatur, tradit disserens cum Socrate Simmias in Plat. Phædone p. 107. Adde Aristot. de Cælo 2, 13. SPANH.

265. Αἰθῆρ] In Ran. 793. Euripides precatur: Αἰθῆρ ἐμὸν βόσκημα. Hic in Nub. 569. καὶ μεγαλῶνυμον ἡμετέρον πατέρ' αἰθέρα σεμνότατον, βιοθρέμματα πάντων. BERG.

267. μήπω μήπω γε] μήπω γε μήπω γε R. V.

καταβρεχθῶ] καταβραχῶ R.

268. μὴ κυνέην Salmasius ad Tertullian. p. 400. Legebatur μὴ κυνὴν (κυνὴν R. V.), consentientibus scholiasta Vesp. 443.

Avium 7. Pluti 469. et Eustathio p. 1542, 42. Verum videtur μηδὲ κυνήν, quod servarunt codex Vaticanus Kusteri et a pr. manu Baroccianus 127.

κακοδαίμον'] δύστηνον V. et codex Vaticanus et Mutinensis unus, ex glossemate.

270. ἱεραῖς om. V.

271. Ὀκεανοῦ πατρός] Ex diversis locis vocat Nubes. Similiter Æsch. Eumen. 292. Orestes invocans Palladem: ἀλλ' εἴτε χώρας ἐν τόποις Λιβυστικοῖς, Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου πόρου τίθησι—πόδα' εἴτε Φλεγραῖαν πλάκα—ἐπισκοπεῖ. ἔλθου· κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν, ὧν θεός. Vocat autem *Oceanum patrem* Nubium, quia inde maxime oriuntur; proinde nemo putet hoc ita accipiendum esse, ut illud Homericum [Il. Ξ, 276.] Ὀκεανός θ' ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται. BERG.

Νύμφαις] Male σὺν Νύμφαις interpretatur scholiasta.

272. προχοαῖς] προχοὰς V. et Suidas in ἀρύτεσθε. Quod recipiendum.

χρυσέαις] Non cum synizesi pronunciandum est, sed anapaesti mensuram habet. Libri deteriores quidam et Suidas χρυσέοις. Euripides Ion. 434. χρυσέαις | πρόχουσιw ἐλθὼν εἰς ἀπορραντήρια | δρόσον καθήσω.

ἀρύτεσθε Suidas. Libri ἀρύεσθε.

πρόχουσιw] προχόοισι R. προχόοισιν V. Recentiorum codicum varietates sunt πρόχοισιν προχοῖσιν προχόησιν προχοαῖσιν προχόοις. Retinui dativi formam anomalam πρόχουσιw, quam non solum Suidæ codices optimi, partim sic partim πρόχουσιw exhibentes, confirmant, sed etiam loci Euripidei consensus commendat. πρόχοισιν probabant Porsonus et Dobræus, cui simplex χουσίw librariorum deceptis videbatur. Idem tamen diminutivi formam προχούδιον ex Etym. M. p. 563, 39. memorabat. Dativi singularis exempla χρυσείῃ προχόῳ ex Antimacho apud Athen. 11. p. 468. et ἀργυρέῃ προχόῳ ex Philoxeno ib. 15. p. 685. memoravit Berglerus.

274. ὑπακούσατε V. οὐπακούσατε R. Vulgo ἐπακούσατε, quod revocandum. Vide ad v. 263.

ἱεροῖσι] ἱεροῖς V. ἱερεῖσι (i. e. ἱερεῦσι) cum gl. ὑπηρέταις codex unus Cantabrigiensis Dobræi; alius θεοῖσι.

χαρεῖσθαι] φανεῖσθαι libri aliquot, inter quos V. et codex Cantabr. modo memoratus.

275. ἀέναιοι] ἀένναιοι V. aliique.

277. εὐάγητον] Scholiastæ duplex interpretatio est, πανταχοῦ φερομένην ἢ λαμπράν. Priorem qui probarunt, pro εὐήγητον dictum acceperunt, frigido epitheto. Recte alii λαμπράν: quo sensu non raro εὐαγής dicitur. Vid. Elmsl. ad Eurip. Bacch. 660.

278. βαρναχέος] βαρνηχέος V. Av. 1750. ὦ χθόνιαι βαρναχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα βρονταί.

282. καρπούς τ' ἀρδομένην A.V. et qui ἀρδομένην scribunt R, Harleianus et Baroccianus Porsoni. In aliis καρπούς τ' ἀρδομένην θ', vel καρπούς ἀρδομένην θ'. καρπούς τ' ἀρδομένην si scripsit Aristophanes, non solum forma media pro activa usus est, sed etiam significationem ei tribuit ejus nullum aliud inventum est exemplum: nam valde dissimilia sunt quæ interpretes contulerunt. Quamobrem revocanda scriptura vulgata καρπούς τ' ἀρδομένην θ'. Brunckius καρπούς τ' ἀλδομένην nullis allatis hujus formæ exemplis.

286. μαρμαρέαις ἐν ἀνγαῖς] μαρμαρέαισιν ἀνγαῖς V. et libri aliquot deteriores. Alii μαρμαρέαισιν ἐν ἀνγαῖς.

289. ἀθανάτας ιδέας R, quam lectionem scholiasta memorat. Legebatur ἀθανάταις ιδέαις.

294. οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω] οὕτως γὰρ αὐτὰς τετραμμένα (sic) V.

295. νυνί γ' ἤδη] νῦν ἤδη duo codices.

296. σκώψει Elmsleius ad Acharn. 278. Libri σκώψης. σκώψεις Brunckius.

μηδὲ] οὐδὲ V.

ποιήσεις Brunckius. Libri ποιήσης.

οἱ τρυγοδαίμονες οὔτοι] Id est οἱ κακοδαίμονες οὔτοι τρυγῶδοι. Comœdia olim τρυγῶδία appellabatur, nec unquam isto nomine tragœdia appellata fuit, quod videbimus ad Acharn. 400. Perperam in C. D. τραγοδαίμονες. BRUNCK.

300. λιπαρὰν] Sic λιπαραὶ Ἀθῆναι Eq. 1327. et Pind. Isthm. 2, 30. λιπαραῖς ἐν Ἀθήναις, ac Nem. 4, 29. λιπαρὰν ἀπ' Ἀθανᾶν. Sic de Attica Eurip. Iph. T. 1131. λιπαρὰν γὰν, in quibus locis splendida urbs vel regio vel terra dicitur, non pinguis; qualis utique non erat Attica, quæ contra λεπτόγεως ob agri tenuitatem a Thucyd. 1, 2. dicitur et similiter a Galeno Protrept. c. 7. non celebrata quidem Attica διὰ τὴν τῆς γῆς ἀρετὴν· λεπτόγεως γάρ· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ φύντας. SPANH.

χθόνα] ἐς χθόνα R.V.

Παλλάδος, εὐανδρον γὰν om. R.

303. μυστοδόκος δόμος] Schol. τὴν Ἑλευσῖνα λέγει.

306. ὑψιρεφεῖς] ὑψηρεφεῖς R.V. alii que. Pauci ὑψιρεφεῖς.
Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 685.

307. πρόσοδοι] πρόσοδοι R.V.

πρόσοδοι] *Sacrificia publica et solemnes pompæ ad delubra deorum.* In Pac. 396. καὶ σε θυσίασιν ἱεραῖσι προσόδοις τε μεγάλασι διαπαντός, ὧ δέσποτ', ἀγαλαῶμεν. Av. 854. προσόδια μεγάλα, σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν, ἅμα δὲ—πρόβατόν τι θύειν ubi de eadem re paullo ante loquens, dicebat: ἐγὼ δ' ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσιν θεοῖς τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ, ut idem sit πομπή quod πρόσοδος s. πρόσοδιον. Herodotus 2, 58. conjungit πανηγύρεις, πομπὰς et προσαγωγὰς, ubi etiam dicit, hos ritus ab Ægyptiis, primis eorum inventoribus, ad Græcos manasse. Πανηγύρις δὲ ἄρα, inquit, καὶ πομπὰς καὶ προσαγωγὰς πρῶτοι ἀνθρώπων Αἰγύπτιοι εἰσι οἱ ποιησάμενοι· καὶ παρὰ τούτων Ἕλληνες μεμαθήκασι. BERG.

310. παντοδαπαῖς R.V. et quattuor codices Brunckii. παντοδαπαῖσιν Ald.

311, 312. Intelligit Dionysia magna, quæ mense Elaphebolione, id est ineunte vere, agebantur. Quo ipso tempore hæc fabula in scenam fuit producta.

312. ἐρεθίσματα] *Instigationes.* Eurip. Bacch. 148. δρόμῳ καὶ χοροῖς ἐρεθίζων. BERG.

312. Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν] *Gravis cantus s. sonitus tibiae.* Eurip. Bacch. 160. λωτὸς βρέμει. Ibid. 156. βαρύβρομα τύπανα dixit: in Hel. 1367. βαρύβρομον αὐλόν. BERG. μούσσα R.

316. ἀνδράσιν ἀργοῖς] ἀργὸς et ἀργία de vita otiosa philosophorum dictum illustravit Wytttenbach. ad Plut. Mor. p. 857.

318. κροῦσιν καὶ κατάληψιν] Hinc rhetor quidam dicitur κρουστικὸς et καταληπτικὸς Equit. 1379. BERG. Photius p. 177, 17. vitiosa usus scriptura, Κρεῦσις: ἀντὶ τοῦ παραλογισμός.

320. καπνοῦ producta syllaba prima dixit, quod licuit in tetrametris anapæsticis, splendidiore genere metri. Sic ἀργῶν et κυχλῶν spondei mensuram habent Av. 579. et 596.

323. ἐς τὴν Πάρνηθ'] Utitur his verbis Stephanus Byz. in

Πάρνης, ut ostendat non solum masculino, sed etiam feminino genere hoc nomen dici. Photius p. 398, 11. Πάρνης: τὸ ὄρος θηλυκῶς. Ἐς τὴν Πάρνηθ' ὀργισθεῖσαι φροῦδαι καὶ τὸν Λυκαβητόν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. καὶ ἐξῆς. De quo loco dixi ad fragmenta p. 509.

324. ἡσυχῇ αὐτὰς] ἡσύχως αὐτὰς R.V. Reliqui libri partim sic partim ἡσυχὰ ταύτας, quæ incauti librarii conjectura est non cogitantis αὐτὰς hic aptius dici quam ταύτας. Recte Elmsleius in diario classico 11. p. 138. ἡσυχῇ αὐτάς. ἡσυχῇ est in Pluto v. 692. 735.

326. παρὰ] πρὸς V. et duo codices Porsoni.

τὴν εἴσοδον] Qua chorus intrat scenam.

νυνὶ V. et alii non pauci. νῦν R, Ald. νῦν καὶ aliquot codices, inter quos A.

μόλις οὕτως R. Libri reliqui vel μόλις ὀρώ, quod est in V, vel μόλις ἄθρῳ, quod habet A. Thucyd. 6, 23. μόλις οὕτως οἰοί τε ἐσόμεθα τῶν μὲν κρατεῖν—.

327. νῦν γέ τοι om. R.

κολοκύνταις] MS. Arundel. κολοκύντας. KUST.

329. ἦδης] ἦδεις R.V, ut vulgo. Correctum ex aliquot codicibus.

330. καπνὸν C.V. Vulgo σκιὰν, quod habent R. et codices plerique.

331. οἷσθ'] ἀλλ' ἴσθ' aliquot libri, particula ex superiore versu repetita.

332. Θουριομάνταις] Notat præcipue Lamponem vatem, quem Athenienses cum aliis quibusdam præfecerant coloniæ Sybarin, quæ postea *Thurium* dicta est, deducendæ, ut testatur Diod. Sic. 12, 10. et schol. comici ad h. l. et ad Av. 521, ubi addit, quod præcipue ad hanc rem facit, ἔτυχε δὲ καὶ τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. BERG.

ιατροτέχνας] Medicos videtur intelligere eos, qui vel publice conducerebantur, ut Democedes ante hæc tempora conductus fuerat ab Atheniensibus, teste Herodoto 3, 131: vel qui in prytaneo etiam alerentur, ut Hippocrates et ejus posterii. Soranus in vita Hippocratis: καὶ παρ' Ἀθηναίοις (ἔτυχε τιμῶν), οἷτινες καὶ δεύτερον αὐτὸν ἀφ' Ἡρακλέους δημοσίᾳ τοῖς Ἐλευσινίοις ἐμήσαν καὶ πολίτην ἔγραψαν καὶ τὴν ἐν πρυτανείῳ σίτησιν ἔδοσαν εἰς ἐκγόνους. Pertinet autem ad medicos etiam meteorologia.

Hippocrates de Aëre, Aquis et Locis [c. 1. §. 8.] οὐκ ἐλάχιστον μέρος ξυμβάλλεται ἀστρονομίῃ ἐς ἡτρικὴν. BERG.

σφραγιδουνχαργοκομήτας] Vocem hanc Etym. M. p. 739. sic explicat: ὁ ἄσωτος, παρὰ Ἀριστοφάνει· ἀπὸ τοῦ σφραγὶς καὶ ὄνυξ καὶ ἄργος καὶ κόμη, οἷον ἐδς φέρει τοὺς δακτυλίους μέχρι τῶν ὀνύχων καὶ ἐδς ἄεργός ἐστι καὶ κομάται. KUST.

333. κυκλίων τε χορῶν] Schol. recte de choris dithyrambicorum locum hunc interpretatur. Illorum enim chori dicebantur κύκλιοι, uti ipsi poetæ dithyrambici κυκλιοδιδάσκαλοι. v. Av. 1403. et ibi schol. KUST.

ἄσματοκάμπας] ἄσματοκάμπας V.

334. ἄργους] ἄργως V.

ὅτι ταύτας μουνσοποιοῦσιν] Conf. Pac. 831.

335. ἐποίουν] ἐπόουν R.

στρεπταιγλᾶν] στρεπταίγλας R. Libri reliqui partim στρεπταίγλαν partim στρεπταιγλᾶν. Utramque scripturam memorat scholiasta; qui Philoxenum dithyramborum poetam his verbis rideri annotavit. στρεπταίγλαν Bentleius recte interpretatur *tortum fulgur emittentem*.

336. ἑκατογκεφάλα] ἑκατοντακεφάλα aliquot codices.

Τυφῶ] Τυφῶς est ventus vehemens, qui in vorticem, contortus intra densam nubem luctatur; qui si ibi accendatur, fit πρηστήρ, et aërem igne inficit, ut docet Aristoteles Meteor. 3, 1. Veteres, qui res naturales fabulis involvere solebant, unum ex gigantibus, qui diis bellum intulerint, faciunt hoc nomine. Æsch. Prom. 352. δαΐον τέρας ἑκατοντακάρηνον Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν δς ἀντέστη θεοῖς—ἐξ ὀμμάτων δ' ἥστραπτε γοργωπὸν σέλας. BERG.

337. ἀερίας διεράς] Νεφέλας dicit. ἀερίους διεράς A. ἀερίους διεροὺς C.

338. θ'] δ' V.

κατέπινον] Lucianus in Asino c. 28. μάζας ὄλας ποιοῦσα κατέπιεν. Plato in Euthyphr. c. 6. καὶ τοῦτον (τὸν Δία) ὁμολογοῦσι τὸν αὐτοῦ πατέρα δῆσαι, ὅτι τοὺς νίεις κατέπιεν οὐκ ἐν δίκῃ. Lucianus de eadem re in Saturn. c. 5. ἐκείνη δὲ (ἡ Ῥέα) ὑφελόμενῃ τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκέ σοι καταπιεῖν (dedit tibi deglutendum). Alciphron Ep. 1, 22. πρὸς τὰς καταπόσεις (τοῦ πλακοῦντος) εὐτρεπιζόμενος *ad absorbendam*

placentam meipsum parans ; ubi videri possunt quæ annotavi.
BERG.

339. *μεγαλᾶν—κρέα τ']* *μεγάλαν—κρέατ'* libri scripti. In nonnullis formæ sunt vulgares *κεστρῶν—μεγάλων ἀγαθῶν—κιχηλῶν*.

ὀρνίθεια] *ὀρνίθια* R.

κιχηλᾶν] *κιχλᾶν* V. aliique. Formam trisyllabam ex hoc loco et ex Epicharmo memorat Athenæus 2. p. 64 f. et Etymol. MS. Leidense apud Kœnium ad Gregor. Cor. p. 226. Utitur formis Doricis dithyrambicorum poetarum more.

340. *δῆ μοι]* *δῆ νῦν* R.V.

343. *δ' οἶν* R. Legebatur *γοῦν*.

344. *δὲ ῥίνας]* *δέ γε ῥίνας* R.V. aliique multi.

345. *ἄν]* *ἄν σ'* R.V.

348. *πάνθ']* *πάν* Vaticanus Kusteri.

ὅ τι] *ὅ τι ἂν* R. aliique. *ὅσα* V. Lectio interpolata ab librariis, quos offendit *πάνθ' ὅ τι*. Euripides Ion. 233. *πάντα θεᾶσθ' ὅ τι καὶ θέμις ὄμμασι*.

ἦν] *εἰ* V.

349. *ἄγριον]* I. e. *παιδεραστῆν*, ut monet schol. Idem confirmat Eustath. p. 1448, 4. *Παιδοπίπαι δὲ, οὓς ἀγρίους ἔφη σμερότερον ὁ κωμικός*. V. etiam Harpocr. in *ἀγρίους*. KUST.

τὸν Ξενοφάντου] Scholiastes Hieronymum, dithyrambicum poetam, dicit esse Xenophantis hujus filium ; iste ergo unus est ex illis *hirsutis*. In Acharn. 389. *λαβὲ—παρ' Ἱερωνύμου—κυνῆν*. Ubi schol. *ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὡς πάνν κομῶν*. BERG. *τὸν ξενοφῶντα* V.

350. *ῥῆκασαν]* *εἶκασαν* R. aliique.

351. *Σίμωνα]* Hujus et infra 399. meminit tanquam perjuri.
BERG.

355. *γ'* additum ex R.V.

Κλεισθένη] Vid. ad v. 182.

356. *τοῖνν]* *τοῖνν γ'* codices nonnulli hic et v. 392. 429.

357. *κάμοι φωνῆν]* *φωνῆν κάμοι γ'* codices pauci, inter quos V.

358. *παλαιογενὲς]* *παλαιγενὲς* V, unde in deterioribus libris quibusdam interpolatum *παλαιγενὲς ᾧ*.

361. *Προδίκῳ]* Hoc loco quidem videtur honoris caussa nominare Prodicum : sed in Av. 692. *Προδίκῳ παρ' ἐμοῦ κλάειν*

ἐλπητε τὸ λοιπόν. BERG. De Prodicō vid. Xenoph. Memor. 2, 1. Platon. Hipp. maj. p. 282 c. Prodicī discipulum se appellat Socrates Protag. p. 341 a.

362. παραβάλλεις] Libri multi, in quibus Ravennas, vitiose παραβάλλει: recte V. aliique παραβάλλεις, quod præter Suidam in τῶφθαλμῷ et Eustathium p. 768, 10. agnoscit Philodemus in voluminibus Herculan. Oxonii editis vol. 1. p. 22. Βρενθνό-μενος καὶ τῶφθαλμῷ παραβάλλων dixit Plato Sympos. p. 221 b. ad hunc locum respiciens.

364. σεμνὸν] τερπνὸν V. aliique.

365. τοι] μοι R.

367. ποῖος Ζεὺς] ποῖος Ζεὺς δ' R, particula ex superiore versu illata.

ληρήσεις] ληρήσης libri plurimi.

369 αὐτὸ] τοῦτο libri aliquot deteriores.

371. αἰθρίας] Produxit iota, ut in hujusmodi substantivis, quæ iota breve inter duas syllabas longas positam habent, facere solent epici. Cratinus apud Ælian. N. A. 12, 10. φέρε νυν σοι | ἐξ αἰθρίας καταπυγούνην μὲν ἀστράψω Ξενοφώντας. αἰθρίας οὖσης V. et Suidas in ἀποδημεῖν.

372. τοῦτο] Libri aliquot τοῦτω.

τῷ νυνὶ λόγῳ] τῷ νῦν λόγῳ Suidas ex hoc loco, ut videtur, posuit quamvis cum interpretatione inepta ἀντὶ τοῦ ποίω. Probabilis est Porsoni correctio νῇ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γε τοι δὴ τῷ νῦν λόγῳ εἶ προσέφυσας. Ran. 1047. νῇ τὸν Δία τοῦτό γε τοι δὴ.

προσέφυσας] Glossæ: ἤρμοσας. καλῶς καὶ ὥς ἔδει προσήρμοσας. Æschylus Suppl. 284. καὶ ταῦτ' ἀληθὴ πάντα προσφύσω λόγῳ. ubi schol. προσφύσω, ἀποδείξω. BRUNCK.

373. οὐρεῖν] οὐρήν dici, ut πειρήν et διψήν, tradunt recentiores grammatici, Beza grammat. lib. 3. p. 67. et Chrysoloras Ἐρωτημ. p. 104. Quod parum probabile videtur.

374. τετρεμαίνειν] τετραμμαίνειν V. Conf. ad v. 294. Male recentiores aliquot codices τοῦθ' ὃ με ποιεῖ—.

375. ὦ πάντα σὺν τολμῶν] Soph. Œd. Col. 761. ὦ πάντα τολμῶν. BERG.

377. εἰς ἀλλήλας ἐμπέπτουσαι] Similis Epicuri sententia de tonitru dicentis ap. Diog. Laert. 10, 100. fieri illud κατὰ ῥήξεις δὲ νεφῶν καὶ διαστάσεις *per nubium ruptiones et abscissiones*. Aristot. Meteor. 2, 19. οὕτως γὰρ ἐν τοῖς νέφεσι γιγνομένη ἡ τοῦ

πνεύματος ἔκκρισις πρὸς τὴν πυκνότητα τῶν νεφῶν ἐμπύπτουσα ποιεῖ τὴν βροντὴν. SPANH. Antiquiorum philosophorum opiniones leguntur apud Plutarchum de placitis philos. 3. 2. BECK.

380. αἰθέριον δῖνον quum dicit, Euripidis tangit doctrinam ab Anaxagora petitam : de qua præter eos, qui de historia philosophiæ scripserunt, quæ ad Euripidem spectant indicavit Valekenarius in diatribe de fr. Eur. p. 38. seqq. HERMANN.

ἐλελήθη Brunckius. Libri ἐλελήθει.

382. οὐδέν duo tresve codices, inter quos Baroccianus 127. Reliqui οὐδέ cum Ald.

384. εἰς ἀλλήλας] ἀλλήλαισι V. et Parisini duo.

πυκνότητα] ὑγρότητα V.

385. ᾧ σε] γ' ὧς σε aliquot libri. Male.

387. Suidas : διεκορκορύγησε. κορκορυγείν λέγουσι τὸ λαλεῖν τὴν γαστέρα. ἐμιμήσαντο δὲ τῇ φωνῇ τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. Schol. ἦχσε. male. Verbum enim hic transitivum est : *agitatione sonitum edere fecit*. Derivatum verbum a nomine κορκορυγή, quod ab Hesychio exponitur, κραυγῇ, βοῇ, ταραχῇ μετὰ θορύβου. Occurrit istud nomen Lys. 491. Pace 991. BRUNCK.

390. ἀτρέμας] ἀτρέμα R.V. Vide ad v. 261.

παππὰς παππὰς] παπὰς παπὰς A. παππὰς semel R, παπὰς semel V.

παπαπαππὰς] Sic R. Simplex παπὰς est in V. Pauci παπαπαπὰς. Alii aliter. Similiter versu proximo variatur.

394. ἄρα] οὖν V. Hunc versum Strepsiadi recte tribuunt aliquot codices Dobræi. Similiter Strepsiades 353. ταῦτ' ἄρα ταῦτα Κλεώνυμον.

βροντὴ καὶ πορδὴ] Strabo 14, p. 675. ubi agitur de Athenodoro Tarsensi, qui senex ad ordinandam civitatem accesserat : οἱ δὲ πρῶτον μὲν κατετοιχογράφησαν αὐτοῦ τοιαῦτα, ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, πορδαὶ δὲ γερόντων. ἐπεὶ δ' ἐκεῖνος ἐν παιδιᾷ μέρει δεξάμενος ἐκέλευσε παρεπιγράψαι, βρονταὶ δὲ γερόντων, καταφρονήσας δὲ τις τοῦ ἐπεικεινός, εὐλντον τὸ κοιλιδιον ἔχων, προσέρρανε πολὺ τῇ θύρᾳ καὶ τῷ τοίχῳ, νύκτωρ παριὼν τὴν οἰκίαν· ὁ δὲ (Athenodorus) τῆς στάσεως κατηγορῶν ἐν ἐκκλησίᾳ, Τὴν νόσον τῆς πόλεως, ἔφη, καὶ τὴν καχεξίαν πολλαχόθεν σκοπεῖν ἕξεσσι καὶ δὴ καὶ ἐκ τῶν διαχωρημάτων. PORSON.

395. αὖ] ἄρ' V. Hoc est ἄρα ad οὖν adscriptum v. 394.

396. περιφλύει] περιφλέγει V.

398. βεκκεσέληνε] *Valde antiquum, anilem*, significat hæc vox, et est comice composita. Alludit autem ad historiam illam de rege Ægypti, qui scire volens, quinam essent primi hominum, duos infantes ita curaverat educari, ut nullius hominis vocem audirent: deinde quum fari per ætatem eos jam debere conjiceret, observavit, eos nihil potuisse dicere, nisi *beccos*, quod Phrygibus panem significat; hos itaque antiquissimos homines esse putavit, quia isti pueri, naturali instinctu, vocem Phrygiam sonarent, ut tradit Herodotus 2, 1. et schol. ad h. l. Alludit etiam ad historiam de Arcadibus, qui dicebantur esse *προσέληνοι*, et fuisse, antequam luna esset, vid. schol. h. l. et schol. Apoll. Rhod. 4, 264. ad verba: Ἀρκάδες, οἱ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται Ζώειν φηγὸν ἔδοντες ἐν οὐρεσιν. **BERG.** Imitatur Plutarchus Moral. p. 881 a. καὶ γὰρ Πλάτων ὁ μεγαλόφωνος εἰπὼν, ὁ θεὸς ἔπλασε τὸν κόσμον πρὸς ἑαυτοῦ ἐπίδειγμα, ὅζει λήρου βεκκεσελήνου, κατὰ γε τοὺς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιητάς.

399. πῶς] Scribendum δῆτ' cum V. Legebatur πῶς δῆτ', consentiente R. Alii δῆτ' ejecerunt, omissum in A. et Vaticano Kusteri. δῆτα refertur ad πῶς versus præcedentis. Nec mirandum δῆτα post minorem interpunctionem legi, quum vel in initio senarii hanc particulam collocare non dubitaverit Sophocles Aj. 986. οὐχ ὅσον τάχος | δῆτ' αὐτὸν ἄξις δέυρο;

400. σφόδρα γ'] σφόδρ' V.

401. γε om. V.

Ἀθηνέων Porsonus ex Homeri Odyss. γ, 278. ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνέων. Libri alii ἀθηνάων, quod est in R.V, alii ἀθηνῶν, quod habent A. et Demetrius περὶ ἐρμηνείας 150, qui ipse quoque locum Homericum comparavit. Toties in libris Ἀθηνῶν in Ἀθηναίων, etiam contra manifestas metrorum leges, corruptum reperitur ut non reprehendendus videatur qui Aristophanem Ἀθηνῶν scribere quam Homerum nimia imitari diligentia maluisse credat.

τὸν αὐτοῦ—Ἀθηνῶν] Lucretius 6, 386.

Quod si Jupiter atque alii fulgentia divi

Terrifico quatiunt sonitu cœlestia templa,

Et jaciunt ignes, quo quoique est cumque voluptas,

Cur, quibus incautum scelus aversabile cumque est,

Non faciunt, icti flammæ ut fulguris halent
Pectore prefixo, documen mortalibus acre?

Et paulo post v. 416.

Postremo cur sancta Deum delubra, suasque
Discutit infesto præclaras fulmine sedes:
Et bene facta Deum frangit simulacra? suisque
Demit imaginibus violento vulnere honorem?
Altaque cur plerumque petit loca? plurimaque hujus
Montibus in summis vestigia cernimus ignis?

BRUNCK.

402. *δρῦς τὰς*] *δρῦς γε τὰς* R.

τί μαθὼν R.V. aliique. Vulgo *τί παθὼν*.

δρῦς γ' V. et duo codices Porsoni. Aberat *γ'*.

ἐπιорκεῖ] *ἐφορκεῖ* R.

403. *σὺ* om. R.V. aliique.

404. *ἐς*] *εἰς* libri.

ταύτας libri antiqui: *αὐτὰς* recentiores.

Egregia interpretatio hujus versus et duorum seqq. est ap.

Lucretium 6, 124. ubi tonitrus rationem exponit:

Quum subito validi venti collecta procella
Nubibus intorsit sese conclusaque ibidem
Turbine versanti magis ac magis undique nubem
Cogit, uti fiat spisso cava corpore circum.
Post ubi commovit vis ejus et impetus acer,
Tum perterrierepo sonitu dat mista fragorem;
Nec mirum, quum plena animæ vesicula parva
Sæpe ita dat pariter sonitum displosa repente.

BERG.

407. Lucretius 6, 275. de fulmine:

Insinuatus ibi vortex versatur in alto
Et calidis acuit fulmen fornacibus intus.
Nam duplici ratione accenditur; ipse sua nam
Mobilitate calescit, et e contagibus ignis.

BERG.

408. *ἐγὼ γούν*] *ἐγω γ'* V.

Διασίοισιν] Maximum Jovis apud Athenienses festum. V.

Lucian. Timon. c. 7. SPANH. Ibiq. Hemsterh. vol. 1.

p. 113.

409. *ὤπτων*] *ὀπτῶν* R.

συγγενέειν] ξυγγενέειν duo codices. Tum R.V. aliique plurimi ἔσχον.

410. ἀρ' ἐφυσᾶτ'] ἀνεφυσσᾶτ' codex Brunckianus.

διαλακήσασα] Syllaba tertia propter metri necessitatem producta.

412—419. Libri aliquot Socrati tribuunt perverse.

412. ἀνθρωπε] ὠνθρωπε R. ὦνθρωπε. Recte ἀνθρωπε libri reliqui et Diogenes Laert. 2, 27. qui v. 412—417. non sine pluribus memoriae peccatis, de quibus hæc notamus, quæ non possunt imputari librariis, παρ' ἡμῶν] δικαίως 413. ἐν] παρ' Ἑλληνσι γενήσεται] ἄλλοισι διαζῆς 415. ψυχῇ] γνώμη καὶ μὴ] κοῦκ ἔτι et quater deinceps οὔτε pro μήτε 417. γυμνασίων] ἀδηφάγας.

ἡμῶν] ἡμῖν V.

416. μήτε] Libri plures μήτ' οὖν, alii μήτε γε.

μήτ'] μήτε γ' libri aliquot interpolati propter ignoratam ab librariis mensuram verbi ἀριστᾶν.

417. ἀνοήτων] ἀνόητα apud Græcos dicitur nimius et intemperans amor voluptatum, quæ ad corpus referuntur, veluti vini, epularum et aliarum rerum. Præcipue autem amor libidinosus et nimius appetitus Veneris hac voce notatur. Etymol. p. 394, 31. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ ἀφροδίσια, ἀνόητα ἐκάλουν, ὥς παρὰ Ἀριστοφάνει· Ὑπνον τ' ἀπέχεσθαι καὶ τῶν ἀνοήτων πάντων. V. etiam Suid. in ἀνόητα. Eodem sensu Philostr. Vit. Apoll. 6, 13. de Satyro, qui ante libidinosissimus fuerat, dicit: πέπανται γὰρ τῶν ἀνοήτων, i. e. desiit enim amorì libidinoso indulgere. Huc etiam spectat locus insignis ap. Eurip. Troad. 989. Cfr. etiam Heins. Introd. in Hesiod. Op. et D. c. 6. KUST.

420. γε om. R.

421. θυμβρεπιδείπνου] θύμβρα agrestis oleris genus: unde tenuis Strepsiadis victus designatur. SPANH. θρυμβρεπιδείπνου libri multi.

422. οὐνεκα C. εἵνεκα vulgo et V. ἐνεκα R. et sex codices Dobræi.

ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἂν] Similem locum Aristophontis comici apud Athen. 6. p. 238. comparavit Berglerus.

423. ἄλλο τι] ἀλλ' ὅτι libri multi.

δῆτ' οὖν (οὐ libri deteriores) νομειῖς] δῆεις R.

ἤδη] εἶναι V. et alii pauci.

οὐδένα] Scribendum οὐδὲν cum Bentleio. Necessario hic ἄλλο οὐδὲν dici debuit, alienissimumque est quum omnino ab Aristophane tum praesertim ab hoc loco Platonico illud ἄλλο τι pro ἄλλο τι ἢ dictum.

424. γλῶτταν] Euripides σωκρατίζων in Ranis 892. αἰθῆρ ἐμὸν βόσκημα καὶ γλώττης στρόφιγξ. BERG.

425. γ' additum ex R. V. Quod Brunckius miratur cur poeta noluerit numeris elegantioribus scribere ἀτεχνῶς οὐδ' ἂν διαλεχθεῖν, non videtur sensisse tam perversam hanc esse collocationem verborum ut si in libris legeretur, alter ille ordo verborum de conjectura restituendus foret οὐδ' ἂν διαλεχθεῖν ἀτεχνῶς.

430. σταδίοισι] Ridicule, quasi stadiis metiremur eloquentiam. In Ran. 90. Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα. Similiter Synesius jocatur epist. 134. ὥστε μοι δοκεῖν πλεῖν ἢ παλαιστῇ καὶ δακτύλῳ γεγονέναι σοφώτερος. BERG.

431. γ' om. V.

432. γνώμας] γνώμας μεγάλας R. et alii quidam, adjectivo ex versu proximo illato.

πλείονας] πλέον R.

433. γνώμας μεγάλας] μεγάλας dicit Strepsiades, quia chorus dixerat ἐν τῷ δήμῳ.

434. στρεψοδικῆσαι] Id est στρέψαι τὰς δίκας. στρεψοδικοπανουργίαν dixit Av. 1468.

436. παράδος θαρρῶν] θαρρῶν παράδος R. V. aliique nonnulli cum Suida in πρόπολος.

437. τοῦθ'] ταῦθ' R. V.

439. χρήσθων] Legebatur χρήσθων ἀτεχνῶς. Recte Brunckius delevit ἀτεχνῶς, quod fortasse ex v. 453. illatum fuit.

442. ῥιγῶν] Legebatur ῥιγοῦν. Formam Atticam restituit Heindorfius ad Platonis Euthydem. p. 346. Conf. ad Acharn. 1146.

ἄσκον] ἄσκον δέρεσθαι proverbiale fuit loquendi genus de cruciatiu acerbissimo. Plato Euthydem. p. 285 c. ἐὰν βούλωνται δέρειν ἔτι μᾶλλον ἢ νῦν δέρουσιν, εἴ μοι ἢ δορὰ μὴ εἰς ἄσκον τελευτήσῃ ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου. ubi interpretes attulerunt Solonis versus a Plutarcho citatos in ejus vita p. 86 b. et Herodot. 7, 26. ad quem vid. Valcken. et Wesseling. Hinc explicandum δερῶ σε θύλακον κλοπῆς Eq. 370.

δαίρειν A. et Arundelianus. Reliqui libri δέρειν, præter codicem Brunckianum, qui δέρρειν præbet, quam formam non credam placuisse Atticis. Sed fortasse præstat δείρειν, quod libri optimi conservarunt Av. 365. Alibi forma δέρω utitur Aristophanes non raro. De quo dixit L. Dindorfius ad Thesaurum Stephani in δαίρω et δέρω.

444. τοῖς ἀνθρώποις τ'] τοῖς τ' ἀνθρώποις R.V. aliique.

445—451. Multo plura convicia in φιλήδονον conguessit Philo Judæus vol. 2. p. 268 seq.

447. περίτριμμα δικῶν] περίτριμμα ἀγορᾶς fōri *rabulam* de Æschine dixit Demosthenes (p. 269.) SPANH. Acharn. 937. τριπτῆρ δικῶν. BERG.

451. ματτωλοιχός] In tribus codd. [et R.V.] ut vulgo, ματιωλοιχός, quod nihili est. Glossæ, μικρολόγος, φειδωλός, καὶ οὐ προϊέμενός τι τῶν αὐτοῦ. At in C. [aliisque nonnullis] scriptum ματτωλοιχός, quod propius ad Bentleyi emendationem accedit, quam maximo suo merito recepi. υ et ι sæpissime commutarunt librarii: nec rarius iidem literam quæ geminari debebat semel tantum scripserunt, et contra. ματτήν, ματτυάζειν, quid sint docet Athenæus 14. p. 662. quem descripsit Eustathius ad Odys. p. 1751. extrema: ubi alterum eorum, quæ modo memorabam peccata, commissum fuit: pro eo enim quod est apud Athenæum, ματτήν, Eustathius habet ματύην, quod corrigendum. Locum describere non pigebit. ματτήν ὠνόμαζον πᾶν πολυτελὲς ἔδεσμα. καὶ ματτυάζειν, τὸ σκενάζειν αὐτό. εἴτε ἰχθὺς εἴη, εἴτε ὄρνις, εἴτε λάχανον, εἴτε ἱερεῖον, εἴτε σπερμάτιον. Verbo usus est Alexis comicus in versibus, quos profert Athenæus: τοῦψον λαβοῦσαι τοῦτο τὰπεσταλμένον, | σκενάζετ', εὐωχεῖσθε, προπόσεις πίνετε, | λέπεσθε, ματτυάζετε. Nomine autem in hisce ex alia fabula: ἐγὼ δ' ἐπειδὴν ἀσχολουμένους λάβω, | ἀνέκραγον· Οὐ δώσει τις ἡμῖν ματτήν; Ineptæ sunt codd. glossæ. ματτωλοιχός, ut κνισσολοιχός, *mattyarum*, seu *lautitiarum linctorem* significat. Eustathius p. 1817, 38. κνισσολοιχός. ὁ πρὸς ὁμοιότητα εἰρηταί τινα τοῦ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ματτωλοιχοῦ. Sic enim legendum, non, ut vulgo, ματιωλοιχοῦ. Præcedentium nominum explicationes e glossis adponam: ἴτης, ὀρητικός. βδελυρός, μιαρός. περίτριμμα δικῶν, τετριμμένος περὶ τὰς δίκας. κύρβις, νόμων πλήρης. κρόταλον, πολυλόγος. κίναδος, πανοῦργος. τρύμη, λεπτολόγος. μάσθλης, μεμαλαγμένος. γλοιός,

γλίσχρος. κέντρων, πλήττων. στρόφισ, στρέφων τὰ πράγματα. ἀργαλέος, λυπηρός. BRUNCK. Bentleii conjecturæ ratio temporum obstat. Nam ex Athenæi verbis intelligitur ματτήν vocabulum esse Macedonicum, quod novæ demum comœdiæ temporibus Athenis innotuit. Itaque revocandum ματιολοιχός, quod legerunt veteres grammatici quamvis de interpretatione dubitantes. ματιολοιχός δὲ, inquit scholiasta, οἱ μὲν τὸν λίχρον, οἱ δὲ τὸν μικρολόγον, ἐπεὶ μάτιον τὸ ἐλάχιστον εἰώθασι λέγειν. οἱ δὲ τὸν μάταια βουλευόμενον καὶ λοχῶντα. (Qui ματαιολόχος legerunt.) οἱ δὲ τὸν κρουσιμέτρην. μάτιον γὰρ εἶδος μέτρου. ὁξύνει δὲ Ἡρωδιανός. Photius p. 250, 10. ματιολοιχός: ὁ περὶ τὰ μικρὰ πανοῦργος καὶ λίχρος· μάτιον γὰρ ὡς βέλτιον τῷ τόνῳ μικρόν. Quæ in duas glossas (ματαιολοιχός et μάτιον) divisa sunt apud Hesychium, qui post illud τῷ τόνῳ τὸ μικρόν addit, καὶ ὀλίγον καὶ μάταιον· οἱ δὲ δερμάτιον. Non poterunt hæ dubitationes componi nisi clariora accesserint testimonia grammaticorum.

452. καλουσ' R. καλοῦσιν V. Alii λέγουσ' vel, quæ vulgata scriptura fuit, λέγουσιν.

ἀπαντῶντες codex Mutinensis unus (qui λέγουσ'). Vulgo ἀπαντῶντες.

453. ὃ τι χρήζουσιν] εἴ τι χρήζουσ' R.

454. κεῖ] ἦ εἰ R. καὶ V.

455. Δήμητρ'] δῆμητραν V.

ἐκ μου] Vide ad Eq. 372. Libri aliquot ἐξ ἐμοῦ.

χορδῆν] Farturam. In Ran. 339. schol. explicat de *farcimine*, εἰλητήν. καταχορδεύειν est κατακρεουργεῖν, quamquam vocem plebeiam esse ait Longinus de subl. 31, 2. Hesych. χορδεῦσαι, τεμεῖν. Themist. Or. 1. p. 37, 38. ed. Par. καταχορδεύειν μειράκια. v. Cresoll. p. 470. 481. unde licet colligere, χορδῆν παρατιθέναι esse *concidere verberibus* etc. ERNESTI.

457. Omnia ab hoc versu usque ad 476. ἀλλ' ἐγχείρει etc. in edd. Socrati tribuuntur, quæ tamen ad chorum pertinent, ut multis indiciiis mihi compertum est. Nam primo Socrates non debet facere cantica, sed chorus. Deinde illud τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ διάξεις an de Socrate dici potest? Immo de Nubibus, quarum cultor perpetuus futurus erat Strepsiades. Jam autem, quod præcedit, ταῦτα μαθὼν παρ' ἐμοῦ, cujus opinor causa hæc Socrati affingebantur, etiam ad Nubes pertinet, quippe quæ supra 430. hoc ei promittunt. Tum vero, quod

maxime valet, distichon illud anapæsticum ἀλλ' ἐγχείρει etc. semper fere cantica claudere solet, (si anapæstici mox sequantur, vel si trochaici, distichon trochaicum) et eidem personæ tribuitur, quæ canticum cecinerat. Distichon autem illud ad chorum pertinere, et edd. agnoscunt et sensus aperte evincit. BENTL.

τῷδέ γ' οὐκ] Libri deteriores τῷδε οὐκ vel τῷδ' οὐκ.

464. ζηλωτότατον] ζηλότατον R.

465. ἄρ'] ἄρ' V. et Suidas in ἀρά γε. ἀν C. solœce. Particulam omisit codex Mutinensis unus.

466. ὄψομαι] ἐπόψομαι Suidas. ὄψομ' R.

ταῖσι] ταῖς R. V.

470. Versus non hexameter dactylicus sed, quod spondeus in hoc et quattuor aliis hujus carminis versibus positus ostendit, ex duobus trimetris catalecticis in disyllabum compositus, ut apud Euripidem Medæ v. 638.

μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς ἀκόρεστα τε νείκη.

ubi in strophæ trochæus est admissus

οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλλος ἔλθοι.

λόγον] λόγους R. V. et codices plerique omnes. λόγον cum Ald. codex Cantabrigiensis unus, adscripto a correctore *ous*.

470. Delendum comma post ἐλθεῖν, ponendum autem post ταλάντων. Nam, quod recte animadvertit scholiasta, accusative πράγματα κἀντιγραφὰς pendent ab ἀνακοινοῦσθαι. Sic supra v. 197. ἵνα | αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτων ἐμόν.

477. διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ] Sosipater comicus apud Athen. 9. p. 378. μικρὰ διακινήσω σε περὶ τοῦ πράγματος. BERG.

481. δέ] δα R. aliique.

482. σου] σοι R. V.

484. ἦν—ὀφείληται] Libri multi εἰ—ὀφείλεται.

μέν γ'] μὲν γὰρ R.

489. προβάλλωμαι] προβάλλωμαι R. V. aliique.

490. ὑφαρπάσει] ὑφαρπάσεις A. aliique, male. Vid. Elmsl. ad Acharn. 278.

493. δέη] δέει A. D. R, non V.

495. κᾶπειτ'] ἔπειτ' R.

496. ἀκαρῇ] Libri aliquot ἀκαρεῖ vel ἀκαρεῖ. Vid. Pierson. ad Mœr. p. 43.

497. κατάθου θοιμάτιον] Supra v. 179. dicebat Socratis quidam

discipulus magistrum in palæstra surripuisse vestem quamdam. Hic etiam Socrates jubet senem vestes exuere, ut eum facilius spoliare possit, quod et factum est. Nam infra 857. apparet vestem periisse, quum filius dicat ad Strepsiadem: διὰ ταῦτα δὴ καὶ τοῖμάτιον ἀπώλεσας, et v. 1501. quum discipulus aliquis quæreret, quis domum ipsis incendat, Strepsiades, qui id faciebat, dicit: ἐκεῖνος, ὅπερ τοῖμάτιον εἰλήφατε, et calceos eum amisisse patet ex 718, ubi dicit: φρούδη ἐμβάς, et 856. ubi ad ipsum filius: τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροπας; BERG.

499. φωράσων] Illum esse sensum vocis, quem in versione expressi (*non ingredior ad res furtivas quærendas*), patet etiam ex Ran. 1362, ubi mulier, cui gallus furto ablatum erat ab alia muliere, dicit se velle in illius domum ingredi, ut furtum deprehendat: παράφηνον εἰς Γλύκης, ὅπως εἰσελθοῦσα φωράσω. Cogebantur autem nudi ingredi, qui venirent ad furtum detegendum, ne aut ipsi, dum perlustrant omnia, aliquid sub veste abscondant et auferant: aut furti aliquem suspectum malo mactare cupientes, rem quæsitam forte sub veste abstrudentes ingrediantur, et deinde ibi se invenisse dicant, quam ipsi supposuerant, ut schol. docet. Dicit ergo Strepsiades: *quia non ad deprehendendum furtum veniat, nihil opus esse, ut nudus ingrediatur*. BERG. Vide Festi interpretes s. v. *lance et licio* (p. 199. ed. Dacier.) KUST.

503. Χαιρεφώντος] Qui pallidus et macer erat. Vid. Vesp. 1412. Julianus epist. 1. τὸ σῶμα τοῦ Χαιρεφώντος οὐδὲν ἀστεϊώτερον ἔχειν. BERG.

504. ἡμιθνήs γενήσομαι] Vox φύσιs ambiguæ est significationis. Pro *ingenio* accipit eam Socrates: at Strepsiades pro *figura*. Ideo timet ne semimortuus esse videatur, quia Chærephon, ut philosophus, macilentus et pallidus erat. Schol. Ms. Ἰστέον ὅτι ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς τὴν ἰδέαν ὁ Χαιρεφών ἦν, ἅτε φιλοσοφία σφάζων, καὶ ἐκ ταύτης συντετηκὸς ἔχων τὸ σῶμα. διὸ καὶ νυκτερὶς ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἰσχνόν. Hujus loci acumen Latine reddi non potest. BRUNCK.

507. μελιτοῦτταν] Sic recte scriptum in C. Perperam duo alii [et R. V.] μελιτοῦταν, ut est in primariis editt. Male etiam A. μελιτοῦταν. Vide not. ad Lys. 601. et Valckenarium ad Herod. p. 638. αἰθαλοῦσσα contractum ex αἰθαλόεσσα, est apud Æschylum Prom. 1000. πρὸς ταῦτα, ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ. Sic ex μελιτόεσσα, μελιτοῦσσα, μελιτοῦττα;

οἰνόεσσα, οἰνοῦσσα, οἰνοῦττα. Mirum quam sæpe in illius nominis scriptura peccarint et librarii et editores. De Trophonii oraculo videndus Hemsterhusius ad Lucianum vol. I. p. 339. BRUNCK.

πρότερον] πρῶτον V.

508. ἐς] εἰς R.

510. ἀνδρείας] Libri aliquot ἀνδρίας. Ἀνδρίαν Græci veteres non aliter dixerunt quam ut ex Andro insula oriundam significaret. Fortitudinem vero ἀνδρείαν dixerunt, quam unam veram esse vocabuli formam non solum Ionica dialysis ἀνδρηλή, sed etiam poetarum usus observatio docere potuerat, quorum in scriptis nullum usquam inventum est exemplum quod alteram formam sibi postulare. Nam in Euripidis versu Herc. fur. 475. πατήρ ἐπύργον, μέγα φρονῶν ἐπ' ἀνδρίᾳ, certissima Elmsleii emendatio est μέγα φρονῶν εὐανδρίᾳ. Accedit ad hæc disertum testimonium Etym. M. p. 461, 53. ex quo cognoscitur scripturam antiquam ἀνδρείαν, Apollonii vero inventum esse ἀνδρίαν. Τὸ ἀνδρεία, inquit, τὸ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς Ἀπολλώνιος διὰ τοῦ ι γράφει, ὃ δὲ Ὡρος διὰ τῆς εἰ διφθόγγου. εὔρηται γὰρ κατὰ διάστασιν ἀνδρεία, οὕτω καὶ ἡ παράδοσις. Quæ partim repetiit Chæroboscus in Crameri Anecd. vol. 2. p. 174, 7. In libris scriptis etsi non pauca inveniuntur ἀνδρίας formæ exempla, longe major tamen alterius formæ exemplorum copia est. In contrariam partem peccant ἀνανδρεία εὐανδρεία φιλανδρεία, quæ passim in codicibus inventa in —ανδρία sunt mutanda, ut ab ἀνανδρος εὐανδρος φίλανδρος formata.

511. οὐνεκα Brunckius. Vulgo εἵνεκα. ἔνεκα V.

512. γένοιτο τάνθρώπῳ R. Legebatur γένοιτ' ἀνθρώπῳ.

513. Notandum ὅτι producto ι ante πρ.

προήκων ἐς βαθὺν τῆς ἡλικίας] Dio Chrys. vol. I. p. 380. τὸ μὲν σῶμα ἐνδείης, τὴν δὲ ἡλικίαν προήκων.

515. αὐτοῦ] Libri αὐτοῦ.

518. Epitome parabaseos, in qua poeta loquitur : Quum hæc comœdia sit elegantissima omnium quas edidi, et digna quæ apud sapientes spectatores ageretur et probaretur : immerito quidem victus sum, quum primum acta est, verumtamen non alienabor a vobis propterea. Nam postquam alia quædam mearum comœdiarum, illa inquam de *Modesto* et *Luxurioso*, quam per alios edideram, vobis valde placuit, de vestro favore adhuc satis certus sum. Nunc itaque hæc comœdia iterum prodit, hac spe, ut etiam pro-

betur, quemadmodum illa de *Modesto* ; nam hæc vere *modesta* est, nihil enim aliunde adscivit, quo placere possit, ut aliæ ple-ræque, sed venit freta naturali sua venustate. Tales comœdias quum ego faciam, tamen modestum me præbeo ; nam et spec-tatores decipere vereor, obtrudendo illis ineptias quasdam, aut eadem inculcando : et quos perstringo, illis non insulto pro-stratis, ut cæteri poetæ, qui in Cleonem et Hyperbolum non cessant comœdias scribere : in quibus etiam nihil novi dicunt, sed illa, quæ a me inventa semel sunt. BERG. Inserta hæc parabasis pars (518—562.) a poeta est secundæ Nubium edi-tioni, quam nunquam in scenam prodisse constat, et tertio quidem post Nubes primum editas anno, de quo exposuit Hermannus in præfatione p. xiv. “ Parabasis illa, quæ metro “ Eupolideo scripta est (518. — 562.) certe non prius facta “ est quam tertio anno post Nubes editas, i. e. Olymp. 89, 4. “ Huic enim anno didascalix adscribunt Eupolidis Maricam, “ cujus in illa parabasi mentionem facit Aristophanes. Nec “ sane prius scribi docerive potuit Maricas, quippe in quo Eu- “ polis de Cleone ut de mortuo loquatur, teste scholiasta ad v. “ 549. Cleo enim mortuus est Alcæo archonte, Olymp. 89. “ anno 3. qui secundus annus est post actas Nubes : vide schol. “ ad v. 549 ; tum etiam Athenæum p. 218. ibique Casaubo- “ num 5, 18. Deinde vero ex versu 558. ἄλλοι τ' ἦδη πάντες “ ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον, intelligitur hanc parabasin vivo ad- “ huc Hyperbolo scriptam esse. Is enim quum in exilium “ missus esset, mox in Samo insula periit : vide Thucyd. 8, 73. “ schol. ad Ran. 577. ad Vesp. 1001. ad Pacem 680. schol. “ Luciani vol. 1. p. 142. Perizon. ad Ælian. V. H. 12, 43. Id “ autem cōtingit Olympiade 92. cujus anno primo vivi adhuc “ Hyperboli mentionem fecit Aristophanes in Thesmophoria- “ zusis v. 840. seqq. mox autem Olymp. 93. anno primo in “ Ranis mortuum tetigit v. 570. qui in Kusteri ed. 578. est, “ ubi vide scholia. Quod autem deinde sequitur ἐπίρρημα, v. “ 575 — 594. e prima editione Nubium haud dubie mansit, “ ut recte ostendit scholiastes ad v. 549. 581. et 592. De “ Cleone enim ibi loquitur ut de homine vivente. Nam quod “ alius scholiastes ad v. 592. dicit, quæ ibi de Cleone legantur, “ paulo post primas Nubes accessisse, sed diu ante ea, quæ in “ superiore parabasi de comœdiis in Hyperbolum scriptis re-

“ferantur, id quidem non poterit idoneis rationibus confirmari.
 “Tamen, si forte scholiastes auctoritatem sequutus est anti-
 “quioris scriptoris, qui istum locum in priore editione abfuisse
 “testatus erat, aut hic tantum locus, aut totum *ἐπίρρημα* ante
 “Olymp. 89, 3. scriptum sit necesse est, quo anno obiit Cleon.
 “*Ἀντεπίρρημα*, quod v. 607—626. continetur, nihil habet unde
 “colligere quando scriptum sit liceat, nisi forte illa v. 623.
 “*ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρβολος τῆτες ἱερομνημονεῖν*. Scholiastes
 “enim ad eum locum, οὐδείς δ', inquit, *ιστόρησε κατ' ἐκείνων*
 “*τὸν ἐνιαυτὸν ἱερομνήμονα εἶναι τὸν Ὑπέρβολον* οὐδέπω γὰρ
 “*διέπρεπε Κλέωνος ἔτι ζῶντος*. Annum intelligit illum, quo
 “actæ sunt Nubes, ut probabile sit istum certe locum de Hy-
 “perbolo serius additum esse.”

519. *τὸν ἐκθρέψαντά με] καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσιακοῖς ἀγῶσι*
τὰ δράματα ἤγετο καὶ ἐδιδάσκετο. Schol.

520. *νικήσαιμι τ' ἐγὼ* (non ut ab Kustero proditum est *νι-
 κήσαιμι γ' ἐγὼ*) Benteius. Libri *νικήσαιμι* ἔγωγε. καὶ om. R.

523. *πρώτους]* *Primos* dicit Athenienses, quia fabulam etiam
 alibi docere poterat, velut in splendidissimo theatro Æginetico:
 quacum insula multum commercii intercessisse Aristophani
 constat. Actas autem in theatro illo esse Atheniensium poe-
 tarum fabulas, ex eo videtur colligi posse, quod nullam us-
 quam mentionem factam videmus poetarum Ægineticorum.

524. *ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν ἡττηθεῖς]* Vicerant Aristophanem,
 ut in argumento fabulæ proditum est, Cratinus *Πυτίνῃ*, Amip-
 sias *Κόννῳ*. *φορτικοὺς* quum dicit, non tam Cratinum quam
 Amipsiam videtur notare, cujus inurbanos jocos reprehendit
Ran. v. 14. Nihilominus Aristophanem denuo vicit Amipsias
 olymp. 91, 2. Vide argumentum Avium.

526. *οὔνεκ'] εἴνεκ'* V.

527. *ὑμῶν]* *ὑμᾶς* A, male.

528. *οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν]* Quibus libenter probo studium meum
 et eloquentiam. BERG.

529. *ὁ σάφρων τε χῶ καταπύγων]* Respicit Dætalenses fabu-
 lam in qua duos juvenes introduxerat, alterum probum et mo-
 destum, alterum luxu et libidine corruptum. Quæ prima fuit
 Aristophanis fabula, acta olymp. 88, 1. De quo diximus ad
 fragmenta Dætalensium.

ὁ σάφρων] *χῶ σάφρων* Ald. et codd. aliquot.

530. *καὶ γὰρ παρθένος γὰρ ἔτ' ἦ, κοῦκ ἐξῆν πῶ μοι τεκεῖν*,—*παῖς δ' ἐτέρα*] *Dætalenses* non suo, sed *Philonidis* nomine in theatrum produxerat.

ἔτ' om. V.

κοῦκ ἐξῆν πῶ μοι τεκεῖν] Conf. Eq. 512—544.

533. *μοι* om. V.

534. *Ἡλέκτραν*] Apud *Æschylum* in *Choephoris* quum forte *Electra*, *Agamemnonis* filia, patri inferias ferret, invenit in tumulo comam aliquam; qua visa putat fratrem suum *Orestem* domum rediisse et eam pro more dedicasse in tumulo patris memoriae, idque conjicit ex similitudine hujus comæ cum fraterna: *μάλιστα*, inquit v. 176, *ἐκείνου βοστρούχοις προσείδεται*, ad q. l. vid. *Stanleius*. In hac autem comparatione *Electra* est præsens comædia, ut ipse dicit comicus; per *fratrem* autem *Electræ* s. per *Orestem* debet intelligi altera illa comædia, quam a cordatis spectatoribus laudatam esse dixit; per *comam* autem *fortuna* alterius comædiæ sive *plausus* quem meruerat. Quod igitur hoc versu et duobus seqq. dicit, tale est: *Hæc comædia venit quæsitum spectatores tales et tam sapientes, quales habuit prior illa comædia: quos agnoscet tales esse, si experta fuerit similem fortunam et plausum*. Breviter: *si sapiunt spectatores, laudabunt hanc comædiam*. BERG.

538. *σκούτινον καθειμένον*] *Phallum*, qui erat coriaceus penis. Vid. schol. et *Hesychii* glossam *σκούτινον καθειμένον*.

540. *κόρδαχ' ἔλκυσεν*] De comica saltatione, quæ *κόρδαξ* dicebatur, vide *Meursium* in *Orchestra*. *ἔλκειν* saltationis proprium est. Vid. *Pac.* 328. BRUNCK. *κόρδακ' ἔλκυσεν* R.

542. *ἀφανίζων*] Dum adstantes, quorum jocos plebeios ipse provocavit, baculo abigit. Quod ab *Simermone*, *Hermippi* histrione, factum esse annotavit scholiasta.

543. *εἰσηῖξε*] *εἰσηῖξε* V.

δαῖδας] Facem introduxit in *Nub.* 1493. *Plut.* 1042. *Vesp.* 1329. *ιοὺ ιοῦ* clamat in principio *Nubium* et circa finem, *Plut.* 276. 478. *Eqq.* 1092. *Av.* 306. et alibi. BERG. Non usum harum rerum reprehendit poeta, sed usum nimium et ineptum.

545. *οὐ κομῶ*] Facete ludit in ambiguitate verbi, quod et *superbire* significat, ut *Plut.* 170, et *comatum esse*, ut *Av.* 1282. *Superbire* quidem potuisset *Arist.*, sed *comam alere* non potuisset, utpote calvus. BERG. Sic hæc interpretatur scholiasta.

547. αἰ] αἰεὶ R. aliique.

ἐσφέρων] εἰσφέρων libri.

549. Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα] In Equitibus fabula. Simile Platonis comici dictum ex Περιαλαγῇ fabula apud Priscianum 18. p. 1185, 12. comparavit Porsonus, ὅς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἡράμην.

550. κοῦκ ἐτόλμησ'] Nam in aliis fabulis Cleonem nonnisi prateriens tetigit.

αὔθις V. αὔτις R. Veram totius versus scripturam servarunt R. V. Fuitiles sunt aliorum librorum lectiones, velut Aldinæ κοῦκέτ' εἰσαὔθις γ' ἐπεπῆδυσά γ' αὐτῷ κειμένῳ.

552. τὴν μητέρα] Matrem Hyperboli perstringit Thesm. 840. et Eupolis in Marica apud schol. Pluti v. 1038.

553. Μαρικᾶν πρῶτιστον] μακαρικᾶν πρότερον R.

554. τοὺς ἡμετέρους Ἰππέας] E contrario Eupolis in parabasi Baptarum Aristophanem in scribendis Equitibus ab se adiutum esse dixit his verbis ab scholiasta allatis, κακείνους τοὺς Ἰππέας | συνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ κἀδωρησάμην. Ab Eupolidis partibus in hac caussa stetisse videtur Cratinus, de quo scholiasta Equit. 528. ὁ Κρατῖνος ἔγραψε τὴν Πυτίνην, δεικνὺς ὅτι οὐκ ἐλήρησεν ἐν οἷς κακῶς λέγει τὸν Ἀριστοφάνην ὡς τὰ Εὐπόλιδος λέγοντα.

555. αὐτῷ] ἑαυτῷ V.

γραῦν μεθύσῃν] Hyperboli matrem, ut suspicatur scholiasta.

οὔνεχ', ἦν Bentleius. Libri οὔνεκα (εἵνεκα V. aliique), ἦν, pronomine in versum proximum translato. Verba τοῦ κόρδακος οὔνεκα ab Aristophane sumpsit Aristides vol. 2. p. 412, 12.

556. πεποίηχ'] πεπόηχ' R.

ἦν τὸ κῆτος ἦσθιεν] Sic etiam Plato comicus in Cleophonte videtur vetulam exposuisse piscibus vorandam, ap. Athen. 7. p. 315. σὲ γὰρ, γραῦ, συγκατάκισε σαπρὰν ὀρφοῦσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βοράν, nempe ut Andromedam apud tragicos; quemadmodum ap. comicum Thesm. 1032. Mnesilochus veste muliebri indutus et vetulam repræsentans, vinctus in cruce, simulat Andromedam et dicit: ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη κῆτει βορὰ Γλαυκῆτι πρόκειμαι. BERG.

557. αὔθις] αὔτις R.

ἐποίησεν Brunckius. Legebatur πεποίηκεν (πεπόηκεν R.) Prope ab vero abest V, in quo est ἐποίησ'.

558. ἐρεῖδουσιν εἰς Ὑπέρβολον] Cicero Brut. 62. *homo simillimus Atheniensi Hyperbolo, cujus improbitatem veteres Atticorum comædiæ notarunt.* Plutarch. Alcib. c. 13. ἦν δέ τις Ὑπέρβολος Περιθόιδης, οὗ μέμνηται μὲν Θουκυδίδης· τοῖς δὲ κωμικοῖς ὁμοῦ τι πᾶσι διατριβὴν ἀεὶ σκωπτόμενος ἐν τοῖς θεάτροις παρέιχεν. Adde eundem in Nicia c. 11. [et in Aristid. c. 7.] Galenum Protrept. c. 7. Themist. Or. 16. p. 296. et Or. 26. p. 330. Neque vero hic solum et dein 621. et 1055, sed in plerisque aliis quæ adhuc supersunt comici fabulis perstringitur Hyperbolus. SPANH. ἐρεῖδουσ' V.

559. Auctor Etymol. M. p. 312. extrema. [et Chæroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1366.] τὸ δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει, τὰς εἰκὸς τῶν ἐγγέλεων, ἀπὸ τοῦ ἐγγέλεις ἐγγέλεως ἐστίν, ὡς ὄφεις ὄφεως. Innuvit autem similitudinem illam de anguillis, quæ est in Equit. v. 864. ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγγέλεις θηρώμενοι πέπονθας. | ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν· | ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν, | αἰροῦσι. καὶ σὺ λαμβάνεις, ἦν τὴν πόλιν ταραττής. BRUNCK.

εἰκοῦς] Hesychius εἰκοῦς: εἰκόνας. Vide Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 168. ERNESTI. Libri aliquot εἰκοῦς, ut apud Athenæum scriptum est 7. p. 299. accentu vitioso.

τὰς ἐμὰς] τῶν ἐμῶν V.

562. ἐς τὰς ὥρας τὰς ἐτέρας (προτέρας V.)] Thesm. 950. ἐκ τῶν ὥρων ἐς τὰς ὥρας. BERG.

569. ἡμέτερον] ἐμὸν R.

571. ἱππονόμαν] ἱππονόμαν R. V, vitio in hujusmodi compositis solemnī. Vid. ad Soph. Aj. 604.

575. πρόσχετε Bentleius. Libri προσέχετε. Vide v. 1122. Eq. 503. Vesp. 1015. Av. 688. Pherecratem apud schol. ad v. 563.

577. ὠφελούσαις] ὠφελούσαι R. Quod defendi potest.

580. ψακάζομεν R. ψεκάζομεν vulgo. Conf. Pac. 1107.

582. ἡνίχ' ἡρέισθε στρατηγὸν] Dux Cleo factus olymp. 88, 3. Vid. Thucyd. 4, 28. HERMANN.

583. κάποιούμεν] κάποοῦμεν R.

βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς] Sophoclis ex Teucro verba.

584. ἐξέλειπε duo codices Porsoni. Reliqui libri ἐξέλιπε, præter A, qui ἐκλέλοιπε.

585. θρυαλλίδ'] θρυαλίδ' V.

586. στρατηγήσει] στρατηγοίη V. in annotatione scholiastæ.

587. δυσβουλ[αν] Vid. ad Eq. 1055.

591. Κλέωνα τὸν λάρον] Matro de parasito edace : πεινῶντι λάρῳ ὄρνυθι ζοικῶς ap. Athen. 4. p. 134 f. ubi convivium quoddam describit versibus Homericis ad ridiculum compositis. Comicus hic Cleonem *larum* vocat, quod avide rapiat civium bona, ut *vorax* illa avis escam, et in Eq. 952. tribuit Cleoni annulum signatorium, ubi inest hæc sculptura : λάρος κεχρηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. Ibid. 1288. ejusmodi rapacitatem describit, quasi voracitatem, loquitur autem ibi de Cleonymo. BERG.

593. κάξήμαρτετε] κάξημάρτηται R. aliique.

594. ἐπὶ τὸ βέλτιον—συννοίσεται] Eccles. 475. ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν συμφέρειν. ERNESTI.

595. ἀμφὶ μοι] In Homericis hymnis 18. ἀμφὶ μοι Ἑρμείῳ φίλον γόνον ἔννεπε Μοῦσα. et simpliciter ἀμφὶ 6. 21. 34. HERMANN.

αὐτε] αὐτῶι R.

597. ὑψικέρατα πέτραν Etym. M. p. 504, 3. ex Pindaro affert, a quo sumpsisse videtur Aristophanes.

600. Puellas Ephesias vocat Ἀνδῶν κόρας, quia Ephesus ab antiquioribus scriptoribus in Lydia, non Ionia, collocatur. Vide Ian. Rutgersii Var. Lect. 2, 1. ubi etiam locum hunc Aristophanis attigit. KUST.

603. Παρνασίαν] παρνασσίαν R.

604. σελαγεῖ] Secunda persona. BRUNCK.

606. κωμαστής] Sic dicitur ab orgiis et saltationibus Bacchicis. ERNESTI.

612. ἐς] εἰς libri.

614. πρίῃ] πρίῳ libri deteriores.

Σεληναίης] Aliquot libri σεληναῖον, male, quum ipsum Lunæ nomen hic nominari aptius sit quam adjectivum poni. Recte vero in aliis quibusdam libris Σεληναίας scriptum est, quod restituendum posthabita auctoritate Eustathii qui p. 84, 7. σεληναίης ex hoc loco attulit, sed σεληναία probare videtur p. 1181, καλεῖ δὲ τὴν καλάμην ὁ πολὺς ἄνθρωπος καλαμαίαν, ὡς καὶ ἡ σελήνη σεληναία λέγεται et recte quidem. Nam antiqua forma Attica σεληναία est, memorata ab Herodiano apud Stephanum Byz. in Γενήτης, Dorica σελαναία apud Platonem Cratylo p. 409 b., Ionica σεληναίη apud Lucian. Vit. auct. c. 6. Eadem ratio est similium nominum, ἀναγκαία δικαία

νικαία ώραία, de quibus recte præcipit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 73, 31. ώραίαν : τὴν ὥραν. ἡ δὲ τοιαύτη τροπὴ Ἀπτικοῖς ἰδία· Ἀθηναῖα Ἀθηναία, ἴση ἰσαία. οὕτω καὶ ὥρα ώραία. Ἀθηναία restitutum ex libro Ravennate Equit. v. 763. Vulgo Ἀθηναίη, forma ab librariis etiam aliis scriptoribus sæpius illata.

615. φησιν, ὑμᾶς δ' οὐκ Bentleius. Legebatur φησιν ὑμᾶς κοῦκ. In codice uno Dobræi adscriptum scholion ὑμᾶς δὲ οὐκ. Similiter scholiasta οὐ παρατηρεῖν δὲ ὑμᾶς—.

616. Metonem perstringere videtur, qui non diu ante (olymp. 87, 1.) cyclum undeviginti annorum invenerat, ex quo lunaris anni ratio cum solari rectius conciliari poterat, atque emendata erat anni dierumque festorum ratio. Sed ita factum erat, ut sæpe dies qui olim sacer fuerat, nunc profestus esset, et contra, quæ res multis displicuisse. WIELAND. De perturbatione anni apud Athenienses habet quædam Scaliger de emend. temp. 1, 2. p. 72. et 82. ubi et hunc locum laudat. DUCK.

622. Μέμνον' ἢ Σαρπηδόνα] Sarpedon Jovis, Memno Tithoni filius, qui ad Trojam ceciderunt. BERG. Hunc versum om. R.

624. ἱερομνημονεῖν] Harpocratio : Ἱερομνήμονες, οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἐκάστης πόλεως τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν. Isti proprie Πυλαγόραι nuncupabantur. Qui vero comes iis adjungebatur, is ἱερομνήμων audiebat. Suidas : ἱερομνήμονες· οἱ εἰς Πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς. Vide fragmentum Thesmophor. secundarum apud scholiastam. BRUNCK. V. Ruhnken. ad Timæum p. 148.

626. κατὰ σελήνην] E Solonis præscripto apud Diog. L. 1, 59. ἡξίωσε τε Ἀθηναίους τὰς ἡμέρας κατὰ σελήνην ἄγειν. SPANH. Vide Ideleri Manuale chronologiæ vol. 1. p. 266. seqq. HERMANN.

627. μὰ μὴν Ἀναπνοῇ] Pythagoras apud Diog. L. 8, 6. οὐ μὰ τὸν ἄέρα, τὸν ἀναπνέω. BERG. Pro Ἀέρα scholiasta Ran. 919. Αἰθέρα.

628. οὐδένα] οὐδαμοῦ V.

630. Thema est σκάλλω, unde σκαλαθύρω *fodico*, quod in obscenis est, v. Conc. 611. Qui prunas fodiunt, scintillas pulveremque excitant, unde σκαλαθυρμάτια pro re quavis tenuissima. BRUNCK.

632. πρὸς τὸ φῶς] Timocles comicus apud Athen. 6. p. 245

b. ἀνοίγεται ἡδὴ τὰς θύρας, ἵνα πρὸς τὸ φῶς | ὦμεν καταφανεῖς μᾶλλον. BERG.

637. οὐδέν Strepsiadi tribuunt R. V.

638. πότερα] πότερον R. aliiq̄ cum Longino fragm. 3, 5.

ἡ περὶ ἐπῶν ἡ ῥυθμῶν] ἡ περὶ ἐπῶν ἡ περὶ ῥυθμῶν Longinus. ἡ ἐπῶν ἡ ῥυθμῶν V. ἡ περὶ ῥυθμῶν ἡ ἐπῶν A aliiq̄ nonnulli: unde recte Hermannus ἡ ῥυθμῶν ἡ περὶ ἐπῶν. ἔπη autem non versus sunt intelligendi, sed vocabula, de quibus disputatur v. 658—691. Sic in Ranis v. 1181. τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν. Quam ὀνομάτων ὀρθότητα dicit Plato Euthyd. p. 277 e. πρῶτον γὰρ, ὥς φησι Πρόδικος, περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος μαθεῖν δεῖ. De Prodicō Themistius or. 23. p. 289 d. Πρόδικος ὀρθοέπειάν τε καὶ ὀρθορρημοσύνην μισθοῦ ἐκδιδάσκων τοὺς νέους—. De quo vid. quæ dixit Spengelius in συναγωγῇ τεχνῶν p. 40—45.

642. πότερον] πότερα codex unus Dobræi.

643. ἡμικτέον, quod ex rustici sententia idem est quod τετράμετρον. Quum Socrates de trimetro et tetrametro loquitur, metrorum seu carminum genera intelligit: sed alter ista pro mensurarum nominibus accipit. Ad hujus loci intelligentiam sciendum est Atticorum *medimnum* in 48. *chænicæ* dividi solitum fuisse. ἐκτεὺς, *sextarius*, sexta pars medimni, seu *modius*, est chænicum 8. Proinde ἡμικτέον, *semisextarius* est quatuor chænicum, seu mensurarum. Nam chænix κατ' ἐξοχὴν *mensura* vocatur, quia tantum frumenti continet, quantum homini satis sit ad diurnum victum. BRUNCK.

644. Auctor Etymol. M. p. 663. 50. περιδῶμεθα. καὶ Ἀριστοφάνης· περιδοῦ νῦν ἐμοί. καὶ, Ἐμέθεν περιδώσομαι, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐμαυτὴν συνθηκοποιήσομαι· εἴρηται ἀπὸ τοῦ δῶ, τὸ δεσμεύω. Homerum respicit duobus locis. Ἰλ. ψ, 485. εἰ δ' ἄγε νῦν τρίποδος περιδῶμεθον, ἡ ἐλέβητος. Odyss. ψ, 78. αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς. Ad priorem locum hæc adnotat Eustathius p. 1312, 20. περιδῶμεθον δὲ, ἀντὶ τοῦ συνθᾶμεθα, συμφωνήσωμεν, καὶ, ὥς οἱ πολλοὶ φασι, θῶμεν στολχῆμα. ἡ σαφέστερον καὶ κοινότερον εἰπεῖν, δῶμεθα, ὅ ἐστι δεσμηθῶμεν συνθήκαις, ὧν ὁ διαιτητῆς καὶ κριτῆς, ἡ μάρτυς, ἵστωρ ἐλέγετο, παρὰ τὸ εἰδέναι. ὁποῖός τις κέϊται καὶ ἐν τῷ· (Ἰλ. σ, 501.) ἄμφω δ' ἴεσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἐλέσθαι. Sed nugantur isti grammatici. Est a περιδίδομαι, unde in Equit. 791. ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι. In codd. περιδοῦ scriptum est, minus bene. περιδοῦ scribendum, ut ἀπόδου, Ran. 1235. BRUNCK. Photius p. 416,

9. Περιδοῦ: σύνθον· λέγουσι δὲ καὶ περὶ συνθήκης. οὕτως Δίφιλος.

645. ἡμικτέον] ἡμικτέον V, Mutinenses duo et tres Dobræi. Qui error librarii est ad v. 643. aberrantis. Suidæ in περιίδου, ubi ἡμικταλον legebatur, ἡμικτέον restituit Gaisfordius, ex libris optimis, in quibus ἡμικτεον scriptum.

647. περὶ] σὺ περὶ libri deteriores.

649. κομψὸν] σοφὸν V.

650. ἐπαίονθ'] Legebatur εἰτ' ἐπαίειν. Correctum ex R, in quo ἐπαίοντ' scriptum.

651. κατ' ἐνόπλιον] Vide annotationem ad scholia.

653. *Quis alius nisi penis hicce? antehac vero, quum puer essem, digitus hic præsto mihi erat.* Magna est in his nequitia, quam satis explicasse mihi videor. BRUNCK.

654. πρὸ τοῦ] πρῶτον R.

ἐτ'] ἐπ' R. V. In aliis omissum.

655. ἀργεῖος] Libri aliquot ἀχρεῖος. ἀργεῖος Thesm. 160.

ῥῥυρε] ῥῥυρε R.

656. δαί A. V. aliique. δή R. Alii δέ.

658. δεῖ σε πρότερα τούτων] πρότερα τούτου δεῖ σε V. τούτου etiam alii nonnulli, non R.

659. ὀρθῶς] Vid. ad v. 638.

661. τράγος ταῦρος] ταῦρος τράγος R. V.

ἀλεκτρυνών] Magna est ruditus rustici, gallum s. gallinam inter quadrupedes numerantis. Quod tamen non animadvertit Socrates, sed aliud reprehendit, quod levius erat. BERG.

662. ὀρᾶς, ἀ πάσχεις ;] *viden' quid tibi eveniat, quid facias?* πάσχω est hic pro πράττω. v. not. ad Ran. 302. ἀλεκτρυνόνα feminino genere *gallinam* vocarunt veteres, ut et *gallinaceum* τὸν ἀλέκτορα. v. Amphiarai fr. ab scholiasta allatum et Dædali apud Athen. 9. p. 374. qui ex aliis comicis exempla plurima profert. BRUNCK.

663. ἀλεκτρυνόνα κατὰ ταῦτ'δ] In V. ἀλεκτρυνόνα in fine versus collocatum est. De tribracho ante anapæstum posito dixi ad Acharn. 47. Eum recte ab hoc loco removit Porsonus restituta forma contracta ἀλεκτρυνῶ. Idem ἀλεκτρυνοῦς infra v. 1427. et ἱππαλεκτρυνῶ Ran. 932. ἱππαλεκτρυνοῦς 937. ubi libri ἀλεκτρυνόνας ἱππαλεκτρυνόνα ἱππαλεκτρυνόνας.

κατὰ ταῦτ'δ] Multorum librorum vitium est κατὰ ταυτὸν, paucorum καταυτὸ vel κᾶτ' αὐτό. In V. est κατὰ ταῦτ'δ.

664. πῶς] ὅπως codex unus Dobræi cum gl. ἡγουν πῶς. Omittit particulam V.

672. κάρδοπον] τὴν κάρδοπον A. D. aliique.

676. θνεία] θνίαι R. V.

στρογγύλη 'νεμάττετο] Legebatur στρογγύλη γ' ἀνεμάττετο. Inanem particulam om. V. Verbum autem ἐνεμάττετο potius est, quod etiam Dobræus in appendice p. (105.) proposuit, quam ἀνεμάττετο.

679. Στρ. τὴν καρδόπην θήλειαν ; Σω. ὀρθῶς γὰρ λέγεις.] Legebatur Στρ. τὴν καρδόπην θήλειαν (comma addit Ald., interrogandi signum aliquot codd. Dobræi) ὀρθότερον λέγεις. Veram scripturam servarunt R. V, nisi quod Socratis personæ notam omittunt suppletam ab Hermanno.

680. Κλεωνύμη] Cleonymum hic facete irridet comicus. Nomina quæ generis feminini sint, Socrates rustico ostendit a masculinis terminatione etiam distingui debere : male eum τὴν κάρδοπον dixisse, dicendum fuisse τὴν καρδόπην. Doctrinam hanc valde probat rusticus, et ex ea colligit Cleonymum, qui timidus erat, clypeoque abjecto, fuga se e pugna proripuerat, non viri nomine Κλεώνυμος, sed feminæ Κλεωνύμη appellandum esse. Multus est in exagitando hoc Cleonymo, cui salse supra timiditatem exprobravit v. 353. BRUNCK.

681. ἔθ' ἐν τι περὶ] Sic Dobræus ad Pluti v. 980. emendavit librorum scripturam, quorum R. V. et Cantabrigiensis tertius Dobræi ἔτι γε περὶ, Mutinensis unus ἔτ' ἔτι γε περὶ, alii ἔτι δὴ περὶ, ἔτι δὴ περὶ γε, vel quæ vulgata inde ab Aldo lectio fuit ἔτι δὴ γε περὶ.

684. Φίλινα] φίνιλλα V.

686. 'Αμυνίας] ἀμεινίας V.

688. ὑμῖν] ἡμῖν R. V. Aliquot libri ἐν ὑμῖν, male.

689. πῶς] πῶς γ' R. Quæ tanto vitiosior scriptura est quod præcedit οὐδαμῶς γ'.

690. om. R.

691. τὴν 'Αμυνίαν] Pessime in recentibus aliquot libris interpolatum δὴ τὸν 'Αμυνίαν.

692. ἦτις R. V. Legebatur ὅστις. Ravennatis Venetique libri scripturas confirmat Hesychius, si, quod ego suspicor, ex hoc loco excerpta ejus glossa est ἦτις : ὅστις. quam omisit Mu-

surus. Quod mihi probabilius videtur quam ad Euripidis Alc. 17. respici *οὐχ εὔρε πλὴν γυναικὸς ἥτις ἤθελε* | *θανεῖν πρὸ κείνου*. ubi Reiskius *ῥοτις* corrigebat.

694. *οὐδέν*] *Nulla pacto*. Sic *οὐδέν γε* Av. 1360. quod comparavit Hermannus. Euripides Ion. 407. *μὲν χρόνιος ἐλθὼν σ' ἐξέπληξ' ὀρρωδίᾳ*; Kr. *οὐδέν γ' ἀφίκου δ' ἐς μέριμναν*.

696. *ἐνθάδ'*] *ἐνταῦθ'* A. R. V. et Cantabrigiensis tertius.

ἀλλ' om. V.

εἶπερ γε] *εἰ γε* A. R. V. et Cantabrigiensis tertius. Cantabrigiensis primus *ἐνταῦθα γ' ἀλλ' εἰ γε χροή*.

698. Idem versus Vesp. 1166. et partim Pac. 110.

699. *τήμερον* codices: *τήμερα* Ald.

700—716. Chori partes in libris Socrati tribuuntur. Correxerit Hermannus.

705. Imperfectum hoc carmen in secunda editione reliquisse videtur poeta, unde factum ut versus antistrofici 812. et 813. non habeant in strophæ qui respondeant. Non absolutam autem hanc partem fabulæ a poeta esse ex eo colligimus quod cantica chori desiderantur post v. 730. et post 888, et in alio chori carmine, de quo v. ad v. 949, versus non accurate sibi respondent.

707. *ἀτταταῖ ἀτταταῖ* R. *ἀτταταῖ ἀτταταῖ* V. Vulgo bis *ιατταταῖ*.

710. *οἱ Κορίνθιοι*] Nugæ sunt, quæ scholiastes habet. Immo est ridiculum ex inopinato pro *κόρεις* (v. 725.) positus Corinthiis, quos perstringere obiter voluit, quos dicit primum *τὰς πλευρὰς δαρδάπτειν*, quod quo pertineat nondum extrico; secundum *τὴν ψυχὴν ἐκπίνειν* ad sævitiam fœnebre; nam fœneratores etiam *ψυχροφόροι* dicuntur. v. Hesych. in h. v. ERN. Recte hunc locum Ernestius intelligit. Verba, *τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν*, ad libidinem Corinthiorum pertinent, pariter atque illa, *τὸν πρῶκτὸν διορύττουσιν*. Vide Thesm. 648. Unde *Κορινθιάζειν*. Spectat autem eadem quæ infra dicit v. 1016. *ἔξειν χροῖαν ὥχράν, ὧμους μικρούς, στήθος λεπτόν*. HERMANN.

711—715. *δαρδάπτουσιν—ἀπολοῦσιν*] In his verbis omnibus *ν ἐφέλκυστικὸν* omittit R, ut alibi sæpissime. Quod satis habemus semel dixisse.

718. *φρουδὴ χροιά*] Supra 502. quærebat Strepsiades: si diligenter studeret, cuinam ex discipulis Socratis futurus esset

similis; quumque audivisset, se Chærephonti similem fore: ergo semimortuus ero, inquit. Itaque hic apparet, eum sedulo navasse operam literis; nam amisit colorem, quamvis retinuerit pristinam stoliditatem. Infra 1171. ex colore Phidippidis mutato colligit Strepsiades, eum magnos profectus fecisse in rhetorica. BERG. Idem comparavit Eurip. Hec. 163. φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες.

720. ἔτι] ἐπι (sic) R.

κακοῖς] κακοῖσι A. R. V. κακοῖσιν qui scripserunt, non videntur ἔτι legisse.

721. φρουρᾶς ᾄδων] Proverbium de illis, quos curæ non sinunt dormire, ut dicit Schol. nempe a custodibus nocturnis, qui cantu solantur vigiliam aut somnum pellunt; ut ille speculator nocturnus ap. Æsch. Agam. 16. ὅταν δ' αἰδεῖν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ, | ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος, κλαίω τότε. BERG. φρουρὰς R. V. male. φρουρᾶς Suidas in φροῦδος et Apostolius 20, 33. Genitivo casu dicitur ut νυκτὸς, χειμῶνος et alia hujusmodi.

722. ὀλίγον] ὀλίγον V.

723. ποιεῖς] ποιεῖς R.

728. ἐξευρετέος] ἐξευρητέος libri optimi: εὐρητέος deteriores. Emendavit Porsonus. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 446.

729. ἀπαιόλημ'] Suidas in παιόλημα hinc citat καὶ παιόλημ' et ἀπαιόλημα pro varia lectione. v. Hesych. in ἀπαιόλημα et ibi intpp. item Eustath. ad Il. β. p. 352. Gl. interpretatur παραλογισμός. ERNESTI.

730. ἐξ ἀρνακίδων] Proprie ἀρνακὶς est pellis ovina, ut constat; sed quia huic vocī similis est vox ἀρνησις, negatio, illam pro hac posuit comico joco, ut paullo ante Κορίνθιοι pro κόρεις. Desiderat autem aliquod epichirema, quo negare possit debitum et creditores fraudare, sive cupit esse ἐξαρηντικός et ἀντιλογικός, qualis factus postea filius ejus est 1172. BERG. ἀρνακιδῶν R.

ἀποστρηγρίδα] Sic A. D. [V. et Suidas in h. v. et in ἀρνακίδα]. Vulgo ἀποστρηγρίδα. Priori formæ magis favere analogia videtur. Sic ab aliis verbalibus masculinis in τής fiunt feminina in τρις· αὐλητής, αὐλητρίς· ὀρχηστής, ὀρχηστρίς· ἀποστρηγτής, ἀποστρηγτρίς. BRUNCK. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 256. In

R. et codice uno Dobræi ἀποστερητικὴν, quod ex v. 747. peti-
tum, ubi contrario errore codex unus Ernesti ἀποστερητρίδα.

731. Ante hunc versum desideratur carmen chori: vid. ad
v. 705. Quod dum canitur, in interiore parte ædium versatur
Socrates, finito autem, denuo in conspectum prodit, φέρε νυν,
inquiens, ἀθρήσω πρῶτον ὅ τι δρᾷ τουτονί. Quæ verba absurda
sunt, si nihil aliud intercedat quam paucula illa verba Strepsiadis
οἶμοι—ἀποστερητρίδα.

733. οὐ δῆτ' ἔγωγ' D. R. V. Vulgo οὐδὲν ἔγωγ': unde in
duobus codicibus Dobræi interpolatum οὐδὲν γ' ἔγωγ'. Apud
Suidam in ἔχεις τι scriptum μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἔγωγε.

οὐδὲν πάνυ Strepsiadi continuat R.

737. πρῶτος] πρῶτον aliquot codices.

ἐξευρὼν R. V. Legebatur ἐξευρεῖν.

743. ἀτρέμα] ἀτρέμας libri plures.

744. πάλιν] πάλαι R. V.

745. αὐτὸ] In A. C, aliisque paucis εἰς vel ἐς αὐτὸ scriptum,
non intellecta constructione verborum, de qua dixi ad Acharn.
884. Paullo melius, sed non verius, Reiskius τῇ γνώμῃ corri-
gebat. Tum libri quidam ζυγόθρισον.

748. τοδί C. Libri reliqui τὸ τί vel τοτί, alii præfixo, ut in
Aldina, alii omisso Socratis nomine.

749. Θετταλῆν] Scholiasta, Ἀττικοὶ βαρύνουσιν οἱ κατὰ Μέ-
νανδρον, ὥς δαμάλην. Lucian. dial. meretr. 4. a Berglero ci-
tatus, εἴ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῶν, οἷαι πολλὰ Θετταλὰ λέγονται
ἐπάδουσαι. Τὰς τὴν σελήνην καθαιρούσας τὰς Θετταλίδας dicit
Plato Gorg. p. 513 a. Aliorum scriptorum locos indicavit
Wytttenbachius ad Plut. Mor. vol. 6. p. 901.

750. δὲ Hermannus. Libri δῆ.

754. ἀνατέλλει] ἀντέλλοι Ald. et pauci codices. ἀνατέλλει
R. V.

755. οὐκ ἂν] οὐκ ἄν γ' Ald. et aliquot codices.

ὁτῇ (vel ὅτῃ) τί δῆ R. V. Alii vel sic vel ὅτι τι δῆ vel, quæ
vulgata olim scriptura fuit, τῇ τί δῆ.

756. τὰργύριον libri scripti, qui adhuc inspecti sunt, omnes.
γ' ἀργυρίων Ald.: quod fraudem fecit Musuro, de quo dicam
in annotatione ad scholiastam.

758. πεντετάλαντός τις δίκη] Sæpe etiam ab aliis scriptoribus

quinque talenta memorantur, omninoque is numerus tum in jure Attico, ut in præscriptione, tum in vita communi quacumque in re usitatus est. Sic in ipsis Nubibus v. 10. atque alibi apud Aristophanem HERMANN. Vide ad Acharn. 6. Ceterum hic et v. 774. aliquot libri πεντατάλαντος, qua forma Atticos non uti animadvertit scholiasta.

759. εἰπέ μοι additum quasi non præcessissent ista ἔτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν. Quæ non inusitata est negligentia loquendi. Conf. ad v. 864. 1135.

761. εἶλλε (quod habent R. V. Ald. et Suidas) vel εἶλε codices plerique omnes: pauci ἔλλε. Vide quæ de hoc verbo dixit L. Dindorfius ad Thesaurum Stephani vol. 3. p. 253. quibus addendum infinitivi εἶλαι exemplum, quem restitui Sophocli Antig. 579.

762. ἐς] εἰς R. V.

763. μηλολόνθην] Ab Atticis μηλόνθην, non μηλολόνθην dictum, et ita legi in antiquis hujus comici codicibus, non vero in iis, qui sua ætate circumferebantur, observat Eustath. ad Il. ψ. p. 1329. Ἀττικοὶ δὲ αὐτὴν μηλόνθην ὀνομάζουσιν· ἐκάλουν δὲ φησιν αὐτὴν καὶ χρυσαλλίδα. καὶ οὕτω μὲν ὁ παλαιός· τὰ δὲ νῦν τοῦ κωμικοῦ ἀντίγραφα μηλολόνθην αὐτὴν τρισυλλάβως οἶδασιν. Quod vero χρυσαλλίδα, a *fulvo* nempe *colore* eamdem aviculam dictam statuit Eustath., ex alio comici loco illustratur, ubi e conjunctis duabus vocibus χρυσομηλολόνθιον dicitur, Vesp. 1332. Adde de hac voce Herodem ap. Stob. Floril. Tit. 88. p. 335. ed. Grot. ἡ μηλολόνθης ποσσὶν (scarabæi) ἄμματ' ἐξάπτων. SPANH. Vide interpretes Pollucis 9, 124.

766. ἥδη] Pauci neque ullius auctoritatis libri ἥδη ποτέ, quas particulas conjungi tam usitatum est, ut non mirandum sit ποτέ hic ab librario aliquo esse adjectum.

τοῖσι] τοῖς R.

767. ἐώρακας R. V. et Dorvillianus. Reliquorum plerique ἐώρακας, pauci ἐώρας ut Aldus.

768. ἀφ' ἧς τὸ πῆρ ἄπτουσι] Sic Herodotus 7, 69. λίθος ὁξὺς πεποιημένος, τῷ καὶ τὰς σφρηγίδας γλύφουσι, sc. οἱ δακτυλιογλύφοι vel οἱ ἀνθρωποι. DOBRÆUS.

ῥαλον] Speculum ustorium, e crystallo aut electro factum, de quo Theophrastus de igne §. 73. p. 730. ed. Schneid. ἀπὸ μὲν τοῦ ἡλίου φῶς ἄπτουσι τῇ ἀνακλάσει ἀπὸ τῶν λείων—ὅτι συνεχῆς

γίγνεται μᾶλλον ἀνακλόμενον—ὥστε τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδυνόμενον εἰς τὸ ἔκκαυμα δύναται καίειν—ἐξάπτεται δὲ ἀπὸ τε τῆς ὑέλου καὶ ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ ἀργυρίου τρόπον τινα ἐργασθέντων. SCHNEIDER.

769. φέρε τί δῆτ' (δὴ τί τ' V.) ἀν] Hæc Socrati tribuebantur. Correxist Reisigius.

771. ὦδε] ὦδὲ V.

772. ἐκτῆξαιμι] De tabulis ceratis cogitavit scholiasta, verbo ἐκτῆξαιμι deceptus. “ Alio modo oblitteravit dicam Hegemoni “ scriptam Alcibiades: βρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος “ διήλειψε τὴν δίκην τοῦ Ἠγήμονος, ut narrat Athen. 9. p. 407.” BERG.

773. νῆ τὰς Χάριτας] Lucianus de histor. conscrib. c. 26. ὥστε με νῆ τὰς Χάριτας πολλὰ δακρῦσαι. Sic apud eundem scriptorem aliosque πρὸς τῶν Χαρίτων.

774. διαγέγραπται] Abolita est. Vide exempla ex oratorum scriptis memorata in Thesaurο Stephani vol. 2. p. 1130. ed. Paris. et Vales. et Harpocrat. in διαγράψασθαι.

780. καλεῖσθ'] Vesp. 830. ἀνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν; 1441. ἕως ἀν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ. BERG. Verbum om. R.

783. διδασαίμην σ' (σ' om. V.)] Parum dubito scribendum esse οὐκ ἀν διδάξαιμ' ἀν σ' ἔτι. Simonides apud Gaisfordium n. 54. p. 377. τοσσάκι δ' ἡμερόεντα διδασάμενος χορὸν ἀνδρῶν, | εὐδόξου νίκας ἀγλαὸν ἄρμ' ἐπέβας. Atticus dixisset διδάξας, ni fallor. ELMSLEI. ad Eurip. Med. 290. Medium significare, aliquem ut discipulum sibi instituere, monet Hermannus additque Pindari exemplum Olymp. 8, 77. τὸ διδάσασθαι δέ τοι εἰδῶτι ραίτερον.

784. τί; ναὶ πρὸς] τίναισ πρὸς R, σ ex superiore versu repetito.

785. γ'] τ' R. om. V.

786. νυνὶ R. V. Aliorum librorum vitia sunt νῦν, τονῦν, δῆ, δὴ νῦν, δῆτα, νῦν γε, vel, quæ vulgata scriptura fuit, δῆ γε. νυνὶ cum aoristo conjunctum, ut v. 825. ὤμοσας νυνὶ Δία. Photius p. 305, 22. νυνὶ μ' ἔπεισας: μᾶλλον νῦν λέγε.

ἐδιδάχθης] ἐδιδάσκον aliquot codices.

798. οὐκ ἐθέλει] οὐ θέλει duo codices.

τί ἐγὼ] Reizius scribendum putabat τί γὰρ πάθω; Sic alibi Aristophanes, ut in Lysistr. 884. in Eccles. 860. in Av. 1432.

Vide Valekenar. ad Eurip. Phœn. p. 335. HERMANN. Libri pauci τί γὰρ, unus τί δ' ἐγὼ. τί γὰρ πάθω propterea hic non scripsit Aristophanes, quia modo præcessit γὰρ particula.

800. τῶν] καὶ V, om. R.

Κοισύρας] Vid. ad v. 49.

802. ἐξελῶ] ἐξολῶ R. Conf. ad Eq. 143.

804. εἰσελθὼν] ἐνταυθοῖ tres codices ex v. 843.

807. μόνας] μόνος R. V.

808. ἅπαντα] πάντα Ald. et aliqui codices.

812. ἀπολάψεις codices tantum non omnes: ἀπολέψεις Ald. Utamque scripturam memorant scholiasta et Suidas in ἀπολάψεις, et hoc recte interpretantur ἀφαρπάσεις, ἀποκερδανεῖς, ἀποσπάσεις. Pauci libri ἀπολαύσεις vitio manifesto.

813. ἐτέρῃ A. ἕτερα R. V. Vulgo ἐτέρως.

814. μὰ τὴν Ὀμίχλην] Jurat more Socratico.

ἐνταυθὶ Cantabrig. primus. Scribebatur ἐνταυθοῖ. Pauci codices ἐν ταυτῷ. ἐνταυθοῖ particulæ formam, qua interdum poetæ epici, sæpissime vulgaris dialecti scriptores usi sunt, nusquam ab scriptoribus Atticis esse usurpatam primus animadvertit Elmsleius ad Acharn. 152. Falsus tamen ille in eo quod locum Euripidis Iphigeniæ Tauricæ 1010. ἤξω δέ γ', ἥνπερ μαυτὸς ἐνταυθοῖ πέσω, | πρὸς οἶκον, ἢ σοῦ κατθανὼν μενῶ μέτα, corrigendum esse censuit: quæ verba sanissima sunt, verum non ab Euripide scripta, sed a grammatico adjecta præcedentium verborum sententiam amplificante. Non majoris momenti alterum est exemplum Euripidis ex Melanippa apud Stobæum Floril. 74, 6. τίσασθε τήνδε· καὶ γὰρ ἐνταυθοῖ νοσεῖ | τὰ τῶν γυναικῶν, ubi certa Elmsleii emendatio est ἐντεῦθεν νοσεῖ, ab ipso poeta suppeditata Andromachæ versu 949. κἀντεῦθεν δόμοι | νοσοῦσιν ἀνδρῶν. Grammaticorum veterum sententiam retulit Eustathius p. 1839, 60. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ὡς τὸ μὲν ἐνταυθοῖ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ, τὸ δὲ ἐνταῦθα καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ τὴν εἰς τόπον. Quod significationis discrimen qui excogitarunt, haud dubie etymologica ratione ducti fuerunt, de qua conjecturam facere licet ex præcedentibus Eustathii verbis, τὸ δὲ ἐνταυθοῖ δοκεῖ Δωρικὸν εἶναι, εἰ καὶ παρ' Ἀττικοῖς τέτριπται, οὕτω δὲ καὶ ἐνταῦθα. ἔστι δὲ τοῦ μὲν ἐνταῦθα ὁ Δωρισμὸς ἀπλοῦς, διπλοῦς δὲ ὁ τοῦ ἐνταυθοῖ. καὶ δῆλον ἐντεῦθεν. ἔθος Δωριεῦσιν, ὥς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου φαίνεται, συντάσσειν ἔστιν ὅτε τὴν ἐν πρόθεσιν

μετὰ αἰτιατικῆς, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἔνδον λέγειν ἐνδοῖ — καὶ τὸ πέδον πεδοῖ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ εἰς γῆν—. τούτων οὖν οὕτως ἔχόντων εἴη ἂν Δωρικὴ σύνταξις τὸ ἐνταυθοῖ (hoc necessario ἐνταῦθα scribendum, quam formam servavit inscriptio Elea apud Boeckhium I. p. 26. τῷ ἑνταῦτ' ἐγγραμμένῳ) ἡγουν εἰς τοῦτον τὸν τόπον, καὶ αὖθις τροπῇ Δωρικῇ ληγούσης τὸ ἐνταυτοῖ, καὶ τροπῇ συνήθει τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ ἐνταυθοῖ. ὁμοίᾳ δὲ συντάξει τῆς ἐν προθέσεως καὶ ἀντιμεταχωρήσει τοῦ ἀφώνου γίνουτ' ἂν καὶ τὸ ἐνταῦθα. Brevius et verius Herodianus apud Joannem Alexandrinum p. 36, 2. τὸ ἐνταυθοῖ τὴν αὐτὴν ἔχει σημασίαν τῷ ἐνταῦθα. utramque enim formam sine ullo significationis discrimine usurpari facile animadvertet qui usum scriptorum diligentius observare volet. Aristophanis quæ ferebantur exempla de forma ἐνταυθοῖ partim ex libris partim ex conjectura correxi. Vide Ach. 152. Nub. 842. Vesp. 1442. Lys. 4. 568. 570. Thesm. 225. Plut. 225. 608.

815. ἀλλ' ἔσθ' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας] Hoc dicit, i et perde sumptibus quos in equos facis columnas Megaclis. Sic Menander apud Athenæum 4. p. 166. de Ctesippo, qui lapides e patris sepulcro vendiderat, καὶ ὥς ἐκείνος κατέδομαι καὶ τοὺς λίθους | ἀπαξάπαντας. HERMANNUS.

816. Prius ᾧ om. V.

819. τὸ Δία Valekenarius de Aristobulo p. 4. Legebatur τὸν Δία. Eccles. 787. τῆς μωρίας, | τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους—. Δία sine articulo legisse videtur, quem scholiasta memorat, Symmachus, qui Δία producto a pronunciarī dicat. Quod confirmare potuisset accusativī χά om. exemplis.

820. δὲ] δαὶ R.

821. ἀρχαῖκά] ἀρχαῖκὰ φρονεῖν ex hoc, ut videtur, loco sump-tum annotavit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 22, 30. ἀρχαῖκῶς ἀντὶ τοῦ ἀρχαίως ex Nubibus affert Antiaticista p. 83, 1. qui fortasse scripserat ἀρχαῖκός ἀντὶ τοῦ ἀρχαίως. ἀρχαῖκὰ duplici iota scriptum ex hoc versu citat alius grammaticus ibidem p. 449, 10. Quæ scriptura quum etiam a Phrynicho p. 39. ed. Lob. probetur, restituenda videtur Aristophani.

822. πρόσσελθ'] πρόσσιθ' aliquot codices.

823. πῶγμ'] τι πῶγμ' R. V. alique pauci.

σὺ om. Mutinensis tertius, non tamen ille τι addens ante πῶγμ'.

824. διδάξεις Dawesius. Libri διδάξης.

825. νυνὶ V. et Cantabrigiensis primus. νῦν R. Vulgo νῦν νή. Conf. ad v. 786.

827. ἀλλὰ τίς;] Interrogat Phidippides tanquam si præcessisset οὐ βασιλεύει Ζεὺς, quem ipsum esse Strepsiadis verborum sensum sequentia ostendunt. Male in A. et Mutinensi primo ἀλλὰ τί.

828. Δίνος] ἀλλὰ δίνος A. Repetit hunc versum Phidippides v. 1471.

830. Σωκράτης ὁ Μήλιος] Socratem Atheniensem fuisse, non autem ex insula Melo, constat. Vocat autem eum Melium s. Meliensem, ut scholiasta dicit, propterea, quia perinde esset atheus, ut Diagoras Melius, de quo v. Av. 1077. Sic Amyniam, qui erat Pronapi filius, Vesp. 1267. dicit Selli filium, quod ille Amyntias perinde esset pauper ut Selli filius Æschines. BERG. Memorat hæc verba Stephanus Byz. in Μῆλος.

832. ἐς] εἰς libri.

τοσοῦτον codices plerique et Suidas in *μανῶν* et *χολῶσι*. Alii τοσοῦτο. Vid. Elmsl. ad Eurip. Med. 254.

835. ὑπὸ] ὑπὲρ tres codices.

837. ἐς] εἰς libri.

838. καταλόει μου Bekkerus. Libri καταλούει μου cum Suida in καταλούη. μου καταλούει A, quæ correctoris metrici interpolatio est. Usus verbi Latini *eludere* pro *prodigere* comparavit Kusterus.

841. ὅσαπερ ἔστ' ἐν ἀνθρώποις] ὅσα πάρεστιν ἀνθρώποις R. ὅσαπερ ἔστ' ἀνθρώποις V. Similiter in aliis libris variatum, quorum unus ὅσαπερ ἔστιν ἀνθρώποις. Apud Joannem Alex. *τονικ. παραγγελμ.* p. 30, 14. ὅσαπερ ἔστ' παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.

843. ἐνταυθι Cantabrigiensis primus. Scribebatur ἐνταυθοῖ. Vid. ad. v. 814.

845. πότερα Brunckius, quod confirmant R. V. πότερ' ἐν exhibentes, quod ex πότερα corruptum ut in codicibus Sophoclis Trach. 949. Legebatur πότερον. De numeris hujus versus dictum ad Acharn. 47.

ἐλω] λέγω V.

846. Quia pater dementit præ senectute, vult Phidippides rem indicare τοῖς σοροπηγοῖς, ut ei sandapilam concinnent, tam-

quam morti jam vicino. In Lys. 599. ad senum chorum dicitur : σὺ δὲ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις ; σορὸν ὠνήσει. **BERG.**

847. τοῦτον] Scribendum τουτονὶ cum R. V.

τίνα] Scribendum τί cum Reisigio.

849. ταῦτό] ταυτόν R. V. aliique.

853. τοὺς γηγενεῖς] ἀλαζόνας et ὠχριῶντας Socraticos dixerat Phidippides v. 102. Quorum utrumvis significare potest γηγενεῖς, ut aut jactatores intelligantur, quemadmodum in Av. 824. dixit ἢ οἱ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς (Gigantes) | ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν, aut terreus, id est fuscus et pallidus, faciei color notetur.

855. ἂν om. A. V.

ἐτῶν] τῶν ἐτῶν A. R. V.

857. καταπεφρόντικα] Meditando perdi. Verbum comice fictum.

859. Plutarchus in Pericle c. 23. τοῦ δὲ Περικλέους ἐν τῇ τῆς στρατηγίας ἀπολογισμῷ δέκα τάλαντων ἀνάλωμα γράψαντος, ἀνηλωμένων εἰς τὸ δέον, ὃ δῆμος ἀπεδέξατο, μὴ πολυπραγμονήσας, μηδ' ἐλέγξας τὸ ἀπόρρητον. Corrumpendis autem Lacedæmoniorum primoribus insumta fuerat ista pecunia. **BRUNCK.** Vid. lexicon rhetor. in Bekkeri Anecd. p. 234, 10. et scholiastam Demosthenis ad p. 167. ed. Reisk.

ἐς] εἰς libri.

861. πιθόμενος Bentleius. Libri πιεθόμενος.

862. πιθόμενος Suidas in ἐξέτει. Libri πιεθόμενος.

863. ὀβολὸν—Ἑλιαστικόν] De mercede iudicium v. ad Vesp. 684.

864. τούτου] ὅτ' Suidas in ἀμαξίς.

᾿πριάμην] Debebat πριάμενος dicere : sed indicativum posuit nulla habita ratione præcedentis verbi οἶδα. Similem negligentiam animadvertimus v. 759.

865. Indicat poeta hoc versu qui fructus Strepsiadi ex isto consilio redundaturus sit. **HERMANN.**

868. ἐσθ' ἔτι] ἐστιν, omisso ἔτι, R. V.

869. τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε] Debebat Socrates dicere : οὐ τρίβων ἐστὶ τῶν μαθημάτων τῶν ἐνθ., at ridiculi causa dicit τῶν κρεμαθρῶν e v. 218. Responsio autem juvenis indicat, ea verba etiam in partem deteriore accipi posse, velut dixisset, *nondum tritus est laqueis nostris* : hinc iratus juvenis

respondet: *tu ipse tritus fores si penderes*. τρίβων ut Latinis *tritus* est *peritus*, ut interpretatur Suid. vid. et Vesp. 1420. Sic usus est Herod. 4, 74. μὴ τρίβων pro *imperito*. add. Periz. ad Æl. V. H. 5, 5. ERNESTI. κρεμαθρῶν producta syllaba media dixit ut ponderosius hoc vocabulum videretur. Male Bentleius κρεμαστρῶν. Conf. ad v. 218. Καπνίου producta syllaba prima Vesp. 151.

872. κρέμαι Brunnkii. Libri κρέμαιό γ', quod ex v. 870. repetitum videtur: nisi quis κρέμαι γ' scribi malit, quod ferri potest, quum Socrates propterea tantum repetat ut imperite pronunciatam diphthongum reprehendat.

873. τοῖσι χεῖλεσιν διερρηκόσιν] Quod Latini dicunt *ore vasto*. ERNESTI.

875. κλήσων] In jus vocationem: quo significat artem inveniendæ criminationis. HERMANN.

χαύνωσιν] Recte explicatur in scholio altero.

876. καίτοι] καίτοι γε R.V. Quo non debebat abuti Porsonus ad conjecturam καίτοι ταλάντου τοῦτό γ' ἔμαθ' Ὑπέρβολος.

ἔμαθεν] ἔμαθ' Suidas in ἀναπειστηρίαν: ἔμαθεν in τάλαντον.

878. ὃν A. R. V. alique cum Suida in σίδια et τυννοντί. Legebatur ὦν.

880. Cum loco simili Luciani Somn. c. 2. vol. I. p. 5. comparavit Hemsterhusius.

884. Hunc versum addunt A. R. V. alique plurimi: om. Ald. et pauci codices. De ictu vocabuli τᾷδικα dixi ad Soph. Œd. T. 867.

886. αὐτοῖν] ἀμφοῖν aliquot codices.

887. ἀπέσσομαι] ἀπέσσομαι A. R. Sic κόρεσσι R. v. 699, κρένεσσι v. 911. et alia hujusmodi.

τοῦτό νυν] τοῦτο νῦν R. Legebatur τοῦτο δ' οὖν. τοῦτο γοῦν A. V. alique.

888. Post hunc versum desideratur chori canticum, non ab librariis omissum, sed a poeta, quum hanc fabulam retractaret, non adjectum. Recte igitur in R, Ald. et codice Cantabrigiensi secundo adscriptum ΧΟΡΟΥ, de quo scholiasta, τοῦ δὲ χοροῦ τὸ πρόσωπον ἐκτέλειπεν. ἐπιγραφὴ δὲ φέρεται χοροῦ. Conf. procœmium annotationum ad Plutum. Mutatam autem in secunda editione hanc fabulæ partem testatur scriptor argumenti quarti, αὐτίκα ἡ παράβασις τοῦ χοροῦ ἡμειπται καὶ ὅπου ὁ δίκαιος

λόγος πρὸς τὸν ἄδικον λόγον λαλεῖ καὶ τελευταῖον ὅπου καίεται ἢ διατριβὴ Σωκράτους.

889. Hinc jam per prosopopœiam introducuntur duo Λόγοι, alter justus, qui et major s. superior dicitur, quo disserimus de rebus justis et justam causam defendimus: atque iste agit virum modestum, verecundum, honestatis observantem et anti-quis moribus præditum; alter injustus, qui et minor s. inferior dicitur, jura pervertens, immodestus, impudens, honestatis expers, novator, corruptor juventutis. Isti duo Λόγοι certant inter se, et uterque vult adolescentem ad se allicere, ut *Virtus* et *Voluptas* Herculem ap. Xenoph. Mem. 2, 1, 21. et Philosophia atque Statuaria Lucianum in ejus vita s. Somnio c. 6. Repræsentant autem naturam Rhetoricæ, quæ in utramque partem de eadem re disserere docet. Aristoteles Rhetor. 1, 1, 12. ubi agit de utilitate rhetoricæ, ἔτι δὲ τὰναντία δεῖ δύνασθαι πείθειν, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς συλλογισμοῖς, οὐχ ὅπως ἀμφοτέρα πράττωμεν· οὐ γὰρ δεῖ τὰ φαῦλα πείθειν· ἀλλ' ἵνα μήτε λανθάνῃ πῶς ἔχει, καὶ ὅπως ἄλλον χρωμένον τοῖς λόγοις αὐτοῖς μὴ δικαίως, λύειν ἔχωμεν. BERG.

891. ἢ' ὅποι χρήξεις] Euripidis ex Telepho verba.

893. γ' om. V.

896. ἐξευρίσκων] ἐφευρίσκων libri deteriores.

897. ταῦτα] καὶ ταῦτα R.

901. ἀνατρέψω] ἀναστρέψω R.V.

'γαῦτ' (i. e. ἐγὼ αὐτ') Hermannus. γ' αὐτὰ R. Legebatur ταῦτ'.

903. τοῖσι] τοῖς R.

905. τὸν πατέρ' αὐτοῦ] Saturnum. Æsch. Eum. 644. αὐτὸς δ' ἔδησε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον. Plato Euthyphr. p. 6 a. BERG.

907. δότε μοι λεκάνην] Pelvim petit, ut in eam vomat, quia bilem ei movent verba adversarii. BERG. In codicibus nonnullis et apud Suidam in λεκάνια adscriptum ἢ' ἐμέσω. Quod ἢ' ἐξεμέσω scriptum in Etym. M. p. 337, 1. quæ verba leguntur Acharn. 586.

910. Vernilitatem hanc improborum, qui quasi conviciis gaudere videntur, expressit Plautus Pseud. 1, 3, 125. seqq. DUCKER.

913. οὐ δῆτα πρὸ τοῦ γ' (τ' V), ἀλλὰ μολύβδῳ] H. e. talia di-

cens olim non auro, sed plumbo conspergere te visus essem. Quo indicat mutatos per tempora mores. *μολύβδῳ* Brunckius. Scribebatur *μολίβδῳ*.

915. *θρασὺς εἶ πολλοῦ*] *πολλοῦ*, genitivus quem grammatici dicunt pretii vel mensuræ, adverbii instar est, quem per *πάνν* explicant Suidas, et scholiasta Aristidis vol. 2. p. 249, 16. (vol. 2. p. 325. ed. meæ) *φάσκοντες γέροντά τε εἶναι πολλοῦ καὶ παρὰ φρονεῖν ἤδη*. ubi Eupolidis locum memoravi apud Priscian. p. 1328. a. *ἀνόσια πάσχω ταῦτα, ναὶ μὰ τὰς νύμφας*. β. *πολλοῦ μὲν οὖν δίκαια, ναὶ μὰ τὰς κράμβας*. Aristophanes Eq. 822. *πολλοῦ δὲ πολὺν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων*. cui Duckerus comparavit Ran. 1046. *ἀλλ' ἐπὶ τοι σοὶ καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ πικαθήτο*.

916. *διὰ σὲ δὲ*] Av. 1752. in versu dactylico *διὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας*. Scribendum utrobique *ζά*. De quo dixi ad Thesaurum Stephani vol. 2. p. 1107.

δὲ om. C.V. aliique nonnulli. In aliis quibusdam, velut A.C, δὴ scriptum.

917. *ἐθέλει*] *θέλει* R.V.

918. *καὶ* addunt C.D, Vaticanus, duo codices Dobræi: omittunt R.V, Ald. aliique.

Ἀθηναίους codices plurimi: pauci *Ἀθηναίοισιν* cum Ald.

922. *Τήλεφος*] Euripidem Socratis amicum, studiisque philosophiæ deditum perstringit, cujus notissimum drama *Telephus*. In eo heros pannis vestitus, peramque gestans inducebatur tanquam mendicus, sed sermones habebat miro artificio compositos. [Vid. et Acharn. 430.] Mox *γνώμας Πανδελετείους* schema est *παρὰ προσδοκίαν*. Expectasses *ἄρτους*, vel simile quid. Pandeletus notus erat istius temporis vitiligator. Maxime autem in his demagogos taxat comicus, qui simul ac reipublicæ administrationem capesserant, e pauperibus divites fieri solebant. Confer Pl. v. 567. BRUNCK.

φάσκων] *δύστροπος* addunt R.V.

924. *Πανδελετείους*] *πανδελετίους* A. R. V.

925. AΔ. *ῥμοι* (οἶμοι V) *σοφίας*. ΔΙ. *ῥμοι* (οἶμοι V.) *μανίας*. AΔ. *ῆς ἐμνήσθης*. ΔΙ. *τῆς σῆς*] Sic R.V. Vulgo AΔ. *ῥμοι σοφίας*, ῆς ἐμνήσθης. ΔΙ. *ῥμοι μανίας τῆς σῆς*.

929. *τοῦτον* om. R.V.

932. δ' om. Ald. et pauci codices. *ἐα* monosyllabum ideoque *ᾱ* potius scribendum.

933. *ἐπιβάλλης*] *ἐπιβάλλης* R.V.

940. δὴ A. R. δὴ *τίς* V. Legebatur *τίς*.

πότερος additum ex R.

λέξει πρότερος ὕμῶν] Legebatur *λέξει πρότερος ὕμῶν*. Correctum ex R. aliisque paucis, qui *λέξει πρότερον*, omisso *ὕμῶν*.

945. *ἀναγρύξη* R.V. Legebatur *ἀναγρύξη*, quod revocandum.

947. *ἀνθρηνῶν*] *ἀνθρήνων* R. et codices Dobræi.

949—958. Respondent huic carmini versus 1024—1033. sed non ex omni parte. Quæ non librariorum esse culpa videtur, sed poetæ, qui imperfectum reliquit. De quo conf. quæ ad v. 705. diximus.

952. *γνωμοτύποις*] *γνωμοτύποισι* R.V.

953. *όπότερος αὐτοῖν*] In recentibus quibusdam libris et Ald. interpolatum *όπότερος* (*όππότερος* Ald.) γ' αὐτοῖν.

954. *φανήσεται*] *γενήσεται* V.

960. *σαντοῦ*] *αὐτοῦ* R.V.

961—964. Attulit hunc locum Sextus Empir. p. 359. sed pro duobus versibus primis unum posuit hunc, *λέξω τοίνυν βίον ἐξ ἀρχῆς, ὃν ἐγὼ θνητοῖσι παρῆχον*. Quem Teleclidis esse apud Athen. 6. p. 268 b. animadvertit Porsonus.

962. *νενόμιστο*] In existimatione erat. Plato Gorg. p. 466. οὐδὲ νομίζεσθαι *ἐμοίγε δοκοῦσιν*. Ubi hunc locum comparavit Heindorfius. *νενόμιστο* Brunckius.

963. *παιδὸς φωνήν* R.V. aliiq. cum Sexto Emp. et Aristide vol. 2. p. 162. *φωνήν παιδὸς* Ald.

964. *ἐς C. E. εἰς* R.V. Ald.

κιθαριστοῦ] *κιθαριστάς* V. Quæ de institutione puerili hic traduntur, Spanhemius e locis Platonicis Leg. 7. p. 810, 812. et Dione Chrys. vol. 1. p. 427. illustrat.

965. *τοὺς κωμήτας*] Nugatur hic scholiastes. Hesych. *κωμήτης*: *γείτων*. *κῶμαι γὰρ τὰ ἄμφοδα*. Lysistr. 5. *κωμήτης*, *vicina*. BRUNCK.

κρυμνῶδη] *κρυμνῶδη* V. Utramque scripturam explicat Suidas in *κρυμνῶδη*. Pauci codices *κρυμῶδη*, quod legit Georgius Pachymeres, qui hunc locum imitatur in vita Andronici Pal. p. 38 a. Eædem librorum diversitates apud Aristidem. Sed

vera scriptura κριμνώδη est, quod densitatem nivis significat.

966. ἐδίδασκεν] ἐδίδαξε V.

967. Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν, et τηλέπορον τι βόαμα, initia sunt carminum Lamproclis et Cydiæ Hermionensis, de quibus vide annotationem ad scholia. περσέπολιν R. alii que non pauci.

968. ἐντειναμένους] ἐντυναμένης R. ἐντηναμένης vel ἐντηνομένης V.

969. Post hunc versum Brunckius, auctore Valckenario in Diatr. Eurip. p. 224., intulit versum ab Suida in χιάζειν allatum, αὐτὸς δείξας ἔν θ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων, ineptum huic loco, ubi non de magistro artis musicæ agitur, sed de discipulo, qui non dici poterat αὐτὸς δείξας. Itaque inter fragmenta retuli 558.

971. Φρῦνιν] De Phrynide v. Petrus Jo. Burette in Actis Academiæ Inscript. vol. 10. p. 268. BRUNCK.

δυσκολοκάμπτους] Est vox elegans, qua comicus nimiam Phrynidis in arte musica περιεργίαν, ob varias illas et difficiles vocis inflexiones, ab eo inventas, perstringere voluit. Huc, ut puto, respexit Pollux 4, 66. ubi ait: καὶ Φρῦνιν δὲ τὸν Κάβωνος, μέλεσι πολυκαμπέσι, τοῖς ὑπὸ τῶν κωμῶδων δυσκολοκάμπτους κληθεῖσι, κεχρησθαι λέγουσι. KUST. V. Pherecratis de Phrynide versus apud Plutarchum de musica p. 1141 e. δυσκολοκάμπας V.

972. ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων] De medio tollens, i. e. violans vitians. Quod Alcman dixit Μῶσαν καταύσεις, Eustathius p. 1547, 60. explicat per ἀφανίσεις. De quo usu verbi ἀφανίζειν v. Locellam ad Xenoph. Ephes. p. 139. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 357. ed. sec.

973. ἐν] ἐμ R. qui σὺμ πεύκαις v. 604. ἤμ πως Vesp. 399. ἐμ Φαναῖσι Av. 1694. ξὺμ παιῶνι Thesm. 1034. ἤμ περ Eccl. 1035.

καθίζοντας] καθίζοντος V. βαδίζοντας Suidas in παιδοτρίβον.

προβαλέσθαι] Non bene interpretatur scholion: est porrigere, non contrahere pedes et crura. ERNESTI.

975. ἀνιστάμενον R.V. Legebatur ἀνισταμένους. Similiter a numero plurali ad singularem transit v. 989. ubi aliquot codices προέχοντας, et alibi, velut Vesp. 564. οἱ μὲν γ' ἀποκλάονται

πενίαν αὐτῶν καὶ προστιθέασι | κακὰ πρὸς τοῖς οὖσιν, ἕως ἀνιῶν ἀν
ισώσει τοῖσιν ἐμοῖσιν.

προνοεῖσθαι R.V. Legebatur προνοῆσαι, quod habet Suidas
in συμφήσαι.

976. ἐρασταῖσιν Toupus Emend. vol. 2. p. 217. Libri ἐρα-
σταῖς.

καταλείπειν] καταλιπεῖν V. Quod in fine versus Ald. addit
γε, omittunt codices plerique omnes et Suidas.

977. ἡλέψατο] Notus fricationum et unctionum in veterum
gymnasiis usus, illudque fuisse proprium παιδοτρίβου munus
inter alios docet Galenus de Simpl. Medicam. 2, 4. καὶ οἱ παι-
δοτρίβαι τοὺς παῖδας ἀλείφειν ἐρῶσι et c. 6. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ
τοὺς παῖδας οἱ παιδοτρίβαι κατὰ τὸ ἐπιτυχὸν ἔλαιον ἀνατρίβουσιν.
Adde Cyrill. Alex. in Genes. c. 6. vol. 1. p. 180. ὥσπερ καὶ οἱ
παιδοτρίβαι τοὺς νέους ἀλείφοντες κ. τ. λ. Id vero ab illis pæ-
dotribis cum copioso aut cum exiguo oleo, idque vel manibus
tantum vel cum pulvere aut cum linteo factum docet Galenus
de sanit. tuend. 2, 3. Unde etiam παιδοτριβῶν iis nomen, item
ἀλειπτῶν quomodo, ut alios nunc mittam, Basilius, qui utrum-
que conjungit Ep. 383. ἀλείπτῃν καλῶς παιδοτριβοῦντα καὶ πα-
λαιστῇν δόκιμον ἀπεργαζόμενον. SPANH.

978. δρόσος καὶ χνοῦς] Imitatur Plutarch. Mor. p. 79 d. τὸ
καθαρόν τε καὶ Ἀττικόν, ὥσπερ δρόσον καὶ χνοῦν, ἀποδρεπομέ-
νους.

979. φουρασάμενος] κερασάμενος V.

980. ἐβάδιζεν] ἐβάδιζας V.

982. οὐδ' ἀννηθον] Vulgo οὐδ' ἀν ἄνηθον. Libri Ravennas,
Venetus et Harleianus οὐδ' ἄνηθον. Ergo scribendum fuit οὐδ'
ἀννηθον, quæ scriptura in Atticorum libris ubique est resti-
tuenda. ἀννηθον ab metro postulatum etiam in Thesmophor.
edidi v. 486. καὶ ὁ μὲν ἔτριβε κεδρίδας, ἀννηθον, σφάκον. Eadem
ratio vocabuli ἀννησος. Nicander Theriac. v. 650. σὺν δὲ καὶ ἀν-
νήσοιο τὸ διπλόον ἄχθος ἀείρας. ubi scholiasta, διὰ δύο ν' Ἀττικῶς,
ἡγουν ἀνήσον. Sciens omitto alia quæ ex Athenæo aliorumque,
medicorum inprimis et grammaticorum, libris facile congeri
possent opera quam fructu majore. ἄνητον correpta syllaba
prima dixit Alcæus apud Athenæum 15. p. 674 d. ἀλλ' ἀνήτω
μὲν περὶ ταῖς δέrais | περθέτω πλέκτας ὑποθυμίδας τις. ubi codex
ἀλλὰ ἀννήτωμεν, et Sappho p. 674 e. Ἀννηττον ab Suida anno-

tatum et grammatico Bekkeri p. 403, 3. ἀννηττον: τὸ ἀννηττον ἐν τοῖς δύο νν καὶ δύο ττ.

983. ὀψοφαγεῖν] Piscibus vesci. Vid. Athen. 8. p. 345 f.

κιχλίζειν] Duobus modis explicat scholiasta, *turdos edere* et *indecenter ridere*. Quorum verum videtur alterum. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 271, 30. κιχλισμός: πορνικὸς γέλως πολλὸς καὶ ἄκοσμος. Quod legitur v. 1073.

984. Διπολιώδη] Sic A. C. Vulgo Διῦπολιώδη. Διπόλια, ut Διθύραμβος, Διάσια, quorum prima itidem producitur. Διῦπόλια et Βουφόνια diversa sunt ejusdem festi nomina, de quo videndus Meursius Gr. Fer. Hujus autem, ut et cicadarum, quas olim Athenienses capillorum cincinnis inserebant, et Cecidæ poetæ dithyrambici vetustissimi mentione significat injustus orator, omnia quæ adversarius dixit, stulta et inepta esse, antiquam simplicitatem referentia. De cicadis aureis quas in comæ vertice prisci Athenienses gerebant, videndus Thucydides 1, 6. [et Aristoph. Eq. 1331.] BRUNCK. διπολιώδη R.V. aliique. Διπόλεια dixerunt veteres, non Διπόλεια, quod fere ubique posuerunt librarii.

καὶ] om. V.

985. Κηκείδου] κηκίδου V.

986. Μαραθωνομάχας V. Μαραθωνομάχους vulgo, et Aristides vol. 2. p. 162. Vid. ad Acharn. 181.

987. ἱματίοισι] Sic vulgo, consentientibus R.V. ἱματίους pauci codices et Suidas in εὐθύς. Recte legitur ἱματίοισι cum cæsura post syllabam primam tertiæ dipodiæ. Avium v. 600. τῶν ἀργυρίων οὗτοι γὰρ ἴσασιν λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες. Callias apud Athen. 12. p. 524 f. τί γὰρ ἡ τρυφερὰ καὶ καλλιτράπεζος Ἰωνία εἶψ' ὃ τι πράσσει. et post spondeum Vesp. 600. κὰν μὴ τοῦτοισι ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρ' εὐθύς ἀνέλκει. Plato apud Eustath. p. 1161, 46. εἰς δ' ἀμφοτέρων ὄστρακον αὐτοῖσιν ἀνίησ' ἐς μέσον ἐστῶς.

988. ἀπάγχεσθαι, *cruciari*. Vesp. 686. ὃ μάλιστά μ' ἀπάγχει.

989. προέχων] Libri aliquot προέχων τις vel προέχοντας. Vid. ad v. 975.

ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας] *Non respicit Palladem*: nec pudet eum, saltantem in festo Palladis cum armis, ad tegendum veretrum uti clypeo, non autem ad complementum ipsius *armatæ saltationis*; quum enim clypeus sit gestamen Palladis, ipsa dea

dedecore afficitur, quum ejus arma ita dehonestantur. **BERG.** Similiter ἀγνυασίαν in facibus gestandis exemplo a Panathenæis repetito vituperat in Ranis v. 1087. **HERMANN.** In nullis codicibus est ἀμελεῖ, in R.V. ἀμέλει. Tum τριτογενείης R.V. Sic Ἰναχείης pro Ἰναχείας libri plures apud Æsch. Prom. 590. et σεληναίης pro σεληναίας omnes supra v. 614.

991. βαλανείων] Intellige θερμῶν. Vid. v. 1044. **ERNESTI.**

993. θάκων] Libri aliqui θακῶν, alii θώκων.

994. περὶ] παρὰ R.V, vitiose.

σκαιουργεῖν R.V. Alii κακουργεῖν, quod legit Suidas in ἄχρηστα. Ex quo in ed. Aldina factum est κακοεργεῖν.

995. τᾶγαλμ'] ἄγαλμ' V. aliique plurimi.

ἀναπλάττειν R. Alii codices ἀναπλάσσειν vel ἀναπλάσειν, ex quo ἀναπλήσειν ab librariis factum est, quod habent V, Ald. et Suidas. Veram scripturam ἀναπλάττειν in libro suo invenit recteque intellexit Aristides vol. 1. p. 77, 16. ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων (hoc ex Homero Il. μ, 104.), ἄγαλμα δ' ἂν τις ἔφησε τῆς Αἰδοῦς αὐτὸν εἶναι, ᾧ γε τὰ μὲν πολλὰ σιωπᾶν ἐξήρκει, εἰ δέ τι φθέγγοιτο, ἔδει φλέγεσθαι (ex v. 992.). Similia dicta comparavit Jacobsius ad Philostr. p. 404.

996. εἰσάττειν] Librorum varietates sunt εἰσάττειν (omisso iota subscripto), quod est in R, ἄττειν, quod habet V, εἰσάγειν, εἰσιέναι.

997. μήλω βληθεῖς] Virg. Ecl. 3, 64. *Malo me Galatea pctit lasciva puella.* Theocr. 6, 6. Plato ap. Diog. Laert. 3, 32. Τῷ μήλω βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἐκοῦσα φιλεῖς με Δεξαμένη παρθενίης μετάδος. **BERG.**

998. Ἰαπετὸν καλέσαντα] Ex h. l. patet, *deliros et decrepitos* senes apud Græcos olim dictos fuisse Ἰαπετοὺς, quod nimirum Iapeto nihil crederetur antiquius. V. quæ hac de re notavit Sam. Bochartus Phaleg. 3, 1. init. **KUST.** Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 43, 29. Ἰαπετός: ἀντὶ τοῦ γέρον. καὶ Τιθωνὸς καὶ Κρόνος ἐπὶ τῶν γερόντων.

1001. τοῖς Ἰπποκράτους νιέσιν] Ludit in ambiguitate vocum νῖσιν ab ὕς et νιέσιν ab νιεύς. De filiis Hippocratis, quorum ὠιδίαν comici sæpe exagitarunt, vide annotationem ad scholia.

καλοῦσι] Id est καλέσουσι.

βλιτομάμμαν] κλιτομάμμαν R.V. Aliorum librorum vitia sunt βλιτομάμμαν vel βλιτομάμμαν. Est autem βλιτομάμματος is, qui

infantis instar, matrem perpetuo vocantis, simplex et stolidus est, ut recte interpretatur Hermannus, collato *Μαμμάκνθοι* in Ranis 990. Schol. Platonis p. 73. (387. Bekk.) *Ξάνθιππος καὶ Πάραλος οἱ Περικλέους υἱοὶ, οὗς καὶ βλιττομάμμης ἐκάλουν. Βλῖτται γὰρ καὶ βλίτῳνες οἱ εὐήθεις, μάρματα δὲ τὰ βρώματα, καὶ τὸ ἐσθίειν Ἀργεῖοι μαμμῶν (μαμμῖῶν Bekk.) ἔλεγον· ἐκ τούτων οὖν σύνθετον ὁ βλιττομάμμης, ὁ ἐσθίων εὐήθως, ὡς καὶ συκομάμμης ὁ συκοφάγος. Melius, ut videtur, Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 31, 3. Βλιτομάμμης· ἐπὶ τῶν ἐκκελυμένων διὰ τρυφὴν σύγκειται μετὰ τὸ βλίτον, ὃ ἐστι λάχανον ἔκλυτον ἁμοιρόν τε δριμύτητος, καὶ ἐκ τοῦ μάρμα, ὃ σημαίνει μήτηρ· ἐξ οὖν τούτων συγκείμενον σημαίνει τὸν ἐπὶ μητρὸς τροφῇ ἐξίτηλον γενόμενον. De blito, inerte genere oleris, derivatisque ab eo vocabulis βλιτὰς, βλιτόνους, βλιτώδης vide quæ ad Thesaurum Stephani diximus, ubi de βλιτομάμμης addendum Tzetæ commentum Histor. 4, 833. ἅπαντας βλιτομάμμαντας πρὶν τοὺς μωροὺς ἐκάλουν | ἐκ τε τοῦ βλίτου, εὐτελοὺς λαχάνου πεφυκότος, | καὶ τοῦ μαμμάν· τὸν ἄρτον δὲ οὕτω φασὶ τὰ βρέφη.*

1002. οὖν] οὐ R.V.

1003. *τριβολεκτράπελ'] Gl. οὐδαμινὰ, φευκτά. γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου, γλίσχρον καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος κατατετριμμένην. BRUNCK.*

1005. Ἀκαδήμειαν] Libri Ἀκαδήμειαν. Alexis apud Athenæum 8. p. 336 e. *Λύκειον, Ἀκαδήμειαν, Ὀυδείου πύλας.* Hic quoque codex ἀκαδημίαν. Diogen. Laert. 4, 27. *ἔστηκεν Ἀκαδήμεια χήρη.* Epigr. in Anth. Pal. 6, 44. οὐδ' Ἀκαδήμειαν (ἀκαδημίαν codex) πολυγαθέα. Ἀκαδήμεια recto accentu apud schol. Augustanum Demosth. p. 736, 6. In loco Aristophanis Ἐκαδημίαν, quæ antiquior est nominis forma, posuerunt Suidas in Ἀκαδημία et scholiasta codicis Bavarici Demosthenis p. 736, 6.

μορίαις] De Minervæ sacris oleis, quæ *μορίαι* dicebantur, vide Meursium Att. Lect. 4, 6. BRUNCK.

ἀποθρέξει R. aliique nonnulli. Alii *ἀποθρέξη, ὑποθρέξεις*, vel, quod in V. est *καταθρέξεις*.

1006. λευκῷ om. R.V.

1007. *μίλακος* R.V. Scribebatur *σμίλακος*. Formam antiquam *μίλαξ* servarunt libri optimi Euripidis Bacch. 108, 702. eademque ex libris melioribus restituenda Theophrasto. *μίλακα*

χωρὶς τοῦ σίγμα dixisse Aristophanem annotavit Eustathius p. 1822, 22. In Av. 216. σμίλακος male R.V.

ἀπραγμοσύνης] ὄξειν δεξιότητος ex Vesp. 1059. comparat Berglerus. Aristophanem grammaticum ἀπραγμοσύνην pro flore habuisse, qui in hortis Academiae cresceret, refert scholiasta repetitque Hesychius. Imitatur hunc locum et Nub. 45. Pac. 575. Pluti 618. Philostratus Imag. 2, 26. p. 852. a Porsono indicatus.

1009. φράζω] φράσω R.V.

1011. αἰ R.V. Alii αἰεὶ ut Ald.

1012. λευκὴν R.V. alique pauci. Vulgo λαμπρὰν ex glossemate.

1019. ψήφισμα μακρὸν] Pungit rhetores et legistatores verbosos. ERNESTI.

1022. Ἀντιμάχου] Hunc distinguit scholiasta ab illo qui in Acharn. 1150 ridetur.

1023. ἀναπλήσει] Libri aliquot σ' ἀναπλήσει. Acharn. 847. κοῦ ξυντυχῶν σ' Ὑπέρβολος δικῶν ἀναπλήσει.

1025. κλεινοτάτην] τ' addunt quidam codices non optimi.

1028. Non respondet hic versus strophico 953. De quo dixi ad v. 949.

εὐδαίμονες δ' ἦσαν ἄρ' οἱ ζῶντες τότε] ἐπὶ τῶν προτέρων R.V. Legebat̃ur εὐδαίμονες δ' ἄρ' ἦσαν οἱ | τότε ζῶντες, ἡνίκ' ἦς | τῶν προτέρων, consentientibus tribus codicibus Dobræi, totidem Mutinensibus, Barocciano 43, nisi quod hic et unus Dobræi εἰς pro ἦς, Mutinensis autem unus οἷ τε pro οἱ τότε exhibet. Quæ metricorum interpolationes sunt, versum hunc strophico utcumque exæquantium. Reliqui libri manuscripti consentiunt cum R.V, nisi quod Cantabrigiensis tertius Dobræi δ' ἦσαν ἄρ', alius et Dorvillianus δ' ἄρ' ἦσαν scripserunt.

1030. πρὸς οὖν τὰδ'] οὖν om. tres codices Dobræi, unus Porsoni. In Cantabrigiensi secundo πρὸς τὰδε δ', quod ipsum quoque a metri correctore positum est.

κομψοπρεπῇ] κοσμοπρεπῇ V.

1033. εὐδοκίμηκεν] Libri aliquot εὐδοκίμησεν.

ἀνὴρ] Vulgo ἀνὴρ. Sed tres codices ὁ ἀνὴρ.

1035. ὑπερβαλεῖ] Libri pauci ὑπερβαλεῖς.

1036. καὶ μὴν πάλαι γ'] Scribendum καὶ μὴν ἔγωγ' cum R.V. Reliquorum librorum varietates sunt καὶ μὴν πάλ' ἔγωγ', ut

Aldus, καὶ μὴν πάλαι ἔγωγ', καὶ μὴν πάλαι γ' ἔγωγ', et quod in Parisino uno et Leidensi est καὶ μὴν πάλαι γ'.

1039. πρῶτιστος] πρότερος V.

1040. καὶ τοῖς νόμοις Porsonus. Vulgo καὶ τοῖσι νόμοις. In R.V. τοῖσι νόμοισι, omissio καὶ.

1044. ἑάσειν] ἑαῖς εἶναι V.

1046. δειλὸν] δειλότατον R.V. et sex alii codices, quod scholiasta legit.

1047. σε μέσον ἔχω] Vulgatam scripturam habent R.V. Sed præstat σ' ἔχω μέσον, quod quinque alii libri præbent cum Suida in εὐθύς. De quo dixi ad Eq. 190.

1048. παῖδων om. R.

1050. Ἡρακλέους] ἡρακλέος V.

1051. Ἡράκλεια λουτρὰ] Aquas natura calidas, θερμῶν ἄτεχνα ρεύματα, *Herculis balnea* vocabant. Eustathius ad Ἰλ. p. 1273, 2. θέρμα δὲ λοετρὰ ἔφη, πρὸς διαφορὰν τῶν ψυχρῶν, οἷς οἱ καλοὶ ἥρωες ἰδρῶ ἀπεψύχοντο. τὰ δὲ τοιαῦτα, καὶ Ἡράκλεια λουτρὰ ἡ παροιμία ἔλεγεν. ἦσαν δὲ ταῦτα πρῶτως καὶ κυρίως τὰ ἐκ γῆς αὐτοφυῶς ἀναδιδόμενα ἐπὶ ἀναψυχῇ, φασιν, Ἡρακλέος ἀθλοῦντος. ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ λόγος, ὃν οἶδε καὶ ὁ κωμικὸς ἐν Νεφέλαις, τοῖς ἀποσεμνύνουσι τὴν τρυφὴν ἐθέλει συμφωνεῖν. Conf. eundem Eustathium ad Od. p. 1594, 16. BRUNCK. Vid. Herodot. 7, 176.

1052. ταῦτ' ἐστὶ ταῦτ' ἐκεῖνα] Scribendum ταῦτ' ἐστὶν αὐτ' ἐκεῖνα cum Reisigio.

1054. ποιεῖ] ποιεῖ R.

1057. τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν] Iliad. α, 247. τοῖσι δὲ Νέστορ ἡδυεπὴς ἀνόρουσε λιγύς Πυλίων ἀγορητής. Quin et alias Homerus τὴν ἀγορὰν vocat κυδιάνειραν et dicit ibi fieri ἀριπρεπέας ἀνδρας. Id quod Synesius immerito factum dicit Epist. 146. τὴν δὲ ἀγορὰν ἐγκωμῶ τοιούτῳ τετίμηκεν, ἀνθρώπια παρεχομένην ἀναιδῇ καὶ παμπόνηρα καὶ οὐδὲν ὑγιές· ἀλλὰ λοῖδορα καὶ κακορραφεῖν εἰδότα. BERG.

1058. ἐς V. Scribebatur εἰς.

1060. δύο] δύω R.V. aliique, quorum in uno adscriptum συνίησις.

1063. πολλοῖς] πολλούς V. aliique pauci.

Πηλεὺς] Acastus Peleo, cui innocenti succensebat, ense abstulerat, quo a feris dilaniaretur inermis, sed dii ei per Mer-

curium miserunt alium ensem, a Vulcano factum. De qua fabula vide præter scholiastam Apollodorum 3, 13. et Hesychium in Πηλέως μάχαιρα.

ἐλαβε διὰ τοῦτο] ἐλαβεν A. R. Neque anapæstum ejusmodi in quarto tetrametri pede posuisse, neque anapæstum tribracho subjecisse credo Aristophanem, quum in promptu esset δι' αὐτὸ, quod recte restituit Porsonus.

1064. γε] τὸ R. Alii nonnulli vel γε omittunt, vel γε τὸ præbent.

1065. οὐκ τῶν] οὐκ τῶν R.V. et Mutinenses duo, quemadmodum οὐμὸς οὐμοὶ et alia hujusmodi cum spiritu leni scribuntur in R.V. aliisque libris antiquis. Codices recentiores οὐκ ἐκ τῶν vel οὐκ ἐκ, omisso τῶν. Scripturam veterem bene intellexit librarius codicis Mutinensis unius, qui ὁ ἐκ τῶν posuit. οὐκ τῶν λύχνων dictum ut οὐκ τῶν ὀρνέων Av. 13. De Hyperbolo λυχνοποιῶν vide Pac. 690.

πλεῖν ἢ τέλαιντα πολλά] Vitiosum videbatur Ernestio: nam πλεῖν ἢ desiderare numerum certum. Qui non videtur cogitasse dicta hyperbolica non esse ubique ad dialectices normam exigenda. Similiter Demosthenes p. 846, 23. μαρτυριῶν πλεόν ἢ πάνιν πολλῶν.

1066. ἀλλ' οὐ (οὐ om. quattuor codices recentes) μὰ Δί' οὐ μάχαιραν] Scribendum ἀλλ' οὐ μὰ Δία μάχαιραν cum Elmsleio.

1067. γ' R.V. alique. Vulgo δ'.

1073. καχασμῶν R. ex glossemate. Reliqui libri et scholiasta κυχλισμῶν, quod revocandum.

1075. πάρεμι] πάρεμι δῆτ' libri aliquot, qui εἶεν extra versum posuerunt.

φύσεως] φύσεος Bentleius et Elmsleius in *Edinburgh Review* fasc. 37. p. 86. Qua genitivi forma Aristophanes utitur in carminibus melicis Vesp. 1282. 1458. et in trimetro Pluti 1044. τέλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος ἧς ὑβρίζομαι. Nostro loco probabile est poetam anapæstum admittere quam φύσεος cum ictu in syllabam secundam cadente ponere maluisse.

1076. κᾶτ' ἐλήφθης] Codices plurimi et Ald. κατελήφθης.

1080. ἡδίκηκας] ἡδίκησας libri nonnulli.

εἴτ' εἴτ' οὖν V.

εἰς] εἰς R.

1081. ὦν V. ἦττων post γυναικῶν collocant R.V.

ἐστι] τε R.V.

1083. ῥαφανιδωθῆ] γε addunt codices recentes et Ald., omit-
tunt R.V. aliique. De pœna adulterorum vide schol. Pluti
168.

πιθόμενος Kusterus. Libri πιθόμενος.

σοι omittunt duo codices recentes. Quæ correctoris metrici
conjectura est qui γε πιθόμενος servavit.

1082. Sic Jovis exemplo animum suum confirmat *Chærea*,
ut puellæ, cui custos additus fuerat, vim inferat, apud Teren-
tium in Eunuchis 3, 5.

Dum apparatur, virgo in conclavi sedet
Suspectans tabulam quandam pictam, ubi inerat pictura hæc ;
Jovem
Quo pacto Danaæ misisse aiunt quondam in gremium imbrem
aureum.

Egomet quoque id spectare cœpi ; et quia consimilem luserat
Jam olim ille ludum, impendio magis animus gaudebat mihi,
Deum sese in pretium convertisse, et per alienas tegulas
Venisse clanculum, per pluviam fucum factum mulieri.
At quem deum ? qui templa cœli summa sonitu concutit.
Ego homuncio hoc non fecerim ? ego vero illud fecerim ac lubens.

BRUNCK.

1086. ἂν om. R.V.

1088. ἀδίκον personam ante τί ponunt R.V.

1089. Rhetores et causarum patronos, ut cinædos sæpe per-
stringit. Vide ad Conc. 113. In Acharn. 714. ψηφίσασθε χω-
ρισ εἶναι τὰς γραφὰς, ὅπως ἂν ἦ | τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς
ὁ ξυνήγορος | τοῖς νέοις δ' εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, χῶ Κλεινίου.
BRUNCK.

1090—1094. om. V.

1091. τραγικοῦ] Schol. εἰς Φρύνιχον φασὶν αὐτὸν ἀποτείνειν
τὸν τραγικὸν χορευτὴν· ἐπεὶ διεβάλλετο ἐπὶ μαλακίᾳ διὰ ποικιλίαν
σχημάτων. Sed bene observat Berglerus ad Agathonem etiam
hæc referri posse, cui Mnesilochus in Thesm. ait v. 200. καὶ
μὴν σύ γ', ὦ καταπύγον, εὐρύπρωκτος εἶ, | οὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ
τοῖς παθήμασιν. BRUNCK.

1093. δημηγοροῦσι δ' R. Legebatur καὶ δημαγωγούσ', καὶ in
libris quibusdam omisso.

1100. om. R.V.

1102. τί δῆτ' ἐρεῖς om. V.

ἡπτήμεθ'] ἡπτώμεθ' Ald. et pauci codices. In quibusdam codicibus Phidippidæ persona est ante ᾧ κινούμενοι, in aliis ante πρὸς τῶν θεῶν posita est. Quam diversitatem ex suis quoque codicibus memoravit scholiasta.

κινούμενοι] Scribendum βινούμενοι. Quæ forma alibi non raro codicum auctoritate est restituta.

1103. θοῖμάτιον] Pallium transmittit, quo expeditior ad ipsos transitus sit. Sic recte interpretatur scholiasta.

1105. πότερα R.V. Vulgo πότερον.

ἀπάγεσθαι V. aliique nonnulli. Vulgo ἐπάγεσθαι.

1106. σοι] Libri aliquot τὸ, quod in aliis metri caussa in τοῦ vel σοῦ vel δῆ est mutatum.

1107. στομάσεις] στομώσης R.V.

θᾶτεραν] Aliquot libri θατέραν.

1110. οἶαν] οἶον R.V.

1112. Strepsiadi tribuunt R.V: reliqui codices et Ald. Phidippidi. Egrege hic versus convenit Strepsiadi, qui post ea quæ in schola ipse est expertus, diffidere quidem cœpit Socrati, sed nihilominus filium erudiendum ei tradit, quoniam metu creditorum in angustias compulso ultima hæc est spes salutis. Spectatoribus autem poeta his Strepsiadis proximisque chori verbis subindicat qui sit exitus fabulæ futurus.

μὲν οὖν ἔγωγε R.V. Sic Vesp. 953. κλέπτῃς μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης. Legebatur μὲν οὖν οἶμαι. Codices plerique μὲν οὖν οἶμαί γε, unus μὲν οὖν οἶομαί γε, alius μὲν οὖν ἦδη. Quæ librariorum interpolationes sunt verum hunc Phidippidis personæ accommodantium.

1114. Totum versum choro recte tribuit Ald., Phidippidi R.V.

χωρεῖτε] χῶρει R.V. et Mutinenses tres cum Aldo. Correxit ex duobus codicibus Brunckius, cujus hæc est annotatio, "Hic " et sequens versus vulgo tribuuntur choro, hunc in modum " scripti: Χῶρει νῦν" οἶομαι δὲ | Σοὶ ταῦτα μεταμελήσειν. Ver- " sus distinxi et personis divisi [Σω. χωρεῖτε νῦν. Φειδ. οἶμαι δέ " σοι | ταῦτα μεταμελήσειν.] ut est in A. ubi scriptum χωρεῖται " νῦν. Emendate in D. χωρεῖτε νῦν. In D. ante χωρεῖτε nulla " posita est persona, omnibus adolescenti continuatis. Sic etiam " est in meo, ubi male scriptum χῶρει. In C. duo hi versus

“ ineptissime Strepsiadi tributī. In D. et in meo, ut in A.
 “ scriptum est οἶμαι, non οἴομαι. In cod. Regio quarto duo hi
 “ versiculi Phidippidæ continuati, hac scriptura: χῶρει νῦν,
 “ οἶμαι δέ σοι—.”

νῦν] νῦν libri.

σοι] σου V.

1115. τοὺς κριτὰς] Similis ut hic iudicum benevolentiae cap-
 tatio est in Avibus 1102. seqq. HERMANN. In Ald. præ-
 fixum ἐπίρρημα. Est enim hæc parabaseos pars.

1116. ἡμεῖς R.V. Vulgo ὑμῖν.

1117. νεᾶν] νεοῦν libri deteriores. Photius p. 290, 20. νεᾶν :
 οὐ νεοῦν τὴν γῆν· καὶ νεατὸν Ξενοφῶν, οὐ νέωσιν. Εὐπολὶς Αἰξίν·
 Ἐπίσταμαι γὰρ αἰπολεῖν, σκάπτειν νεᾶν φυτεύειν. Hesychius,
 νεᾶν (codex νᾶϊαν) : νεάσαι γῆν. ubi Musurus νεοῦν posuit.

1119. τὸν καρπὸν τε καὶ τὰς ἀμπέλους] Legebatur τὸν καρπὸν
 τεκούσας ἀμπέλους. Coraüs ad Plutarchum vol. 5. p. 352. “Οτι
 δὲ οἱ παλαιοὶ κυρίως καρποὺς ὠνόμαζον τοὺς σιτικούς καὶ ἀντιδιέ-
 στελλον αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἐκ τῶν λοιπῶν φυτῶν καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς
 τὰς σταφυλὰς καὶ τὸν ἐξ αὐτῶν οἶνον, ἔστι μυρία παρασχέσθαι
 μαρτύρια. αὐτίκα Ἀριστοφάνης (Ἐκκλησ. 14.) λέγων

στόας τε καρποῦ βακχίου τε νάματος

πλήρεις,

οὐδὲν ἕτερον λέγειν βούλεται ἢ στοὰς σίτου καὶ οἶνου πλήρεις.
 ὅθεν ὠρμημένος διώρθωκα πάλαι ἕτερον Ἀριστοφάνους χωρίον ἀντὶ
 τοῦ βαρβάρου

εἴτα τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους φυλάξομεν,

γράφων

εἴτα τὸν καρπὸν τε καὶ τὰς ἀμπέλους φυλάξομεν.

ὡσαύτως καὶ Πλούταρχος (Πότερ. ὕδωρ ἢ πῦρ χρησिम. §. 7.) κυρίως
 χρησάμενος τοῖς ὀνόμασιν εἴρηκε “ Νυνὶ δὲ τοῦτο μὲν παρ’ Ἰνδῶν
 “ ἀμπελον τοῖς Ἑλλησιν, ἐκ δὲ τῆς θαλάσσης ἔδωκεν.” Verissime
 hæc Coraës: neque enim satis est ut agros novantibus auxilio
 se esse futuras Nubes polliceantur, sed illud inprimis dici debe-
 bat, curaturas se esse ne fruges aut siccitate nimia aut pluvia
 pessumdarentur.

1120. ἄγαν] ἄγαν γ’ Ald. et aliquot codices.

1122. προσχέτω Bentleius. Legebatur προσεχέτω. Vid. ad
 v. 575.

πέίσεται] πῆσεται Mutinensis unus. Quæ novitia futuri for-

ma est, ab scriptoribus veteribus, quibus sæpe intulerunt librarii, non magis usurpata quam *πήσας*, quod Æschyli codices præbent Agam. 1624.

1124. *ήνικ' ἂν γὰρ*] *ήνικα γὰρ* R.V.

ἐλαῖαι] Codices *ιλαῖαι* vel, ut R.V. *ἐλαῖαι*.

1128. *ξυγγενῶν*] *συγγενῶν* V.

1129. *τὴν νύκτα πᾶσαν*] Ad nocturnam sponsæ deductionem respici monet Wakefield. *Silvæ crit.* vol. 5. p. 43. BECK.

1130. *ἐν Αἰγύπτῳ*] Scholiasta, *ἐπεὶ μὴ ὕειν δοκεῖ αὐτόθι, ὥς Ἡρόδοτος* (3, 10.).

ῶν] *ἂν* Suidas in *βουλήσεται* in editionibus veteribus, vitiose. *ῶν* ex codicibus restituit Gaisfordius.

1134. *ἔστ' ἔνη* A. aliique nonnulli. Alii *ἔσθ' ἔνη*, quod habet R. Vulgo *ἔσθ' ἔνη*, quod est in V. De *ἔνη καὶ νέα*, tricesima mensis die, copiose exponit scriptor lexici rhetorici in appendice ad Photium p. 668. et Harpocratio. V. Ideleri *Manuale chronologiæ* vol. 1. p. 266.

1135. *ῥμνσ'*] In aliquot codicibus *ῥμνς* scripserunt librarii, qui non intellexerunt quod sequitur *φησί* ita esse in fine sententiæ adjectum quasi non præcessisset *ῥμνσι*. De qua ratione dixi ad v. 759.

1136. *πρυτανεί'*] Vid. ad v. 1180.

1137. *μέτρῳ ἅπα* Porsonus. Legebatur *μέτριά τε*, quod est in R.V. In Cantabrigiensi tertio adscriptum gl. *τινά*. Alius Dobræi codex *μέτρῳ ἅπα* (sic) cum gl. *ὀλίγα τινά*. Et sic Barroccianus quoque 42. et Mutinensis unus.

1139. *ἀναβαλοῦ μοι*] *ἀναβαλοῦμαι* V.

1141. *δικάσασθαι* Kusteri editio. Codices, ut videtur, omnes *δικάσασθαι*. Vid. ad v. 35.

1146. *τουτονὶ*] Saccum farinæ recte videntur intelligere scholiastæ, collato v. 669. *διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον*.

1147. *ἐπιθανμάζειν*] Lexicon rhetoricum in appendice ad Photium p. 669, 27. *ἐπιθανμάζειν*: *δώροις δεξιῶσθαι*. Ἀριστοφάνης, ἐ. τὸν δ. *ἀποθανμάσαι* memoria lapsus posuit Eustathius p. 912, 58.

1153. *κἂν παρῶσι*] *κἂν παρήσαν* A. aliique pauci.

1154—1164. Utitur metris tragicis. Primorum versuum forma hæc est

ο ὀ ὀ — — | ο ὀ ο — ο —

1154. βοάσομαί τ' ἄρα R. aliique pauci. Alii βοάσομαί γ' ἄρα. Legebatur βοάσομ' ἄρα. Versum ex Peleo Euripidis sumptum esse annotavit scholiasta.

1155. ὀβολοστάται in genere hic de *fæneratoribus* dicitur sicut ap. Lysiam ab Harpocrate memoratum et ap. Antiphanem Athen. 3. p. 108. ὀβολοστατικὴ *ars fænerandi* Aristot. Polit. 1, 10. Hesych. ὀβολοστάτας τοὺς δανειστὰς ἔλεγον. Inde vero ὀβολοστάται dein ab Atticis dicti *viles numularii*, qui obolos in diem, et quod monuit Salmas. de usur. p. 581. egenis pro usura fænerabantur. Polluce 3, 112. et 115. ὀβολοστάτης et γυνὴ ὀβολοστάτης, ac dein ὀβολοστατεῖν, una cum avaris et illiberalibus et turpem quæstum exercentibus conjunguntur. Quales etiam dicti τοκογλύφοι ac τοκογλυφεῖν. Utrumque conjunxit Lucian. Necyom. c. 2. ἐπιτοκοῦσι, τοκογλυφοῦσι (fænerantur), ὀβολοστατοῦσιν (usuras exigunt): nempe turpe ac vilissimum fænus exercent. SPANH. ὀβολοστάται, omisso ὦ, R.V.

1156. τὰρχαῖα] τὰρχεῖα Ald. et codices multi, non R.V.

1157. ἐργάσαισθ' C, codex unus Dobræi et Suidas in ἰὼ κλάετ'. Vulgo ἐργάσεσθ' consentientibus R.V.

1160. ἀμφήκει γλώττη λάμπων] Versus paræmiacus. ἀμφήκει, quia in utramque partem disputare didicit.

1162. ἐχθροῖς βλάβῃ R.V. aliique. ἐχθροῖς ἀνιαρὸς Ald. et pars codicum. Qui librarii alicujus error est, Pluti, quæ fabula in codicibus Nubes antecedit, versus 561. recordati, παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχυροὶ καὶ σφηκώδεις καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαιοί. Similiter in recentioribus Sophoclis codicibus aliquoties peccatum videre memini.

1163. λυσανίας] Lysanias alias est nomen proprium viri, sed hic alludit ad etymologiam. Sic Ἀριστομάχη Thesm. 806. Στρατονίκη et Εὐβούλη ib. 807, 808. et Λυσίστρατος Lys. 1105. BERG. λύων τὰς ἀνίας interpretatur Photius p. 236, 24. Similiter Sophocles, ab scholiasta citatus, dixit νόστον τὸν νικομάχαν καὶ πανσανίαν.

1164. τρέχων ἔνδοθεν] ἔνδοθεν τρέχων R.V. violato metro dochmiaco.

1165. ὦ τέκνον] Socratis personam præfigunt R.V.

ὦ παῖ R.V. Vulgo ὦ παῖ παῖ. Imitatur locum Euripidis

Hecubæ 172. ὦ τέκνον, ὦ παῖ δυστανοτάτας ματέρος, ἔξελθ' ἔξελθ' οὔκων· ἄϊε ματέρος ἀνδάν, ὦ τέκνον.

ἔξελθ' ἔξελθ' ἔξελθ' Mutinensis unus.

1168. λαβὼν τὸν νιόν] Legebatur σὺ λαβὼν, omissis τὸν νιόν, quod ex R.V. supplevi, in quibus est τὸν νιόν σου. Codex unus Dobræi συλαβὼν, alius συλλαβών. συλλαβών an λαβὼν diceretur nihil intererat: sed τὸν νιόν hic omitti a poeta non magis poterat quam τὴν μείρακα in Pluto v. 1079. νῦν δ' ἄπιθι χαίρων συλλαβὼν τὴν μείρακα.

1169. ἰὼ ἰὼ (ἰὼ ἰὼ codex Harleianus Dobræi) τέκνον] ἰὼ in fine versus repetit V. Mihi totum hoc ἰὼ ἰὼ τέκνον ex superiore ὦ τέκνον confictum ab librario videtur.

1170. ἰὼ ἰὼ] Libri aliquot ἰὼ ἰὼ. Scholiasta codicis Harleiani τὸ ἰὼ καὶ τὸ ἰὼ ἐπὶ χαρᾶς περισπᾶται. Vid. schol. Pac. 317. et Suidam in ἰὼ.

1172. εἰ πρῶτον] πρῶτον μὲν εἰ R.

1173. κἀντιλογικὸς] κἀντίλογος V.

1174. τὸ τί Phidippiδῃ, sequentia Socrati tribuunt R.V.

1178. δὴ οὐ R.V. aliique.

ἐνῆν] ἐνῆν cum spiritu aspero hic et infra libri plerique, inter quos R.V.

1180. εἰς ἣν γε θήσῃν τὰ πρυτανεῖα] Proprie: in quæ (diem) se prytanea (s. sacramentum) mecum deposituros esse aiunt, i. e. se dicam mihi scripturos, vel, in jus me vocaturos esse aiunt. Nimirum πρυτανεῖα ap. Athenienses erat fere idem quod Latini sacramentum vocabant, s. certa pecuniæ summa, quam iudicio inter se contententes tam actor quam reus in iudicio deponere, ea conditione, ut victus non solum partem suam ærario relinqueret, sed etiam victori (cujus sacramentum itidem ærario cedebat) parem pecuniæ summam restitueret. Hanc tantum inter sacramentum Romanorum et πρυτανεῖον Atheniensium puto fuisse differentiam, quod ap. Romanos sacramentum victi tantum ærario cederet, victor autem partem suam reciperet: ap. Athenienses autem tam victoris quam victi πρυτανεῖα ad ærarium redirent: ita tamen, ut (quod diximus) victus victorem indemnem præstaret, pari pecuniæ summa ei restituta. De sacramento Romanorum quod diximus, confirmari potest auctoritate Varronis, qui expresse dicit de

L. L. 4. extr. *Qui iudicio vicerat, suum sacramentum a sacro auferebat: victi ad ararium redibat.* De prytaneis Atheniensium exstat illustris locus ap. Polluc. 8, 38. cuius auctoritate nostra de iis sententia præcipue nititur. Hinc patet, quid h. l. et v. 1136. significet *θεῖναι τινι πρυτανείᾳ*, nimirum proprie, *prytanea cum aliquo deponere; vel sacramento cum aliquo contendere*: per consequens vero, *in jus aliquem vocare*. Hinc v. 1189. comicus *κλήσιω θεῖναι* appellat, quod ante dixerat *πρυτανείᾳ θεῖναι*. KUST. Vid. Matthiæ in Miscellan. philol. vol. 1. p. 261. Boeckh. de œconom. civ. Athen. vol. 1. p. 385.

μοι] μου R.

1181. ἀπολοῦνσ' R.V. Legebatur ἀπολοῦντ'. Ex conjectura correxerat Brunckius collato v. 1256.

αὐθ' οἱ] αὐτοὶ R.V.

1182. γένοιτ'] γίνουτ' R.

ἡμέρα R. Legebatur ἡμέραι.

δύο] δύο R.V. aliique.

1184. αὐτῇ] Libri alii αὐτῇ, alii, ut R.V, αὐτη. Pauci ἡ αὐτῇ.

γένοιτ' ἂν R.V. aliique. γένοιτ' Ald.

1186. δὲ τί] δὲ δὴ (δὴ R.) τί R.V, ex v. 1178. φοβεῖ δὲ δὴ τί, ubi R.V. aliique δὴ omittunt.

1187. Alterum ὁ om. V.

1189. εἰς R.V. Vulgo εἰς.

1190. ἔθηκεν] ἔδωκεν codices quattuor.

εἰς] εἰς libri.

γε R.V. Vulgo τε.

1191. γίνουντο] γένουτο Mutinensis unus.

1192. ἵνα δὴ τί] ἵνα τί δὴ codex Harleianus Dobræi. Quod fortasse corruptum est ex ἵνα τί δὲ—. Conf. ad Pac. 409.

προσέθηκεν] προσέθηκ' Cantabrig. primus.

μέλε] μέλεε libri plures, unus μέλαιε.

1195. ὑπομανιῶν τὴν νουμηνίαν R.

1197. ἀρχαὶ] ἀρχαὶ libri. αἱ ἀρχαὶ Athenæus 4. p. 171 c. qui versus 1196—1200. ex Nubibus prioribus citavit. Τὸν ἐννεν τε καὶ νέαν V.

1198. Glossæ: προτένθαι, λαίμαργοι. προὔτένθενσαν, ἐλαϊμάργησαν, προέλαβον. Hesychius: προτένθαι, λίχνοι προαρπάζοντες. Suidas: προτένθαι, οἱ πρὸ τοῦ καιροῦ τῶν προσφαγίων ἀπογενόμενοι· οἱ προαρπάζοντες, καὶ μεταπιπράσκοντες πλείονος, οἱ νῦν

μετάβολοι καλούμενοι οἱ προλαμβάνοντες τὰ ὄψα, πρὶν εἰς τὴν ἀγορὰν κομισθῆναι. προϋτένθουσιν, προελιχνεύσαντο· προέλαβον τὴν προθεσμίαν, ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν, ἢ ὑπὸ τοῦ κερδαίνειν ἡττώμενοι. προτένθης, ὁ λίχνος. Sed aut ego fallor, aut falluntur quicunque in hoc comici loco nomen προτένθαι eo sensu, nempe pro *gulosis*, vel *propolis*, *cocionibus*, *arilatoribus*, accipiunt. Frigida enim inde oritur sententia. Fuit Athenis collegium, seu cœtus quispiam virorum, quorum officium ad sacra pertinuisse videtur, qui Προτένθαι appellabantur. Hoc manifeste apparet ex Athenæi verbis loco supra citato: εὐρίσκω δὲ καὶ ψήφισμα ἐπὶ Κηφισοδώρου ἄρχοντος γενόμενον, ἐν ᾧ ὥσπερ τι σύστημα οἱ Προτένθαι εἰσὶ, καθάπερ καὶ οἱ Παράσιτοι ὀνομαζόμενοι. Ad istos Προτένθας, quos ab iis qui Atticas antiquitates illustrarunt, neglectos fuisse doleo, certo certius est comicum respicere. Vide Sam. Petiti Leg. Att. p. 274. Nominis etymon tradit Eustathius ad Ἰλ. p. 720, 19. προτένθης, ὁ ἐκ τοῦ τένδω γίνεται, τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, δηλοῦν τὸν προγεύστην. Idem ad Odyss. p. 1874, 31. ἐκ τοῦ τένδειν, ὅπερ ἐστὶν ἐσθίειν κατὰ τὸ, (Hes. ἔργ. 524.) ὃν πόδα τένδει, τὸν προτένθην ἐποίησαν, ὅς ἐστι προγεύστης. BRUNCK.

γὰρ om. R.V.

ποιεῖν V. ποεῖν R. Legebatur παθεῖν.

1199. ἴν' ὥς] ὅπως R.V. aliique. In Dorvilliano ad ἴν' ὥς glossema est adscriptum ὅπως λίαν.

1203. ἀριθμός] Eurip. Heracl. 997. εἰδὼς μὲν οὐκ ἀριθμὸν, ἀλλ' ἐτητύμως | ἄνδρ' ὄντα τὸν σὸν παῖδα. Horatius Epist. 1, 2, 27. Nos numerus sumus et fruges consumere nati. BERG. πρόβατ' om. R.

νενησμένοι R.V. aliique et Suidas in ἀμφορεαφόρους et νενημένην, ubi recte interpretatur ματαίως κέραμοι σεσωρευμένοι, i. e. inutilis supellex. Vulgo νενασμένοι. Conf. ad Eccles. 838.

1206. Iterum metris lyricis utitur, quemadmodum jam v. 1154. fecerat. Στρεψιάδες per jocum dictum esse pro Στρεψιάδη annotavit scholiasta.

1207. τ' om. V.

1208. τρέφεις R. aliique pauci. Vulgo ἐκτρέφεις.

1213. εἰσάγων R.V. aliique. Vulgo εἰσαγαγών. Ita ἐξαγαγὼν pro ἐξάγων vitiose scriptum in libris omnibus Eq. 282.

1214. ΠΑΣΙΑΣ] δανειστής R. hic et posthac.

προϊέναι] Promittere, prodere, i. e. credere, ut recte interpretatur scholiasta.

1215. ἦν εὐθὺς] Scribendum εὐθὺς ἦν cum R.V.

1216. ἀπερυθριᾶσαι R.V. aliique. Vulgo ἀπερυθριᾶσαι γε.

ἀπερυθριᾶσαι] Glossæ: ἀπερυθριῶ depudescō, derubescō, i. e. ruborem pudoris indicem depono. Suid. exponit ἀπαναιοσχυντῆσαι, de quo v. vid. Not. ad Alciph. Epist. 1, 33. Heliodorus 8. p. 370. λαμβάνειν μὲν οἰόμενοι καὶ ἐρυθριῶσιν, ἀλίσκόμενοι δὲ ἀπαναιοσχυντοῦσι. Dicit igitur danista, satius futurum fuisse, si tunc quum primum peteretur ab ipso pecunia, denegasset; nam nunc non cogeretur hominem popularem flagitationibus suis sibi infensum reddere. BERG.

1217. ἔνεκα R.V. aliique. Vulgo οὐνεκα. Conf. ad v. 238.

1218. κλητεύουσιν] *Ut testis mihi sis, eum a me in jus vocatum.* Vide Suidam h. v. Hesych. Harpocr. Etym. M. Duckeri. V. Ruhnken. ad Timæum p. 160. ἔλκω σ' ἐκκλητεύουσιν R. ἔλκω σ' ἐγκλητεύουσιν V.

1220. ἀτὰρ οὐδέ ποτέ γε (γε om. V.) τὴν πατρίδα καταισχυνῶ] Hoc ironice dicit, quasi res quædam esset præclara, quod Athenienses assidue in foro litigent, a quorum ingenio negat se discessurum danista, ne dedecori sit patriæ, quod fieret scilicet, si Strepsiadem dubitaret in jus vocare. Ita in Av. 1451. sycophanta non vult honestam aliquam artem exercere, veritus ne melior fiat, quam fuerint majores sui et sic genus suum dedecoret; τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ κ. τ. λ. BERG.

1221. καλοῦμαι] Id est καλέσομαι.

*1224. δώδεκα μνῶν] Vid. v. 22.

1225. ψαρὸν] Hesych. ψαροί: ποικίλοι, εἶδος χρώματος. De quo v. Stephani Thesaurum.

1226. ὅν R.V. aliique plurimi. Pauci οὐ cum Aldo.

1228. Στρ. μὰ] Legebatur τὸ χρέος. Στρ. μὰ. τὸ χρέος omitunt sex codices Dobræi aliique, servant R.V.

μὰ τὸν Δί' Baroccianus A. B. et Cantabrig. tertius. μὰ Δί' vulgo et R.V. In codice Dorvilliano interpolatum μὰ Δί' οὐδέ ποτ', οὐ γὰρ—.

οὐ γὰρ] οὐ δῆτ' οὐ γὰρ codices aliquot, non R.V.

τότ'] ποτ R.V.

1231. ἄλλ' om. R.V. In aliis quibusdam scriptum τί γὰρ ἄλλο γ' ἂν vel τί γὰρ ἂν ἄλλο γ'.

1232. ταῦτ' ἐθειλήσεις] ταῦτα θελήσεις V.

1233. Στρ. ποίους θεούς; R. Legebatur continuata Asiae oratione ἔν' ἂν κελεύσω ἰγώ σε; Στρ. τοὺς (τοὺς om. V. aliique nonnulli) ποίους θεούς; Similiter apud Sophoclem Antig. 1281. et versu monometro inter trimetros posito τί δ' ἔστιν αἶ; trimetrum fecerunt librarii τί δ' ἔστιν αἶ κάκιον ἢ κακῶν ἔτι; apud Euripidem autem Iphig. Aul. 1133. ἔχ' ἥσυχος in libris quibusdam omiserunt. Monometro ἀλλ' οὐ σχολή in Acharn. 407. utitur Aristophanes.

1234. τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ] Nempe juxta Solonis legem, qua per *tres deos* Athenis jurare jubebantur, ut ea de re præter Hesychium, Pollux 8, 142. et quidem, quod ibi dicitur, per τρεῖς θεοὺς, Ἰκέσιον, Καθάρσιον, Ἐξακεστήριον, quæ tamen erant tria unius Jovis nomina. Idem vero, sed ut de tribus aliis distinctis numinibus et tamquam lege jam ante Solonem a Dracone lata, observatum olim legi in scholiis Voss. cod. ad Hom. Il. O, 36.: διὰ τριῶν ἔθος ὀμνύναι, ὥς Δράκων ἔταξε, Δία, Ποσειδῶνα, Ἀθηναίᾳ οἱ δὲ Δία, Ποσειδῶνα, Δίημιτραν ὥς δὲ Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ Τιμοκράτους, nempe in jurejurando Heliastarum p. 470. [p. 747. Reisk.] cujus oratoris verba haud omisit Petitus de Leg. Att. p. 349. [438. Wess.] Ad hunc vero Atheniensium morem, sed memoratis præter Jovem duobus aliis numinibus respicit Plato Leg. 11. p. 936. ubi de eo dicitur, qui ad testimonium ferendum est in curiam citatus: εἰς δὲ εἰδέναι μὴ φῆ, τοὺς τρεῖς θεοὺς, Δία καὶ Ἀπόλλωνα καὶ Θέμιν ἀπομόσας, ἣ μὴν μὴ εἰδέναι, ἀπαλλαττέσθω τῆς δίκης. Qua ratione factum vidimus v. 627. ut Socrates per tria itidem nomina jurare dicatur, Ἀναπνοῆν, Χάος et Ἀέρα, sicut alibi per Canem, Anserem et Platanum; qui tamen ap. Platonem tres agnosceret potissimum Atheniensium deos, Jovem, Apollinem et Minervam. Unde etiam per tres illos deos jurantem cernimus Demosth. in Mid. p. 373. [p. 578. Reisk.] νῆ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Ἀθηναίᾳ, et quidem, quod ait ibi Ulpian. ὥς τῶν ἄλλων ἐξοχωτάτους. Idem tamen orator per Jovem, Apollinem et Cererem jurat adv. Callipp. p. 680. [p. 1238. et Aristophanes Eq. 941.] Adde Athenis in Ardetto juratum per Apollinem Πατρῶν, Cererem, ac Jovem Βασιλέα, juxta Poll. 8. c. 12. SPANH.

1235. καὶ R.V. Tum προκαταθείην V. aliique nonnulli.

“Vulgatum verum est: sacramento, quod deponendum est,
“addiderim tres obolos, ut liceat jurare.” ERNESTI.

γ' om R.

1236. ἐνεκ'] Libri aliquot οὐνεκ'. Vid. ad v. 238.

1237. ἀλσὶν διασμηχθεῖς] Recte unus ex scholiastis, ὥς ἐπὶ
κεράμφῃ ἢ ἀσκῷ τὸν λόγον ποιεῖται, οἵτινες σμηχόμενοι ἀλσὶ βελ-
τίονες γίνονται· ἅμα δὲ ὅτι τοὺς ὑπὸ μέθης παραφρονοῦντας ἀλσὶ
καὶ ἐλαίῳ διαβρέχουμεν καὶ ὠφελοῦνται. Quem morem tangit
Libanius vol. 4. p. 991, 27. τοὺς γὰρ παραφρονοῦντας δι' οἶνον
ἐλαιον πέφυκεν εἰς νοῦν ἐπανάγειν. ubi Aristophanis locum com-
paravit Federicus Morellius. De verbo διασμηχθεῖς dixit Lo-
beck. ad Phrynich. p. 253. In διαμιχθεῖς corruptum est apud
Chæroboscum in Bekkeri Anecd. p. 1316. Ibidem ὄνοιτο
scriptum pro ὄναιτ'.

1238. ἐξ χάσας χωρήσεται] Antiphanes comicus ap. Athen. 12.
p. 552. τοῦτον οὖν δι' οἶνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος ἀσκὸν
καλοῦσι πάντες οἱ ἐπιχώριοι. Sic et danistam videtur Streps.
ridere, non solum tamquam crassum, verum etiam tamquam
multum vini. In Ach. 1001. ἀσκὸν Κτησιφῶντος· ubi scholia:
ὥς παχὺς καὶ προγάστωρ ὁ Κτησιφῶν κωμῳδεῖται. BERG.

χάσας] Libri vel χοᾶς vel χοᾶς. Utrumque legit scholiasta.

1240. θαυμασίως] γ' addit A.

1243. εἴτ'] εἴτε γ' A. C. D. R. V. et Dorvillianus.

μοι om. R. V. alique nonnulli. δὴ duo codices Dobræi.

1246. μοι R. σοι V. alique et Ald. In Harleiano uno est
σοι δοκεῖ μοι.

1247. ἀπαιτῶν] Codices ἀπαιτῶν, quod est in R. V, vel ὠπαι-
τῶν vel ὁ 'παιτῶν.

1250. Idem versus 118. Male hic aliquot codices et Ald.
οὐδ' ὀβολὸν ἂν οὐδενί.

1254. καὶ τοῦτ'] Libri quidam deteriores καίτοι γ'.

1256. καὶ προσαπολεις V. καὶ προσαποβαλεις R. et duo co-
dices Dobræi. Legebatur προσαποβαλεις sine καί: quod re-
vocandum.

1260. ἕα] Libri aliquot ἕα ter repetitum Amyniæ tribuunt.

τίς οὐτοσί ποθ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν] τίς ἔσθ' ὁ θρηνῶν οὗτος R. V.
Quæ librarii conjectura est senarium ab ἕα incipientem utcun-
que restituentis.

οὐ τί που A. D. R. V. Vulgo ἦ τί που. Scholiasta Dionis

Chrys. vol. 2. p. 651. τὸ μὴ οὖν ἀντὶ τοῦ ἄρα· ἔστι δὲ ἐρωτημα-
τικὸν, ὥς ἐνταῦθα καὶ παρ' Ἀριστοφάνει, μὴ οὖν τῶν Καρκίνου τις
δαιμόνων ἐφθέγγετο. Qui codicis sui glossema pro verbis poetæ
usus est more novitiorum grammaticorum, de quo dixi ad
Soph. Antig. 324. Neque enim hac lectione uti velim ad con-
jecturam οὐ τι μὴ, quod legitur Eccles. 756.

1261. τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων] δαιμόνων pro παῖδων, inquit
schol., παρ' ὑπόνοιαν. Quoniam tragicorum more dixisset, ἰὼ
μοι, μοι; nempe ut ap. Soph. quoque Ajac. 897. 946. 948.
Eurip. Electr. 1167. et alibi. Erant autem Carcino, tragico
poetæ, tres filii, ex quibus duo erant tragici saltatores, unus
poeta tragicus. Aut proprie accipiendum δαιμόνων K., quia
Carcinus introduxerit alicubi deos ita lamentantes, ut danista
h. l., ut in iisdem est scholiis. BERG. Conf. schol. ad Pacis
v. 781.

1263. Idem versus Acharn. 1019.

1266. Notus Tlepolemus Herculis e captiva muliere filius,
de quo sic Homerus in catalogo: Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ'
ἐνὶ μεγάρῳ ἑυπύκτῳ, | αὐτίκα πατρὸς ἐοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα |
ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὅζον Ἄρηος. Argumentum hoc trac-
taverat vel Carcinus vel ejus filius Xenocles in quadam tragœ-
dia, ad quam alludit comicus, et unde videtur ista παρωδήσαι,
ἰὼ μοί μοι, ἀνὴρ κακοδαίμων, et ὦ σκληρὲ δαῖμον—quæ postrema
desumta sunt ex iis quæ Alcmena dicebat, audita fratris sui
morte. Ideo Strepsiades iisdem verbis fortunas suas conque-
rentem Amyniam percunctatur: *Quid tandem tibi mali fecit
Tlepolemus?* BRUNCK.

δαί σε Τληπόλεμος] δέ σε τληπόλεμος V. aliique non pauci:
unde in Dorvilliano et Cantabrig. tertio interpolatum τί δὲ
Τληπόλεμός σε πόποτ' εἴργασται κακόν.

ποτ'] πόποτ' V.

1269. ἄλλως τε (γε R.V. et quattuor alii codices) μέντοι καὶ
κακῶς πεπραγότε] Abest hic versus ab duobus nullius pretii co-
dicibus. μέντοι καὶ pro καὶ μέντοι dictum ut πρὶν ταῦτα καὶ φρά-
σαι μοι pro καὶ ταῦτα πρὶν φράσαι μοι in Pluto v. 259.

1271. γ' ἐμοὶ] γέ μοι R.V.

1272. ἱππους] γ' addunt libri pauci.

1273. ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών] Dicitur proverbialiter ἀπ'
ὄνου πεσεῖν de imperito homine, quasi qui nec asinis uti possit,

nedum ut equis, ut notat scholiasta. BERG. V. Zenob. 2, 57.

1275. ὑγιαίνεις] ὑγιαίνεις quattuor codices, quorum tamen in uno est gl. ὑγιῶς ἔχεις.

1276. ὥσπερ] Pac. 234. καὶ γὰρ ὥσπερ ἡσθόμην καὶ τὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας.

1277. προσκεκλήσεσθαι γέ μοι] προσκεκλήσθαι μοι δοκεῖς R.V. aliique nonnulli, ex conjectura librarii qui verbo δοκεῖς ex superiore versu repetito locum facere vellet. Similem interpolationem notavimus v. 1260. Verissima est scriptura vulgata, quam in libro suo invenit Suidas in προσκεκλήσεσθαι.

1278. ἀποδώσεις] Scribebatur μὴ ᾽ποδώσεις (ἀποδώσεις R.). Veram crasis exprimendæ rationem libri antiqui non raro servarunt in μὴ ἀλλά particulis in μάλλὰ contractis.

1279. et 1288. αἰεί R.V. Vulgo αἰεί.

1280. ταυτὸ] Libri pauci αὐτό.

τοῦθ'] τὸ θ' R.

1282. οὐδέ] οὐδέν R. V.

1285. Male in libris quibusdam comma post τὰργυρίου positum.

1286. ἀπόδος γε] Scribendum ἀπόδοτε ex R.V. Strepsiadem ejusque filium dicit.

1295. ποιῆσαι] ποιῆσαι R.

1296. ἀποδιώξει Elmsleius ad Acharn. 278. Libri ἀποδιώξεις. ἀπὸ] ἐκ R.V. aliique et Ald., male. Vid. Vesp. 456. Pac.

1221.

1297. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι testi tribuebantur. Correctum ex A. B. D. R. V.

1298. σαμφόρα] σαμφόρα aliquot codices. πασία R.V. Quorum V. sæpius in hoc colloquio Pasix tribuit quæ Amyniæ sunt.

1299. ἄξεις] Libri multi ἄξεις.

ἐπιλω] ἐπὶ ἄλω R. ἐπὶ ἄλλων (γρ. ἐπὶ ἄλω) V. Aliorum librorum vitia sunt ἐπὶ ἄλω (quod in plurimis est), ἐπὶ ἄλω, ἐπὶ τ' ἄλω, ἐπεὶ γ' ἄλω. Alia verbi forma φιαλεῖν utitur in Vesp. 1348. in Pace 432. ad quos locos v. schol.

1301. σ' ἄρα] σ' paucis in libris omissum, in duobus recentibus ἄρα σε scriptum.

1308. λήψεται τι] Hermannus. τι λήψεται A. C. et Mutinensis primus. Vulgo omissum τι.

1309. σοφιστήν * | * ὦν] Lacunam recte explere videtur Reisigius σοφιστήν ἴσως | ἀνθ' ὦν.

1310. λαβεῖν κακόν τι vel κακὸν λαβεῖν τι, quod præstat, Hermannus. Libri τι κακὸν λαβεῖν.

1312. ἐπέζει] Legebatur ἐζήτει. ἐπεζήτει R.V. aliique.

1314. γνώμας] τ' addunt R.V. et Ald.: omittunt A. B. et Dorvillianus.

1319. ἴσως δ', ἴσως—Sic tres codd. [R.V. aliique.] In C. ut in impressis, particula adversativa perperam omissa.—βουλήσεται. Superscripta glossa in D. ἐπὶ (scr. ἐπεὶ) μείζω κακὰ πείσεται, ἢ φέρειν οἶός τε εἶναι. Glossam hanc in textum intulit librarius cod. C. in quo sic scripti et distincti versus: οἷσπερ ἂν ξυγγένηται. ἐπεὶ μείζω κακὰ πείσεται | ἢ φέρειν οἶός τ' εἶναι καὶ λέγει παμπόνηρα | ἴσως ἴσως βουλήσεται κᾶφωρον αὐτὸν εἶναι. BRUNCK. Glossema illud etiam V. aliique nonnulli habent, quorum in uno librarius, qui poetæ verba legere sibi videretur, supra scripsit μείζονα μέλλει παθεῖν παρὸ ὑπομένειν δυνατὸς εἶναι.

1329. οἷσθ' ἴσθ' Ald. et aliquot codices.

καὶ in V. aliisque nonnullis omisum: unde δὴ interpolatum in Ald. et codicibus quibusdam.

1331. ῥόδοις] Conf. v. 910.

1332. ὥς] ὥστ' V.

1338. μέλε] μέλεε vel μέλαιε codices Dobræi.

1340. μέλλεις] μ' addunt A. C. D. aliique, non R.V.

ἀναπείσειν] ἀναπαίθειν A. aliique pauci.

1344. λέξεις] λέγεις R. et unus Dobræi.

1347. 'πεποίθειν Dawesius. πεποίθει R. πέποιθ' V. aliique. Vulgo πέποιθεν.

1349. 1350. Intactam reliqui Ravennatis Venetique libri et distinctionem versuum et scripturam ab aliis aliter, sed parum probabiliter, correctam. Postrema ista ἐστὶ τὰνθρώπου non improbabile est delenda esse, excidisse autem tot syllabas quot ad integritatem utriusque versus opus est. Alter versus fortasse fuit δῆλον δὲ τὸ λῆμα. Vulgo hæc sic interpolata leguntur ἀλλ' ἐσθ' ὅτ' θρασύνεται δῆλόν γε τὸ | λῆμ' ἐστὶ τὰνθρώπου: unde Bentleius λῆμ' ἐστὶ τὸ τὰνδρός. γε om. R. V. aliique nonnulli.

1352. ἦδη] ἦδει Dorvillianus.

λέγειν χρῆ] χρῆ λέγειν Baroccianus 43. et Harleianus Dobræi. Idem codices et Mutinenses duo πρὸς τὸν χορόν. In Cantabr. tertio τὸν ab interprete adscriptum.

1353. πρῶτον] τοπρῶτον Ald. et aliquot codices.

1354. εἰστιώμεθ'] ἐστιώμεθ' R.V.

1356. Κρῖον] Hermannus. Scribebatur κριόν. Κρῖος recte scribitur apud Herodotum 6, 50. De Simonidis carmine in Crium Æginetam vide annotationem ad scholia.

ἐπέχθη] Codicum quorundam vitia sunt ἐπαίχθη, ἐπήχθη, ἐπλέχθη.

1357. εὐθὺς] εὐθὺς V. aliique nonnulli: unde in recentioribus quibusdam et Ald. interpolatum εὐθὺς ὥς.

1358. κάχρυσ] Quattuor codices [aliique] κάγχρυσ. Gl. πεφρυγμένας κριθάς. Mulieres in pistrino molentes cantu laborem fallebant, erantque iis peculiares quædam cantilenæ, ἐπιμύλιοι ᾠδαὶ dictæ. Harum exemplum e Plutarcho [Moral. p. 157 d.] enotat Casaubonus ad Athenæum 14, 3. Ἄλει, μύλα, ἄλει· καὶ γὰρ Πιττακὸς ἀλεῖ, μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων. BRUNCK. Vide Athen. 14. p. 618 d.

1359. χρῆν σε τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι Bentleius. Legebatur χρῆν σέ γ' ἄρα τύπτεσθαι καὶ πατεῖσθαι. Quæ futilis est conjectura correctoris metrici, qui quum scriptum invenisset χρῆν σε τύπτεσθαι καὶ πατεῖσθαι neque animadvertisset τε particulam excidisse, duplicem huic versui intulit corruptelam. Nam et γ' ἄρα posuit imperite et infinitivi τύπτεσθαι syllaba ultima brevi usus est recentiorum Græcorum more. Lectionem partim antiquam partim interpolatam exhibent A. D. et (quem τε omittere suspicor) R. χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι. A. quibus Mutinensis primus in eo tantum discedit quod γε pro τε scriptum habet, V. autem duoque alii Mutinenses χρῆν σ' ἄρα (ἄλλα V.) τύπτεσθαι καὶ πατεῖσθαι. Suorum librorum varietatem memorat Dobræus “εὐθὺς ἄρα (primo ἄρα) χρῆν σε τ. 1. “χρῆν σ' ἄρα τ. 3. 5. χρῆν γ' ἄρα τ. 4. (sic) χρῆν σέ γ' ἀρα τ. “2. 6. καὶ πατ. om. 4. τύπ. καὶ π. ceteri quinque, sine τε.”

1360. ὥσπερ εἰ τέττιγας ἐστιῶντα] Libanius vol. 4. p. 625, 13. μὴ πλείω τῶν τεττίγων ἐσθίειν.

1361. τοιαῦτα] τοῖα V.

ἐνδον om. R.V, quidam ante ἔλεγεν ponunt.

νῦν] καὶ νῦν V. aliique pauci.

1362. ἔφασκε'] ἔφασκεν R.

1364. μυρρίνην] Quasi scolion caneret; nam qui in convivio scolion canebat, is myrti aut lauri ramum tenebat manu, ut patet ex illo schol. loco, quem ante adduxi. Ibi autem schol. de scoliis loquitur. Idem fere dicit in Ran. ad 1337. ex Aristoxeno et Phyllide: etiam ad præsentem hunc in Nub. locum ex Dicæarcho. BERG.

1365. εὐθὺς om. V.

1366. ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς] Versus non scriptus, ut opinor, ab Aristophane. Consecutionem sententiarum ut aliquo modo expedirent, Schuetzcius hunc versum post 1364. transposuit in locum vulgato non multo commodiorem, Brunckius autem, codicis cuiusdam glossemate οὐκ ἄσω δηλαδὴ inductus, Strepsiadem hæc ut Phidippidis verba ironice dicta memorare putavit. Quod ineptum est.

1367. ἀξύστατον libri optimi: alii ἀσύστατον cum Ald. Suidas. ἀξύστατον καὶ ἄστατον περὶ Αἰσχύλον λέγει Ἀριστοφάνης, ἀντὶ τοῦ οὐ ξυνεστῶτα οὐδὲ πυκνόν· ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπῶδη· ἢ ἀδιάθετον, ἢ ἀπιθάνως συντιθέντα.

1368. ὀρέχθειν] Gl. κινηθῆναι πρὸς ὀργήν. Homericum est verbum. Eustathius ad Il. ψ, 30. p. 1285, 60. τῶν δὲ Ὀμηρικῶν, τὸ μὲν ὀρέχθαι, μίμημά ἐστι τραχέος ἤχου γινομένου ἐν τῷ σφάξεσθαι βοῦν. Θεόκριτος δὲ (11, 43.) ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι καθ' ὁμοιότητα τοῦ (Odyss. ε, 402.) ῥόχθαι δὲ μέγα κῦμα. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγου καρδίας ἢ λέξις τίθεται, ὥς τὸ κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθαι. Simile est Homericum κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει. BRUNCK.

1371. ὁ δ' εὐθὺς ᾗσ' Εὐριπίδου] Sic bene D. [R. alii que.] Tres alii [et V. et sex libri Dobræi] ᾗσεν Εὐριπίδου. Vulgo ᾗς ἐξ Εὐριπίδου. Utrumque mendosissimum. BRUNCK.

ἐβίνει] Legebatur ἐκίνει.

1372. ἀδελφὸς τὴν ἀδελφήν] Macareus Æoli filius Canacen sororem suam vitiavit, quam ob rem a patre interfectus fuit. Erat hoc argumentum Æoli Euripidei. Ovidius Tr. 2, 384.

Nobilis est Canace fratris amore sui.

Fundus hujus fabulæ est apud Homerum Odyss. κ. initio. BRUNCK. ὁδελφὸς duo codices.

1373. καὶ γὰρ οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην C. et R, nisi quod R. καὶ γὰρ οὐκ ἔτ' scriptum habet, quod servari debebat crasi restituta

καγουκέτ'. Cujus ignari librarii in codicibus aliis aliter interpolaverunt. Proxime ab vera scriptura absunt A.V. alique libri nonnulli καὶ γὰρ δ' οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην (ἐξηνευχόμην) exhibentes, longius alii, quorum D. et Ald. ἐγὼ δέ τ' οὐκ ἤνεσχόμην.

1374. κατ' ἐντεῦθεν] κἀντεῦθεν R.V. et reliqui omnes præter C. Unde in deterioribus quibusdam libris interpolatum κἀντεῦθεν οὖν οἶον εἰκός, vel κἀντεῦθεν οἶον εἰκός ἦν γε.

1375. ἡρειδόμεσθ' A. D. R. V. alique cum Suida in ἔπος et Eustathio p. 1327, 14. Vulgo ἡριζόμεσθ'. “Ἐρείδειν vel ἐρεῖ-
“ δεσθαι dicitur, magno nisu, certatim et cum quadam conten-
“ tione aliquid facere (proprie, *incumbere alicui rei*), per me-
“ taphoram, sumtam a remigibus, qui quum strenue remigare
“ volunt, remis incumbunt. Schol. ad Pac. 25. ἐρείδειν φασιν
“ οἱ Ἀττικοὶ πάν ὅτιοῦν συντόνως γινόμενον. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ
“ τῶν ἐρεσσόντων καὶ ἐπερειδομένων ταῖς κώπαις. Hinc ἐρείδειν
“ pro *avide edere* dicitur Nostr. Pac. 31, pro *subigere* vel
“ *subagitare feminam* Eccl. 612. et Thesm. 495, pro *magno*
“ *nisu aliquid jaculari* Eqq. 625. Non mirum ergo est, eam-
“ dem vocem hic accipi pro, *verbis contendere*, quoniam id
“ magno cum nisu fieri solet. Eustath. loco ante laud. τὸ δὲ
“ ἐρείδεσθαι καὶ ἐν λόγοις γίνεται ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ
“ τὸ, ἔπος πρὸς ἔπος ἡρειδόμεσθα ὁ ταυτόν ἐστι τῷ, λόγοις ἀλλή-
“ λους ἡμειβόμεθα.” KUST. Ran. 914. ὁ δὲ χορός γ' ἡρειδεν
ὁρμαθοὺς μελῶν, ἐφεξῆς τέτταρας. Equit. 627. ὁ δ' ἄρ' ἀναρ-
ρηγνὺς ἔπη τερατευόμενος ἡρειδε κατὰ τῶν ἱππέων. Adde supra
v. 558. πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον. SPANH.

1376. καπέτριβεν] καπέθλιβε R. καπέθλιβεν V. Vulgatam scripturam habet Suidas.

1378. εἶπω] In εἶπον corruptum apud Joannem Alex. *τονικ. παραγγ.* p. 32, 4.

1379. αὖ om. V.

τυπήσομαι] Scribendum τυπήσομαι cum Buttmano Gramm. vol. 2. p. 55.

ἐν δίκη γ' ἂν R.V. alique plurimi. Quod recepi γ' ἂν in γε mutato. Vulgo ἐνδίκως γάρ. Vesp. 508. νῆ Δί' ἐν δίκη γ'.

1382. βρῦν] Ad hunc locum referenda Antiatticistæ glossa p. 85, 28: Βρῦ· ἐπὶ τοῦ πιεῖν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις β'. Quam formam agnoscit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 31, 9: Βρῦ· τὸ ὑποκόρισμα, ὃ ἐστι λεγόμενον τοῖς παιδίοις σύμβολον τοῦ πιεῖν·

ὅπερ ξνιοι σὺν τῷ ο γράφουσι, βροῦ. Ex his facilis est Hesychii glossarum emendatio, Βροῦς· πιεῖν, ubi scrib. Βροῦ, et Βρῦλ· πιεῖν, ubi non Βρῦλλαι cum Musuro, sed Βρῦ vel Βρῦν corrigendum, aut, si verbo usus est Hesychius, Βρῦλαι. Βρῦλλων dixit Aristophanes Equit. 1126.

1384. κακῶν] κακᾶν Ald. et pauci codices.

ἀν οὐκ] οὐκ ἄν R.V.

1385. δ' ἐμέ A. Vulgo δέ με, quod servant R.V.

1388. ἔξω ἐξευγκεῖν (quod recte in aliis 'ευνεγκεῖν scriptum) R.V. ἔξω γ' ἐξευγκεῖν Mutinenses duo. Vulgo ἔξω γ' ἐνευγκεῖν.

1389. ἀλλὰ πνιγόμενος R.V. Vulgo ἀλλ' ἀποπνιγόμενος.

1390. 'ποίησα] 'πόησα R.

1391. τὰς καρδίας πηδᾶν] Imitatus est Philostratus Vit. Apoll. 1, 37. ERNESTI.

1393. ἐξευργασμένος] Excultus doctrina, arte dicendi. ERNESTI.

1395. λάβοιμεν ἂν ἀλλ' οὐδ' ἐρεβίνθου] Emerimus ne erebintho quidem, i. e. nullius pretii erit. Plauti locum Mil. 2, 3, 45. comparavit Brunckius, *Non ego nunc etiam vitam tuam vitiosa nuce.*

1396. ἀλλ' οὐδ' ἐρεβίνθου] Diphilus apud Athen. 6. p. 236 c. τοῦτό μοι τὸ δεῖπνον ἀλλ' οὐδ' αἶμ' ἔχει. BERG. Demosth. proœm. p. 1455, 18. τῶν μὲν ἡμετέρων ψηφισμάτων ἀλλ' οὐδὲ μικρότατον φροντίζουσι. Athen. 14. p. 661 e. οὐχ ἀρμόττειν φασὶ τὴν μαγειρικὴν ἀλλ' οὐδὲ τοῖς τυχοῦσι τῶν ἐλευθέρων. Hæc et alia attulit Dobræus.

1401. τὸν νοῦν μόνη] Vulgo μόνη τὸν νοῦν. Verum verborum ordinem, olim a Benteio restitutum, præbuerunt R, in quo τὸν νοῦν μόνον, et V, in quo τὸν νοῦν μου scriptum.

1402. οὐδ'] οὐκ V.

ἦ] Libri ἦν.

πρὶν ἐξαμαρτεῖν] πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν A. Neophron apud Stobæum Floril. 20, 34. εἶεν, τί δράσεις, θυμέ; βούλευσαι καλῶς, | πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν. Recte Porsonus in Adversar. p. 295. πρὶν ἐξαμαρτεῖν. Neque enim πρὶν ἢ dixerunt Attici veteres.

1403. μ' οὔτοσ' om. V. μ' οὗτος R.

1409. πρῶτ'] πρῶτον V.

σε] γε Ald. et aliquot codd. In aliis omissa hæc vocula.

ἐτυπτες] ἐτύπτας R.V. Hoc est ἔτυπτες et ἔτυψας.

1412. τύπτειν τ'] τύπτειν δ' V. τ' om. R. τύπτουντ' quattuor codices recentes.

ἐπειδήπερ γε] γε om. R.V. aliique et Ald.: habent tres Parisini totidemque Dobræi.

1415. κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς;] Parodia versus Euripidei Alcestis 691. χαίρεις ὀρών φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; quo etiam in Thesmophoriazasis utitur v. 194. Inde factum ut tetrametris senarium immiscuerit. Quo non intellecto infimæ ætatis librarius aliquis, cujus conjecturam deteriores Mss. servarunt, τῇ δὴ in fine versus adjecit, quod in libros editos primus intulit Francinius editionis Juntinæ secundæ auctor.

1416. σὺ] γε libri deteriores.

1418. εἰκὸς δὲ] Scribendum εἰκός τε cum A. R.

μᾶλλον A. D. R. aliique nonnulli. Plerique, inter quos V. μάλιστα cum Ald.

ἡ νέους Kusterus. Libri vel ἡ τοὺς νέους vel, quod est in V. et quinque codicibus Dobræi, ἡ τοὺς νεωτέρους.

τι om. V. aliique plurimi.

1421. θεῖς] τιθεῖς R.V. et duo codices Dobræi.

ἦν τὸ πρῶτον] τὸ πρῶτον ἦν iidem codices Dobræi.

1426. αὐτοῖς] αὐτοὺς R.

1427. ἀλεκτρυόνας] ἀλεκτρυοὺς Porsonus. Vid. ad v. 663. Quod si recte conjecit Porsonus, v. 1430. quoque ἀλεκτρυοὺς scribi præstabit.

1428. καίτοι τί διαφέρουσιν A. C. καίτοι τί διαφέρουσιν οὐδὲν R.V. Ex quo orta est lectio vulgata καίτοι διαφέρουσ' οὐδὲν aliæque recentiorum codicum interpolationes.

1429. πλὴν] γ', quam particulam post πλὴν inferre amant librarii, addunt V. et duodecim circiter alii codices.

1431. ξύλον] πλείον R. Pauci codices ξύλω.

1436. τεθνήξεις Dawesius. Libri τεθνήξει vel τεθνήξη. Vid. Elmsl. ad Acharn. 590.

1439. μὴ] μα R.

1441. γ' om. R. et Dorvillianus.

ἀχθέσει] ἀπεχθέσει R.

1442. τί μ' ἐκ R.V. aliique. Vulgo τί δὴ μ' ἐκ.

ἐπωφελήσεις] Libri plures ὠφελήσεις, unde multiplices pro-

dierunt recentiorum codicum interpolationes et ipsum illud *τί δὴ μ' ἐκ*. Quod qui primus posuit, tetrametrum fecit politicum *πῶς δὴ; διδάξον γὰρ τί δὴ μ' ἐκ τούτων ὠφελήσεις*. Cujusmodi corruptelis Plutus Nubes et Ranæ, quæ fabulæ medii ævi temporibus fere solæ sunt in scholis lectitatæ, præ ceteris obnoxia fuerunt.

1444. *τί φῆς τί φῆς σύ* A. D. *τί φῆς σύ* R.V. alique. Vulgo *τί δῆτα φῆς σύ*.

1445. Persuaderi sibi passus fuerat simplex rusticus, haud nefas esse, nec naturæ legibus adversari, patrem a filio verberari: *κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκὸς ἔστ', ἣν μὴ δίκαια δρῶμεν*. Sed ubi adolescens ait se matrem etiam verberaturum, ira excandescit pater, nec tantum flagitium audire sustinet, ratus hominum animis nihil a natura magis insitum esse quam pietatem erga maternum uterum. *τί φῆς; τί φῆς σύ; τοῦθ' ἔτερον αὖ μεῖζον κακόν*. Et hoc quidem verum est. Acumen autem hujus loci hoc est. Philosophorum Euripidisque dogma respicit comicus, quod falsi arguit, non directis argumentis, sed, quod longe præstat, Strepsiadis affectu ab ipsa natura petito. Scilicet docebant illi auctorem originis patrem esse, matrem vero tanquam humum considerabant semen recipientem fœventemque. Noti sunt hac de re Euripidis versus in Oreste, ubi infelix ille matricida Tyndareo scelus suum excusans ait: *πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς, | τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλον πάρα. | ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν*. Plura ad illud placitum pertinentia vide in egregia Valckenarii Diatribæ Euripidea p. 29. Qui hac doctrina imbuti fuerant adolescentes, vix fieri poterat, quin eorum aliquis, si quod forte jurgium incidere, minus decenter et pie erga matrem se gereret. Merito igitur sanis hominibus non minus damnosa, quam absurda visa est, quod testatur senarius iste, quem profert scholiastes Euripidis ad locum modo citatum: *ἄνευ δὲ μητρὸς πῶς, κάθαρμ' Εὐριπίδη; BRUNCK*.

τί δ' ἣν ἔχων] τί δῆτ' ἀνέχων R. *τί δῆτ' ἄν ἔχων* V.

1446. *λόγον* om. R.

1448. *δ'] δῆτ' V*. Idem *ταύτην* pro *ταυτὴ*.

ποιῆς] ποιῆς R. et *ποοῦμεν* 1458. *ποιήσω* 1488. *ποεῖς* et *ποῶ* 1495. Quam diversitatem, notatam per tres primas fabulas

(Acharnenses Equites Nubes), omittam in octo reliquis. Simplicem vocalem R. etiam ubi metrum diphthongum postulat præbet interdum, velut v. 1502.

1449. *σεαντὸν*] *σαντὸν* R. *εαντὸν* V.

1450. *ἐς*] *εἰς* V.

1455. *σεαντὸν*] *εαντὸν* aliquot libri.

ἐς] *ἐς τὰ* R.V.

1456. *ταῦτ' οὖ*] *ταῦτά γ' οὖ* Ald. et pauci codices.

ἡγορεύετε] *ἡγορεύσατε* V. alique nonnulli.

1457. *ἐπήρετε* R. Vulgo *ἐπήρατε*.

1458. *ἡμείς* R.V. Vulgo *ἀεὶ*.

ὄντιν' ἄν Porsonus. Libri *ὄταν* (vel *ὄτ' ἄν*) *τινά*.

1460. *ἐς*] *εἰς* R.V.

1462. *ὥμοι* codices. *οἶμοι* Ald. Quod revocandum. Eadem diversitas 1473. Vesp. 202.

1465. *Σωκράτη* Ald. *σωκράτην* codices, ut videtur, omnes.

1466. *ἐλθ'*] *ἐλθῶν* R.V. alique plurimi.

κάμ'] *κάμέ γ'* V.

ἐξηπάτων] *ἐξηπάτου* R.V.

1468. *καταιδέσθητι πατρῶν Δία*] Verba vel ex tragœdia petita vel ad tragœdiæ sermonem composita arguit mensura vocabuli *πατρῶν*. De Jove *πατρώφ* dixit Lobeck. Aglaoph. p. 771.

1470. *τις*] *τι* R. *τίς* V.

οὐκ ἔστ' οὐκ, ἐπεὶ R. *οὐκ ἔστιν οὐκ, ἐπεὶ* V. Alii *οὐκ ἔστι* (vel *ἔστιν*) *γ' ἐπεὶ*, vel *οὐκ ἔνεστ' ἐπεὶ* cum Ald.

1471. His verbis Strepsiades usus erat v. 828.

1472. *τοῦτ' (ταῦτ' A.)*] Expulsum Jovem esse neque amplius regnare. Frustra Bentleius corrigebat *τότ' ῥόμην Δία τουτονὶ τὸν Δῖνον*.

1473. *διὰ*] *δία* C. *δια* sine accentu R.V.

οἶμοι] *ὥμοι* codices Dobræi.

1474. Hæc dicens Strepsiades, id quod per *δῖνον* intelligit ostendit. Est autem juxta veteres magistros *κεραμεοῦν βαθὺ ποτήριον*, ὃ καλεῖται *δῖνος*, ὅπερ *ἄνω* εὐρύτερον *δν*, *κάτω* εἰς *ὀξὺ* λήγει. Glossa ad hunc locum *καυκίον πῆλινον*. In vestibulo ædium solebant Athenienses columnam statuere in honorem Apollinis, quam *Ἀγνιά* vocabant. Vide ad Thesm. 489. Probabile est comicum, ut Socratem perstringeret, ostenderetque receptas religiones ab eo contemni, scholam illius in scena ex-

hibuisse, cujus in vestibulo non Ἀγνιεύς erat, sed fictile vas aliquod magnum, ad formam supradescripti *κισσυβίου* seu *proculi* effectum: idque ostendens rusticus ait: *sed ego tum arbitrabar Jovem esse turbinem hunc*. Nunc eo sensu nomen δῖνος accipit Strepsiades: at supra v. 380. ubi ait: Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθη, | ὁ Ζεὺς οὐκ ὦν, ἀλλ' αὐτ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων. nescius quid Physicis esset δῖνος, quo nomine Socrates usus fuerat, ad exprimendam *aëris et cæli rotationem*, Δῖνον arbitratur eum appellare deum aliquem Jove superiorem, qui eum e regno ejecerat, ut ipse olim Saturnum. Ideo filio suo dicit v. 828. Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς. Quod nunc ei filius regerit. BRUNCK. Perabsurdum est commentum scholiastarum de Dino testaceo, quo nihil alienius ab Socratis numinibus cogitari potest. Mihi non dubitandum videtur quin versus hic ὅτε (libri aliquot ὅτι) καὶ σὲ χυτρεοῦν (χυτραιοῦν R.) ὄντα θεὸν ἡγησάμην ab interprete confictus sit δεικτικὸν illud τουτονί (de quo v. ad v. 83.) explicante ad eamque rem vasculum adhibente quod δῖνον Græci vocant nomine a forma ducto.

1475. φληνάφα R.V. aliique plurimi. Vulgo φληνάφει. Eodem vitio in Eq. 644. codex unus ἐφληνάφει pro ἐφληνάφα.

1477. ἐξέβαλλον R.V. aliique. Vulgo ἐξέβαλον.

τοὺς Mutinensis primus (qui ἐξέβαλον servare videtur). Vulgo καὶ τοὺς.

Σωκράτη] σωκράτην codices plerique.

1480. παρανοήσαντος] παρανομήσαντος V. Male. παρανοίας dixerat v. 1476.

1481. μοι] μου A. R.

1482. διωκάθω] Subjunctivus aoristi. Vid. ad Eq. 698.

1483. ὀρθῶς παραιεῖς] Ad h. l. est *παρεπιγραφή* ὥσπερ εἰπόντος αὐτῷ τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς οὐ χρὴ εἰς τὸ δικαστήριον αὐτοὺς ἀγαγεῖν. Sic ap. Plautum [Menæchm. 5, 2, 95.] Menæchmus Sosicles furere se assimulans Apollinem, tamquam præsentem, alloquitur:

Pugnis me vetas in hujus ore quicquam parcere,

Ni jam ex meis oculis abscedat in malam magnam crucem?

Faciam, quod jubes, Apollo.

Facetissima est tota ista Plautina scena, ubi ista Sosiclis v. 85.

Ecce Apollo mihi ex oraculo imperat

Ut ego illi oculos exuram lampadibus ardentibus.

BRUNCK.

δικορραφεῖν] Apollodorus apud Stobæum Floril. 46, 15. ab Spanh. citatus, ψεύδεται ἐπιорκεῖ μαρτυρεῖ δικορραφεῖ.

1484. ἐμπιπράναι] ἐμπιπρᾶναι V. ἐμπιμπράναι Baroccianus 127. a prima manu. Vid. ad Acharn. 447.

1485. ἀδολεσχῶν] Usitata philosophorum appellatio: vid. Ruhnken. ad Xenoph. Mem. 1, 2, 31. HERMANN.

1488. 1489. Horum versuum ordo inversus est in Ald. et deterioribus quibusdam codicibus.

1492. καὶ codices plerique omnes. καὶν vulgo: unde in uno alterove εἶς' in ᾧσ' est mutatum.

1495. ΣΤΡ.] ξανθ. οἰκ. V.

1497. et 1499. ἀπολεῖς ἀπολεῖς Socrati tribuunt R.V.

1499. καὶ om. R.V.

1503. ΣΤΡ.] ξανθ. οἰκ. V. οἰκ R. Utitur Strepsiades Socratis verbis v. 225.

1504. οἴμοι] ὅμοι aliquot codices.

1505. 1506. inverso ordine leguntur in Ald. Correctum ex codicibus.

1505. ΧΑΙΡ.] μαθ. R. ἕτερος φιλόσοφος V.

1506. μαθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετην] μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε D. R. aliique nonnulli. μαθόντες εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε V. Novem alii μαθόνθ' ὑβρίζετον ἐς (vel εἰς) τοὺς θεοὺς. Tres μαθόνθ' (vel μαθόντ') ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεοὺς. Unde Elmsleius ad Acharn. 733. μαθόντ' ὑβρίζετην ἐς τοὺς θεοὺς. Quod recepi, servato tamen ordine verborum, qui est in libris antiquis. Nunc mihi probabilius videtur poetam ὑβρίζετε et ἐσκοπεῖσθε scripsisse, librariorum vero, qui hæc ad Socratem et Chærephontem referrent, dualem posuisse. Ceterum in codice Dorvilliano et Barocciano 43. annotatum παθόντες.

1507. ἐσκοπεῖσθον A. D. et unus Dobræi. Vulgo ἐσκοπεῖσθε, quod revocandum. Quattuor codices ἐσκοπεῖτε τὰς ἔδρας.

1508. ἐρμ. præfixum in R. ἐρμῆς in V.

1510. γε om. R.V.

τό γε τήμερον ἡμῖν] Mæris p. 364. (210, 14. ed. Bekk.) τήμερον εἶναι, Ἀττικῶς· ὥς Νεφέλαις· κεχόρευται γὰρ μετρίως ἡμῖν τοῦ τήμερον εἶναι· memoriæ, ut videtur, errore.

R A N Æ.

ACTA hæc fabula est Lenæis, archonte Callia, olympiadis nonagesimæ tertiæ anno tertio, brevi post Euripidis Sophoclisque obitum tempore : de quo veterum testimonia collegit Clintonus Fast. Hellen. vol. 2. p. 81–85. Primas partes egit Philonides. Fabula ipsa tantopere placuit ut non solum primus locus inter victores ab iudicibus daretur Aristophani, sed etiam paullo post, ut videtur, denuo in scenam produceretur, ut ex Dicæarcho narrat scriptor argumenti.

4. *χολή]* *σχολή* A. alique nonnulli vitiose. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 73, 1. *χολή* ἐστίν : οἶον ἀηδὲς καὶ προσκορές· Ἀριστοφάνης. Suidæ quoque in *πάνν* γὰρ ex libris optimis *χολή* restituit Gaisfordus pro *σχολή*. *χολή* ἐστὶ eodem sensu dictum quo *χολή* κινεῖσθαι dici solet.

7. *ἐκείνο μόνον]* *μόνον ἐκεῖν'* A. D. V. *ἐκεῖν'* om. R. Duo codices *μόνον δ' ἐκεῖν'*, quod minime probandum.

8. *τὰνάφορον ὅτι χεζητιῶς]* In Eq. 998. oraculorum magnam vim afferens eorumque sub pondere gemens ait Isiciarius : οἴμ', ὥς χεσεῖω, κοῦχ ἅπαντας ἐκφέρω. *τὰνάφορον* Latine haud male *furcam* vel *furcillam* appellaveris. Plautus Cas. 2, 8, 1.

Sine modo rus veniat : ego remittam ad te virum

Cum furca in urbem, tanquam carbonarium. BRUNCK.

9. *μηθ']* *μήδ'* libri aliquot.

13. *Φρύνιχος*, comicus poeta nostri coævus, de quo mentio in Argumento. Alius fuit ejusdem nominis poeta tragicus antiquior. Vide Bentleii Dissert. Phalar. de Origine Tragœdiæ p. 144. Latinæ versionis. Amipsias poetam nostrum in comœdiarum commissione bis superavit. Ejus Comastis cesserunt Aristophanis Aves : Conno Amipsiæ cesserunt priores Nubes. Fabulam etiam contra Socratem fecit, in qua philosophus tractus in scenam, cujus tres versus servavit Diog. Laert. 2, 28. BRUNCK.

14. *Λύκῆς]* Obscuræ memoriæ poeta, de quo scholiastæ nihil aliunde compertum habuerunt.

15. *σκευή φέρουσ' ἐκάστοτ' ἐν κωμωδίᾳ]* Versus non ab Aristo-

phane, sed ab interprete scriptus. Quem qui addidit, poetæ verbis eandem fere operam præstitit quam Nubium versui 296. (οὐ μὴ σκώψει μηδὲ ποιήσεις ἄπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὔτοι) scholiasta annotatione sua, οἱ ἄλλοι ποιηταί· οὔτοι γὰρ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῶν ἀνθρώπους εἰσῆγον χέζοντάς τε καὶ ἕτερα αἰσχρὰ ποιοῦντας. σκευηφοροῦσ' V. et Mutinensis primus. σκευοφοροῦσ' A. aliique nonnulli cum Suida in Λύκῃς. Triplicem scripturam memorat scholiasta, σκευηφοροῦσιν, σκεύη φέρουσιν, σκευοφοροῦσιν. Deteriorum codicum vitia et interpolationes sunt οἱ σκευοφοροῦσ' (vel σκεύη φέρουσ'), οἷτινες σκευηφοροῦσ', τοῖς σκευοφοροῦσ'. In fine ἐν τῇ κωμῳδίᾳ R. solus.

18. πλεῖν ἢ ἑνιαυτῷ] πλὴν ἡνιαυτοῦ R. πλὴν ἡνι αὐτοῦ V. Phrynichus in Bekkeri Anecdotis p. 58, 23. πλέον ἢ ἐνιαυτῷ πρεσβύτερος ὑπὸ τῆς ἀηδίας γίνομαι· ἀστεῖον. τὸ γὰρ ὑπὸ τῆς ἀηδίας οὕτω διατίθεται, ὥς καὶ τῶν ἐτῶν ὑφαιρεῖσθαι, οὐδὲν ἄλλ' ἢ αὔξησις ἐστίν.

22. υἱὸς Σταμνίου] Dicendum erat υἱὸς Διὸς sed παρ' ὑπόνοιαν dixit Σταμνίου, i. e. urcei, quia Bacchus sive vinum in urceis conditur. Schol. BERG. Θάσιον οἴνου σταμνίον Lys. 196.

27. οὔνος] Vehitur asino Xanthias, ut Silenus, Bacchi famulus, de quo Lucianus in Deorum concilio c. 4: φαλακρὸς, σιμὸς τὴν ῥίνα, ἐπὶ οὔνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος Λυδὸς οὔτος. BERG. ὄνος R. οὔνος Eustath. p. 488. 10.

33. ἐγὼ οὐκ] ἐγώ' οὐκ R. V, ut in Eq. 1021. Quod nihil aliud est quam ἐγ' οὐκ.

ἐνανμάχουν] Si interfuisset prælio ad Arginusas, libertatem consequutus fuisset, ut alii servi, qui interfuerant; sed tunc miser ophthalmia laborabat, ut ipse 192. dicit. De servis libertate tunc donatis infra 694. BERG. Xenophon Hell. 1, 6, 25. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὰ γεγενημένα καὶ τὴν πολιορκίαν ἐπεὶ ἤκουσαν, ἐψηφίσαντο βοηθεῖν ναυσὶν ἑκατὸν καὶ δέκα, ἐσβιβάζοντες τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας ἅπαντας, καὶ δούλους καὶ ἐλευθέρους. Hac classe paullo post ad Arginusas pugnatum, servisque qui prælio interfuerunt, libertas data. BRUNCK.

36. εἰμὶ V. et codex Florentinus unus. Vulgo εἰμί. Eccles. 1093. ἐγγὺς ἦδη τῆς θύρας ἐλκόμενός εἰμι.

41. νῆ Δι] Scribebatur νῆ Δία. Vid. ad Eq. 319.

42. Δήμητρα] δήμητραν R.

46. κροκωτῷ] Scholiastes Διονυσιακὸν φόρημα. Pollux 4, 117.

ubi agit de vestibus comicis et tragicis: ὁ δὲ κροκωτὸς ἱμάτιον. Διόνυσος δὲ αὐτῷ ἐχρήτο. Proprie mulierum est, in Lys. 44. κροκωτὰ φοροῦσαι. Sed quia Bacchus erat formosus, mollis et effeminatus, similem vestitum gerit. De Agathone, homine delicatulo, Thesm. 143. ποδαπὸς ὁ γύνυς—τί βάρβιτος λαλεῖ κροκωτῷ; BERG.

48. ἐπεβάτευον Κλεισθένει] *Clisthenem inscendi*. Tanquam si navis fuisset hoc insignita nomine. Salse cinædum perstringit, ut Lys. 1092. BRUNCK.

51. κατ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην] Inepte vulgo continuata Baccho hæc verba codices A. C. [et R.] Xanthiæ tribuunt, qui tamen se nondum colloquio immiscet: Herculi ea multo melius tribuunt D. E. [aliique et Suidas in κατ' ἔγωγε. Totus versus Herculis est in editionibus ante Kusterum.] Glossa ἐξηγειρόμην ἐξ ὕπνου. Qui somnia sua aliis narrant, fabulam plerumque his verbis concludere solent, quibus Hercules facete Baccho significat se fortibus ejus factis fidem non habere. BRUNCK.

55. πόσος] ποῖος V.

σμικρὸς, ἡλίκος Μόλων] Ironice hoc dictum. Nam Molon, quisquis ille fuerit, sive histrio, sive grassator, fuit procul dubio insigni corporis magnitudine. BRUNCK. σμικρὸς, quod Brunckius tacite posuit, in uno est inventum codice Monacensi. μακρὸς Mutinensis primus cum paucis aliis: quam scripturam scholiasta memorat. Est conjectura grammatici, qua facetia hujus loci prope tota tollitur.

56. Scholiastes, γυναικὸς οὐ δῆτα] τινὲς ἀπὸ τοῦ γυναικὸς ἀμοιβαῖα ποιοῦσι· τινὲς δὲ φασιν ὅλον τὸν Ἡρακλέα λέγειν, λογιζόμενον τίνος ἡράσθη Διόνυσος· τοῦ δὲ Διονύσου εἰπόντος τὸ ἀτταταὶ ὁ Ἡρακλῆς ὑποπτεύει ἀνδρὸς ἐρασθῆναι Κλεισθένους τὸν Διόνυσον. Prior ratio vera, altera ab grammaticis excogitata.

57. ἀτταταῖ] Libri ἀτταταί. ἀτταταὶ codex unus Dobræi. ἀππαπαῖ varia lectio scholiastæ. Et sic Suidas in h. v.

Κλεισθένι Ald. τῷ Κλεισθένει codices, ut videtur, omnes.

62. Per similitudinem indicat Herculi magnitudinem desiderii sui, quod tam magnum esse dicit quam fuerit Herculis desiderium, si quando esuriret. Introducitur autem Hercules tamquam nimium vorax a poetis. Vide infra 549. et seqq. Pac. 841. BERG.

63. ἔρνους] γρ. ἐγὼ V. γ' post μυριάκεις addunt R. et quattuor alii, non V.

64. ἡ ἑτέρα (ἡ ἑτέρα R. ἡ ἑτέρα V. et sic vel ἡ ἑτέρα alii nonnulli) φράσω] Euripidis ex Hypsipyle verba.

67. Verba καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος; in libris quibusdam Herculi tribui narrat scholiasta: recte, ut videtur.

68. οὐκ] literam κ in versus proximi initio habet R.

68. 69. Adeo amat etiam mortuum Euripidem, ut Plutonis tristia regna et locum inamabilem inferorum adire velit illius causa. Philemon etiam suspendere se volebat, si modo sciret, manes habere sensum, ut Euripidis conspectu frui posset: εἰ ταῖς ἀληθείαισιν, inquit, οἱ τεθνηκότες αἰσθησιν εἶχον ἄνδρες, ὥς φασί τινες, ἀπηγγέλαμην ἂν ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην. Talis amor eum tenebat, ut dicit Thom. M. in Eurip. Vita. BERG.

71. δέομαι] Scholiasta, αὐτοῦ γὰρ τοῦ Διονύσου ἐστὶν ὁ ἄγών.

72. Euripidis ex Æneo verba, ubi de ξυμμαχοῖς dicta fuerunt.

73. Ἰοφῶν] Sophoclis filius, qui putabatur patris tragœdias pro suis venditare; quia ergo Sophoclis tragœdiæ laudabantur, Iophontem, qui eas tanquam suas proferebat, dicit bonum videri poetam, sed non vult affirmare, eum revera esse talem. Ex schol. BERG.

τοῦτο γάρ τοι καὶ] τουτὶ γὰρ καὶ V. τὸ γάρ τοι καὶ Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 5, 31.

76. οὐ Bentleius. οὐχὶ libri.

77. ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκέλευεν vulgo. ἀνάγειν εἴπερ ἐκέλευεν R.V. Recte alii non pauci non solum ἀνάγειν, sed etiam γ' post εἴπερ præbent.

78. γ' om. R.

80. γ' om. V.

81. καὶ] Legebatur καί.

ἐπιχειρήσειέ μοι] ἐπιχειρήσειεν ἂν A. et Mutinensis.

83. ἀποίχεται] οἴχεται R. V. ἀποίχεται Suidas in Ἀγάθων.

86. Ξενοκλῆς] Carcini filius, ut testatur ipse comicus Thesm.

447. Ibidem 175. dicit esse malum poetam et malum hominem. BERG. Libri quidam deteriores ξενοκλῆς.

87. Πυθάγγελος] Poeta tragicus ignobilis, teste schol. Indignatur autem servus, quod de talibus hominibus loquantur, sui autem rationem non habeant, grave onus tenentis. BERG.

90. πλεῖν ἢ μύρια] πλεῖν ἢ μυρία R.

91. πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα] Compaatio comica. Nub. 430. τῶν Ἑλλήνων εἶναι με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον. Alexis comicus apud Eustathium p. 1226, c. 13. κρείττων ἐκείνός ἐστιν ἡμέρας δρόμῳ. BRUNCK. Aliquot codices πλεῖν ἢ σταδίου (simili errore, ut v. 18.), Etym. M. p. 262, 14. πλεῖν σταδίου. πλεῖν ἢ σταδίῳ Aristides vol. 2. p. 133. Suidas in πλεῖν et Eustathius l. c.

93. χελιδόνων μουσεῖα] Eustathius ad Odys. p. 1914, 34. λαλαγοῦσα δὲ ἀκαλλῆς (ἡ χελιδών) οἷα Θρᾷσσα κατὰ τὸν μῦθον. διὸ καὶ ὁ κωμικός, οὗς ἐκεῖνος ψέγει, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζοντας χελιδόνων μουσεῖα καλεῖ· ὅ ἐστιν ὑποβαρβάρους, χελιδόνων δίκην, οὐ μὴν ἐμμούσους ὥσεί καὶ Σειρήνων ἢ ἀηδόνων. Hinc infra 678. Cleophontis peregrinitatem dictionisque barbarismum perstringit. Alio sensu verba ista χελιδ. μουσεῖα adhibuerat Euripides in Alcmena, unde ea transtulit comicus: πολλὸς δ' ἀνείρπε κισσός, εὐφνὴς κλάδος, χελιδόνων μουσεῖα. BRUNCK.

94. Hujus loci sensum non adsequuti sunt interpretes, quem pessime reddidit Berglerus: *qui gaudio emoriuntur, si chorus eorum tantum semel secunda utatur fortuna in tragædia*. Centum ista parasangis a poetæ mente distant. φροῦδον εἶναι, γίγνεσθαι, οἴχεσθαι nullibi significat nec significare potest: *gaudio emori*. προσουρέω *secundo vento*, vel *secunda fortuna utor*, ne Græcum quidem est. Satis mirari nequeo, Henrico Stephano, viro doctissimo, fraudi fuisse ineptam Græculi in scholiis interpretationem: προσουρήσαντα, εὐθυδρομήσαντα, εὐδοκμήσαντα, ἐν τραγωδίας δράματι ἐπαινεθέντα. Melioris notæ sunt, quæ tradit scholion ineditum cod. Regii D. οὐρίζω, τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρου τοῦ ἀνέμου. οὐρῶ, τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρου, τοῦ ἐκκρινομένου ὑγροῦ. προσουρήσαντα οὖν, τὸ βραχύν τινα χρόνον διατρίψαντα, καὶ τῶν αὐτῶν λήρων ἐκχέαντα τῇ τραγωδίᾳ. Acceperunt interpretes istud προσουρήσαντα pro accusativo singulari ad χορὸν pertinente, quum sit neutrum plurale in casu recto, cum ἃ φροῦδα conjungendum. Denique χορὸν λαμβάνειν dicebantur scenici poetæ, quibus locupletes cives choragi munere fungentes, (vide Petitum de Leg. Att. p. 351.) chorum instruebant, sumtusque suppeditabant omnes producendo dramati. Vide interpretibus notata ad Eq. 513. καὶ βασανίζειν, ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίῃ καθ' ἑαυτόν. Exilibus racemulis succo carentibus comparatos adolescentulos illos, qui

nondum maturo ingenio, tragœdiæ componendæ se pares esse rentur, ait Bacchus statim *arescere, evanescere*, si, accepto choro, semel tantum in tragœdiam minxerint: necdum enim sunt adeo validi, ut cum ea rem habere possint eo successu, quo gaudere solent οἱ γόνιμοι. Hæc est poetæ mens. De tragœdia, tanquam de meretrice, loquitur, quæ amatoribus poetis copiam sui facit. Sic de comœdia in Equit. 517. πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χάρισασθαι. BRUNCK.

100. αἰθέρα Διὸς δωμάτιον] Ex Melanippa Euripidis. Vide not. ad Thesm. 272. Χρόνου πόδα erat in Euripidis Alexandra, καὶ χρόνον πρόβαινε πόδα [προὔβαινε ποῦς: vid. ad schol.] Audacior eadem locutio occurrit in Bacch. 876. ubi de diis dicitur: κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως | δαρὸν χρόνον πόδα, καὶ | θηρώσιν τὸν ἄσπετον. Quæ sequuntur spectant notissimum ex Hippolyto versum 611, comico sæpius vexatum: ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώματος. Confer Thesm. 275. BRUNCK.

102. γλῶτταν δ' ἐπιорκήσαν ἰδίᾳ τῆς φρενός] *Linguam quæ juravit seorsum a mente.* Hoc dicere debuit ad sententiam versus Euripidei, quem deridet; nec forte jocum captavit, dicendo *pejeravit*, ut vertunt pro, *juravit*. Compositum hoc non plus valet, quam simplex, abundante præpositione: sicque in vulgi sermone accipiebatur Solonis ævo, ut constat e lege, quam profert Lysias c. Theomnest. p. 359. ἐπεγγνᾶν δ' ἐπιорκήσαντα τὸν Ἀπόλλω. BRUNCK.

ἰδίᾳ] ἄνευ R. aliique nonnulli: quod glossema super ἰδίᾳ scriptum in A.

103. μᾶλλὰ scholiasta. μάλα R. et codex Baroccianus. μ' ἀλλὰ Suidas in σὲ δὲ ταῦτα. Legebatur καὶ μάλα. Similiter interpolatus fuit v. 751. Photius p. 244, 1. a Dobræo emendatus, μᾶλλά: ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλλά. Codex μαλαν (sine accentu): ἀντὶ τοῦ οὐ καλά.

πλεῖν ἢ μαίνομαι] Scholiasta πλέον ἢ μαίνομαι ἐπ' αὐτῷ· τουτέστιν ὑπερβαλλόντως μοι ἀρέσκει. Utitur hac locutione infra v. 751.

105. μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν] Euripides Androm. 237. ὁ νοῦς ὁ σὸς μοι μὴ ξυνοικίη, γύναι. BERG. Conf. annotationem ad schol.

106. γε in libris quibusdam omissum.

107. δειπνέω με δίδασκε] Scholiasta, τοῦτο γὰρ ἐπίστασαι, ἐκέينو δ' οὐ.

108. ἔνεκα—ἔχων] οὐνεκα—φέρων Aldus et codices deteriores.

113. κρήνας] κρημνοὺς varia lectio scholiastæ.

116. Versus totus Herculi tribuebatur. Correxerit Seidlerus. Alloquitur autem Hercules Dionysum, non Xanthiam, περὶ οὗ οὐδείς λόγος, quæ scholiastæ fuit opinio prava personarum distinctione decepti. Pro καὶ σύ γε in V. scriptum ἵεναι κάτω, cum γρ. καὶ σύ γε.

118. ὅπως] ὅπη (γρ. ὅπως) V.

ἀφιζόμεθ' A. R. alique. ἀφίξομ' vulgo. ἀφίξομ' (γρ. ἀφιζόμεθ') V.

121. θρανίου] Scabellum hac voce notatur, cui insistent quis collum inducat laqueo, quo fiat una litera longa, ut ait Plautus Aulul. I, I, 38. Male Pollux 10, 48. pro *paxillo* accipit, ad quem locum v. Jungerm. BRUNCK. Photius p. 94, 5. θρανίου: δίφρον.

122. πνιγνάν] Qui se suspendunt, illi πνίγονται, suffocantur; et, æstus dicitur πνίγος. Dixerat autem, se nolle θερμὴν ὁδόν, *calidam, æstuosam viam*. BERG.

123. Jocus est in ambigua significatione v. τρίβειν, quod de via dicitur, tum de medicamentis, quæ in mortario teruntur. Similis jocus est in Stratonis venusto carmine 11, ubi investes medici φάρμακον τρίβειν dicuntur, quo significatur illa τοῦ δεινα τρίψις, cujus haud infrequens mentio apud comicum. BRUNCK.

124. διὰ θυέας] Cicuta nempe, quæ in mortario teri prius debuit: unde de ea, quam haustus erat Socrates, Plato in Phæd. p. 116. καὶ ἐνεγκάτω τις τὸ φάρμακον, εἰ τέτριπται· εἰ δὲ μή, τριψάτω ὁ ἄνθρωπος. Mox p. 117. de eo qui præparatam cicutam Socrati erat adlaturus: καὶ συχρὸν χρόνον διατρίψας ἦκεν ἄγων τὸν μέλλοντα δώσειν τὸ φάρμακον ἐν κύλικι φέροντα τετριμμένον. SPANH. θυίας R. hic et alibi. Idem κώνιον pro κώνειον, et κεραμικόν pro Κεραμεικόν v. 129.

125. Nec *frigidam viam* sibi ostendi volebat, v. 119. BERG.

126. Quod de cicuta hic dicitur, quæ frigore enecet, et quidem facto a pedibus ac dein a suris initio, firmat de Socratis c

pota cicuta obitu Plato Phæd. p. 118. κάπειτα σφόδρα πείσας αὐτοῦ τὸν πόδα ἤρετο εἰ αἰσθάνοιτο· ὁ δὲ οὐκ ἔφη· καὶ μετὰ τοῦτο αὐθις τὰς κνήμας· καὶ ἐπανιών οὕτως ἡμῖν ἐπεδείκνυτο, ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πῆγνυτο. SPANH.

127. ταχεῖαν καὶ κατάντη] κατάντη καὶ ταχεῖαν V.

129. V. Meursium Gr. Fer. in Λαμπάς. BRUNCK. Is docuit in vico s. regione Ceramicī intra urbem (Paus. I, 3.) tres cursus lampadicos (λαμπαδοῦχοι ἀγῶνες) quotannis institutos esse, Minervæ, Hephæsto, et Prometheo. BECK.

εἶτα R. et Baroccianus. Vulgo κῆτα.

133. ἐπειδὴν φῶσιν οἱ θεώμενοι εἶναι] Scholiasta, τοῦτο γνωριμώτερον ἔχει τὸν νοῦν· ἐπειδὴν οἱ θεώμενοι εἴπωσιν, ἀφείητε, δηλονότι οἱ τρέχοντες, καὶ σὺ σαντόν. γράφεται δὲ ἐν πολλοῖς εἶναι ἀντὶ τοῦ εἶητε. μήποτε δὲ τὸ δεύτερον εἶναι, τὸ ἐς καὶ σὺ σαντόν, ἀμαρτανομένου τοῦ προτέρου. λέγοι δ' ἂν τις καὶ τοῦτο λόγον ἔχειν, ὥς τῶν θεωμένων ἐπικελευόντων τῷ τὸ σημεῖον ἀφιέντι κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχῆμα οὕτως εἶναι. ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἀφείναι τοὺς δρομεῖς. τινὲς δὲ γράφουσιν εἶητε, ἀντὶ τοῦ ἀφείητε, οἱ δρομεῖς δηλονότι. Illud εἶητε corruptum ex εἶη. Hesychius, εἶη: ἔστιν ἄφεσις. καὶ ἔξεστιν. Seidlerō εἶναι scribendum videbatur. Verum videtur aut εἶη illud aut, quæ sensum eundem præbet, scriptura vulgata εἶναι, quam recte explicat Lobeckius ad Sophoclis Ajac. p. 190. ed. sec. “In lampadodromiis facem ardentem signum incipiendi cursus, de turri dejectam esse ex poetæ verbis clare apparet; quum vero ii, qui in turri consistebant tædam demissuri, per tenebras videre non possent, num cursores ad capessendum certamen parati essent et compositi, attendebant vocem spectatorum, qui omnibus ex peditis ἔφασκον εἶναι jubebant lampadem mitti; atque hoc ipso temporis momento Hercules Baccho ut se præcipitet auctor est.”

134. ἐγκεφάλου θρίω δύο] Quia cerebrum hominis habet membranas foliis ficuum, quæ θρία dicuntur, similes: aut alludit ad illud cibi genus, quod paratur ex cerebro animalium quorundam foliis ficuum involuto. Ex. schol. BERG. ἐγκεφάλω V. Idem cum R. aliisque δύο.

136. δαί] δέ V.

137. ἐπὶ] εἰς V.

138. πῶς codex unus Brunckii et, ut videtur, V, cum Suida

in φεῦ. Libri reliqui πῶς γε, positum fortasse ab librario περρω-
θήσονται pronuntiante. πῶς γε λέγεις pro πῶς λέγεις scriptum in
R. v. 515.

141. τὸ δὲ ὀβολῶ] Allusio ad iudicium Atheniensium mercedem,
aut eam, quæ civibus in concione suffragia ferentibus dabatur.
Non eadem fuit semper, sed diversis temporibus aucta vel im-
minuta fuit ab uno ad tres obolos: duorum obolorum tum
fuisse videtur, quando editæ fuerunt Ranæ. Idcirco Charonti,
quem ceteri omnes mythographi obolo contentum fuisse volunt,
comicus duobolon nauli nomine solvi fingit. BRUNCK. Aliena
sunt quæ de mercede concionis populi et iudicium narrat scho-
liasta, quam tum quum Ranæ agerentur non duorum sed trium
obolorum fuisse constat. Recte Boeckhius Œcon. civ. Athen.
vol. 1. p. 251. διωβελίαν intelligere videtur, id est θεωρικὸν,
quod populo largiebantur ad spectacula publica.

142. Θησεὺς] Hunc ad inferos descendisse cum Pirithoo
ad rapiendam Proserpinam notum est. BERG. σφ' addit
Brunckius.

143. ταῦτ' τοῦτ' R.

145. βόρβορον πολλὸν] Scelerati et qui, necdum eorum myste-
riis initiati, fato erant functi, in luto ac stercore jacere in inferis
credebantur. Plato de postremis in Phæd. p. 81. ὅτι, ὃς ἂν
ἀμήντος καὶ ἀτέλεστος εἰς Ἄιδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται.
De quibus non initiatis hic agi, vel ex proximis poetæ verbis
mox liquebit, quæ de læta et felici initiatorum in inferis condi-
tione mox dicuntur. SPANH.

146. σκῶρ] σκῶρ Ald.

ἀείνων Elmsleius in *Edinburgh Review* fasc. 37. p. 73. ἀεὶ
νῶν vulgo, consentiente Suida in ἀεὶ νῶν et σκῶρ. ἀείναον V.
Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 22, 16. ἀείζων: πᾶν τὸ ἀεὶ
ζῶν. τοιοῦτον καὶ τὸ ἀείνων, τὸ ἀείναον. Similiter alius gram-
maticus ibid. p. 347, 17.

147. ἡδίκησε] ἡδίκηκε V.

148. κινῶν] Scribendum βινῶν.

τὰργύριον] ἀργύριον codex Baroccianus. Vid. ad Nub. 179.

149. ἡλόησεν] Scribebatur ἡλοήσεν. Correctum ex Suida
in ἡλόησεν. Ammonium, qui ἡλοήσεν legisse videatur, p. 10.
interpolatum ab librariis esse perite ostendit Valckenar. in Ani-
madvers. p. 21. Virgilium Æn. 6, 608. comparavit Brunckius;

Hic quibus inuisi fratres, dum vita manebat, | Pulsatusve parens, et fraus innexa clienti; | Aut qui divitiis soli incubuere repertis, | Nec partem posuere suis, quæ maxima turba est — &c.

150. ἡ 'πίορκον ὄρκον ὤμοσεν] Homerus Iliad. τ, 259. καὶ 'Ερινυνέες [Ερινύες], αἰθ' ὑπὸ γαίαν | ἀνθρώπους τίνυνται, ὅστις κ' ἐπίορκον ὀμόςσῃ. BRUNCK.

151. De Morsimo vide ad Eq. 401. BRUNCK.

152. τούτοισι κεί] τούτοις καὶ εἰ R. Scholiasta, τινὲς οὐ γράφουσι τὸν, νῆ τοὺς θεοὺς, στίχον, ἀλλ' ἀφαιροῦσιν αὐτὸν καὶ τὸν ἐξῆς οὕτω γράφουσιν, ἡ πυρρίχην τις ἔμαθε τὴν Κωνησίον. διὸ καὶ 'Αριστοφάνης παρατίθησι τὸ ἀντίστιγμα καὶ τὸ σίγμα.

153. Cinesias dithyrambicus seu κυκλίων χορῶν poeta, quem sæpe exagitat comicus. De eo videndus Perizonius ad Æl. V. H. 10, 6. et 3, 8. ubi docet πυρρίχην hic canticum notare, ad quod saltabatur. BRUNCK.

154. Virgil. Æn. 6, 638. Devenere locos lætos, et amœna vireta | Fortunatorum nemorum, sedesque beatas. | Largior hic campos æther et lumine vestit | Purpureo, solemque suum, sua sidera norunt. BRUNCK.

156. μυρρινῶνας] Myrtetorum fit mentio, quod myrti coronis redimirentur initiati, unde ab eorum choro dicitur στέφανος μύρτων v. 332. ubi schol. μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμνημένοι. Quod itidem tangitur a Soph. schol. ad Œd. Col. 713. ὁ δὲ 'Ιστρος τῆς Δήμητρος εἶναι στέμμα τὴν μυρρίνην καὶ τὴν σμίλακα. Item: καὶ τὸν ἱεροφάντην καὶ τὸν δαδούχον καὶ τὰς ἄλλας ἱερεῖας μυρσίνης ἔχειν στέφανον. SPANH.

157. ἀνδρῶν γυναικῶν] Pro ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Nam Græci in hoc genere loquendi copulam fere omittere solent. Soph. Antig. 1093. ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα. Lycophro Alex. 683. ἀνδρῶν γυναικῶν εἰδότα ξυνουσίας. KUST.

159. ὄνος ἄγων μυστήρια] Proverbium de illis, qui multo labore gravantur, inde ortum, quia tempore mysteriorum res ad illos ritus necessarias ope asinorum ex urbe portarent Eleusinem, ubi fiebant mysteria, ut docet schol. BERG. ἄγω R.

164. νῆ Δι] Legebatur νῆ Δία. Vid. ad Eq. 319.

169. μὴ 'χω] Legebatur μὴ εὖρω, crasin aliis aliter exprimentibus. Recepi commemoratam ab scholiasta lectionem μὴ 'χω, cujus interpretatio esse videtur μὴ εὖρω. Nam sæpe sic lo-

quuntur scholiastæ, velut ad Pluti v. 476. ἵνα μὴ εὖρωσιν ἀνακῶσαι. Apud Soph. Antig. 225. πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, libri deteriores εὖρον.

170. τιν' ἐκφέρουσι Elmsleius. τινες φέρουσι A. R. aliique plurimi : pauci τινες ἐκφέρουσι cum Aldo.

175. ἐὰν] ἢ ἂν V. aliique nonnulli. ἵνα, lectionem ab scholiasta memoratam, habet Vaticanus.

177. ἀναβίωην πάλιν] Quum viventes dicant : *emoriar, dispaream* ; si velint sibi maximum malum imprecari, iste mortuus contra, quasi maximum malum sibi imprecans dicit : *reviviscam denuo*. BERG.

180. ὡδὲ παραβαλοῦ] Charontis ἐπιφώνημα est, quo ripæ proximus vectorem, quem remigare cogit, jubet cymbam ripæ applicare. Vide infra ad 269. Hoc vero dum clamat, in ulteriores ripa est ; postea solus cymbam reducit ad ripam in qua stat Bacchus. BRUNCK. Photius p. 380, 10. παραβαλοῦ : παύου. κυρίως δὲ παραβάλλειν λέγεται τὸ παῦσαι τὴν κώπην τῆς εἰρεσίας.

181. Verba τοῦτ' ἐστὶ ; Dionyso, cetera cum versibus sequentibus duobus Xanthiæ tribuunt editiones ante Brunckium. Correctum ex pluribus codicibus. Scholiasta, τοῦτο λίμνη νῆ Δία : τοῦτο οἱ μὲν τὸν Διόνυσόν φασὶ λέγειν, οἱ δὲ τὸν Ξανθίαν.

183. κάστι γ'] κάστιν pauci codices.

184. Scholiasta, πιθανὸν ὑπονοεῖν τρεῖς τοῦτο λέγοντας ἀσπαζομένους τὸν Χάρωνα, Διόνυσον, Ξανθίαν καὶ τὸν νεκρόν. Versum totum ex Achæi Æthone, dramate satyrico, sumptum esse idem annotavit ex Demetrio. Pronuntiabatur autem in fabula illa ab choro satyrorum.

186. ἐς] εἰς libri.

Λήθης πεδίων] Scholiasta, τὸ Λήθης πεδίων Διδυμός φησι χωρίον ἐν Ἀιδου διατετύπωκεν οὕτω λεγόμενον, ὥς καὶ τὸν Αὔαινον λίθον (v. 194.), πλάσας ἀπὸ τοῦ τοὺς νεκροὺς αὐαίνεσθαι καὶ ἀλίβαντας εἶναι.

ἡ 's] ἡ εἰς codex Baroccianus. Vid. ad Acharn. 242.

ὄνου πόκας] Photius p. 338, 8. ὄνου πόκαι : ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ τῶν μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. Similiter explicant scholiastæ et paræmiographi.

187. Κερβερίους] A Cerbero nomen finxit gentis Κερβερίων, respiciens ad Κιμμερίους Homericos Odyss. λ, 14. ἡ δ' (ἡ ναῦς)

ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυρρόου Ὠκεανοῖο· ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν
 δῆμός τε πόλις τε, ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι. ubi a gramma-
 ticiis quibusdam lectum fuisse Κερβερίων ab scholiastis et Etym.
 M. p. 513, 45, est annotatum : quod e loco comici ductum
 videri ait Eustathius. Vid. Hesychii interpretes s. v. Κερβε-
 ριοι.

Ταίναρον] Laconicæ promontorium, ubi putabatur esse de-
 scensus ad inferos. Virg. Georg. 4, 467. *Tænarias etiam*
fuces, alta ostia Ditis. BERG.

188. ποῖ Baroccianus, Vaticanus et Cantabrigienses duo.
 Vulgo ποῦ cum Suida in ποῦ σχήσειν. Theognis v. 65. a Ber-
 glero citatus, πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργασιν οὐδέ τις οἶδε ποῖ
 σχήσειν μέλλει, χρήματος ἀρχομένου.

189. ἐς κόρακας Charonti, ὄντως Dionyso tribuit V.

Δία] δι R.

οὔνεκα A et sex alii. εἵνεκα vulgo et Suidas in σοῦ γ' εἵνεκα.
 ἔνεκα V, Baroccianus, Mutinensis.

190. ἔσβαινε δὴ Dionyso tribuit R.

ἔσβαινε R. εἴσβαινε V. Vulgo ἔμβαινε.

191. τὴν περὶ τῶν κρεῶν] Vetus glossa in cod. meo, τῶν νεκρῶν
 σωμαίων. Ea postmodo a librariis diversimode in textum in-
 vecta fuit. In D. [et Barocciano et Cantabrigiensibus duobus]
 textus verba sunt, τὴν περὶ τῶν νεκρῶν. Ibi partem illius glossæ
 pro genuina voce vides. In C. uno tenore scriptum in textu
 τὴν περὶ τῶν κρεῶν, σωμαίων, ubi altera pars glossæ versui ad-
 dita. [In Vaticano νεκρῶν, superscripto κρεῶν.] Sincera lectio
 est τὴν περὶ τῶν κρεῶν, cujus acumen non adsecutus est auctor
 vetus expositionis Kustero probatæ : ἦσαν γὰρ οἱ δοῦλοι τότε
 ναυμαχῆσαντες περὶ οὐδενὸς ἄλλον ἢ περὶ τῶν ἰδίων κρεῶν, τουτέστι
 σωμαίων. Quod quidem, pace Kusteri dictum sit, est plane
 absurdum. Nam in omni prælio, qui pugnant, pro vita cer-
 tant : tum aliud etiam servis propositum erat præmium, nempe
 libertas. Frigida est, quam alii comminiscuntur, allusio ad
 notum proverbium, ὁ λαγὼς τὸν περὶ τῶν κρεῶν τρέχει. [Ad
 quod respicit Plutarch. Mor. p. 1087 b.] Quis enim inde emer-
 git sensus? *Servum non veho, nisi qui in pugna navali for-*
titèr dimicavit. Sed qui dignoscere poterat Charon, an servus
fortiter dimicasset, necne? Sagacitatem eorum desidero, qui
 facetissimo comico ejusmodi sententias tribuunt, in quibus non

est mica salis. At vero salse hoc loco Atheniensium stultitiam perstringit, qui post commissam eodem anno, quo Ranae editae, celebrem ad Arginusas pugnam, ita se erga victoriæ auctores duces gesserunt, ac si non de imperio, sed tantum de cæsorū *carnibus*, seu cadaveribus sepeliendis, dimicatum fuisset. Idcirco pugnam illam τὴν περὶ τῶν κρεῶν μάχην appellat. BRUNCK. Scholiasta, διάφοροι γραφαί. οἱ μὲν γὰρ κρεῶν, ὡς Ἀρίσταρχος φησιν, ἐπὶ τῶν σωμάτων λαμβάνεσθαι πολλάκις, καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Χρύσῃ, τοιοῦτος ὢν ἄρξει σὺ τοῦδε τοῦ κρέως. ἐνθάδε οὖν εἰ μὴ νεναυμάχηκε περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ. — ἕτεροι δέ φασιν αἰνίττεσθαι τὴν περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίαν, ἣν διὰ τοὺς νεκροὺς ἡγωνίσαντο, τὴν δευτέραν γραφὴν (νεκρῶν) αἰρούμενοι. Photius p. 177, 3. Κρέας: τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἐπανάρμμα· καὶ τὸ σῶμα. — τὴν περὶ τῶν κρεῶν: ὁ δὲ Ἰξύων γράφει τὴν περὶ τῶν νεκρῶν τῶν ἐν Ἀργινούσαις ἀτάφων, ὑπὲρ ὧν ἀνηρέθησαν οἱ στρατηγοί. Apparet ex his lectionem antiquam κρεῶν esse, a grammaticis quibusdam in νεκρῶν mutatam, conjectura minime contemnenda.

193. οὔκουν] Libri οὐκοῦν.

κύκλω R. V, Baroccianus, Vaticanus alique. Vulgo τρέχων. Scholiasta, ἀντὶ δὲ τοῦ τρέχων γράφεται καὶ κύκλω.

194. ποῦ] ποῖ V.

ἀναμενῶ] Potuit etiam ἀναμένω dici, modo subjunctivo.

παρὰ] περὶ Baroccianus.

194. παρὰ τὸν Αὐαῖνον λίθον] Faceta ambiguitas est in his verbis. Αὐαῖνον positum est tanquam nomen proprium cujusdam sic dicti lapidis; sed accipi potest pro imperativo verbi αὐαῖνομαι. BRUNCK. Conf. ad v. 186.

195. μανθάνεις; Bene hæc quæstio in tribus codd. Baccho tributa: in A. persona non adscripta; sed vacuum relictum spatium. Bacchi intererat, non vero Charontis [cui vulgo et in R. tribuitur], Xanthiam percontari, an recte intellexisset, ubinam subsistere deberet herum opperiturus. BRUNCK.

197. κάθιζ' ἐπὶ κώπην] Sede ad remum. Schol. in D. ἡγουν ἐπὶ τῷ μεταχειρίζεσθαι ταύτην· ὁ δὲ παρανοήσας ἐπάνω ταύτης ἐκάθισεν. BRUNCK.

εἴ τις ἐπιπλεῖ] Emendo εἴ τις ἔτι πλεῖ σπενδέτω· i. e. si quis adhuc navigaturus est, festinet. Imitatur enim hic Charon morem nautarum, qui quum e portu soluturi sunt, clamore sublato hac

de re monere solent eos, quibus animus est ad eadem loca, quo navis illa tendit, proficisci. KUST. Recepi Kusteri emendationem.

199. οἴπερ] οὐπερ R. V. οἴπερ Joannes Alex. *τονικ. παραγγ.* p. 32, 13.

ἐκέλευσας] ἐκέλευες R. Aoristum habet Joannes Alex.

201. om. R.

202. φλυαρήσεις] Libri multi φλυαρήσης.

203. καῖτα] Utitur hoc loco Apollonius Dyscolus in Bekkeri Anecd. p. 496, 11. ubi de hac particula agit.

204. ἀσалаμίνιος] Id est qui non interfuerim pugnae navali ad Salaminem.

206. τίνων] τινῶν R, qui hoc Charonti continuat.

208. ᾧ ὀπόπ ᾧ ὀπόπ ᾧ ὀπόπ V. Omittit hunc versum R.

209. Ranarum chorus ex iisdem personis est compositus, qui postmodum chorum mystarum repræsentant. Recte scholiasta, ταῦτα καλεῖται παραχορηγήματα, ἐπειδὴ οὐχ ὁρῶνται ἐν τῷ θεάτρῳ οἱ βάτραχοι οὐδὲ ὁ χορὸς, ἀλλ' ἔσωθεν μιμοῦνται τοὺς βατράχους. ὁ δὲ ἀληθῶς χορὸς ἐκ τῶν εὐσεβῶν νεκρῶν συνέστηκεν. Et ad v. 319. ubi chorus initiatorum prodit, μετεβλήθη ὁ χορὸς εἰς μύστας. Conf. ad Thesm. 104.

BATPAXOI] Libri hic et infra ΧΟΡΟΣ.

209. βρεκεκεκέξ] βρεκεκεξ libri aliquot hic et infra: quam formam ponit Joannes Alex. *τονικ. παραγγ.* p. 38, 7. ubi de adverbii in ξ exeuntibus agit. Et sic in fabula Æsopica 307. p. 125. ed. Fur.

210. om. V.

213. φθεγγόμεθ' V. et Cantabrig. unus.

214. κοᾶξ ter V.

215. Νυσήιον] A Nysa urbe, in qua educatus fuit Bacchus. Non omisit hoc cognomen Ovidius Metam. 4, 13. ubi coacervat cognomina Bacchi. BERG. Nysium dicit non Dionysium Thracium, sed generali utitur dei illius epitheto, quo etiam Dionysus Lenæus designari poterat. Vid. Boeckh. in commentatione de Dionysiis in Actis Academ. Boruss. a. 1817. p. 108. 109.

216. Διώνυσον Hermannus. Libri Διόνυσον.

217. Λίμναισιν] Ludit in ambiguitate voc. Λίμναι· nam λίμναι et lacus sunt, quibus gaudent ranæ, et locus Athenis,

ubi erat templum antiquissimum Bacchi, ut dicit Demosth. c. Neær. [p. 1370. Reisk.]; Thucydides etiam testatur, ibi celebrata fuisse antiqua Dionysia 2, 15. καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου (ἱερὸν), ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι. BERG. Hoc dicunt, velle se jam nunc ubi Lenæa aguntur, id est mense Gamelione, in honorem Dionysi canere, quod alioqui Anthesterione demum mense, quo Chytri aguntur, facere solent. Vid. Boeckh. l. c. p. 85. Λίμναις lemma scholii.

ἀχήσαμεν] Legebatur ἰαχήσαμεν. Vid. ad Thesm. 327.

κραιπαλόκωμος] κραιπαλαίκωμος R.

218. τοῖς ἱεροῖσι χύτροισι] ταῖς ἱεραῖσι χύτρῃσι A. τῆς ἱερῆς χύτρῃσι Barroccianus.

221. δέ γ'] δ' V.

222. Post hunc versum insertum legebatur XO. βρεκεκεκὲς κοᾶξ κοᾶξ, quæ recte omittunt V, Baroccianus et Cantabrig. primus.

226. 227. κοᾶξ duplicatum R, Barocc. et Cantabr. primus.

228. γ' R. V. ξγωγ' vulgo. σύ γ' Vaticanus et pauci alii.

230. κεροβάτας] Photius p. 158, 5. κεροβάτας: ὁ Πᾶν, ὅτι κέρατα ἔχει ἢ κερατίνας βάσεις. Sic recte explicuit Didymus ab scholiasta memoratus.

233. δόνακος, ὃν ὑπολύριον] Huc respexit Pollux 4, 62. καὶ δόνακα δὲ ὑπολύριον οἱ κωμικοί, ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις. Item Hesych. δόνακα ὑπολύριον: πάλαι γὰρ ταῖς λύραις κάλαμος ἀντὶ κέρατος ὑπετίθετο. Suppositus ille lyræ fidibus calamus eundem præstabat usum, quem in instrumentis, quæ hodie chordis instruuntur, pars illa quam vocant *le chevalet*. Hujus loci meminit Eustath. ad Hom. p. 1165, 23. cujus verba haud inutile erit proferre. δόνακες διαφέρουσι καλάμων, ὅτι λεπτότατος μὲν ὁ δόναξ, ἄδρὸς δὲ ὁ κάλαμος. καὶ ὁ μὲν δόναξ ὡς ἐπὶ πολὺ ποτάμιος, οὐ μὴν καὶ ὁ κάλαμος. καὶ δόναξ μὲν συρικταῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ αὐληταῖς, ὅθεν καὶ τις φαύλως αὐλῶν ὀλεσιανλοκάλαμος ἔσκώφθη. Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπὼν ὡς δόναξ ἐπιλύριον, ἐπάγει τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθεντο κάλαμον (ταῖς λύραις). ἐμφαίνει δὲ τοιοῦτόν τι καὶ ὁ κωμικὸς ἐν Βατράχοις, ὑπολύριον εἰπὼν δόνακα. Hinc corrigenda Pollucis verba, ubi perperam legitur κεράτων [pro κέρατος, ut

Eust.]. Nam aliud quid in lyra erant κέρατα, *manubria*, *brachia*, quæ πήχεις appellabantur: ὑπόλυριον autem, sive e calamo sive esset e cornu, vocabatur μαγάδιον. V. Luciani intpp. ad dial. Apoll. et Vulc. p. 222. BRUNCK.

234. ἐνυδρον] Eurip. Hel. 355. τὸν ὑδρόεντα (corrig. ὑδρόεντι) δόνακι χλωρόν Εὐρώταν.

241. φθεγξόμεσθ' R. Vulgo φθεγξόμεθ'.

242. ἐνῆλίοις] Quod ranæ hic dicuntur, lucente sole seu *apricis diebus*, e palude Limnæa ad terram per *cyperum* et *phleon*, nascentes ibi plantas, transiisse, egregie illustrat Theophrasti locus H. Pl. 6, 5. ubi de φλέω ait: παρὰ τὰ ἄσθη καὶ ἐν ἐνῆλίοις τόποις φνομένη. Alibi vero H. Pl. 4, 11. quæ hic apud Comicum junguntur, κύπειρος καὶ φλέως, nasci dicuntur in palude Orchomenia. SPANH.

243 ἡλάμεσθα] ἡλάμεθα R. V.

244. φλέω] φλεῶ R. φλέως A. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 294.

245. ἐν addidit Hermannus.

πολυκολύβοισι R. V. et Suidas in φλέω. Vulgo πολυκολύβοις.

250. Dionyso dat V.

251. τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω] Scholiasta, τοῦτο ἀφ' ὑμῶν λαμβάνω, ὃ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἀφαιροῦμαι, ἵνα μὴ λέγητε τὸ κοῤῥῆ. Hoc sensu dici non poterat λαμβάνω. Minabundus hæc dicit Dionysus, ranas clamore se victurum esse indicans: quod revera efficit v. 268. Recte igitur alius scholiasta, τὸ λέγειν βρεκεκεκέξ παρ' ὑμῶν ἔμαθον.

252. δεινὰ τάρᾳ] δεινὰ γ' ἄρα vulgo. δεινὰ γὰρ R. Correxī ex V, qui δεινὰ τ' ἀρα. Post πεισόμεσθα in A. illata est annotatio scholiastæ, εἰ σιγήσομεν.

259. ἡ φάρυγξ] ἡ φάρυξ R. V. et V. infra v. 571: quæ forma ex casibus obliquis φάρυγος φάρυγι φάρυγα cognita est, qua poetæ interdum utuntur, et Aristophanes ipse fragm. 515. ὁ φάρυγξ D. et Vaticanus. Vide Thom. M. p. 570.

261. Dionyso dat R.

262. τοῦτῳ] τοῦτο R.

νικήσετε] με addit Baroccianus.

263. σὺ] γ' R. γε σὺ Baroccianus.

264. οὐδέποτε] Legebatur οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δὴ με (δὴ om. R. V. A. Baroccianus, γ' ἐμὲ exhibentes). οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἐμ' οὐδεπώποτε. Abjeci scholiastarum supplementa.

265. δῆ] Vulgo δει. δέη A. Correxī jam in prima hujus fabulæ editione ex libris Ravennate et Veneto monuique formam subjunctivi monosyllabam etiam aliis comicorum versibus esse restituendam, quibus synizesis adhiberi nequit, velut Aristoph. Plut. 216. Philetæri apud Athen. 10. p. 416 f. Menandri apud Plut. Vit. Alex. c. 17. apud Stob. Floril. 15, 5. Anti-quissimum hujus contractionis exemplum est δῆσεν in Iliad. σ, 100. ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρήϊς ἀλκτῆρα γενέσθαι. Sophron apud Athenæum 7. p. 306 d. ἃ δὲ γαστήρ ὑμέων καρχαρίας, ὅκκα τινὸς δῆσθε. δῆ pro δει male scriptum in R. Equit. v. 963. 964.

266. τοῦ D. E. et Cantabrig. secundus. τὸ R. V, Barocc. Mut. Cantabrig. primus. Vulgo τῷ. κοάξ bis ponit V.

267. om. Baroccianus. Vulgo hic versus choro tribuitur. Correxī ex V. aliisque nonnullis.

268. Hæc post pausam aliquam ab Dionyso dici recte monet scholiasta.

270. τὸ Baroccianus, Cantabrig. primus, Harl. τὸν Suidas in ναῦλος.

τῷβολῶ] Vid. ad v. 141.

271. ἡ Ξανθίας] ἡ ποῦ ξανθίας R. ἡ ξανθία V.

275. οὗς ἔλεγεν] Nempe v. 149. Hercules. BERG.

276. καὶ νυνὶ γ' ὀρώ] Spectatores intelligit. Nub. 1092. καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους, σκόπει; deinde alter: καὶ δὴ σκοπῶ post prior: τί δῆθ' ὀράς; alter πολὺ πλείονας, νῆ τοὺς θεοὺς, τοὺς εὐρυπρώκτους. Infra etiam Ran. 783. spectatores intelligit, quum dicit *paucos esse bonos apud inferos*, ὥσπερ ἐνθάδε. BERG. καὶ νυνὶ δ' ὀρώ V.

277. νῶν] νοὺ V. Hoc est νώ.

278. οὗ τὰ θηρία] Nempe v. 143. BERG.

281. φιλοτιμούμενος] φιλότιμον γένος V.

286. 'στιν C. E. Vulgo 'στ'. Verbum om. A. D. R. V. Mut. Vat.

ἐξόπισθεν R. et Baroccianus. 'ξόπισθεν D. V. et Vat. Vulgo ὄπισθεν.

ἐξόπισθ' ἴθι] Legebatur ἐξόπισθε νῦν. ἐξόπισθεν αὖ V. ἐξόπισθεν, omisso νῦν vel αὖ, R.

290. ποτὲ—ποτὲ A. V. Barocc. Mut. ποτὲ—τοτὲ vulgo. ποτὲ—τοτὲ D.

γε om. Ald. et aliquot codices.

δὲ A. δ' αὖ vulgo: quod revocandum.

293. Ἑμπουσα] ἔμπουσσα V. hic et v. 305.

τοίνυν] γ' addunt libri plures.

294. καὶ σκέλος χαλκῶν ἔχει;] Personarum distinctionem exhibui qui est in A, nisi quod versu abhinc secundo verba σάφ' ἴσθι, quæ in illis Baccho tribuuntur, Xanthiæ continuavi, manifestæ sententiæ ductu. Postquam primo suspicatus est Bacchus spectrum, cujus meminerat Xanthias, Empusam esse, et hic quædam addidit suspicioni illi augendæ idonea, quo certior fiat, ex notis illius larvæ signis percontatur, *num crux areum habeat*: cui respondet famulus: *ita mehercle, et alterum asininum; certo hoc scias*. Nemo erit, opinor, qui lubens non agnoscat sic multo melius quam vulgo divisas esse loquendi vices. BRUNCK. Recte omnia Brunckius, nisi quod signum interrogandi post ἔχει posuit.

295. βολίτινον] βότινον vitiose scriptum apud Antiattic. in Bekkeri Anecd. p. 86, 8. βολίτινον Athen. 13. p. 566 e. Etym. M. p. 204, 29.

296. ἱερῷ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ᾧ σοι ξυμπότης] Recte hunc versum interpretantur veteres critici, quibus inter dramatis hujus personas non magis accensebatur *Sacerdos*, quam *Empusa*. Histrio qui Bacchum agebat, hunc versum proferens ad Liberi sacerdotem se convertebat, cui ob dignitatis prærogativam in Liberalium celebratione sedes erat in theatri loco maxime conspicuo: alluditur autem ad morem superstitiosorum hominum qui, si in summas adducantur angustias, ad sacerdotes confugiunt, ut eorum precibus solvantur infortunio. At librarius aliquis quum arbitratus fuisset ista ad Sacerdotem dici cujus partes in fabula essent, noluit eum in scena tanquam stipitem stare, nihil proloquentem, eique verba tribuit ἀπολούμεθ', ᾧ ἡναξ Ἡράκλεις et Διόνυσε τοίνυν, quæ ex auctoritate codicum C. E. Xanthiæ restitui. In A. etiam posteriora verba famulo tributa, priora tantum Sacerdoti, cujus persona utrisque præfixa est in D. Sacerdotis personam jam sustulerat

Zanettus, cujus in editione utraque ῥῆσις famulo tributa, ut in nostra. BRUNCK.

298. μ' in proximum versum transferunt libri et scholiasta. δ' in fine trimetri legitur Av. 1716. Eccles. 351. et sæpius apud Sophoclem.

300. τοῦτ' ἔθ'] τοῦτο δέ γ' vulgo. τοῦτό γ' R. V. τοῦτό γ' ἔθ' A. D. et Cantabrig. secundus. τοῦτο δ' ἔσθ' Baroccianus. τοῦτό γ' ἔσθ' tres alii.

301. ἦπερ] οἵπερ libri pauci. Lysistr. 834. comparavit Brunckius, ἴθ' ὀρθὴν ἦνπερ ἔρχει τὴν ὁδόν.

302. πάντ' ἀγαθὰ] πάντα τὰγαθὰ Ald. et codices aliquot.

πεπράγαμεν] Glossa ad πεπράγαμεν, ἐπάθομεν. πάντ' ἀγαθὰ πράττειν, *summe felicem esse* significat. Av. 1706. ὦ πάντ' ἀγαθὰ πράττοντες, ὦ μελίζω λόγου. ibid. 800. εἴτ' ἐξ οὐδέενος μέγала πράττει. Usus istum verbi πράττειν sensu τοῦ πάσχειν illustravit Kusterus ad Pluti v. 341. χρηστόν τι πράττων. BRUNCK.

304. Versus est ex Eurip. Or. 281. ubi Orestes quum e furore ad se redire incipit, ait: ἐκ κυμάτων γὰρ αἶθις αἶ γαλήν' ὀρώ. Qui Orestem agebat Hegelochus, quum γαλήν αὐρώ pronuntiare debuisset, sed ita raptim, ut ultima vocalis in γαλήνᾳ perciperetur quidem auditorum auribus, nullum tamen senarii numeris adderet momentum, quæ ratio videtur fuisse tragicos versus pronuntiandi, nulla elisa vocali vel diphthongo; ille sive deficiente spiritu, sive nescio quo alio casu pronuntiavit γαλήν ὀρώ, unde spectatores intelligere debuerunt eum *mustelam videre*. Quæ res multis illius ætatis comicis facete jocandi occasionem dedit. Vide utriusque poetæ scholiastas et Marklandum ad Eurip. Suppl. 901. BRUNCK. qui γαλήν scripsit. γαλήν R.

305. νῆ τὸν Δία] νῆ Δία Ald. Correctum ex R. V, Barocciano et Cantabrig. utroque.

306. Versus in libris aliquot omissus.

307. ὥχρ' ἰασ'] ὥχρ' ἰωσ' Ald. et codices aliquot.

308. Hunc versum Xanthiæ recte tribuit Aristarchus.

ὁδὲ] ὁ R.

μου] σου R. μοι Barocc. et Cantabrig. uterque.

309. τὰ κακὰ παντὶ libri plurimi et optimi: παντὶ τὰ κακὰ Ald. et pauci codices.

προσέπεσεν] προσέπτατο (γρ. προσέμπεσε) V. Quo non abutendum est ad conjecturam olim ab me ipso excogitatam οἶμοι, πόθεν ταυτὶ τὰ κακὰ προσέπτατο, comparatis tragicorum locis, Æschyli Prometh. 644. Sophoclis Ajac. 282. Euripidis Alcest. 421.

310. αἰτιάσωμαι] Legebatur αἰτιάσομαι.

311. Hunc versum Baccho recte continuant tres codd. Solus D. [et R.] ut impressi, eum Xanthiæ tribuit. BRUNCK. Respicit Dionysus ad v. 100.

312. Personas distinxi ad trium codd. fidem, qui Xanthiæ tribuunt, quæ perperam editores in Bacchi transtulerunt partes, et vice versa. Error inde ortus est, quod in quibusdam exemplaribus v. 311. Xanthiæ tributus fuerit, ut in D. unde perturbatæ fuerunt in sequentibus personæ. Nihilominus in D. ante οὔτος prefixa Xanthiæ persona, [in R. οὔτος Dionyso, τίς ἐστιν Xanthiæ datum.] quia parepigraphen αὐλεῖ τις ἐνδον [ἐνδοθεν R. V, Barocc. et schol.] librarius in versuum serie scripsit, tanquam si verba illa pars fabulæ essent, et ab actore aliquo proferri debuissent, quæ Baccho tribuit: sequentia autem personis sic divisit:

ΞΑΝΘΙΑΣ. οὔτος, τί ἐστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. οὐ κατήκουσας;

ΞΑΝΘΙΑΣ. τίνος;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. ἀλλῶν πνοῆς.

ΞΑΝΘΙΑΣ. ἔγωγε, καὶ δάδων γέ με αὔρα γέ τις εἰσέπνευσε— Non eadem in primariis editionibus personarum distinctio, quæ in recentioribus; sed editionum varietates operæ pretium non est enotare, ubi meliora ex integrioris fidei codicibus proferimus. BRUNCK.

315. ἡρεμὶ recte a prima manu Ravennas. Vulgo ἡρεμεῖ, quod ἡρεμεῖ scriptum ab correctore habet Ravennas. Alii pauci ἡρέμα. ἡρεμεῖ, hoc ipso loco allato, scribi jubet grammaticus recentissimus in Boissonadii Anecd. vol. 1. p. 405. qui ne ἀμισθεὶ quidem improbat. Simili forma adverbium est ἀτρεμῖ, de quo dixi ad Nub. 261.

316. Ἰαχχε] Bacchum in mysteriis Eleusiniis dictum Ἰαχχον docet Strabo 10. p. 468. SPANH. Strabonis verba sunt, οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες οἱ πλεῖστοι τῷ Διονύσῳ προσέθεσαν καὶ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἑκάτῃ καὶ ταῖς Μούσαις καὶ τῇ Δήμητρὶ καὶ Διὶ

τὸ ὄργιαστικὸν πᾶν καὶ τὸ βακχικὸν καὶ τὸ χορικὸν καὶ τὸ περὶ τὰς τελετὰς μυστικὸν, Ἰακχὸν τε καὶ τὸν Διόνυσον καλοῦσι καὶ τὸν ἀρχηγέτην τῶν μυστηρίων τῆς Δήμητρος δαίμονα. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 821.

318. ἐκεῖν' ὦ R. Vulgo ἐκεῖνο.

320. ἄδουσι γοῦν A. B. aliique et Suidas in Ἰακχος. ἄδουσιν οὖν Ald. et pars codicum. ἄγουσι γοῦν D.

ὄνπερ] ὥσπερ Suidas.

Διαγόρας] Diagoram quem dicat jam ab veteribus grammaticis dubitatum esse narrant scholiastæ. Alii enim Diagoram Melium atheum intellexerunt, de quo vid. Av. 1073, alii dithyramborum poetam, συνεχῶς Ἰακχε Ἰακχε ἄδοντα, quod interpretum est commentum e loco Aristophanis ductum, alii virum quendam propter corporis proceritatem derisum ab Hermippo. De Diagora Melio dictum accepit Aristarchus, interpretatione usus parum probabili, Diagoram memorari οὐχ ὥς ἄδοντα τοὺς θεοὺς, ἀλλ' ἐν εἰρωνείᾳ κειμένου τοῦ λόγου ὥς χλευάζοντα. Longe diversa Apollodori Tarsensis fuit sententia, qui quod scriptum erat in libris ΔΙΑΓΟΡΑΣ pro δι' ἀγορᾶς accepit. οἱ δὲ, inquit scholiasta, τὸ δι' ἀγορᾶς περισπῶσιν, ὥς Ἀπολλόδορος ὁ Ταρσεὺς, καὶ φασιν Ἰακχὸν λέγειν ὃν ἄδουσι διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐξιώντες εἰς Ἑλευσῖνα. et Hesychius, Διαγόρας: Διόδωρος (corrīg. Ἀπολλόδορος) ὁ Ταρσεὺς ἀναγινώσκει περισπῶν δι' ἀγορᾶς, διὰ τὸ τοὺς μύστας βακχάζειν, τουτέστιν ἄδειν τὸν Ἰακχὸν δι' ἀγορῶν βαδίζοντας. δι' ἀγορᾶς (γρ. διαγόρας) V.

321. τοῖνυν] τοῖνυν γ' aliquot codd. et Ald.

322. ἐστίν, ὥς] ἔσθ' ἕως V. ἔσθ' ὥς Mut.

σαφῶς] σαφές Mut. Vat.

324. πολυτίμητ' Reisigius Conject. p. 299. Legebatur πολυτιμήτοις. ἐν addidi ex R. V. Barocc. et Cantabrig. utroque.

327. θιασώτας] θιασώτας R.

328. τινάσσων] Etiam bacchantes caput quatiebant. Eurip. Bacch. 185. ποῖ δὲ χορεύειν — καὶ κῤᾶτα σεῖσαι; BERG.

329. περὶ R. V. Legebatur ἀμφὶ, consentiente Eustathio p. 1715, 62. ἐπὶ idem p. 701, 2.

331. θρασεῖ] θαρσεῖ R. θύρσωι V.

ἐγκατακρούων] Infra 374. ἐγκρούων itidem de saltatione. BERG.

332. τὰν—τιμὰν] τὴν—τιμὴν R. Barocc. Cantabrig. uterque.
336. ἀγνὰν Brunckii editio, consentientibus fortasse V. et Mut. ἀγνήν R. et edd. ante Brunckium.
336. ὁσίοις] ὁσίοισι Cantabrig. primus.
- μύσταις] μύσταισι R.V. Barocc. Cantabrig. uterque.
337. κόρη] κόρα Cantabrig. uterque.
338. χοιρείων κρεῶν] Scholiasta, θύουσι γὰρ ἐν τοῖς μυστηρίοις τοῦ Διωνύσου καὶ τῆς Δήμητρος τὸν χοῖρον διότι λυμαντικός ἐστὶν ἀμφοτέρων. “ unde in Acharn. 747. χοιρία μυστηρικὰ dicuntur, “ et Pac. 373. ἐς χοιρίδιόν μοι νῦν δάνεισον τρεῖς δραχμάς· δεῖ γὰρ μνηθῆναί με πρὶν τεθνηκέναι.” SPANH.
340. Legebatur ἔγειρε φλογέας λαμπά- | δας ἐν χερσὶ γὰρ ἦκει | τινάσσων—. γὰρ ἦκει (γὰρ ἦκει R.V.) delevit Hermannus Elem. doctr. metr. p. 501. Eo servato correctores quidam metrici τινάσσων ejecerunt. Scholiasta novitius Musuri, ἐν δέ τισιν ἐκλέλοιπε τὸ τινάσσων. Abest a Cantabrig. secundo, adscripto τὸ τινάσσων ἐξεβλήθη ὑπ’ ἐμοῦ, quomodo Triclinius loqui solet.
344. φέγγεται] φλέγεται A. D. V. Vat.
346. ἀποσεύονται] ἀποσεύεται Ald. et aliquot codd.
347. χρονίους τ’ ἐτῶν παλαιῶν R.V. Aliorum librorum lectiones sunt χρονίων τ’ ἐτῶν παλαιῶν (ut Ald.), χρονίων ἐτῶν παλαιῶν τ’, χρόνους τ’ ἐτῶν παλαιῶν. ἐτῶν ἐνιαυτοῦ ex hoc loco affert Eustathius p. 191. et ἐτῶν χρονίους ἐνιαυτοῦ p. 1384, 63.
349. τιμᾶς] τιμῆς R. Ald.
350. λαμπάδι] λαμπάσι Barocc.
- φέγγων Bothius. Libri φλέγων.
352. ἔξαγ’ ἐπ’ ἀνθηρὸν] ἔξαγε πάνθηρον edd. ante Brunckium. Correctum ex codicibus. Utramque scripturam novit scholiasta.
353. χοροποιὸν] χοροποιὸν A. D. Vat.
355. γνώμη] γνώμην libri aliquot. γνώμη Plutarch. Mor. p. 349 b. γλώσση ibid. p. 348 d.
- καθαρεύει D. (et V?) cum Plutarcho. καθαρεύοι libri reliqui cum Suida in ἐξίστασθαι.
356. εἶδεν] Libri aliquot οἶδε, alii ἴδε, Ald. ἴδε πω.
357. Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου] Bacchi epitheton est ταυροφάγος, ut testatur Hesych. Suid. et schol. [qui Sophoclis ex Ty-

rone verba affert Διονύσου τοῦ ταυροφάγον.] tribuit autem Bacchi epitheton Cratino tanquam vinoso et quasi alteri Baccho. Hinc etiam dicit βακχεία Κρατίνου pro βακχεία Διονύσου. De Cratini vinolentia v. ad Pac. 700. μηδὲ—βακχεῖ' ἐτελέσθη, una voce ἀβάκχευτος. Eurip. Bacch. 472. ἄρρητ' ἀβακχεύουσιν εἰδέναι βροτῶν. BERG. ταυροφάγος quo significatu dicatur, dubitarunt grammatici veteres, de quibus vid. schol.

361. χεῖμαζομένης] Afflictæ. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 387, 388.

362. τὰπόρρητ'] ἀπόρρητα Atheniensibus dicta in genere, quæcunque lege erant prohibita, quod tradit Harpocr., et quidem nominatim, quæ nec Athenas importare, nec inde, ut h. l. exportare licuit; aut de arcanis reipublicæ hostibus non prodendis. Prioris generis tanguntur hic a comico *lora*, *lintea*, *pix*; quod nempe merces essent ad usum navium requisitæ, qualia Athenis exportare vetabatur. Quomodo Eq. 278. a Cleone dicitur: τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δέικνυμι καὶ φήμ' ἐξάγειν ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα (*cibaria*); nempe, juxta schol., quæ navibus necessaria ligna, ceram, picem, quæque quum proprie ὑποζώματα dicerentur, comice hic tamquam facto ad coquum sermone ζωμεύματα s. *juscula* dicuntur. Quamquam Hesych. utramque vocem pro eadem sumit, ζωμεύματα, ὑποζώματα, σχοιρία. μέσσην τὴν ναῦν δεσμευόμενα. Cleoni vero mox regerit ibidem Demosthenes 282.: Νὴ Δε' ἐξαγαγὼν γε τὰπόρρηθ', ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας καὶ τέμαχος. Posterioris vero generis ἀπόρρητα s. *arcana reipubl.* hostibus prodita tangit comicus Thesm. 370. τὰπόρρητά τε τοῖσιν ἐχθροῖς ἡμετέροις λέγουσιν. Qua de re in commentariis Sopatri ad Hermog. legitur p. 277. προδοσίᾳ δὲ καὶ ἐκφορᾷ τῶν ἀπορρήτων κοινὸν μὲν καὶ καθ' ἐνὸς ἀδίκημα· ὅσον γὰρ ἐπὶ σοι, τὴν πόλιν ἀπολώλεκας προδοῦσα τὰ ἀπόρρητα. Dein: εἶλον γὰρ αὐτὴν οἱ πολέμιοι, μαθόντες τὰ ἀπόρρητα. Dicta etiam quandoque ab Atticis ἀπόρρητα de *arcanis*, non, quæ hostibus prodita, sed, quæ ad salutem et commoda urbis senatui sunt declarata, ut ab Andoc. Or. 2. p. 250. εἰσαγγέλιαντός μου ἀπόρρητα εἰς τὴν βουλὴν περὶ τῶν πραγμάτων. SPANH.

363. ἐξ Αἰγίνης] Unde facilis erat ad Peloponnesios, Atheniensium tum hostes, importatio.

Θωρυκίων] De Thorycione hariolantur scholiastæ. Ex verbis

poetæ tantum liquet, invisum præ ceteris τελώνην fuisse. ὦν om. R.

εἰκοστολόγος] Pollux 6, 128. recenset inter ὀνόματα ἐπονείδιστα. Apparet autem ex eodem 9, 29. ita vocatos fuisse publicanorum quoddam genus, qui vicesimam quandam colligerent. DUCK. Vid. Pierson. ad Mœr. p. 165.

364. ἀσκόματα] Glossa δέρματα. V. Schefferum de militia navali p. 139. BRUNCK. Et Hesychii interpretes.

365. τινὰ πείθει] πείθει τινὰ Barocc. ἀναπείθει Vat.

366. κατατιλῆ τῶν Ἑκαταίων] Schol. dicit Cinesiam hic intelligi, qui contumelia affecerit statuas Hecatæ: iste in Av. 1403. dicit se esse κυκλιοδιδάσκαλον, ubi schol., ἀντὶ τοῦ διθυραμβοποιόν. De impietate ejus erga deos videri potest Harpocr. in Κινησίας. Potest autem verbum κατατιλᾶν accipi pro, *contemnere*, ut καταπαρδεῖν non semel ap. comicum. Sed videtur Cinesias re ipsa percacasse simulacrum aut potius sacellum aliquod Hecatæ, qualia vulgo ante ædes erant sita: hinc etiam schol. ad v. 153. de eo dicit: δοκεῖ δὲ κατησχμονηκέναι τοῦ τῆς Ἑκάτης ἀγάλματος quo etiam alludere videtur comicus Eccl. 330. τί τοῦτό σοι τὸ πυρρόν ἐστιν; οὐ τί που Κινησίας σοῦ κατατέτληκεν; BERG.

κυκλίουσι χοροῖσιν] Qui sint κύκλιοι χοροὶ, v. ap. schol. ad Nub. 311. et 332. et Spanh. ad Call. h. in Dian. 267. Quod autem hic cyclicos choros memorat poeta, id etiam convenit Cinesiae, qui κυκλιοδιδάσκαλος dicitur Av. 1403. ab Arist., et κυκλίων χορῶν διδάσκαλος a schol. Nub. 332. DUCK.

ὑπᾶδων] ἐπᾶδων R. C. D. E. et scholiasta ad v. 153. Male. Vid. v. 874.

367. Agyrrhium intelligit, de quo scholiastes ad Conc. 102. καὶ τὸν μισθὸν δὲ τῶν ποιητῶν συνέτεμε. BRUNCK. Vid. annot. ad scholia.

371. Edd. ante Brunckium, τούτοισιν ἀπανδῶ, καθῖς ἀπανδῶ, καθῖς μάλ' ἀπανδῶ. Correctum ex Gellio, in præfat. Noct. Att. p. 11. abs quo R.V. et Suidas v. ἀπανδῶ eo discrepant, quod τούτοις ἀπανδῶ habent. Parisinorum librorum varietatem lectionis non annotavit Brunckius. τούτοις ἀπ. κα. ἀπ. καθῖς τρίτον ἀπανδῶ Cantabrig. secundus. τούτοις ἀ. κ. ἀ. καθῖς τρίτον μάλ' ἀπανδῶ Harl. τρίτον ex libro Vaticano memorat Kusterus.

372. *νν*] *νν* Baroccianus. Codices reliqui et Ald. δὴ *νν*.
 373. *ἐς*] *εἰς* libri.
κόλπους] Libri aliquot *τόπους*.
 374. *λειμώνων*] *τῶν καθ' ἄδου λειμώνων* Brunckius tacite, ex uno alterove codice. Nam sic margo V, Mut. et ed. Juntina a. 1515.
 375. *κάπισκώπτων* R.V. Legebatur καὶ σκώπτων.
 376. *ἡρίστηται*] Intelligendum de sacris epulis. BECK.
 377. *ἀρείς* Scaliger. *αἰρεῖς* Ald. *αἶρεις* R.D. *αἱρήσεις* V. Alii *αἴρης*, unus *αἴροις*. Grammat. in Bekkeri Anecd. p. 359, 22. *αἶρεῖς*: *δοξάζεις*, ἡγή.
 378. *Σώτειραν*] Minervam, ut monet scholiasta. Conf. Hesych. in *σώτειρα*.
 380. *σώζειν*] *σώσει* V. Scribendum fortasse *σώσεων*.
 381. *Θωρυκίων*] Nam iste hostibus favebat. Vid. v. 363. BERG.
 382. *ἡμιχ.* ἡ ἱερὸς R.
 383. *Δήμητρα*] *δήμητραν* V.
ζαθέαις] Scribendum *ζαθέοις* cum R. et Barocc.
 384. In A præfixum *ἡμιχ*.
 389. *γέλοια—σπονδαία*] Plato Conviv. p. 197. τὰ μὲν παιδιᾶς, τὰ δὲ σπουδῆς μετρίως, καθ' ὅσον δύναμαι, μετέχων. Quam jocis seria admiscendi rationem tangit Plato de Leg. 7. p. 816. ἀνευ γὰρ γελοίων τὰ σπονδαία καὶ πάντων τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία μαθεῖν οὐ δυνατόν, εἰ μέλλει τις φρόνιμος ἔσεσθαι. SPANH.
 394. Nulla persona præfixa huic versui in codd. In Aldina *ἡμιχ*. BRUNCK.
ἄγ'] ἀλλ' Bentleius, recte, ut videtur, quum in antistropho χωρεῖτε legatur. In Plut. 316. ἀλλ' εἶα, ubi V. ἄγ' εἶα.
 395. *νν* R.V. Barocc. Vulgo *νν γε*.
 398. et seqq. Scholiasta, *μεμιγμένως λέγει τὰ μὲν πρὸς τὸν Ζαγρέα Ἰακχόν, τὰ δὲ πρὸς τὸν Διόνυσον*.
 402. Persona in A. D. μέρος χοροῦ. In duobus reliquis *ἡμίχορος*. Vulgo hæc alteri semichoro continuantur. Codices omnes v. 408. rursus præfixam habent semichori personam. BRUNCK.
 404. *κατεσχίσω*] Scholiasta, ἴσον τῷ διὰ σὲ κατεσχίσθη. *κατασχίσω* R.
 405. *εὐτελεία*] *εὐτελείαι* R.V. Male scholiasta interpretatur

εὐδαιμονία. Recte Lobeck. Aglaoph. p. 1036. operosi cultus urbanæque munditiæ contentum intelligit.

τόν τε Bentleius. Libri τόνδε τόν.

406. κάξευρες R. Vulgo κάξευρες.

409. Διο. præfixum in Cantabrig. secundo.

412. παραρραγέντος] διαρραγέντος R.

προκύψαν] Scrib. προκῶψαν.

414. Nulla personæ nota præfixa in editionibus Aldina et Juntina prima: Xanthiæ in Juntina secunda et R.V. aliisque, ut videtur, codicibus. Ego Dionyso tribui. μετ' αὐτῆς delendum, quæ Beckii conjectura fuit, nisi, quod mihi probabilius videtur, in fine versus proximi tres syllabæ exciderunt.

κάγωγε πρὸς Xanthiæ tribui: vulgo Dionyso tribuitur. Scholiasta, τοῦτό τις Διονύσου φασὶ μεταξὺ παρεμβαλόντος εἶναι. Ex quo colligi potest in libro scholiastæ non Dionysi, sed Xanthiæ personam notatam fuisse.

418. φράτορας] Præter exspectationem pro φραστήρας. Vide Suidam in φραστήρες, et Meursium Gr. Fer. in Ἀπατούρια. Confer not. ad Av. 1669. Archedemus, de quo hic agitur, Erasinidis accusator fuit. Vide Xenoph. Hellen. 1, 7, 1. BRUNCK. Scribendum φράτερας. Vid. ad Eq. 255.

420. ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι] Loquitur ex sententia mortuorum, quasi apud inferos demum sint vivi, apud superos autem, sive in terris, mortui. BERG.

421. τὰ πρῶτα] Lucian. in Timone c. 55. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα (primarius). Gorgias Encom. Hel. [p. 92. ed. Reisk.] ὅτι μὲν οὖν φύσει καὶ γένει τὰ πρῶτα τῶν πρώτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἢ γυνὴ περὶ ἧς ὁ λόγος, οὐκ ἄδηλον οὐδ' ὀλίγοις. Heliod. 10. p. 472. οὐ γὰρ ἐγχωρίους μόνον ἀλλὰ καὶ γένους τοῦ βασιλείου τὰ πρῶτα καὶ ἐγγύτατα. Eurip. Or. 1247. Μυκηνίδες, ὦ φίλοι, τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγικὸν ἔδος Ἀργείων. Theocr. Id. 15, 142. paullo aliter idem dicit: Οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ Ἀργεος ἄκρα Πελασγοί. Lucret. 1, 86. *ductores Danaum delecti, prima virorum*. BERG. V. quæ de hac formula notavi ad Eurip. Or. 1251. BRUNCK.

422. τὸν Κλεισθένη] In tribus codd. [et R.V, superscripto in V. τὸν καλλίαν] scriptum τὸν Κλεισθένους. In D. τὸν Κλεισθένην, et superscripta glossa τὸν Καλλίαν, quæ ad alteram lectionem referri videtur: sed mendosa illa est, falsaque ejus inter-

pretatio. [τὸν κλεισθένην Barocc.] Sermo est de Clisthene illo cinædo toties a comico exagitato, qui fingitur hic amico cuidam suo in monumentis parentare; sed alio sensu ista accipienda sunt, quod docent etiam veteres critici. Ad hunc locum respicit Theocr. Schol. ad Idyll. 5, 43. ubi perperam Cleonem nominat pro Clisthene. BRUNCK.

425. κἀκόπτειτ' Glossæ: κόπτομαι *plango*. In Lysistr. 399. ἡ γυνὴ πρὶ τοῦ τέλους κόπτεσθ' Ἀδωνιν φησίν. BERG.

426. ἄκκλαε A. D. R. V. Vulgo ἄκκλαιε.

κἀκεκράγει] καὶ κεκράγει R. V.

Σεβίνον] Perperam in A. Σεβίνος. [σέβεινον R.] Pagus erat Atticæ, Ἀνάφλυστος dictus, de quo vid. Meursius. Sed ut fictum est viri nomen Σεβίνος, a βινεῖν deductum, sic in gentili nomine allusio est ad obscænum verbum ἀναφλάν. Idem jocus est in Conc. 979. BRUNCK.

ἀναφλύστιος] Libri Ἀναφλύστιος.

429. τοῦτον C. E. Vulgo τουτονί. “Vim hujus pronominis “declarat glossa in D, ὃν πάντες ἴσασι δηλονότι.” BRUNCK.

Ἱπποβίνου] Hipponici, patris Calliæ nomen (vid. Av. 283.), in sensum obscenum detortum. Vid. schol.

430. κύσθου] Eustathius p. 746, 16. ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ κύσθου ἡ κύσου λεοντή· κύσου Mut. corr.

432. Πλούτων'] Libri multi Πλούτων.

437. αἶροι'] αἶροις Ald.

ὦ R. V. Barocc. Cantabrig. primus, Vat. αἶ γε vulgo.

παῖ] τὰ στρώματα, quod in margine habet V. addito δηλονότι, reliqui codices et Ald. in textu habent post παῖ.

439. Διὸς Κόρωνθος] Proverbium ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ συνεχῶς λεγόντων. De ejus origine diversa tradunt veteres grammatici, quæ apud paræmiographos collecta videas. Conc. 827. Eo Nemeon. 7. concludit Pindarus. BRUNCK. Vid. schol. ad h. l. et scholiastam Platonis Euthydem p. 368. ed. Bekk.

441. ἱρόν] Scribebatur ἱερόν.

444. Hic et tres sequentes versus [ἐγὼ δὲ—οἴσω] Baccho vulgo tribuuntur perquam absurde. [Non absurde, sed verissime. Similiter chorum interpellat Dionysus v. 414.] In tribus codd. eidem semichoro continuantur: nec ulla distinctio in A. fuerat; sed postmodo inter lineas scripta persona, quam minime exspectes, ἱερεύς. Sacerdotis etiam, nescio illiusne qui

supra cum Baccho colloquebatur, an cujusvis alius, meminit idem librarius ad v. 382. cui præfixa in A. persona ἡμίχορος ἢ ἱερεύς. Positam hic ab Aldo Bacchi personam sustulerunt Bernardus Junta et editores Veneti. Quod autem v. 440. et 448. personam præscripserim semichori, in eo tres codd. consentientes habeo. In C. nulla persona est: impressi chorum habent. Ultimum semichori comma ad commendationem Mysteriorum Eleusiniarum pertinet, quorum in superioribus plurimi adumbrati ritus. Credebant veteres Græci solos initiatos post mortem in fortunatorum sedes admitti, qua de re videndus Brodæus ad Crinagoræ Epigr. Anthol. p. 56. [Anthol. Palat. 11, 42.] et Meursium Eleusin. cap. 17. 18. BRUNCK. Sophoclis fragm. ap. Phil. Mor. p. 21 f. comparavit Spanhemius.

446. θεᾶ R. Vulgo θεαί.

447. ἱρόν] Scribebatur ἱρόν.

448. πολυρρόδους] πολυρρόθους Barocc. Cantabrig. primus, Harl. Gl. πολυήχους ἢ πολυανθεῖς in Cantabrig., πολυήχους in Harl.

455. ἱλαρόν] ἱρόν R.V, ex v. 447.

458. περὶ τοὺς R.V. et Suidas in ἰδιώται. Vulgo περὶ τε. περὶ τε τοὺς A, Barocc.

459. ἰδιώτας] Hesychius ἰδιώτας: πολίτας.

461. οὐπὶχώριοι A. R.V. et Cantabrig. primus. Scribebatur οἱ πυχώριοι.

462. διατρίψεις R.V. Libri reliqui διατρίψης.

γεύσει] Legebatur γεῦσαι. Correctum ex R, qui γεύσῃ. γεύσει, gustabis, id est tanges, pulsabis.

464. παῖ παῖ] Hæc dicens pultare tandem incipit Bacchus. BRUNCK.

465. καὶ τολμηρὲκ ἀναίσχυντε σύ Barocc. Conf. Pac. 182.

Æacus est janitor Plutonis et servus. Apud Lucianum in dial. Mortuor. 20, 1. Menippus ad Æacum dicit: οἶδα πάντα καὶ σὲ ὅτι πυλωρεῖς. Hic in Ran. 749. introducitur tanquam servus et servili ingenio præditus. Iste h. l. aperuit ostium, Baccho pulsante: cumque audiret et ex habitu conjiceret, eum esse Herculem, qui Cerberum olim rapuerat, vehementer ipsum increpat et vult pœnas sumere. Non magis humaniter excipit deorum famulus Trygæum, cui ostium pulsanti aperu-

erat, Pac. 182. ὦ μιὰρὲ καὶ τολμηρὲ κἀναίσχυντε σὺν, καὶ μιὰρὲ καὶ παμμιὰρὲ καὶ μιὰρώτατε, πῶς δὲῦρ' ἀνῆλθες, ὦ μιὰρῶν μιὰρώτατε; BERG.

467. ἡμῶν] ἡμῶν Barocc. Cantabrig. primus.

468. ἀπῆξας] Scribebatur ἀπῆξας.

470. seqq. Imitatur Euripidis ex Theseo locum, ubi similia de Minotauro dicta fuerunt. Vid. schol.

473. ἑκατογκέφαλος] Sic quattuor codd. [R.V. alii] recte. Vulgo [et Suidas in τοία] ἑκατοντακέφαλος. Nub. 336, [ubi eadem scripturæ diversitas] πλοκάμους θ' ἑκατογκέφαλα Τυφῶ πρημαινούσας τε θύελλας. Eurip. Herc. fur. 1190. μαινομένην πιτύλῃ πλαγχθεῖς, ἑκατογκέφαλον βαφαῖς ὕδρας. BRUNCK.

474. πλευμόνων] Sic bene Aldus, e dialecti et comici usu. Vide not. ad Lys. 367. Atticismum una constantem litera sæpe oblitterarunt librarii, quorum inconstantia scrupulum injicere non debet, quum aliunde constet de idiotismo. Vide Interpretes ad Mærin hac voce. πλεύμων ubique apud comicum scribendum. Hic quattuor codd. in vulgari forma πνευμόνων conspirant. Vide Eustathium laudatum infra ad v. 712. BRUNCK. πλευμόνων R.V. cum Eustathio. πνευμόνων Barocc. Cantabrig. uterque et Vat. cum Suida. Sophocles Trach. 778. καὶ διώδυνος | σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο. Recte aliquot libri πλευμόνων.

475. Ταρτησία μύραινα] Propterea videtur mentionem hic facere murænae, quia hæc cum echidna i. e. vipera creditur coire, de qua paulo ante loquebatur; v. Athen. 7. p. 312. Vocat autem eam *Tartesiam*, quia illæ in pretio erant; Pollux 6, 63. παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὐδοκίμουν μύραιναι ἐκ πορθμοῦ καὶ μύραινα Ταρτησία· alludens simul, ut puto, ad vocem *Tartarus*. BERG. Photius p. 570, 10. Ταρτησία μύραινα: ὥς ἐκεῖ γινομένων μεγίστων.

476. Γοργόνες Τιθράσαι] Τίθρας est pagus Atticus, unde Τιθράσιος teste Steph. Byz. Sed mihi videtur hic etiam alludere ad v. θράσσειν, quod exponitur a Suida τάρασσειν, ἐνοχλεῖν, νύσσειν, κινεῖν, ut dicantur Τιθράσαι, quasi θράσσουσαι. BERG.

479. κάλει θεόν] Variæ hujus formulæ prostant in scholiis interpretationes. Probabilior mihi videtur ea, quæ statuit alludi ad Sacrificiorum ritum, in quibus postquam libatum fu-

erat, acclamari solebat *κάλει θεόν*. Comice his verbis significat Bacchus se ventris omnem proluviem effudisse. BRUNCK. *κάλει θεόν Xanthiæ* dat R.

481. *ώρακιῶ*] *Mœris*: *ώρακιᾶν*, Ἀττικῶς. *λειποφυχεῖν*, Ἑλληνικῶς. Confer duas Hesychii glossas. In Pace 702. Cratinus ἀπέθανεν ὠρακιάσας. BRUNCK.

482. *σπογγιάν*] Scripserat forte comicus *σφογγιάν* ex idiotismo Atticæ dialecti, quem hic in nullo meorum codd. observatum reperi. Sed Acharn. 463. ubi vulgo legitur *δός μοι χντρίδιον σπογγίῳ βεβυσμένον*. edidi ad trium codd. fidem *σφογγίῳ*. BRUNCK. Scribendum *σφογγίαν*.

483. *προσθοῦ*] Scribebatur *πρόσθου*.

ποῦ 'στιν; Hæc verba perperam vulgo Baccho continuantur. Manifestum est ea Xanthiæ adscribi debere, cui tribuuntur in IV. codd. Glossa in D. *ποῦ 'στιν ἡ καρδιά σου; ὦ χρυσοῖ θεοὶ, ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν, ἔνθα μου τὴν χεῖρα προσήγαγες*; BRUNCK.

χρυσοῖ θεοί] *χρυσῇ θεᾷ* V.

485. *ἐς*] *εἰς* libri.

487. *σπογγιάν*] Scribendum *σφογγιάν*. Vid. ad v. 482.

488. *οὔκουν ἕτερος*] *οὐ δειλότερος* D. *οὐκ ἂν ἕτερος* Scalliger.

γ' αὐτ' R. et Cantabrig. primus. Legebatur *ταῦτ'*. Ex Barrocc. *αὐτ'* enotatum.

491. *ἀνδρεία*] *ἀνδρείας* R.

494. *ληματιᾶς*] *ληματίας* varia lectio scholiastæ.

498. *αὐτ'*] *αὐτὸν* R. hic et v. 532.

πειστέον] *πιστέον* R. Suidas, *πειστέον*: *δεῖ πεισθῆναι ἢ πιστεύειν*. Quam gl. omittit codex optimus Paris.

499. *ἐς*] *εἰς* libri.

Ἡρακλειοξανθίαν] *Ἡρακλεοξανθίαν* R. et Mut.

501. *οὐκ Μελίτης μαστιγίας*] Melite est pagus Atticus, ubi fertur fuisse Herculis sacellum. Dixit autem *μαστιγίας* pro *Ἡρακλῆς*, quia servus mastigia gerebat habitum Herculis. Quidam putarunt hic rideri Calliam, Hipponici f. in Melite habitantem, ut qui leonina sit usus in bello ut Hercules; de quo et supra 426.: *καὶ Καλλίαν γέ φασι τοῦτον τὸν Ἴπποβίνου κύσθου λεοντὴν ναυμαχεῖν ἐνημμένον*. Ex schol. BERG. Similiter interpretatur Hesychius in *ἐκ Μελίτης*. *οὐκ ἐμελίτης* R.

Id est οὐκ ἐκ Μελίτης, quemadmodum οὐκ τῶν in οὐκ ἐκ τῶν corruptum est Nub. 1065.

502. ταδί] τάδε R.

505. ἦψε κατερικτῶν χύτρας] Locum citat et explicat Etym. M. v. ἔτνος p. 387, 14. KUST. κατερικτοῦ Mut. et Diaconus ad Hesiodi Scut. v. 287.

506. ἔτνος] Quo Herculem delectari scit. Vid. v. 62. BERG.

βοῦν] βοῦν τ' V. βοῦν δ' Suidas in ἀπηνθράκιζεν.

507. ἀλλ'] δεῦρ' R.V.

508. κάλλιστ', ἐπαινῶ, πάνυ καλῶς, sunt blande recusandi formulæ, quibus oblato beneficio non utentes, gratias agunt. Verba sunt Casauboni Lect. Theocr. cap. 16. initio. Simile est illud Plauti in Men. 2, 3. 36. ubi ancillæ dicenti: *Eamus intro, ut prandeamus.* respondet Sosicles: *Bene vocas; tam gratia est.* Ad quem locum vide interpretes. BRUNCK.

οὐ μὴ] οὐ delet Elmsleius ad Markl. Suppl. 1066. collato Eccles. 1000. μὰ τὴν Ἀφροδίτην—μὴ γὰρ σ' ἀφήσω. et Av. 195.

509. περιόψομαι ἐπελθόντ'] Libri περιόψομαι ἀπελθόντ'. Vid. ad Acharn. 325.

513. ληρεῖς ἔχων. οὐ γὰρ σ' ἀφήσω. Absurde hæc verba Baccho tribuuntur, quæ ab ancilla proferri in sensum mihi nunc incurrit. Invitatus primo Xanthias lepide recusat his verbis, κάλλιστ', ἐπαινῶ. Instat ancilla: *Ita me Apollo amet, ut ego te nunquam sinam abire, quandoquidem &c.* Abnuit iterum Xanthias alia formula πάνυ καλῶς. Potestne Bacchus servo nolenti ingredi et usque recusanti dicere? *Fatuus es, non enim te amittam.* Hoc dicit ancilla, quod secundæ recusationi Xanthiæ congruit, ut superiora illa primæ: οὐ μὴ σ' ἐγὼ περιόψομαι ἀπελθόντ'. ἐπεῖτοι καὶ—et οὐ γὰρ σ' ἀφήσω. καὶ γὰρ αὐλητρὶς—Dele itaque personam Bacchi, omniaque hæc ancillæ adscribe sic ut in Excerptis Scaligeri factum, ληρεῖς—τρεῖς. In A. et C. eadem est quæ vulgo personarum distinctio. In E. ante ληρεῖς ἔχων persona est Bacchi, ante καὶ γὰρ Xanthiæ. In D. ante ληρεῖς ἔχων persona est Bacchi, cui omnia continuantur usque ad ὀρχηστρίδες ἡβυλλιῶσαι, quibus verbis præfixa est persona Ancillæ. BRUNCK. Ancillæ personam ante καὶ γὰρ—vulgo notatam om. R.

γε] τε V.

514. ἤδη ἔνδον] Legebatur ἤδ' ἔνδον.
 515. πῶς] πῶς γε R.
 ὀρχηστρίδες ancillæ tribuitur in R. et Vat.
 516. ἡβυλλιώσαι] Pherecrates apud Athen. 6. p. 269. κόραι
 δ' ἀρτίως ἡβυλλιώσαι καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι. BERG.
 518. ἔμελλ' R. Vulgo ἤμελλ'.
 519. ὀρχηστρίσιν R. aliique nonnulli. Vulgo αὐλητρίσιν.
 520. αὐτὸς] De se tanquam hero loquitur. Conf. Nub. 219.
 BECK.
 ὥς] ὅτι R. Mut. ὅτ' V.
 522. ποιεῖ V. Legebatur ποιεῖς. Photius p. 532, 14. σπουδῇ
 ποιεῖσθαι: τὸ ὀργίζεσθαι (ἐργάζεσθαι?). οὕτως Ἀριστοφάνης ἐν
 Βατράχοις.
 523. Ἡρακλέα ἑσκεύασα Elmsleius ad Acharn. 385. Lege-
 batur Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα (ἐσκεύακα V). ἡρακλ' ἐσκεύασα R.
 ἡρακλέα σκεύασα Barocc.
 524. φλυαρήσεις] φλυαρήσης libri plures.
 525. ἀράμενος] γ' addunt Ald. et codices aliquot.
 527. οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη] Euripides in Suppl. 551. εὐτυχοῦσι
 δὲ | οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' ἐσαῦθις, οἱ δ' ἤδη βροτῶν.
 531. Ἀλκμήνης] Fort. ἀλκμήνης. γ' addit A.
 533. θέλοι] θέλει D. et scholiasta ad v. 463.
 536. μετακυλινδεῖν] μετακυλίνδειν A. γ' addit A.
 ἀεὶ libri meliores et Suidas in ταῦτα πρὸς ἀνδρός. Alii αἰεῖ.
 537. τοῖχον μᾶλλον] μᾶλλον τοῖχον A. et Mut.
 538. μεταστρέφεσθαι] μεταστρέφειν A. D. Cantabrig. pri-
 mus, Harl. In D. gl. μεταστρέφεισθαι. In Cantabrig. primo
 gl. supra μετακυλινδεῖν v. 536.
 541. Θεραμένους] Notissimus in illius temporis historia The-
 ramenēs, unus e triginta tyrannis, qui cothurnus appellatus
 fuit. De eo videndus Xenophon. BRUNCK.
 542. ἀν] δὴ Ald. et aliquot codices. In aliis particula omissa.
 Μιλησίοις] Nempe ex lana Milesia factis, quæ erat in pretio.
 In Lysistr. 732. οἶκοι γὰρ ἐστὶν ἐρίᾳ μοι Μιλήσια. De tapetibus
 Milesiis Theocritus, citante schol., Id. 15, 125. πορφύρεοι δὲ
 τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω· | ἡ Μίλατος ἐρεῖ,— BERG.
 543. κυνῶν Bentleius et, ut videtur, R.V. Vulgo κινῶν.

545. οὗτος δ' αὐτ' ὦν αὐτὸς πανοῦργος] αὐτὸς δ' αὐτ' ὦν πανοῦργος R, Barocc. Vat.

547. μὴνέκοψε] μ' ἐξέκοψε D, Barocc. Cantabrig. primus.

548. χοροὺς] δδόντας recte interpretatur scholiasta. Galenus vol. 4. p. 565. ἀλλ' εἰ μὲν χορόν τις ἔστησεν ἐν κόσμῳ δυοῖν καὶ τριάκοντα χορευτῶν, ἐπηνείτο αὖν ὥς τεχνικός· ἐπεὶ δ' δδόντων χορόν οὕτω καλῶς διεκόσμησεν ἡ φύσις, οὐκ ἄρα καὶ ταύτην ἐπαινέσόμεθα;

549. ΠΑ. Α.] A. om. libri.

ἐλθ'] ἡλθ' Barocc. Cantabrig. primus, Harl.

550. ἐς] εἰς libri.

551. κατέφαγ' V. Vulgo κατέφαγεν.

552. ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ B.] πλαθάνη vulgo. ἑτέρα πανδοκεύτρια C. D. E. πλαθάνη hic A, sed πανδοκεύτρια v. 556. et (cum R.) ἄλλη πανδοκεύτρια v. 558.

554. ἀν' ἡμωβολιαῖα] Putant vulgo esse unam vocem ἀνωμωβολιαῖα, quæ composita sit ex ἀνὰ et ἡμωβόλιον. Sed præstat divisim scribere ἀν' ἡμωβολιαῖα, quod si plene scribitur, erit ἀνὰ ἡμωβολιαῖα, i. e. *quorum singula semiobolo constant*. ἀνὰ enim interdum esse particulam *distributivam* (ut grammatici loquuntur) et sensu æquipollere Latinæ voci *singuli*, vel ex lexicis vulgatis lector discere poterit. Sententiam hanc confirmat auctoritas Pollucis 9, 64. qui locum hunc Arist. vocis ἡμωβολιαῖα gratia citat: unde Ms. quidam codex recte ibi vocem hanc dividit scribendo ἀν' ἡμωβολιαῖα. KUST. ἀν' ἡμωβολιαῖα E.V. et Cantabrig. 2.

556. οὐ μὲν οὖν] οὐμενον Mut. et edd. ante Kusterum.

με] γε Barocc.

557. εἶχες] ἔχεις Barocc.

ἀν γνῶναι Elmsleius ad Acharn. 178. Legebatur ἀναγνῶναι. αὖ γνῶναι codex Borgianus. Personæ in editionibus ante Kusterum ita descriptæ, Παν. οὐμενον—ἔτι. Πα. τί δαί;—κάμν-κάτό γε. Kusterus, Πλ. οὐμενοῦν cet. Πα. τί δαί; cet. . Brunckius, Πανδ. α. οὐμενοῦν cet. . Πανδ. β. τί δαί;—κάμνκάτό γε. Codex A, πανδοκ. οὐμενοῦν—. ἄλλη πανδοκ. τί δαί; cet. V. 558.—562. in A. D. unius sunt personæ. Contra in C. E. et Barocciano v. 559.—562. alteri cauponæ tribuuntur. Correxī hæc ut res postulabat. Apparet enim v. 558. τί δαί; τὸ

πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω. non alii convenire personæ quam Πανδοκευτρία α, quæ quum alia Herculis facinora commemorasset, hoc se *non dum* tetigisse dicit de salsamentis.

558. εἴρηκα] εἴρηκας V. Conjectura librarii prava personarum descriptione decepti. Versui 559. πανδ. præfixum in V.

560. ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις D. E. R. Barocc. Vat. et Cantabrig. primus, nisi quod τοῖς om. R, Barocc. et Cantabrig. 1. ὅνπερ σὺν αὐτοῖς τοῖς ταλάροις C. et Cantabrig. 2. ὅνπερ σὺν αὐτοῖσι ταλάροις Ald. αὐτοῖς τοῖς ταλάροις scholiasta et grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 466, 30. αὐτοῖς ταλάροις Suidas in αὐτοῖς.

562. ἔς με] εἰς με R. et Suidas in ἐμνῆτο. Vulgo εἰς ἐμέ.

564. cum proximi versus initio νῆ Δία τάλαινα tribuebatur πανδοκευτρία α. Correxerit Brunckius.

γ'] δ' Barocc. om. V. Mut.

565. Verba νῆ Δία τάλαινα Xanthiæ inepte tribuuntur in novem codicibus, inter quos A. R. V. Barocc.

δεῖσασαι] Scribendum δεῖσάσα ex R. V.

που V. Legebatur πω.

567. τοὺς ψιάθους] Legebatur τὰς ψιάθους. Scholiasta, τὰς ψιάθους. ἐν τῇ Καλλιστράτῳ γέγραπται τοὺς ψιάθους, καὶ ὅτι σεσημειώται τοῦτο, ὅτι ἀρσενικῶς εἶπε. ψιάθους masculino genere dixisse Aristophanem annotat Suidas. Hoc recepi. Feminino utitur Lys. 921.

569. Cleon et Hyperbolus e vivis excesserant, quando acta hæc fabula. Hos facete comicus cauponarum patronos apud Inferos facit. BRUNCK.

570. Manifestum est ex ipsis verbis hunc versum ab eadem persona proferri non debuisse, cujus est præcedens. Licet in tribus codd. A. C. E. priori personæ continuatus sit, ut in impressis, tamen alterius cauponæ personam præposui: ipsamque postmodum hanc distinctionem in D. observatam reperi. Proderant in scenam cauponæ comitem unaquæque ancillam habens: utraque ancillam suam jubet patronum suum arcessere. BRUNCK.

571. φάρυγξ] φάρυξ V. Vid. ad v. 259.

572. τοὺς γομφίους] Phrynichus comicus apud Athen. 2. p. 52. τοὺς γομφίους ἅπαντας ἐξέκοψε. BERG.

574. Scholiasta, *τινές φασι τὸν Διόνυσον λέγειν τοῦτον τὸν στίχον.*

δ' ἂν ἐς] Legebatur δέ γ' εἰς. δ' ἐς C. E. δ' εἰς D.

βάραθρον] Sic dictus erat Athenis locus alte effossus, in quem facinorosos morti damnatos præcipitabant, qui et ὄρυγμα nuncupabatur. Vide Meursium Att. Lect. 1, 25. BRUNCK.

575. *λάρυγγ'*] *φάρυγ'* V.

576. Legebatur *τοὺς κόλικας. τοὺς χόλικας* Schweighæuserus ad Athen. vol. 7. p. 540. et Schæferus ad Gregor. Cor. p. 550. Ad utramque scripturam spectat scholiastæ annotatio, ἣ ἄρτους ἢ ἔντερα. Ceterum Schæferus optionem facit inter *τοὺς* et *τὰς* *χόλικας*. Prætuli posterius. Vid. Pac. v. 717. Phrynichus Bekkeri p. 72, 5. *χόλικες*: οἱ πολλοὶ ἄρρενικῶς, οἱ δ' ἀρχαῖοι θηλυκῶς. Vulgata scriptura utitur Thomas M. v. *λάρυγγα* p. 570, ubi tribus modis in MSS. peccatur, *κώληκας, κόληκας, κολύκας*.

578. *ἐκπηνιέται*] *ἐκποινιέται* Barocc. et (superscripto η) Cantabrig. 2. Ea scriptura in scholiis memoratur. *ἐκπηνιέται* cum ceteris libris Hesychius, Suidas, Eustathius p. 1328, 48. Dixit de hoc verbo Schneiderus in indice scriptor. rei rusticæ p. 367.

580. *τοῦ λόγου*] *τούτους τοὺς λόγους* V.

585. *με τύπτοις*] *γε τύπτοις* V. *γε τύπτοις μ' C. γε τύπταις μ'* Cantabrig. 2.

587. *πρόρριζος αὐτὸς, ἡ γυνή, τὰ παιδία, κάκιςτ' ἀπολοίμην*] Usitata jurantibus imprecationis formulæ exempla Spanhemius ex oratoribus memorat, Demosthene p. 642. 693. Andocide p. 49. ed. Reisk. Antiphonte p. 709. ed. Reisk. et ex Marmor. Oxon. n. 26, §. 78.

588. Archedemi illius, cui cognomen fuit *γλάμων*, sive ob oculorum vitium sive alia de caussa, meminit Lysias in orat. contra jun. Alcib. p. 536. BRUNCK.

591. *ἦν περ*] ἦν A.V.

593. Post *ἀνανεάζειν* indicavi lacunam, quæ in Ald. et recentioribus codicibus verbis *σαντὸν αἰεὶ* est expleta, ex v. 536. petitis. Omittunt illa R.V. Barocc. Mut. Cantabrig. 1. Harl. Borgianus. Gl. *σεαυτὸν (ἐαυτὸν) πρὸς τὸ σοβαρόν* in R. Barocc. Cantabrig. 1. Harl.

594. εἰ—ἀλώσει—βαλεῖς] ἦν—ἀλῶς—βάλλης A.

ἀλώσει] ἀλώσει V. Mut. ἀλώσει, ut vulgo, R.

595. καὶ βαλεῖς D. R. aliique. καὶ βάλλης vulgo. κακβάλλης V.

596. 'στιν] 'στι V. Legebatur τις. Voculam omittunt D. R. Barocc. Mut. Cantabrig. 1. Harl. Præstat autem fortasse ἀνάγκη 'σται.

τὰ om. V.

600. ταῦτ'] τοῦτ' R.

603. βλέποντ' ὀρίγανον] Solent ita obtutum acrem et torvum describere. Eq. 627. Vesp. 453. βλέπόντων κάρδαμα. Et alibi sæpe similiter. V. ad Plut. 328.

607. οὐ μὴ πρόσιτον; εἶεν Elmsleius ad Eurip. Med. p. 251. collato Acharn. 166. Legebatur μὴ πρόσιτον. εἶεν, καί—.

μάχεῖ] Libri μάχει.

608. Διτύλας] διτύχας R.

Σκεβλάς] σκεβλύας R.V. Cantabrig. uterque, Borgianus, Ald. et ed. Juntina a. 1525. σκεβλάς codices reliqui, ut videtur, et Junt. a. 1515. Revocandum Σκεβλύας.

Παρδόκας] σπάρδοκας V.

609. δευρὶ] δεῦρο R.

610. Αἰ. κλεπτοντα—διο. μάλ' ὑπερφνᾶ V.

πρὸς] πρὸς hic valet προσέτι, καὶ ταῦτα. Ordo est, τύπτειν τουτονὶ, καὶ ταῦτα κλέπτοντα τὰλλότρια. BRUNCK.

μάλλ'] Libri μάλ'. Correctum ex scholiasta.

612. σχέτλια μὲν οὔν καὶ δεινὰ] Ironice hoc dicit Æacus. Baccho hæc verba adscripta sunt in C.E. BRUNCK.

616. τὸν παῖδα] Juxta receptum legibus Atheniensium morem, ut heri servos ad quæstiones de iis sumendas offerrent. Demosth. (p. 1120.) προῦκαλεῖτο Στέφανον παραδοῦναι τὸν παῖδα —εἰς βάσανον. Idem (p. 1143.) et alibi. SPANH. Vid. Petit. Leg. Att. p. 440. et Dobræi Adversar. vol. 1. p. 317.

618. βασανίζω] Scribendum βασανίσω ex D.V. βασανίζω Suidas in βασανίζειν.

620. ἔτι δ' ἐς τὰς] ἐπὶ τε τὰς vulgo. Correctum ex R.V. et Suida in βασανίζειν et κλιμακίζειν.

623. κᾶν] κῆν V.

πηρώσω] Solebant qui servos aut servas alterius ad torturam poscebant, damnum præstare, si illi ex tortura mutilarentur; Demosth. c. Neær. [p. 1387.] ἔτοιμος ὦν τὰς θεραπαίνας παρα-

λαμβάνειν—ἐφ' ᾧ τε βασανίσαι αὐτάς· καὶ εἴ τι ἐκ τῶν βασάνων
βλαφθείησαν αἱ ἄνθρωποι, ἀποτίνειν ὅ τι βλαβείησαν. BERG.
Vide Petiti Leg. Att. p. 441.

625. ΞΑ.] διον. Vat.

ἔμοιγ'· οὕτω] ἐμέ γε, τοῦτον Vat. et varia lectio scholiastæ.
τοῦτον etiam M.

626. αὐτοῦ] αὐτὸν Mut. et varia lectio scholiastæ. Et sic
haud dubie Vat. quoque codex.

σοι] σου V.

630. σεαυτὸν R. Barocc. et Vat. ἐαυτὸν V. et Borgianus.
Vulgo σὺ σεαυτόν.

637. χεώτερον] γ' addunt R.V. Cantabrig. et Harl.

ἴδης] ἴδοις Ald. et pars codicum.

638. προτιμήσαντα] Gl. φροντίσαντα, ἢ αἰσθησιμ λαβόντα.
*Rationem habentem verberum, aut dolentem quum cædetur, ita
se moventem, ut sentire verberum dolorem videatur.* Sic enim
Attici utuntur verbo προτιμῶ pro κήδομαι, ἐπιστρέφομαι, ἐντρέ-
πομαι, ὑπόλογον ποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι. Infra 655. quærenti
Æaco ἔπειτα προτιμᾶς οὐδέν; respondet Bacchus, οὐδέν μοι μέ-
λει. Pl. 883. οὐδέν προτιμῶ σου. Eodem modo cum genitivo
apud Demosthenem occurrit p. 80. edit. Reiskii: βούλεται καὶ
δαπάνας οὐ μικρὰς δαπανᾶν εἰς τοὺς κατὰ θάλατταν κινδύνους, ὧν
οὐδέν προτιμᾶ. Vide Budæi Commentaria p. 677. et 714.
Acharn. 27. εἰρήνη δ' ὅπως ἔσται προτιμῶς οὐδέν. BRUNCK.
Vid. Photium p. 464, 15.

641. ἐς] εἰς libri.

642. ΞΑ.] διο, ξθ, R.

644. ἰδοὺ, σκόπει νῦν, ἣν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδης. Sic A. [R. et
Cantabrig. 1.] optime, ut Suidas [v. ὑποκινήσαντα], et cod.
Vaticanus. [Ita etiam V. et Baroccianus, nisi quod ἀποκ.] In
C. [et Cantabrig. 2.] ut vulgo, σκόπει γ' ἣν με παρακινήσαντ'
ἴδης. Sic etiam E. C. nisi quod γ' omittit. In D. Æaco tri-
butum ἰδοὺ, Xanthiæ, σκόπει νῦν ἣν με παρακινήσαντ' ἴδης.
Eadem distinctio fuisse videtur in codice, e quo descriptus
fuit A. Nam in eo post ἰδοὺ vacuum relictum spatium, quan-
tum satis est personæ nomini, et ante ἰδοὺ est ξ, initium nomi-
nis Ξανθίας, quod non absolvit librarius, postquam scripta jam
prima litera errorem suum deprehendit: Αἰακὸς scribere de-
buit. Profecto unice vera est illa distinctio, quam juvat actio

scenæ, multo sic lepidior. ἰδὸν dicit Æacus, elato brachio, et in plagam inflicturi statu. BRUNCK. ἰδοῦ Æaco tribuendum.

645. δοκεῖς] δοκεῖ vel δοκῶ Bentleius.

647. ἔπταρον] Sternutatio in ominibus bonis malisque habebatur. BECK. Vid. Av. 720.

649. λατταταῖ. AI. τί τὰτταταῖ] λατταταί. AI. τί δὴ ταταί vulgo. τί τατταταῖ. Aia, τί τατταταῖ V. λαττατταττατταταί (omissis AI. τί τὰτταταῖ) R.

τί τὰτταταῖ] τί λατταταῖ A. D. τί ἀτταταῖ A. in margine. τί δ' λατταταῖ E.

651. τὰν Διομείους] Vid. Meursium de Pop. Att. in Διόμεια. BRUNCK. Pagus Atticus, in neutro genere pluraliter dictus Διόμεια, ubi fuit sacellum Herculi dedicatum, quod Diomus, a quo pagus nomen habebat, Herculis deliciæ fuisset. Ex schol. et Steph. Byz. Cæterum uterque et Xanthias et Bacchus, quum partim voce partim lacrymis manifesta signa edant doloris, tamen quaslibet potius causas misere comminiscuntur, quam ut rem fateantur. BERG.

652. ἀνθρωπος] Libri ἀνθρωπος.

653. ἰππέας] γ' addunt Ald. et aliquot codd.

654. κλάεις] Libri plures κλαίεις.

655. ἐπεὶ R. V. Barocc. aliique. Vulgo ἔπειτα.

γ' in libris aliquot omissum, in duobus τοῦδέν scriptum.

656. τὰρ] τ' ἄρ' V. ἄρ' R. ἄρ' A. γὰρ C. E. Cantabrig. uterque, Harl. γ' ἄρ' vulgo.

658. Simulat Æacus se non animadvertere, illos dolorem celare non posse, et ineptas causas suspirii et fletus prætexere; nempe propterea id simulat, ut amplius eos verberet. BERG.

661. Non Hipponactis, sed Anania, iambographi antiqui, de quo vid. Fabricius Bibl. Gr. 1. p. 547. [vol. 2. p. 104. Harl.] senarium illum esse ait scholiastes, quem Bacchus se contorquens et dolorem dissimulans, exclamavit. Animi perturbato convenit memoriæ lapsus, quo eum de industria errare facit comicus. Duos Ananiae iambos profert scholiastes priori illi subjectos, quorum postremus mutilus et mendosus est. BRUNCK. Hipponactis et Ananii carmina una, ut videtur, collectione comprehensa fuerunt: unde factum ut alteri alterius carmina tribuerentur. Inane commentum scholiastæ est de Dionysio animi perturbato eamque ob causam memoria falso.

664. Πόσειδον] ὦ πόσειδον V. Sophoclis ex Laocoonte verba apposuit scholiasta, Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου πρῶνας ἢ γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμον λίμνας, ἐφ' ὕψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων.

ἤλγησεν R. et Mut. Vulgo ἤλγησε.

665. πρῶνας] Accusativum Berglerus explicat repetendo ἔχεις ex versu Hipponactis 659. constructione incredibili. Scribendum πρῶνός cum Kustero. μεδέεις pro μέδεις V. in textu et in scholio.

667. ἄλδς ἐν βένθεσιν] His verbis trimetrum complet v. 664.

669. εἴσιτον] εἴσιτε V.

671. Φερσέφατθ'] Φερσέφαττα vulgo ab Atticis dicta Proserpina, unde Φερσεφάττιον fanum hujus deæ apud Demosth. [p. 1259. ubi libri optimi Φερρεφαττίου.] Hesychius, Φερσεφάττιον: τόπος ἐν ἀγορῇ. Eadem vero Περσέφασσα apud Æschyl. Choeph. 488. et Eurip. Orest. 914. SPANH. φερσέφατ' R. φερρέφατ' V. φερσέφασσ' Cantabrig. 2. περσέφασ' Cantabrig. 1. περσέφασ' Barocc. Περσέφατθ' Brunckius tacite. Φερσέφαττα legitur Thesm. 287.

674. πρὶν ἐμὲ R.V. Vulgo πρὶν με.

679. Κλεοφῶντος] Hunc tamquam peregrinum et barbarum perstringit; et Æschines de f. leg. [p. 254. Reisk.] Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιὸς, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνεον, παραγγραφεὶς αἰσχροῦς πολίτης. Euripides etiam in Oreste hunc occulte tangit, ut ibi schol. putat, tamquam civem non germanum et oratorem turbulentum v. 900. κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος (loquax), ἰσχύων θράσει, Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἡναγκασμένος, Θορύβῳ τε πῖσυνος κάμαθει παρρησίᾳ. Argivum propterea dixit, quia scena est Argis: intelligitur autem facile, de Atheniensi esse sermonem, quum agatur Athenis fabula et homo sit sat notus. BERG. Aliorum scriptorum locos de Cleophonte collegit Meierus in libro de bonis debitorum p. 218—220. Platonis comici fabula fuit Κλεοφῶν cum Aristophanis Ranis in scenam producta, de qua dixit Meinek. Quæst. scen. 2. p. 17, 18.

681. Ὀρηκία χελιδῶν] Garrulitatem et simul barbariem hominis notat, quia hirundo est *garrula*, et Cleophontis mater est oriunda ex Thracia, ut dicit schol., ubi etiam Philomela, sive, ut alii volunt, Procne, in hirundinem est mutata. Barbarorum lingua comparatur cum hirundinum voce. Æsch.

Agam. 1059. *χελιδόνος δίκην, ἀγνώτα φωνήν βάρβαρον κεκτημένη*. Schol. Aristoph. Av. 1680. *Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν, χελιδονίζειν φησι· καὶ Ἰων ἐν Ὀμφάλῃ τοὺς βαρβάρους χελιδόνας ἀρσενικῶς φησί*. Comicus supra 93. ineptos et loquaces poetas vocat *χελιδόνων μουσεῖα*. BERG.

684. *ρύξει*] Legebatur *κελαδεῖ*, quod vitiosum esse versus antistrophicus ostendit. *κελαρύξει* R. Barocc. Borgianus et γρ. Harl. et Suidas in *ἐπικλαυτον*.

ἐπικλαυτον ἀηδόνιον νόμον] Tribuit hirundini carmen lusciniæ, non quia hirundo æque suaviter canat atque luscinia, sed quia erant sorores et utræque materiam carminis habebant lugubrem. De lusciniæ cantu Ityn filium lugentis comicus Av. 211. BERG.

685. *κὰν ἴσαι γένωνται*] Contra ap. Æsch. Eumen. 744. *νικᾷ δ' Ὀρέστης, κὰν ἰσόψηφος κριθῇ*. Reus semper absolvitur, si plura habeat suffragia quam accusator: immo tam favorabilis erat conditio ejus, ut etiam absolveretur, si æqualem haberet numerum suffragiorum cum adversariis. De quo videri potest Arist. Probl. 29, 13. quem locum indicavit Stanl. ad Æsch. Ceterum comicus, dum dicit Cleophontem periturum licet æqualibus suffragiis, vult significare illum omnino dignum esse morte. BERG. Hesychius, *κὰν ἴσαι γένωνται: παροιμία μετενηγμένη ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις φερομένων ψήφων ἴσων*. ἀπολύονται γὰρ τοῦ ἐγκλήματος, ὅπῃταν ἴσαι ἐξευεχθῶσιν αἱ ψήφοι.

686. *ἐπίρρημα* adscriptum in R.

689. *ἡμαρτε*] *ἐξήμαρτεν* R.

Φρυνίχου παλαίσμασι] De quo Phrynicho hæc intelligenda sint non consentiunt scholiastæ, aliis Phrynichum belli ducem, aliis tragicum, aliis denique comicum a poeta nostro tangi consentibus. Schol. ad Lys. 313. locum hunc de Phrynicho, belli duce, accipit, auctore Didymo et Cratero. Vid. etiam Suidam in *παλαίσμασι* et *Φρυνίχου*. KUST. Phrynichus dux, Alcibiadis adversarius, ejus reditui ex exilio inprimis se opposuerat, cum Astyocho duce Spartanorum clam egerat, et quum ejus proditio Alcibiadi et ab hoc Atheniensibus esset denunciata, effugere variis artibus conabatur (v. Thuc. 8, 50.), denique inprimis effecerat, ut quadringentis respublica committere-

tur. Quorum imperio abrogato fieri non potuit, quin multos, qui partes ipsius sequuti erant, in perniciem secum traheret. Eo referuntur, quæ sequuntur. CONZ. De quatuor Phrynichis inprimisque acri Alcibiadis adversario cf. Sluiter. Lect. Andoc. p. 117. BECK.

παλαίσμασι] Metaphora a luctatoribus; dicit autem in plurali, ut subindicet, non illis tantum paratam esse debere veniam, qui semel peccassent, sed etiam illis, qui iterum iterumque, ad maiorem clementiam adhortans Athenienses. In luctationibus qui ter esset lapsus, omnino erat victus: Æschylus Eumen. 592. eadem utitur metaphora, apud quem Orestes cum Eumenidibus coram iudicibus, qui quum fassus esset, se matrem occidisse, Eumenidum chorus dicit: ἐν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων. Ubi scholia ἐκπέπτωκας, cecidisti, et addunt: μεταφορὰ δέ ἐστιν ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἱ ἐπὶ τοῖς τρισὶ πτώμασιν ὀρίζουσι τὴν ἡτταν. BERG.

690. ὀλισθοῦσιν] Manet in metaphora. Est enim ὀλισθαίνειν proprie ἐκπίπτειν. v. Zonar. p. 1445. Sensus: illis, qui tum (quum oligarchicum imperium constitueretur) peccarunt, si causam exposuerint, purgare se ab olim commissis peccatis. BECK.

691. λῦσαι τὰς πρότερον ἀμαρτίαι] Quod jure Attico dicebatur, τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους ποιεῖν, ut qui infamia notati erant, ab eadem liberarentur. SPANH. Vid. Petiti Leg. Att. p. 469. BECK.

692. εἶν'] εἶναι Barocc. cum duobus aliis.

694. Πλαταιᾶς pro Πλαταιέας, a Πλαταιεύς. Schol. τοὺς συν-
ναυμαχήσαντας δούλους Ἑλλάνικὸς φησιν ἐλευθερωθῆναι, καὶ ἐγ-
γραφέντας ὡς Πλαταιεῖς συμπολιτεύεσθαι. Intelligit autem præ-
lium ad Arginusas: Plataënsibus jus civitatis fuisse Athenis
constat. BERG. Hic locus est supplementum historiæ Xe-
noph. qui Hellen. 1, 6, 24. de hoc negotio ita scribit de Athe-
niensibus: ἐψηφίσαντο βοηθεῖν ναυσὶν ἑκατὸν καὶ δέκα, ἐσβιβά-
ζοντες τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας ἅπαντας, δούλους καὶ ἐλευθέρους. Ex
h. l. igitur adde, præmium propositum fuisse servis, qui bonam
operam in ea expeditione navassent, si reverterentur victores,
liberos fore, et Athenis eodem jure usuros, quo Plataënses,
qui in civitatem pridem recepti fuerant. PALMER. τοὺς

μετοίκους καὶ τῶν ἄλλων ξένων τοὺς βουλομένους συναγωνίσασθαι civitate esse donatos narrat Diodorus 13, 97. De servis v. supra v. 33. et 192.

695. ταῦτ' A. Vulgo τοῦτ'.

696. αὐτὰ] ταῦτα V.

697. πρὸς δὲ, τοῦτοις—Ita distinguo, aliter quam omnes edd., quæ comma ibi non habent, quum sit necessarium. Illos cives, qui sæpe pugnassent pro patria et tamen honoribus essent exuti, opponit illis, qui quum semel tantum pugnassent et insuper fuissent servi, tamen et libertatem essent consequuti et jus civitatis, vultque dicere, minus decorum esse, quod cives et viros de repub. bene meritos ob levia peccata inclementer tractent, quum interea servos, (quamvis non plane immerito, propter utilem eorum semel navatam operam,) tantis beneficiis ornent. Hæc autem subobscurè dicuntur, quum oratio aliter cœpta aliter desinat; nam v. 693. dicebat: αἰσχροὺν ἐστὶ τοὺς μὲν ναυμαχῆσαντας μίαν etc.; itaque hic v. 697. debebat dicere: τοῖς δὲ πολλὰ δὴ—ναυμαχῆσαι—μὴ παρῆναι μίαν ξυμφορὰν. Nempe in orationis cursu convertit sese ad adhortationem. BERG.

ὑμῶν] ἡμῶν V. et Mut.

698. χοῖ] καὶ V. et Mut.

προσήκουσιν] προσήκοσιν R.

699. αἰτουμένοις] αἰτουμενοῖς R.

700. τῆς ὀργῆς ἀνέντες] De hac constructione genitivi dixi ad Soph. Antig. 718.

σοφώτατοι φύσει] Egregie Athenienses σοφωτάτους dicit φύσει. Nam a demagogis inducebantur, ut sæpe contra ingenium facerent insipide. Non minus præclara est, quæ sequitur, sententia, operam esse dandam, ut omnes homines sibi cognatos reddant. BECK. φύσιν V.

703. τοῦτ' E. τοῦθ' C. ταῦθ' D. ταῦτ' vulgo et R.V.

704. τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες—] Sic bene distinctum in E. πόλιν pendet a præcedente verbo ἀποσεμνυνόμεθα: et ἔχοντες neutraliter adhibetur, ut infra v. 793. ἔξειν κατὰ χῶραν. BRUNCK. Archilochi verum esse ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλας, quem Æschylo male tribui ab Didymo, annotavit scholiasta. Apparet autem ex versu illo defendi posse inter-

punctionem vulgatam τὴν πόλιν καὶ ταῦτ'—, postposito καὶ ταῦτα ut in exemplis a Dobræo collectis ad Plut. 546.

κυμάτων] Rempublicam comparat cum navi in mari fluctuante, aut naufragis inter fluctus natantibus. Sic Eurip. Rhés. 246. ὅταν ᾗ δυσάλιος [δυσάλιον] ἐν πελάγει καὶ σαλεύῃ πόλις. Soph. Œd. T. 22. BERG.

705. ποτ' τὸτ' Ald. et aliquot codd.

706. εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος] Ionis tragici verba: vid. schol.

708. Notandum πολλὸν versibus pluribus interpositis disjunctum a χρόνον v. 714.

οὗτος] οὗτός γ' Ald. et codd. quidam.

709. Κλειγένης] Schol. dicit, videri hunc etiam circa remp. versatum fuisse; erit itaque populi adulator, sive uno verbo, δημοσίθηκος, ut comicus loquitur infra 1085. BERG.

712. ψευδοσίτρον κονίας] Vulgo inserta copula τε reclamante metro: eam non agnoscunt codd. C. E. [R. V. et Cantabrig. 2: habent Pollux et Suidas in κλειγένης et κυνησιτέφρου.] Præterea scribi debuit ψευδοσίτρον. Sic enim olim fuisse in comici codicibus grammaticorum testimonio constat. Eustathius p. 483, 8. Ἀθηναῖοι γὰρ ἀντὶ τοῦ ν, ἔστιν ὅτε λ τιθέασιν. ὁποῖον καὶ τὸ νίτρον, καὶ ὁ πνεύμων, ἃ ἐκεῖνοι λίτρον φασὶ καὶ πλεύμονα, ὥς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ ψευδοσίτρον κονίας, καὶ ἐν τῷ πλευμόνων ἀνθάφεται. Pollux 7, 39. Ἀριστοφάνης δὲ τῶν πλυντικῶν καὶ τὴν κονίαν, καὶ τὴν κιμωλίαν εἶναί φησιν ἐν Βατράχοις, εἰπὼν, ψευδοσίτρον τε κονίας καὶ κιμωλίας γῆς. Mæris p. 246.: λίτρον, Ἀττικῶς. νίτρον, Ἑλληνικῶς. Apud Suidam in κυνησιτέφρου vulgaris scriptura per ν recepta. In Thesm. 2. fragm. 8. v. 1. [fr. 309. ed. nostræ] pro νίτρον reponendum etiam λίτρον c MS. cod. in quo perperam λίτραν. BRUNCK. ψευδοσίτρον me nolente relictum in editione mea.

713. Κιμωλίας] De terra Cimolia v. Theophrast. de lapid. §. 62. et Eustath. ad Dionys. Perieg. 530. ab interpretibus citatos. Adde Galen. vol. 13. p. 250.

714. ἰδῶν] Libri εἰδώς. Recte Bentleius ἰδῶν, cujus interpretatio est εἰδώς.

717. ἄνευ] κἄνευ C. E. et Cantabrig. 2.

718. ἀντεπίρρημα adscriptum in R.

719. καλοῦς] κακοῦς Cantabrig. 1. et Harl.

720. καινὸν χρυσίον] Numos aureos adulterinos intelligit, superiore anno, archonte Antigene, ex simulacris aureis Victoriae cusos, ut ex Hellanico et Philochoro annotavit scholiasta. Hos χαλκία vocat v. 725. quia multum æris admixtum habent: nisi, quod ipsum quoque proposuit scholiasta, de numis æreis archonte Callia, id est eo ipso anno quo acta Ranarum fabula est, cusis intelligere malis, aliquo tempore post abrogatis, quod ex Eccles. v. 815. constat.

721. κεκιβδηλευμένοις] Adulterinis, quibus vilius aliquod metallum erat admixtum. Vid. Polluc. 3, 56. SPANH.

722. δοκεῖ] δοκεῖν V.

724. βαρβάροισι] βαρβάροις D. E. V. Barocc.

πανταχοῦ] ἀπανταχοῦ E.

729. παλαιότραϊς] παλαιότρα Stobæus Floril. 43, 28.

730. προσελοῦμεν R. Legebatur προσελοῦμεν. Apud Stobæum προυγελοῦμεν. Ita etiam Hesychius a Benteleio comparatus, προυγελεῖν: προπηλακίζειν, ὑβρίζειν. Id est προυφέλειν cum digammo: vid. Kidd. ad Dawes. p. 295. Blomfield. ad Æschyli Prom. v. 447. et Buttmanni Lexil. vol. 2. c. 89.

πυρρῆϊαις] Id est servis. Nam Πυρρῆϊας nomen est servile.

733. φαρμακοῖσιν] Gl. καθάρμασιν. Scholion in D. φαρμακοῖσι, καθάρμασι. τοὺς γὰρ φαύλους, καὶ παρὰ τῆς φύσεως ἐπιβουλευομένους, εἰς ἀπαλλαγὴν αὐχμοῦ, ἢ λιμοῦ, ἢ τινος τῶν τοιούτων ἔθνον, οὓς ἐκάλουν καθάρματα. Vide Meursium Gr. Fer. in Θαργήλια. Imitatus est comicus noster Eupolidem, cujus fragmenta duo opportune advocavit Berglerus. Prius est apud Athenæum p. 425. e fabula cui titulus Πόλεις.

οὗς δ' οὐκ ἂν εἴλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ,

νυνὶ στρατηγούς λεύσσομεν. ὦ πόλις πόλις,

ὥς εὐτυχὴς εἶ μάλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς.

[Λεύσσομεν Musuri supplementum est, aperte falsum.] Alterum est apud Stobæum Floril. Grotii p. 163. [43, 9. ex Δήμοις, ut conjicit Meinek. Quæst. scen. 1. p. 49.]

καὶ μὴν ἐγὼ, πολλῶν παρόντων, οὐκ ἔχω τί λέξω·

οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ, τὴν πολιτείαν ὁρῶν παρ' ἡμῶν.

ἡμεῖς γὰρ οὐχ οὕτω τέως ᾤκοῦμεν οἱ γέροντες,

ἀλλ' ἦσαν ἡμῶν τῇ πόλει πρῶτον μὲν οἱ στρατηγοὶ

ἐκ τῶν μεγίστων οἰκιῶν, πλούτῳ γένει τε πρῶτοι,

οἷς ὥσπερ εἰ θεοῖσιν ἡνυχόμεσθα· καὶ γὰρ ἦσαν.
 ὥστ' ἀσφαλῶς ἐπράττομεν. νυνὶ δ' ὅποι τύχοιμεν,
 στρατευνόμεσθ' αἰρούμενοι καθάρματα στρατηγούς.

καθάρματα Eupolidi idem est quod comico nostro *φαρμακοί*. Est autem illud Eupolidis fragmentum pars parabasis, in qua loquebatur ad spectatores conversus chorus e senibus constans, unde v. 3. pro vulgato ὦ γέροντες, lego ἡμεῖς—οἱ γέροντες. BRUNCK. *φαρμάκοισιν* V. Respicit ad h. l. Aristides vol. 2. p. 312, 17. et ad v. 376. vol. 1. p. 510, 21.

736. ἀξίου γούν τοῦ ξύλου] Allusio est ad proverbium: ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι, i. e. *si pereundum est, saltem decore perire oportet*. Hoc est, quod ait Nicias Eq. initio: κράτιστον οὖν νῶν ἀποθανεῖν· ἀλλὰ σκόπει ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα. BRUNCK.

738. Æacus in scenam redit cum Xanthia, quorum e colloquio percipiunt spectatores, quid in ædibus Plutonis actum fuerit, et præparatur nova dramatis constitutio. Codd. aliquot pro persona Æaci habent *Famulum*. Inde est, quod in recensione fabulæ personarum conspicitur vulgo Οἰκέτης, qui cum Æaco unus et idem est. In C. E. recte ubique adscripta est persona Αἰακός: in D. primo loco Οἰκέτης Αἰακοῦ, postea semper Οἰκέτης, in A. modo Αἰακός, modo οἰκέτης, et perturbatae admodum personæ. BRUNCK.

741. ἐξελεγχθέντ' A. R. V. Vulgo ἐξελέγξαντ'. Utraque lectio cognita fuit scholiastæ.

743. ὥμωξε Brunckius. οἶμωξε E. Libri reliqui οἶμωξε.

744. ποιῶν] ποεῖν V.

745. μᾶλλ' μάλλ' R. μάλ' A. V. Barocc. Cantabrig. 1. μάλα γ' vulgo.

ἐποπτεύειν] Plus erat epoptam esse in sacris initiationum quam mystam; quum ergo mystæ sint beati, epoptæ multo magis. BERG.

747. δὲ] δαί V. et Mut. hic et v. 752.

748. ἀπίης Kusterus et, ut videtur, R. V. Mut. Vulgo ἀπῆς. τόθ' τοῦθ' R.

749. πολλὰ πράττων] Male glossa in D. πάσχων. *πολλὰ πράττειν, πολυπραγμονεῖν, male curiosum esse*, de eo dicitur qui se negotiis immiscet quæ ad eum non spectant, Pace 1058. πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ, *magnus es ardelio, quisquis es*. BRUNCK.

751. ἄττ' ἂν A. D. R. Vat. ὅταν vulgo et V.
 μᾶλλὰ] μᾶλλα R. μάλα D.V. Barocc. Cantabrig. 1. Harl.
 Mut. καὶ μάλα A. μάλα γε vulgo. Vid. ad v. 103.

753. κάκμιαίνομαι] κάκμολύνομαι V.

754. ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιὰν] Soph. Trach. 1179. ἔμβαλλε χεῖρα
 δεξιὰν πρῶτιστά μοι. Noster Vesp. 550. ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρα.
 Diphilus ap. Athen. p. 292. τὴν δεξιὰν ἐνέβαλον. Sophocles
 Œd. Col. 1126. aliter: καὶ μοι χέρ', ὦ 'ναξ, δεξιὰν ὄρεξον, ὡς
 ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κόρα. BERG.

756. ὁμομαστιγίας] Verbero verberonem obsecrat per Jovem
 converberonem, ut frater fratrem oraret per Jovem ὁμόγνιον,
 sodalis sodalem per ἑταιρεῖον. BERG.

757. χῆ] καὶ R.V.

758. λοιδορησμός] λοιδορισμός F.

759. ΞΑ.] om. R.

πρᾶγμα πρᾶγμα μέγα κεκίνηται μέγα R. et, qui alterum πρᾶγμα
 omittit, V. πρᾶγμα γὰρ κεκίνηται μέγα vulgo. πρᾶγμα μέγα κε-
 κίνηται πάνν A. Vat. πρᾶγμα κεκίνηται μέγα C, Barocc. πρᾶγμα
 σφόδρα κεκίνηται μέγα D.

762. ὅσαι] ὅποσαι V.

763. συντέχνων] ξυντέχνων F. Barocc. Cantabrig. 1.

764. πρυνταίῳ] Ut apud superos Athenis. BERG.

766. ἔως] ἔως ἂν V. Eodem modo peccatum Eq. 134.

767. δέ] δὴ Barocc. Cantabrig. 1.

768. τουτὶ] τοῦτο V.

771. δὴ] δὲ Cantabrig. 1. Harl. Recte fortasse.

772. καὶ τοῖς] καὶ τοῖσι A.

βαλαντιητόμοις] βαλαντιοτόμοις R.V.

775. λυγισμῶν] λογισμῶν Barocc.

781. οὐράνιον γ' ὅσον] Grammaticus in Bekkeri Anecd. p.
 400, 33. ἀναβόησεν οὐράνιον ὅσον: Ἀριστοφάνης. σημαίνει δὲ τὸ
 ὑπερβεβηκὸς μεγέθει, ὡς καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἤκειν.

783. ὥσπερ ἐνθάδε] Ad theatrum se convertit hæc dicens
 Æacus, gestuque spectatorum turbam ostendit. Vide supra
 ad v. 276. BRUNCK.

789. κἀνέβαλε] κἀνέβαλλε R. et Barocc.

791. Κλειδημίδης] Hunc grammatici alii filium Sophoclis,
 alii, quod paullo credibilis, histrionem fuisse sunt suspicati.
 Vid. schol.

792. ἔφεδρος] Glossa perperam κριτής. Scholion MS. ἔφεδρος, ὁ μαχομένων τινῶν παρακαθήμενος, καὶ μέλλων τῷ νενικηκότι μαχήσασθαι. *Tertiarius*. Æschylus Choeph. 866. τοιάνδε πάλην μόνος ὦν ἔφεδρος | δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης | ἄψειν. BRUNCK.

794. γ' om. R.V. Barocc. Cantabrig. uterque et Harl.

795. τί] Recte τὸ R, interpunctione post ὕστερον posita. τὸ χρῆμ' ἄρ' ἔσται dictum ut τὸ χρῆμ' ἐργάζεται Eccles. 148.

ὀλίγον] γ' addit V.

797. καὶ γὰρ] ἀλλ' ἢ Etymolog. M. p. 744, 20. Photius p. 566, 6. Suidas in τάλαντον, grammaticus MS. in Biblioth. Coislin. p. 475. Ita etiam libri scripti Pollucis 9, 52, aliis ἀλλ' ἢ aliis ἀλλή præbentibus.—κριθήσεται Pollux, Etymologus, Photius, non Suidas.

798. δέ] δαί V. et Mut.

μειαγωγήσουσι] Gl. ζυγοστατήσουσι. De potestate et usu huius verbi apud Atticos videndus Meursius Gr. Fer. in Ἀπατούρια. BRUNCK. μειαγωγήσουσι R.

800. ξύμπηκτα] ξύμπυκτα D. E. [V. et Cantabrig. 2. σύμπυκτα R. σύμπυκτα Mut.] Gl. ἠνωμένα. In Poll. 10, 148. ξύμπυκτα, quæ vera lectio est et in textu reponenda. Atque sic liquido scriptum in F. [et Barocc.] BRUNCK. Scribendum ξύμπυκτα. σύμπυκτα Suidas in πλαίσια.

πλινθεύουσιν] πλινθεύουσι V.

γε] τε R.V.

804. ἔβλεψε δ' οὖν R. ἔβλεψε οὖν vulgo. ἔβλεψε γοῦν A. C. D. E. Barocc. Cantabrig. uterque, Harl. et Suidas in ταυρηδόν.

807. Ἀθηναίοισι συνέβαιν' A. D. R. V. Ἀθηναίοισι συνέβαιναν vulgo et Suidas in συνέβαιναν. Ἀθηναίοισι συνέβαιναν F. Barocc. Ἀθηναίους συνέβαιναν (vel συνέβαιναν) quattuor alii.

808. πολλοὺς] γὰρ addit V.

809. λήρὸν τε ἅλλ' ἡγεῖτο, τοῦ γινῶναι πέρι φύσεις ποιητῶν. Adverbii vice hic est τὰ ἅλλα et valet *præterea*. λήρὸν ἡγεῖτο αὐτούς, nempe τοὺς Ἀθηναίους, περὶ τοῦ γινῶναι—*præterea nihil nisi meras nugæ eos censbat in dignoscendis poetarum ingeniiis*. Salse Atheniensibus exprobrat prava iudicia, quibus sæpe optimæ exigebantur fabulæ, concessa deterioribus palma, quod et ipse quum alias expertus est, tum maxime quando Nubes docuit. BRUNCK.

812. γ' om. V.

οἱ δεσπόται] Pluto et Dionysus.

814. ἐριβρεμέτας] Æschylus.

815. ὀξύλαλον D. Legebatur ὀξύλαλον. De genitivo cum verbo ἰδεῖν conjuncto dixit Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 204. ed. sec.

περ ἴδῃ] παρίδῃ V. ἡνίκ' ἂν ὀξύλαλον περ propter metri necessitatem dixit poeta pro ἡνίκ' ἂν περ ὀξύλαλον.

ὀδόντας D. E. Cantabrig. 2. et lemma scholii in ed. Aldina. ὀδόντα R. V. Mut. Ald. ὀδόντ' Barocc.

θήγοντος ὀδόντας] Metaphora ab apris. Lys. 1256. ἄπερ τὼς κάρως θάγοντας, οἶω, τὸν ὀδόντα. BERG.

818. ἱππολόφων A. D. E. R. V. Barocc. Cantabrig. uterque, Mut. Vulgo ἱψιλόφων.

819. σκινδαλάμων Porsonus. Libri σκινδαλάμων, σκινδαλαμῶν (quod est in V), σκινδαλμῶν (quod est in R), σκινδάλμων. Conf. ad Nub. 130. παραξόνια σκινδαλάμων dicuntur rotationes (agitationes) audaces scindularum tenuium (argumentationum subtilium). BECK.

σμιλεύματά τ' ἔργων] *Minutias* seu *quisquílias*, quas sectatus sit in tragœdia Euripides, vitio hic ei vertit comicus. Julianus Or. 4. p. 77. ἐργάτης γάρ ἐστι καὶ τούτων ἀγαθὸς, οὐκ ἀποσμιλεύων οὐδὲ ἀποινχίζων ῥήματα. SPANH.

820. φωτὸς] Euripidis.

φρενοτέκτονος ἀνδρός] Æschyli, qui non aliunde sed ex semet voces illas grandiloquas in tragœdiis formarit. SPANH.

822. χαίτην R. Vulgo χαίταν, quod revocandum.

825. γηγενεῖ φυσήματι] Gigantes dicebantur γηγενεῖς. V. Nub. 851. BERG.

826. λίσπη] Photius p. 226, 16. λίσπη γλῶσσα ἢ ἐπιτετριμμένη. Atticam formam λίσφη restituendam videri diximus ad Eq. 1368.

829. πλευμόνων R. V. Ald. πνευμόνων novem codices.

830. μεθείμην] μεθείην vulgo. Correctum ex A. D. V. Barocc. Cantabrig. primo.

833. ἄπερ] ὅπερ V.

834. μεγάλα] μέγα R. Barocc.

838. ἀχάλων—στόμα] Eurip. fragm. Melanippæ [20, 4. Musgr.] ἀχάλω' ἔχουσι στόματα. Vid. not. Barnesii ad Eurip.

Bacch. 385. ad hæc verba: ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμον τ' ἀφροσύνας τὸ τέλος δυστυχία. Theophylactus Simocatta ep. 67. οὐκ εἰδὼς, ἀχαλίνωτον γλώτταν μεῖζονα τοῦ πλημμελήματος εἰσπραττομένην τὴν κόλασιν. BERG. ἀχαλίνωτον Mut. Legebatur ἀπύλωτον. ἀθύρωτον repositum ex libro Ravennate et Suida v. ἀγριοποιόν. Librorum in hac re dissensus apud scholiastam et Suidam v. ἀθύρωτον et v. ἀπύλωτον ita commemoratur, ut ἀθύρωτον probetur. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 352, 11. ἀθύρωτος: ἀκλειστος. Ἀριστοφάνης. ἀπύλωτον στόμα, οὐ ἐφ' ἑαυτὸν seu nullis claustris coercitum. Cyrillus adv. Julian. 2. p. 38. ad hunc comici locum forte respiciens: ἐπειδὴ δὲ, ὥς ἔφην, ἀπύλωτον ἀνοιγνὺς τὸ στόμα. SPANH.

840. ἄληθες] *Itane?* Plerumque hoc adverbium ironicae interrogationi servit. Suidas: ἄληθες. ἀντὶ τοῦ ὄντως. ἀξιούσι δὲ δξύνειν τὴν πρώτην, ὅταν τοῦτο δηλοῖ τὸ ἐν ἐπερωτήσῃ λεγόμενον ὄντως, ἀληθῶς, οἷον· Ἄληθες, ὦ παῖ—Thomas M. ἄληθες παρὰ ποιηταῖς, τὸ κατ' εἰρωνείαν ἀντὶ τοῦ ὄντως λαμβανόμενον, ὥς τὸ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ (123.) ἄληθες, ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων. Sic Lys. 433. ἄληθες, ὦ μισὰρ σύ. Eadem significatione occurrit apud Sophoclem Œd. T. 350. Antig. 758. quibus in locis adverbii huius potestas interpretem latuit. Est autem hic parodia versus Euripidis, quem Musgravius in Telepho fuisse putat: ἄληθες, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ; Nomini θαλασσίας Thetidem apud Tragicum significanti ἀρουραίας substituit, Euripidi olera objiciens agrestia, quibus innutritus fuerat. v. Thesm. 456. et 910. BRUNCK. Vid. Thesm. 387. Eq. 19.

841. στωμυλιοσυλλεκτάδῃ] Infra 1160. ad eundem dicit Æschylus: ὦ κατεστωμυλμένε ἄνθρωπε. Ceterum illa vox est composita ad comicam licentiam. Similis vox occurrit ap. Athen. 4. p. 157. ἄνδρες γενειοσυλλεκτάδαι (barbam colligere soliti). BERG.

842. Hunc versum interpretabitur colloquium inter Dicæopolin et Euripidem in Acharnensibus. BRUNCK.

843. αὔτ' A. R. V. Baroce. Cantabrig. 2. Vulgo ταῦτ'.

παῦ V. et Vaticanus. παῦσ' vulgo et Suidas in θερμός.

844. πρὸς ὀργὴν, *iracunde*. Sic infra 856. 998. Sophocles El. 369. μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν. BRUNCK.

847. Schol. MS. ἄρν', ἄρνα μέλαιναν] τοιαῦτα γὰρ ἔθνον τῷ

Τυφῶνι, ὁπότε στροβιλώδης ἐκινήθη ἄνεμος. τῶν γὰρ τοιούτων οὗτος ἐστὶν ἔφορος. εἰκότως δὲ μέλαιναν, καὶ οὐ λευκὴν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Τυφῶς μέλας. Virgil. *Æn.* 3, 118.

Sic fatus, meritos aris mactavit honores,

Taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher Apollo;

NIGRAM HIEMI PECUDEM, Zephyris felicibus albam.

BRUNCK. Vide Leopardi Emendat. 20, 23. KUST. μέ-
λανα R.

849. ᾧ Κρητικὰς—] Unus ex scholiastis putat, comicum respicere ad Phædrum in Hippol. Eurip., quæ erat Cretensis et insano amore deperibat Hippolytum privignum; sane hæc monodias canit in prædicto dramate 197. BERG. Probabilior aliorum grammaticorum interpretatio, qui Cretenses aut Cressas Euripidis respici putant.

850. γάμους δ' ἀνοσίου] Macarei cum Canache sorore. Vid. Nub. 1372.

ἐσφέρων ἐς] εἰσφέρων εἰς libri.

851. Observes in his Bacchi verbis manifestam imitationem loci Homericæ. *Æschylum* primo alloquitur, postea Euripidem, denique ad *Æschylum* deliniendum rursus se confert. Huic dicere poterat, ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. Sic Nestor *Iliad.* α, 275. Atridæ et Pelidæ jurgium sedans, ab eo qui dignitate præstantior erat incipit, Agamemnonemque primum hortatur, deinde Achillem, demum Agamemnoni iteratas admovet preces, in eoque desinit.

μήτε σὺν τόνδ', ἀγαθὸς περ ἔων, ἀποαίρεο κούρην,

ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας νῆες Ἀχαιῶν·

μήτε σὺν, Πηλεΐδῃ, 'θέλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ

ἀντιβίην· ἐπεὶ οὐποθ' ὁμολῆς ἔμμορε τιμῆς

σκηπτοῦχος βασιλεὺς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν·

εἰ δὲ σὺν καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,

ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστίν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.

'Ατρεΐδῃ, σὺν δὲ παῖδε τεδν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε

λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν

ἔρκος Ἀχαιοῖσι πέλεται πολέμοιο κακοῖο.

BRUNCK.

852. δ' additum ex R.

853. ἄπαγε] ἄναγε R.

854. κεφαλαίῳ] Gl. καθολικῶ καὶ μεγάλῳ. Schol. ἀδρῶ. Nub.

981. κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος. “κεφάλαιον, κεφαλῆς et κεφαλῇ
 “ apud Dioscoridem et alios pro *capitulo* plantarum, ossium,
 “ immo quarumvis fere summitatum capitatarum occurrit, ut
 “ et Lat. *caput*. Et quia *caput* est pars crassior ac durior,
 “ inde comicus κεφαλαίῳ ῥήματι τὸν κρόταφον θένειν dixit, *du-*
 “ *riori verbo caput ferire*; ubi κεφαλαίῳ adjective sumitur pro
 “ *grandi et duro, ἄδρῳ, crasso*, ut schol.” Jo. Alberti Obs.
 phill. in N. T. p. 179. BRUNCK.

855. θενὼν] θείνων Ald. et Mut. Libri reliqui θένων.

ἐκχέη τὸν Τήλεφον] I. e. *ne effundat aut excutiat tibi men-*
tem et sapientiam, quam praecipue ostendere voluisti in Tele-
pho dramate; μὴ ἐκχέη τὸ πᾶν σόφισμα, ut cum Sophocle dicam
 ex Philoct. 13. Introduxerat autem Telephum tamquam fa-
 cundum et disertum; in Acharn. 428. sic describitur: χωλὸς,
 προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν. Deinde alter dicit: οἶδ’ ἄν-
 δρα Μυσὸν Τήλεφον. BERG.

857. θέμις F. Barocc. Vat. Cantabrig. 1. Harl. Vulgo πρέ-
 πει, consentiente Suida in *πραόνως* et σὺ δὲ μή. γρ. πρέπει
 Harl.

859. Versum hunc citat scholiasta Arati 1047. ubi ait ὁ πρῆ-
 νος τῶν πάντων καταξήρων ἐστί. KUST.

861. τοῦτῳ] τοῦτο C. R.

862. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 64, 26. τὰ νεῖρα τῆς
 τραγῳδίας: οἷον τὰ κυριώτατα καὶ ἀνέχοντα αὐτήν.

863. νῆ Δι] Legebatur νῆ Δία. Vid. ad Eq. 319.

γρ] τε R.

Αἴολον] αἰῶλον R.

865. σὺ δὲ δὴ τί] σὺ δὲ τί R. Barocc. Mut. σὺ δέ γε τί Can-
 tabrig. 1. Harl. τί δαί σὺ V.

867. ἀγῶν] ὥγων Mut. Vat. Libri reliqui ἀγών.

τί δαί A. R. V. Mut. Vat. Vulgo τμή. Hesychius, τί δαί:
 διὰ τί δή.

868. ὅτι ἦ] Libri aliquot ὅτι, unus ὅτ’ ἦ.

οὐχὶ συντέθνηκέ μοι] Nam etiam post mortem Æschyli age-
 bantur ejus tragœdiæ ex decreto publico: schol. ad Acharn. 10.
 τιμῆς δὲ μεγίστης ἔτυχε παρ’ Ἀθηναίους ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου
 αὐτοῦ τὰ δράματα ψηφίσματι κοινῷ μετὰ θάνατον ἐδιδάσκετο.
 Scriptor vitæ Æschyli: Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύ-
 λου, ὥς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ τὸν βουλόμενον διδάσκειν

τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν. Ubi vide Stanleium etiam, quem non fugit schol. locus. BERG.

870. δ' additum ex A. D. R. V. Mut.

871. λιβανωτὸν—καὶ πῦρ] Similis locus Vesp. 858. ἀλλ' ὡς τὰχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω καὶ μυρρίνας καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν, ὅπως ἂν εὐξώμεσθα. Vid. etiam Thesm. 37. KUST.

874. ὑπάσατε] Sic tres Regii [et R. V.] ἐπάσατε E. F. [Barocc. Cantabrig. uterque et Harl.], eodem errore, qui supra notatus ad v. 366. Vulgo προσάσατε. Etymol. M. auctor p. 782, 4. ὑπόγραμμος, πρόγραμμός τις ὢν. ἡ γὰρ ΥΠΟ ἀντὶ τῆς ΠΡΟ, ὡς καὶ ἐν Βατράχοις Ἀριστοφάνης.

ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπάσατε.

ἀντὶ τοῦ προάσατε. Ex hac observatione supplendum et emendandum esse scholiastem comici recte monuit Kusterus. Olim glossa erat προάσατε, quæ in textum primo invecta, postmodum depravata fuit et mutata in προσάσατε. BRUNCK.

875. παρθένοι] Musæ pro castis virginibus habebantur. Apud Lucian. Deor. Dial. 19, 2. Venus dicit ad Cupidinem: αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι καὶ ἕξω βελῶν; cui Cupido dicit: αἰδοῦμαι αὐτὰς, μήτηρ· σεμναὶ γάρ εἰσι καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσι καὶ περὶ ᾧδὴν ἔχουσι. BERG.

877. γνωμοτύπων] Vid. ad Eq. 1379.

880. Legebatur πορίσασθε. Restitui πορίσασθαι ex R. V, sublata interpunctione post στομάτουν.

884. σοφίας ὃ] ὅδε σοφίας vulgo. σοφίας ὅδε A. C. D. E. R. V. Barocc. Harl. Mut. Quod recepi ὅδε in ὃ mutato.

885. Alloquitur Dionysus Æschylum et Euripidem. Interea allatus est focus cum carbonibus ardentibus, atque thus, quod primus immisisse Dionysus videtur, tum et Æschylus simul preces faciens. BECK.

886. Δήμητερ] Æschylus vocat Cererem ingenii sui nutricem, quia Cereris initiationum sacra peragebantur Eleusine, unde ipse erat oriundus. Schol. παρόσον Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον ὁ Αἰσχύλος ἦν. Scriptor vitæ Æschyli: Αἰσχύλος ὁ τραγικὸς γένος μὲν ἦν Ἀθηναῖος, Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον. BERG.

888. Legebatur, ἐπίθες λαβῶν δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν.—καλῶς. ommissis ἴθι νυν. Liber Ravennas, ἐπίθες καὶ δὴ σὺ λιβανωτὸν λαβῶν. Baroccianus, ἐπίθες καὶ σὺ λιβανωτὸν λαβῶν. Suidas v. καλῶς, ἐπίθες καὶ σὺ δὴ λιβανωτόν, omisso λαβῶν. Ex his

scripturæ varietatibus conjicias dixisse Aristophanem quod re-
posui. Conf. v. 871. 891.

καλῶς i. e. μηδαμῶς. Adverbium est negandi cum εὐφημισμῶ,
ut Latinis *recte*, quo sæpissime utuntur comici hac significa-
tione, vel pro *nihil*. BRUNCK.

889. θεοί A.V. θεοῖς ceteri libri et Suidas v. θεοῖς.

890. σου R. Vulgo σοι.

891. νυν] δὴ R.V.

τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς] Euripidem facit novatorem circa divina
tamquam Socratis imitatore, cujus erat studiosus. Socratem
autem propterea maxime esse condemnatum, ὅτι καινὰ εἰσήγαγε
δαιμόνια, constat ex Apol. Plat. et Xenoph. BERG.

892. Αἰθήρ] Sic Nubes, quas Socratem pro deabus habuisse
fingit, sophistas pascere dicuntur Nub. 330. οὐ γὰρ μὰ Δι' οἶσθ'
ὅτι ἡ πλείστους αὐταὶ βόσκουσι σοφιστάς. Ibid. 263. Socrates
etiam invocat Aërem et Ætherem: ὦ δέσποτ' ἀναξ, ἀμέτρητ'
'Αἴρ—λαμπρός τ' Αἰθήρ. BERG.

γλώττης στρόφιγξ] In Nub. 422. dicit Socrates: νομεῖς θεὸν
οὐδένα, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς· τὸ Χάος τουτὶ καὶ τὰς Νεφέλας καὶ τὴν
Γλῶτταν, τρία ταυτί. BERG. γλώσσης V. Mut.

893. ξύνεσι R. et Cantabrig. 1. Vulgo ξύνεσις.

896. λόγων] Legebatur λόγων ἐμμέλειαν.

897. ἔπιτε] Libri aliquot ἐπὶ τε.

898. γλῶσσα] Scribendum γλῶττα.

902. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 9, 3. ἀστεῖον καὶ
κατερρινημένον εἰπεῖν: σημαίνει τὸ κατερρινημένον τὸ οὕτω λεπτῶς
καὶ ἄκρως διειργασμένον, ὥς μηδὲ διαιρεῖσθαι ἐπιτήδειον εἶναι.

αὐτοπρέμνοις] Metaphora ab arboribus. Antiphanes apud
Athen. 1. p. 23. τὰ δ' ἀντιτείνοντα (δένδρα)—αὐτόπρεμν' ἀπόλ-
λνται. Quæ est parodia ex Soph. Antig. 723. BERG.

905. 906. Hæc Dionyso tribuebantur. ἐρεῖτε Barocc. pro
ἐρεῖτον.

907. μὲν om. R.V.

γε] καὶ V. Barocc.

910. Φρυνίχῳ] Huic antiquam simplicitatem adhuc infuisse,
vult dicere, dum ei tribuit spectatores stultos; major autem
Æschylo erat ætate, et videtur Æschylus illum quandoque
imitatus. Auctor argumenti in Persas Æschyli: Γλαῦκος ἐν
τοῖς περὶ Αἰσχύλου μύθων [παρ' Αἰσχύλῳ μύθοις], ἐκ τῶν Φοινισ-

σὼν φησι Φρυνίχου τοὺς Πέρσας παραπεποιῆσθαι. Utriusque meminit Herodotus, Phrynichi 6, 21. Æschyli 2, 156. BERG.

911. γὰρ ἔνα A. D. R. V. Barocc. Cantabrig. 1. γὰρ δὴ γ' ἔνα vulgo. γὰρ δὴτα ἔνα C.

τιν' ἂν καθίσεν V. τινα κάθισεν vulgo. τιν' ἐκάθισεν Mut. Offensioni fuit librariis aoristi forma καθίσεν, ubique fere depravata. Vid. Thucyd. 6, 66. 7, 82.

912. Ἀχιλλέα] In Phrygiis fabula, ut monet scholiasta. Νιώβην] In tragœdia cognomine.

913. πρόσχημα τῆς τραγωδίας] Personæ mutæ, ostentationis tantum caussa in scenam prodeuntes. Philo vol. 2. p. 520. κωφὸν ὡς ἐπὶ σκηνῆς προσωπεῖον ἔνεκα προσχήματος. Quo sensu etiam δορυφόρημα τραγικόν et κωμικόν dicitur. SPANH.

914. γ' om. R. V. Barocc. Cantabrig. 2. Mut.

919. καθοῖτο A. C. D. R. V. Cantabrig. 2. καθῆγο vulgo. κάθοιτο Buttmann. Grammat. vol. 1. p. 546.

920. τι φθέγξεται R. V. φθέγγαιτό τι Vat. τι φθέγγαιτο Barocc. et qui ai a corr. habet Cantabrig. 1. τι φθέγγοιτο Mut.

924. βόεια] Id est grandia.

925. δέιν' ἄττα] δεινάττα A.

μορμωρῶ] Schol. καταπληκτικὰ, φοβερὰ, ἐκ μεταφορᾶς τῆς Μορμούς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης. μορμωρῶ R. et Mut. μορμωρῶ V.

926. ἄγνωτα] Scribebatur ἄγνωτα. Correctum ex Herodiano apud scholiastam, Suida in ἄγνωτα, Philemon. Lex. p. 3. ed. Burn.

927. δ' ἂν om. R.

οὐδεὲν] οὐδὲ ἐν vulgo. οὐδὲν Barocc. οὐδ' ἂν ἐν Porsonus: quo non opus. Vid. ad Lys. 1044.

929. γρυπαέτους] Vulgo γρυπαιέτους. γρυπαιέτους R.

930. ῥάδιον Bentleius. ῥάδιον ἦν vulgo. Scribendum ῥάδι' ἦν ex R. V. Vat.

931. Parodia est versuum Euripidis in Hippolyto 378. ἦδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ | θνητῶν ἐφρόντισ' ἥ διέφθαρται βίος. Confer Equit. 1290. ubi Euripidea illa loquendi forma rursus deridetur. BRUNCK.

932. τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρύονα] Hac voce usus fuerat in Myrmidonibus Æschylus, ut a schol. dicitur ad Pac. 1177. ubi ξουθὸς ἱππαλεκτρῶν ut h. l. similiter legitur, ac præterea Av.

800. SPANH. ἱππαλεκτρῶ et v. 937. ἱππαλεκτροῦς Porsonus. Vid. ad Nub. 663.

933. ἐν] οὖν Marklandus ad Eurip. Suppl. 109. Frustra.

934. De Philoxeno Eryxidis filio, qui filium ipse habuit patri suo, ut Græcis erat mos, cognominem, videndus Perizonius ad Æliani V. H. 10, 9. BRUNCK.

936. ποῖ' ἄττ'] ποῖά τ' V. ποῖά γ' A. R. Barocc. Cantabrig. 1. Vat.

937. Huc, ut credo, respexit Hesych. Ἰππαλεκτρῶν τὸν μέγαν ἀλεκτρούνα, ἢ τὸν γραφόμενον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιστροφάμασι. Nimirum hinc discimus, aulæa Persica vel Babylonica variis animalium monstrosorum figuris olim ornata et distincta fuisse: qua de re videri etiam potest Is. Vossius Not. ad Catull. p. 197. KUST. Conf. Athen. 5. p. 197. 11. p. 471. SPANH.

τραγελάφους] Philemon ap. Athen. 11. p. 497. adhuc majus monstrum formavit ἵπποτραγέλαφοι. BERG. οὐ τραγελάφους Barocc.

939. Edd. ante Brunckium τοπρῶτον μὲν εὐθὺς. μὲν delevit Brunckius. ἀλλ' ὥς παρέλαβον παρὰ σοῦ τὴν τέχνην εὐθὺς R. Barocc. τὴν τέχνην πρῶτον μὲν εὐθὺς C. παρὰ σοῦ πρῶτον εὐθὺς A. D. παρὰ σοῦ πρῶτον εὐθὺς Cantabrig. 1. παρὰ σοῦ πρῶτον μὲν εὐθὺς E. Cantabrig. 2. Vaticanus.

942. ἐπύλλοις καὶ περιπάτοις] Euripidi ἐπύλλια (versiculos) rursus tribuit comicus, de quo ait Acharn. 996. συλλέγων ἐπύλλια, et Pac. 523. ἐπύλλια Εὐριπίδου. περιπάτων vero voce infra quoque utitur v. 980. οὗ σοι γὰρ ἐστὶ περίπατος (disputatio) κάλλιστα περί γε τούτου' ubi schol. περίπατοί γε διατριβαί. et in schol. ad h. l. περιπατεῖν ἀντὶ τοῦ διατρίβειν. SPANH.

τευτλίοισι] τευτλία enim seu *betæ* vulgo inter exiguas plantas, ut ap. Theophr. H. Pl. 1, 8. καὶ τῶν ἐλαττόνων, βαλάνου, τεύτλου' et ap. Plin. 19, 8. *beta hortensium levissima*. *Betam* vero dari aliam *albam*, aliam *nigram*, quod et aliunde constat, tradit Dioscorides 2, 49. SPANH.

λευκοῖς R. V. Barocc. Vat. et Suidas in ἰσχανα. Scholiasta, μικροῖς. γράφεται λευκοῖς. Scholiasta in Cantabrig. 1. 2, εἰώθασιν οἱ τῶν λατρῶν παῖδες τὰς τῶν σωμάτων καθάρσεις διὰ περιπάτων καὶ τεύτλων λευκῶν καὶ ἐτέρων ποτῶν ποιεῖσθαι. τὸ δὲ ἐπύλλοις ἀντὶ τοῦ λογιῶν μικροῖς. Dobræus: "In Cant. 1. gl.

“ μικροῖς supra ἐπυλλοίς, unde statim apparet origo lectionis
 “ τευτλίοις μικροῖς, glossa scilicet μικροῖς indicans τευτλίοις di-
 “ minutivum esse.”

943. στωμυλμάτων] Supra 859. vocabat eum στωμυλιοσυλ-
 λεκτάδην. BERG.

βιβλίῳ] Euripides studium suum in legendis veterum libris
 clare indicat in Alcest. sub nomine chori v. 962. ἐγὼ καὶ διὰ
 Μούσας καὶ μετάρσιος ἦξα· καὶ πλεῖστον ἀψάμενος λόγων, κρεῖσ-
 στον οὐδὲν ἀνάγκας εὔρον. BERG.

ἀπηθῶν] ἀπήθων V. ἀπηθῶν Etym. M. p. 422, 37. Eustath.
 p. 1753, 5.

944. Κηφισοφῶντα] Qui Euripidem in tragœdiis scribendis
 adjuvare credebatur.

946. εἰπ’ ἂν R.V. Vulgo εἶπεν.

947. AI.] Dionyso hæc tribuit C.

τὸ σαντοῦ] Vid. ad v. 840.

949. ἔλεγεν] ἔλεγον Barocc.

951. ταῦτ’ ἐχρήν] ταῦτα χρήν Ald. et pars codicum. δεῖ τοι-
 αῦτα A. δεῖ ταῦτα D. χρήν ταῦτα C. Mut.

953. περίπατος] Vid. ad 942.

956. ἐσβολὰς] εἰσβολὰς R.V. Barocc. et Suidas in γωνία.
 ἐσβολὰς Harpocr. in γωνιασμός.

958. κάχ’ ὑποτοπεῖσθαι] Sic divisim scriptum in [R.V. Can-
 tabrig. utroque] C. E. In hoc glossa priori voci superscripta
 κακά. In A. D. κᾶθ’ ὑποτοπεῖσθαι. Vulgo conjunctim καχυπο-
 τοπεῖσθαι, quod æque bonum esse possit. καχύποπτος ex Ari-
 stophane, καχυπονότητος e Platone enotavit Pollux 2, 57. Vul-
 gatum agnoscere videtur Suidas. Sed veriore lectionem esse
 reor eam, cujus vestigia servant codd. A. D. quamque tuetur
 auctor Etymol. M. p. 762, 15. τοπάζειν, στοχάζεσθαι, ὑπονοεῖν—
 καὶ καθυποτοπεῖσθαι, τὸ ἐπὶ (male vulgo ὑπὸ) τὸ χεῖρον ὑπονοεῖν.
 BRUNCK. εἰθ’ ὑποτοπεῖσθαι Barocc. Sed vera scriptura κάχ’
 ὑποτοπεῖσθαι est, idemque Etym. M. restituendum.

960. γ’ om. V.

961. ἐκομπολάκουν] ἐκομπαλάκουν R.

963. Cycnus, Martis filius, ab Hercule, Memno, Tithoni et
 Auroræ filius, ab Achille prope Trojam occisus. BECK.

κωδωνοφαλαροπώλους] Est vox comica licentia composita ex
 κώδων, nola, vel tintinnabulum, φάλαρα phalera et πῶλος equus;

significatque, *habentes equos, ex quorum phaleris tintinnabula dependent*. Veteres enim tintinnabula phaleris equorum addere solebant, præcipue quum pompa aliqua aut decursio equestris instituebatur, unde Longinus c. 23. fin. voc. κώδων ponit pro phaleris et pompa orationis. KUST.

964. κάμου γ'] γ' om. R. κάμους Dobræus.

ἐκατέρου] ἐκατέρους A. C. D.

965. τουτουµενι (id est τουτουι µέν) R.V. τούτου µέν οὖν vulgo. τούτου µέν A. D. Barocc. et Suidas in γνώση et Μεγαίνε-τος. τούτου µέν ό C. E. Cantabrig. 2.

Φορµίσιος] Iste erat hirsutus, ut dicit schol. Eccles. 97. et propterea truculento aspectu; hinc eum facit discipulum Æschyli. Supra etiam v. 837. Æschylum dicebat esse ἀγριο-ποιόν. BERG.

Μάγνης A. Μάνης vulgo. µανῆς R.V.

966. σαλπιγγολογχνπηνάδαι] Hæc ad Phormisium pertinent, ut schol. dicit, nempe propter vocem ὑπήνη, quæ hic latet. σαρκασμοπιτυοκάμπται schol. explicat σαρκάζοντες καὶ προσποιούμε-νοι τὰ πολεμικά, qui simulate affectant virtutem bellicam, qui videri volunt tam fortes, quam fuit Pityocampes, alias Sinis dictus, latro. σαρκάζειν metaphora a canibus ossa rodentibus ducta. In Pac. 480. οὐδ' οἱ Μεγαρεῖς δρώσ' οὐδὲν, ἔλκουσιν δ' ὅμως γλισχρότατα σαρκάζοντες, ὥσπερ κυνίδια. Ubi schol. ἔλκου-τες κατὰ κυνιδίων τρόπον, οἱ τὰ ὀστέα τρώγοντες καὶ οὐχ ἔχοντες ἐμφορηθῆναι (satiari) ὑπ' αὐτῶν, τῷ δοκεῖν ἐσθίουσι. BERG. —κάμπται V. De Pityocampite vid. Apollodor. l. 3. extremo ejusque interpretes.

967. ούμοι] ούμους R. et Suidas in κομψόν.

Κλειτοφῶν τε καὶ Θηραμένης] Hos tamquam veteratores no-
tat, ut dicit schol.; de posteriore plus constat quam de priore. Vid. v. 540. Theramenis præceptorem schol. Nub. 360. dicit fuisse Prodicum: διδάσκαλος δὲ ἦν οὗτος τοῦ ἐπικαλουμένου Κο-
θόρνου, ὃς τῆς τῶν τριάκοντα τυραννίδος μετέσχευ. Theramenem autem illum esse, qui Cothurnus fuerit dictus, constat. V. Suid. in Πρόδικος. BERG.

968. ἐς Barocc. εἰς vulgo.

969. που om. V.

970. οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος] Κεῖος restitui ex V. et Eustathio p. 1289, 64. 1397, 41. 1462, 45. Libri Κῖος. Κῶος Aristar.

chus apud scholiastam: quam lectionem Eustathius quoque memorat. Ab sensu horum verborum longe aberrarunt grammatici veteres, quorum opiniones exponit scholiasta. Hoc dicit poeta, Theramenem ingenio tam versuto esse ut quum improbissimus esset, probissimus videretur. Chiorum enim civitas mala fama laborabat, Ceorum clara erat et morum probitate et rei publicæ administratione: vid. Boeckh. ad Platon. Leg. (638 a.) p. 109. et, qui verba Aristophanis recte est interpretatus, Heindorfium ad Protag. p. 577.

971. μέντοι γὰρ φρονεῖν] Scribebatur μέντοι γὰ φρονεῖν. μέντοι σωφρονεῖν R.V.

978. κἀνασκοπεῖν] κἀναποσκοπεῖν R.

985. τρυβλίον Cantabrig. 1. et Brunckii editio. τρύβλιον edd. veteres.

986. τὸ περυσιν] Superiore anno emtum.

987. σκόροδον] σκόρον R. σκόροδόν μοι C. E. et Cantabrig. 2.

χθιζινόν Lobeckius ad Phryn. p. 323. χθεσινόν libri et Suidas in αἴκε πάθοι et μικροπρεπείας ῥήματα. Eadem corruptela Vesp. 281.

988. ἐλάας] Libri aliquot ἐλαίας.

989. δ' om. R.

ἀβελτερώτατοι R.V. Mut. cum Suida in ἀβελτερώτατος, Βουταλίων et Μαμμάκουτος. Vulgo ἀβελτερώτεροι.

990. Μαμμάκουθι] μαμάκουθι R. Alii quidam μαμμάκουθι. Grammaticorum opiniones de origine hujus nominis exponit scholiasta. Est nomen proprium sive verum sive fictitium, quo homo stupidus significatur, ut βλιτομάμμος in Nub. 1001. et alia a μάμη derivata vocabula. Eodem sensu Βουταλίων, Κόροιβος, Μελητίδης dicuntur.

991. Μελητίδαι] Legebatur καὶ Μελητίδαι. καὶ omittunt novem codices, inter quos R.V. et Suidas. Scriptura vitiosa Μελητίδης correctæ ab me est apud Aristid. vol. 2. p. 659, corrigenda apud Lucian. Amor. c. 53. et Liban. vol. 1. p. 510, 2. ed. Reisk.

καθῆντο] κάθηντο vulgo. κάθηνται A. D. et Suidas.

992. τάδε μὲν λεύσσεις (λεύσεις R.V. aliique), φαῖδιμ' Ἀχιλλεῖ] Æschyli Myrmidonum exordium.

993. δὲ Bentleius. δὴ vulgo. δὲ δὴ V.

τι om. R. Idem μόνος pro μόνον, quod om. V.

995. ἐλαῶν] ἐλαίων libri aliquot, inter quos R.

999. ἄκροισι χρώμενος τοῖς ιστίοισι] Metaphora a navigantibus, qui contrahunt vento nimio turgida vela. Eurip. Med. 522. δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν, ἀλλ' ὥστε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις (summis veli oris) ὑπεκδραμεῖν τὴν σὴν στόμαργον, ᾧ γύναι, γλωσσαλγίαν. V. Eq. 433. et hic in Ran. 1220. BERG.

τοῖς ιστίοις] τοῖς ιστίοισι vulgo. τοῖσιν ιστίοις Mut. τοῖς ιστίοις scholiasta et Suidas in ιστίον et λείον.

1003. λείων καὶ καθεστηκὸς] Imitatur Philostrate. p. 564.

1004. Ex hoc loco profecit Antipater Thessal. Epigr. 57. Ὁ τραγικὸν φῶνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν | πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ, | Αἰσχύλος Εὐφορίωνος, Ἐλευσινίης ἐκὰς αἴης | κέεται, κυδαίνων σήματι Τρινακίην. BRUNCK.

1007. τοῦτον] αὐτὸν R.

1008. χρῇ] δεῖ F. R. Barocc. χρῇ Sextus Empir. Pyrrhon. Hypot. 1, 189.

1009. βελτίους] βελτίστους V. et Mut.

1010. τοῦτ'] ταῦτ' R.

1011. μοχθηροτάτους] μοχθηροτέρους V. μοχθηροὺς R.

1012. τεθνάναι] Loquitur quasi inter viventes versaretur.

1013. τοίνυν] γ' addunt Ald. et aliquot codd.

1014. τετραπήχεις] I. e. *proceros*. Statura enim procera apud veteres habebatur ea, quæ quatuor cubitorum sive sex pedem mensuram impleret. v. Casaub. ad Sueton. Tiber. c. 68. KUST.

διαδρασιπολίτας] Phrynichus in Bekkeri Anecdotis p. 34, 20. διαδρησιπολίτης: ὁ διαδιδράσκων τὰς τῆς πόλεως ὑπουργίας καὶ μὴ βουλόμενος ἐν τοῖς ἀναγκαίοις καιροῖς παρεῖναι τῇ πατρίδι.

1015. Legebatur μήτ' ἀγοραίους μήτε κοβάλους. Correctum ex R. Barocc.

Versus 1018. primam partem Euripidi, alteram Dionysio tribuunt edd. ante Brunckium et liber Ravennas: totum Dionysio A, Euripidi et 1019. 1020. Dionysio Cantabrig. 1. 1018. 1019. Euripidi F.

αὖ] γὰρ Barocc. Cantabrig. 1.

ἐπιτρέψει] ἐπιτρέψεις V.

1019. τί σὺ R. σὺ τί D. F. V. Barocc. Cantabrig. 1. Mut. Vat. σὺ τί δὲ A. C. E. et Ald.

οὕτως αὐτοὺς γενναίους F. R. V. Vat. Barocc. αὐτοὺς οὕτως ἀνδρείους vulgo.

ἐξεδίδαξας D. F. R. Barocc. Cantabrig. 1. ἐξέδειξας V. Vulgo ἐδίδαξας.

1020. αὐθαδῶς] Hoc adverbium a grammaticis quibusdam αὐθάδως scriptum est παροξυτόνως. Vid. Joann. Alex. *τον. παρ. γγ.* p. 39, 15.

1021. Ἄρεως R. V. Vulgo Ἄρεος. Gorgiæ hoc dictum tribuit Plutarchus *Moral.* p. 715 e. ὥσπερ καὶ τὸν Αἰσχύλον ἱστοροῦσι τὰς τραγωδίας ἐμπνόντα ποιεῖν, καὶ οὐχ ὥς Γοργίας εἶπεν, ἐν τῶν δραμάτων αὐτοῦ μεστὸν Ἄρεως εἶναι τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, ἀλλὰ πάντα Διονύσου.

ποιῶν;] Hoc Euripidi tribuunt Ald. et codd. quidam.

1023. Θεβαίους—ἀνδρειοτέρους] Glossa: τῶν Ἀργείων, ὧν πολλὰ κατὰ πόλεμον κλέος. Æschylum vituperat Bacchus, quod in *Septem ad Thebas* dramate Thebanos fortiores Argivis exhibuerit, qui tamen bellica laude Thebanis sint multo clariores; sed alio sensu verba ista accipit Æschylus, inde occasionem sumens Athenienses carpenti, ob neglectum bellicarum artium studium. BRUNCK.

1024. ἐς] εἰς libri.

οὐνεκα] ἔνεκα R. V. Mut.

1025. αὐτ'] Glossa τὰ πολεμικά. BRUNCK.

τοῦτ' ἐτράπεσθε] τοῦτο τράπεσθε R.

1026. εἶτα—μετὰ τοῦτο non tempus, sed numerum significare annotarunt scholiastæ. Nam Persarum fabulam ante *Septem contra Thebas* Æschylus ediderat.

Πέρσας R. V. Barocc. Cantabrig. 1. et Mut. Vulgo τοὺς Πέρσας.

τοῦτ'] ταῦτ' quattuor codices non optimi.

ἐξεδίδαξα Bentleius. Libri ἐδίδαξα.

1027. αἰεὶ] αἰεὶ Ald. et pauci codices.

1028. ἡνίκ' ἀπηγγέλθη D. et margo libri Florentini unius, lectione suspecta. Libri reliqui omnes ἡνίκ' ἤκουσα. Scholiasta, ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἤκουσα. ἐν τοῖς φερομένοις Αἰσχύλου Πέρσαις οὔτε Δαρείου θάνατος ἀπαγγέλλεται οὔτε ὁ χορὸς τὰς χεῖρας συγκρούσας λέγει λαοῖ, ὃ ἐστὶν ἐπιφώνημα πρὸς τὸν Διόνυσον λεγόμενον χαρὰς ἐπελθούσης.

τεθνεῶτος codices. τοῦ τεθνεῶτος Ald.

1029. δ' om. R.

συγκρούσας R.V. Barocc. Mut. Vulgo *ξυγκρούσας*.

1032. Ὀρφεὺς—τελετάς] Apud Eurip. Rhes. 943. Musæ dicunt, μυστηρίων τε τῶν ἀπορρήτων φάνας (*revelationes*) ἔδειξεν Ὀρφεύς.—Μουσαῖόν τε σὸν σεμνὸν πολίτην κἀπὶ πλείστον ἄνδρ' ἕνα ἐλθόντα Φοῖβος σύγγοιό τ' ἡσκήσαμεν. Iisdem quibus comicus verbis de Orpheo Demosthenes c. Aristog. [p. 772. Reisk.] ὁ τὰς ἀγιωτάτας ἡμῖν τελετὰς καταδείξας Ὀρφεύς. BERG.

1033. Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων] Quam hic Musæo laudem tribuit Æschylus, eam in cognomine apud eundem dramate sibi vindicat Prometheus v. 437. ubi, postquam dixisset: εἴ τις εἰς νόσον πέσοι, addit continuo: Ἐδειξα κράσεις ἡπίων ἀκεσμάτων, αἷς τὰς ἀπάσας ἐξαμύνονται νόσου. SPANH. Musæus de herbis scripsisse ferebatur. Vid. Theophrast. Hist. Pl. 9, 21. Plin. H. N. 21, 7.

1035. καὶ κλέος ἔσχευ] ἔσχε καὶ κλέος A. C. D. E. V. Cantabrig. 2.

ἔσχευ] Libri multi ἔσχε.

τοῦδ' Bentleius. Libri τοῦθ'.

1036. ΔΙΟ.] εὐρ. R. Barocc. Cantabrig. 1. 2.

Παντακλέα] Hunc ex Eupolidis χρυσῷ γένει memorat scholiasta.

1037. ἡνίκ' ἔπεμπευ] Quum pompam ageret. BECK.

1039. τοι] τε V. γε R.

ἀγαθοὺς] κ' ἀγαθοὺς R.V. Barocc. Cantabrig. 1. Mut.

Λάμαχος] Hunc vivum derisit comicus in Acharnensibus.

1040. πολλὰς] πολλάκις R.

1042. ὅπῳταν σάλπιγγος ἀκούσῃ.] Revocant ista mihi verba in memoriam locum Æschyli in S. Th. qui ad hunc diem menda inquinatus fuit. Est ubi de Tydeo nuntius ad regem refert, v. 394. μάχης δ' ἐρῶν, | ἵππος χαλινῶν ὥς κατασθμαίνων, μένει, | ὅστις βοῇν σάλπιγγος ὀρμαίνει μένων. Quis μένει, μένων duorum continuorum in senariorum fine a poeta esse credat? Scripserat ille procul dubio: ὅστις βοῇν σάλπιγγος ὀρμαίνει κλύων. Virgil. Georg. 3, 83. Tum, si qua sonum procul arma dedere, | Stare loco nescit—. BRUNCK.

1044. οὐδεὶς R. Legebatur εἰς.

ἦντιν' A. D. R. V. Barocc. Vat. Mut. Legebatur ἦντιν' ἄν.

ἐρώσαν] ἐγὼ addunt A. D. Vat.

1045. οὐδὲ γὰρ ἦν R. Legebatur οὐ γὰρ ἐπῆν. οὐδὲ γὰρ etiam ex Barocc. et Cantabrig. 1. enotatum.

οὐδέν] μηδέν Barocc.

1046. τοι σοί] Legebatur σοί τοι.

σοῖσιν] σοῖς R. Barocc.

πολλοῦ] Vid. ad Nub. 915. πολλῷ Barocc.

᾽πικαθῆτο Barocc. et (qui γ' ἐπικαθῆτο) Cantabrig. 2. Legebatur ᾽πικαθοῖτο.

1047. κατ' οἶν ἐβαλεν A. Barocc. Vat. κατουνάβαλεν D. κάτω ᾽νέβαλεν vulgo. κάτωνέβαλε Mut. Scribendum κατουνέβαλεν cum F. R, ut κάπωνηχθόμαν apud Epicharmum Athen. 6. p. 235 e. Vide de hoc usu particulæ οἶν, qui proprius est dialecti Ionicæ et Doricæ, Gregor. Cor. p. 446, ejusque interpretes.

τοῦτό γέ τοι δῆ] Vid. ad Nub. 372.

1048. αὐτὸς] Nam conjux ejus videtur adultera fuisse. Rem cum Cephisophonte habuisse narratur ab scholiasta ad v. 975. et ab Thoma M. in vita Euripidis. BERG.

1049. ἀμαὶ Elmsleius in præfat. ad Soph. Œd. T. p. 9. αἰ ᾽μαὶ vulgo. ἐμαὶ R.

1051. κώνεια] Exemplo Sthenobœæ, quæ quum Bellerophonti non potuisset persuadere, ut cum ipsa rem haberet, eum accusavit, quasi vim ab eo esset passa; quumque deinde illius innocentia apparuisset, hæc præ pudore cicutam bibit. Sic etiam Phædra, quum privignum suum Hippolytum frustra sollicitasset ad concubitum, seipsam suspendit. BERG.

πιεῖν A. Vat. Libri reliqui πίνειν.

1052. τοῦτον ex Vat. correxit Kusterus. τοιοῦτον R.V. Mut. (aliique, ut videtur, codices) et Ald.

1053. γε om. R.

1054. μηδὲ] μήτε R.

1055. τοῖς ἡβῶσιν δὲ Bentleius. τοῖς δ' ἡβῶσι vulgo. τοῖσιν δ' ἡβῶσι R.

1056. δῆ] δὲ Barocc. Cantabrig. 1. om. R.

Λυκαβηττοὺς] Λυκαβηττός libri multi et Suidas in h. v.

1057. Παρνασῶν] Non probabile est Parnasum cum Lycaetto conjunxisse poetam. Scribendum Παρνήθων cum Bentleio. Sic in fragmento Nubium, de quo dixi in fragmentis p. 509. ἐς τὴν Πάρνηθ' ὀργισθεῖσαι φροῦδαι καὶ τὸν Λυκαβηττόν.

Παρνήθιοι in Παρνάσιοι corruptum Acharn. 348. pariter correxit Bentleius.

1058. ἀνθρωπείως] ἀνθρωπῶς R. Et sic Suidæ libri meliores : alii ἀνθρωπείως.

1059. τὰ codices. τὰ γε Ald.

1063. ἀμπισχῶν] Scribebatur ἀμπίσχων.

ἐλεινοὶ Brunckius. Libri ἐλεινοί.

1064. φαίνοντ' Brunckius et, ut videtur, R. Mut. φαίνωντ' vulgo. φαίνονται D.V. φαίνονται A.C.

τοῦτ' οὖν ἔβλαψα τί δράσας] Hoc est τί οὖν ἔβλαψα τοῦτο δράσας.

1065. τριηραρχία munus erat publicum, civibus pro facultatum censu impositum. Qui illud declinare volebant, pauperes se esse caussabantur. Vid. in hanc rem Petitum de Legg. Att. p. 355. sqq. BRUNCK. Et Wolf. in Proleg. ad Demosth. orat. Leptin. p. 100. seqq. BECK.

1066. ἀλλὰ R. Vulgo ἀλλ' ἐν.

περιειλλόμενος R. et Mut. περιλλόμενος V. Vulgo περιειλόμενος.

1068. παρὰ] περὶ Vat. et Suidæ codices in χιτών.

ἰχθῦς] Forum dicit piscarium. Scholiasta, ἀναφαίνεται περὶ τὰ ἰχθυοπωλεία ἀγορασείων, ἀντὶ τοῦ τρυφῶν εὐρίσκεται.

ἀνέκνυεν] ἐξέκνυεν Barocc.

1070. τὰς πυγὰς ἐνέτριψε] Qui rhetoricæ, poeticæ, aliisque hujus generis artibus operam dabant, impudicitiae crimine notantur a comico, tamquam ætatis flore magistris minerval solventes. Idcirco Praxagora Conc. 112. disertissimos juvenum esse ait, ὅσοι πλείστα σποδοῦνται. Hinc facetissimus jocus est Eqq. 428. BRUNCK. De neglecto illis temporibus usu gymnasticæ vid. Schneider. ad Xenoph. de rep. Athen. 1, 13.

1071. τοὺς παράλους] Scholiasta, τοὺς ἐκ τῶν τριήρων ναύτας.

1073. μᾶζαν] Remigum victus panis vino et oleo maceratus. Thucyd. 3, 49. SPANH.

ῥυππαπαῖ] ῥυπαπαῖ Barocc. et Cantabrig. 1. 2. Vulgo ῥυππαπαί. Vid. ad Eq. 602. Vitioso accentu ap. Photium p. 492, 14. ῥύππαπαι : ναυτικὸν ἀναφώνημα.

1074. ἐς] εἰς R.V. Barocc. Mut.

τῷ θαλάμακι] Schol. ἦσαν τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετῶν· ἡ μὲν κάτω θαλαμίται, ἡ δὲ μέση ζυγίται, ἡ δὲ ἄνω θρανίται. Ad Acharn. 161.

τῶν μὲν ἐρεττόντων οἱ μὲν ἄνω ἐρέττοντες, θρανῖται· οἱ δὲ μέσοι ζευγῖται· οἱ δὲ κάτω, θαλάμιοι. Itaque idem et θαλάμαξ dicitur et θαλαμίτης et θαλάμιος, imo et θαλαμακεύς, ut ex Suida apparet; etiam mediorum remigum nomen diverso modo dicitur, ut apparet ex istis locis itemque ex Hesych. et Etym. BERG.

1075. κᾶκβάς] κᾶκβάσι R.

1076. Legebatur ἀντιλέγει—ἐλαύνει—πλεῖ. Infinitivos restitui ex F. Barocc. Cantabrig. 1. Probabilius tamen videtur tetrametrum esse restituendum νῦν δ' ἀντιλέγων κοῦκέτ' ἐλαύνων πλεῖν δευρὶ καὶθις ἐκείσε.

1078. ἔστ'] ἐστιν Cantabrig. 1. et Juntina a. 1515. ex codice aliquo Florentino, ut videtur. ἔσθ' οὐτοσὶ Barocc.

1080. τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς] Schol. dicit Euripidem scripsisse Augen, quæ in templo enixa sit. Apud comicum mulier, quæ erat in loco sacro et se parturire simulabat, invocat Lucinam, ut inhibeat partum, usque dum veniat in locum, ubi possit parere, Lys. 742. ὦ πότνι' Εἰλείθυι', ἐπίσχες τοῦ τόκου, ἕως ἂν εἰς ὄσιον μόλω γὼ χωρίον. BERG.

1081. μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς] Schol. ὥς αἱ τοῦ Αἰόλου θυγατέρες. Scripsit autem Æolum Euripides, ex quo fragmenta quædam exstant. Homerus de Æolo et ejus liberis Od. κ, 5. τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν, ἔξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέες ἡβώνοντες. ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν νιάσιν εἶναι ἀκοίτας. Ceterum Euripides hoc barbarorum esse dicit in Androm. 173. τοιοῦτον πᾶν τὸ βάρβαρον γένος· πατήρ τε θυγατρὶ παῖς τε μητρὶ μίγνυνται, κόρη τ' ἀδελφῷ. BERG. Conf. ad v. 850.

1082. καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν] Sæpius hanc sententiam repetiit Euripidis, sed qua potissimum in fabula a muliere pronuntiatam dicat Aristophanes, non satis constat. Vide annot. ad schol.

1084. ὑπὸ γραμματέων] Scribendum ὑπογραμματέων. Nicomachus ὑπογραμματεύς memoratur infra v. 1506. Thuphanes Equit. 1103. Phanus ibid. 1256.

1085. δημοσιθῆκων] Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 34, 18. δημοσιθῆκος: ὁ ἐξαπατῶν τὸν δῆμον καὶ θωπεύων κολακικῶς.

1087. λαμπάδα] De certaminibus λαμπαδουχίας vid. schol. et Casaub. ad Theophrast. char. 3, 2. KUST.

1089. Δί'] διὰ γ' R.

ἐπαφανάνθη R. et Suidas in h. v. ἀπεφανάνθη vulgo. ἀπαφανάνθη V. et Eustathius p. 1387, 2.

1092. ὑπολειπόμενος] Id est postremus. Vid. Kuhn. ad Pol-
luc. 6, 44. DUCK. ὑπολιπόμενος R.

1093. δεινὰ ποιῶν] Miros motus et gestus edens. KUST.

Κεραμῆς] Schol. οἱ τὸν Κεραμεικὸν οἰκοῦντες. Conf. v. 129.

1096. ταῖσι πλατείαις] Subauditur χερσὶν aut μάστιξιν.
BERG. Vide doctam annotationem scholiastæ.

1099. ἀδρὸς] ἀνδρὸς R.

1104. ἐσβολαὶ] εἰσβολαὶ libri.

1106. ἀναδέρεσθον Brunckius. ἀναδέρετον codices. ἀναδαίρε-
τον Ald.

1115. τ' A. C. D. E. V. Cantabrig. 1. 2. Mut. δ' vulgo et R.
κράτιστα] Captat benevolentiam spectatorum. Supra etiam
680. τὸν πολὺν ὄψομένη λαῶν ὄχλον, οὗ σοφαί μυρίαί κáθηνται.
Habebantur autem Athenienses pro sapientissimis Græcorum.
Herodot. 1. 60. ἐν Ἀθηναίοις τοῖσι πρώτοις λεγομένοις εἶναι
σοφίην. Demosthenes epist. 3. [p. 1477. Reisk.] τὸν δῆμον
τῶν Ἀθηναίων συνέσει καὶ παιδείᾳ πάντων προέχειν δοκοῦντα.
BERG.

1119. σου] Scribendum σοι cum A. et Mut. Pronomen om.
C. E.

1124. Ὅρεστέας A. C. E. R. V. Barocc. alique. Vulgo Ὅρέ-
στίας. Λυκουργίας vitiose libri Thesm. 135.

1126—1128. Initium Χοηφόρων.

1128. ἐς A. C. D. E. Barocc. Cantabrig. 2. εἰς R. V. Ald.

1130. πάντα ταῦτα] ταῦτα πάντα R. ταῦτα πάντ', omisso γ',
Barocc.

1131. γ' om. R.

1133. λαμβείουσιν] λάμβουσιν R. λαμβείους Barocc. et Phryn-
ichus in Bekkeri Anecd. p. 41, 2. (in codice). λαμβίους Canta-
brig. 1.

1134. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ'] Phrynichus l. c. p. 40. extr. ἐγὼ
σιωπῶ τῷδε: Ἀριστοφάνης ταύτην ἐσχημάτισε τὴν σύνταξιν.—
βούλεται γὰρ λέγειν, εἴτα ἐγὼ τούτῳ σιωπήσομαι; οἶον ἄξιόν ἐστιν
ἐμὲ τῷδε ὑποστέλλεσθαι καὶ ὑπείκειν λόγοις; Lysistr. 530. σοί
γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ γ' ὧ;

τῷδ'] τῷδέ γ' Ald. et codices deteriores.

1136. ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς Euripidi continuant C. E. Non hæc, sed sequentia ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει Euripidi tribuit Vat. Post ληρεῖς ponatur signum interrogandi.

1141. πότερ'] πότερον Barocc. et, omisso οὖν, Cantabrig. 1.

1144. ἐκεῖνον] Schol. τὸν δόλιον δηλονότι, ἀλλὰ τὸν ἐριούνιον. Nempe, quia dixerat: δόλοις λαθραίοις. Erat autem δόλιος cognomen Mercurii. V. ad Plut. 1158. ut et Ἐριούνιος ap. Homerum Il. v, 73. ω, 360. BERG. Scribendum ἐκεῖνος cum R. Conf. v. 788.

1147. μεῖζον] μᾶλλον R. Barocc. et, adscripto μεῖζον, Cantabrig. 1.

1149. οὕτω γ'] οὕτως R. et Barocc.

1150. Erotianus in Expositione vocum Hippocratis: οἶνος ἀνθοσμίας, ὁ εὐώδης καὶ ἡδύς. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Posteriores Thesmophoriazusas intelligit: nam in prioribus, quæ exstant, nomen illud non reperitur. BRUNCK.

1155. πῶς δὲς Æschylo tribuunt A. C.

1157. ἦκω Gellius N. A. 13, 24. Libri ἦκειν.

κατέρχομαι] κατέρχεσθαι E. Barocc. Cantabrig. 1. 2. Mut.

1158. γ' om. Cantabrig. 1. et Gellius. ὥσπερ γ' εἴ τις γ' A.

1159. χρῆσον σὺν μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον] Pherecrates in Bekkeri Anecd. p. 358, 9. πρόσαιρε τὸ κανοῦν, εἰ δὲ βούλει, πρόσφερε. DOBRÆUS.

1161. ταῦτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπὶ ἔχον] ταύτη' στ', ἀλλ' ἐτέρως ἔχον Ald. Correxuit Brunckius ex suis codd. quibuscum consentiunt R. V. Mut.

1162. Euripidi tribuunt edd. ante Brunckium.

1165. κατέρχεται] Schol.: ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φυγάδων χρῶνται τῷ κατέρχεται. De omnibus, qui in patriam veniunt, possumus uti verbis ἐλθεῖν et ἦκειν, et de exulibus; sed de istis peculiariter usurpatur v. κατελθεῖν s. κατέρχεσθαι. Demosth. c. Aristocr. [p. 636.] ὅθεν γὰρ μηδὲ ἐξέπεσέ τις τὴν ἀρχὴν, οὐκ ἐνὶ δήπου κατελθεῖν εἰς ταύτην. Ap. Æsch. Eumen. 465. Orestes, de quo hic sermo est, dicit: καγὼ κατελθὼν, τὸν προτοῦ φεύγων χρόνον. Soph. Antig. 206. de Polynice: φυγὰς κατελθών. BERG. V. Porson. ad Eur. Med. 1011.

1166. τί σὺ] σὺ τί Barocc.

1168. ἦλθεν] ἦκεν Vat.

1171. ἐς] ἐς libri.

1172. τῷδε R.V. Legebatur τάδε γε. γε om. Barocc. Cantabrig. 1. Mut.

1175. μοχθηρὲ] μόχθηρε vulgo hic et alibi.

1176. τρὶς] Alludit ad antiquum morem mortuos ter inclamandi. Homer. Od. 2, 65. πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρὶς ἑκαστον αὔσαι, οἳ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὕπο δῆωθέντες. Quem locum imitatur Virgilius 6, 505. Theocritus 23, 43. χάμα δέ μοι κοίλανον, ὃ μὲν κρύψει τὸν ἔρωτα, καὶ ἀπὶ κῆ [ἀπὶ κῆς], τόδε μοι τρὶς ἐπάυσον, ὃ φίλε κείσαι. SPANH.

1180. μοῦστῖν] μοστὶν R.

ἀκουστέα] ἀκουστέον F. R. Barocc.

1182. Antigonæ exordium.

εὐδαίμων] Sic optime Vat. cod. [et R. Barocc. Cantabrig. 1.] quod absque eo etiam reponi poterat ex Æschyli responso: *Non hercle εὐδαίμων, sed κακοδαίμων*. Hoc illud sibi opponi flagitat: loci gratiam corrumpit, qui e glossa interpolavit vulgatum εὐτυχής. [Quod legitur apud schol. Æschyli Sept. c. Th. 781.] Idem Euripidei prologi vocabulum repetit etiam Bacchus v. 1195, ubi εὐτυχής metrum admittere non gravabatur. BRUNCK.

1183. κακοδαίμων φύσει] Sane et ipse Euripides aliter in Phœn. 1589, ubi Œdipus dicit: ὃ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὧς μ' ἔφυσας ἄθλιον. Confer totum istum locum; nam ibi usque 1605. eadem fere dicuntur, licet aliter, quæ hic apud comicum. BERG.

1184. γε om. R.

πρὶν φῦναι μὲν A.R.V. Barocc. alique. πρὶν μὲν ἢ φῦναι Ald. ἀπόλλων] ἀπόλλων libri præter Vat. qui ὦ πόλλων.

1186. εὐδαίμων Brunckii editio ex conjectura, ut videtur. Libri εὐτυχής. Vid. ad v. 1182.

1188. οὐ μὲν οὖν] οὔμενον edd. ante Brunckium. Quæ frequens est in codicibus harum particularum scriptura.

1190. ἐν ὀστράκῳ] In ollis exponebantur infantes (conf. Thesm. 505.) quod χυτρίζειν dicebatur. SPANH.

1195. ἄρ'] ἂν C. Mut.

1196. εἰ καστρατήγησεν] Si unus ex decem illis ducibus fuisset, qui pugnarunt ad Arginusas, ex quibus plerique, nempe qui Athenas redierant, vincti condemnati ad mortem fuerunt,

quod illos, quos in prælio amiserant, sepulturæ non dedissent, ut est ap. Xenoph. Hell. 1, 7. et ap. schol. Dicit autem ironice; nam minime fuisset beatus, si unus illorum fuisset. **BERG.**

1197. καλῶς] Superscriptum in D. καλοὺς pro varia lectione. **BRUNCK.**

1198. κνίσω τὸ ῥήμα] Infra 1228. ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους. **BERG.** Sensus: non in singulis versibus unumquodque dictum vellicabo. **BECK.**

1200. σου] σοι A. τοὺς σοὺς προλόγους C. Vulgata scriptura utuntur Suidas in ληκύθιον et scholiasta ad v. 1262. Totum versum om. V.

1202. ὥστ' ἐναρμόττειν] *Ita facis prologos, ut quibusdam versibus applicari possint voces istæ: λυκύθιον, κωδάριον, θυλάκιον et similes, salvo metro et sensu alio evadente ridiculo: nempe cum verbo aliquo tertiæ personæ, ut ἀπώλεσεν, quod commodè construi possit cum aliquo nomine tertiæ personæ exstante in verbis Euripidis.* **BERG.** ἐναρμόζειν R. Barocc. Vat. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 241.

1203. θυλάκιον] Solutus usus est trimetri pede ultimo, quia tria ejusdem mensuræ vocabula accommodari versui aliter non poterant. Ab illo ληκύθιον Callimachus ληκύθειον μοῦσαν dixit: vid. Bentl. ad fragm. 319. p. 548.

1204. τοῖς] τοῖσιν Barocc.

λαμβάνουσι] λαμβάνουσι R.

1206. Archelai initium.

1209. 1210. Dionysio tribuunt edd. ante Brunckium. Correctum ex codd.

1211. Hypsipylæ initium.

1212. πεύκαισι] πεύκησι A.V. Mut.

Παρνασσὸν A.C.D.E. Barocc. Παρνασσὸν vulgo. παρνασσὸν V.

1218. Initium Sthenebœæ.

1222. ὑφέσθαι] Metaphora enim sumta est a navigantibus, qui vento increbrescente vela nimis turgida submittere vel contrahere solent; quod Græci ὑφέσθαι vocant. Sophocles Electr. 337. νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ. Schol. ad illum locum: ὑφειμένη μὴ ὅλον τὸ ἰστίον ἀναπετασάσῃ ἀντὶ τοῦ, δοκεῖ μὴ ταπεινῶς διαλέγειν καὶ ὑπηκόως. μεταφορικῶς δὲ λέγεται ἀπὸ

τῶν πλεόντων, οἳ πρὸς τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντίσχοιτες
ὑφιάσι τῶν ἰστίων. KUST.

δοκεῖ Kusterus. Libri δοκεῖς.

1222. Δήμητρα] δήμητραν R.

1225. Initium Phrixi alterius.

1227. ἀποπρίω τὴν λήκνθον] Hoc Bacchus Euripidi dicit,
suadens ei ut pestiferum illum lecythum emat: mox v. 1235.
Æschylo suadet, ut eum vendat. BRUNCK.

1230. ἐπεὶ πολλοὺς] ἐπειδὴ R. et Mut. omisso πολλοὺς.

1232. Iphigeniæ Tauricæ exordium.—Πίσσαν edd. ante
Brunckium. Πίσαν A.D. πείσαν R, ut codex Medicus He-
rodoti 2, 7. ἐπὶ Πίσσαν scriptor vitæ Isocratis in Orelli opus-
culis moralibus vol. 2. p. 8. Scripsi ego Πίσαν cum V, non
impediente Pindaro, qui Πίσαν correpta ἰ dixit. Herodianus
MS. περὶ διχρόνων: Τὰ εἰς ἃ λήγοντα θηλυκὰ, εἴτε ἐπὶ ὀνομάτων
εἴτε καὶ ἐπὶ μετοχῶν, εἰ ἔχοι τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς δίχρονον
καταλήγουσαν, πάντως ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχει, πᾶσα, στᾶσα, δῦσα,
φῦσα, πῖσα, κρῖσα, κνῖσα. οὐκ ἄγνοω δὲ ὅτι πῖσαν εἶπε τὴν πόλιν
κατὰ συστολὴν πίνδαρος· εἰ μέντοι εἰς σύμφωνον λήγει ἢ πρὸ τέ-
λους συλλαβῇ, τὸ δίχρονον συστέλλεται, θάλασσα, ἄνασσα, πῖσσα,
νύσσα, λύσσα. Conf. Stephan. Byzant. v. Πῖσα.

1235. ἀπόδου A.V. Vulgo ἀπόδος.

1237. γ' om. Barocc.

1238. Ex prologo Meleagri, μετὰ ἱκανὰ (inquit scholiasta)
τῆς ἀρχῆς· ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος, Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα Πελο-
πίας χθονός.

1240. πολύμετρον] πολύβοτρυν Barocc. et (adscripto γρ. πολύ-
μετρον) Cantabrig. 1.

1242. αὐθ'] αὐτὸν R.

1243. ἔασον ᾧ τάν R. et Cantabrig. 1. ἔασον αὐτὸν D. et
Barocc. ἔα αὐτὸν A.V. Mut. ἔα ὑτὸν C.E. ἔ'αὐτὸν Ald. Conf.
952. τοῦτο μὲν ἔασον ᾧ τάν. et ad Lys. 945.

1244. Melanippæ initium.

1247. σὺκ'] Loci hujus meminit Pollux 2, 65. De significa-
tione autem voc. σὺκον, qua ulcus palpebrarum notat, ut h. l.,
vid. Foësius Œcon. Hippocr. in σὺκον. KUST. Et Hesych.
in σὺκα.

1248. τραποῦ Mut. Vulgo τράπον.

1249. ἀποδείξω] ἐπιδείξω Barocc.
1253. μέμψιν R.V. Barocc. Cantabrig. 1. Mut. Vulgo μέμψιν γ'.
1256. νυνί Bentleius. Libri νῦν ὄντων. Conf. v. 1088.
1258. μέμψεται codices. μέμψαιτο Ald.
1261. γε] δὴ R. Barocc.
1263. Post hunc versum parepigraphe in libris διαύλιον (διδύλιον R.) προσανλεῖ τις.
- λογιῶμαι ταῦτα] Probabilis Dobræi conjectura est λογιῶμαί γ' αὐτά.
1264. Ridiculi hujus centonis duo primi versus sunt ex Myrmidonibus Æschyli: tertius est e Psychagogis: quinto et sexto diversam sedem tribuunt veteres critici: unde essent, Aristarchus et Apollonius ignorarunt, aliis ad Telephum, aliis ad Iphigeniam eos referentibus. BRUNCK.
- ἈχILLEŪ R.V. Mut. Cantabrig. 1. Vulgo Ἀχιλλεῦ. Φθιῶτ' ἈχILLEŪ compellatus fuit Cinesias in Strattidis comædia. Vid. Athen. 12. p. 55 e. d.
1265. ἢ κόπον Heathius hic et infra. Libri ἡκοπον.
1270. μου om. A. παῖ om. Barocc.
1273. Αισχύλε] ὦ σχύλε R.V. Cantabrig. 1. ὦ ab librariis additum ut Thesm. 4.
1274. Ex Æschyli Ἱερεῖαις.
- Μελισσονόμοι sunt Melissarum, seu sacerdotum Dianæ, præsides. Mulieres fatidicas, quæ in templis ministrabant, μελίσσας dictas fuisse notum est. BRUNCK. Interpungendum videtur post εὐφραμεῖτε. Infinitivus οἶγειν ex proximi versus verbis aptus fuit.
- δόμον] In D. non δόμον sed δρόμον scriptum, et ista habetur glossa: εὐφρήμως λέγετε οἱ δίκην μελισσῶν νεμόμενοι ἐν τῷδε τῷ τῆς θεᾶς ἄλσει. BRUNCK.
1276. θροεῖν] λέγειν C.
- ὄδιον] Legebatur ὅσιον. Correctum ex R, qui duabus lectionibus confusis ὅς διον, et Æschyli Agam. 104.
1279. ἐς] εἰς R.V. Barocc. et Suidas in βουβωνιῶ.
1281. ἄν addidit Elmsleius ad Acharn. 176.
1285. Ex Æschyli Agam. 109.
- ἦβας A. D. R. V. Barocc. Cantabrig. 1. Vulgo ἦβαν, ut apud Æschylum.

1286. τοφλαττόθρατ τοφλαττόθρατ] Vulgo τὸ φλαττόθρατ τὸ φλαττόθρατ hic et infra: quod non potest defendi ex v. 1296. Simili errore τὸ φνεί pro τοφνεί a quibusdam scriptum fuit, de quo vide ad fragm. 702. In R. v. 1286. scriptum φλαττοθράττο φλάττοθράττ' et v. 1288. φλάττοθράττοφλάττοθράτ'. Itaque et hic et v. 1290. 1292. 1295. fortasse scribendum φλαττοθραττοφλαττόθρατ.

1287. δυσαμερίαν, πρύτανιν] δυσαμερίαν πρύτανιν correxi in Thesaurο Stephani s. v. δυσαμερία. Versus ex Æschyli Sphinge est.

1289. Ex Æschyli Agam. 111.

1291. Non annotarunt scholiastæ ex qua fabula hic versus sit. Est fortasse ex Sphinge. κύνας ἀεροφοίτους aquilas dicit, ut in Prom. 1020. Agam. 139. quos locos Spanhemius comparavit. ἀεροφίτους V. et in scholio διὰ τοῦ ἀέρος φντώσαις.

1294. τ' additum ex R. V. Barocc. Cantabrig. 1. Mut. Ex codice aliquo Florentino habet editio Juntina a. 1515. Scholiasta, τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἶαντι: Τιμαχίδας φησὶ τοῦτο ἐν ἐνίοις μὴ γράφεσθαι. Ἀπολλώνιος δέ φησιν ἐκ Θρησσιῶν αὐτὸ εἶναι. Suspectum vocabulum est συγκλινές.

1296. Μαραθῶνος] Nam pugnae Marathoniae interfuerat Æschylus.

1297. συνέλεξας] ξυνέλεξας Cantabrig. 1.

ἱμονιοστρόφου μέλη] Schol. ὅλον σχοινιοστρόφου μέλη. Glossæ: *Restio*, σχοινιοστρόφος. Videtur autem vocem illam φλαττόθρατ *restionis carmen* dicere, quia *restis* instar longa est. In Eccl. 352. facete dicit illum, qui diu cacabat, quasi longum funem cacare: ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονίαν ἀποπατεῖς. BERG.

1298. ἐς] εἰς Barocc. Scholiasta ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ: ἐκ γὰρ τοῦ κιθαρωδικοῦ καλοῦ ὄντος εἰς τὸ τραγικὸν γένος μετήνεγκα.

1299. Φρυνίχῳ] Comparat hunc Phrynichum cum avicula; clarius in Av. 741. et 749. — ἔνθεν ὥσπερ ἡ [ὥσπερ εἰ] μέλιττα Φρύνιχος ἀμβροσίῳν μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν. BERG.

1300. ἱερὸν] ἱερῶν Ald. et aliquot codd.

1301. μὲν φέρει πορνιδίων] πορνιδίων μέλη φέρει Porsonus.

1302. σκολίων R. Vulgo σκολιῶν.

Μελήτου R. V. Barocc. Cantabrig. 1. Vulgo Μελίτου. De Meleto vide ad fr. 376.

Καρικῶν] καὶ καρικῶν Aldus et aliquot codices.

1305. τοῦτον] τούτων Cantabrig. 1.

ἢ τοῖς ὀστράκοις — κροτοῦσα] Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 45, 30. κροτεῖν ὀστράκοις ἐπὶ τῆς Εὐριπίδου μελοποιίας, ὅτι οὐχὶ γνησίον οὐδὲ γνήσια τὰ μέλη, ἀλλ' οἷα πρὸς ὀστρακα ᾄδεσθαι, δῆλον ποιούντος τοῦ κωμφοδοῦ ὅτι τὰ ἐκκελυμένα τῶν μελῶν καὶ ἀδόκιμα πρὸς τὰ ὀστρακα ᾄδον, οὐχὶ πρὸς λύραν ἢ κιθάραν. Ad Hypsipylam Euripidis respici annotavit scholiasta, λέγεται δὲ εἰς τὴν Ὑψιπύλην ταῦτα, ἣ καθόλου τὴν μοῦσαν αὐτοῦ. Quocum conferendus Photius p. 180, 12. “ De musica quæ fiebat “ complosis testis vel conchis vide Casaub. ad Athen. 5, 4. et “ ad Sueton. Ner. 20. Scaliger. ad Copam Virgil. p. 255.”
DUCKER.

1306. αὐτῇ R. V. et Phrynichus. Vulgo αὐτή.

1307. ἐπιτήδεια] ἐπιτήδεια (id est ἐπιτήδειον^a) R.

τάδ' (τάγ' R.) ἔστ' ᾄδειν R. Barocc. Vat. ταῦτ' ἔστ' ᾄδειν V. ταῦτ' ᾄδειν edd. ante Brunckium.

1308. ἐλεσβίαζεν] Quasi de meretrice, ita loquitur de Euripidis Musa, et paulo ante dicebat eum a meretriculis sumere cantilenas. Nota est obscaenitas Lesbidum: in Vesp. 1344. μέλλουσιν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας: ergo idem fere esset ac si dixisset ejus μέλη esse κατεγλωττισμένα, ut Agathonis Thesm. 137. BERG. Qui scholiastam secutus interrogantis hæc verba esse putavit, errore manifesto.

οὗ] Euripidi tribuit A. In οὖν mutabat Reiskius.

1309. Eadem ratione consutus est hic cento e diversis Euripidis canticis, ac superior ille in derisionem Æschyli. Initium traductum ex Iphig. T. v. 1096. ὄρνις, ἃ παρὰ τὰς πετρίνας | πόντον δειράδας, ἄλκυνδον, | ἔλεγον οἰκτρὸν αἰεῖδεις. Locum indicavit Berglerus, ubi paulo infra usus est Euripides verbo εἰλίσσω: λίμναν θ' εἰλίσσουσαν ὕδωρ | κύκνειον. Sed aliud quid respexisse videtur comicus: nam quæ hic profert nimium quantum ab Euripideis illis immutata sunt. BRUNCK.

ἀενάοις] ἀενάοις A. C. D. E. alique.

θαλάσσης] θαλάσσαις R.

1311. νοτίαις Cantabrig. 1. et scholiasta. νοτίοις R. νοτεροῖς V. et Mut. νοτεραίς Barocc. νοτερῆς vulgo.

1313. κατὰ γωνίας om. Ald.: habent codices.

1314. εἰ ter Cantabrig. 2. quater Barocc. et Cantabrig. 1.

Spiritum lenem etiam R. V. habere videntur. Scholiasta, ἡ ἐπέκτασις τοῦ εἰλίσσεται κατὰ μέμνησιν εἴρηται τῆς μελοποιίας.

1315. ἰστότονα] ἰστόπονα R.

1316. κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας: appositio est ad πηνίσματα. Præposita vulgo copula καὶ gratiam omnem loci corrumpit: eam non agnoscit E. [et R.] Sumtus est hic versiculus, teste scholiasta, ex Euripidis Meleagro. *Radium* ἀοιδόν, *canorum* appellat, non *quia*, ut ait ille, *textrices inter opus faciendum canere solent*; sed ob stridulum quem edit sonum, dum inter fila staminis trajicitur, cuius soni tanquam musici et jucundi solemne est poetis Græcis laudem adjungere, sicubi pectinis meminerint. Leonidis Tar. epigr. 8. τὰν ἄτρια κριναμέναν κερκίδα, τὰν ἰστῶν μολπάτιδα. Antipater Sid. epig. 22. κερκίδα δ' εὐποίητον, ἀηδόνα τὰν ἐν ἐρίθους, Βακχυλῆς, εὐκρέκτους ᾗ διέκρινε μίτους. ep. 26. κερκίδα, τὰν ὀρθρινὰ χελιδονίδων ἄμα φωνᾷ Μελοπομέναν, ἰστῶν Παλλάδος ἀλκύνονα. ep. 9. κερκίδα τὰν φιλασιδὸν Ἀθηναίῃ θέτο Βιττώ. Hinc illud Virgilii: Arguto tenues percurrans pectine telas. BRUNCK.

1317. 1318. Ex Euripidis Electr. 438. Aliunde petitus v. 1319. qui nulla sensus habita ratione additur.

1320. οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου] Ex Eurip. versu in Hypsipyle, qui sic ferebatur juxta schol.: οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότριν. Ex eodem dramate est etiam v. 1322. Simile est, quod exstat in Phœn. 314. ἀμφίβαλλε μαστὸν ὠλέναισι ματέρος. BRUNCK.

1322. περίβαλλ'] περίβαλ' Cantabrig. 2. et codices Florentini sex.

1323. πόδα pedem metricum intelligunt interpretes, scholiastam novitium Musuri secuti, πόδα δὲ τὸν ῥυθμὸν, ἢ τὸ μέλος ἀπὸ μέρους. Nihilo probabilior est opinio aliorum, qui pedem anapæstum περίβαλλ' in principio versus glyconei positum notari existimant. Rectius Dobræus “Malim de pede humano “intelligere: forsân verba sunt Telephi ad Achillem.”

1324. δαί] δέ R. Totum versum om. V.

1325. τοιαντὶ R.V. Barocc. Cantabrig. 1. Vulgo τοιαῦτα. μέντοι] μὲν V. et Mut.

1327. In Hypsipyle erant etiam hæc verba: ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον, cuius epitheti significatio apud tragicum obscura

est: sed hic facete Cyrenæ tribuitur, nobili scorto, cujus mentio Thesm. 98. Omnes illa Veneris figuras exprimebat, quas Philænis Elephantisque obscænis descripserunt libellis. Supra 1301. adversario objecerat Æschylus, cum a quibusvis meretriculis carmina sua sumere. BRUNCK.

1330. *τρόπον*] *πόνον* V. Cantabrig. 2. et Florentini septem, quorum in duobus, ut in V, adscriptum γρ. *τρόπον*.

1331. Asclepiades ap. schol. putat hæc ad imitationem illorum esse facta, quæ sunt in Hecuba Eur. 68. ὦ στεροπὰ Διός· ὦ σκοτία νύξ· τί ποτ' αἶρομ' [*αἶρομαι*] ἐννυχος οὕτω δείμασι, φάσμασι. Ego autem et huc puto comicum respexisse et simul propter voces *νυκτὸς ὄρφνα* ad illud Iph. Taur. 151. *οἶαν ἰδόμεαν ὄψιν δνεύρων νυκτὸς*, *τὰς ἐξῆλθ' ὄρφνα*; BERG.

κελαιοφαῖς] Codices aliquot *κελαιοφανής*.

1332. *δύστανον*] *δύστηνον* Ald. et codices deteriores.

1333. *πρόπολον* A.C. *πρόμολον* F.R.V. Barocc. Cantabrig. 1. Vulgo *πρόσπολον*.

1335. *μελαίνας Νυκτὸς παῖδα*] Fortasse *Νυκτὸς παῖδα μελαίνας*.

1339. δ'] θ' Cantabrig. 1. ὕδωρ producto *υ* dixit, ut Homerus Odys. θ, 426. *θέρμετο δ' ὕδωρ*.

1340. Qui triste insomnium viderant, primo mane se lustrabant marina aut fluviali aqua. Hujus moris exemplum est in Apollonii Argon. 4, 663. ubi viso sub Medæ et Jasonis adventum somnio exterrita Circe *ἐπιπλομένης ἡοῦς νοτῖδεσσι θαλάσσης* | *ἐγρομένη πλοκάμους τε καὶ εἴματα φαιδρύνεσκε*. BRUNCK. Æschyli Pers. 200. et Persii Sat. 2, 16. addit Berglerus. Ceterum scholiasta, Ἀπολλώνιος παρὰ τὰ ἐκ τῶν Τημενιδῶν.

1341. *πόντιε δαῖμον*] Neptune.

τοῦτ' ἐκεῖν'] Hoc illud est, quod mihi per somnum portendebatur; nempe Glyce mihi furata est gallum. Ridicule autem majestati tragicæ tribuit humilitatem plebeiam, quæ comicis propria est. BERG.

1342. *τάδε τέρατα*] *τάδ' ἔτερα* R.

1344. *Νύμφαι ὀρεσσίγονοι*] Vide annotationem ad scholia.

ὀρεσσίγονοι R. *ὀρεσῖγονοι* V. Vulgo *ὀρεσσίγονοι*.

1345. *Μανία* est nomen ancillæ, ut Thesm. 728. a *Μάνης* deductum, quod est nomen servi. BRUNCK.

1348. *εἰ* ter editiones ante Brunckium, qui exæquavit versui 1314: quater R. et Cantabrig. 1. 2.

1350. εἰς ἀγορὰν R. V. Cantabrig. 1. scholiasta et Suidas in κνεφαῖος. Vulgo ἐς τὴν ἀγοράν.

1352. ἐς] ἐπ' R.

1353. ἄχε' om. R.

κατέλιπε] κατέλειπεν V.

1355. ἔβαλον ἔβαλον] Imitatur in istis repetitionibus earumdem vocum Euripidem, qui multus est in illis, ut v. g. Helen. 195. τίς ἔμολεν ἔμολεν, δάκρυα δάκρυσί μοι φέρων. Ibid. 208. ἀφανές, ἀφανές. In Iph. T. 138. τί με πρὸς ναοὺς ἄγαγες, ἄγαγες; et alibi sæpissime. BERG. ἔλαβον ἔλαβον R. ἔβαλλον ἔβαλλον Cantabrig. 1. 2. et Mut.

1356. ἀλλ' ὦ Κρήτες (κρήτας R.) Ἰδᾶς (ἰδης Ald. et codices plures) τέκνα] Scholiasta, ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐκ Κρητῶν Εὐριπίδου.

1357. τὰ κῶλά — οἰκίαν] Hæc in unum versum conjungenda.

1358. Δίκτυννα] δίκτυνα R.

1361. διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας] Id est *utraque manu tenens facem*; quomodo etiam in quibusdam veterum numis conspicitur Diana, quæ inde ἀμφίπυρος dicitur a Soph. in Trach. ut erudite monet Spanhem. ad Callim. h. in Dian. v. 11. KUST. Aliquot codices διαπύρους.

1362. Versus ex duobus trimetris dactylicis catalecticis in disyllabum compositus.

ὀξυτάταιν] ὀξυτάτας A. D. E. R. V.

1363. ἂν om. Ald. et aliquot codices.

φωράσω] *Ut ingressa perscruter ad deprehendendum furtum.* Hac significatione adhibitum verbum φωρᾶν Nub. 499. BRUNCK.

1365. τοῦτον addunt codices: om. Ald. τοῦτον C.

1366. ὅσπερ γ' (γ' om. V. ὅστις γ' Mut.) ἐλέγξει] Scribendum ὅπερ ἐξελέγξει cum R.

μόνος] Scribendum μόνον cum R.

1369. τέχνην codices. τὴν τέχνην Ald.

1374. μὰ τὸν] Subauditur Δία vel Ἀπόλλω vel Ποσειδῶ, vel alius cujusvis dei nomen, quod religionis ergo suppresserant, qua de re videndi schol. et Spanhem. [Qui Philonis Judæi locum attulit vol. 2. p. 271. ed. Mang.] Simile exemplum est in Philodemi festivo epigr. πέντε δίδωσιν ἐνὸς τῇ δεῖνα ὁ δεῖνα

τάλαντα, | καὶ βινεῖ φρίσσων, καὶ, μὰ τὸν, οὐδὲ καλήν. Diversa ratione istud μὰ τὸν adhibet Strato in venustissimo epigr. 43. ubi nomen dei non supprimit ex usu illo loquendi, sed iuraturus se reprimi, inchoatumque non absolvit iuramentum : εἰ μὴ νῦν Κλεόνικος ἐλεύσεται, οὐκέτ' ἐκείνων | δέξομ' ἐγὼ μελάθοις, οὐ μὰ τὸν . . . οὐκ ὁμόσω. Ad eundem modum, dicebant οὐ μὰ τὴν quod Hesych., apud quem perperam excusum οὐ μάτην, exponit οὐκ ἀληθῶς, in quam glossam vid. Bentleius ad Menandri fragm. p. 49. BRUNCK. Vid. Valckenar. ad fragm. Callim. p. 21.

1376. ἐπιθόμην C. Cantabrig. 2. ἐπειθόμην R. V. aliiq. cum Ald.

1377. αὐτὸν] ἐαυτὸν V.

1378. νν] δὴ R. V.

Verba ἰδοῦ et ἐχόμεθα vulgo Euripidi, in aliis libris Æschylo tributa: recte utrique in D. F. V. et Mut. quorum V. primo loco adscriptum habet ἀμφότεροι λέγουσι τὸ ἰδοῦ, altero οἱ δύο. Eodem modo libri inter se discrepant v. 1390.

1380. μεθῆσθον C. D. R. et Cantabrig. 2. Vulgo μεθεῖσθον. σφῶν om. R.

1381. ἐχόμεθα] ἐχόμεσθα Cantabrig. 1. 2.

ἐς Mut. et (cum gl. ἐπὶ) Cantabrig. 1. εἰς A.C.D.V. et Cantabrig. 2. ἐπὶ vulgo, et R.

1382. Euripidis Medæ initium.

Ἄργους — διαπτᾶσθαι] ἄργους — διαπτᾶσθαι libri plures.

1383. Philoctetæ Æschyli initium.

1384. κόκκν] Hoc adverbio utitur Av. 505.

1390. ἦν' ἰδοῦ] ἦνιδού V. Scribendum ἦν ἰδοῦ ut Pac. 327.

Monuit Brunckius ad Equit. v. 26.

1391. Ex Antigona Euripidis.

ἱρὸν] Scribebatur ἱερὸν.

1392. Ex Niobe Æschyli.

1394. κακῶν] κακόν R. V.

1397. ζῆτει τι] ζήτειτε A. R. Mut.

1398. καρτερόν] κρατερόν R.

1399. Legebatur Εὐρ. φέρε — ποῦ φράσω; Δι. (Δι. om. R.) βέβληκ' —. Correx. Seidlerus.

ποῦ] ποῖ R.

τοιούτο] τοιούτων V. et Mut.

1400. βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα] Id est, *jecit Achilles duo puncta et quatuor*; sive *sex*. Duabus nempe tesseris puncta *duo* (singulis videlicet *unum*) et una sive tertia tessera *quatuor*. Κύβος enim in h. l. non significat ipsam tesseram, sed punctum sive μονάδα tesseræ, ut recte ex veteribus grammaticis locum hunc comici exponens monet Eustathius p. 1397, 18. Κύβον, φασί, διχῶς ἔλεγον, αὐτό τε τὸ ἀναρριπούμενον καὶ τὴν ἐν αὐτῷ μονάδα. ὅθεν λυθείη ἂν καὶ τὸ ζητούμενον ἐν τῷ παρὰ Ἀριστοφάνει κωμωδομένῳ στίχῳ, βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα. λέγει γὰρ δύο μονάδας καὶ τέτταρα. ἔκειτο δ' ὁ στίχος ἐν τῷ Εὐριπίδου Τηλέφῳ σὺν ἄλλοις λαμβικοῖς, ἔνθα κυβεύοντας τοὺς ἥρωας εἰσήγαγε. περιηρέθη, δέ, φησὶν, ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον, χλευασθέντος ἐπ' αὐτῷ τοῦ ποιητοῦ. Hæc utique bonæ notæ sunt, utpote ex veteri grammatico Herodoto excerpta, ut Eustath. ibidem monet. KUST. In Euripidis derisionem utitur hoc versu comicus, quem ille fecerat in Telepho, ubi heroes inducebantur tesseris ludentes, quod episodium, quia theatri risum excitaverat, poeta suppressit. Hic vero idem significat, quod nobis formula e tesserarum etiam ludo desumpta, à vous le dé. BRUNCK. Conf. annotationem ad scholia. δύο — τέτταρας R.

1401. Δι. præfixum in R.

1402. Ex Meleagro Euripidis.

1403. Ex Glauco Potniensi Æschyli.

νεκρῷ νεκρός.] νεκρὸς νεκρῷ V.

1405. εἰσήνεγκε F. R. Vulgo εἰσέθηκε.

δύο] δύο Ald. et pars codicum, inter quos V.

1406. Αἰγύπτιοι] Qui adsueti erant gestandis oneribus, quum assidue cogerentur a regibus portare materiam, ad exstruendas præcipue pyramides. BERG. Vid. Av. 1133.

1408. παιδί, ἥ] παιδία ἡ R. Vulgo παιδία χή. Conf. v. 587.

ἡ γυνή, Κηφισοφῶν] Simul mentionem facit uxoris Euripidis et Cephisophontis, quia iste eum in scribendo adjutabat et cum ejus uxore rem habebat. Scholiastes: ὥς οὐ μόνον συμποιοῦντος αὐτῷ τοῦ Κηφισοφῶντος τὰ δράματα, ἀλλὰ ὥς συνόντος αὐτοῦ τῇ γυναικί. BERG.

1410. μόνα] Scribendum μόνον cum R.

1411. ἄνδρες] ἄνδρες libri.

σοφοῖ] Scribendum φίλοι cum F. R. Mut. et (in quo annotatum γρ. σοφοί) Cantabrig. 1.

αὐτοὺς] αὐτὸς R.

1414. Scholiasta, οὐδὲν ἄρα πράξεις: Ἀπολλώνιος τοῦ Πλούτωνος εἶναί φησι τοῦτο, καὶ γίνεται πρόσωπα ἐν τῇ σκηνῇ δ'. τινὲς δὲ τοῦ χοροῦ.

1417. φέρε] φέρε δὴ Ald. et pars codicum, inter quos V.

ταδί] τοδί D.

1418. τοῦ χάριν Euripidi tribuit Brunckius, consentiente codice Elbingensi et, ut videtur, R. V. Plutoni quattuor codices Brunckii, Mut. Vat. et editio Juntina a. 1515. Dionysio se ipsum percontanti scholiasta et Ald. Æschilo tribuit Portus.

1420. οὖν ἂν D. F. R. et Cantabrig. 1. ἂν οὖν V. et vulgo.

1421. μέλλῃ V. et Mut. Vulgo μέλλει.

1424. ET.] Æschilo tribuunt editiones ante Brunckium. Correctum ex C.

1425. Hæc de Alcibiade dicta innuunt, jam eo tempore Alcibiadem absentem esse post infelicem ad Ephesum Antiochi ejus subpræfecti pugnam, postquam in Cherronesum secessit, ut notat antiquus schol. PALMER. Affert hunc versum Plutarch. in vita Alcib. c. 16. p. 199 a.

ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν] Imitatur Ionis Chii ex Φρουροῖς fabula versum, ut Helena Ulixi dicebat, σιγᾷ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται γὰρ μῆν.

1428. φανεῖται R. et Suidas in Σίφνιοι. Legebatur πέφυκε.

μεγάλα δὲ A. D. R. V. Mut. et Suidas. Legebatur μάλα δέ γε.

1430. — 1454. Duplicis hic coaluerunt recensitionis exempla, quorum prius Aristophanis; alterum fortasse histrionis alicujus est:

I.

ΔΙ. εἴ γ', ᾧ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;

ΑΙ. μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν,
ἦν δ' ἐκτρέφῃ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.

ΔΙ. νῆ τὸν Δία τὸν σωτήρα, δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.

- ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἐκότερος εἵπατον
περὶ τῆς πόλεως ἦντιν' ἔχετον σωτηρίαν.
ΕΥ. ἐγὼ μὲν οἶδα καὶ θέλω φράζειν. ΔΙ. λέγε.
ΕΥ. ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ' ἄπιστα. ΔΙ. πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.
ΕΥ. εἰ τῶν πολιτῶν οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν, οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρῆσθαιμεσθα, σωθείημεν ἅν.
ΔΙ. τί δαὶ λέγεις σύ;

II.

- ΔΙ. εὖ γ' ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
ΑΙ. οὐ χρὴ λείοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν.
ΔΙ. νῆ τὸν Δία τὸν σωτήρα δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἐκότερος εἵπατον
περὶ τῆς πόλεως ἦντιν' ἔχετον σωτηρίαν.
ΕΥ. εἴ τις πετρώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
αἶροιν αὔραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.
ΔΙ. γέλοιοι ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;
ΕΥ. εἰ ναυμαχοῖεν, κατ' ἔχοντες ὀξίδας
ραίνουεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
ΔΙ. εὖ γ' ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις.
ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὖρες ἢ Κηφισοφῶν;
ΕΥ. ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.
ΔΙ. τί δαὶ λέγεις σύ;
Explicatius de his dixi in Prolegomenis ad fragmenta p. 515.
—522. quæ hic non repetam.
1431 b. Hunc versum om. V. et tres codices Brunckii.
μὲν] δὲ Cantabrig. 1.
1432. ἐκτρέφῃ] Legebatur ἐκτραφῇ. Correxi ex Plutarcho
l. c.
1437. εἴ τις πετρώσας] Dictum pro πετρώσαντός τινος: de
qua constructione diximus ad Plut. v. 277. KUST.
1437. Versum hunc et quatuor sequentes, ut ἐμβολιμαίους et
a sensu loci alienos, obelo olim confixerant Aristarchus et Apol-

lonius grammatici, teste schol.; quorum censuram non puto esse repudiandam. Nam ne dicam versus illos frigidos mihi videri, iisdem etiam sublati series orationis et ἀκολουθία sensus multo clarior erit et manifestior; quippe tunc Baccho præcipienti et hortanti ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἐκάτερος εἴπατον, | περὶ τῆς πόλεως ἦντιν' ἔχετον σωτηρίαν. Euripides ἀμέσως et apte respondebit: ἐγὼ μὲν οἶδα καὶ θέλω φράζειν: quæ omnino coniungi debere et male interjectis quinque illis versiculis dirimi, res ipsa attentum lectorem docebit. Nihilominus versus illi non solum in omnibus edd. sed etiam in Mss. reperiuntur. KUST.

Κλεόκριτον Κυνησίᾳ] Hæc satis faceta sunt, sed oportet prius scire, quales isti duo fuerint. Cleocritus erat valde vastus et magnus; hinc Av. 877. matrem ei tribuit struthiocamelum, quam facit Magnam Deum matrem. Si ergo talis fuit, minus facile potuisset volare, quam alius aliquis, qui esset levissimo corpore; ut erat Cinesias, qui licet etiam esset procerus, tamen supra modum erat gracilis. Athen. 12. p. 551. ἦν δ' ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος Κυνησίας. Huius ergo tantam levitatem corporis esse vult dicere, ut, si iste Cinesias loco alarum applicetur Cleocrito, quamvis magnæ molis homini, utrumque venti sint in sublime sublaturi. Quam rem per jocum dicit utilem fore Atheniensium reipublicæ. Nam si isti duo sublime volantes in præliis navalibus aceto conspergant hostium oculos, ut videre non possint, facilius eos vincent Athenienses. BERG.

1440. καὶ τ' ἔχοντες] Libri aliquot κατέχοντες: unde in aliis interpolatum ἂν (vel δὴ) κατέχοντές τ'.

1442. ἐγὼ—] Æschylo hæc tribuit R.

1448. χρησαίμεσθα, σωθείμεν ἂν R. et Suidas in σαφέστερον. χρησαίμεσθ', ὥς σωθείμεν (σωθῶμεν Ald.) ἂν A. D. F. Cantabrig. 1. Mut. Ald.

1449. 1450. Versus spurii nec vetusti, sed ab librario aliquo additi: de quibus dixi ad fragm. p. 521. 522.

1449. γε] γὰρ γε Mut.

1450. πράττοντες] πράξαντες R. et Suidas.

1451. ὦ Παλάμηδες] Scholiasta, ἐπεὶ δὴ ὁ Παλαμήδης μηχανητικὸς καὶ ἐφευρετὴς ἦν — διὰ τοῦτο Παλαμήδην τοῦτον καλεῖ. Eupolis

ap. Athen. I. p. 17. Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοῦξέρημα καὶ σοφόν.
BERG.

1453. Excidit hic versus in R.

1454. τί δαὶ λέγεις σύ;] τί δαὶ σὸν τί λέγεις R. τίη δὲ σὸν λέγεις V.

1455. πόθεν; Negatio morata per interrogationem. Sic Conc. 976. percunctanti anui: οὗτος, τί κόπτεις; μὲν ἐμὲ ζητεῖς; respondet adolescens: πόθεν; id est, οὐδαμῶς, sed, ut ait Hesychius, μεθ' ὑποκρίσεως. Vide Hemsterhusium ad Luciani Tim. p. 115. BRUNCK.

1460. εἴπερ] ἦπερ Seagerus.

1462. ἐνθὲνδ' ἐνθάδ' D. Cantabrig. I. Scholiasta, παρὰ τὴν παροιμίαν, ἐκεῖ βλέπουσα δεῦρ' ἀνίει τὰγαθά.

1463. ὅταν] ὁπόταν V. Cantabrig. I. 2. Mut.

1463. 1464. Aristides (vol. I. p. 152. ed. Jebb.) μόνου γὰρ ἀνθρώπων τῶν εἰς τὸ κοινὸν πολιτευσαμένων τὴν μὲν οἰκίαν ὥσπερ ἀλλοτρίαν ἐνόμισαν, τὴν δὲ ἀλλοτρίαν οὐχ αὐτῶν ἀλλοτρίαν, ἀλλὰ τῶν σὺν κακίᾳ νεμομένων. BERG.

1465. Illos reditus et quæstus, quos tunc percipiebat civitas, non haberi debere pro redditibus aut quæstibus dicit, sed pro contrario. Intelligit autem, ut schol. dicit, τὰ θεωρικά, ἢ δικαστικά, ἢ ἐκκλησιαστικά, i. e. pecuniam, aut illam quæ ad res sacras et festa celebranda plebi distribuebatur, aut quæ ex iudiciis redibat, aut quam accipiebant, qui in concionem venissent. Sed præcipue illam pecuniam videtur intelligere, quæ ex iudiciis redibat, ut patet ex versu sequenti. Athenienses enim civitatibus illis, quæ ipsis erant subjectæ, jus dicebant: et oportebat illos, qui litem aut controversiam de re aliqua inter se haberent, Athenas proficisci, et ibi rem in iudicium adducere: et sycophantæ, quorum Athenis erat magnus proventus, sexcentas inveniebant causas, ut litibus involverent et peregrinos Atheniensibus subjectos et incolas et cives; hinc Atheniensium civitas assidue erat occupata in iudicando: nec id ingratum erat plebi; nam ex mercede iudiciaria alebantur plerique. Hos ergo reditus perniciosos esse reip. vult dicere Æschylus apud comicum. BERG.

1466. γ' addidi ex R. scholiasta et Suida in Περικλήs. γε πλὴν D. F. V.

1469. νυν] νῦν δὲ C.

1471. ἡ γλῶττ' ὁμώμοκ'] Vid. ad v. 101.

1472. ὦ μιαιώτατ' ἀνθρώπων] Oblitus est, se ad deum loqui.
Sic Av. 1637. Hercules ad Neptunum dicit: ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον. BERG.

1474. ἔργον προσβλέπεις μ' εἰργασμένος] ἔργον εἰργασμένος προσβλέπεις R. μ' ἔργον εἰργασμένος προσβλέπεις V. Unde conjici potest ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις.

1475. Est hic versus parodia Euripidei versus in *Æolo*: τί δ' αἰσχρὸν, ἦν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ; Eundem versum salse in Euripidem retorsit *Lais meretrix*, cujus dictum ex *Machone* refert *Athenæus* p. 582. C. BRUNCK.

τοῖς] τοῖσι A.

1477. Parodia est versuum Euripidis in *Phrixo*, quos servavit *Stobæus*: τίς δ' οἶδεν, εἰ ζῆν τοῦθ', δ' κέκληται θανεῖν, | τὸ ζῆν δὲ θνήσκειν ἐστὶ; πλὴν ὅμως βροτῶν | νοσοῦσιν οἱ βλέποντες, οἱ δ' ὀλωλότες | οὐδὲν νοσοῦσιν, οὐδὲ κέκτηνται κακά. Eadem sententia erat in Euripidis *Polydo*: τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστι καθανεῖν, | τὸ καθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται; et diversis verbis in *Hippolyto* v. 192. BRUNCK.

τίς] τίς δ' V. Vat. et *Suidas* in τίς δ' οἶδεν.

1478. τὸ δὲ R. V. Cantabrig. 1. 2. Mut. et *Suidas*. Vulgo καὶ τό.

1479. χωρεῖτε — ὦ Διόνυσ'] Sæpe cum vocativo singulari verbum plurale adhibetur, quando ad plures directa oratione, unus tantum compellatur. *Lys.* 1166. ἄφετ', ὦ 'γάθ', αὐτοῖς. *Vesp.* 975. ἔθ', ἀντιβολῶ σ'· οἰκτεῖρατ' αὐτὸν, ὦ πάτερ, | καὶ μὴ διαφθείρητε. Exemplum apud comicum nostrum frequenter obvia. Sic etiam Latini. *Terentius Adelph.* circa finem:

Nunc adeo si ob eam rem vobis mea vita invisā, *Æschine*, est,
Quia non justa injusta prorsus omnia omnino obsequor,
Missa facio; effundite, emite, facite quod vobis lubet.

BRUNCK.

τοῖνυν] νῦν R.

1480. πρὶν ἀποπλεῖν A. D. F. R. V. Mut. πρὶν ἂν ἀποπλεῖν Cantabrig. 1. πρὶν γ' ἀποπλεῖν Cantabrig. 2. πρὶν γ' (γ' om. C.) ἀπελθεῖν Ald.

τοι addidit Brunckius.

1482. μακάριος codices. μακάριον Ald.

γ' om. quattuor codices Brunckii et Cantabrig. uterque.

1486. ἀπεισιν] ἀπεισ' R.

αὖ] Legebatur αὖθις.

1489. φίλοις] Legebatur φίλοις.

1491. χαρίεν] χάριεν R.

1494. τὰ τε] καὶ τὰ R.

1498. ἀργὸν] ἀργῶν V.

1500. Αἰσχύλε] ὦ 'σχύλε Vat.

1501. τὴν ἡμετέραν] Scholiasta, τοῦτο ἔφη ὁ Πλούτων, ἐπεὶ προσήκει ἡ Ἀττικὴ Διμήτρι καὶ Κόρρη.

1504. δὸς τουτὶ] Restim mittit Cleophonti, ut se suspendat, ut putat schol. Supra 690. de isto tamquam omnino perituro dicebat: ὥς ἀπολείται καὶ ἴσα γένωνται. Ceteri etiam, ad quos dat mandata, ut cito veniant ad inferos, videntur homines fuisse luce non digni. BERG.

1505. τουτὶ A. D. τοῦτο R. et Suidas in Πλούτων. τουτοῖ V. et Vat. τούτοις Ald.

πορισταῖς] Hæc vox hic de φορολόγοις s. vectigalium collectoribus a schol. redditur. Antiphon [p. 791. Reisk.] οἵτινες καὶ νῦν τριάκοντα μνᾶς λαβόντες παρὰ τῶν ποριστῶν καὶ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν πρακτόρων, qui nunc contra me triginta minis acceptis a quaestoribus, a civibus, ab exactoribus. Verum quum quaestores vulgo ab Atticis, quod ex eorum oratoribus itidem constat, ταμίαι dicerentur, satius est eandem ποριστῶν vocem hic de φορολόγοις itidem interpretari. Apud Polluc. 4, 34. ποριστῆς in genere de largitore dicitur. SPANH. Vid. Boeckh. Œcon. civ. Athen. vol. 1. p. 179.

1506. Νικομάχῳ] Hic est, ut reor, Nicomachus, contra quem Lysias accusationem instituit, quæ exstat. Fuit autem scriba, γραμματεὺς, non ὑποκριτής, ut quidam schol. male autumat. PALMER. Fuit ὑπογραμματεὺς. Conf. ad v. 1084.

1507. Ἀρχενόμῳ] Hunc Suidas in Ἀδείμαντος vocat Ἀρχέμορον.

1510. ἦκωσιν, ἐγὼ D. R. V. Mut. et Suidas. Vulgo ἦκωσι, omisso ἐγὼ.

1512. συμποδίσας] ξυμποδίσας A. C. D. Cantabrig. 1. 2.

1513. λευκολόφου videtur hic esse nomen appellativum e nomine proprio per derisionem factum. Adimantus, de quo hic agitur, filius erat Leucolophidæ. Xenophonti Hellen. 1, 4, 21. vocatur Ἀδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου. Sic enim ibi le-

gendum ad codd. fidem, non, ut perperam editum est, *Λευκοροφείδον*. Potest tamen etiam accipi pro nomine proprio, siquidem, referente scholiasta, Eupolis in *Urbibus* Adimantum hunc inducebat sic de se loquentem: οὐκ ἀργαλέον δῆτ' ἐστὶ πάσχειν τοῦτ' ἐμὲ, | τὸν Λευκολόφον παῖδα; BRUNCK.

1515. *θᾶκον*] Vulgo [consentientibus R. V.] *θρόνον*, glossa in locum genuinæ vocis recepta, et sic corruptis numeris. Vat. cod. *θῶκον*. Sed hic, ut infra 1522. *θᾶκον* scribi debuit ex Atticorum usu. BRUNCK. *θᾶκον* Bentleius.

1517. *καὶ μοι* Porsonus. *καὶ μοι* Bentleius. *καὶ* libri. In D. gl. *τηρεῖν ἐμοὶ καὶ σώζειν*.

1522. *ἐς*] *eis* libri.

In A. recte scriptum *θᾶκον*: in D. [et Vat.] *θῶκον*: in C. *θόκον*. Vide quæ de hujus nominis scriptura observavi ad Æschyli Prom. 280. et ad Eurip. Bac. 343. et interpretes ad Luciani Jovem Trag. vol. 2. p. 660. BRUNCK.

1524. *ὑμεῖς*] Chorum alloquitur.

1525. *ἱρὰς*] Legebatur *ἱεράς*.

1526. *τούτου μέλει*] Non quod omnes illi versus, qui mox recitabuntur, sint Æschyli; nam in illis Cleophontis est mentio, qui fuit post Æschylum; sed quia quædam ex illo deprompta sunt. BERG.

1528. Scholiasta, *ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ Αἰσχύλου, εὐοδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν*.

1529. *ἐς* R. et Cantabrig. uterque. Legebatur *κὲς*.

γαίας R. Vulgo *γαῖαν*.

1530. *τε*] Scribendum δὲ cum R.

ἀγαθὼν ἀγαθὰς ἐπινοίας] Ex Eumen. Æsch. 1015. *εἴη δ' ἀγαθὼν ἀγαθὴ διάνοια πολίταις*. BERG.

1532. *Κλεοφῶν*] Erat enim ille Cleophon de numero eorum, qui pacem respuebant, et ante hoc tempus post victoriam Atheniensium ad Cyzicum Endio Laconi legato pacem petenti multum adversatus fuerat, ut ait Diodor. 13. [c. 53. ubi vid. Wesseling. et Schneider. ad Xenoph. H. Gr. 1, 7, 2. in epimetro p. 78.] et iterum postea post pugnam ad Cynossema, Theopompo archonte, ut ait Eurip. schol. ad Or. p. 153. et 202. PALMER.

EQUITES.

PRIMA hæc earum fabularum est quas suo ipsius nomine inscriptas edidit Aristophanes : de quo in procemio Acharnensium dixi. Nec nomen tantum suum publice est professus, sed etiam, quod ab didascalie scriptore est annotatum, primas ipse egit fabulae partes, quæ Cleoni sunt tributæ. Acta autem est Lenæis mense Gamelione anni quarti olympiadis octogesimæ octavæ archonte Stratocle, qui septimus fuit annus belli Peloponnesiaci, brevi post expugnatam ab Atheniensium copiis Sphacteriam : ad quod factum Demosthenis spectant verba v. 55.

Chorus ex equitatu Attico composuit poeta, id est militibus qui Cleonem non solum minus quam alii cives metuerent, sed etiam ex animo odissent : cujus inimicitie quum non pauca in hac ipsa fabula vestigiaprehendantur, tum non minus manifestum in exordio Acharnensium documentum exstat, ubi equitum opera effectum esse dicitur ut Cleo quinque quæ per fraudem acceperat talenta reddere cogeretur. Non perspicitur tamen ex his locis quæ tanti odii causa fuerit et origo : ut acquiescendum nobis sit in Theopompi narratione, quam ad v. 226. ex scholiasta memorabimus. Equitatum vero dicere malui quam ambiguo uti equitum vocabulo, quod non solum equitatum significat, sed etiam equestrem civium ordinem, quorum etsi non pauci equestria stipendia meruerunt, non tamen proprium hoc fuit ordini illi aut jus aut officium, quum equitatum ex omni civium ordine ab hipparchis esse delectum constet. Equitatum autem, non ordinem equestrem, ab choro repræsentari, vel unus ille versus ostendere possit 225. ἀλλ' εἰσὶν ἰππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι.

Quod Populum personatum introduxit Aristophanes, commune poetæ cum artificibus inventum est, qui Populi personam et statu is et tabulis pictis expresserunt. Et Atheniensium quidem Δήμου statuas memorat Pausanias I, 1, 3. et I, 3, 5. picturam I, 3, 3. Δήμου Spartanorum ἀνδριάντα μέγθει μέγαν 3, 11, 10. Præ ceteris tamen celebrata fuit Parrhasii tabula, de

qua ita scribit Plinius H. N. 35, 36. *Pinxit Demon Atheniensium, argumento quoque ingenioso: debebat namque varium, iracundum, injustum, inconstantem, eundem exorabilem, clementem, misericordem, gloriosum, excelsum, humilem, ferocem fugacemque et omnia pariter ostendere.*

Duo qui in principio fabulæ in scenam prodeunt servi, Demosthenis Niciæque nominibus appellantur minime servilibus, quæ non a poeta iis imposita, sed a grammaticis esse adscripta colligimus ex argumento fabulæ ab veteri grammatico scripto scholiisque ad versum primum. Ac de Demosthene quidem manifestum est conjecturam duxisse grammaticos ex versu 55, ubi ad Sphacteriam a Demosthene oppugnatam respicitur; alteri vero servo Niciæ nomen videntur tribuisse, quod is in eadem expeditione imperio cessisset Cleoni: de quo dixit Thucydides 4, 27. et 28. Quamvis igitur grammatici rationibus usi sint satis idoneis, tamen ne quid contra mentem poetæ instituatur, sublati ex indice personarum Demosthenis Niciæque nominibus, restituenda sunt οἰκέτης α' et οἰκέτης β', ut in exordio Pacis. Et θεράπωντος personam ponunt codex Ravenas et scholiasta v. 240. 244. Eadem de caussa Cleonis nomen Paphlagoni cedere debet, quo per totam fabulam tam constanter nominatum illum videmus, ut veri nominis nulla usquam mentio fiat præterquam in carmine chori v. 976, cujus loci eadem est ratio quæ aliorum non paucorum in aliis fabulis, in quibus nullæ sunt ipsius Cleonis partes.

1. Ἰατταταιὰξ] Interjectio ex ιατταται̃ producta more sermonis plebei, ut βαβαιὰξ ex βαβαί, παπαιὰξ ex παπαί. παπαιὰξ in dramate satyrico dixit Euripides v. 153, non dicturus in tragœdia. ιατταταιὰξ ex hoc loco sumptum memorant Joannes Alexandrinus τονικ. παραγγ. p. 38, 9. ubi in ιαττεράξ est corruptum, Theodosius περὶ γραμματικῆς p. 79, 15, ubi ιατατάξ, et Suidas in ἐποποι̃. Aristophanem imitatur Theodorus Prodromus in Boissonadii Anecdotis vol. 4. p. 430, 1. ιαταταιὰξ τῆς ἀδρᾶς γενειάδος. et 4. ιαταταιὰξ τῆς κινάβρας τοῦ γράσσου.

2. Cohærent verba κακῶς κακὸν ἀπολέσειαν.

Παφλαγόνα] Cleonem ita vocat partim, quod esset peregri-

nus, barbarus et civis non genuinus, de qua re vid. ad Vesp. 1215, partim quia erat homo turbulentus, clamoribus suis omnia miscens. παφλάζειν enim significat *ebullire cum fremitu*, ut ollæ nimium ferventes, et metaphorice ad similia transfertur. Infra 919. de Cleone: ἀνὴρ παφλάζει. et in Pace 314. παφλάζων καὶ κεκραγώς. BERG. Huc respicit Eustathius ad Iliad. p. 360. Παφλαγόνες μὲν οὖν ἀπὸ Παφλαγόνος, ἐνδόξου ἀρχηγοῦ καλοῦνται. ἡ δὲ κωμῳδία τὴν λέξιν παρέσυρεν εἰς ἀναιδῆ ῥήτορα, ὃν Παφλαγόνα ἔσκωψε, παρὰ τὸ οἶον παφλάζειν ἐν δημηγορίαις. BRUNCK.

4. ἐξ οὗ] ἀφ' οὗ Suidas in εἰσήρρησεν. Quod alterius scripturæ interpretamentum esse videtur. Hesychius ἐξ οὗ: ἀφ' οὗ. Apud Thomam M. p. 273. scriptum est ἐπεὶ γὰρ.

εἰσήρρησεν] εἰσέφρησεν varia lectio in scholiis. Hesychius, εἰσέφρησεν: εἰσήγαγεν. εἰσέφρηκεν (εἰσέφρικεν codex): εἰσεπήδησεν, εἰσαφήκεν. Interpretationem εἰσεπήδησεν recte Albertus refert ad scripturam ab scholiasta Aristophanis annotatam: ut εἰσέφρησεν etiam Hesychio restituendum videatur, sicut apud Diogenem Laert. 1, 102. variatur inter εἰσέφρικεν et εἰσέφρησεν. Intransitiva significatione memoratur etiam ab Suida, εἰσφρήσας: εἰσελθών, et fortasse in glossa, εἰσφρήσωσιν: ἀντὶ τοῦ εἰσδεχθῶσιν. “ εἴσω τῶν ἱερῶν εἰσφρήσωσιν.” Polybius 22, 10, 7. ἱππεῖς — οἳ καὶ παραβιασάμενοι τὸν μεταξὺ χάρακα τῶν πολεμίων εἰσέφρησαν εἰς τὴν πόλιν. sed ubi recte iudicat Schweighæuserus Heronem, qui locum illum servavit, suis non Polybii verbis uti. Alciphro 3, 53. χθὲς Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ ἀσχολουμένον εἰσέφρησα εἰς τοῦπτάνιον. L. DINDORF. Apparet ex his εἰσφρεῖν significatione intransitiva dictum recentioris linguæ vitium esse, non imputandum Aristophani.

5. πληγὰς — τοῖς οἰκέταις] πληγαῖς — τοὺς οἰκέτας R. Accusativum πληγὰς legit scholiasta, qui κακὰ πράγματα interpretetur, estque hæc usitata ratio dicendi.

7. αὐταῖς] αὐταῖσι Γ.Δ.Θ, scholiasta ad hunc locum et ad v. 495, Suidas in αὐταῖσι διαβολαῖς, quod ex αὐταῖσι βουλαῖς v. 3. est repetitum.

8. νυν] δὴ R. V.

9. ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον] Imitatur sermonem tragicum. Theophylactus epist. 32. p. 50. ed. Boisson. δεῦρο,

ξυναυλίαν, ὦ γερόντιον, κλαύσωμεν. Theodorus Metoch. Miscell. p. 304. οἱ δὲ καὶ (ὑποκρίνονται) ξυναλγοῦντας ὁμοῦ καὶ ξυναυλίαν ὀλοφυρομένους Ὀλύμπου νόμον, ὡς ἡ κωμικὴ παροιμία.

κλαύσωμεν] πενθήσωμεν Suidas in ξυναυλίαν.

Οὐλύμπου] Olympus Marsyæ fuit amasius et discipulus, quem idcirco *carum* magistro dixit Ovidius Metam. 6, 392. ubi cum Heinsio lego :

Illum ruricolæ, silvarum numina, Fauni,
Et Satyri fratres, et tu quoque carus, Olympe,
Et Nymphæ flerunt.

Apollodorus Olympum Marsyæ patrem facit: alii, quorum potior auctoritas, Marsyam Hyagnidis filium fuisse perhibent, quos sequitur Antipater Thess. Epigr. 29. ubi Hyagnis filii mortem flevisse innuitur. BRUNCK. Ionica nominis forma utitur Euripides qui dicitur Iphig. Aul. 577. Φρυνγίων | αἰλῶν Οὐλύμπου καλάμοις | μύμηματα πνεύων. Testimonia veterum de Olympo collegit Clintonus Fast. Hellen. vol. 1. p. 344.

νόμον] νόμῳ Suidas et Eustathius p. 1175, 63.

10. Niciæ tribuunt A. B. C. R. V. alii Demostheni. Ego ambobus tribui ex scholiasta, qui recte monet, ὁμοφωνοῦσιν ἀμφοτέροι μύζοντες. Sic ἰδοὺ et ἐχόμεθα Æschylus et Euripides simul pronunciant Ran. 1378, 1381. Ceterum sexies scripsi μυμῶ. Libri μὺ μῶ. Μυγμοῦ exempla sunt apud Æschylum Eum. 117. 120. 129.

14. ἵνα μὴ μάχωμαι] Eodem sensu Plato Rep. 1. p. 351 d. ἔστω, ἵνα σοι μὴ διαφέρωμαι.

ἵνα μὴ] ἵνα σοι μὴ A. C. V. Δ. Θ. ἵνα μὴ σοι Γ.

15. ἀλλ' om. R.

16. Ex Euripidis Hippol. 345. ut et schol. dicit; ubi Phædra non audet indicare amorem cupitque ut nutrix per conjecturam rem assecuta dicat, quod ipsam dicere pudebat: φεῦ, πῶς ἂν σύ μοι λέξεις; ἄμ' ἐχρῆν λέγειν; ubi scholiasta: κεκωμώδηται δὲ ὁ στίχος οὗτος ὑπὸ Ἀριστοφάνους. BERG. ἀμὲ χρὴ ex hoc loco restituendum Euripidi.

17. τὸ θρέττε] Juxta scholiastam θρέττε vox est barbara, θαρρεῖν significans. Videtur potius ἐπιφώνημα esse, seu adverbium incitandi, ut ἀρὺν, σίττε vel σίττα aliaque, quorum nonnulla recenset Eustathius ad Il. p. 855, 19. Hac voce θρέττε utebantur vulgo agasones, muliones, iique qui jumenta sarcī-

naria et plaustra ducebant, ut hodie ejusdem conditionis homines gallice jumentis clamare solent *hardi*! BRUNCK. Hesychius, *θρέττε* (*θρέται* codex): τὸ ἀνδρεῖον ἢ θρασύ. Idem, *θρίττε* (*θρίτται* codex): ἀνδρεῖον, θρασύ. ἔστι δὲ ἀμετάφραστον.

18. *κομφευρικῶς*, extrita propter metri necessitatem syllaba δι, libri scripti: *κομφευριπιδικῶς* Ald.

19. *μή μοί γε*] Nub. *μή μοί γε τοῦτον* —. 433. *μή μοί γε λέγειν*. Vesp. 1179. *μή μοί γε μύθους*. 1400. *μὰ Δία μή μοί γ', ὦ μέλε*. Lys. 932. *ποία ψίαθος*; *μή μοί γε*. 938. *μὰ τὸν Ἀπόλλω μή μέ γε*.

μὴ διασκανδικίσης] Scandix quoque in olerē silvestri a Græcis ponitur. Hæc est, quam Aristophanes Euripidi poetæ objicit joculariter, matrem ejus ne olus quidem legitimum venditasse, sed scandicem. Verba sunt Plinii vol. 2. p. 278. respicit ad Acharn. v. 478. *σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος*. Ubicunque se offert occasio, Euripidis comicus noster humiles natales exprobrat, oleraue agrestia, quibus vendendis mater illius victum quærebat. Vide Thesm. 456. 910. Ran. 840. BRUNCK. Interpretantur hunc locum Hesychius et Suidas in *διασκανδικίσης* et Etym. M. p. 270, 50. per *διευριπιδίσης*, quo scholiasta quoque utitur. Sensu proprio, scandicibus vesci, Teleclides apud Athenæum 2. p. 56 d. *ἐνγγενέσθαι διὰ χρόνου μ' ἐλιπάρει | δρυπεπέσι μάζαις καὶ διασκανδικίσαι*.

20. *ἀπόκινον*, id est *φυγὴν*, ἀποχώρησιν. Peculiariter sic appellatur saltatio quædam lasciva, de qua vide Meursii Orchestram in *ἀπόκινος*. BRUNCK.

21. *μόλωμεν*] Scholiasta, *τινὲς τὸ μόλωμεν προπερισπῶσι*. Sic v. 26. liber Ravennas *μόλωμεν αὐτὸ μολῶμεν*. Male.

23. *αὐτὸ φάθι*] Sic libri. Scholiasta, *ὅπερ (τὸ φαθι) ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ὀξύνει, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς βαρύνει· παραλόγως γὰρ ὀξύνεσθαι*. Apparet ex his antiquitus *φαθί* esse pronunciatum *ὀξυτόνως*, grammaticos vero quosdam rationem usu potiore habentes *φάθι* scripsisse. Arcadius p. 148, 26. *καὶ τὸ φθὲ οὕτως (ὀξυτόνως) ἐπεκράτησε λέγεσθαι*. Codex Havn. *φθί*. Corrigendum *φαθί*. Alia corruptela p. 172, 27. *τὸ δὲ βαθί ὀξύτονον σεσημείωται*.

25. *κατεπάγων*] *κατεπαίδων* R. *κατεπάδων* Γ. *κατεπαγῶν* Δ.

26. *ἦν, οὐχ ἡδύ;*] Sic bene scriptum et distinctum in B.

Vulgo non interposita distinctione, ἦν οὐχ ἡδύ. ἦν hic valet ἰδοῦ, ut bene exponit scholiastes. ἦν, ἦνί. Posterius occurrit Pl. 75. Sæpe aggregantur ἦν ἰδοῦ: hocque modo scribendum esse existimo, potius quam ἦν' ἰδοῦ, ut excudi passus sum Ran. 1390. et Pace 327. BRUNCK.

27. νῇ Δί] Scribebatur νῇ Δία. Vid. ad v. 319.

29. δεφομένων Bentleius. τῶν δεφομένων libri. Metri vitium correcturus librarius codicis B. scripsit τὸ δέρμ' ὅτι τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.

31. του R. Legebatur ποι, quod habet Suidas in βρέτας.

32. ποῖον βρέτας * *] Indicavi lacunam. ποῖον βρέτας, ᾧ τῶν Dobræus, numeris minus elegantibus, ut in Acharn. 761. οὐδὲ σκόροδα. ποῖα σκόροδ'; ὕμεις τῶν ἀέλ. Scribendum puto ποῖον βρέτας πρὸς; De præpositione πρὸς casui quem regit postposita dixi ad Soph. Œd. T. 525.

ποῖον βρέτας * *; ἐτεδὼν ἡγεί γὰρ] ποῖον βρέτας; ἐτεδὼν ἡγῇ σὺ R. ποῖον βρέτας ἐτεδὼν ἡγεί γὰρ A. C. Sic Θ. quoque, nisi quod ἡγῇ. ποῖον βρεττέτας ἐτεδὼν ἡγῇ γὰρ Γ. βρέτας; ποῖον βρέτας; ἐτεδὼν ἡγεί γὰρ B. et Vaticanus Kusteri. βρέτας; ποῖον βρέτας ἡγῇ γὰρ Δ. ποῖον βρετέττας ἐτεδὼν ἡγεί γὰρ Ald. Legitque ineptum hoc βρετέττας scholiasta. ἐν παρολκῇ, inquit παίζων.

34. Interpunctionem correxit Berglerus. Vulgo ὅτι θεοῖσιν ἐχθρὸς εἰμ' οὐκ εἰκότως.

ὅτι θεοῖσιν ἐχθρὸς εἰμ'] Lepidum argumentum et comædia dignum, quo Nicias probat esse deos. Ait enim: *oportet utique esse deos, quoniam illis immerito sum invisus, vel inimicus.* Simile quid in vita Diogenis narrat Laërtius 6, 42. Ἀνσίον τοῦ φαρμακοπῶλου πυθομένον, εἰ θεοὺς νομίζου; πῶς δέ, εἶπεν, οὐ νομίζω, ὅπου καὶ σὲ θεοῖς ἐχθρὸν ὑπολαμβάνω; Idem dictum in vita Aristippi 2, 103. Theodoro philosopho tribuit. Illi enim cum Mythrus quidam dixisset: Ἔοικας σὺ μὴ μόνον θεοῖς, ἀλλὰ καὶ βασιλέας ἀγνοεῖν. Theodorus respondit: πῶς ἀγνώω, ὅπου γε καὶ σὲ θεοῖς ἐχθρὸν ὄντα νομίζω; KUST.

35. πη Θ. πῇ^{οι} Δ. πη (γρ. καὶ ποῖ) Γ. Legebatur ποι. Restitui πη, quod legit scholiasta.

38. ποιέω] ποεῖν R. Γ. Θ. Ald.

41. ἀγροίκος] ἀγροῖκος R.

κναμοτρῶξ] I. e. κνάμους τρώγων, ut est in Lys. 337. Scho-

liastes in istis duobus locis exponit : δικαστικός et δικάζων : quia fabis utebantur in ferendis suffragiis. Describit autem ingenium populi Atheniensis. BERG. *κυαμοτρῶς* varia lectio apud scholiastam : cum interpretatione ὁ κυάμοις δικάζων, ὁ τιτρώσκων. Photius p. 182, 7. *κυαμοτρώξ* : ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς ψήφοις κυάμου.

ἀκράχολος] ἀκρήχολος B. Δ. ἀκρόχολος A. Θ. et Suidas in ἄγροικος.

42. *πυκνίτης*] *πυκνίτης* (γρ. *πυνκίτης*) Γ. *πυνκίτης* B. C. et correcti Γ. Θ. Vid. ad v. 165. Affert hunc versum Dio Chrysost. vol. 1. p. 655. τὸν τοῦ δήμου θόρυβον *πυκνίτην* a comicis dictum memoravit Pollux 8, 133.

43. *τῇ προτέρᾳ νομηνίᾳ*] Initio mensis fiebat mercatus Athenis. Vesp. 169. ἀποδόσθαι βούλομαι | τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς *κανθηλίοις*· *νομηνία* γάρ ἐστιν. BERG.

48. ἦκαλλ' ἦκαλλεν lemma scholii. Vid. ad Acharn. 531.

49. Suidas : *κοσκυλμάτια*, τῶν *βυρσῶν* τὰ *σμικρότατα* *περικόμματα*. Dixit autem comicus *ἐξηπάτα κοσκυλματίοις ἄκροις* ad Cleonis irrisionem, cui perpetuo sordidam artem objicit, quam exercuerat, antequam ad rem publicam accessisset : et hoc præter expectationem est. Nam consentaneum erat, ut observat scholiastes, dicere, *ἐξηπάτα λογαρίοις αἰμύλοις*. BRUNCK.

50. *ἐκδικάσας μίαν*] Supple *δίκην*, cognatum verbo substantivum : non, ut scholiastæ placet, *ἡμέραν*. *ἐκδικάσας* autem nihil hic magis notat, quam simplex *δικάσας*. Vesp. 594. *κὰν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πάποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ* | *εἴπη τὰ δικαστήρι' ἀφείναι πρῶτιστα μίαν δικάσαντας*. BRUNCK.

51. *ἐνθοῦ*] Scribebatur *ἐνθου*.

τριώβολον] Quæ merces fuit iudicum. Scholiasta Vesp. 300. *ἦν μὲν γὰρ ἄστατον τὸ τοῦ μισθοῦ· ποτὲ γὰρ διωβόλον ἦν, ἐγένετο δὲ ἐπὶ Κλέωνος τριώβολον*.

55. *μάξαν*] *μάξαν* libri, ut solent, contra regulam Herodiani *περὶ μονήρους λέξεως* p. 31.

ἐν Πύλῳ Λακωνικῇν] Quum Lacedæmonii in insula Sphacteria, quæ Pylo ex adverso sita est, ab Demosthene, Atheniensium duce, eo essent redacti ut obsidionem tolerare diutius non possent, Cleo, qui eo ipso tempore Demostheni in imperio successerat, insulæ expugnatae hostiumque captorum laudem sibi soli arrogavit : vide Thucyd. 4, 39. Hinc explicandum jocu-

lare comici inventum placentam ab Demosthene præparatam Cleonem Populo tanquam ab se confectam apposuisse. Eandem rem tangit infra v. 392.

56. περιδραμῶν] παραδραμῶν V. περιθέων dixit v. 65.

57. παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην] Infra v. 778. dicit adversarius Cleonis, ad Populum de isto facinore: ἀρπάζων γὰρ τοὺς ἄρτους σοὶ τοὺς ἀλλοτρίους παραθήσω. Quod ille etiam facit postea; nam Cleoni leporinas carnes surripit et populi personæ offert, quas pse Cleo erat oblaturus. Ubi quum dixisset Cleo 1200. ἀδίκως γε τὰμ' ὑφήρπασας, alter respondet: νὴ τὸν Ποσειδῶ· καὶ σὺ γὰρ τοὺς ἐκ Πύλου. BERG.

59. βυρσίνην] Salsus locus. μυρσίνην, *myrti ramum* exspectasses: sed de coriario loquens βυρσίνην, vocem a βύρσα fictam, dixit. In conviviis famuli frondosis ramis muscas a mensa abigebant. Ad hunc morem respiciens comicus scutica Cleonem armatum rhetores ait abigere, innuens eum ægre pati, si quis alius rhetor ad populum verba facere velit. BRUNCK. Etiam infra lepidissime ludit in his vocibus; ubi, quum adversarius Cleonis vellet dicere, avum Cleonis fuisse unum ex satellitibus *Myrrhinæ*, quæ erat Hippia tyranni uxor; sic loquitur v. 446. τὸν πάππον — τῶν δορυφόρων τῶν Βυρσίνης τῆς Ἰππίου. BERG.

61. ὁ δὲ γέρων R. et Suidas in σιβυλλιᾷ. Vulgo εἶθ' ὁ γέρων.

σιβυλλιᾷ] χρησµῶν ἐρᾷ, χρησµοὺς φαντάζεται, μαντικῶς ἔχει. Plures vide apud Suidam expositiones, e quibus illæ potiores sunt. BRUNCK.

62. μεμακκοκότα] Suidas: τὰ τῆς Μακκοῦς φρονούντα. Μακκῶ γὰρ καὶ Λαιμῶ ἐγένοντο ἐνεαὶ, τουτέστι βαρέως νοοῦσαι. Hesych. μακκοᾶν (male vulgo μακοᾶν) παραφρονεῖν. Ad quam glossam vide interpretes. Infra 396. μακκοᾷ καθήμενον, ubi exponitur ἀνοηταίνει, ἐνεόν ἐστιν. Vide ad v. 198. BRUNCK. Restitui μεμακκοκότα ex R.

66. τάδε] Scribendum ταδί cum Brunckio.

67. Ὑλαν] ὕλλαν R. Δ. Θ.

68. ἀναπέισετ'] ἀναπέισητ' R, aliique nonnulli et Suidas in h. v.

70. ὀκταπλάσια R. Legebatur ὀκταπλάσιον. Apud Suidam ὀκταπλασίονα in χέζομεν.

71. ἀνύσαντε R. V. Γ. Θ. Vulgo ἀνύσαντες.

72. νῶ τρεπτέον] Eadem constructione Av. 1237. οἷς θντέον αὐτούς, ubi libri deteriores αὐτοῖς. et in Vesp. 1514. καταβατέον μ' ἐπ' αὐτούς, ubi pronomen vulgo omissum addidi ex R. V. νῶ R, qui hunc versum Nicīæ dat. νῶν (i. e. νῶν) C. νῦν A.

73. ΝΙΚΙΑΣ] δημ, R.

τῇν] ἦν R.

74. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ] νικι, R.

75. αὐτὸς] οὗτος R.

78. ἐν Χαόσω] Allusio ad v. χαίνω, quia sic divaricatis cruribus podex hiat. In Vesp. 1493. πλήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ, σκέλος οὐράνιον γ' ἐκλακτίζων. πρωκτὸς χάσκει. Forte etiam his verbis Cleonem ut impudicum traducere voluit comicus. BRUNCK.

79. τὸ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς] Allusio ad verbum αἰτεῖν. Similis jocus est in Marci Argentarii epigrammate: Ἀντιγόνη, Σικελὴ πάρος ἦσθά μοι· ὥς δ' ἐγενήθης | Αἰτωλῇ, κἀγὼ Μῆδος ἰδοὺ γέγονα. BRUNCK.

ὁ νοῦς δ'] ὁ δὲ νοῦς Γ.Δ. cum Plutarcho Moral. p. 517 a, duobus Suidæ codicibus in κλωπεύειν, Eustathio p. 1764, 34.

ἐν Κλωπιδῶν] Subauditur δῆμψ. Pagus erat Atticæ Κρωπία dictus: gentile Κρωπίδης, cujus ad imitationem comicus finxit nomen Κλωπίδαι, tanquam a Κλωπία. Alludit autem ad κλώψ, κλέπτης, innuitque Cleonis furacitatem. E fictis pagorum nominibus sæpe jocum petit. Vide not. ad Av. 1126. Hujus loci meminit Eustathius ad Odyss. p. 1764, 30. μήποτε δὲ καὶ εὐφυνῶς καὶ ἀστείως τὸ τοιοῦτον ἐθνικὸν, ὁ Αἰτωλὸς, ἐπελέγη ἐκ τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῷ ποιητῇ, ἵνα τὸν ἐπαίτην δηλώσῃ. κἀντεῦθεν καὶ ὁ κωμικὸς, εἴτε καὶ ἄλλως ἢ παροιμία, ὠφέληται εἰπεῖν· Τὼ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κρωπιδῶν. ἵνα σκωπτικῶς δηλώσῃ τὸν ταῖς χερσὶ μὲν αἰτοῦντα, καὶ οἶονεῖ καὶ αὐτὸν λαλοῦντα, Ἐμβαλε κυλλῇ (1083.) τῷ δὲ νῷ κλέπτοντα. ὅτι δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ κατὰ παραγραμματισμὸν τραυλισμοῦ ἐκωμῶδουν, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ Κλωπιδῶν. Κρωπιδῶν γὰρ ὠφείλεν εἶναι ὡς ἀπὸ γένους ἢ τόπου. δηλοῖ δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ κωμικῷ καὶ τὸ, Ὁ λᾶς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. Vesp. 45. in quo mirum acumen captat Eustathius, ὁλᾶς positum pro ὀρᾶς interpretando per ὁ λίθος. BRUNCK.

80. κράτιστον οὖν νῶν ἀποθανεῖν Demostheni, reliqua Niciae tribuit R, errore inde a versu 72. continuato.

81. ἀποθάνομεν A. Θ. Libri reliqui, in quibus R. V, ἀποθάνωμεν.

83. Imitatur locum ex Sophoclis Helena ab scholiasta allatum, ἐμοὶ δὲ λῶστον αἷμα ταύρειον πιεῖν | καὶ μή τι πλείους τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας. Herodotus 3, 15. a Berglero comparatus, αἷμα ταύρου πιὼν (Psammenitus) ἀπέθανε παραχρῆμα.

84. Θεμιστοκλέους] Narrationem de sanguine taurino a Themistocle epoto consecutaque inde morte ejus, quam neque Herodotus neque Thucydides memorant, explodunt Symmachus ab scholiasta memoratus et Cicero in Bruto c. 11. De quo vide interpretes Thucydidis 1, 138. Eam non probasse, sed tanquam fabulam in vulgus notam usurpasse putandus est Aristophanes.

85. ἄκρατον οἶνον ἀγαθοῦ δαίμονος] Theopompum comicum apud Athen. 11. p. 485. contulit Berglerus.

86. χρηστόν τι] Similem sententiam Hedyli ex Athenæo 11. p. 472. citavit Berglerus, πίνωμεν· καὶ γάρ τι νέον καὶ γάρ τι παρ' οἶνον | εὖροιμεν λεπτόν καὶ τι μελιχρὸν ἔπος.

βουλευσαίμεθα] βουλευσώμεθα Ald. et libri aliquot deteriores.

87. περὶ ποτοῦ γοῦν ἔστι σοι] Lysias p. 127, 5. ὅτι οὐ περὶ πολιτείας ὑμῶν ἔσται, ἀλλὰ περὶ σωτηρίας ὁ λόγος, εἰ μὴ ποιήσαιθ' ἢ Θηραμένης κελεύοι. ὁ λόγος omissum in duobus codicibus, et recte fortasse.

γοῦν] οὖν R. γὰρ corr. V. et margo Δ. Videtur librariorum γοῦν in interrogatione positum offendisse, quo Euripides utitur Hel. 1247. ἐν εὐμαρεῖ γοῦν σὴν κασιγνήτην θανεῖν;

89. ἀληθές] ἀληθ^{ος} R. V.

κρουνοχυτρολήραιοις Γ. Legebatur κρουνοχυτρολήραιοι, consentiente Suida et Ulpiano ad Demosth. p. 38. ed. Wolf. qui apte comparavit cum verbis Demosthenis p. 36, 17, τὰς ἐπάλλξεις ἅς κοινώμεν, καὶ τὰς ὁδοὺς ἅς ἐπισκευάζομεν, καὶ κρήνας καὶ λήρους. Similiter in oratione περὶ συντάξεως p. 175, 4. δημοσίᾳ μὲν ἡ πόλις ἡμῶν τὰς ὁδοὺς ἀγαπᾷ κατασκευάζουσα καὶ κρήνας καὶ κοινάματα καὶ λήρους. Videntur igitur κρῆναι καὶ λήροι pro-

verbio esse dicta, cujus ignota origo est. Scholiastæ explicatio apud ipsum legatur.

90. εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν] ἀπόνοιαν recte corrigere videtur Sylburgius ad Etym. M. p. 618, 23. Quam emendationem exemplis confirmavit Dukerus ad Thucyd. 8, 88.

92. ἀνθρωποι] ἀνθρωποι libri.

95. χάα R. Scribebatur χοᾶ. χοᾶ (γρ. χοῆα) V. G. Vid. ad Acharn. 1000.

96. λέγω] λέξω R. Repetitur hic versus infra 114.

99. μεθυσοῶ] γρ. μεθύσω Γ. μεθύσῃς Θ, σθῶ a manu rec.

πάντα ταυτὶ] Cratinus apud scholiastam Eq. 523. ἀπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασι. BERG.

100. νοιδίωv Suidas. Scribebatur νοῖδίωv. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 87. 88. καταπάττειν autem cum genitivo conjunxit, quia significationem habet implendi.

101. ὅτι] ὅτ' B. et Ald.

103. Significare vult, Cleonem id studuisse ut ex publicatis bonis civium locupletaretur. V. plura apud scholiastam. KUST.

λείξας] λείχων Pollux 10, 96. Etym. M. p. 362, 51. Vulgata scriptura utitur Stephanus Byz. in δῆμος et Suidas plus uno in loco, eamque diserte agnoscit scholiasta ad v. 1089. ὥτι γ' ἐν Ἐκβατάροις δικάσεις, λείχων ἐπίπαστα, quem locum cum priore confuderunt Pollux et Etym. M. Photius p. 225, 11. convenienter literarum ordini, λῖξαι: ἐκτεταμένως, Ἀριστοφάνης Ἰππεύσιν.

104. ῥέγει] ῥέγχει R. (ῥένχει Δ.) et Suidas in ἐπίπαστα, contra morem veterum Atticorum, qui similiter θριγκός dixerunt, non θριγγός aut θριγγός, quæ sunt formæ recentiores.

βύρσαις] Ut coriarius. V. ad v. 49.

105. ἐγκάναξον] Hesychius, ἐγκάναξον: ἔγχεε. Ad quam glossam vide interpretes. Etymol. M. p. 310, 1. ἐγκανάξαι τὸ ἐγγέαι μετὰ ψόφου, ὃ ἐστι πολὺν, ὥστε ἡχεῖν. BRUNCK.

106. σπονδῆν ad Niciæ verba referebatur. Correctum ex R.

107. Πραμνίου] De hoc vino vide Athenæum 1. p. 30. BERG.

111. Interpunctionem post ταῦτ' restituit Berglerus.

113. χάα R. Scribebatur χαᾶ. V. ad v. 95.

114. Versus inepte repetitus. Nam supra quidem 96. id agebat Demosthenes ut consilium aliquod utile reperiret bibendo; nunc autem reperto (v. 108.) animi tantum caussa, ut homo bibosus, majoribus se invitat poculis. Recte igitur hæc omisit Wielandus. BOTHIUS.

115. *πέρδεται καὶ ῥέγκεται*] *ῥέγκεται καὶ πέρδεται* A. Δ. Θ, quod legisse videtur scholiasta, cujus hæc est ad *πέρδεται* annotatio: *ὁμοιοκατάληκτον εἶπε τῷ ῥέγκεται· οὐ γὰρ ἐστὶ δόκιμον οὕτω λέγειν*. Sed ne quid inepti dixisse videatur grammaticus, corrigendum ex codice Veneto *ὁμοιοκατάληκτον εἶπε τὸ ῥέγκεται*. Nam *ῥέγκειν*, quod modo præcesserat v. 104, activa forma ab Atticis dici solet, *πέρδεσθαι* autem media. Sic *πέρδομαι* in Acharn. v. 30. et alibi non raro. *ῥέγκωμεν* post *πέρδεται* dixit in Nub. v. 111. Forma media *ῥεγχόμενος* utitur poeta recentior in Anthologia Palat. 11. 343. Jocabundus igitur Aristophanes *πέρδεται καὶ ῥέγκεται* dixit, quemadmodum Datis linguæ inscitia in errorem inductus *ῥδομαι καὶ χαίρομαι* dixerat, quod ridetur in Pace v. 291.

119. ἄρ'] ποτ' varia lectio scholiastæ.

120. δός μοι δός R. Legebatur δός σύ μοι. Solum δός μοι præbent V. Γ.

121. φησ' Bentleius. Scribebatur φησιν. φησ' recte v. 195, 1025.

122. λογίους] λόγοις R.

123. Bacis antiquissimus fuit vates Bæotius, *κατάσχετος ἐκ Νυμφῶν*, ut ait Pausanias 10, 12. qui ejus vaticinia legisse se testatur. Præterea duo alii fuere cognomines vates, de quibus videndus Ælianus V. H. 12, 35. et ejus interpretes. BRUNCK.

124. ἐχρήτο] διεχρήτο Athenæus 11. p. 460 c. memoriæ, ut videtur, errore.

129. *στυππειοπώλης*] Eucrates, de quo v. schol. et infra v. 254. *στυπιοπώλης* R.

130. εἰς] εἰθ' R, qui εἰθ' οὐτοσὶ πώλης et paullo post δύο τῷδε πῶλα Demostheni tribuit.

πώλης] Recte scholiasta *παρὰ τὸ τέλος τοῦ ὀνόματος παίζει*. Neque enim *πώλης* dici per se solet, nec Pollux 7, 8. aliunde quam ex hoc ipso loco sumpsit.

132. *προβατοπώλης*] Scholiastes monet, tangi hic Calliam, vel, secundum alios, Lysiclem. Posteriores certe fuisse προ-

βατοπώλην, ex aliis auctorum locis etiam constat. Hesychius, προβατοπώλης: οὕτως ἐκωμωδεῖτο Λυσικλῆς, γήμας Ἀσπασίαν τὴν πόρνην. Potuit ad hunc locum comici respexisse. Plutarchus in vita Periclis c. 24. Αἰσχίνης δέ φησι, καὶ Λυσικλέα τὸν προβατοκάπηλον ἐξ ἀγενοῦς καὶ ταπεινοῦ τὴν φύσιν Ἀθηναίων γένεσθαι πρῶτον. Dio Prusæensis orat. 55. de Socrate [vol. 2. p. 289. Reisk.]: Ἀνύτῳ διαλεγόμενος βυρσέων ἐμέμνητο καὶ σκντοτόμων· εἰ δὲ Λυσικλεῖ διαλέγοιτο, προβάτων καὶ καπήλων. Vide etiam schol. infra ad 736. KUST. Scholiasta Platonis Menexeni p. 391. ed. Bekk. de Aspasia, ἐπεγλήματο δὲ μετὰ τὸν Περικλέους θάνατον Λυσικλεῖ τῷ προβατοκαπήλῳ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔσχευ νῖδον ὀνόματι Ποριστὴν, καὶ τὸν Λυσικλέα ῥήτορα δεινότατον κατεσκεύασατο, καθάπερ καὶ Περικλέα δημηγορεῖν παρεσκεύασεν.

δεύτερος] ὁ δεύτερος R.

133. δύο] δύο A. R.

τόνδε R. Δ. Θ. Vulgo τοῦτον, quod Δ. in margine habet.

134. ἕτερος V. Γ. Legebatur ἂν ἕτερος. ἂν a manu recenti deletum in Θ. Similiter peccatum in Ranis 766. ἕως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος, ubi ἕως ἂν ἀφίκοιτο V.

135. γένειτο] γένηται C, lectione propter ἂν præcedens interpolata.

136. ὁ omittunt libri aliquot deteriores.

137. κεκράκτης] καὶ κράκτης R.

Κυκλοβόρου] Torrentis, de quo vide schol.

138. ἦν] ἔν' R.

139. δέλαιος] Scribendum δέλαιος cum R.

140. ἔτι om. R.

143. ἐξελών R. Legebatur ἐξολών. Eadem scripturæ diversitas v. 365. Nub. 123. 802.

150. ἔλθ' ἴσθ' (i. e. ἴθ') Δ, ἔλθ' in margine.

153. ἀναδίδαξον αὐτὸν] αὐτὸν ἀναδίδαξον A. Θ.

154. πρόσκειψομαι] προσσκέψομαι R.

155. Idem versus Pacis 886.

156. τὴν γῆν πρόσκυσον] Terram adorare etiam apud Sophoclem jubet Neoptolemus Philoctetem, in Phil. 1408. στείχε πρόσκυσας χθόνα. Et apud comicum in Pluto adorat terram Plutus 771: Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον, | ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον. BERG.

159. Ἀθηνῶν Dawesius Miscell. p. 245. (438. Kidd.) Libri Ἀθηναίων. Qui frequens error librariorum est. V. ad v. 1005, 1007. Thesm. 329.

161. καταγελάς] καταγελαῖ R. Conf. ad Acharn. 1081.

162. δειρὶ A. R. V. Θ. δεῦρο Ald.

163. ὁρᾷς τὰς τῶνδε V. ὁρᾷς τῶνδε R. Γ. Legebatur ὁρᾷς γε τῶνδε. Στίχας λαῶν autem exemplo dixit Homeri Iliad. Δ, 90. κρατερὰι στίχες ἀσπιστάων λαῶν.

164. ἀρχέλας] ἀρχέλαος A. Ἀρχέλας nomen proprium in inscriptione Cea apud Boeckh. vol. 2. p. 284.

165. πυκνός] γρ. πυκνός Γ. πυκνός A. B. Vaticanus Kusteri, et Θ. correctus. Casus obliqui nominis hujus a πυκνός derivati sunt πυκνός πυκνὸν πύκνα, nominativus vero πνύξ est transposita ν littera, quia pronunciari aliter nequit. Quam rationem, dilucide expositam ab Herodiano apud Stephanum Byzantinum in πνύξ, quum non perspexissent librarii, casus obliquos nominativo non raro assimilarunt πυκνός πυκνὸν et πνύκα scribendo, in codicibus quidem recentioribus: nam libri antiqui quum Aristophanis tum aliorum scriptorum plerumque immunes ab hoc vitio sunt, velut Thucydidis 8, 97. Demosthenis p. 244, 1, Posidonii apud Athenæum 5. p. 213 d. Declinationem πυκνός Eustathius p. 1322. extr. τῇ κοινῇ χρήσει tribuit. Πυκνὸν Harpocratiōni contra literarum seriem illatum ab librariis correxit Valesius. De duabus aliis formis, πυκναία et πυκνή, ita scribit Stephanus Byzantinus, λέγεται καὶ πυκναία. Δίδυμος δὲ φησιν ὅτι τὴν πύκνα ἂν εἴη λέγων, τὸ δὲ πυκναία ἀπὸ τοῦ πυκνή παρῆκται, ὅπερ οὐκ εἴρηται. οὐδεὶς γὰρ εἶπε προσηγορικῶς ἢ κυρίως τὸ πυκνή. τὰ γὰρ τοιαῦτα ὡς ἐπίπαν ἀπὸ μακροκαταλήκτων παράγεται, εὐνὴ εὐναία, γυρὴ γυραία, ἀνάγκη ἀναγκαία: τὸ ὡς ἐπίπαν εἴρηται, διὰ τὸ ἄμαξα ἄμαξαία καὶ κέρα κεραία. Πυκναία quis dixerit nescimus, πυκνή autem in casu dativo πυκνῇ interdum posuerunt librarii pro πυκνὸν, ut in codice Ravennati infra v. 759. 1137. et Pac. 680. ex quo ipso loco τοῦ λίθου τοῦ ἔν τῇ πυκνῇ attulit Stephanus Byz. Nominativus genitivus et accusativus huic corruptelæ non fuerunt obnoxii: nam quod apud Photium et Suidam in capite glossæ positum est πυκνή, non nominativus est, sed dativus ex πυκνὸν corruptus, qui servatus in eadem glossa est apud Harpocratiōnem. Perinepta vero Theognosti notatio est in Crameri Anecdotis vol. 2. p. 23, 13. πυκνίας τὸ

ἐν Ἀθήναις δικαστήριον· πυκνὸς τόπος ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι ἐγένοντο. Qui nominativos hos plane inauditos ex πυκνὴ videtur finxisse et duo ex uno fecit vocabula, quum sic potius deberet dicere, δικαστήριον (vel τόπος) ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι ἐγένοντο. δικαστήριον pro loco ἐκκλησίας etiam Stephanus Byzantinus dixit, πνύξ, τὸ παρ' Ἀθηναίοις δικαστήριον et Hesychius, πύκνα, τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον, τὴν πνύκα. nec raro grammatici δικαστικὸν μισθὸν appellarunt quem ἐκκλησιαστικὸν vocare debebant. De adjectivo πυκνότης, quod ipsum quoque memorat Stephanus, dixi ad v. 42.

166. κλαστάσεις] κλαστήσεις A. et adscripto α Θ.

167. λαικάσει V, deleto, ut videtur, s. Legebatur λαικάσεις. Cephisodorus apud Athen. 15. p. 689 f. λαικάσομ' ἄρα βάρκαριν;

171. δαί] δέ R.

173. παράβαλ' Γ. Θ. V. Scribebatur παράβαλλ', quod revocandum. Simplex λ pro duplici ponere solent librarii. Sic in Nub. 133. βάλλ' ἐς κόρακας libri duo βάλ' vitio manifesto.

173. 174. ἐς] εἰς libri.

174. Καλχηδόνα] Libri Καρχηδόνα vitio solemnī. Cujusmodi in locis Καλχηδόνα potius esse restituendum quam Χαλκηδόνα, quod Palmerio aliisque placuit, pridem ab Holstenio est animadversum ad Stephanum Byz. p. 125, haud dubie numerum auctoritate moto, de quibus v. Eckhel. vol. 2. p. 411.

175. εὐδαιμονήσω δ', εἰ — R. Legebatur εὐδαιμονήσω γ', εἰ —. In Avibus v. 177. idem liber recte ἀπολαύσομαι τί δ', εἰ διαστραφήσομαι; ubi vulgo ἀπολαύσομαί τι γ', εἰ —.

177. γίγναι γὰρ, ὥς] γίναι γὰρ ὅντως ὥς R. Quod defendi potest deleto λέγει.

182. ισχύει R. et Suidas in ἀξιῶ. ισχύσαι B.C. Vulgo ισχύσειν.

186. εἰ μὴ κ R. Legebatur εἴμ' ἐκ. ἀλλ' ἐκ Δ. Lysistr. 942. οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτογί, | εἰ μὴ διατριπτικόν γε, κοῦκ ὄζον γάμων. Thesmoph. 898. μὰ τῷ θεῷ | εἰ μὴ Κρίτυλλά γ'. Alia de hoc usu particularum εἰ μὴ pro ἀλλὰ attulit L. Dindorfius in Thesouro Stephani vol. 3. p. 190. Conf. ad Av. v. 1681.

187. ὅσον R. et γρ. V. et scholiasta. Vulgo οἶον.

ἐς] *eis libri.*

189. πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς] *Imitatur Procopius B. Pers. p. 70 c. οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ φοιτῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ γράμματα καὶ ταῦτα κακὰ κακῶς γραφαί.*

190. τουτὶ μόνον σ' R. Vulgo τουτί σε μόνον. Sic in Vespis 1123. ἐπεὶ μόνος μ' ἔσωσε παρατεταγμένον scripsit, non ἐπεὶ με μόνος. Similiter Nub. 1047.

193. εἰς ἀμαθῆ] *Id est ἐλήλυθεν εἰς ἀμαθίῃ.*

194. διδόασ'] διδόασιν R. Δ. Θ.

196. σοφῶς R, scholiasta, Suidas in ἡνιγμένος. Vulgo σαφῶς.

197. βυρσαίετος] *βυρσαίετος Suidæ codex Oxoniensis in μάρψῃ. βυρσαίετος ex hoc loco.*

197. et 204. ἀγκυλοχῆλης] *Legebatur ἀγκυλοχείλης. Correctum ex scholiasta, qui interpretatur ὁ ἐπικαμπεὶς τὰς χηλὰς ἔχων. Quod confirmatur verbis Demosthenis v. 205. ἀγκύλαις ταῖς χερσί.*

198. κοάλεμον] *Suidas: κοάλεμος, ματαιόφρων· κοεῖν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι. καὶ ὁ ἡλίθιος καὶ ὁ ἀνόητος κοάλεμος. ἔγκειται τῇ λέξει τὸ ἡλέματον, ἥγουν τὸ μάταιον, καὶ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν· ὁ οὖν ἀνόητος καὶ μάτην νοῶν, κοάλεμος λέγεται. κοάλεμοι παρ' Ἀριστοφάνει οἱ ἡλέματα κοοῦντες καὶ νοοῦντες. Eustath. ad Il. p. 636, 54. ἐκ τοῦ ἀλῶ ὁ ἡλέος γίνεται, ὅπερ ἐστὶ μάταιος, καὶ ὁ ἡλέματος· ἐτι δὲ καὶ ὁ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κοάλεμος, ἥγουν ἐν τῷ κοεῖν, ἥτοι νοεῖν, ἀλῶμενος. ὁποῖον σημαινόμενον ἐστὶ καὶ ἡ Ἀκκῶ, τὸ παροιμιῶδες κύριον, καὶ τὸ κωμικῶς εἰπεῖν μακκοῦν, ἵσον ὃν τῷ μὴ νοεῖν. ἐκ δὲ τοῦ εἰρημένου κοαλέμου, ὃς τὸν ἐνῆθη δηλοῦ, καὶ Κοάλεμός, φασιν, ὁ τοῦ Κίμωνος πρόπαππος, δι' ἐνῆθειαν. Ionicum est κοῶ pro νοῶ. Vide Bentleium ad Callimachi fragm. 53. BRUNCK.*

αἱματοπώτην] *αἱματοπότην V. et Etym. M. p. 524, 22. Sic V. infra quoque v. 208.*

201. αἶ κα R. Legebatur αἶκεν. αἶκε Θ. Vid. Elmsl. ad Acharn. 799.

ἀλλάντας] *ἀλλάντας R. hic et infra 432. Quod frequens codicum vitium est. V. Lobeck. in Wolfii Analectis 3. p. 59.*

μᾶλλον om. R.

203. ἐσθ'] *ἐστιν R.*

207. ὁ τ' ἀλλᾶς Dawesius p. 202. (370. Kidd.) *Legebatur ἀλλᾶς τ'.*

208. ξσθ' V. Γ. Δ. Θ. Scribebatur ἐστίν.

211. λόγι' αἰκάλλει] Lectionem vitiosam ab scholiasta memoratam λόγια καλεῖ præbent A. B. V. Δ. Θ, Vaticanus et in λόγι' ἀκάλλει corruptam Γ. λογιάκαλλει C.

212. ἐπιτροπεύειν εἴμ' R. Legebatur εἴμ' ἐπιτροπεύειν.

213. ποιεῖς ποίει] ποεῖς πόει R. V. et adscripto οι Δ, Ald.

214. τάραττε καὶ χόρδεν' ὁμοῦ τὰ πράγματα] Parodiam versus Euripidei ex Heraclidis esse annotavit scholiasta. Nihil hujusmodi in Heraclidis legitur. Quamobrem in nomine fabulæ erratum videtur. Rari usus verbum est χορδεύειν, quo utitur Libanius vol. 2. p. 400, 17. de Ianio, ut videtur, vel isiciario, τί δαὶ Φίλιππος; τί δαὶ Δατιανός; οὐ τοῦ μὲν ὁ πατὴρ ἐχόρδενεν, ὁ δὲ Δατιανοῦ λουμένοις ἀνθρώποις ἐσθήτας ἐφύλαττε;

215. αἰεὶ] αἰεὶ Ald.

προσποιοῦ] προσποιοῦ Γ. Θ. et adscripto ι Δ. Totum versum om. R.

218. κακῶς A. R. V. Θ. Legebatur κακὸς. Conf. exempla a Boissonadio indicata Anecd. vol. 4. p. 479.

ἀγόραιος R. Vulgo ἀγοραῖος.

220. τὸ Πυθικὸν] Subauditur μαντεῖον. Soph. Œd. T. 250. ὥς τὸ Πυθικὸν θεοῦ | μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί. BERG.

225. ἱππῆς] ἱππεῖς V. Γ. Δ.

ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι] Hesychius, ἱππῆς (ἱππὴν codex). 'Ἰππεῦ-σιν " ἄλλ' εἰσὶν ἱππῆς (εἰπεῖς codex) ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι." σύστημα πολεμικῶν ἀνδρῶν χιλίων (χειμῶν codex) ἵππους τρεφόντων. — Φιλόχορος δὲ ἐν τετάρτῳ εἴρηκε πότε κατεστάθησαν χίλιοι. διάφορα γὰρ ἦν ἱππέων πλήθη κατὰ χρόνον Ἀθηναίους. Millennarium equitatus numerum ponunt Demosthenes p. 181, 17, Xenophon Hipparch. 9, 3. aliique. Mille et ducentos alii, annumeratis ἱπποτοξόταις, de quibus Thucydides 2, 13. ἱππέας δὲ ἀπέφαινε διακοσίους καὶ χιλίους ξὺν ἱπποτοξόταις, ἑξακοσίους δὲ καὶ χιλίους τοξότας. V. Schneider. ad locum Xenophontis p. 312.

229. χῶ θεὸς ξυλλάψεται] Simillima dicta aliorum comparavit Blomfield. ad Æschyli Pers. 748. ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, χῶ θεὸς ξυνάπτεται.

230. ἐξηκασμένος] ἐξεικασμένος Ald. Correctum ex codicibus.

οὐ γάρ ἐστιν ἐξηκασμένος] Tempore enim comædiæ veteris

larvæ histrionum ita effingi solebant, ut faciem illorum, qui in comœdia exagitabantur, quodammodo referrent. Platonius in Excerptis: ἐν μὲν γὰρ τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ εἵκαζον τὰ προσωπεῖα τοῖς κωμωδουμένοις, ἵνα, πρὶν τι καὶ τοὺς ὑποκριτὰς εἰπεῖν, ὁ κωμωδούμενος ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς ὄψεως κατὰδηλος ᾖ. Pollux 4, 143. τὰ μὲν κωμικὰ πρόσωπα, τὰ μὲν τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, ὡς ἐπιπολὺ τοῖς προσώποις, ὧν ἐκωμῳδουν, ἀπεικάζετο. Vide etiam hic schol. et Suid. in ἐξεικασμένος. KUST.

231. αὐτὸν οὐδεὶς] οὐδεὶς αὐτὸν R.

232. σκευοποιῶν] Artificum, qui larvas et reliqua ad apparatus scenæ pertinentia fabricabant. Ælianus V. H. 2, 13. οἱ σκευοποιοὶ ἐπλασαν αὐτὸν (Socratem) ὥς ὅτι κάλλιστα ἐξεικάσαντες. KUST.

235. χαίρησέτον] χαρήσεται R.

237. Χαλκιδικὸν ποτήριον] Athenæus 11. p. 502 b. Χαλκιδικὰ ποτήρια, ἴσως ἀπὸ τῆς Χαλκίδος τῆς Θρακικῆς εὐδοκιμοῦντα. Non ab Chalcide Thraciæ, sed ab Chalcide Eubææ nomen accepisse hæc vascula ipse hic locus Aristophanis documento est, quem recte intellexit Stephanus Byz. in Χαλκίς. ποτήριον ἀργυροῦν Χαλκιδικὸν in inscriptione Attica apud Boeckh. vol. 1. p. 185.

236. ξυνόμντον R. et Moschopulus περὶ σχεδῶν p. 31. Legebatur ξυνώμντον. Similis diversitas lectionis v. 478.

238. ἔσθ' R. Scribebatur ἔστιν.

Χαλκιδέας] Chalcis Eubææ insulæ intelligenda est, quæ tum quidem Atheniensibus parebat, ante bellum Pelop. ab iis subacta (Thuc. I, 114.), sed novas res jam molita esse videtur et aliquot annis post ab Atheniensibus defecit (Ol. 91, 4. Thuc. 8 5.). Nam Chalcidenses in Thracia, contra quos quarto ante hanc fabulam actam anno suscepta est expeditio (Thuc. 2, 79.) intelligi non possunt. BECK.

239. ἀποθανεῖσθον] ἀπολείσθον R.

240. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ] θε' R. Id est θεράπων. Et sic scholiasta, qui versus 240, 241. ab libris quibusdam abesse narrat.

Post φεύγεις non comma, sed interrogandi signum ponendum, ut in prioribus factum est editionibus.

242.—244. Aliam personarum notationem commemorat scho-

liasta : τινὲς τὸ μὲν ἄνδρες ἱππεῖς ἀλλαντοπώλῃν λέγειν· ἄλλοι δὲ τὸ ἄνδρες ἐγγὺς τὸν θεράποντα. Et sic R.

242. ὦ Σίμων, ὦ Παναίτι'] Hos tanquam hipparchos compellat, quos duos Athenis fuisse constat. Vide Pollucem 8, 94. Photium p. 109, 24.

243. Παναίτι'] παιναίτι' R.

244. ἄνδρες] ἄνδρες libri.

246. ποιοῦ] ποοῦ R. Ald.

248. Χάρυβδιν ἀρπαγῆς] Quia bona publica diripuit et devoravit. Sic Charybdis bonorum apud Ciceron. Or. 3, 41. BECK.

254. ἄσπερ] ὥσπερ (γρ. ἄς) Θ.

Εὐκράτης ille est, qui innuitur supra v. 129. Stupas ille, aut stupea texta primum vendebat : postea ditior factus moletrinum habuisse videtur, unde etiam κυρηβισπώλης comico nostro dicitur in versu quem ex deperdita fabula profert scholiastes. BRUNCK.

255. φράτορες] Scribendum φράτερες, eademque forma, qua sola usi sunt Attici veteres, restituenda Av. 766. 1669. Ran. 418. Eustathius p. 239, 33. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ φησι, φατρία, ἣν Ἴωνες πατριὰν, καὶ ὅτι φράτορες οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας. οἱ δὲ ἀρχαῖοι φράτεράς φασι διὰ τοῦ ε, οὖ, φησιν, ἣ ὀρθῇ φράτηρ. ἐν ἐτέρῳ δὲ ὁμοίῳ λεξικῷ φέρεται ὅτι φράτηρ Ἀττικοί φασι, Ἴωνες δὲ διὰ τοῦ ω. Forma Attica raro manus effugit librariorum. Apud Platonem Timæo p. 21. φρατέρων codex unus in scholiasta. Vulgo φρατόρων. Demostheni p. 1364, 1. et 1365, 7. φρατέρων et φράτερας e libris pluribus restitutum. Διὰ φρατέρων κύων proverbium apud grammaticum in Montefalc. Biblioth. Coislin. p. 608. Leuconis comœdia Φράτερες fuit, quod Φράτορες scriptum in didascalìa Pacis et apud alios grammaticos : recte ἐν Φράτερσιν apud Hesychium in Πάσις. Conf. Buttmann. in Actis Academiæ Borussicæ a. 1818. p. 33.

256. Quod hic Cleo dicit οὗς ἐγὼ βόσκω, non vanum est : nam ipse iudicum chorus in Vesp. v. 596. gratus agnoscit merita Cleonis : αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρῶγει, ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων καὶ τὰς μνίας ἀπαμύνει. καὶ δίκαια καὶ ἄδικα est proverbiale. In Acharn. 372. ἐάν τις

αὐτοὺς εὐλογῇ — καὶ δίκαια κᾷδικα. In Plut. 233. ἦν δεῖ χρημάτων σὲ τήμερον μεστὴν ποιῆσαι καὶ δικαίως κᾷδίκως. BERG.

257. παραβοηθείθ'] παραβοηθείσθ' R.

259. ἀποσυνάξεις] I. e. *et veluti ficus decerpens premendo ex-
ploras obnoxios, sintne maturi an immaturi* (sintne injuriæ
opportuni, an non? sive, sintne ejus conditionis, ut pecunia
illis facile extorqueri possit, an non?). Qui enim ficus de-
cerpturi sunt, tangere eas solent et premere, ut sciant, sintne
maturæ an secus. KUST.

261. κᾶν] Scribebatur κῆν. Vid. ad Acharn. 717.

262. Χερρονήσου] Thraciæ Chersonesus intelligitur Atheni-
ensibus subjecta, ut recte schol. Cleon itaque, si quem ibi
sciret idoneum injuriis, illum Athenas evocatum calumnia-
batur, insimulans eum crimine læsæ majestatis et proditiōis
aut alio quocunque. Chersonesus autem tantum exempli gratia
hic nominatur; nam et alibi erant civitates Atheniensibus sub-
jectæ non minus calumniis sycophantarum expositæ: aut
propterea Chersonesi fit mentio, quia forte nuper inde aliquem
accusaverit Cleo. BERG.

διαλαβὼν Casaubonus. διαβαλὼν libri et Suidas in ἀγκύρισμα.
Hesychius, διαλαβεῖν: παλαιστρικόν τι.

ἡγκύρισας Brunckius. Legebatur ἀγκυρίσας. Antiatticista
in Bekkeri Anecd. p. 81, 4. ἀγκυρίσαι: ἐπὶ τοῦ παλαίσματος.
“ἀγκυρίσας ἔρρηξεν” Ἀριστοφάνης Ἰππεῦσιν. Alius gram-
maticus ibid. p. 327, 10. ἀγκυρίσας: κάμψας τὸν πόδα σχῆμα δέ
ἐστι παλαιστρικόν. Εὐπολις Ταξιάρχους. Annotatum etiam ab
aliis grammaticis: vid. Pierson. ad Mær. p. 91.

263. ἐνεκολήβασας Θ. a manu recenti. ἐνεκολαβήσας R. V.
Ald. ἐνεκολώβησας C. ἀνεκολάβησας A. Θ. Hesychius, ἐνεκολά-
βησε: κατέπιεν, ἀπὸ τῶν ἀκόλων ἥ καὶ ἐπέρανε, ὥς τινες. οἱ δὲ
ἐνεκολήβασεν. Idem, κοληβάζει: ἐσθίει, καταπίνει. Etym. M.
p. 340, 33. ἐνεκολλήβασε: κατέπιεν, ἴσως ἀπὸ τοῦ κόλου καὶ τοῦ
βῶσαι. etymologia absurda. Eustathius p. 1817, 56. ἐνεκολ-
λάβισεν interpretatur δίκην κολλάβου κατέπιεν. In Excerptis
Scaligeri ἐνεκολλήβησας ἂν annotatum. Apertum est Scali-
gerum non hoc voluisse, sed ἂν ἐκολλήβησας. Quod metro
accommodatum erit si ἂν ἐκολήβασας scribatur, quod Schnei-
derus in lexico Græco conjecit.

ἐνεκολήβασας] Mendosissime vulgo ἐνεκολάβησας, barbare et

pessundato metro. Nos veram lectionem restituimus. Hesychius: κοληβάζει, ἐσθίει, καταπίνει. Bona quidem verbi scriptura est: sed prava interpretatio. κοληβάζει significat περαίνει, βινεῖ, pædicat, præcidit, a κόλον et βαίνω: vel καταπατεῖ, ut exponit Suidas, παρὰ τὸ ἐπὶ κόλαις βαίνειν. κόλα δὲ ἡ γαστήρ. Sed prior significatio κωμικωτέρα. Eadem forma mox occurrit κυρηβάσει. κοληβάζω κυρηβάζω. BRUNCK.

266. Posui signum interrogandi post ὑμεῖς.

ἄνδρες] ἄνδρες R.

268. ἐστάναι] Scribendum ἰστάναι cum Elmsleio ad Eurip. Heracl. 937. Quod aptius quam ἰστάναι, quod librarii non raro in ἐστάναι corruerunt, velut Pac. 1249.

ἄνδρείας] ἀνδρίας B. C. Δ. vitiose. Vid. ad Nub. 510.

270. χῶσπερὲ Bentleius. Legebatur ὥσπερὲ. Nunc mihi verior videtur emendatio Toup̄ii Emend. vol. 2. p. 311. qui ἐκκοβαλικεύεται in κάκκοβαλικεύεται mutat.

272. ἦν δ' ὑπεκκλίνῃ] ἦν δ' ἐκκλίνῃ R. εἰ δ' ἐκκλίνει Suidas in κυρηβάσει.

τὸ R. Legebatur πρὸς.

274. ὥσπερ R. V. Θ. Vulgo ὅσπερ.

ἀεὶ] αἰεὶ V. Ald.

καταστρέφει R. Vulgo καταστρέφεις.

275. πρῶτα R. V. Vulgo πρῶτον.

276. τῇ βοῇ om. R.

τήνελλος εἶ] Id est, victor es. Nomen fictum a τήνελλα, quod victoribus acclamari solebat, de quo dictum ad Acharn. 1227. Porsono τήνελλ' ἔσει corrigendum videbatur.

277. ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς] Nos vincemus. Vide scholiastam et Athenæum 15. p. 668. Similiter Thesm. 94. τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

278. Legebatur ἐγὼ δείκνυμι. Restitui ἐγὼ ὑδείκνυμι, quod scholiasta legit.

279. ζωεύματα] Vid. ad Ran. 362.

281. ἐσδραμὼν] εἰσδραμῶν Γ. Θ.

εἰς] εἰς Θ.

282. ἐξάγων Porsonus. Legebatur ἐξαγαγών.

287. σε R. V. Γ. σου Ald. σοῦ Θ.

289. τὸ] τὸν R. V. et Suidas in κυνοκοπήσω. Usitatum hoc librariis τὸν νῶτον scribere pro τὸ νῶτον. Phrynichus in Bek-

keri Anecd. p. 49, 3. κυνοκοπήσαι τὸν νῶτον: ὥσπερ κύνα τῷ ξύλῳ κατακόψαι.

290. ἀλαζονείαις Elmsleius ad Sophoclis Œdip. Col. p. 287. collato v. 882. οἷοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις. Legabatur ἀλαζονείας.

292. εἰς με] εἰς ξμ' libri. εἰς ἐμὲ Etym. M. p. 716, 13. εἰς μ' Bentleius. Solum μ' sine præpositione est in A, et εἰς punctis notatum in Δ. Similiter Ran. 562. restitutum ἐβλεψεν εἰς με.

ἀσκαρδάμυκτος] Hoc ex Aristophane affert Pollux 2, 67. ἀσκαρδαμύκτως Γ. Δ. ἀσκαρδαμύκτως Eustathius p. 756, 59. ἀσκαρδαμυκτί in Bekkeri Anecd. p. 452, 13, Suida in h. v., Etym. M.

294. γρύξει Elmsleius ad Acharn. 278. γρύξεις B. V. Δ. γρύξει A. C. R. Γ. Θ. Ald. γρύξομαι dixit Alcæus comicus apud Athen. 9. p. 396 c.

295. λαλήσεις] λαλήσεις Δ.

298. Cleoni, 299. isiciario, 300. — 302. Cleoni tribuunt R. V.

300. φανῶ] φαινῶ R, ut αἶρας et αἶρῶ in libris vetustis scribitur pro ἄρας et ἄρῶ. φανῶ producto α interdu dixisse poetās ex Apollonio de adverb. p. 600, 28. ostendit Bekkerus. Ita ἀναφανῶ Euripides Bacch. 528.

301. ἱρὰς Hermannus Elem. doctr. metr. p. 81. Scribebatur ἱερὰς. Forma disyllaba utitur Aristophanes in anapæstis Thesm. 1068. Ran. 1525: in versu ex iambis et trochæis composito ib. 441, 447: longe frequentius in omni metrorum genere tragici, de quibus dixi ad Sophoclis Œdip. Col. 16. Facete autem ἀδεκατεύτους ἱρὰς κοιλίας dicit, ut ἀδεκατέυτος οὐσία et ἱερὰ χρήματα dici solent. ἀδεκατεύτους ex hoc loco, ut videtur, sumpsit et explicuit Photius p. 8, 14.

304. κατακεκράκτα Hermannus l. c. p. 203. Legebatur κεκράκτα.

307. τέλη] τελώνης vocatur v. 248.

309. βορβοροτάραξι] Imitatur Libanius vol. 2. p. 395. οὐ τὴν ἐν ἄλλοις ἀσχημοσύνην ὀκνοῦντα, βορβοροτάραξιν ἀτεχνῶς.

312. ἐκκεκώφηκας] ἀνακεκώφηκας Suidas in h. v. Dubitari

posse an ἐκκεκώφωκας scripserit Aristophanes, a Porsono ostensum est ad Eurip. Orest. 1279.

313. φόρους R. Γ. Δ. Θ. et scholiasta. Legebatur πόρους.

316. ὑποτέμνων] ὑποτεμνών Suidas in μοχθηρία.

318. δυοῖν] δυεῖν R.

δοχμαῖν] γρ. δοχμαῖν Γ. Aristophanes apud Eustathium p. 896. ἀλλ' οὖν ἀφεστήκασιν πλεῖν ἢ δύο δοχμά. De accentu disceptatum a grammaticis esse narrat Eustathius, Aristarchumque δόχμη scripsisse paroxytonum ut λόχμη.

319. ΝΙΚΙΑΣ] Per errorem in postrema editione mea positum pro ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

νῆ Δι] Legebatur καὶ νῆ Δία. καὶ abest ab libro Ravennati : unde veram restitui scripturam νῆ Δι, nisi quis conjunctim scribi malit νηδί. Usitatissimam jurandi formulam νῆ Δία Atticos in sermone vulgari νῆ Δι vel νηδί pronunciassent ex Photio colligi poterat p. 297, 23. νηδί καὶ νηδία, ἐκατέρως, cui nunc disertum accedit testimonium Chærobosci in Bekkeri Anecdosis p. 1362. — χωρὶς τοῦ Δι, ὅπερ ἀπὸ τοῦ Δία γέγονεν, ὅπερ καὶ μετὰ τοῦ νῆ ἐπιρρήματος γίνεται νῆ Δί. et ibidem p. 1231. — διὰ τὸ νῆ Δία· αὕτη γὰρ ἡ αἰτιατικὴ γίνεται κατ' ἀποκοπὴν νῆ Δί. quam apocopen non dubitavi talibus quoque locis restituere, qualis est nostræ fabulæ v. 27. οὐχ ἡδύ; νῆ Δί· πλήν γε περὶ τῷ δέρματι —. Thesm. 206. ἰδοὺ γε κλέπτειν· νῆ Δι βινεῖσθαι μὲν οὖν. 240. ἐμοὶ μελήσει νῆ Δι, πλήν γ' ὅτι κάομαι. 640. καὶ νῆ Δι τιτθούς γ' ὥσπερ ἡμεῖς οὐκ ἔχει. Ran. 41. ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε. νῆ Δι μὴ μαίνοιο γε. 164. καὶ χαῖρε πόλλ', ὠδελφέ. νῆ Δι καὶ σύ γε. 863. καὶ νῆ Δι τὸν Πηλέα γε καὶ τὸν Αἴολον. Eccles. 779. ἡμᾶς μόνον δεῖ νῆ Δί· (νῆ δι' cum apostropho liber Ravennas) καὶ γὰρ οἱ θεοί. Neque Lys. 24. credibile est scripsisse poetam καὶ νῆ Δία παχύ. κᾶτα πῶς οὐχ ἤκομεν; quum in promptu esset numeris melioribus scribere καὶ νῆ Δι παχύ. κᾶπειτα πῶς οὐχ ἤκομεν; Ceterum apocope hæc propria videtur fuisse νῆ Δία formulæ, quæ omnium maxime in ore vulgi versaretur, neque admissa in νῆ τὸν Δία, μὰ Δία et quæ sunt reliqua.

ὥστε κατάγελων] ὥστε καὶ γέλων Elmsleius in diario classico fasc. 11. p. 222. recte, ut videtur, quum non solum γέλων παρασχεῖν dici soleat, sed etiam ὥστε καὶ aptissimum huic loco sit, ut in exemplis ab Elmsleio collatis Acharn. 143. ὑμῶν τ' ἐραστῆς

ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ | ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ' Ἀθηναῖοι καλοί. Nub.

613. Av. 1290.

320. καὶ φίλοις] καὶ τοῖς φίλοις Δ. Θ. Ald.

παρασχεθεῖν Elmsleius. Scribebatur παρασχέθειν.

325. ῥητόρων Bentleius. Libri τῶν ῥητόρων.

326. ἀμέλγει R. Legebatur ἀμέλγεις consentiente Suida in ἀμέλγειν.

327. ὁ δ' Ἰπποδάμου] Archeptolemus, de quo vide quæ in annotatione ad scholia diximus et infra v. 794.

330. πάρεισι] πάρεστι Ald. et codices aliquot.

338. μὰ Δία R. Γ. Δ. Θ. Legebatur οὐ μὰ Δία.

339. ἀλλ' αὐτὸ (αὐτὸ τοῦτο V. Γ. Δ. Θ.) περὶ τοῦ πρότερος εἰπεῖν πρῶτα διαμαχοῦμαι (διαμαχοῦμαί σοι R.) Hunc versum, vulgo post 336. lectum, hoc loco exhibet R. Sed ineptum est αὐτό. Mihi hæc verba non ab Aristophane, sed ab interprete adjecta videntur, qui id ipsum, ni fallor, scripserat quod in libris quibusdam est servatum, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο, περὶ τοῦ πρότερος εἰπεῖν πρῶτα διαμαχοῦμαί σοι.

340. σ' ἐγὼ Bentleius. Libri ἐγώ σ'.

342. ἐναντα Bothius. Libri omnes ἐναντία. Sic in verbis Cydiæ apud Platon. Charmid. p. 155 d. κατέναντα λέοντος libri alii κατέναντι alii κατ' ἐναντία.

343. καρυκοποιεῖν A.V.Θ. et Suidas in καρύκη. καρυκκοποιεῖν Ald.

344. τι] σοι R. om. Γ. Δ. Θ.

346. ὃ μοι] ὅπερ R. V. Γ.

δοκεῖς] μοι δοκεῖς R. V.

348. θρυλῶν R. V. Vulgo θρυλλῶν.

349. ὕδωρ τε πίνων] In eo etiam Demosthenem oratorem derisit Æschines. Demosthenes 2. Philipp. [p. 73. Reisk.] λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων, εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπός εἰμί τις ἄνθρωπος. Pytheas ap. Athenæum 2. p. 44. ἀλλὰ τοὺς νῦν δημαγωγούς δρᾶτε, Δημοσθένη καὶ Δημάδην, ὡς ἐναντίως τοῖς βίοις διάκεινται· ὁ μὲν γὰρ ὕδροποτῶν καὶ μεριμνῶν τὰς νύκτας, ὡς φασίν· ὁ δὲ πορνοβοσκῶν κ. τ. λ. BERG.

354. θύννεια R. V. Vulgo θυννεῖα. Vide Athen. 3. p. 116.

ἀκράτον R. Legebatur ἄκρατον.

355. χόα R. Scribebatur χοᾶ.

356. δέ γ' δ' R.

357. ἐπιπιῶν R. et Suidas in ἀναπόνηπτος. Legebatur ἐκπιῶν.

359. οὐ προσίεται με] Dativus apud Hesychium, οὐ προσίεται μοι: οὐκ ἀρέσκει μοι. Nisi scripsit οὐ προσίεται με: οὐκ ἀρέσκει μοι. Monuit Porsonus.

360. ἐκροφήσει Elmsleius ad Acharn. 278. Legebatur ἐκροφήσεις.

361. Cleoni tribuit Casaubonus. Continuabatur choro.

λάβρακας — Μιλησίους] Athenæus 7. p. 311.

363. ἐπεσπηδῶν] ἐπεισπηδῶν libri præter Vaticanum, qui εἰσπεσῶν.

364. σου] σοι Θ.

365. δέ γ' δ' R. δέ τ' Γ. Δ. Θ. Ald. Tacite correctum in editione Brunckii, fortasse ex codicibus.

ἐξελῶ] ἐξολῶ annotato ἐξελῶ, Δ. Θ. ἐξελλέγξω R, quod in ἐξελέξω mutabat Porsonus. In ἐξελῶ consentit Suidas in κύβδα.

τῆς πυγῆς R. Legebatur τῇ πυγῇ, quod habet Suidas in libris plerisque in τῇ πηγῇ corruptum. τῆς πυγμῆς (margo τῇ πηγῇ) Δ. τῆς πυγμῆς (margo τῇ πυγῇ) Θ.

τῆς πυγῆς] Vulgo τῇ πυγῇ. Genitivum adfirmat A, in quo scriptum τῆς πυγμῆς. Non suismet ipsius natibus impulsum isiciarium se ejectionum minatur, qua ratione dativus τῇ πυγῇ locum haberet: sed ait se prehensis isiciarii natibus eum extracturum foras, vel se isiciarii nates impellendo eum ejectionum. Proinde hoc nomen in genitivo poni debuit ex linguae indole. Sic infra 772. καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἐλκοίμην ἐς Κεραμεικόν. BRUNCK.

366. ἦνπερ (εἶπερ margo Δ.) γε R. V. Γ. Δ. Θ, scholiasta ad v. 334. et, ut videtur, A. B. C. γε omisit Ald. Posterior versus pars ἦνπερ γε τοῦτον ἔλκης supplementum videtur esse librarii lacunam parum scite explentis.

367. δῆσω τῷ] Scribendum δῆσω 'ν τῷ cum Elmsleio ad Acharn. 348. Conf. ad v. 1049.

370. δερῶ σε θύλακον κλοπῆς] Vid. ad Nub. 442.

372. ἔκ σου] Scribebatur ἐκ σοῦ. Nub. 455. νῇ τὴν Δήμητρ' ἔκ μου χορδὴν | τοῖς φροντισταῖς παραθέντων.

373. παρατιλῶ R. Legebatur περιτιλῶ.

374. *πρηγορῶνα* Bentleius: quæ forma *Avium* quoque v. 113. est restituenda. Libri *πρηγορεῶνα*.

σοῦκτεμῶ] *σον γ' ἐκτεμῶ* R. *σου ἐκτεμῶ* Γ. Δ. Θ.

377. *ἐς*] *εἰς* libri.

εἶτα δ' R. *Legebatur εἶτά γ'.* *εἶτ'* Γ. Δ. Θ.

378. *γλώτταν*] *γλώσσαν* R.

382. *ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα*] Pausanias 7, 12, 2. *βεβαιοῖ δὲ τὸ λεγόμενον ὡς ἄρ' ἦν καὶ πῦρ ἐς πλέον ἄλλον πυρὸς καίον καὶ λύκος ἀγριώτερος ἄλλων καὶ ὠκύτερος ἰέραξ ἰέρακος πέτεσθαι, εἴ γε καὶ Καλλικράτην ἀνοσιώτατον τῶν τότε Μεναλκίδας ὑπερῆρεν ἀπιστία etc.*

γ' om. R. Γ. Θ.

385. *ἦν ἄρ' οὐκ* R. *οὐκ ἄρ' ἦν* A.B.C, lemma scholii. *οὐκ ἦν* Ald.

387. Post *ὦδ'* exciderunt pedes cretici duo.

388. *ἐλαφρὸν*] *Legebatur ὀλίγον.* *ἐλαττον* R, γρ. καὶ *ἐλαττον* Γ. quam lectionem scholiasta memorat: unde *ἐλαφρὸν* scripsi. Nunc mihi probabilius videtur *ἐλαττον* ab interprete esse positam, Aristophanem autem *ὀλίγον* scripsisse.

μηδὲν ὀλίγον ποίει] Thucydides 8, 15. *πολλὴ ἦν προθυμία καὶ ὀλίγον ἐπράσσετο οὐδέν.* 2, 8. *ὀλίγον τε ἐπενόουν οὐδὲν ἀμφοτέρω.* 7, 59. *καὶ ὀλίγον οὐδὲν ἐς ὀλίγον ἐπενόουν* (in nulla re quicquam parvum animo agitabant). Ibid. 87. *κατὰ πάντα γὰρ πάντως νικηθέντες καὶ ὀλίγον οὐδὲν κακοπαθήσαντες* (nec ulla in re leviter afflicti), *πανωλεθρία δὴ, τὸ λεγόμενον, καὶ πεζὸς καὶ νῆες καὶ οὐδὲν ὅ τι οὐκ ἀπώλετο.* BERG.

ποίει] *πόει* Γ, Ald.

392. *τᾷλλότριον ἁμῶν θέρος*] Quum Sphacteriæ expugnatae laudem sibi arrogaret. Vid. ad v. 55.

393. *τοὺς στάχυν*] Captivos illinc abductos intelligi animadvertit scholiasta.

394. *ἀφαύει*] *ἀφανει* sine accentu R. *ἀφύ^{uv}ει* Δ. *ἀφέωναι* legit scholiasta.

398. *ἀναιδεύεται*] *ἀναιδίζεται* in exemplari suo invenisse videtur Antiatticista p. 80, 30. *ἀναιδίζεσθαι*: Ἀριστοφάνης Ἰππεύσιν. Nisi hæc glossa ad v. 1206. referenda, ubi *ὑπεραναιδισθήσομαι* legitur, quod ex *ὑπεραναιδισθήσομαι* corruptum esse possit.

400. 401. Cleoni tribuebantur. *Θεράποντι* tribuit R.

400. *ἐν*] *ἂν* Δ. Θ. γρ. *ἐν* Θ. *ἐν* legisse videtur scholiasta, qui

interpretetur *γενοίμην οὖν εἰς τὴν οἰκίαν Κρατίνου κώδιον*, ὥστε μου κατουρεῖν ἐκεῖνον (cujus de vinolentia plura addit scholiasta). ἐν Κρατίνου κώδιον pro ἐν τῶν Κρατίνου κωδίων dictum, ut apud Thucydidem 4, 50. Ἀριστείδης εἰς τῶν ἀργυρολόγων νεῶν Ἀθηναίων στρατηγός pro εἰς τῶν στρατηγῶν, quod propter reliquos genitivos dici commode non poterat.

κώδιον] Scholiasta Pindari Pyth. 4, 407. ex hoc loco observat veteres somni capiendi causa in pellibus cubasse. KUST.

401. Μορσίμου] Quam malus poeta Morsimus fuerit, facete innuit, quod etiam facit Ran. 151, ubi in stercoream paludem demersos ait Hercules, qui Morsimi orationem aliquam descripserint: ἡ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράφατο. In eum et fratrem Melanthium acerrime invehitur in fine parabasis Pacis. Erat autem par illud fratrum tragico etiam poeta natum, Philocle, cui non magis quam filiis pepercit Comicus noster. Vide Thesm. 168. Vesp. 462. BRUNCK.

406. πῖνε πῖν' (πῖνε R. V. Γ.) ἐπὶ συμφοραῖς] Simonidis Cei versus: unde excusationem habet dactylus, qui in metro Simonideo proprium sibi locum habuit, apud Aristophanem autem pro trochæo positus est. Simonidis verba corrupta apud scholiastam sunt πῖνε πῖν' ἐν ταῖς συμφοραῖς. Neque enim probabile est poetam πῖνε πῖν' ἐν συμφοραῖς scripsisse, quum usus loquendi ἐπὶ postulet. Euripides Alcest. 1155. χοροὺς ἐπ' ἐσθλαῖς συμφοραῖσιν ἰστάναι. Infra v. 655. ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελέμεναι | εὐαγγέλια θύειν.

407. τὸν Ἰουλίον] Mihi suspectum est hoc τὸν Ἰουλίον: nam hoc nomen ætate Aristophanis in Græcia notum fuisse nusquam legi. DUCK. Jure Duckerus miratur nomen non Græcum. Quod si recte legitur neque ex Οἰλίον aut simili corruptum est, hominem putandum est peregrinum fuisse. Οἰλίον conjecit Bothius, qui quod desiderabat hujus nominis exemplum, Pindarus præbet Nem. 10, 43. Οἰλία παῖς.

οἶμαι] οἶμαι R. V. Θ. et Suidas in ᾧ περί.

πυρροπίπην] πυροπίπην R. πυρροπίπην^{πν} Δ. πυροπίπην duo codices Suidæ, apud quem vulgo πυρροπίπην, in quo consentit Eustathius p. 679, 39. 1856, 2. Sed veram scripturam πυροπίπην ex Cratino servasse videtur scholiasta, qui παιδοπίπην in

libro suo legit. παιδοπίπην δὲ, inquit, τὸν παράγοντα καὶ παρακρουόμενον καὶ ἀναπείθοντα τὰ μειράκια. τοῦτον δὲ ὁ Κρατίως πυρροπίπην (corrīg. πυροπίπην) λέγει, τουτέστι τὸν φύλακα τοῦ σίτου, ὥς εἰς τὸ πρυτανεῖον παρέχοντα ἄρτους. Talem hominem gaudere dicebat si Cleonem videret ἐκβαλεῖν τὴν ἐνθεσιν. Conf. v. 281.

408. ἡσθέντ' ἡπαιωνίσαι R. et Suidas. ἡσθέντ' ἡ παιῶν αἰσαι V. ἡσθέντ' ἡ παιῶν' αἶσαι A. C. et similiter alii. ἡσθέντα καὶ παιῶνα δὴ Ald. Scholiasta, τὸ δὲ παιῶνα δὴ γράφεται παιηωνίσαι.

411. ἔγωγε] ἐγὼ R. Idem τοῖς πολλοῖς.

412. παιδίου R. Legebatur παιδίων.

μαχαιρίδων R. et Pollux 10, 104. Vulgo μαχαιριδίων.

413. ἡ — γ' ἀν] Similia exempla indicavi ad Stephani Thesaurum vol. 2. p. 538.

414. Excidit hic versus ex R.

415. ἀπομαγδαλίας σιτούμενος] Sic recte Suidas in ἀπομαγδαλία. Vulgo divisim et mutata constructione ἀπὸ μαγδαλιᾶς. Sed verbum σιτεῖσθαι cum quarto casu jungitur. Vulgatam agnoscit duobus locis ad Odyss. Eustathius, prava codicis sui scriptura deceptus, p. 1887, 51. τοῦ δὲ ἀπομάσσειν παράγωγον καὶ ἀπομαγδαλιὰ, ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ μαγδαλιά. Et p. 1857, 17. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου μάσσειν καὶ ἀπομάγματα καὶ ἀπόμακτρα, τὰ ἀποκαθάρματα. καὶ μαγδαλιὰ παρὰ τῷ κωμικῷ. παρὰ δὲ ἄλλοις καὶ ἀπομαγδαλιὰ καὶ ἀπομαγδαλὶς, ψωμὸς, εἰς δὲ ἐκματτόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ δεῖπνον, ἔρριπτον κυσί. BRUNCK. ἀπομαγδαλιαῖς altero loco R. ἀπὸ μαγδαλιᾶς legit scholiasta. Analogia postulare videtur ut oxytonum scribatur ἀπομαγδαλιάς. Utriusque scripturæ exempla collegit Schweigh. ad Athen. vol. 2. p. 499.

416. μαχεῖ] μάχει A. μάχη Γ.

κυνοκέφαλλω] Scribebatur κυνοκεφάλω. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 49. κυνοκέφαλλος: διὰ τῶν δυοῖν λ οἱ Ἀττικοί. Photius p. 188, 11. κυνοκέφαλον ἐν τοῖς δύο λλ λέγουσιν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Duplex λ est in nomine Κεφαλλήνων.

417. καὶ νῆ] νῆ τὸν R.

μου] μοι Γ.

418. ἐπιλέγων] λέγων R. V. Γ. Θ.

421. σοφῶς Bentleius. Libri ὡς σοφῶς.

423. γ' om. R. Γ. Θ.

424. ἐς] εἰς libri.

τὰ κοχῶνα] τὰς κοχώνας B. Δ. et Vaticanus. Conf. 484. τὰ κόχωνα Ald.

ἀπώμυνν Bentleius. Libri ἀπώμνονν.

425. ὥστ'] ὥς R.

428. θ' om. R. Idem καὶ τὸ κρέας.

430. καθιείς] Cum καθιείς subaudi ἐμαντόν, *demittens me*, nempe terram versus et mare. Vento se comparat, qui summo in aere gignitur ibique aliquamdiu subsistit, postea deorsum vergit et in terram ruit. Hanc venti naturam pulcherrimis versibus describit Apollonius Arg. 2, 1099. Ζεὺς δ' ἀνέμου Βορέαιο μένος κίνησεν ἀῆναι, | ὕδατι σημαίνων διερὴν ὁδὸν Ἀρκτοῦροιο. | αὐτὰρ ὅγ' ἡμάτιος μὲν ἐν οὖρεσι φύλλ' ἐτίνασσε | τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσιν | νυκτὶ δ' ἔβη πόντονδε πελώριος. BRUNCK.

431. θάλατταν] θάλασσαν R.

433. κλαίειν] κλαίειν R. Idem πολλὰ pro μακρά.

κελεύσας R. Legebatur κελεύων.

436. Chori verba isiciario tribuit R.

τοῦ ποδὸς παρίει] Ad hanc rem verbo χαλᾶν usus est Eurip. Orest. 705. καὶ ναὺς γὰρ ἐνταθείσα πρὸς βίαν ποδὶ | ἔβαψεν, ἔστι δ' αὖτις, ἦν χαλᾷ πόδα. *Nam et navis vi intensa per pedem (veli) submergit, contra vero, si laxat pedem, manet (tuta).* Sophocles Antig. 726. verbo ὑπείκειν usus est: αὐτὸς δὲ, ναὺς ὅστις ἐγκρατὴς, πόδα | τείνας ὑπέικει μηδὲν, ὑπτίους κάτω | στρέψας τολοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται. BERG.

437. ἦτοι — ἦ R. et Plutarch. Moral. p. 853 b. Legebatur ἦδη — καὶ, quod revocandum. Vesp. 642. ὥς οὗτος ἦδη σκορδινᾶται κᾶστῖν οὐκ ἐν αὐτοῦ. ἦτοι — καὶ legisse videtur scholiasta qui ad v. 441. scribit, ἐπειδὴ φθάσας εἶπεν ἦτοι κακίας καὶ συκοφαντίας αὐτὸν πνεῖν. ἦτοι — ἦ neque dictum alibi ab Aristophane neque aptum huic loco est.

καικίας, quod scholiasta legit, γρ. B.Θ. Reliqui libri et Plutarchus κακίας.

συκοφαντίας] Fictum nomen venti, ut ὄρνιθας in Acharn. 877. quod Dobræus comparavit.

438. Cleoni, 439. isiciario tribuunt libri. Correxerit Kusterus.

438. Ποτιδαίας] Nomen hujus urbis in epigrammate marmoris Elginiani in Boeckhii Corp. Inser. vol. I. p. 300. Πο-

τεῖδαia scribitur cum diphthongo, quam ubique restituendam esse probabilis est sententia Thierschii, qui epigramma illud primum edidit in Actis Monacensibus vol. 2. p. 416. Pro σέ δ' in V. Γ. Δ. Θ. est σέ τ'.

440. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

τοὺς τερθρίους R. τοὺς τεθρίους A.B. Reliqui libri τοὺς τεθρίους. τέρθριοι dicuntur intellecto κάλως.

441. Choro continuat R.

442. Personæ notam om. R. loco vacuo. Mirum vero est trimetrum inter dimetros poni. In libro Ravennate hæc verba in monometrum et dimetrum sunt divisa. Excidisse igitur videtur dipodia iambica.

* * * * φεύξει γραφὰς

ἑκατονταλάντους τέτταρας.

443, 447, 449, 450. Isiciarii verba Cleoni tribuit R.

443. ἀστρατείας] ἀστρατίας R.

γ' om. R. Recte.

445, 448, 451. Cleonis verba isiciario tribuit R.

446. ἀλιτηρίων] ἀλιτηρῶν Bentleius, collato loco Sophoclis Œdip. Col. 371. ad quem vide quæ dixi.

ἀλιτηρίων — τῆς θεοῦ] Respicit ad ἄγος Κυλώνειον, de quo Thucydides 1, 126, ubi inter alia, καὶ ἀπὸ τούτου ἐναγείς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ (Minervæ) ἐκείνοί τε ἐκαλοῦντο καὶ τὸ γένος τὸ ἀπ' ἐκείνων. BERG.

449. Βυρσίνης τῆς Ἰππίου] Subauditur γυναικός. Hippiaæ uxor erat Myrrhine Calliaæ filia. Hujus nomen in Βυρσίνη facete mutat comicus, ut supra v. 59. a βύρσα, Cleoni coriariam artem objiciens. Vide Meursii Pisistratum cap. 17. BRUNCK.

453. ἀνδρικότατα καὶ] καὶ om. editiones ante Brunckium, qui tacite addidit, haud dubie ex codicibus, quibuscum consentiunt R. V. Γ. Δ. Parum elegans tamen anapæstus est, qui removeri potest restituendo ἀνδρειότατα. Quod probabilius videtur quam ἀνδρικωτάτως, omisso καί. Similiter ἀνδρείως in ἀνδρικῶς corruptum in libris omnibus Pac. 498.

456. κολᾶ] Futuri forma contracta ut in Vesp. 244. κολωμένους.

459. τ' ἐπῆλθες R. Legebatur θ' ἐπῆλθες.

463. γομφούμεν' αὐτὰ R. γομφούμενα τὰ V. Γ. Δ. Θ. Vulgo γομφούμενά γε τὰ.

464. ἀμαξουργοῦ] ἀμαξουργοῦ Ald. et, ut opinor, pars codicum.
465. μ' ἐν Ἀργεῖ] Scribendum cum Porsono ἐν Ἀργεῖ μ'. Eundem hiatus apud Euripidem Hel. 124. οὐκουν ἐν Ἀργεῖ οὐδ' ἐπ' Εὐρώτα ῥοαῖς, correxit Musgravius inserto γ'.
πράττει] Vulgo πράττεις manifesto errore. BRUNCK. πράττει R.V, ut videtur.
466. ποιεῖ] ποιεῖ R. aliique.
469. τοῖς δεδεμένοις] Nempe illis ex Sphacteria, de quibus et supra v. 393. allegorice. BERG.
471. συγκροτοῦσιν] συγκροτοῦσιν R.Θ.
473. προσπέμπων] προσπεσὼν V. et γρ. Γ.
475. ἐς] εἰς libri.
477. ἐν R. Legebatur ἐπὶ.
478. ξυνόμνυτε] ξυνώμνυτε A. ξυνώμνυτε Θ.
482. ψυχὴν] γνώμην R. Eadem varietas Nub. 415.
483. νυνὶ διδάξεις νυνὶ δὲ δέξεις margo C.
- 484, 485. ἐς] εἰς libri.
484. τὰ κοχῶνα V. Legebatur τὰς κοχῶνας. Conf. v. 424.
486. ἐσπεσὼν] εἰσπεσὼν R. Legebatur ἐμπεσὼν.
487. καὶ κραγόν] κεκραγόν R. Hesychius κραγόν: κραυγὴν.
490. τουτῷ] τῷδε B.
491. ἐξολισθάνειν R.V. Scribebatur ἐξολισθαίνειν forma non Attica.
496. διαβάλλειν] καταβάλλειν A.Δ.Θ. et adscriptum in B. ^{δια}καταβάλλειν Γ.
498. ἀλλ' ἴθι χαίρων καὶ πράξειας | κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν.] Scholiasta, ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐξ Ἰολάου. Codex Venetus τὸ Σοφοκλείον ἐξ Ἰολέους. Quod Οἰκλέους scribendum esse ostendi in annotatione ad scholia.
503. πρόσχετε Bentleius. Libri προσέχετε.
504. τοῖς] καὶ τοῖς Γ.Δ.Θ.
508. ἠνάγκαζεν] ἠνάγκασεν R.
λέγοντας ἔπη R. et scriptor argumenti Nubium. Legebatur ἔπη λέγοντας.
511. χωρεῖ] χωρεῖν Γ.Δ.
513. ὥς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίῃ καθ' ἑαυτὸν] Respicit ad fabulas per Philonidem et Callistratum commissas. V. quæ in proœmio ad Acharnenses dixi.
514. ἐκέλευε R. Legebatur ἐκέλευσε.

φράσαι] φράζειν V.

ἀνήρ] ἀνὴρ libri.

517. δὴ] ἤδη Γ.Δ.Θ.

ὀλίγοις] ὀλίγοις πάνιν R. ὀλίγοις ἤδη V.

πειρασάντων — χαρίσασθαι] De arte comica tanquam de femina loquitur, multos quidem habente amatores, sed paucis sui copiam faciente. Πειρᾶν enim et χαρίζεσθαι sunt verba rei Venereæ, quorum illud significat, *feminam sollicitare* sive de concubitu compellare, hoc vero de ea dicitur, quæ amanti se indulget. Meminit hujus loci Priscianus 18. p. 1198. et scholiasta Pindari Pyth. 2, 75. qui plura de hac significatione verbi χαρίζεσθαι affert. KUST.

521. χορῶν τῶν ἀντιπάλων] Poetarum de victoria concertantium.

522. ψάλλον — περυνγίζων — λυδίζων — ψηνίζων — βαπτόμενος βατραχείοις] Respici ad fabulas Magnetis Βαρβιτιστὰς, Ὀρνιθας, Λυδοὺς, Ψήνας, Βατράχους annotavit scholiasta.

524. τελευτῶν] Ad extremum.

525. ἐξεβλήθη] *Exactus fuit*: vel, *non stetit*. Sic enim Latini loquuntur, cum significare volunt, fabulam poetæ alicujus non placuisse populo. Idem significat πίπτειν, qua voce usus est noster v. 540. Τὸ ἐκβάλλεσθαι autem simili sensu capitur apud Suid. in Μόρσιμον. ubi jungitur cum συνρίττεσθαι, i. e. *sibilo excipiri*, quod itidem malis poetis contingebat. KUST.

526. ὅς πολλῶ] ὅς ἐπὶ πολλῶ Moschopulus περὶ σχεδῶν p. 31. De quo dixi ad Sophoclis Antig. 324.

ρέυσας] Perraro Attici veteres aoristo ρεῦσαι et futuro ρεύσεσθαι usi sunt. Euripides apud schol. Ran. 476. ὀμμάτων δ' ἀπο | αἰμοσταγῇ πρηστήρε ρεύσονται κάτω. Lycurgus c. Leocr. p. 160, 1. τὸν τόπον ἐκείνον περιρρεῦσαι τὸ πῦρ.

527. διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίῶν] *Æquales, patentes* recte interpretatur Ruhnken. ad Timæum p. 270.

παρασύρων] παρασύρας Etym. M. p. 176, 19. παρέσυρεν in Bekkeri Anecd. p. 470, 1.

529. ξυμποσίφ] συμποσίῳ R. συμποσίῳ Suidas in ἀφέλεια.

Δωροῖ συκοπέδιλε] Hoc principium est cantici Cratini cujus argumentum verbo indicat scholiastes et conjicimus ex his ipsis. Videtur poeta invectus eo cantico in corruptos mores magistra-

tuum, qui muneribus omnia venderent. Ideo fingebat deam quandam, quæ illi vocabatur Δωρὼ, quasi dicas, *dea muneraria*. Hanc variis laudibus afficiebat, et inter cætera vocabat *συκοπέδιλον*, ridicula voce et licentia comica ficta, ad denotandas *συκοφαντίας*, quæ tunc exercebantur. CASAUB. Hesychius Δωροὶ συκοπέδιλε: παρωδεῖται τοῦτο ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιημάτων. Similia dearum nomina Δεξώ et Ἐμβλώ sunt, de quibus Hesychius, Δεξώ: ὁ Κρατῖνος ὀνοματοποίησεν ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δῶρα. Ἐμβλώ: πέπλασται παρὰ τὸ ἐμβλέπειν, ὡς ἡ Δωρὼ καὶ Δεξώ.

530. τέκτονες ἐνπαλάμων ὕμνων] Principium alius cantici, quod ex Eumenidibus Cratini memorat scholiasta. τέκτονες et τεκταίνεσθαι de poetis et carminibus dixerunt Pindarus Pyth. 3, 201. Euripides Androm. 476. Athenæus 15. p. 696, alii.

ἦνθησεν] ἦνθησ' Γ.Δ.Θ.

531. νυνὶ] νῦν R. et Suidas.

532. τῶν ἡλέκτρων] αἱ ἡλεκτροὶ electrina sunt emblemata, quibus ceu oculis et gemmis lectorum pedes exornabantur. De quibus plura dicuntur in annotatione ad scholia. Propter comparisonem a pedibus lectorum ductam, vocabulis *τόνον* et *ἁρμονιῶν* utitur, quorum non solum in arte musica, sed etiam fabрили usus est. Nam *τόνος* est funis, quo lecti intendebantur, *ἁρμονία* autem etiam *ἁρμογὴν* significat.

533. τῶν θ' ἁρμονιῶν διασκουσῶν] Epicrates apud Athen. 13. p. 570. de Laide vetula: τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος. BERG.

534. Κορνᾶς] Tibicen præstantissimus, sed ad summam inopiam redactus, de quo veterum testimonia attulerunt scholiastæ ad hunc locum et ad Vesp. 675. κορνὰς R. In Κορνῖς corruptum apud Hesychium notavit Kusterus. Est autem Κορνᾶς diminutivum formæ primitivæ Κόννος, qua Aristophanes in Vespis, Plato in Euthydemo p. 272 c. 295 d. Menexeno p. 235 c. aliique utuntur. Amipsiæ comædia Κόννος fuit, eodem quo Nubes Aristophanis tempore acta.

δίψῃ] δίψῃ^ε Δ.Θ. δίψει scholiasta et, qui hoc proverbio utuntur, Diogenianus 4, 26. et appendix Vaticana 1, 59. Quod alteri esse posthabendum ostendi ad Thesaurum Stephani.

535. χρὴ R.Γ.Θ.

πίνειν] Pro σιτεῖσθαι dictum, ut bibacitas Cratini notaretur.

536. θεᾶσθαι λιπαρὸν] λιπαρὸν θεᾶσθαι Γ.Δ.Θ.

537. στυφελισμούς R. Scribatur στυφελισμούς.

540. τοτὲ — τοτὲ] ποτὲ — ποτὲ Vaticanus.

542. — 544. Gregorium Nazianzenum Or. 20. p. 335. B. et Appianum vol. 2. p. 131. ed. Schweigh., qui mentem verborum Aristophanis expresserunt, indicavit Kusterus: Gregorium Apologetic. p. 3. B. Gatakerus. Adde Themistium orat. 8. p. 113 d. Ex Claudiani (de Cons. Fl. Mallii Theodor. v. 42.) imitatione colligit Porsonus, post ἐπιχειρεῖν olim exstitisse verum cuius sensus fuerit κᾶτα τοιχαρχεῖν. Claudiani versus hi sunt:

Ac velut exsertus lentandis navita remis
Præficitur lateri custos; hinc ardua proræ
Temperat et fluctus tempestatesque futuras
Edocet: assiduo cum Dorida vicerit usu,
Jam clavum totamque subit torquere carinam.

542. πρῶτα] πρῶτον R.V.Γ.Δ.Θ.

544. οὐνεκα] ἔνεκα R. εὔνεκα Γ.Δ. ου superscr. in Γ.

546. αἵρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον] Eustathius p. 1540. τὸ δὲ ῥόθιον ἐπίθετον κύματος ῥοθοῦντος κατὰ ὀνοματοποιίαν. οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον τὸ ῥεῦμα οὕτω καλοῦσιν. οἱ δὲ ὕστερον Ἀττικοὶ τὴν σύντονον εἰρεσίαν οὕτω φασί· καὶ ῥοθιάζειν—τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως. ἐλέγετο δὲ ῥοθιάζειν καὶ ὅτε οἱ ναῦται ἐπὶ κώπαις δέκα τυχὸν ἢ καὶ πλείοσι παίοντες, εἴτα ἅμα παυσάμενοι, ὥς ἐκ συνθήματος ἀπαξ ἀνεφώνουν, ὥς καὶ νῦν ποτὲ γίνεται· καὶ ἐστι τοιοῦτον παρ' Ἀριστοφάνει τὸ, αἵρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἔνδεκα κώπαις· τουτέστιν, εὐφημήσατε τὸν δεῖνα ῥοθιάζοντες ναυτικῶς. Sensus nimirum huius loci est: *Enixο poctam favore plausuque secundo prosequimini*. KUST.

547. Ληναίην] Agitur enim hæc fabula Lenæis.

550. φαιδρὸς λάμποντι μετώπῳ] Conf. Pac. 574.

552. χαλκοκρότων ἵππων] Non cogitandum de soleis ferreis, quas ungulis equorum impingere non solebant Græci veteres, sed intelligendum de sonitu ungularum, de quo Xenophon de re eq. 1, 3. ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἢ κοίλῃ ὀπλή. ὕψηλῆς ἵππους Homerus dixit.

558. βαρυδαιμονούντων] Sorte iniqua dicit gravari eos qui alunt equos, nempe propter nimios sumtus. Est autem figura παρ' ὑπόνοιαν· cum enim dixisset, illorum certamina placere Neptuno, debebat intulisse εὐδαιμονούντων· nam, cui deus favet, ille est felix, sed res ipsa cogebat eum dicere contrarium. BERG. Interpretatio ex scholiis petita. Verum absurda ea laus est, delectari Neptunum certamine juvenum, quos sumptus in equos faciendi perdant. Recte, ut videtur, Dobræus respici putat Neptunum ταραξίππον, de quo v. Pausaniæ narrationem 6, 20, 15. et Viscont. apud Boissonad. in Notit. MSS. vol. 10. p. 229.

559. ἐς] εἰς Δ.Θ.

562. Φορμίῳ] Isto duce Athenienses præliis navalibus rem bene gesserant; hinc ei Neptunum dicit esse amicum. BERG. Intelligi videtur Phormio, Asopii filius, qui expeditioni adversus Samum feliciter interfuit (Thuc. I. 117.), tum Ol. 87, 4. Corinthios et Peloponnesios prælio navali vicit (Thuc. 2, 84.), rursusque, dubio antea eventu (ib. c. 92.) BECK. Recte Beckius: vide scholion codicis Veneti ad Pacem 347.

564. παρεστὸς R. Scribebatur παρестῶς.

566. τοῦ πέπλου] Vid. schol. et Meursii Panathenæa c. 18. BRUNCK.

567. ναυφάρκτω] Scribebatur ναυφράκτω. Vid. ad Acharn. v. 95. Respicit autem hoc versu ad prælia Marathonium et Salaminium.

568. τήνδε πόλιν pro τήνδε τὴν πόλιν dixit in oratione ornatiore, ut in Av. 921. πάλαι πάλαι δὲ τήνδ' ἐγὼ κλήζω πόλιν.

569. οὐ γὰρ οὐδεὶς πώποτ' R. οὐδεὶς γὰρ πώποτ' V.Γ.Δ.Θ. Legebatur κοῦδεὶς οὐδεπώποτ'.

572. τοῦτ' R. et Suidas in ἀπεψησάμην et ψευδόπτωμα. Vulgo ταῦτ'.

574. ἤτησ'] ἤτησεν V.Γ.Δ.Θ.

Κλεάνετον] Hic auctor legis fuerat, quæ publicum in Prytaneo cibum ducibus adimebat, ut est in scholiis. Patrem Cleonis Cleænetum dicit Thucyd. 3, 36. et 4, 21. BERG. ψήφισμα illud vereor ne ab scholiasta excogitatum sit.

578. μόνον A.B.C.R.V, Vaticanus. Legebatur μόνως.

580. φθονεῖσθ'] φθονεῖσθ' R, qui παραβοηθεῖσθ' 257.

μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις] Id est ἀποξυομένοις, strigili deterisis,

seu potius, ut id de coma etiam intelligatur, λιπαρὰν καὶ διακεκριμένην τὴν κόμην ἔχουσι, ut fere loquitur Plutarchus in Lycurgo c. 22. BRUNCK.

582. Aberat comma post ἱερωτάτης. Vid. Elmsl. ad Soph. Œd. T. 380.

585. μεδέουσα] Vocabulo epico rursus utitur v. 763.

586. ἀφικοῦ] Scribebatur ἀφίκου.

589. χορικῶν] Genere neutro dictum. Χορικὰ vocantur partes dramatum a choris cantandæ. Vid. Aristot. Poet. c. 12.

597. ἐσβολάς] εἰσβολάς Suidas in διενέγκαντες et ξυνδιήνεγκαν. εἰσβουλάς R.

599. ἐς] εἰς libri.

ἐς τὰς ἱππαγωγούς] Tangit historiam quam narrat Thucydides 4, 42. quando Athenienses in agrum Corinthiorum classe vecti impressionem fecerunt circa Solygium collem cum duobus armatorum millibus et ducentis equitibus, in hippaginibus vectis, quorum præcipue opera Corinthios pepulerunt loco et tropæum statuerunt. PALMERIUS.

600. Prius καὶ om. R.V.Γ.Δ.Θ. et Athenæus 11. p. 483 e.

602. ἱππαπαί] Nautica est acclamatio, seu celeusma, quo se remiges invicem adhortabantur, ῥυππαπαί. Ran. 1072. οὐκ ἠπίσταντ' ἄλλ', ἣ μάζαν καλέσαι, καὶ ῥυππαπαί εἰπεῖν. Inde in Vesp. 909. tota navalium sociorum multitudo hoc nomine appellatur: δεινότατα γὰρ | ἔργων δέδρακε κἀμὲ, καὶ τὸ ῥυππαπαί. Hic autem, quia ipsos equos remigasse ait, celeusma eis tribuit ab illorum nomine fictum, ἱππαπαί. BRUNCK. Scripsi ἱππαπαί et ῥυππαπαί, ut παπαί scribitur.

603. οὐκ ἐλῆς ᾧ σαμφόρα] Iisdem his verbis, sed diverso sensu, usus est rursus in Nub. 1298. BRUNCK. σαμφόρα Γ.Θ. σαμφότερα Δ. Conf. ad Nub. 122.

604. ἐς R. Scribebatur εἰς.

εἶτα δ' οἱ νεώτατοι R. Legebatur εἶτά γ' οἱ νεώτεροι. Conf. var. lect. ad 377.

605. ὄρυττον] ὄρυσσον Γ.Δ.Θ. γρ. ὄρυττον Γ.

μετῆσαν A.R.V. μετήεσαν Ald.

στρώματα] βρώματα R.

606. ποίας] πόας Ald.

Μηδικῆς] Scribendum Μηδίκης, si quid tribuendum canonī Herodiani apud Arcadium p. 107. et Eustathii p. 1967, 27. De herba Medica Duckerus citavit Hesychium in Μηδικῇ πῶα, Stephanus Byz. in Μηδία, interpretes Varronis de re rustica 1, 42.

608. Cur Theorus potissimum hoc dicere fingatur nescimus. Ineptæ sunt quas scholiastæ ex verbis poetæ duxerunt conjecturæ.

609. μηδ'] Male vulgo legitur μήτ', ubi sermonis indoles μηδ' flagitat. Sic Av. 987. καὶ φείδου μηδὲν μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι, μήτ' ἢν Λάμπων ἢ μήτ' ἢν ὁ μέγας Διοπείθης. BRUNCK.

610. μήτε γῇ Bentleius. Libri μήτ' ἐν γῇ, ut in Acharn. 533.

θαλάττῃ] θαλάσση R.

611. νεανικώτατε] γενικώτατε Γ. Δ. Θ. γρ. καὶ νεανικώτατε Γ.

615. γ' om. R. Δ. Θ.

γε om. R. V. Γ. Δ. Θ.

ἐπολολύξαι] ὀλολύξαι R.

617. ἀμείνον' Berglerus. Libri ἄμεινον.

618. ἐργασάμεν' Bentleius. Libri εἰργασμέν' vel εἰργασμένε.

620. ὥς] ὥστ' R.

622. θαρρήσας A. R. V. et γρ. Γ. θαρσήσας Ald.

625. ἰέμην] Scribebatur ἰέμην.

626. ἐλασίβροντ'] Suidas, ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς ἔπη: 'Αριστοφάνης. παρὰ τὰ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου, 'Ελασίβροντε (scrib. ἐλασίβροντ' ὦ) παῖ 'Ρέας. ἀντὶ τοῦ, ὥς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενε (scrib. ἐλαυνόμενα ex schol. Aristoph.: nam sic Suidas Aristophanis, non Pindari, verba explicat). τουτέστι μεγαληγορῶν καὶ ὑπερόγκοις χρώμενος ῥήμασι καὶ γέμουσι ψόφου. ἤτοι διὰ τὴν φωνὴν σκώπτει τὸν Κλέωνα, ὅτι τραχέως ἐφθέγγετο, ἢ ὥς ταχέως. Postrema plenius leguntur apud scholiastam. Ceterum Pindarus similiter dixit ἐλατῆρ ὑπέρτατε βροντᾶς in principio carminis olympici quarti.

628. κρημνὺς ἐρείδων] Lego κρημνὺς ἐρείπων. Homerus 'Ιλ. ο, 355. προπάρουθε δὲ Φοῖβος 'Απόλλων | ῥεῖ' ὄχθας καπέτιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων | ἐς μέσσον κατέβαλλε. Scholiastes comici: κρημνοὶ δὲ εἰσι τὰ μέρη τὰ ἀπὸ τῶν ὁρῶν ἀποσπώμενα. καὶ τὴν ὄχθην δὲ κρημνὸν λέγουσιν, ἐπειδὴ πάντα τὰ ὑψηλὰ

κρημνοί. Cleo rupes avellit, dejicit, et in Equites jaculatur. Quam facile, quum praeceisset ἡρεῖδε, librarii ex ἐρείπων fecerint ἐρεῖδων, res ipsa ostendit coram oculis posita. BRUNCK. Scribendum ἐρείπων cum Brunckio.

λέγων] Interpunctionem post λέγων vulgo positam ego post πιθανώταθ' transtuli.

629. πιθανώταθ' ἢ A.Θ. Reliqui codices et Aldus πιθανώτατα δ' ἢ, praefer V.Δ, qui πιθανώτατά θ'.

δ' ἅπασ' A.Δ.Θ. γ' ἅπασ' Ald. Particulam omittunt R.V.Γ. aliique.

630. ψευδατραφάξυος A.Γ, scholiasta, Suidas in ψευδατραφάξυος, Eustathius p. 539, 6. Scribebatur ψευδατραφάξιος. γρ.^α ψευδατραφύξιος Vaticanus. ψευδατραφύξυος Δ. ψευδατραφύξυος Γ. ψευδάτράφαξυος R.

631. νᾶπυ] Scribebatur νάπυ.

633. τοῖς A.C.R.V.Γ.Δ.Θ. τοῖσι Ald. Quod librarius posuit qui φενακισμοῖσιν brevi α pronuntiaret.

634. Σκίταλοι] σκύταλοι R, vitiose. Hesychius, Σκίταλοι: ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων καὶ τῆς προνικίας τῆς νυκτερινῆς θεοῦς τινας ἐσχημάτισεν. Θέων δέ φησι πεπλάσθαι τοῦνομαι. Conf. Tourp. Emend. vol. 2. p. 172.

Φένακες] Dæmones præsides fraudum, φενακισμῶν.

635. Βερέσχεθαι] De his tantum scimus quantum scholiasta docet, οἱ ἀνόητοι πέπλασται δὲ ἡ λέξις.

Κόβαλοι] Scholiasta, Κοάλεμοι δὲ οἱ ἀνόητα κοοῦντες καὶ νοοῦντες. Κοάλεμοι ab librario illatum intempestive recordato versuum 198, 221. Utraque scriptura utitur Suidas, Κόβαλοι in Σκίταλοι, Κοάλεμοι in Κοάλεμος. κόβαλος et μόθων similiter conjuncta in Pluto v. 279. ὥς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος. De dæmonibus Cobalis dixit Lobeck. in Aglaophamo p. 1320.

Μόθων Kusterus. De quo vocabulo vide scholiastam et Photium p. 273, 13. Libri μόθωνες. Totus autem versus in B. sic est corruptus, βερέσχεθαι τε καὶ μόθωνές τε κόβαλοι. in Vaticano, βερέσχεθαι τε καὶ μόθωνές γε κόβαλοι.

637. γλῶτταν A.R.V.Γ.Δ.Θ. γλῶσσαν Ald.

639. ἀπέπαρδε] Ridiculum omen. Ad imitationem eorum, qui, si aliquid dicant, quod maxime vellent auspicato ab ipsis dictum esse, et, si forte interea aliquis sternutat, bonum

omen inde capiunt, ut apud Homerum *Odyss.* 17, 541. cum Penelope de reditu Ulyssis loqueretur, eaque vix verbum elocuta Telemachus sternutasset, bonum signum habebatur et erat. Sic apud Xenoph. *Anab.* 3, 2, 9. cum Xenophon consolaretur milites atque spem reditus in patriam et salutis superesse diceret, statim, aliquo sternutante, omnes bonum et divinitus missum omen agnoscebant. Verba hæc sunt: τοῦτο λέγοντος αὐτοῦ πτάρνυται τις· ἀκούσαντες δὲ οἱ στρατιῶται, πάντες μὲν ὁρμῇ προσεκύνησαν τὸν θεόν· καὶ Ξενοφῶν εἶπε· δοκεῖ μοι, ὦ ἄνδρες, ἐπεὶ περὶ σωτηρίας ἡμῶν λεγόντων οἰωνὸς τοῦ Διὸς τοῦ Σωτήρος ἐφάνη, εὐξασθαι τῷ θεῷ τούτῳ θύσειν σωτήρια. De omine sternutamenti comicus *Av.* 721. παρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε. Crepitum ventris *Homerus* etiam non minus jocosè quam comicus omen facit, et expresse vocat οἰωνὸν *Hymn.* in *Merc.* 295. ubi simul et sternutamenti fit mentio: — τότε δὴ κρατὺς Ἀργεϊφόντης Οἰωνὸν προέηκεν ἀειρόμενος μετὰ χερσὶ, Τλήμονα γαστρὸς ἔριθον ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην, Ἑσσυμένως δὲ μετ' αὐτὸν ἐπέπταρε — Ubi mox *Apollo* dicit: Εὐρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἵφθιμα κάρηνα, Τούτοις οἰωνοῖς. *BERG.*

640. *θενῶν*] Scribebatur *θένων*.

641. *ἐξήραξα* *Bentleius*. *Libri* *ἐξάραξα*.

642. *ω* om. *R*.

643. *πρώτον*] *πρώτος* *V.* correctus et *Phrynichus* p. 266. ed. *Lob.*

646. οἱ *R*. Legebatur *τῶν*.

εὐθέως] *εὐθὺς* *Γ.Δ.* γρ. *εὐθέως* *Γ.*

διεγαλήνισαν *Vaticanus*. Legebatur *διεγαλήνισεν*.

650. *ξυλλαβεῖν*] *συλλαβεῖν* *R*.

τρύβλια] *τρύβλια* *R*.

652. *εἰδώς* *θ'* *ἄμα*] Legebatur *εἰδὼς ἄρα*. *εἰδὼς τᾶμα* *R*. Verum videtur quod olim edideram *εἰδὼς τ' ἄρα*.

654. *ἦδη μοι*] *καμοὶ* *R*.

656. *τῇ θεῷ*] *τῇ θεᾷ* *Γ.Δ.Θ.* γρ. *τῇ θεῷ* *Γ.Θ.*

659. *διηκοσίησι* *A.R.V.Γ.Δ.Θ.* *διηκοσίοισι* *Ald.* *διακοσίοισι* *C.* Restitui *διακοσίαισι*.

660. *τῇδ'* *Ἀγροτέρῃ*] Alludit ad votum illud quod Athenienses bello Persico ante pugnam Marathoniam Dianæ Ἀγροτέρῃ fecerunt, se nempe, si victoria potirentur, tot ei hircos vel capras immolatu-
ros, quot ex hostibus occisuri essent. Rem

narrat Xenophon Anab. 3, 2, 12. εὐξάμενοι τῇ Ἀρτέμιδι, ὅπο-
σους ἂν κατακάνοιεν τῶν πολεμίων, τοσαύτας χιμαίρας καταθύσειεν
τῇ θεῷ, ἐπεὶ οὐκ εἶχον ἱκανὰς εὐρεῖν, ἔδοξεν αὐτοῖς, κατ' ἐνιαυτὸν
πεντακοσίας θύειν· καὶ ἔτι καὶ νῦν ἀποθύουσιν. Vide etiam
interpretes Æliani V. H. 2, 25. et Meurs. de Athen. Att. 2,
5. Porro notandus hic est usus præpositionis κατὰ in phrasi
illa, κατὰ χιλίων εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, quod simpliciter
significat, mille hircos *tovere*. Sic enim optimi quique scrip-
tores loqui solent. Pollux 1. 27. inter reliquas voces et phrases
ad sacra pertinentes etiam hanc habet εὐχεσθαι κατὰ βοδὸς i. e.
bovem tovere. Eustathius quoque p. 1454, 29. modum hunc
loquendi veteribus usitatum fuisse monet. Αἶτ enim: ὅτι δὲ
τὸ χίλια ζῶα ὑποσχέσθαι, κατὰ χιλίων εὐξασθαι ἐφράζετο, δηλοῦσι
χρήσεις παλαιαί. Proverbium μὴ πάντα κατὰ βοδὸς εὐξῆ legitur
apud Suidam et Diogenianum. His addi potest locus Plu-
tarchi Moral. p. 294. B. καὶ διέφυγεν εὐξάμενος τῷ Ἀπόλλωνι
καθ' ἑκατόμβης. Item ap. schol. Eurip. ad Phœn. 1416. καθ'
ἑκατόμβης ἤψατο. KUST. ubi vid. Valckenar. p. 769. Pro
χιλίων scribendum χιλίων. Scholiasta codicis Veneti τὸ δὲ
χιλίων περισπῶσι. Vid. ad. Pac. 1237.

661. εἰσαύριον R. Scribebatur ἐσαύριον.

668. λέγει] λέγηι R. λέγη πάλιν Δ.Θ. λέγειν πάλιν A. λέγει
πάλιν B. πάλιν repetitum ex versu 663.

669. λέγων] λόγων Θ.

671. μέλε Frequentissimum codicum vitium μέλε' cum apo-
stropho hic ex uno tantum libro Θ. enotatum habemus. Ab
nominativo μέλεος vocativus factus per aphæresin est μέλε, ut
ὁλὲ ab ὁλοὸς et ἡλὲ ab ἡλεός.

673. ἐρπέτω] γρ. ἐρρέτω Γ. et Suidas in ἐρρέτω. Quam lec-
tionem scholiasta quoque memorat. Lysistr. 129. οὐκ ἂν ποιή-
σαιμ', ἀλλ' ὁ πόλεμος ἐρπέτω.

674. ἀφιέναι] Scilicet τὴν βουλὴν. Inepti libri omnes ἀπιέναι.
BRUNCK.

675. δρυφάκτους] δρυφάκτας Γ.Δ.Θ.

πανταχῇ R. Legebatur πανταχοῦ.

676. ὑποδραμῶν] ὑπεκδραμῶν R.

677. τά τε] τε τὰ R.

τάγορᾱ crisis diserte annotata ex Γ.Δ.Θ. τῇ ἀγορᾱ Ald.

679. ἀποροῦσιν] ἀπαίρουσιν R.

680. ὑπερεπύππαζόν τε] ὑπερεπυπάζοντο R. et Suidas. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 69, 7. ὑπερπυπάζειν: ὑπερθυμαίνειν, ἐκπλήττεσθαι, παρὰ τὸ πύππαξ, ὃ ἐστὶν ἐπίρρημα θαυμασμοῦ. Scholiasta, γράφεται καὶ ὑπερεπλήσσοντο, ex glossmate.

683. πάντα] ἅπαντα R.

τοι] δὴ V.

πέπραγας codices. πέπραχας Ald.

687. θ'] τ' R.

αἰμύλοις] αἰμυλίοις R. αἰμυλίοις A.B.C.V.Γ.Δ.Θ.

692. ὠθῶν κολόκυμα] ποταμὸς ὠθεῖ κῦμα Metagenes apud Athen. 6. p. 269. Comparat Cleonem cum fluvio. BERG.

693. μορμῶ τοῦ θράσους] Vide Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. v. 40. μορμῶ δάκνει ἵππος.

697. ἀπεπυδάρισα] Etymol. M. πυδαρίζειν, ἐπὶ τοῦ ἄλλεσθαι, ἥτοι ποδαρίζειν, ὡς ὄνομα ὄνυμα Αἰολικῶς· ἢ πυγαρίζειν, παρὰ τὴν πυγὴν. δηλοῖ δὲ τὸ λακτίζειν. Suidas et Eustathius exponunt etiam per ἀπέπαρδον. BRUNCK.

περιεκόκκασα] Legebatur περιεκόκκυσα. Utraque scriptura confusa περιεκόκκαυσα R. Photius p. 416, 16. περιεκόκκασα: περιεγέλασα καὶ κατωρχησάμην. Ἀριστοφάνης. Hinc ἐπικοκκάστρια Thesm. 1059.

698. Δήμητρά γ' εἰ R. Legebatur Δήμητρ' ἐάν.

698, 700. εἰ μή σ' ἐκφάγω — εἰ μή σ' ἐκπίω] εἰ cum subjunctivo verborum αὐθυποτάκτων conjunxit, qui par habetur indicativo futuri, ut in Nub. 1482. εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν διωκάθω. Pac. 450. κείτις στρατηγεῖν βουλόμενος μὴ ξυλλάβῃ.

701. κᾶτ' ἐκροφήσας Seagerus in diario classico Londinensi vol. 4. p. 715. Legebatur κἀπεκροφήσας.

ἐπιδιαρραγῶ pro ἐπιδιαρραγήσομαι dixit propter subjunctivum præcedentem ἐκπίω. Similiter infra v. 805, 806. διατρίψῃ et ἀναθαρρήσῃ propter ἔλθῃ, quod sequitur.

706. δῶ] δοκῶ V.Δ.

707. ἐπὶ βαλαντίῳ] Sic A. B. Vulgo βαλλαντίῳ. Vim præpositionis ἐπὶ non satis bene reddidit Berglerus vertens: *Super quamnam re ederes libentissime? an super crumena?* ἐπὶ hic significat cum et jungitur ei rei quæ præter obsonium, aut obsonii loco, ad vescendum datur, ut Pace 123. ἔξετ' ἐν ὥρῃ | κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ. et Acharn.

835. παίειν ἐφ' ἄλλ τὰν μάδδαν, αἵκα τις διδῶ. BRUNCK.
βαλλαντίω R. Scripturam antiquam βαλάντιον esse ostendit
L. Dindorfius ad Thesaurum Stephani.

711. πλείονα] γε πλείονα V.Γ.Θ, corruptum, ut videtur, ex
σε πλείονα, quod præbet Δ.

712. πονηρῇ] πόνηρε Ald.

716. καθ' ὥσπερ C.R.V. καθ' ὥσπερ Γ. καθώσπερ Ald.

τιτθαί] Aristoteles Rhet. 3, 4. ὁ Δημοκράτης εἵκασε τοὺς
ρήτορας ταῖς τιτθαῖς αἱ τὸ ψῶμισμα καταπίνουσαι τῷ σιάλῳ τὰ
παιδιά παραλείφουσι. BERG.

717. μασώμενος] μασσώμενος Γ.

ἐντίθης A. Scribebatur ἐντιθεῖς.

720. ποιεῖν] R, Ald.

ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενόν] Similiter de Demo v.

1347. τὰ δ' ὧτά γ' ἄν σου νῆ Δί' ἐξεπετάννυτο | ὥσπερ σκιάδειον
καὶ πάλιν ξυνήγετο.

721. τουτογὶ R.Γ. τουτί γε Suidas in πρωκτός. Legebatur
τουτοί.

723. ἐς R. Vulgo εἰς.

724. μηδὲν ἡμᾶς ἰσχύτω] Eadem verba Vesp. 1264.

725. ἔξελθε. ΑΛΛ. νῆ Δί' Elmsleius ad Acharn. 475. et
prior Elmsleio Reiskius. Vulgo ἔξελθε, νῆ Δί'.

726. ᾧ φίλτατον Elmsleius. Aberat ᾧ.

727. Hic versus post 729. legebatur. Recte hoc loco ex-
hibet R.

οἶα περιβρίζομαι Elmsleius. οἶάπερ ὑβρίζομαι R.V.Γ.Δ.Θ.
οἶάπερ γ' ὑβρίζομαι vulgo.

728. ἀπὸ] ἐκ V.

734. ποιεῖν] ποεῖν Δ.Θ.

739. λυχνοπώλαισι R. Vulgo λυχνοπώλησι. “Hoc propter
“Hyperbolum, quem sæpissime exagitat comicus. Vide modo
“Nub. 1065. et Pac. 690.” BRUNCK.

νευροράφοις] Lysicli, ut monet scholiasta. Conf. v. 132.
νευροράφαις R.

740. βυρσοπώλαισιν R. Vulgo βυρσοπώλησιν.

741. ποιῶ] ποῶ R.Γ.Δ.Θ.

ννν] μοί ννν R.

742. τῶν στρατηγῶν — τῶν R.V.Γ. (in quo ter adscriptum ὄν)
Θ, scholiasta. Legebatur τὸν στρατηγόν — τὸν. τῶν in τοὺς

mutandum cum Bentleio. Brunekius “ In A.C. scriptum ὅτι
 “ τῶν στρατηγῶν ὑπεκδραμῶν τῶν —. Glossa participio super-
 “ scripta in C. πάνν δραμών. In B. ὅτι τὸν στρατηγὸν ὑποδρα-
 “ μῶν τὸν —. Neutra lectio ex omni parte bona est : sed ex
 “ utraque optima et sincera elicitur :

“ ὅτι τοὺς στρατηγούς ὑποδραμῶν τοὺς ἐν Πύλῳ.

“ ἐν Πύλῳ, ut 55. 76. et alibi. Verum est omnino ὑποδραμών.
 “ Sic infra 1161. ὑποθεῖν οὐκ ἐῷ. Ubi schol. exponit ὑποτρέ-
 “ χειν, ὑποσκελίζειν, καὶ ἐμποδῶν ἵστασθαι. Hesychius huc
 “ forte respiciens : ὑποδραμῶν, ὑφαρπάσας.” ὑποδραμῶν R. V.
 Quod in ὑπεκδραμῶν corruptum in R. v. 676.

745. ἐψοντος] ἐψόντος R.

746. ποιήσας] πότησας Γ.Δ.Θ.

748. ἵνα τοῦτον R. Legebatur ἵν' ἐκείνον.

749. πυκνί] πυκνή R. V. ad v. 165. Legebatur πυκνί. πυκνί
 Suidas in h. v.

751. ἐς τὸ πρόσθε] Ut antea, more antiquo.

ἐς R. Vulgo εἰς.

πρόσθε χρῆ R. Legebatur πρόσθε χρῆν. πρόσθ' ἐχρῆν V. et
 scholiasta.

752 — 755. Cleoni tribuit R.

754. καθῆται Bekkerus. Vulgo κάθεται.

755. κέχηεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας] Quæ ad hunc versum
 in scholiis leguntur, sunt sane quam absurda, ut vere iudicavit
 Casaubonus, qui locum bene exponit, ita ut mirer Bergleri
 iudicium, qui unius e scholiastis explicationem prætulit, eam-
 que longe ineptissimam. Magni animadversoris verba lectoris
 in gratiam describere non pigebit. “ Sciendum est magnum
 “ Athenis proventum fuisse ficuum : has soli expositas sicca-
 “ bant, et vocabant ἰσχάδας. Ut sicarent, pede sive petiolo
 “ alligabant, seu filo, seu subtili vimine : sed nimis maturis ficu-
 “ bus accidebat sæpe, ut petiolus frangeretur : tum erat magna
 “ difficultas alligandi ficus. Festive igitur comparat populum
 “ anxium, et ex imprudentia consilii inopem, cum eo qui ficus
 “ alligans petiolis fractis hæret. Petitum e re rustica Athenis
 “ notissimum proverbium.” πόδιον est *petiolus*, sive *pediculus*,
 ut est in glossis, nempe pomorum, a ποὺς ποδός : unde ποδίζειν
 et ἐμποδίζειν *pedem implicare laqueo* : ἐμποδίζοντες ἰσχάδας,
laqueum pediculo, sive *petiolo ficum aptantes*. Schol. περιτι-

θέντες τοῖς σύκοις βρόχον. Nam ita legendum ibi pro παρατιθέντες. Hucusque bene Berglerus vim verbi declarans, sed quod ad rem ipsam opinionis falsus. BRUNCK. ἐμποδίζειν recte explicat Casaubonus: sed quam rationem reddit cur Demus dicatur ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας, falsa est. Ficus ab senibus potissimum decrepitis et ad graviores labores ineptis alligari solebant, quod etiamnum in Græcia videre licet. Itaque hoc dicit Aristophanes, Demum oscitabundum assidere senis instar imbecilli ficus alligantis. Eustathius Opusc. p. 291, 54. καὶ εἰς τοσοῦτον χασμησάμενος ἐκάθητο τοῦ λοιποῦ χαῦνος, εἰκὼν ζῶντος, ἐμποδίζων οἶον ἰσχάδας καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν κωμικόν.

756. δῆ — δεῖ R.V.Γ. Legebatur δεῖ — δῆ.

πάντα — κάλων ἐξιέναι] Est proverbium Græcorum: πάντα κάλων ἐξιέναι, omnes emittere rudentes: pro, omni conatu aliquid tentare. Eurip. Med. 278. ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων. Troad. 94. proprie dixit: ὅταν στράτευμ' Ἀργείων ἐξήλως. Et Herc. Fur. 857. de Iride, Furiam adhortante, ut Herculem ad insaniam adigat: — φόνιον ἐξίει κάλων, cædis emitte rudentem, i. e. furore ad cædes eum impelle. KUST. Vide Feder. Morellum ad Dionem Chrys. vol. 2. p. 568.

758. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

759. καὶ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων] Sic quidem libri, et ferri potest ista lectio. At longe elegantius esset καὶ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμήχανος πορίζειν. Sic Æschylus de Prometheus 59. δεινὸς γὰρ εὐρεῖν καὶ ἀμηχάνων πόρους. Ut ille δεινὸς εὐρεῖν, sic noster εὐμήχανος πορίζειν. BRUNCK. Idem coniecit Bentleius. Æschyli versum comparavit scholiasta.

760. ὅπως ἔξει] Sic scholiastam legisse, manifestum est ex illius interpretatione, ὅπως ἐξελεύσῃ. Et sic perspicue scriptum est in A.C. In B. ἔξεις ex librarii imperitia, qui futurum esse credidit verbi ἔχω, quum sit secunda persona verbi ἔξεμι, quod apud Atticos plerumque futuri significationem habet. Supra 430. ἔξεμι γάρ σοι λαμπρὸς ἦδη καὶ μέγας καθιείς. Perperam hic in impressis ἔσει. BRUNCK. ἔξει R.V.

πολὺς] Vehemens (quasi de vento), item ingens, admirabilis. Demosthenes contra Aristog. [p. 787.] ὥς πολὺς παρ' ὑμῶν ἔπνει καὶ λαμπρὸς ἦν. Comicus Avium v. 488. οὕτω δ' ἰσχυρὸς τε καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολὺς. Eurip. Hipp. 1. πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι

κοῦκ ἀνώνυμος | θεὰ κέκλημαι Κύπρις — ubi scholia; δυνατή, θαυμαστή, μεγίστη. Demosth. contra Boeot. [p. 1024.] μὴ καταπληγῆτε ὑπὸ τῆς κραυγῆς τῆς τούτου· πολὺς (vehemens) γὰρ, πολὺς καὶ τολμηρὸς ἐστὶν ἄνθρωπος. BERG.

761. προσκείσθαι σοι, πρότερον R. et Suidas in δελφίς. Legebatur προσκείσθαι σοι, πρότερος. σὺ om. R.

762. τοὺς δελφῖνας] Quale instrumentum nauticum fuerit δελφίς explicat scholiasta. Quibus adde illa schol. Thucyd. 7, 41. ἐκ τῶν κεραιῶν δελφῖνες ἦσαν ἡρτημένοι μολίβδινοι, ὥστε ἐμβάλλεσθαι ταῖς προσπλεούσαις πολεμίαις ναυσίν· οἱ ἐμπίπτοντες αὐταῖς διέκοπτον τοῦδαφος αὐτῶν καὶ κατέδνον. KUST. Conf. Eustath. p. 1221, 25.

τὴν ἄκατον παραβάλλον] Hoc loco παραβάλλεσθαι non significat *ad litus appellere*, ut Ran. 180. et 269. Sed *navem impellere in navem hostilem*, quod qui facturi erant, delphinos prius attollebant, ut eos in hostilem navem dejicerent. BRUNCK. παραβαλοῦ Γ.Δ. et Suidas in δελφίς. γρ. παράβαλε Γ.

763. Ἀθηναία V. Scribebatur Ἀθηναίη. Pac. 271. δέσποινα Ἀθηναία.

764. τὸν Ἀθηναίων] τῶν ἀθηναίων V.

765. βέλτιστος ἀνὴρ] Est jocus. Optime de republica se meritum dicit, ita tamen, ut postponendus sit Lysicli, qui erat homo nihili, postponendus etiam Salabacchæ atque Cynnæ, duabus meretriculis, quarum nulla exstare potuerunt merita in Remp. De Lysicle vid. ad v. 132. Sic in Thesm. 825. cum Cleophontem vellet dicere hominem multo pessimum, pejorem dicit hac Salabaccha: καὶ μὲν δὴ Κλεοφῶν χείρων πάντως δῆπου Σαλαβακχοῦς. De Cynna vid. in Vesp. 1028. et Pac. 753. ubi eidem isti Cleoni tribuit Cynnæ oculos, i. e. pudoris expertes. BERG.

Σαλαβακχῶ Suidas in Κύννα et scholiasta Pacis 754. σαλαβάκχῳ R. Legebatur Σαλαβάκχαν. κατὰ Κύνναν καὶ Σαλαβάκχην scholiasta Vesp. 1027.

767. ἀντιβεβηκὼς R. Legebatur ἀντιβεβληκὼς. ἀντιβεβλημένος correctus Γ, deleto etiam μόνος.

768. καταμηθεῖν R. Legebatur διαμηθεῖν. Acharn. 300. ὥς μεμίσθκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν | κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι καττύματα.

771. κατακησθείην] Etymolog. Gudian. p. 330, 51. 'Αριστοφάνης ἰππεύσιν, ἐπὶ ταύτης κατακέεσθ' τε αὐτῷ τὸ μετὰ τυρόν· παραιτητέον δὲ τοὺς γράφοντας κατακησθείην. Similiter grammaticus MS. Havniensis apud Blochium in annotationibus ad Etymol. M. p. 924. 'Αριστοφάνης ἰππεύσιν· ἐπὶ ταύτης κατακνέεται. παραιτητέον δὲ τοὺς γράφοντας κατακησθείην. Quæ utrobique præcedunt consideranti verisimile fiet legisse grammaticum κατακναισθείην, rejecto quod per libros MSS. propagatum est, κατακησθείην.

772. Κεραμεικόν] Duo Athenis fuerunt loci hoc nomine: alter celebris propter sepulcra bene meritorum de republica, alter propter habitationem meretricum. De utro accipiemus? Propter vocem ὀρχιπέδων putem de posteriore. CASAUB.

774. ἀπέδειξα] Exhibui. Sic ἀποφαίνειν apud Demosthenem p. 480. πλέον ἢ δέκα τάλαντα ἀπέφηνεν ἀπὸ τῶν πολέμων. BERG.

776. χαριόμην R. Legebatur χαριζόμην, quod in χαρισόμην mutaverat Scaliger.

780. ἀνθρακιᾶς] ἀνθρακιά est ardentium carbonum collectio sive pruna, qua illata domus calefaciebant, ubi non erant camini. Sic in Evangelio Petrus dicitur accedere ad ἀνθρακιάν [Ioh. 18. 18.]. Usus caminorum, qui est hodie, non ita olim erat frequens, sed arte calorem conciliabant suis cubiculis, ut aqua calida fluente per tubos vel pruna illata in cubiculum. CASAUB.

781. Μαραθῶνι] Vulgo legitur ἐν Μαραθῶνι. Similem mendam eluimus supra v. 610. Promiscue dicitur ἐν Μαραθῶνι et Μαραθῶνι. Exemplis prolatis ad Lys. 1299. adde Thesm. 806. πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι. Et Critiæ versum ap. Athen. p. 28. C. ἢ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τρόπαιον. BRUNCK. ἐν delevit Bentleius.

782. ἐγγλωττοτυπεῖν] ἐγγλωττοποιεῖν Δ.Θ. ἐγγλωττοποιεῖν Γ. τυπεῖν

783. ταῖσι Brunckius. ταῖς libri et Suidas in Σαλαμῖνος.

τριβῆς Brunckius tacite. Scribebatur τριβῆς, quod Suidas quoque habet.

τὴν ἐν Σαλαμῖνι] Breviter, sed perspicue dictum pro τὴν ἐν Σαλαμῖνι καμοῦσαν πυγὴν ἐν ναυμαχίᾳ, ut explicuit scholiasta.

786. ἔκγονος] ἔγγονος A.R.V.

787. *τοι* additum ex R. et scholiasta γέ *τοι* om. V.

σου] σ' R.

τοῦργον ἀληθῶς] ἀληθῶς αὐτουργον R.

788. μικρῶν] μικρῶν Γ.Δ.Θ.

791. περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι] Sic Gallice dicimus *je parie ma tête*. Conf. Acharn. 772. Nub. 644. BRUNCK.

792. οἰκοῦντ'] Initio belli Peloponnensiaci Athenienses, qui plerique ruri habitare solebant, omnes in urbem commigrabant; hinc ita oppleta erat hominibus urbs, ut domicilia non caperent omnes. Thucydides 2, 14. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀκούσαντες [Periclis consilia] ἀνέπειθοντό τε καὶ ἐσεκομίζοντο ἐκ τῶν ἀγρῶν παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὴν ἄλλην κατασκευὴν, ἥ κατ' οἶκον ἐχρῶντο. Deinde mox: χαλεπῶς δὲ αὐτοῖς διὰ τὸ ἀεὶ εἰωθέναι τοὺς πολλοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς διατᾶσθαι, ἢ ἀνάστασις ἐγίγνετο. Paulo post c. 17. ἐπειδὴ δὲ ἀφίκοντο ἐς τὸ ἄστυ, ὀλίγοις μὲν τισιν ὑπῆρχον οἰκήσεις, καὶ παρὰ φίλων τινας ἢ οἰκείων καταφυγή· οἱ δὲ πολλοὶ τὰ τε ἔρημα τῆς πόλεως ὥκησαν καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἡρώα πάντα. Mox: κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοὶ καὶ ὥς ἑκαστός που ἐδύνατο· οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις. BERG.

ἐν ταῖς πιθάκναισι A.Θ. ἐν ταῖσι πιθάκναισιν (vel πιθάκναισι) C.V.G. Ald. ἐν ταῖς πιθάκναισι scholiasta. καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὅρων οἰκοῦντα τοῦτον ἐν ταῖς πιθάκναισι R. οἰκοῦντα τοῦτον ἐν πιθάκναισι καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις Suidas in γυπαρίοις. καὶ πῶς τοῦτον σὺ φιλεῖς, ὅς ὅρων οἰκοῦντα μὲν ἐν πιθάκναισι Elmsleius ad Acharn. 142. ut μὲν respondeat particulæ δὲ v. 794. parum probabiliter. Atticam formam φιδάκναισι ex scholiis recte restituere videtur Brunckius. Eam quodammodo confirmat quod apud Suidam codex Oxoniensis *πυδάκναισι*, Leidensis *πιδάκναισι* præbet.

πιθάκναισι] Haud temere factum esse credo quod in scholiis ad hunc versum occurrat mentio formæ alius antiquioris: οἱ δὲ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσι. Sic olim in Aristophanis textu scriptum fuisse verba scholiastæ ostendunt, qui illius formæ non meminisset, nisi eam ob oculos habuisset. Non enim solent veteres illi grammatici, si quam vocem interpretentur, aliarum ejusdem significationis, sed quæ obsoluerint, mentionem injicere. Res in aperto esset, horum si commentaria integra haberemus. Nam quædam ante illa, quæ protuli verba, excidisse

manifestum est. Mœris; *φιδάκνη*, Ἀττικῶς *πιθάκνη*, Ἑλληνικῶς. Atticam nominis formam cum in hoc versu, tum in Pluti 546. comico restituet, quicumque librariorum stoliditati mancipatus non fuerit. De nomine *φιδάκνη* docte et copiose, ut solet, egit Piersonus, cura nostra eo dignior, qua levem corrigemus errorem, quem non commisisset, si Pollucem, quem laudat, paulo diligentius inspexisset. Piersoni verba sunt: *φιδάκνιδα usum Aristophanem in Δημοπράτοις auctor est Pollux* 10, 74. Quis non credat Pollucem Aristophanis fabulam citasse, cui titulus fuerit *Δημόπρατα*? Nihil tale apud Onomasticum, qui ait *ὑδρίαν* etiam *φιδάκνιδα* appellari, ὥς ἐν τοῖς δημοπράτοις, subauditur *γέγραπται*, vel simile quid: *Ut in columnis publicatorum bonorum inscriptum legitur.* BRUNCK.

795. τὰς πρεσβείας] Intelligit legationem Lacedæmoniorum olympiadis 88. anno 3. Pylo nondum penitus capta Athenas missam, de qua vide Thucydidem 4, 16. Eam Archeptolemus, Hippodami filius, in concionem introduxisse pacemque commendasse videtur, unde *φέρειν τὴν εἰρήνην* dicitur. Quod animadvertit Meierus, cujus verba in annotatione ad scholia v. 326. attuli.

796. *ῥαθαπνυγίζων*] Hesych. *ῥαθαπνυγίζειν*, ὃ τινες, σκομβρίζειν, τὸ τῷ σκέλους πλάτει παλεῖν κατὰ τῶν ἰσχύων, τὸ εἰς τὸν γλουτὸν συμῶ ποδὶ τύπτειν. Ad quam glossam videndi interpp. BRUNCK. *ῥοθοπνυγίζων* Suidas. *ῥαθαπνυγίζων* Eustathius p. 861, 16. 1818, 57.

797. ἄρξι πάντων] πάντων ἄρξι R.

798. ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντώβολον ἡλιάσασθαι] Judicia exercendo quinos obolos, non tres tantum, ut nunc Athenis, meriturum dicit populum Atheniensem in Arcadia, victis nempe Arcadibus. Infra 1089. Allantopola comminiscitur oraculum etiam de futura jurisdictione Atheniensium in Media: *χῶτι γ' ἐν Ἑκβατάνοις δικάσεις λείχων ἐπίπαστα.* BERG.

πεντώβολον] Recte Kusterus corrigere videtur *πεντωβόλον*, et *τετρωβόλον* in Pace v. 254.

800. εὖ καὶ μιᾶρῶς] Dictum ut καὶ δικαίως καδίκως. BERG.

801. μᾶλλον] γρ. μόνον Γ. Sic R.

802. ἀρπάξῃς] ἀρπάσῃς A.C. Ald.

805. εἰς ἀγρόν] Conf. ad v. 791.

806. χίδρα] Scribebatur χίδρα hic et Pac. 595. “χίδρα sunt
“ novella tritici grana tosta et contusa, quibus veteres et prae-
“ cipue rustici frequenter vesci solebant. Vide Casaub. Ani-
“ madv. ad Athen. 14, 16.” KUST.

στεμφύλω] στεμφύλων Ald. et codices plerique.

ἐς Δ.Θ. Vulgo εἰς.

ἐλθῃ] In A. perspicue ἐλθοι. Scriptum primo fuerat δια-
τρίψῃ, ἀναθαρρήσει, sed emendatum fuit scriptura ambigua:
nescio utram diphthongum voluerit librarius, εἰ an οἰ. In C.
διατρίψῃ, ἀναθαρρήσει, ἐλθῃ. BRUNCK. ἀναθαρρήσει Γ. ἐλθει Γ.
ἐλθοι Δ.Θ. Brunckius διατρίψει — ἀναθαρρήσει — ἐλθοι. Con-
iunctivi quomodo defendi possint dixi ad v. 701. Scribi tamen
etiam ab Aristophane potuit διατρίψει — ἀναθαρρήσει —
ἐλθῃ.

807. τῇ μισθοφορᾷ] Stipendiis militaribus, id est bello pro-
ducendo.

809. σανατοῦ] σεαντοῦ Ald. et codices nonnulli.

810. δεινὸν] δεινὰ R.

812. πολλῶ] Notandum πολλῶ a πλείονα pluribus interpositis
verbis disjunctum. Andocides p. 9, 18. ἐκείνοις δὲ οὐκ ἐμὲ
δεινὸν εἶναι, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὸ τὸ ἔργον πολλῶ, ὅτι πεποίη-
ται.

813. ᾧ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει] Iisdem verbis utitur
Pluti v. 601. Priora ex Telepho Euripidis, illa vero κλύεθ'
οἷα λέγει ex Medea (v. 168.) sumpta esse annotavit scho-
liasta.

814. ἐπιχειλῇ] Recte, ni fallor, Pollux pluribus in locis τὸ
ἐπιχειλὲς exponit ἐνδεές. Videsis 2, 89. 4, 169. 5, 133. Simili-
ter Suidas: ἐπιχειλὲς. οὕτω λέγεται μέτρον τὸ μὴ πλήρες, ἀλλ'
ἀπολειπόμενον. Ἀριστοφάνης· τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν ἐποίησεν
εὐρὼν ἐπιχειλῇ. Hesychius: ἐπιχιλὲς, (l. ἐπιχειλὲς) τὸ ἐλλιπές.
ad quam glossam vide interpretes, quorum observatis nollem
abusum fuisse Jo. Toupium in Ep. crit. ad Episc. Glocestr. p.
141. [Emendat. vol. 2. p. 577.] Manifestum est ex oppositione
inter ἐπιχειλῇ et μεστὴν, priorem vocem comico notare *non
prorsus plenam*, quod et vis verbi ostendit et sententia mani-
festo flagitat. Quod vero sequioris aevi scriptores Synesius et
Themistius discrimen harum vocum non observarint, et ἐπι-
χειλῇ adhibuerint pro ὑπερχειλῇ vel ἐπίμεστα, id nihil ad comi-

cum facit. Acumen autem, quod captat Toupius exponendo ἐπιχειλῇ, *quod labra superfluit*, nescio an sit *salsissimum*: est sane παρὰ προσδοκίαν. Id enim a nemine, nedum a viro longe doctissimo, expectassem. BRUNCK.

815. ἀριστώσῃ] Hoc recte interpretatur Coraëus ad Hippocratem de aëre vol. 2. p. 5. *Thémistocle, non content de tous les biens dont il avoit comblé sa patrie, voulut, outre le dîner (c'est-à-dire les moyens qu'elle avoit déjà de faire deux repas par jour), lui accommoder encore, comme un plat surnuméraire, le Pirée* (en faisant construire la longue muraille).

τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν] Plutarchus in vita Themistoclis c. 19. Θεμιστοκλῆς δ' οὐχ, ὥς Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς λέγει, τῇ πόλει τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν, ἀλλὰ τὴν πόλιν ἐξῆψε τοῦ Πειραιῶς, καὶ τὴν γῆν τῆς θαλάττης.

819. φεύγει τὴν γῆν] Ostracismo expulsus.

σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει] Proverbium est Ἀχιλλείων ἀπομάττεται, *hordeaceis Achilleis vescitur*, nempe *placentis*. CASAUB. Galenus in Lexico Hippocr. Ἀχιλλῆϊάδας κριθὰς, τὰς εὐτραφεῖς καὶ μεγάλας. — Ἀχιλλῆϊδες, κριθῶν εἶδος, ὧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. Eustathius ad Odys. pag. 1445, 59. Ἀχιλλεῖα μᾶζα, ἔχουσά τι, ὥς εἰκὸς, ἐξαίρετον, ἥς Ἀχιλλεῖα ἐλέγετο τὰ ἄλφιστα, ὧν μνημονεύειν καὶ τὸν κωμικὸν ἐν Ἰππεύσει φασί τινες. Dicitur autem Ἀχιλλείων ἀπομάττεσθαι, ut πίνειν οἶνον, ξαίνειν τῶν ἐρίων, κατέαγα τῆς κεφαλῆς, paulo infra μυστιλᾶται τῶν δημοσίων, aliaque huius generis infinita. BRUNCK.

820. ταυτὶ] ταῦτα R. Idem om. μ'.

821. παῦ παῦ οὗτος] Libri παῦ οὗτοςί. Correxuit Elmsleius ad Euripidis Herc. fur. 1410. in diario classico Londinensi fasc. 15. p. 218. collato Photio p. 403, 4. παῦ: τὸ παῦσαι λέγουσι *μονοσυλλάβως*. Cui addendus Ælius Dionysius apud Eustathium p. 1408, 26. τὸ δὲ — καὶ ἦλ — καὶ ἄλλα ὅμοια, καὶ ὥς τὸ παῦσαι παῦ ἔλεγον *μονοσυλλάβως* κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον. Qui minus accurate pro παῦσαι dictum accipiunt, quum παῦε potius sit. Similem apocopen imperativi ἄλεν pro ἄλενε Æschylo restitui Prom. 568. εἶδωλον Ἀργου γηγενοῦς, ἄλεν δᾶ, ubi librorum varietates sunt ἄλεν ᾧ δᾶ, ἄλεν ᾧ δᾶ, ἀλενάδα.

σκέρβολλε πονηρά] σκέρβολεπόνηρα R. σκέρβολε etiam Δ. μὴ

λοιδορεί explicat scholiasta, qui σκέρβολλα μυθήσαντο ex Callimacho attulit.

822. πολλοῦ] Vide ad Nub. 915.

ἐλελήθης Brunckius. Libri ἐλελήθεις.

ἐγκρυφιάζων] Formavit hoc verbum a voce ἐγκρυφίας, quæ ab ἐγκρύπτω, *occulto*, descendit et *panem* significat *subcinericium*, ut est in Glossis, qui sub cineribus torrebatur; hic *occultis fraudibus uti* est ἐγκρυφιάζειν. Mansit autem in metaphora ab arte pistoria; nam primo dixit προσέμαξεν, deinde ἀπομάττει et nunc ἐγκρυφιάζειν. BERG. Sæpius hoc verbo pro ἐγκρύπτω usi sunt scriptores infimæ ætatis.

826. χειροῖν Bentleius. Libri χεροῖν.

827. μυστιλάται A.C.R.Γ. Vulgo μυστιλλάται. Vide ad Plut. 627.

830. πλατυγίσεις] περυγίσεις scholiasta Pacis v. 91. ex eoque Suidas in μετεωροκοπέις. Photius p. 432, 21. πλατυγίσει: τοῖς πετροῖς κρούει.

831. περὶ] πρὸς R.

832. τὸν] τῶν R.

834. δωροδοκήσαντ'] δωροδοκῶσιν R.

Μυτιλήνης] Scribebatur Μιτυλήνης. Quæ forma legitur in marmore Pario epoch. 55. (in Boeckhii Corp. Inscr. vol. 2. p. 296, 51.) sed Μυτιλήνη, quod posuit Stephanus Byzantinus, constans est numerum scriptura, cujus vestigia non rara apparent in codicibus Herodoti, Thucydidis, Platonis, aliorum. Ceterum ad hunc locum explicandum nihil conferunt quæ scholiasta et interpretes ex Thucydide 3, 49. 50. narrant duobus ante hanc fabulam annis acta: quo loco crudele memoratur Cleonis de Mytilenæis supplicio afficiendis consilium, quod non est documento dona eum illinc accepisse.

835. τετταράκοντα] τεσσαράκοντα Γ.Δ.Θ. ττ superscr. in Γ.

836. ἀνθρώποις] ἀνθρώποισι A.V.Γ.Θ.

838. καθέξεις] κατέξη Γ.Δ.Θ. γρ. εις Γ.Θ.

839. ξυμμάχων] συμμάχων R.Γ.Δ.

845. ἀπαξάπαντας] ἀπαξ ἅπαντας R.

848. σ' ἐχρήν] σε χρήν R.

849. αὐτοῖσι τοῖς] αὐτοῖς V.Δ, omisso τοῖς.

851. μὴ 'κγένηται] μὴ 'γγένηται R. ἐκγένοιτο est in Pace v. 346.

855. βλέψειας ὀστρακίνδα] Scholiasta: *Est quidem ὀστρακίνδα nomen ludi; hoc tamen vult dicere: si volueris ipsum per ostracismum ejicere.* Pollux 9, 110. ἐρῶ δὲ καὶ ἄλλων παιδιῶν ὀνόματα, ταυτὸν ἔχουσῶν σχῆμα τῇ καταλήξει τῶν ὀνομάτων· βασιλίνδα, ὀστρακίνδα, διεγκυστίνδα, μνίνδα, χυτρίνδα etc. Est autem βλέπειν ὀστρακίνδα h. l. *vultu minari ostracismum*, et dicitur ut βλέπειν παλλήναδε (imo βαλλήναδε) in Acharn. 233. BERG.

856. κατασπάσαντες R. et Suidas in βριμήσαιο. Legebatur καθαρπάσαντες.

857. ἐσβολὰς Γ. Scribebatur εἰσβολὰς.

858. πονηρὲ Brunckii editio. Libri πόνηρε.

861. εὐρήσειν] εὐρεῖν Δ.Θ.

862. ξυνωμότας A.R.V. συνωμότας Ald.

863. ξυνιστάμενον R.V.Γ.Δ.Θ. et Brunckii editio. συνιστάμενον Ald.

864. — 867. Ad hunc locum respicit in parabasi Nubium v. 559.

864. ὅπερ] ὥσπερ Athenæus 7. p. 299 d. (sed ὅπερ paullo post), Etym. M. p. 312, 50. in editione Aldina, Eustathius p. 1240, 2. Zonaras Lex. vol. 1. p. 601. grammaticus in Mingarelli catalogo codd. Nanianor. p. 492, Lex. Gr. post Hermannii librum de em. rat. Gr. gr. p. 321. ὅπερ — πεπόνθασι scholiasta ad Nubes 555. πεπόνθασ' Etymol. M. l. 1.

867. αἰροῦσι A, Athenæus, Etymol. M. αἴρουσι edd. ante Brunckium, præter Juntinam a. 1515, quæ αἰροῦσι habet.

869. τουτῷ κάττυμα Bentleius et Brunckius. ἔδωκας ἤδη τουτῷγε κάττυμα edd. ante Brunckium, præter Juntinam a. 1515. quæ ἔδωκας ἤδη τοῦτο κάττυμα dedit ex Δ.Θ. Eadem est scriptura codicis A. τούτων κάττυμα C, deleta ab eadem manu litera ν. τωδεῖγε κάττυμα B. κάττυμα τούτῳ R. τούτῳ κάττυμα Γ.

873. σ' om. R.

ὅσων] Legebatur ὅσον γ'. γ' om. R.V.Γ.Δ.Θ. ὅσων γ' Bentleius.

ἄνδρ'] ὄντ' V.

874. καὶ τοῖσι δακτύλοισι] Alexis ap. Athen. 15. p. 700. ὁ πρῶτος εὐρών μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν | τῆς νυκτὸς, ἣν τις κηδεμῶν τῶν δακτύλων (digitorum pedis). BERG.

877. βινουμένους A.R.V, a pr. manu C. Δ, Suidas in βινεῖν et Γρύττος. κινουμένους Ald. βινουμένους (γρ. κ.) Θ. hic et v. 879.

Γρύττον] Scholiastæ quum dubitant sitne γρύττον idem quod γρῦ sive τὸ τυχόν, ut Cleo omnem protervitatem cum pulvisculo ab se abolitam gloriatur, an homo, cui Cleo δημαγωγῶν θάνατον ἐπέθηκε τὴν ζημίαν, impurus et cinædus, certi nihil sibi de eo compertum fuisse produnt. Posterius affirmat Suidas in Γρύττος, nomen ab aliis addens scribi Γρύπος (Γρῦπος), ceterum ipse in βινεῖν Γρίπον scribit in loco Aristophanis.

L. DINDORF.

878. δῆτα om. R.V.Γ.Δ.Θ.

879. βινουμένους C. (a pr. m.), V.Δ. κινουμένους R, Ald.

880. ῥήτορες] Acerbe in rhetores illius temporis: quasi, qui pueri cinædi fuere, illi rhetores plerumque fiant. Supra 426. οὐκ ἔστ' ὅπως ὁ παῖς ὄδ' οὐ τὸν δῆμον ἐπιτροπεύσει· deinde alter: ὅτι — κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν. BERG.

γένονται R. Legebatur γένονται.

881. τοῦδ' A.R.V.Γ.Δ.Θ. Legebatur τοῦτον.

δ' ὁρῶν] διορῶν A.Δ.

τηλικούτον] τηλικουτονὶ R.V.

885. Πειραιεύς] Vid. v. 815.

887. περιελαύνεις] παρελαύνεις A: quam scripturam scholiasta memorat. V. 290. περιελῶ σ' ἀλαζονείας.

889. βλαντίοισι] βαλαντίοισι R.V. Eadem varietas apud Suidam in βλαντίοις.

χρώμαι] χρώμενος V.

890. ὑπερβαλεῖ A.B.C.R.V.Δ.Θ. ὑπερβαλῆ Γ. ὑπερβαλεῖς Ald.

891. πονήρ'] Scribebatur πόνηρε. πόνηρ' R.

ιαβοῖ] Scribebatur αἰβοῖ.

893. τοῦτό γ' Bentleius. Libri τοῦτ'.

περιήμπισχεν B.V.Γ.Δ.Θ. περιήμπεσχεν R. περιήμπισχ' Ald.

ἦν' C.V.Γ.Δ.Θ. ἵνα σ' R, Ald. γ' ἵνα σ' B.

896. ἔσπενδ'] ἔσπενσεν R.

897. ἐσθίειτ'] ἐσθίητ' R.Γ.Δ.Θ.

899. τοῦτ' A.R.Δ.Θ. Reliqui libri τοῦτό γ' vel τουτί γ'.

κόπρειος Brunckius. κοπρεῖος R. Reliqui libri κόπριος. κόπρειος est adjectivum gentile a Κόπρος dictum, qui Hippo-

thontidis tribus demus fuit, ut a Boeckhio ostensum est in Corp. Inscr. vol. 1. p. 216, 903, hic in sensum obscenum detortum, ut κοπρεαῖος in Eccles. 317. Ejusdemmodi est κοπρολόγῳ Vesp. 1184. et ἄνδρες κοπρολόγοι Pac. 9.

901. Demo tribuunt A.R.V. ἀλλαντοπώλῃ Ald.

ἦν γε Brunckius et, ut videtur, R. ἦν γε καὶ A.C.V.Γ.Δ.Θ. ἦν καὶ Ald.

902. πανοῦργε R.Γ. et γρ. Θ. Vulgo (et γρ. Γ.) πόνηρε.

903. ἀλαζονεία] ἀλαζονείας R. Fortasse ἀλαζονείαις, ut v.

290. περιελῶ σ' ἀλαζονείαις, ubi libri omnes vitiose ἀλαζονείας.

904. οὐχὶ R.Γ. Legebatur οὐ με. οὐ Δ.Θ.

905. τρυβλίον] τρύβλιον R, Ald.

906. γε R.V.Γ. Vulgo τε.

908. τὰς πολιὰς γε σοῦκλέγων] Similiter in fragmento Holcadum 7. ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχορ' ἐκλέγει τ' αἰὲ | ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιὰς.

910. ἀπομυξάμενος] ἀπομαξάμενος V, Vaticanus, Δ.Θ. et superscr. Γ.

911. Alterum ἐμοῦ μὲν οὖν, quod omittit V, Cleoni recte tribuit R.

119. ἀνῆρ] ἀνὴρ libri.

920. Post παῦ comma posui. Nam ὑπερζέων cum παφλάζει est conjungendum.

ὑφελκτέον] δὲ addunt B.Γ.Θ, Ald. et Suidas in ὑφελκτέον.

921. τῶν δαδίων Bentleius. τῶν δαίδων R.V. Libri reliqui et Suidas τῶν δάδων vel τῶν δαδῶν, præter B. et Ald. qui ξύλων. Utramque scripturam noverat scholiasta, qui τῶν δάδων in libris plerisque inveniri annotavit.

922. ταυτηί] Scil. τῇ τορύνῃ. Vid. schol. et Eupolin apud schol. ad v. 980. DOBRÆUS.

924. ἐσφοραῖς] Scribebatur εἰσφοραῖς. ^{συμ}εἰσφοραῖς Γ. συμφοραῖς A, Pollux 7, 41. Etym. M. p. 473, 30. Zonaras vol. 2. p. 1118, 1785. Suidas in ἱπούμενος, scholiasta Æsc̄yly Prom. 365. εἰσφοραῖς Eustathius p. 16. Pollux hæc verba Cratino tribuit, memoriæ errore; nisi librariorum culpa est: nam in libro Falckenburgii legitur Ἀριστοφάνης.

925. ἐς] εἰς libri.

928. ταδί] τάδε R.

929. τάγηνον] τήγανον superscr. in Δ.Θ. Quæ Ionica forma est. Similis imprecatio est in Acharn. 1156.

935. ἐμπλήμενος] ἐμπλήσμενος Δ.Θ. γρ. ἐμπλήμενος Θ.

936. ἐλθεῖν] ἐλθὼν V.

940. ἐπαποπνιγείης Elmsleius in *Edinburgh Review* vol. 19. p. 91. Legebatur ἀποπνιγείης. Comparandum ἐπιδιαρραγῶ v. 701.

941. εὖ γε νῆ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Δήμητρα] Oratio soluta, qua Aristophanes aliquoties usus est in formulis solemnibus legibusve recitandis. Vid. Acharn. 241. Av. 865 seqq. 1661 seqq. Thesm. 295. Sæpius hoc factum esse ab Eupolide annotavit scholiasta. De iurejurando per tres deos vid. ad Nub. 1234.

944. οἷος οὐδεὶς πω χρόνον] Pluti v. 98. πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἐόρακά πω χρόνον.

945. τοῖσι πολλοῖς τοῦβολοῦ] Sic Gallice *quatre pour un sol*. CASAUB. Id est εὐάνοις, ut scholiasta interpretatur, vili plebeculæ. Notat levitatem et imprudentiam Atheniensium.

948. ἐμοὶ ταμיעύσεις] ταμίας dicitur Cleo non qui ταμίας τῆς διοικήσεως esset, qui in republica dici solebat, sed quod Demi senis rem domesticam administrare in hac fabula fingitur.

953. ἀλλ' ἢ οὐ καθορῶ] Thesm. ἀλλ' ἢ τυφλὸς μέν εἰμ'. ἐγὼ γὰρ οὐχ ὄρῶ.

955. τοῦτ' ἔνεστιν R.V. Legebatur τοῦτό γ' ἐστίν.

956. λάρος] Cleo habet in annulo signum avis voracis, quia avidè rapiens civium bona consumat. In Nub. 590. Κλέωνα τὸν λάρων δῶρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς. BERG.

ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν] Scholiasta: *Petram autem dicit propter suggestum in comitio*. Nempe ille suggestus fuit lapideus, in quem rhetores concionaturi ascendebant. In Pac. 679. ὅστις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνί. BERG.

958. Κλεωνύμου] Quasi iste ejusdem cum Cleone fuerit ingenii, et *ραπα*, qui etiam consumat et *voret* civium bona. Sane de isto etiam infra 1292. διεζήτηχ' ὁπόθεν ποτὲ φαύλως ἐσθίει Κλεώνυμος κ. τ. λ. BERG.

959. τουτονὶ λαβῶν] Subintellige δακτύλιον ex versu 947. KUST.

962. πίθη] πιθῇ Ald. πύθη (γρ. πιθῇ) Γ. πείθη Δ.Θ.

963. μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε] Libanius in Demosth. vol. 4.

p. 250. μάλιστα Φίλιππος δέδουκε τὰς τῶν θεῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως μαντείας——ἀκούει γὰρ τῶν χρησμῶν ἀσκὸν ἀβάπτιστον καλούντων τὴν πόλιν, ex oraculo Sibyllæ Ἄσκὸς βαπτίζῃ, δύναι δέ τοι οὐ θέμις ἐστὶ Plutarch. v. Thesei c. 24. quod Pythiæ tribuit Pausanias 1, 20, et cavillatur Aristophanes, cujus loci sententiam explicat Pollux 10, 187. μολγὸς ὁ βόειος ἀσκός——καὶ Ἀριστοφάνης χρησμὸν τινα παίζει, Μή μοι Ἀθηναίους αἴνει, μολγοὶ γὰρ ἔσονται, quo utroque illuditur oraculum ἀσκὸς βαπτίζῃ. Φελλὸς ἀβαπτιστος multo decentius Pindarus Pyth. 2, 148. Sibyllæ ἀσκὸν, quo notabilius esset vitium, Aristophanes in sordidum vocabulum μολγὸς commutavit, quod si a μέλγειν, ut Reimaro videtur ad Dion. Cassium 61, 107. p. 995, deflexum est, non ubera sed corium sive scortum significat, id est decerptum quiddam et detractum, ut σπάτος a σπάω, σκῦλον a σκύλλω et indidem spoliū. Μολγὸς, bulga, est Latinum lura, unde lorum. LOBECK. Aglaoph. p. 966. Ad oraculum respici ab Aristophane Symmachus animadverterat, ut ex annotatione scholiastæ cognoscitur, qui alium ex Γεωργοῖς Aristophanis locum in eam rem attulit.

963, 964. δεῖ] δῆ R.

964. ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυρρίνου] *Nudandum tibi est veretrum usque ad myrtum*, sive pilos: id est, a summo usque ad imum. Nam μύρρινος hic accipitur pro pilis, quibus inferior pars nervi obsita est. Sic bene Kusterus verba interpretatur. His autem significat isiciarius Demum, si Cleoni fidem habeat, coactum iri eum pædicare, idque *sine fraude*, sed, ut ait ille, *usque*

Ad pubem, capulumque coleorum.

Ista si pudor explicare vetabat, ne vel Græce legenda erant. BRUNCK.

969. Σμικύθην καὶ κύριον] Smicythes fuit Thracum rex. Quia nominis terminatio feminina est, tanquam si femina esset, præter expectationem addit καὶ κύριον, et maritum. Atticis enim κύριος, si ad mulierem referatur, maritum notat. [Vide scholiastam.] Librariorum errore apud Suidam scriptum est Σμηκίθην, apud Eustathium p. 1754, 64, Σμικίθην. Recte in B. C. Σμικύθην. In A. vero μικύθην, qui præcedens σ id quod sequi debebat absorpsit. BRUNCK.

970. καὶ μὴν—ἀκούσῃ Demo tribuunt B.R. Cleoni Ald.

ἰὼν] εἰσιὼν A.C.V.Γ.Δ.Θ. ^{εἰς} ἰὼν B.

971, 972. Personas ita distinguit Ald. ΑΛΛ. πάνν γε. ΔΗ. καὶ —φέρει. ΚΛ. ἰδοῦ. ΑΛΛ. ἰδοῦ. ΔΗ. νῇ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει. Codex A. ΑΛΛ. πάνν—φέρει. ΚΛ. ἰδοῦ. ΑΛΛ. ἰδοῦ, νῇ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει. In C. est: ΚΛ. ἰδοῦ ἰδοῦ. ΑΛΛ. νῇ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει. In B. et Juntina a. 1515. quæ codices Florentinos sequi solet: ΚΛ. πάνν—φέρει. ΑΛΛ. ἰδοῦ. ΚΛ. ἰδοῦ νῇ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει.

971. Legebatur καὶ σὺ δὴ φέρε. καὶ σὺ νῦν φέρε A.R.Γ.Δ.Θ. καὶ σύ νυν φέρε Brunckius. καὶ σὺ φέρε C.

974. πᾶσιν addidi cum Dobræo.

975. τοῖς R. Scribebatur τοῖσιν.

ἀφικνουμένοις scholiasta. Vulgo ἀφικνουμένοισιν.

979. ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν] Δείγμα locus in Piræeo erat, ubi mercium vendendarum specimina proponi solebant. Similiter δείγμα τῶν δικῶν locum significat ubi δικῶν quasi quædam specimina proponuntur. Quem Schoemannus in dissertatione de sortitione judicum p. 47. probabiliter conjecit forum fuisse urbanum, ubi actionum quæ apud quemque magistratum institutæ erant tituli aut summaria tabulis inscripta proponebantur.

981. 'γένεθ' Scaliger. γένοιθ' libri et Suidas in δοῖδνξ.

983. δύο] δύο Ald. et pars codicum, inter quos R. δύο σκεύη Γ.Δ.Θ.

984. δοῖδνξ] Corrige δοῖδνξ.

δοῖδνξ οὐδὲ τορύνῃ] Quorum instrumentorum vicem Cleo præstet in turbanda republica. BERG.

989. ἐναρμόττεσθαι] Legebatur ἀν ἀρμόττεσθαι. ἀν om. A.C. R.V.Γ.Δ.Θ. et Suidas in Δωριστί.

991. λαβεῖν Suidas in Δωριστί. Legebatur μαθεῖν.

996. Δωροδοκηστί] δωροδοκητί Δ. δωροδοκητί Θ. Scribendum Δωροδοκιστί ex R.V, quod propius accedit ad Δωριστί.

998. οἴμ'] οἴμοι R.

1001. δύο] δύο R, Ald. aliique.

1002. γάρ] γ' ἄρ' Θ.

1005, 1007. Ἀθηνῶν] ἀθηναίων R. et altero loco Γ.Δ.Θ.

1009. κακῶς] καλῶς R.

1010. Post ἐμοῦ in codicibus nonnullis et Aldina repetita sunt verba περὶ πάντων πραγμάτων, quæ omittunt A.R.Δ.Θ. quorum tamen Θ. addit γρ. περὶ πάντων πραγμάτων.

οὔτοσὶ A.C.R.V.Γ.Δ.Θ. ἀν οὔτοσὶ Ald.

1013. νεφέλαισιν R. Vulgo νεφέλησιν. Exstitit autem vera huiusmodi oraculum, αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεται ἥματα πάντα, de quo vide scholiastam.

ἀετὸς] Scribebatur αἰετός.

1014. δὴ νῦν] Vulgo δὴ νῦν.

1015. Φράζειν Ἐρεχθείδῃ] Facete imitatur stylum oraculorum. Ap. Herodot. 8, 20. exstat oraculum ejusdem Bacidis, ad quem sua etiam oracula referebat Cleo, quod ab eodem isto verbo incipit: Φράξέο, βαρβαρόφωνον ὅταν ζυγὸν εἰς ἄλα βάλλει etc. Etiam illud oraculum, quod Cadmo datum est, ita incipit: Φράξέο δὴ μοι μῦθον Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμῃ ap. scholiasten Euripidis Phœn. 641. BERG.

λογίων ὁδὸν] I. e. *modum et rationem oraculorum*. Uti enim Latinis *via* interdum accipitur pro modo et ratione cujuscunque rei, sic apud Græcos ὁδός. Sic Pac. 733: ἦν ἔχομεν ὁδὸν λόγων, εἶπωμεν. Eurip. Hecub. 744: ἐξιστορήσαι σὼν ὁδὸν βουλευμάτων. Hipp. 391. λέξω δὲ καὶ σοὶ τῆς ἐμῆς γνώμης ὁδόν. Et (qui locus huc præcipue facit) in Phœn. 914. ἄκουε δὴ νῦν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν. Pari in metaphora dixit Lycophron 10. δυσφάτους αἰνιγμάτων | οἶμας τυλίσσων—*obscuras ænigmatum vias scrutans*. Ad quem locum Tzetzes: οἶμας τυλίσσων ὁδοὺς ἀνερεινῶν· κἀνταῦθα τροπικῶς οἶμας καὶ ὁδοὺς λέγει τὴν ὁρμὴν τῶν λόγων τῆς Κασσάνδρας. KUST.

1018. πρὸ σέθεν Porsonus collato v. 1023. πρόσθεν vulgo. πρόσθε C.R.

χάσκων R.Γ. et γρ. Θ. λάσκων C. et γρ. V. Vulgo δάκνων, quod annotatum in Γ.

1019. δρᾷ] Corrigendum δρᾶς cum Bothio.

1020. κατακράζουσιν A.B.C.R.Θ. Vulgo κατακράζουσι. κατακράζουσι Γ.

1021. ἐγὼ οὐκ] ἔγωγ' οὐκ R. Hoc est ἐγούκ.

1022. κολιοιῖς] κολιοῖσι V.Γ.Δ.Θ.

1023. μέν] γάρ R.

1026. θύρας in genitivo. Ut canis arrodit januam, si solus

alicubi concludatur, exitum sibi patefacere volens: ita iste Cleo arrodit oracula, i. e. non integra profert. **BERG.**

1028. νυν] νῦν R.V. Legebatur δῆ.

δε] γὰρ, γρ. δέ, V.

1030. κύνα Κέρβερον] Cleonem mortuum τὸν κάτωθεν Κέρβερον vocat Pac. 313.

1031. σ' om. Ald.

1032. ἐξέδεται] ἐξέλεται R.

1033. τοῦπτάνιον] τοῦπτανεῖον A.

1034. νήσους] Scholiastes: *Tenendum, poetam pro eo, quod debuisset dicere ollas (χύτρας), ex inopinato dixisse, insulas, hoc sensu: urbis reditus diripiens et insulanos (Atheniensibus subjectos) bonis suis excutiens.* In Vesp. 904. ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας. **BERG.**

διαλείχων] διαλίχων R.

1036. ἄκουσον] ἀκούσας Δ.Θ. γρ. ἄκουσον Θ.

1037. Sine dubio alludit ad oraculum illud, quod olim de Cypselo futuro Corinthi tyranno editum fuerat et exstat ap. Herodot. 5, 92, 3. Αἰετὸς ἐν πέτρῃσι κύει, τέξει δὲ λέοντα Καρτερὸν, ὠμηστήν· πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσει. Ταῦτά νυν εἶ φράζεσθε, Κορίνθιοι—. Etiam in oraculo illo, quod datum fuit Acrisio, Perseus dicitur leo ap. Eurip. in Danaë v. 15. quod tale est: Ἔσται μὲν, ἔσται παιδὸς ἄρσενος τόκος Οὐκ ἐξ ἐκείνων· πρῶτα γὰρ θῆλυν σπορὰν Φῦσαι δεήσει· κατὰ πῶς κείνη ποτὲ Εὐνὴν κρυφαίαν γνοῦσα καὶ μὴ γνοῦσα δὴ Ὑπόπτερον λέοντα τέξεται πατρί. ubi respicitur ad Persei Pegasus, qui erat alatus. **BERG.** Danaës illud fragmentum hodie constat ab infimæ ætatis poeta scriptum esse.

τε] Scribendum δὲ ex V, ut in oraculo apud Herodotum.

1039. ὥστε] ὡς R.

τὸν R. Vulgo δν. γρ. τὸν Γ.

φύλασσε A.V.Δ.Θ. Legebatur φύλαξαι. φύλασσε Γ.

1040. Alludit ad hunc versum: Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλων διδοῖ εὐρύσπα Ζεὺς, qui est ex oraculo, quod Atheniensibus datum est, cum Xerxes venisset in Græciam cum numeroso illo exercitu. Oraculum integrum exstat ap. Herodot. 7, 141. **BERG.** τεῖχος ξύλων autem in oraculo illo naves, πύργοι σιδηροῖ arma significabant.

1041. ταῦτ' οἷσθ' ὃ τι λέγει Demo, reliqua versus pars ἀλλαν-
τοπώλῃ tribuebatur. In Θ. annotatum γρ. ἀλλ'—γρ. δημ.

1042. ἔφραζεν] ἔφρασεν Ald. ἔφρασεν B.

1044. ἐλελήθης Brunckius. ἐλελήθεις libri.

1046. μόνον] Notandum μόνον loco non suo positum: nisi
aut ἐκῶν μόνον ὃ aut μόνον ἐκῶν ὃ scripsit.

τεῖχος ἐστι] Scribendum ἐστι τεῖχος cum R.

ξύλον] In A. ξύλων. Sic etiam in C. a prima manu, emen-
datum postea in ξύλινον. In B. ξύλον, et superscriptum ξύλι-
νον. Librarios turbavit recordatio lectionis in v. 1040. τεῖχος
ποιήσας ξύλινον. BRUNCK. ξύλων R, corr. V. Θ. In Γ. est
ξύλον^{ων}. ξύλον dixit poeta propter v. 1049.

1049. ἐκέλευε] ἐκέλευσε R. Conf. v. 1181. Scribendum
ἐκέλευ' ἐν ex Etym. M. p. 346, 18. ubi verba ἐν πεντεσυρίγγῳ
ξύλῳ afferuntur. Conf. ad v. 367.

πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ] Scholiastes: *πεντεσυρίγγῳ quinque fora-
mina habente, per quæ pedes et manus et collum trajiciuntur.*
Eleganti metaphora homo attonitus et insanus, qui quasi cap-
tus est sensibus illis quinque, quibus utimur, dicitur ἐν πεντε-
συρίγγῳ νόσφ' δεδεμένος ap. Aristot. in Rhet. 3, 10. BERG.

1053. Λακεδαιμονίων κορακίνους] Intelligit captivos ex Sphac-
teria. De κορακίνοις piscibus dixit Schneiderus in historia pis-
cium p. 101. καρκίνους Γ.Δ.Θ, γρ. κορακίνους Γ.

1054. γέ] δέ R.

μεθυσθεῖς] Cum Athenas nunciaretur difficilem esse expug-
nationem Sphacteriæ, Cleo in præfectos militiæ culpam conji-
ciens dixit, si ipse eo mittatur, se intra viginti dies Lacedæmo-
nios illos, qui obsidebantur, aut vivos adducturum aut occisu-
rum: id quod ille etiam fecit et quidem præter omnium ex-
pectationem; nam plerique ipsum primo deridebant et pro
insano habebant, qui auderet tanta promittere, ut testatur Thu-
cydides, 4, 28, qui inter alia scribit: τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ἐνέπεσε
μὲν τι καὶ γέλωτος, τῇ κουφολογίᾳ αὐτοῦ. et c. 39. καὶ τοῦ Κλέω-
νος καίπερ μανιώδης οὔσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη· ἐντὸς γὰρ εἴκοσιν
ἡμερῶν ἤγαγε τοὺς ἄνδρας, ὥσπερ ὑπέστη. Hinc apparet cur
comicus id *ebrium fuisset ausum* dicat Cleonem. BERG.

1055. Κεκροπίδη κακόβουλε] Quare olim Athenienses vulgo
et haberentur et dicerentur κακόβουλοι vel δύσβουλοι, exponit

schol. ad Nub. 587. et ad Eccl. 471, itemque Suidas in Ἀθηναίων δυσβουλία et γεραίτερος. KUST.

ἡγεῖ] ἡγῆ Γ.Δ.Θ.

1056. κε] γε R.Γ.Δ.Θ. γρ. κε Γ.

φέρει] φέρει libri nonnulli.

ἀναθείη] καταθείη Γ.Δ.Θ. γρ. ἀναθείη Γ.

1057. χέσαιτο γὰρ] Id est χέσαιτο γὰρ ἂν, particula ex praecedentibus repetenda.

1058. φράσσαι] Legebatur φράξεν. φράσαι R.

1059. Oraculi verum integrum affert scholiasta, Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μὲν ἐστι καὶ ἄλλη.

λέγει πρὸ] λέγει τὸ R.

1062. Ἀλλαντοπώλῃ tribuebatur. Correctum ex R.

οὔτος R.V. Legebatur αὐτὸς. γρ. οὔτος Γ.

1067. φράσσαι] φράσαι libri praeter B, in quo alterum σ superscriptum.

1069. οἶσθ' ὃ τί ἐστιν τοῦτο] οἶσθ' ὅτι τοῦτο τί ἐστι vulgo. οἶσθ' ὅτι ἐστὶ τοῦτο R.Γ. οἶσθ' ὅτι τι ἐστι τοῦτο C.V. οἶσθ' ὅτι τοῦτο A.Γ.Δ, omisso ἐστι. Scribi a poeta potuit etiam. οἶσθ' ὅτι τοῦθ'; ΔΗ. ὃ τι τοῦτο; Φιλόστρατος ἢ κυναλώπηξ. ut in Nub. 1248. τοῦτ' ἐστὶ; Πα. τοῦθ' ὃ τι ἐστὶ; κάρδοπος.

Φιλόστρατος] Quia monitus fuerat in oraculo sibi cavere a Cleone, quem κυναλώπεκα appellatum audiverat, quum quaerat Isiciarius, num perceperit, quid hoc nomine significetur, respondet Demus Philostratum esse; quia famoso illi lenoni cognomen fuerat impositum κυναλώπηξ, quo indigetatur in Lys. v. 957. Nihil hic commune habuit cum aliis, quibus cognomen inditum fuit χηναλώπηξ. BRUNCK.

1074. ὅτι ἡ τρυήρης] Sic recte A. [et R.V.] Perperam in aliis libris ὅτι τρυήρης, manifesta menda. Postulat enim sermonis indoles, ut nomini τρυήρης perinde ac sequenti κών articulus adjungatur, non secus ac in v. 207. quem similis invaserat corruptela: ὁ δρᾶκων γὰρ ἐστὶ μακρόν, ὃ τ' ἄλλᾳς αὖ μακρόν. Reformandus est ad codd. fidem locus in Ran. 455. ubi pravam retinui lectionem, περὶ τε ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας, quum ad Atticisismi normam itidem scripserit comicus, περὶ τε τοὺς ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας. BRUNCK.

1076. ἦκασεν] γρ. εἶκασε V. a manu rec. εἶκασεν A.B.Γ.Δ.Θ.

1078. εἶεν] εἶέν R.

1081. Λητοῖδης] λητοῖδης R.

Κυλλήνην] Fingit oraculum de hac urbe esse, quia paronomasiam facturus est ἔμβαλε κυλλῇ (χειρί), et significat manum curvam ad munera accipienda paratam. BERG.

1084. φράζει R. Vulgo φράζεις.

1085. ἐς] εἰς Γ.

1086. ἐστιν ἐμοὶ] ἔστι μοι A.C.Γ.Δ.Θ.

1087. βασιλεύσεις] Scribendum βασιλεύεις cum R.

1088. ἐρυνθῆς] ἐρυνθῆς B.

γε] τε A.C.V.Γ.Δ.Θ.

1089. γ' fortasse delendum.

λείχων ἐπίπαστα] Conf. v. 103.

1090, 1092. μοῦδόκει R. Legebatur μοι ὀδοί.

1090. ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ] Cleo ad decipiendum Populum insomnia fingeat, ut supra 809. ad eum dicit Allantopola: τόνδ' ἐξαπατᾷς καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σεαυτοῦ. Ob eandem causam etiam oracula quaedam jactabat, ut supra v. 61. de eo dicebat Demosthenes: ἄδει δὲ χρησμούς. Hinc data est occasio poetæ, ut institueret certamen inter Cleonem et ejus adversarium, de oraculis et insomniis. BERG.

1091. πλουθυγίειαν] πλοῦθ' ὑγίειαν R.

1093. ἐκ πόλεως] Ex acropoli.

γλαῦξ] Scribebatur γλαῦξ, quo accentu Attici non utuntur. De quo dixi ad Thesaurum Stephani.

1094. ἀρυνάλλω] Genus poculi, quod sic describit Athenæus II. p. 783: ποτήριον κάτωθεν εὐρύτερον, ἄνωθεν δὲ συνηγμένον, ὥς τὰ συσπαστὰ βαλάντια, ἃ καὶ αὐτὰ διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀρυνάλλους καλοῦσιν. Hic *poculum* potius significat, non (ut schol. vult) *crumenam*. KUST.

1098. νῦν R.Γ.Δ. Vulgo μὴν.

1100. ἐγὼ] ἔγωγε R.Δ.Θ.

1102. οὐκ] οὐδ' V. Sic Vesp. 1337. ὥς οὐδ' ἀκούων ἀνέχομαι δικῶν.

1103. Θεοφάνης] γρ. θεοφάνους Θ. ὑπογραμματέα fuisse narrat scholiasta. De quo genere hominum vide ad Ran. 1084.

1108. ὁπότερος ἂν σφῶν εἶ με μᾶλλον ἂν ποιῇ] Solæcum est ἂν duplicatum ante subjunctivum. Prius omisit Suidas in ἡνία et πυνκός. Scribendum cum Reisigio Conject. p. 188. ὁπότερος ἂν σφῶν εἶ με μᾶλλον αὖ ποιῇ. Nam antea jam Demi benevo-

lentiam oblati muneribus certatim captaverant Cleo atque isiciarius.

ἀν ποιῇ] ἀν ποῇ Δ.Θ. ἀν εὖ ποιῇ Γ.

1109. πνκνὸς R.V. et Herodianus apud Stephanum Byz. in πνύξ. Legebatur πνυκός, consentiente Suida.

1110. Prior versus pars ἀλλαντοπώλη, altera Cleoni tribuebatur. Correctum ex A.B.R.V.

εἶσω R. et γρ. Γ. Vulgo ἦδη.

1118. πρὸς τὸν τε R. et Suidas in εὐπαράγωγος. Reliqui libri πρὸς τε τὸν.

1119. δέ] τε Γ.Θ. γρ. δέ Γ.

1121. et 1141. Captat poeta his carminibus benevolentiam spectatorum cavetque ne quæ Demus adhuc edidit stultitiæ documenta secus interpretentur.

1126. βρύλλων] ὑποπίνων interpretantur grammatici, a βρῦν derivantes, quæ infantium vox est, de qua vide ad Nub. 1482.

1130. ἄρας] Vid. ad Lys. 799.

1131. χούτω] χ' οὔτω R. et Suidas in πνυκότης. Legebatur οὔτω.

1136. ὥσπερ δημοσίους] Tanquam victimas publicas.

1137. πνκνὶ V. πνκνῇ R. Vulgo πνκί. Vid. ad v. 165.

1139. παχὺς] Ambiguo utitur vocabulo, quod non solum optimas victimas significat, sed etiam divites homines, ut ἀνὴρ παχὺς Vesp. 287.

1144. κάμ' R. Vulgo καί μ'.

1150. κημὸν καταμηλῶν] Id est, *camum judicalem specilli loco in fauces immittens*. Nam ut medici specillo ori immisso vomitum ciere solent (quod Græci *μηλῶσαι* et *καταμηλῶσαι* vocant): sic ego (inquit hic populus) fures ærarii, postquam divites facti sunt, vomitu quasi remetiri cogo ea, quæ malis acquisiverant; ad quam rem specilli loco adhibeo *camum judicalem*. Idem autem est, ac si diceret: Suffragiis meis damnatos mulctam gravissimam mihi persolvere cogo: vel, publice damnatos bonis omnibus exuo. Κημὸς enim erat vas ex junco vel vimine textum, in summo latius, in imo angustius, specilli instar; per quod iudices calculos in cadum demittebant.

KUST.

1151. ΚΛΕΩΝ] δημ' R, totum ei versum tribuens.

ἄπαγ'] ἐρρ' varia lectio scholiastæ.

1154. δεκάπαλαι] Vox comico more composita. Philonides apud Athen. i. p. 23. κατὰκειμαι, ὡς ὀρᾶτε, δεκάπαλαι. BERG.

1155. πρόπαλαι πάλαι πάλαι] Præstat conjunctim scribi προπαλαίπαλαι, pariterque v. 1157.

1157. βδελύττομαι σφῶ] Scribebatur βδελύττομαί σφω.

1158. εἰ δὲ R. Vulgo εἴ γε.

1160. ποιῶμεν] ποῶμεν Γ.Δ. ποοῦμεν R.

1161. ἰδοὺ isiciario, ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ Cleoni vulgo tribuitur. “Loquendi vices in B. aliter, et prout personis convenit, divisæ sunt. Prior, ut par est, Cleo Demi consilium probat, eique “exsequendo se accingit, dicens ἰδοὺ. Postea isiciarius e scena “erumpens ait, ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. His in verbis, Cleoni si tri- “buantur, parum est acuminis; sin isiciario, plurimum. Glo- “riatus fuerat Cleo v. 742. se duces exercitus ad Pylum sup- “plantavisse: τοὺς στρατηγούς ὑποδραμῶν τοὺς ἐν Πύλῳ. Id- “circo isiciarius ei nunc dicit: *haud sane me in hoc cursu, ut* “*alios facere soles, supplantabis.* ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. *Supplantari* “*me non sino.* Eadem est significatio verborum ὑποδραμεῖν et “ὑποθεῖν: estque istuc eo facetius, quod simul adludit ad “Demi verba θέοιτ’ ἄν.” BRUNCK.

1163. ἢ γὰρ θρύψομαι] *Nisi delitias faciam.* Gallice: *ou il faudra que je sois bien difficile.* Vel *ou je ferai bien le renchéri.* Vim verbi non reddiderat Berglerus vertens, *aut profecto obtundar.* BRUNCK.

1169. τήλεφαντίνη] Respicit ad statuum Minervæ χρυσελεφαντίνην, de qua vide scholion ab me editum.

1172. Πυλαιμάχος] Fingit deæ nomen e rebus ad Pylum gestis. Conf. v. 1167.

1174. ὑπερέχει σου χύτραν] Parodia versuum Solonis apud Demosth. p. 226, 27. τοίη γὰρ μεγάλυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη | Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεῖν ἔχει. De locutione τὴν χεῖρα ὑπερέχει v. Hemsterh. ad Lucian. Timon. c. 10. vol. i. p. 118.

1177. σοῦδωκεν] Libri σοι δῶκεν vel σοι ᾗδωκεν.

1178. ὀβριμοπάτρα A.R.V.Γ.Δ. Vulgo ὀμβριμοπάτρα. “In- “sititiam literam μ in ὀβριμος et compositis non agnoscit genui- “nus sermo Græcus. Librariorum vel grammaticorum sequio- “ris ævi commentum est. Quod autem ad prosodiam adtinet,

“cujus lex violata videri possit ob productam hujus vocis primam syllabam, eam sequitur comicus, qua epici poetæ, a quibus ridiculi causa illa Palladis epitheta sumsit, eam vocem efferre solent, in qua licentiæ est locus, quia extra communis et comici sermonis usum est. Apud Athenæum etiam pag. 94. E. ubi hi versus proferuntur, exstat *ὀβριμοπάτρα*.” BRUNCK. γ' om. V.

1180. τοῦ πέπλου] Qui in Panathenæis consecrari Minervæ solebat. V. schol. ad v. 566.

1181. Γοργολόφα] Vid. ad Acharn. 567.

ἐκέλευε] ἐκέλευσε V.

1182. ἐλατήρ genus est placentæ; Suidæ, *πλακουντῶδες πέμμα πλατὺν, ὅθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία· παρὰ τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος. ἡ ἄρτος πλατὺς, ἐν ᾧ τὸ ἔτνος ἐτίθεισαν, καὶ προσήγον τοῖς βωμοῖς.* Posterioris generis est placenta illa in Dionysiaco sacro offerenda, Acharn. 245. *ὦ μήτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐννήρυσιν, | ὣν ἔτνος καταχέω τοῦ ἑλατήρος τουτονί.* Ludit autem comicus in adfinibus vocibus ἐλατήρ, ἐλαύνειν. BRUNCK.

ἐλαύνωμεν] ἐλαύνοιμεν V.

1183. ταδί νυν] Scribebatur *ταδί νυν*.

1185. ἐς] εἰς libri.

ἐντερώνεια] Suidas: τὰ ἐγκοῖλια, τὰ ἀπὸ τῆς τρόπιδος ἀρχόμενα ξύλα, ἐντερώνεια καλεῖται· οἱ δὲ τὸ τῶν νεῶν ἑδαφος· οἱ δὲ τὰ ἐγκοῖλια. βέλτιον δὲ τὴν τῶν ἐγκοιλίων ὕλην λέγειν. *Costæ* seu *statumina*. Similis est præcedenti jocus: neuter Latine exprimi potuit. BRUNCK.

1187. καὶ πιεῖν] κακπιεῖν V.

κεκραμένον τρία καὶ δύο] Intelligit ordinariam et maxime olim apud Græcos usitatam vini temperaturam, qua duabus vini partibus tres aquæ admiscebantur. Vide omnino Eustathium p. 1624. KUST.

1189. ἐνετριτώνισε] Tribus aquæ portionibus miscuit. Vox a comico conficta. KUST.

1195. τάδ'] τόδ' Γ.Δ. τόδ' Θ.

1196. ἐκεινοὶ γὰρ Elmsleius ad Acharn. 754. ἐκείνοι γὰρ R.V.Γ.Δ.Θ. Legebatur ἀλλὰ γὰρ ἐκείνοί γ'.

ἐρχονται. τίνες;] ἐρχονται τινες diversa lectio scholiastæ.

1197. βαλάντια] βαλλάντια R.Γ.Δ.Θ.

1200. Dum Cleo aliorum spectat, interea leporinam ei surripit Allantopola et offert Populo. Idem iste Allantopola dicit supra 745. *ἔψοντος ἑτέρου τὴν χύτραν ὑφειλόμην.* BERG.

1201. τοὺς ἐκ Πύλου] Nempe illos trecentos Lacedæmonios in insula Sphacteria captos. Quod autem hic aperte dicit de Cleone, id de eo allegorice dicebat Demosthenes v. 55. *ἔμοῦ μάξαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικὴν | πανουργότατά πως περιδραμῶν ὑφαρπάσας | αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.* BERG.

1206. ὑπεραναιδευθήσομαι Elmsleius ad Eurip. Heracl. 387. Libri et Suidas ὑπεραναιδισθήσομαι. Mihi ὑπεραναιδισθήσομαι corrigendum videri dixi ad v. 398.

1214. *ἔνεστιν* A.R.V.Δ.Θ. *ἔνεστ'* (γρ. *ἔστιν*) Γ. *ἔστιν* C. Vulgo *ἔστ'*.

οὐχ R. *ἀλλ' οὐχ* A.C.V.Γ.Θ. Vulgo *ἀλλὰ γ' οὐχ*.

1218. *τάδ'* Elmsleius. Legebatur *νυν*, quod om. R.V.Γ.Δ.Θ.

1221. *εἰργάζετο*] *σ' εἰργάζετο* Θ. *σ' ἡργάζετο* R. *ἡργάζομην* sæpe scriptum in codice Parisino 2934. Demosthenis. *ἡργάζετο* in marmore Elginiano apud Boeckh. Corp. Inscr. vol. I. p. 287. Similiter *ἡθισμένος* pro *εἰθισμένος* et alia hujusmodi non raro inveniuntur in libris antiquis.

1225. *τυ]* *τοι* R.Γ.Δ.Θ. altera scriptura annotata in Γ.Θ. Scholiasta, *μιμῆται δὲ τοὺς Εἰλωτας ὅταν στεφανῶσι τὸν Ποσειδῶνα.* Quæ referenda esse ad *Εἰλωτας τοὺς ἐπὶ Ταυνάρῳ σατύρους*, quos ex Herodiano memorat Eustathius p. 297, animadvertit O. Muellerus in Niebuhrii Museo Rhenano vol. 3. p. 488. Quod carmen fuit poetæ veteris ignoti, quem τὸν τοὺς *Εἰλωτας ποιήσαντα* appellant Herodianus *περὶ μονήρους λέξεως* p. 10, 34. 26, 29. et Athenæus.

κάδωρησάμαν V. Scribebatur *κάδωρησάμην*, quod habet Eustathius p. 125 extr. Dorica dialecto carmen illud scriptum fuisse ex fragmentis apparet. Fortasse autem *κάδωρνεξάμαν* scribendum. Apud Theocritum 7, 42. *δωρύντομαι*, ubi libri multi *δωρήσομαι*.

1230. Libri *φράζων ὑφ' οὗ δεήσει μ'* (*δεήσειν* A.Δ.) *ἡτᾶσθαι μόνου*. Quod vitium alii aliter, nemo probabiliter, correxerunt. Scribendum videtur *φράζων ὑφ' οὗ με χρή'στιν ἡτᾶσθαι μόνου*. De quo dixi ad Sophoclis *Œdip.* Col. 504. Futurum *δεήσει* ab interprete positum qui *χρή'σται* legisset.

1233. εἴ τι ξυνοίσεις] Schol. εἰ συμφωνήσεις, εἰ μεθέξεις. Sophocl. Ajax. 430. ubi Ajax loquitur: αἰ αἰ, τίς ἂν ποτ' ᾤετ' ᾧδ' ἐπώνυμον Τοῦμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς, ubi scholia: ξυνφῶδ' ἐσόμενον. BERG.

1237. μοῦ] 'μοῦ V. Legebatur μου. μου est μοι ὁ. Quam crasin restitui Vesp. 902. ποῦ μου διώκων ὁ Κυδαθηναίεὺς κύων; ubi libri ποῦ δ' οὐ διώκων.

1238. εἶεν om. R.Θ.

1239. ἐναντία R. Vulgo ἐναντίον.

1240. Ex Telepho Euripidis.

1242. καί τι καὶ βινεσκόμην Meinekius. Vulgo Κλ. καὶ τίς; Ἀλλ. καὶ βινεσκόμην. Nub. 1076. ἐμοίχενσάς τι. Demosthenes p. 402, 23. κατακλίνεσθαι καί τι καὶ ᾄδω ἐκέλευον.

1244. λεπτὴ τις ἐλπίς ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα] De hac locutione copiose dictum a Porsono ad Eurip. Orest. 68. ἐπ' ἀσθενούς | ῥώμης ὀχούμεθα. Annotata est a Phrynico in Bekkeri Anecd. p. 49, 27.

1249. κυλίνδετ'] κυλίνδετέ μ' R. Versus ex Bellerophonte Euripidis.

1251, 1252. Parodia versuum Euripidis Alcest. 179, 180.

θνήσκω· σέ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται

σώφρων μὲν οὐκ ἂν μάλλον, εὐτυχὴς δ' ὕσως.

1252. οὐκ ἂν] οὐχὶ Suidas in κλέπτῃ et οὐχὶ μάλλον.

1254—1256. choro tribuebantur. Correctum ex R.

1256. ἔσομαι R. et γρ. Γ. et Suidas in Φανός. Legebatur γένωμαι.

Φανός proprium viri nomen est, quod occurrit etiam in Vesp. 1220. quo ex loco conijcere possis, scribam illum fuisse Cleonis familiarem. Si nomen fictum non est, nulla hic esse possit adlusio ad ν. φαίνω, delatorum et sycophantarum proprium, cuius significationis in exemplum hunc locum citat Eustathius p. 1607, 16. ὅτι δὲ οἱ ὕστερον Ἀττικοὶ οὐκ ἀγαθὴν λέξις εἶχον τὸ φαίνω, δηλοῖ καὶ ὁ συκοφάντης, καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ Φανός ὑπογραφεὺς δικῶν. BRUNCK.

1258. τὰγορά A.B.C.R.V.Γ.Δ.Θ. τῇ ἀγορᾷ Ald.

1259. τοίνυν] τοῖνυν γ' Ald.

1263. Κεχηναίων] Schol. ἐπαιξε παρὰ τὸ Ἀθηναίων. Factum nomen a κέχηνα, quod de stultis et imprudentibus sæpe usurpat comicus. BRUNCK.

1264. ΧΟΡΟΣ] χοροῦ κομμάτιον R. Exordium τί κάλλιον—
αείδειν ex carmine Pindarico sumptum esse annotavit scholiasta.

1265. ἐς] εἰς Suidas in ἀνέστιος et Θούμαντις.

Λυσίστρατος] Vid. ad Ach. 855.

1269. Θούμαντι] Pauper et fatidicus, ut ait schol. Macrum
eum etiam fuisse patet. Athenæus 712. p. 551. citat Hermippi
comici locum: βοῖδια Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θονμάντιδος.
BERG.

1270. οὔτος] Legebatur οὔτοςι, forma in tali carmine non
ferenda.

ὦ φίλ' R.V.Γ.Δ.Θ. Aberat ὦ.

ἀεὶ ex conjectura addidi.

θαλεροῖς] θαλεροῖσι Ald.

δακρύοισιν] Libri δακρύοις.

1273. ἐν δία R.Γ.Δ, cum hiatu vix excusando. Legebatur
ἐν διὰ τὸ. Πυθῶνι δία sumpsit a Pindaro Pyth. 7, 10. Ἄπολλον,
οἱ τεύν γε δόμον | Πυθῶνι δία | θαητὸν ἔτευξαν. Itaque vix du-
bitari potest quin ἐν ab interprete illatum sit: quo ejecto alia
est restituenda vocula, μῆ, etiam propter sensum necessaria,
σᾶς ἀπτόμενος φαρέτρας Πυθῶνι δία μῆ κακῶς πένεσθαι. Verba
σᾶς ἀπτόμενος φαρέτρας cum infinitivo construuntur quia notio-
nem continent implorandi. Similiter προσπίτνω apud Euripi-
dem Electr. 221. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, προσπίτνω σε μῆ θανεῖν.

1274. παράβασις præscriptum in R. λοιδορεῖσθαι pro λοιδο-
ρῆσαι scholiasta et Suidas.

1277. αὐτὸς R. et Suidas in εἰ μὲν οὖν et λοιδορεῖσθαι. Vulgo
οὔτος.

ἦν] ὦν R. et Suidas in εἰ μὲν οὖν.

1278. Ἀρίγνωτον] Hunc fuisse citharædum ait scholiastes.
Comicus hic Ariphradis dicit esse. Eorum pater fuit
Automenes, cui comicus in Vesp. 1275. dicit, tres fuisse filios,
unum citharædum, qui sine dubio est iste Arignotus, alterum
histrionem, tertium Ariphradem. Cæterum hunc *Arignotum*
notum omnibus esse dicit, alludens ad significationem vocis
ἀρίγνωτος, i. e. *valde notus* aut *notabilis*. BERG.

1279. Proverbium est de rebus notis, ut ait scholiastes: ὅστις
οἶδε τὸ λευκὸν ἢ τὸ μέλαν. Matron ap. Athen. 4. p. 135. de
sepia: ἢ μόνη ἰχθὺς εἴδουσα τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν οἶδεν. BERG.

ἢ τὸν ὄρθιον νόμον] Erat modulatio quædam, quasi dicas

suscitatoria. Facit autem ejus mentionem, quia etiam erat res nota et quia de musico loquitur. BERG.

1280. ξυγγενῆς ex Brunckii editione remansit. Codices, ut videtur, et Ald. συγγενής.

1281. πονηρός· ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται] Andocides p. 13, 39. Ἐπιχάρης δ' οὗτος ὁ πάντων πονηρότατος καὶ βουλόμενος εἶναι τοιοῦτος. BERG.

1282. οὐ γὰρ—παμπόνηρος om. V.Γ.Δ.Θ.

1285. κασαυρίοισι] Duplex hujus nominis et cognatorum forma exstitit, altera per *av* diphthongum scripta, altera per *ω*, de quibus vide Albert. ad Hesychium in κασωρεῖς. Aristophani κασωρίοισι restituendum ex Stephano Byzantino in κασώριον, qui gravior auctor est quam Suidas in κασσαυρίοις et qui ἐν κασσαυρίοις sine nomine scriptoris memoravit Pollux 6, 188. quod ab librariis pro κασωρίοις substitutum esse potest. κασαλβίοις diversam lectionem annotavit scholiasta.

λείχων] λίχων R.

1286. Nomen ἐσχάρα hic τὸ γυναικεῖον μόριον significat, ut Eustathius declarat ad Odyss. p. 1323, 29. δῆλον δ', ὅτι ἐσχάραν καὶ τὸ γυναικεῖον ἐκάλουν μόριον. Hancque præstabat expositionem sequi, præ illa scholiastæ, τὰ χεῖλη τῶν γυναικεῶν αἰδοίων. BRUNCK.

1287. Πολυμνήστεια] Polymnestum, poetam Colophonium, et Æonichum inter ἀρρητοποιοὺς fuisse ait scholiasta et de Polymnesto Cratini affert versum, καὶ Πολυμνήστει' αἰεῖδαι μουσικήν τε μανθάνει. ex quo Photii glossa sumpta est, Πολυμνήστει' αἰεῖδεν: γένος τι μελοποιίας· Κολοφώνιος δὲ ὁ Πολύμνηστος.

1289. οὐ ποτ'] Libri nonnulli οὐτε ποτ', unus οὐδέ ποτ'. κοῦ ποτ' Athenæus 10. p. 446. μή ποτ' Suidas in Ἀριφράδης (qui οὐ ποτ' in Πολύμνηστος) et scholiasta Luciani vol. 3. p. 164.

1290. ἐν νυχταίσι φροντίσι] Euripides Hipp. 378. ab scholiasta comparatus, ἥδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ | θνητῶν ἐφρόντισ' ἢ διέφθαρται βίος. Quem locum iterum ridet Ran. v. 931.

1295. μὲν addit Bentleius.

1297. τῆς σιπνῆς R.V.Γ.Δ.Θ. Aberat τῆς.

ἂν ὁμοίως R. Vulgo ἀνομοίως. ἐὰν ὁμοίως γρ. C. ἀλλ' ὅμως A.Δ.Θ. et γρ. Γ.

1300. ξυνελθεῖν] συνελθεῖν Γ.Δ.Θ.

ἐς] εἰς libri.

1302. οὐδὲ πυνθάνεσθε ταῦτ', ὧ παρθένοι, τὰν τῇ πόλει;] Parodiam esse versus Euripidei Alcmæone annotavit scholiasta. Quod de Alcmæone τῷ διὰ Ψωφίδος esse intelligendum ostendi in præfatione ad Alcestin p. 9.

1303. Καλχηδόνα Casaubonus. Libri Καρχηδόνα. Vid. ad v. 174.

1304. μοχθηρὸν] ποινηρὸν R.Γ.Δ.Θ.

1305. ταῖς] τὰς R.Γ.Δ.

1307. χρῆ] Scribebatur χρή.

1309. Ναυφάντης—Ναύσωρος] Nomina a ναῦς ficta.

1311. ἦν δ' ἀρέσκη R.Γ. et γρ. Θ. ἂν δ' ἀρέσκη A.V.Δ.Θ. εἰ δ' ἀρέσκει C. εἰ δ' ἀρέσκει vulgo.

καθῆσθαι] καθεῖσθαι R.

δοκεῖ Bentleius. δοκῶ libri et Suidas in Θησεῖον.

1312. ἐς] εἰς libri.

πλεούσαις] Scribendum πλεούσας cum Reiskio. Conf. Vesp. 270. ἀλλὰ μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ', ὧνδρες, ἄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν.

1316. κλείειν] Scribendum κλήειν. Quæ antiquior scriptura Aristophani ubique restituenda videtur. ἀποκεκλήκαμεν (id est ἀποκεκλήκαμεν) servarunt libri in Av. 1262.

1319. Legebatur ὧ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρε καὶ φέγγος ἐν (ἐν om. A.C.V.Γ.Δ.Θ.) Ἀθήναις. Correctum ex R.

1320. κνισῶμεν scholiasta. Vulgo κνισσῶμεν. “κνισσῶν ἀγνιὰς” est in vicis vel ante fores ædium diis sacrificare. Qua phrasi “usus etiam est in Avibus v. 1233. et Demosth. c. Midiam: “χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισσῶν ἀγνιὰς καὶ στεφανηφορεῖν. Vide etiam Polluc. 1, 28. Alii tamen scribendum “censent ἀγνιὰς cum circumflexo in ultima, tanquam a nomin. “ἀγνιεύς, inter quos est Harpocrat. v. Ἀγνιὰς, quem vide.”

KUST.

1321. ὅμιν] ἡμῖν Ald.

1323. ἰοστεφάνοις] ἰοστεφάνοισιν R.Θ. Vid. Acharn. 637.

1324. ἴδοιμεν Brunckius. Libri ἴδωμεν.

τιν' addidit Porsonus.

ποῖος Reisigius in Conjectaneis in Aristoph. p. 151. Libri καὶ ποῖος.

1327. φαινομέναισιν] φαινομένησι A.Γ.Δ.Θ. φαινομέναις Ald.

1329. ὧ ται λιπαραι καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθήναις]

Imitatur Pindari verba, ab scholiasta ad Acharn. 673. et Nub. 298. aliisque scriptoribus servata, λιπαραὶ καὶ ἀοιδμοί, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι. quibus verba ὦ ταὶ ex Aristophane recte videtur addidisse Brunckius, ὦ ταὶ λιπαραί—. Apud Æschinem epist. 4. αἶ τε λιπαραί.

1331. τεττιγοφόρος] Legebatur τεττιγοφόρος. Correxerit Porsonus ex Hesychio, qui ita scribit, τεττιγοφόρος: Ἀπτικοὶ ἐπὶ τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν εἰρομένων (supplendum ἐφόρου) χρυσοῦς τέττιγας. Quæ Musurus inepte interpolavit ex Suida in τεττιγοφόροι. De cicadis his v. Thucyd. 1, 6.

λαμπρός] λαμπρὸν R. Quod fortasse erunt qui in λάμπων mutare volent.

1332. χοιρινῶν] Quibus iudices utuntur. Vid. Vesp. 332, 349. In Ald. χοιρίνων.

1333. ξυγχαίρομεν] συγχαίρομεν Δ.Θ.

1334. τοῦ Μαραθῶνι Benteius. Legebatur τοῦ ὕ Μαραθῶνι. τοῦμαραθῶνι R.

1337. μέλ'] μέλε' Γ.Θ.

1338. οἶ' R.V.Γ.Δ.Θ. Legebatur οἶον.

1339. τί δ' ἔδρων πρὸ τοῦ, κάτειπε, καὶ ποῖός τις ἦ R. Legebatur τί δ' ἔδρων, κάτειπέ μοι, πρὸ τοῦ; ποῖός τις ἦ (ἦν A.C.V.Γ. Δ.Θ. εἶ B.)

1340. τήκκλησίᾳ] τῇ κλησίᾳ R. hic et alibi.

1341. ἐραστής R. Legebatur ἐραστής τ'.

1344. Suidas: ἀνορταλίζειν. καὶ ἀνωρτάλιζες, κούφως ὥρχου, ἐπήρουν· καὶ ταχέως ἐπίστευες, πρὶν δοκιμάσαι. ὀρταλίζειν δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπτεροῦσθαι ὀρνέων. Hesych. ἀνορταλίζειν, ἄλλεσθαι. ἐντεῦθεν καὶ οἱ νεοττοὶ, ὀρτάλιχοι. Idem κερουτιᾶ, γαυριᾶ. μετενήμεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑφανχερύνοντων ταύρων. BRUNCK.

1346. τί φῆς; extra versum posui, ut in Nub. 235. ταυτί μ' ἔδρων, ἐγὼ δὲ τοῦτ' οὐκ R.V.Γ.Δ.Θ. Legebatur τοιαῦτά μ' ἔδρων, ἐγὼ δ' οὐκ.

ἡσθόμην] ἦδειν R.V.Γ.Δ.Θ.

1347. γ' ἄν R. Legebatur γάρ.

ἐξεπετάννυτο—ξυνήγετο] Conf. ad v. 720.

1348. σκιαδεῖον A. Vulgo σκιάδιον. Priorem nominis formam frequentat comicus. Vide Av. 1508. 1550. Thesm. 823. 829. BRUNCK. σκιαδεῖον Γ.Δ.Θ. γρ. καὶ σκιάδιον Γ.

1350. Δί' εἴ γε Porsonus. Libri Δία γ' εἰ.

δύο A.C.R.V.Δ.Θ. δύο Ald.

1351. ποιείσθαι] ποείσθαι R.

μακρὰς V. correctus, A.Γ.Δ.Θ. Reliqui libri, inter quos R, λέγων. In margine V. γρ. μακρὰς χωρὶς τοῦ λέγων, in Γ. superscr. ἢ λέγων κείμενον.

1352. τοῦτο A. et superscr. in B. τοῦτο θ' Γ.Δ. τούτων R. Legebatur τοῦτον cum interpunctione post καταμισθοφορήσαι. τοῦτο pecuniam dicit navibus impendendam.

1353. ἀν om. V.

1355. πρότερον] προτέραις A. et Suidas in αἰσχύνομαι.

1357. νυνδὶ Seidlerus. νῦν δὲ libri. Eustath. p. 45, 6. ἐπέκτασιν ποιεῖ οὐ μόνον τὸ ι ἐν τῷ οὐτοσὶ καὶ νυνὶ καὶ ἐνταυθὶ κατὰ τὸν τεχνικὸν Γεώργιον—καὶ νυνμενὶ, φησὶ, καὶ νυνγαρὶ ἀντὶ τοῦ νῦν—. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ δ μετὰ τοῦ ι, ὅλον ὅδὲ καὶ νυνδὶ ἀντὶ τοῦ νῦν (ἴμο ἀντὶ τοῦ νῦν δέ). νυνδὶ restitui Plut. 1033. Ejusmodi sunt apud Aristophanem, præter usitatissima illa τουτογί et ταυταγί, νυνμενὶ Av. 448. τηρδεδὶ 18. Eccl. 989. ταυτηρδὶ Av. 1364. τουτουμενὶ Ran. 965. τουτοδὶ Plut. 227. ἐνγεταυθὶ Thesm. 646. ἐνμεντευθενὶ et τηρδεδὶ apud Metagenem Athenæi 6. p. 269 f. Quorum pleraque ab librariis corrupta fuerunt.

1362. ἐς A.B.C.R.V.Γ.Θ. εἰς Ald. et Suidas in Ὑπέρβολον.

1363. ἐκκρεμάσας] κρεμάσας V.

1366. ἐλαύνουσιν] ἐλαύνωσι Δ.Θ.

1368. γ'] δ' R. Quod defendi potest.

ὑπολίσποις] Remiges ὑπόλιστα πνυγίδια appellat, quia in transtris diu sedendo, crebroque inter remigandum succussu, nates eis deterebantur: ob eamque causam, nempe quia maximam vitæ partem in navibus transigebat plebs Attica, depyges erant plerique, cujus vitii originem mythographi referunt ad Theseum, qui natium partem in saxo reliquit, unde ab Hercule abstractus fuit. Ceterum idiotismum Atticæ dialecti librariorum culpa oblitteratum fuisse arbitror. Scripserat Comicus ὑπολίσφοις. Mæris: λίσφους, Ἀττικῶς ἀπύγους, Ἑλληνικῶς. Ad quam notam vide Piersonum p. 245. Hesychio λίσπη exponitur λεία, καὶ ἐκτετριμμένη. καὶ ἄπυγος λίαν. Prior interpretatio pertinet ad Ran. 826. ubi λίσπη γλῶσσα, neglecto Atticismo, bene in chorico cantico adhibetur. Sed in senariis alia res est,

in quibus non solet comicus ab usu suæ dialecti recedere. **BRUNCK.** ὑπολίποις R. Scribendum ὑπολίσφοις cum Brunckio. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 175, 176. Eadem forma λίσφη Ranarum quoque versui restituenda videtur. Similes Atticismi sunt φιδάκνη, de quo vid. ad v. 792. et σφόγγος et σφογγόν, de quo dictum ad Ach. 463.

1369. ὁ πολίτης] Corrigendum ὁπλίτης. Quod vidit Fr. Thierschius in Actis Academiæ Bavaricæ (a. 1835.) vol. 1. p. 700. Conf. Pac. 1180, 1181. Vulgata scriptura utitur Suidas in κατάλογος.

κατάλογος] Photius p. 138, 25. Κατάλογος: ἡ ἀπογραφὴ τῶν ὀφειλόντων στρατεῦσθαι καὶ ἡ ἐξαρίθμησις. Vide Thucyd. 6, 31. Xenoph. Mem. 3, 4, 1. Polluc. 8, 115.

1370. μετεγγραφήσεται] μεταγραφήσεται Ald. Correctum ex codicibus.

1371. ἐγγεγράφεται] ἐγγράψεται R.Δ.

1372. Κλεωνύμου] Ignavus enim erat, et ῥίψαπτις appellabatur. Multis in locis timiditatem ei comicus exprobrat. **BRUNCK.**

1373. Legebatur ἀγοράσει γ' (τ' R. δ' Δ.Θ.) ἀγένειος. Restitui crasin ἀγοράσἀγένειος, similem illi κλαύσᾳρα Pac. 532. et οἰμώσᾳρα Plut. 876. ἀγοράσει autem scholiasta recte explicat ἐν ἀγορᾷ διατρίψει.

οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ] οὐδεὶς ἐν τᾷ ἀγορᾷ V.Γ.Δ.Θ. ἐν τ' ἀγορᾷ οὐδεὶς R.

1374. Clisthenes et Strato molles erant et impudici, qui pilos sibi vellebant et barbam radebant. Vide Thesm. 571. Ran. 422. Ach. 117. **BRUNCK.**

1375—1380. Agoracrito continuat Ald.

1375. ἐν τῷ μύρῳ] Id est in tabernis unguentariis. Sic Polyzelus in fragmento ap. schol. Plut. 550. de Dionysio quodam, ἐν τῷ μύρῳ—βανκίζεται.

1376. στωμυλεῖται] Ran. 1071. τῶν μειρακίων στωμυλλομένων. **BERG.**

1377. Vulgo sic legitur hic versus: σοφός γ' ὁ Φαίλαξ, δεξιῶς τ' οὐκ ἀπέθανε. Quæ lectio vitii suspecta est, ne manifestam dicam. Ei præter Suidam nullus antiquus suffragatur liber. In B. scriptum est: δεξιὸς ὁ Φαίλαξ καὶ σοφῶς οὐκ ἀπέθανεν. In C. δεξιός γ' ὁ Φαίλαξ σοφῶς τ' οὐκ ἀπέθανε. Importune et insulse in hoc adolescentium sermone, quem Demus refert, in-

jicitur mentio capitalis judicii, quod effugerit Phæax: commentum hoc esse videtur Græculorum, qui, ne nihil ad mendosam lectionem adferrent, historiolum illam excogitaverunt. Nihil tale in A. cujus longe diversa est lectio: σοφός γ' ὁ Φαίαξ δεξιῶς ἐμάνθανε. Unde meliorem, et, ni fallor, veram reconcinnavi: δεξιὸς ὁ Φαίαξ, καὶ σοφῶς ἐμάνθανε. Quæ sequuntur, sunt pleraque ambiguae significationis, et ad obscenum sensum auditorum mentem deflectebant. BRUNCK. De sensu verborum verissime judicavit Brunckius: sed de scriptura fallitur. Cum A. consentiunt Δ.Θ, annotato tamen in Θ. γρ. τ' οὐκ ἀπέθανε. Sed quum libri antiquiores, Ravennas Venetusque et Florentinus Γ. in vulgata scriptura consentiant, sic potius corrigendum videtur σοφός γ' ὁ Φαίαξ δεξιῶς τε κατέμαθε. De Phæace, quem δεινὸν ῥήτορα vocat scholiasta, minus honorifice judicat Plutarchus in vita Alcib. c. 13. ἀγῶνα δ' εἶχε ('Αλκιβιάδης) πρὸς Φαίακα τὸν Ἑρασιστράτου—ἀρχόμενον ὥσπερ αὐτὸς αὐξάνεσθαι τότε καὶ γνωρίμων ὄντα πατέρων, ἐλαττούμενον δὲ τοῖς τ' ἄλλοις καὶ περὶ τὸν λόγον. ἐντευκτικός γὰρ ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς ἐδόκει μᾶλλον ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δῆμῳ δυνατός. ἦν γὰρ, ὡς Εὐπολὶς φησι, λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

1378. συνερκτικός] ξυνερκτικός A.B.C. συνεριστικός Suidas in Φαίαξ, vulgata utens scriptura in συνερκτικός. Recte interpretatur scholiasta συνείρειν τοὺς λόγους καὶ συντιθέναι δυνάμενος εὐκόλως. Demosthenes p. 328, 12. εἴτ' ἐπὶ τούτῳ τῷ καιρῷ ῥήτωρ ἐξαίφνης ἐκ τῆς ἡσυχίας ὥσπερ πνεῦμ' ἐφάνη καὶ πεφωνασκηκὼς καὶ συνειλοχὼς ῥήματα καὶ λόγους συνείρει τούτους σαφῶς καὶ ἀπνευστί. Alia hujusmodi vide in Thesauro Stephani s. συνείρω. Ab συνείρειν autem non potest derivari συνερκτικός. Quamobrem συνερκτικός scribendum.

περαντικός] Idem est quod συλλογιστικός. περαίνειν enim et συμπεραίνειν apud Græcos significat, argumentis in syllogismi formam redactis aliquid concludere vel demonstrare. Potest autem et sensus obscænus hic latere, quoniam περαίνειν de re Venerea etiam dici constat. KUST.

1379. γνωμοτυπικός] Ran. 877. ἀνδρῶν γνωμοτύπων. Nub. 950. γνωμοτύποι μέριμναι.

κρονστικός] Ad dicendi artem referuntur κρούσεις καὶ περίληψις Nub. 317. BERG.

1381. καταδακτυλίζειν verbum est nequam. Hesychius: σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν. διαβέβληται γὰρ οἱ Σίφνιοι, ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. σιφνιάσαι οὖν, τὸ σκιμαλίσαι. Idem: σκιμαλίσαι, καταδακτυλίσαι. Suidas, καταδακτυλικὸς, συνουσιαστικὸς κατὰ τὸν δακτύλιον τοῦ πρωκτοῦ. Hic versus perperam vulgo choro tribuitur. BRUNCK. Scholiasta: ἄδηλος ὁ στίχος, καὶ πάντες αὐτὸν ἐσημειώσαντο διὰ τὸ ἀκατάλληλον· ἄδηλον γὰρ τίς τίνι λέγει.—οὐκοῦν edd. ante Brunckium, sine interrogationis signo in fine versus. οὐκοῦν Suidas in Φαίλαξ, Brunckius tacite.

1382. κυνηγετεῖν] κυνηγεττεῖν dici tradit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 48, 30. De quo dixi ad Soph. Ajac. 5.

1383. τούτους] τούτοις Δ. τούτοις Θ.

πανσαμένους] πανσαμένοις Δ. et superscr. ους Θ.

1384. τὸν ὀκλαδίαν] Ælianus V. H. 4, 22. ubi de deliciis veterum Atheniensium agit, καὶ ὀκλαδίας αὐτοῖς δίφρους οἱ παῖδες ὑπέφερον, ἵνα μὴ καθίζωσιν ἑαυτοὺς εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε. ubi vid. quæ interpretes attulerunt.

1385. ἐνόρχην] ἐνορχῖν Α.Θ. ἐνορχῖν Γ.

1386. *Jube eum flexis innixum genuibus procumbere*, ita ut figuram referat, quam Lysistrata his verbis describit: οὐ στήσομαι λέαινα' ἐπὶ τυροκνήστιδος. BRUNCK.

ποίει] πόει R.V.Γ.Δ.Θ.

1388. γ'] δ' R.V. Male. V. Pac. 916.

1392. ἔλαβες αὐτὰς Bentleius. Legebatur ἔλαβε ταύτας. ἔλαβες ταύτας A.B.C.Γ.Δ.Θ.

οὐ γὰρ] Vid. ad Ach. 576.

1393. σὺν μὴ B. et Vaticanus. Reliqui libri μὴ σύ.

λάβοις Brunckius. Legebatur λάβῃς.

1394. ἐς R.V. Vulgo εἰς.

1400. τε] δὲ Γ.Δ.Θ.

1401. πίεται τὸ λούτριον] Legebatur αὐτὸ τὸ λούτρον πίεται. πίεται τὸ λούτρον R.V.Γ.Δ.Θ. et Suidas in λούτρον. Ex quo veram lectionem restituit Elmsleius. Hesychius λούτριον: τὸ ῥυπαρὸν ὕδωρ καὶ λελουμένον, ἥγουν ἀπόνυμμα, λούτρον, τὸ αὐτό.

1404, 1405. εἰς] εἰς Suidas in ἔδρα.

1408. οἷς R. et Eustathius p. 1936 extr. Legebatur οὖς. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 50, 29. λωβάσθαι τόνδε καὶ τῷδε, αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ. Plato Criton. p. 47 c. ᾧ (libri dete-

riores ὁ) τὸ ἀδικον μὲν λωβᾶται, τὸ δὲ δίκαιον δνίησιν. Nec veteres tantum hac constructione utuntur, sed etiam recentiores scriptores. Procopius B. Vand. p. 259 b. τῶν ὅρκων οἷς ἐλωβήσασθε. In fine fabulæ aliquot chori versus videntur excidisse, nisi ab usitato more, qui in decem reliquis fabulis est servatus, recessit Aristophanes, quod in Prometheus et Agamemnone fecit Æschylus, in Trachiniis Sophocles.

ACHARNENSES.

PRIMA Aristophanis comœdia Dætalenses fuit, archonte edita Diotimo olympiadis octogesimæ octavæ anno primo, verum non ab ipso poeta, qui tum jam in publicum prodire verecundaretur^a, sed ab Philonide histrione in scenam producta. Hanc duobus annis proximis, archontibus priore Eucle, altero Euthydemo, Babylonii et Acharnenses fabulæ sunt secutæ, quibus ipsis quoque commendationem ab alieni nominis auctoritate quæsivit poeta, non alia, ut videtur, de caussa quam ut chorum facilius impetraret minorque, si victus ex certamine discederet, famæ jactura esset. Nam Callistrato histrioni tradidit, qui non solum primas utriusque fabulæ partes ageret, sed etiam poetæ vicem quodammodo susciperet. Quod sic est intelligendum ut Callistratus chorum ab archonte petiverit et acceperit victorque ab iudicibus certaminis sit declaratus nulla facta Aristophanei nominis mentione. Tantum tamen abest ut delitescere propterea aut ignorari nomen suum ab Atheniensibus voluerit Aristophanes, ut operam videatur dedisse ut quam plurimis innotesceret. Itaque non est mirandum, in ipsa Acharnensium fabula, quotiescunque de rebus poetæ dicendum esset, ita verba fieri ut nulla usquam habita Callistrati ratione omnia ad Aristophanem auctorem referantur. Ejusmodi est quod Equitum fabulam, quam proximo post Acharnenses anno suo ipsius nomine docuit Aristophanes, jam nunc se meditari manifestis prodit verbis v. 300, *ὥς μεμίσσηκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν | κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεύσι κατὰ τύματα*. Porro litem ab Cleone propter Babyloniorum fabulam sibi illatam duobus hujus fabulæ locis tangit, v. 377. *αὐτός τ' ἐμαντὸν ὑπὸ Κλέωνος ἄπαθον | ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρνυσι κωμῳδίαν. | εἰσελκύσας γάρ μ' ἐς τὸ βουλευτήριον | διέβαλλε καὶ ψευδῇ κατεγλώττιζέ μου | κᾶκυκλυβόρει κᾶπλυνεν, ὥστ' ὀλίγου*

^a V. parabasin Equitum inde a v. 512. Nubium 530. Vesparum 1018.

πάνν | ἀπωλόμην μολυννοπραγμονούμενος. et v. 502. οὐ γάρ με
 νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων ὅτι | ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς
 λέγω. Denique possessionem suam Ægineticam memorat v.
 654: in qua insula diu multumque versatum esse Aristopha-
 nem narrat vitæ scriptor, cujus verba ad locum illum appone-
 mus. Quarum rerum rationes quantumvis manifestas quum
 minus perspexissent grammatici quidam neque ad illam de
 Equitibus prædictionem animum advertissent, in eam delati
 sunt opinionem ut Aristophanem, quum Babylonios et Achar-
 nenses scriberet, Callistrati personam ex omni parte induisse
 sibi persuaderent: quemadmodum Joannes Tzetzta commenta-
 rios in Lycophronem suos Isaaco fratri se supposuisse gloria-
 tur in epistola ad Basilium protonotarium. Itaque Callistra-
 tum illum non solum cleruchum fuisse finxerunt Ægineticum,
 sed etiam Cleonem non Aristophani, sed Callistrato litem prop-
 ter Babyloniorum fabulam intendisse crediderunt: qui error in
 scholiis Vesp. v. 1275. animadvertitur. Ceterum cavendum
 est ne quis grammaticorum illam opinionem Aristonymi et
 Amipsiæ comicorum consensu confirmari existimet, qui Ari-
 stophanem ἐν τετράδι γεγονέναι, id est laborum suorum fructus
 aliis permisisse, dixerunt^b. Quo nihil aliud indicatur quam
 Aristophanem reportatæ victoriæ laudem non ipsum appeti-
 visse, sed histrionibus suis permisisse ut chorum ab archonte
 poscerent victoresque publice declararentur, quod summum
 fuisse constat et honorificentissimum, quo poetæ scenici ornari
 possent, præmium.

Indici personarum intuli Πρυτάνεις, de quibus v. ad v. 54.
 Contra eximantur Κηφισοφῶν, ejusque loco ponatur θεράπων
 Εὐριπίδου de quo v. ad v. 395, et ἄγγελοι, pro quibus κήρυκες
 ponantur, de quibus dicitur ad v. 1071. et 1085. In R. hæ
 tantum personæ positæ, Δικαιοπόλις. κήρυξ. Ἀμφίθεος. χορὸς
 Ἀχαρνέων. ἡμιχ. (ἡμιχόρια propter v. 557—571.) Λάμαχος. Με-
 γαρεύς.

De v. 1—16. disputat Gregorius Corinthius in Walzii Rhe-
 tor. vol. 7. p. 1345.

1. δέδηγμαί τὴν ἐμαντοῦ καρδίαν] Imitari videtur Synesius a
 Berglero comparatus epist. 7. πῶς δοκεῖτε δέδηγμαί τὴν καρδίαν.

^b Vid. ad Vesp. 1018.

et encom. calvit. p. 63. μέσσην αὐτὴν δέδηγμαί τὴν καρδίαν. Alia hujusmodi ad Stephani Thesaurum sunt allata s. v. δάκνω.

3. ψαμμακοσιογάργαρα] ψαμμοκοσιογάργαρα libri et Macrobius Saturnal. 5, 20. et Suidas in h. v. et γάργαιρε, καρκαίρω, κόσσια. Correctum ex Hesychio, cujus in codice ψαμμακόσια γάργαρα scriptum, et Eustathio p. 986, 52. Macrobii verba sunt "gargaris innumerabilem, ut ejus lepos est, numerum conatur exprimere. In fabula enim Acharnensium ait, ἀ δ' ὠδυνήθην, "ψαμμοκοσιογάργαρα. ψαμμακόσια autem pro multis Varro sæpe "in Menippeis suis posuit: sed Aristophanes adjecit gargara, "ad significationem numerositatis innumeræ." Eupolis apud scholiastam, ἀριθμῆν θεατὰς ψαμμοκοσίους, quod ψαμμακοσίους scribendum cum Brunckio, ut ἐπτακόσιοι et ὀκτακόσιοι dicitur.

4. φέρ' ἴδω, τί δ'—] Av. 812. φέρ' ἴδω, τί δ' ἡμῖν τοῦνομ' ἔσται τῇ πόλει; Epicharmus apud Diogenem Laert. 3, 14. φέρ' ἴδω, τί δ' αὐλητάς; Sic φέρε, τί δέ Eurip. Hel. 1043. φέρε, εἰ δὲ Demosth. p. 997, et quæ sunt similia ejusdem generis.

χαيرهδόνος] Hesychius, χαيرهδόνα: τὴν χαράν. Quæ glossa ex hoc loco petita esse potest. Nam accusativum posuit grammaticus intellecto λέγει, ut in glossis ab Elmsleio collatis, ἰήους καμάτους, κρόνιππον et κύνειον θάνατον, quæ referuntur ad Sophoclis Œd. T. 174, ubi ἰήων καμάτων est, et ad locos Aristoph. Nub. 1070. Vesp. 898, in quibus nominativi leguntur. Usitatissimum est ἀλγηδών, cui assimilatum esse χαيرهδών animadvertit scholiasta.

5. εὐφράνθην] Scribendum ἡὺφράνθην ex lemmate scholiastæ. In scholio ipso scriptum εὐφράνθην.

6. τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσεν] Duplex de hac re narratio scholiastæ est, altera ab ipso conficta, punitum Cleonem esse propter injurias equitibus illatas, altera ex Theopompo repetita, quinque talenta ab insulanis accepisse Cleonem, qui Atheniensibus persuaderet ut tributa illis imposita minuerent. αἰσθόμενοι δὲ, pergit scholiasta, οἱ ἱππεῖς ἀντέλεγον καὶ ἀπήτησαν αὐτόν. Ex quo tantum videtur colligi posse, equitum studiis factum esse ut Cleo acceptam ab insulanis pecuniæ summam redderet vel sponte vel γραφῇ δώρων petitus, quæ ab heliastis judicanda fuit: nam quod grammaticus in argumento Equitum scriptorque vitæ Aristophanis p. xiii. ed.

Kust. autumant, damnatum ab equitibus Cleonem esse (καταδικασθῆναι), ipsorum est commentum non cogitantium iudicialiam potestatem equitibus Atticis nullam unquam fuisse. Gravem autem cum equitibus inimicitiam exercuisse Cleonem documento est Equitum fabula. Quinque talentorum numerum in medio relinquimus utrum proprie intelligi voluerit Aristophanes an numeri rotundi instar posuerit, quoniam multarum hoc caussarum τμήμα fuit, ut in Pace v. 171. πέντε τάλανθ' ἡ πόλις ἢ Χίλων | διὰ τὸν σὸν προκτὸν ὀφλήσει. et Nub. v. 759. εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη. Usus verbi ἐξήμεσεν simili ex Equitibus loco illustratur v. 1148. ἔπειτ' ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμείν ἄτ' ἂν κεκλόφωσί μου. Similiter vomendi verbo utuntur Latini in sermone plebeio. Plautus Curcul. 5, 3, 10. *atque argentum prope prope vomere*. Ceterum equites non ordinem equestrem, sed equitatum Atticum intelligi liquet ex iis quæ in proœmio Equitum dicemus.

8. ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι] Euripides in Telepho apud scholiastam Καὼς ὀλοίτην· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι. ὀλοίτην Elmsleius: schol. ὀλοιτ' ἄν. Aristid. vol. I. p. 543, 11. ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι ἀνακαλέσαι.

10. ἑκχήνη Bentleius. Libri κεχήνη, nisi quod κεχήνει R. Etymol. M. p. 386, 30. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ διαλυθὲν ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ συναιρούσιν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ποιούσιν εἰς ἡ πεποιήκη λέγοντες· ὅθεν παρὰ Ἀριστοφάνει, ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον. Photius lexic. p. 160, 6. ab Porsono indicatus Κεχήνη: κεχηνὼς ἤμην· ὡς τὸ ἦδη (ἦδεα) ἦδεν. Herodianus in Hortis Adonidis fol. 198. recto, Ποῦ συναιρούσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸ διαλυθὲν τῆς εἰ διφθόγγου παρὰ τοῖς Ἰωσιν εἰς ἡ, οἶον ἐπεποίηκα ἐπεποιήκην. ὅθεν τὸ ἐκεχήνην ἐγὼ διὰ τοῦ ἡ παρὰ Ἀριστοφάνει, οἶον Ὅτε διεκεχήνην (hoc est δὴ ἐκεχήνην) προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον.

Αἰσχύλον] Æschyli aliquod drama; nam ipse mortuus erat. BERG. Scriptor vitæ Æschyli: Ἀθηναῖοι δὲ τοσούτον ἡγάπησαν Αἰσχύλον, ὥς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλον, χορὸν λαμβάνειν. Quintilianus 10, 1. 66. *Correctas ejus fabulas in certamen deferre posterioribus poetis Athenienses permisere, suntque eo modo multi coronati*. Suidas: Εὐφορίων· υἱὸς Αἰσχύλου τοῦ τραγικοῦ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς καὶ αὐτός· ὃς καὶ τοῖς Αἰσχύλου τοῦ πατρὸς, οἷς μήπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τετράκις ἐνίκησεν· ἔγραψε δὲ καὶ οἰκεία. Ad hunc

R h

fortasse respexit noster. Ante sexennium, olympiadis 87. anno primo, primum præmium obtinuerat Euphorio, secundum Sophocles, tertium Euripides. ELM.

11. ὁ δ' ἀνείπεν] Intelligendus ὁ κῆρυξ. Thucyd. 2, 2. καὶ ἀνείπεν ὁ κῆρυξ, εἴ τις βούλεται—. MITCHELL.

Θέογνι] Notatur ut malus poeta infra 140. et Thesm. 170. KUST. Χιόνα esse vocatum, quod poesis ejus frigida instar nivis esset, perhibet scholiasta: quod quodammodo confirmatur versibus 138—140. Ceterum fuit unus ex triginta tyrannis, quod testantur scholiasta, Harpocratio, Suidas, Xenophon Hellen. 2. 3, 2.

12. ἔσεισε μου τὴν καρδίαν attulerunt Phrynichus in Bekkeri Anecdosis vol. 1. p. 41, 12. et Suidas in ἔσεισε. Notanda autem trajectio verborum πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν pro τοῦτ' ἔσεισέ μου πῶς δοκεῖς τὴν καρδίαν.

13. ἐπὶ μόσχῳ] Duplex hujus loci interpretatio apud scholiasten legitur. Alii scilicet Moschum malum citharædum Agrigentinum hic tangi putant, alii μόσχον pro vitulo, victoris præmio accipiunt. Hanc sententiam amplexus est Bentleius ad Phalaridem p. 302. Neutra, quod sciam, aliqua auctoritate innititur nisi scholiastæ, quæ quidem levissima est et prorsus indigna cui fides in re dubia habeatur. ELMSL. Quod scholiasta citharædum illum Agrigentinum fuisse narrat, indicio est non ex hoc loco fictum, sed aliunde quoque cognitum fuisse artificem. Hæc igitur vera interpretatio videtur, quam Gregorius quoque Corinthius sequitur ad v. 1. citatus, scribendumque ἐπὶ Μόσχῳ.

14. Βοιώτιον] Modus a Terpandro inventus, ut ait scholiasta.

16. Χαῖρις] Chæris malus tibicen notatur infra 866. et Pac. 951. Av. 858. Duos hujus nominis fuisse colligimus ex schol. Pacis et Avium.

18. κοῦίας τὰς R, scholiasta et Suidas in ῥύπτει. κοῦίας^{γε} τὰς Γ, γε ab alia manu scripto. Legebatur κοῦίας γε τὰς, errore librarii κοῦία producta syllaba media dici ignorantis.

19. κυρία ἐκκλησίας] κυρία ἐκκλησία quæ dicatur explicat Pollux 8, 95. τῶν ἐκκλησιῶν ἥ μὲν κυρία ἐν ἧ τὰς ἀρχὰς ἐπιχειροτονοῦσιν, εἴπερ καλῶς ἄρχουσιν, ἥ ἀποχειροτονοῦσιν ἐν ἧ καὶ τὰς εἰσαγγέλλας ὁ βουλόμενος εἰσαγγέλλει καὶ τὰς ἀπογραφὰς τῶν

δημευομένων ἀναγινώσκουσιν οἱ πρὸς ταῖς δίκαις καὶ τὰς λήξεις τῶν κλήρων. Similiter Harpocratio ex Aristotele aliiue grammatici, de quibus dixit Schoemannus in libro de comitiis p. 29—32.

20. αὐτῇ | ἤδει Δ.

22. τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλωμένον] Hesychius, Σχοινίον τὸ μεμιλωμένον: ἔρραινον ὑπὲρ τοῦ σοβῆσαι τὴν ἀγορὰν, ὅποτε βραδύνουεν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. Corrupta sunt hæc: sententia vero satis expedita est. Consulendus noster in Eccl. 378. καὶ δῆτα πολὺν ἢ μίλτος, ὦ Ζεῦ φίλτατε, | γέλων παρέσχευ, ἦν προσέρραινον κύκλῳ. Pollux 8, 104. inter τῶν Ληξιάρχων munera: Καὶ σχοινίον μιλωσάντες, διὰ τῶν τοξοτῶν συνέλαννον τοὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Hinc fortasse Hesychii glossa ita constituenda est: Σχοινίον τὸ μεμιλωμένον· ὃ ἔρραινον ὑπὲρ τοῦ σοβῆσαι τὴν ἀγορὰν, ὅποτε βραδύνουεν, εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Usitatus esset, ὑπὲρ τοῦ σοβῆσαι τὸ πλῆθος. ELM. In glossa Hesychii nihil mutandum præter ὅποτε in ὅποτε. Nam recte dicitur βραδύνειν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. Illi autem σοβῆσαι τὴν ἀγορὰν simile est τύπτειν τοὺς τῆς ἀγορᾶς, quod dixit schol. v. 724. Rem ipsam copiosius explicat scholiasta. Themistius Or. 26. p. 320 D. διὰ τοῦτο αὐτῇ (τῇ φιλοσοφίᾳ) ῥαστώνῃ πλείων συναγαγούσαν εἰς ἐκκλησίαν ἀνευ σχοινίου μεμιλωμένου ἀναβῆναι ἐπὶ βῆμα ὑψηλόν.

23. ὥριαν] ὥρια Suidas s. h. v. Accusativum, fortasse ex hoc ipso loco sumptum, posuit Phrynichus in Bekk. Anecd. vol. 1. p. 4, 22. ὥριαν (nam sic codex:) οἶον παρὰ τὴν δέονσαν ὥραν. οὐκ ἐπὶ νοητῶν μόνον, ἀλλ' ἀπλῶς παρὰ δέον. Sic ὥραν apud Æschylum Eum. 109. καὶ νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς | ἔθνον, ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν.

24. Hesychius: ὠστιοῦνται ὠσθήσονται. Vide Plut. 830. ELM.

25. Ad hunc versum et 42. respicit Pollux 8, 133. de Pnyce agens: Ἐκάλουν δέ τινα προεδρίαν, καὶ πρῶτον ξύλον. ELM. Idem 4, 121, πρῶτον δὲ ξύλον ἢ προεδρία, μάλιστα μὲν δικαστῶν. Photius lex. p. 469, 10.

26. ἄθροοι vulgo. ἄθροοι diserte scholiasta et Suidas in Ἄθροοι καταρρέοντες. ELM. Recte Elmsleius ἄθροοι restituit. Eustath. p. 1387, 4. Ἐν δὲ τοῖς ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ταῦτα· ἐκ τοῦ ἄθροός γίνεται ἄθρους.—καὶ Ἀριστοφάνης, Ἐστῶτας ὥσπερ

τοὺς ὀρεωκόμεους ἄθρους. Fortasse igitur hic quoque ἄθροι scribi præstat, quod Suidas videtur legisse: nisi illo in loco contracto ἄθρους propter solam metri necessitatem usus est poeta.

30. Erotianus: Κορδίνημα· γράφεται καὶ σκορδίνημα· καρη-
βαρίαν δὲ σημαίνει, παρὰ τὸ κάρα δινεῖσθαι, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης
ἐν Ἀχαρνέυσι. Rectius Hesychius, consentientibus aliis gram-
maticis: Σκορδινᾶσθαι τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν καὶ
στρέφεσθαι μετὰ χάσμης. γίνεται δὲ τοῦτο περὶ τοὺς ἐγειρόμενους
ἐξ ὕπνου, ὅτε χασμώδεις ὄντες ἐκτείνουνσι τὰς χεῖρας. *Pandiculari*
vocant Latini, monente Foesio ad Hippocratem, nostrates *To*
yawn and stretch. Vide nostrum Vesp. 642. Ran. 922. ELM.
Similiter Photius p. 524, 21.

32. ἐς] εἰς libri et Stobæus Floril. 56, 8.

τὸν ἀγρὸν] Nam ex agris in urbem commigraverant initio
belli Peloponnesiaci. V. Thucyd. 2, 14. et 17. BERG.

34. πρίω] Valde ineptum est Græci interpretis commentum,
qui Atticam vocem πρίω Acharnensibus propriam fuisse dicit.
Scilicet Acharnensis fuit Dicæopolis, qui inferius v. 406. di-
serte Chollides vocatur. ELM.

35. οὐδ' ἦδει] Dedi οὐδ' ἦδην, quam tertiæ personæ formam
Aristophanis ætate unice usurpatam fuisse verisimile est. Vide
Nub. 1347. Vesp. 558. 635. Pac. 1182. Av. 1298. Dawesium
p. 231. Piersonum ad Mæridem p. 174. aliosque grammaticos.
In Eq. 1317. vulgo legitur: Καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν, οἷς
ἡ πόλις ἦδε γέγηθεν. Atqui in fine fabulæ mutata populi studia
fingit poeta. Legendum igitur, una littera mutata, ἦδ' ἐγεγέ-
θην. ELM. οὐδ' ἦδ' εἰ R. οὐδ' ἦδην B.Δ. Stobæi libri partim
οὐχ ἦ δὴ partim οὐχὶ δεῖ. οὐδ' ἦδειν Suidas in πρίων, qui pro
prima persona male accepit. Aut ἦδειν aut ἦδην verum vide-
tur. Nam formam consonanti terminatam metrum exigit Nub.
1347. Pac. 1182. Dixit de his formis Buttmannus Gram.
vol. 1. p. 434.

36. χὼ πρίων ἀπῆν] Ab imperativo πρίω finxit nomen πρίων,
nullo ad verbum πρίειν respectu: etsi factum ab hoc verbo
nomen exstitit πρίων πρίωνος, quod Vespasum v. 694. restitui-
mus.

38. ὑποκρούει] Hesychius, ὑποκρούει: ἀντιλέγει. Male. Ex
Eccl. 256. 588. 596. vertendum *interpellare*. ELM. Recte
Phrynichus in Bekk. Anecd. vol. 1. p. 68, 10. ὑποκρούειν τοὺς

ρήτορας: τὸ μεταξὺ λεγόντων αὐτῶν ὑποφθεγγόμενον ἐμποδίζεω.

39. τις om. R.

πλήν] πρὶν Γ.

41. τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὼ 'λεγον] Noster Pac. 64. τοῦτ' ἐστὶ δῆτα τὸ κακὸν αὐθ' οὐγὼ 'λεγον. Hinc malim in Lys. 240. τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὼ 'λεγον, ubi vulgo legitur ταῦτ'. ELM.

42. 43. ἐς] εἰς libri.

42. ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠσιζέται] Aristides vol. 2. p. 95, 15. fortasse ex hoc loco, οὐδὲ εἰς τὴν προεδρίαν ὠσιζονται. Qui vulgarem formam Atticæ ὠσιζέσθαι substituit.

43. πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν] Sic et in Eccl. 129. in concione mulierum. BERGL.

44. τοῦ καθάρματος] Hesychius: Κάθαρμα· τὸ χοιρίδιον ᾧ τὴν ἐστίαν ἐκάθαιρον ἐν ταῖς ἐκτροπείαις· ὁ δὲ ἐπιτελῶν δημοσίως, περιστάρχος ἐλέγετο. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις et δημόσιος corrigunt interpretes. Καθάρσιον vocant Æschines in Timarchum p. 48. et ex eo Harpocratio in ipsa voce, et Pollux 8, 104. Mustelam pro porcello ludens adhibet noster Eccl. 128. ELM. Alia de hoc ritu comitorum collegit Schoemannus p. 91. (plagula G).

45. τίς ἀγορεύειν βούλεται;] V. ad Eccl. 130.

46. Præconis partes prytani sunttribuendæ. V. ad v. 54.

47. ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γὰρ Ἀμφίθεος] Perraro in senariis tribrachum excipit anapæstus, cujus alterum apud Aristophanem exemplum est in Eccles. 315. pedibus illis pariter ut hic inter duas dipodias divisus et interpunctione sejunctis, καὶ θοιμάτιον· ὅτε δὴ δ' ἐκέινο ψηλαφῶν. Nam tertium exemplum Nub. 663. ἀλεκτρυνόνα κατὰ ταῦτὸ καὶ τὸν ἄρρενα, restituta accusativi forma contracta ἀλεκτρυνῶ removit Porsonus. In eadem dipodia Aristoph. Lys. 1148. ἀδικίωμας, ἀλλ' ὁ πρωκτὸς ἄφατος ὡς καλός. et, quæ minus certa sunt exempla, Nub. 845. Thesm. 285. Alia plurima quæ manifestis debentur erroribus librariorum collegit Dobræus in appendice ad Porsoni Aristophanica p. 111—115. De dactylo et anapæsto infra dicemus ad v. 733.

48. γίγνεται] γίνεαι R, quæ prope constans hujus codicis scriptura est, pariterque γινώσκω, non γιγνώσκω. De quo dixi ad Thesaurum Stephani vol. 2. p. 620, 621.

54. οἱ τοξόται] Scholiastæ mos gerendus erat, vere et ad decori rationem monenti, hæc verba ab uno e prytanibus dici:

τοῦτό φησιν εἰς τῶν πρυτάνεων, κελύων ἐκβαλεῖν τὸν Ἀμφίθεον ὡς ὑβριστήν. In B. personam scripserat primo librarius κήρυξ, se ipse postmodo correxit, reposuitque πρύτανις, quod verum est. Vide Petitum ad Leg. Att. p. 294. Nec hoc solum loco præconis persona male posita fuit pro prytani. Supra v. 46. verba illa τίς ὢν; et οὐκ ἄνθρωπος; et v. 59. κάθησο σίγα. male præconi tribuuntur, et in prytanis partes transferenda sunt. Debet etiam hujus nomen inter dramatis personas reponi. BRUNCK. Brunckii sententiæ favet Plato Protag. p. 319 C. καταγελῶσι καὶ θορυβοῦσιν, ἕως ἂν ἡ αὐτὸς ἀποστῇ ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν καταθορυβηθεῖς, ἢ οἱ τοξόται αὐτὸν ἀφελκύσωσιν ἢ ἐξάρωνται, κελεύοντων τῶν πρυτάνεων. ELM. Aristoph. Eq. 665. καὶ θ' εἴλκον αὐτὸν οἱ πρυτάνεις χοῖ τοξόται. Conf. etiam Thesm. 929.

58. ποιῆσαι] ποιεῖσθαι R, vitio librarii, qui ad v. 52. aberravit. ποιῆσαι Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 45, 6.

σπονδὰς ποιῆσαι] Media forma eodem sensu adhibetur v. 52. 131. Σπονδὰς ποιούντων de diis induciarum auctoribus dicitur in Pac. 212. et eodem sensu εἰρήνην ποιήσας de Trygæo v. 1199. Neque aliter Thucyd. 2, 29. Ἐλθὼν τε ἐς τὰς Ἀθήνας ὁ Νυμφόδωρος τήν τε τοῦ Σιτάλκου ξυμμαχίαν ἐποίησε, καὶ Σάδοκον, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Ἀθηναῖον. Activam igitur formam retinuerim in hoc versu, reposuerim in v. 52. 131. ELM.

κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας: σημαίνει μὲν τὸ παύσασθαι τοῦ πολεμεῖν ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος· παρακολουθεῖ γὰρ τοῖς μὴ πολεμοῦσι κρεμαμέναις ἔχειν τὰς ἀσπίδας. Hæc Phrynichus l. c. Eodem sensu Libanius vol. I. p. 159, 15. τοῦτον δὴ τὸν χρόνον τὰ μὲν εἰλωθότων ἡμῶν πολεμεῖν τόξα ἦν ἐν παττάλοις.

59. κάθησο σίγα] κάθησο· σίγα Elmsleius, fortasse propter v. 123. σίγα, κάθιζε. Prytani hæc verba esse tribuenda ostendit Brunckius ad v. 54.

61. οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως R.Γ. οἱ παρὰ βασιλέως πρέσβεις vulgo. οἱ πρέσβεις scholio præfixum.

63. ταῶσι] Scribendum more Attico ταῶσι, quam scripturam de Avium v. 102, 269, 884. diserte testatur Athenæus 9. p. 397 E. ex Tryphone.

64. σχήματος] φορήματος Suidas in ἐποποιῶ. φρονήματος Theodosius περὶ γραμματικῆς p. 79, 12. quod ipsum quoque ex φορήματος corruptum videtur.

67. ἐπ' Εὐθυμένους ἀρχοντος] Olymp. 85, 4.

68. παρὰ Καῦστριον πεδίον] Legebatur διὰ τῶν Καῦστρίων πεδίων. Liber Ravennas παρὰ τῶν καῦστρίων πεδίων. Scribendum erat παρὰ Καῦστριον πεδίον. Non solent talia numero dici plurali, sed singulari: vide exempla apud Strabonem p. 897. et 984. ed. Falcon. et quæ plura hujusmodi memorat Stephanus Byzantinus.

69. ὁδοιπλανοῦντες] ὁδοιπλανῶντες A.Γ, forma vitiosa, de qua v. Lobeck. ad Phrynich. p. 630. ὁδοιπλανοῦντες B.

70. μαλθακῶς] Ridiculus est legatus labores memorans, quos in itinere exhaustit, molliter cubans in carpento, eumque sic ridicule loquentem de industria inducit comicus. BRUNCK.

72. παρὰ τὴν ἑπαλξιν] Qui in mœnibus excubant, dicuntur esse παρ' ἑπαλξιν. Thucyd. 2, 13. 'Οπλίτας δὲ τρὶς χιλίους καὶ μυρίους εἶναι, ἀνευ τῶν ἐν τοῖς φρουρίοις, καὶ τῶν παρ' ἑπαλξιν—ἀπό τε τῶν πρεσβυτέρων, καὶ τῶν νεωτάτων, καὶ μετοίκων ὅσοι ὀπλῖται ἦσαν. BERG.

73. δὲ] γὰρ R. Quod referri potest ad ἀπολλύμενοι v. 71. Sed repetitum videtur ex σφόδρα γάρ.

πρὸς βίαν ἐπινόμεν] Sophocles apud Athenæum 10. p. 428 A. a Berglero comparatus, τὸ πίνειν πρὸς βίαν | ἴσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῇν βίᾳ.

74. ἐκπωμάτων] ποτηρίων grammaticus Biblioth. Coislin. p. 476: ἐκπωμάτων Pollux 6, 100. 10, 68.

75. ᾧ Κραναὰ πόλις] Vide Meurs. de regibus Athen. 1, 13. KUST. Arcem Athenarum Κραναὰν simpliciter vocat Lysistr. 481. Hesych. Κραναόν: ὑψηλὸν, τραχύ. BERG. V. scholiastam.

78. τοὺς πλείστα δυναμένους καταφαγεῖν τε καὶ πιεῖν] Scribendum δυνατοὺς cum Elmsleio. Proceleusmaticum pro anapæsto in versibus iambicis admiserunt poetæ comici Latini: quod etsi non repugnat numerorum legibus, tamen alienum videtur a Græcorum elegantia. Infra v. 437. Εὐριπίδη, 'πειδὴ περ ἐχαρίσω μοι ταδί, μοι recte delevit Bentleius. Hoc autem in loco qui δυναμένους servare volent, καταφαγεῖν in φαγεῖν mutare debebunt, quod fecit F. Morellus ad Libanium p. 317. Sic Theophilus Athenæi 10. p. 417 A. ἀνδρῶν ἀπάντων πλείστα δυνάμενος φαγεῖν. Alio modo, sed parum perite, metro consuluit librarius codicis B. τε particula omittenda.

79. τε] γε Elmsleius.

80. δ' om. R.

ἐς] εἰς libri.

82. ὄρων editio Leidensis a. 1625. ὄρων R. ὄρων A. Alii ὄρων vel ὄρων ut Suidas in ἀποπάτημα. Quæ vitia fraudi fuerunt scholiastæ. Plautus in Sticho 1, 1, 22. a Berglero citatus, *Neque ille mereat Persarum sibi montes, qui esse perhibentur aurei.*

83. Verba πόσον χρόνον dicta sunt pro πότε. Eupolis apud Plutarchum in Nicia p. 525 E. Πόσον χρόνου γὰρ ξυγγεγένησαι Νικίᾳ; | οὐκ εἶδον, εἰ μὴ ἄγχιος ἐστὼτ' ἐν ἀγορᾷ. ELM.

πρωκτὸν ξυνήγαγεν] Ut στρατὸν ξυναγαγεῖν dicitur. Monuit scholiasta.

85. παρετίθει θ' edidi ex Athenæo 4. p. 130 F. Legebatur παρετίθει δ'. παρετίθειτ' R.

ὅλους ἐκ κριβάνου βοῦς] Herodotus 1, 137. ubi de institutis Persarum agit : ἐν τῇ (die natali) οἱ εὐδαίμονες αὐτῶν βοῦν καὶ ἵππον καὶ κάμηλον καὶ ὄνον προτιθέσθαι, ὅλους ὅπου ἐν καμίνουσι. BERG.

87. βοῦς κριβανίτας] Quia Græci tantum ἄρτους κριβανίτας norant. BERG.

88. Cleonymi proceritas memoratur etiam in Vesp. 592. Χὼ μέγας οὗτος Κολακώνυμος ἀσπίδαποβλής. Av. 1476. Χρήσιμον μὲν οὐδὲν, ἄλλως δὲ δειλὸν καὶ μέγα. ELM.

91. ἄγοντες ἤκομεν] ἤκοντες ἄγομεν R.

92. Hesychius : Βασιλέως ὀφθαλμός· ἐπέμπετό τις ὑπὸ βασιλέως ἐπίσκοπος, ὃς ἐφεωρᾶτο τὰ πράγματα, ὃν τοῦ βασιλέως ὀφθαλμὸν ἐκάλουν. ELM. Plurima collegit Stanleius ad Æschyli Pers. 985. Nos satis habemus Herodoti 1, 114. et Xenophontis Cyrop. 8, 2, 10. locos memorasse.

93 πατάξας om. R.

Πρέσβως ludens dixit noster. Πρέσβυς de sene, πρέσβεις de legatis dicebatur. Πρέσβως vel πρέσβει ne de sene quidem usurpatum est. ELM.

95. Male Hesychius : Ναύφρακτος· ναύσταθος, λιμήν. In hoc nostri loco dictum videtur pro εἰς ναυμαχίαν παρεσκευασμένος. Immensum oculum in media fronte depictum habebat Pseudartabas, quem cum oculo navis comparat Dicæopolis. Pollux 1, 86. Ὑπὲρ δὲ τὸ προὔχον ἀκροστόλιον, ἧ πτυχὶς ὀνομάζεται, καὶ ὀφθαλμός, ὅπου καὶ τοῦνομα τῆς νεὼς γράφουσι. ELM. Legebatur ναύφρακτον. Restitui formam Atticam ex Photio p. 290, 13. ναύφαρκτον βλέπειν : φησὶν ἐπὶ τοῦ περιαθρούντος

καὶ σεμνῶς λόγος. πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφαρκτον βλέπεις. Ibidem 11. ναύφρακτον καὶ ναύφαρκτον τὴν ἀπτικὴν δύναμιν καλοῦσιν. ubi τὴν ναυτικὴν scribendum ex p. 639, 14. φάρκεσθαι: τὸ φράττεσθαι. καὶ ναύφρακτον (malim ναύφαρκτον) καὶ (1. τὴν) ναυτικὴν δύναμιν. ναυφράκτῳ στρατῷ legebatur Equit. 567. De aliis ejusdem stirpis formis ἀποφάργγυσθαι, πεφαργμένος, κατάφαρκτος dixi ad Sophoclis Antig. 235. πέφαρκται Aristophani restituendum Vesp. 352. et φάρξητε Av. 183.

96. κάμπτων νεώσοικον] νεὼς κάμπτων οἶκον R.

98. Legati verba præconi tribuebantur. Correxuit Brunckius ex B.

100. ἔξαρχ' ἀναπισσόναι σάτρα Brunckius. ἔξαρχας πισόναστρα R. ἔξάρχαν ἀπίσσοινα σάτρα A.C. ἔξαρχαν ἀπίσσομαι σάτρα B.Δ. ἔξαρχαν ἀπισσονασάτρα Ald. Bothius hæc sic explicat, ἐγὼ ἄρτι μὴν ἔξηρχ' ἀναπισσοῦν αὖ σαθρά, *nuper cœpi pice denuo inducere putria*: i. e. refflorescunt res Persarum, concussæ olim cladibus Marathoniis, Plataeensibus, Salaminiiis.

104. Ἰαοναῦ] Scholiasta Ἰάον αὖ legit, male. Ἰαοναῦ formatum ut βασιλιναῦ in sermone Triballi Av. 1678. “ Ionum nomine contumeliose dictum. Herodot. 1, 143. οἱ μὲν νῦν ἄλλοι “ Ἴωνες καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐφυγον τὸ οὐνομα, οὐ βουλόμενοι Ἴωνες “ κεκλήσθαι ἀλλὰ καὶ νῦν φαίνονται μοι οἱ πολλοὶ αὐτῶν ἐπαι- “ σχύνεσθαι τῷ οὐνόματι. Vid. 5, 69. Thucyd. 7, 5.” DOBRÆUS.

105—110. Sic personas distinxit Brunckius in annotatione. δι. οἴμοι—κή. τί δ' αὖ—. δι. ὅ τι ;—. πρ. οὐκ, ἀλλ'—. δι. ποίας—οὐ δήπου στράτων BR. κή. οἴμοι—. δι. τί δ' αὖ—. κή. ὅ τι—. δι. οὐκ, ἀλλ'—. κή. ποίας—. δι. ἀλλ' ἄπιθ'—οὐ δήπου στράτων Ald.

105. δαί Elmsleius. Libri δ' αὖ.

106. ὅ τι ; χαννοπράκτους Reiskius. ὅ τι χαννοπράκτους libri.

107. χρυσὸν, quod et numerosius esset et Persæ verbis melius conveniret, posuit Elmsleius. Revocandum χρυσίον, quod legitur v. 108, 113. Sic Demosthenes p. 122, 1. χρυσὸν τὸν ἐκ Μῆδων dixit, sed χρυσίον ib. 9.

108. Hesychius: Ἀχάνας· τινὲς μὲν Περσικὰ μέτρα, Φανόδημος δὲ, κίστας εἰς ἃς κατετίθεντο τοὺς ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ θεωρίας ἰόντες, ἢ εἰς θεοὺς στελλόμενοι. Plura dabit Pollux 10, 164. qui hunc locum allegat. ELM. Μέτρον Βοιώτιον dicit grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 473, 32.

ὅδε Bentleius. Legebatur ὁδῶ, quod librarii posuerunt, qui ἀχάνας correpta syllaba media pronunciarent.

111. φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτονί] Post ἐμοί mutata constructione intulit πρὸς τουτονί, quod tantundem valet quantum simplex dativus τουτωί, quemadmodum v. 722. πρὸς ἐμὲ oppositum habet dativum Λαμάχῳ, ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν πρὸς ἐμὲ, Λαμάχῳ δὲ μή.

112. βάμμα Σαρδιανικὸν] Purpuræ tingendæ artificium Lydis Sardes habitantibus tribuitur a Plinio H. N. 7, 56. Hesychius, βάμμα Σαρδιανικόν: τὸ φοινικοῦν· διάφορα γὰρ ἦν τὰ ἐν Σάρδεσι βάμματα. PALMER. σαρδιανικὸν R. et Suidas in βάμμα. σαρδανικὸν codex Hesychii. σαρδανικὸν A.B.G. σανδανικὸν C.Δ. σαρψεινικὸν Ald. Σαρδυνιακὸν Clemens Alex. p. 235. Σαρδωνικὸν Suidas in Σαρδῶ: quod legisse videtur scholiasta. βάμμα Σαρδιανικὸν consentientibus libris legitur Pac. 1174.

114. ἐξαπατώμεθ' ἡπατήμεθ' Etym. M. p. 68, 7.

115. γ' om. Suidas in Ἑλληνικόν.

ἄνδρες Elmsleius. Scribebatur ἄνδρες.

116. κοῦκ R. Legebatur οὐκ consentiente Suida in αὐτόθεν.

118. ὅς] ὅστις R.

119. ᾧ θερμόβουλον πρωκτὸν] ᾧ θερμόβουλον σπλάγχχον ex Euripidis Medea comparavit scholiasta: quæ verba hodie in illa fabula non leguntur.

ἐξευρημένε] Libri ἐξευρημένε. Correctum ex Suida in Κλεισθένην et Στράτων.

120. Parodia versus Archilochei ab scholiasta servati, τοῖνδε δ', ᾧ πίθηκε, τὴν πυγὴν ἔχων.

122. Verba οὐ δῆπον Στράτων sine interrogationis nota repræsentari debebant. Usurpatur οὐ δῆπον vel οὔτι που eodem fere sensu quo dicerent nostrates, *Surely it cannot be Strato*. Vide Nub. 1260. Pac. 1211. Av. 269. Lys. 354. Ran. 522. 526. Eccl. 327. 329. 756. Soph. Phil. 1233. ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὔτι που δοῦναι νοεῖς. ELM.

125. ἐς] εἰς libri.

126. στραγγεύομαι Kusterus. στραγεύομαι R. et hic et cum V. in Nub. 131. Reliqui libri στρατεύομαι. Scriptura corrupta usus Hesychius στρατεύομαι explicuit per διατρίβω.

127. οὐδέποτε γ' ἴσχει θύρα R. οὐδέποτε γ' ἴσχ' ἡ θύρα Ald.

οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα Suidas in ἴσχειν. οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα scholiasta. οὐδέποτ' ἴσχ' ἡ θύρα C.

133. κεχῆνυτε] Libri et Suidas κεχῆνατε. Chæroboscus in Bekkeri Anecdotis p. 1287. λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι εὕρεται χρῆσις τῆς διὰ τοῦ ε γραφῆς. ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὀρνισιν ἡ “ὕμεῖς δὲ πρεσβεύετε καὶ κεχῆνετε” ἀντὶ τοῦ κεχῆνατε.

134. ὁδὶ pro ὅδε Brunckius edidit tacite, ex codicibus ut videtur: nam ὁδὶ ego ex Γ. enotatum habeo. In fine versus editiones Brunckiana priores addunt Κη. Θέωρ', quæ delenda vidit Bentleius et omisit Brunckius. In Γ. scriptum θέωρος, omisso κή. Sunt illæ interpolationes librariorum versum hunc sic metientium προσίτω Θέω | ρος ὁ παρὰ Σιτάλ | κους. ὅδε. Θέωρ'. Sed Σιτάλκης producto ι dici Hermippi exemplo apud Athen. 1. p. 27 E. ostendit Elmsleius. Lectionem emendatam confirmare videtur R.

135. ἐσκηρύττεται] εἰσκηρύττεται libri præter R, qui εἰσκεκῆ-
ρυκται.

136. ἀν ἡμεν] ἔμειν' ἀν Elmsleius.

138. κατένιψε] κατένευσε τῇ Γ.

140. Θέογνις] V. ad v. 11. Facete significat tantarum nivium et tanti frigoris in Thracia caussam fuisse, quia Theognis tunc Athenis docuerit frigidas suas tragoedias. BERG.

142. ἦν] γ' ἦν R.

143. ἐραστής] Φιλεῖν et ἐρᾶν eodem modo conjungit noster in Eq. 732. Ὅτιν φιλω σ', ὦ δῆμ', ἐραστής τ' εἰμι σός. 1341. ὦ δῆμ', ἐραστής εἰμι σός, φιλω τέ σε. ELM.

ἀληθὴς R. Δ. Vulgo ἀληθός.

144. ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ'] De more veterum nomina formosorum puerorum et puellarum inscribendi parietibus, januis, corticibus arborum, diximus ad Suidam s. v. καλοί. KUST. Alia scholiastæ attulerunt ad h. l. et ad Vesp. 98.

145. De Sitalce et filio Sadoco consulendus Thucyd. 2, 29. 67. 95—101. 4, 101. ELM.

146. ἀλλάντας] ἀλλάντος A. Sic φαγεῖν ἐλατηρος Eq. 1181. Vulgatam tuetur Suidas in ἀλλαντοπώλης et Ἀπατούρια. ELM. ἀλλάντας R.

148. ὤμοσε] ὤμοσεν R.

152. Hunc versum om. Ald., fortasse typothetæ culpa.

ἐνταυθὶ Elmsleius. Legebatur ἐνταυθοῖ, forma ab scriptori-

bus Atticis non usurpata, de qua v. ad Nub. 814. ἐν-
ταῦθα R.

153. ἔθνος A.R.Γ. Vulgo γένος.

154. μέν γ'] μέντ' R. ^{ἐς}

σαφές] σαφῶς A. σαφῶς B.

156. ἐστι] ἐστιν R.

Ὀδομάντων στρατός præconi tribuebatur. Correctum ex B.

158. ἀποτεθρίακεν Hesychius, Suidas in ἀποτεθρίακεν, Ὀδό-
μαντες et πέος, grammaticus Bekkeri p. 437, 7. et scholiasta
ad Equitum v. 1007. ἀποτέθρακεν A.R. ἀποτέθρωκεν ^{ἄν} Γ. ἀποτέ-
θρακεν ἄν Ald. ἀποτέθρακε; τίς; C. "Hesychius: Ἀποτεθρία-
" κεν" ἀποπεφύλλικεν, ἀπεκάθαρεν· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν συκο-
" φύλλων. Idem: Ἀποθριάζειν" τὸ ἀφαιρεῖν φύλλα συκῆς· κα-
" ταχηρικῶς δὲ, καὶ τὸ ὅτι οὖν ἀφαιρεῖν. Sæpenumero librariis
" fraudi fuit prior syllaba in θρίον producta. Vide inferius v.
" 1102. Vesp. 1312." ELM.

159. ἐὰν δραχμὰς δύο τις vulgo. Quod edidi est in Rav.
Idem ordo est in Ran. 173. Πόσ' ἄττα; ταυτί. δύο δραχμὰς
μισθὸν τελεῖς. ELM. ἐὰν τις δραχμὰς δύο Γ.

160. Hesychius: Καταπελτάσονται· καταδραμοῦνται· ἀπὸ τῶν
πελταστῶν. Thucyd. 2, 29. Πείσειν γὰρ Σιτάλκην πέμψαι στρα-
τιὰν Θρακικὴν Ἀθηναίους ἱππέων τε καὶ πελταστῶν. Adde Lys.
563. "Ἐτερος δ' αὖ Θρᾷξ πέλτην σείων κἀκόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρέυς.
Xenoph. Memorab. 3, 9, 2. Δῆλον μὲν γὰρ, ὅτι Σκύθαι καὶ
Θρᾷκες οὐκ ἂν τολμήσειαν ἀσπίδας καὶ δόρατα λαβόντες Λακεδαι-
μονίοις διαμάχεσθαι (μάχεσθαι alii. vide v. 1082.)· φανερόν δὲ,
ὅτι καὶ Λακεδαιμόνιοι οὐτ' ἂν Θραξίν ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις,
οὔτε Σκύθαις ἐν τόξοις ἐθέλοιεν ἂν διαγωνίζεσθαι. ELM.

162. θρανίτης λεώς] Thucyd. 6, 31. a Dobræo citatus, ἐπιφο-
ρὰς πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ διδόντων τοῖς θρανίταις. ubi schol.
οἱ θρανῖται μετὰ μακροτέρων κωπῶν ἐρέττοντες πλείονα κόπον
ἔχουσι τῶν ἄλλων. διὰ τοῦτο τούτοις μόνοις ἐπιδόσεις ἐποιούντο οἱ
τριηράρχαι, οὐχὶ δὲ πᾶσι τοῖς ἐρέταις.

163. Cibaria secum in concionem attulerat Dicæopolis, de
quo more noster Eccl. 306. ELM.

165. οὐκ ἀποβαλεῖτε τὰ σκόροδ' A. Hæc verba, Theoro vulgo
tributa, Dicæopolidi ex codd. continuavit Brunckius. οὐ κατα-
βαλεῖτε, ut vulgo, Suidas in Ἐσκοροδισμένοις. ELM.

166. Hesychius: Ἐσκοροδισμένος· σκόροδα βεβρωκός· Ἀρι-

στοφάνης ἐν Ἀχαρνέυσι παίζει, ἅμα μὲν ὅτι σκοροδοφαγούσι οἱ Θράκες, ἅμα δὲ ὅτι παροξύνονται οἱ ἀλέκτορες πρὸς τὰς μάχας, ὅταν ἐμφάγωσι τῶν σκοροδῶν. Vide Eq. 494. Activum ἐσκορόδισας est in ejusdem fabulæ v. 946. ELM.

171. διοσημί' ἐστὶ vulgo. διοσημία ἐστὶ Suidas in Διοσημία. ELM. Congregato in concione populo si tempestas subito ingrueret, vel omen aliquod inauspicatum se offerret, solvebatur illico concio et in alium diem indicebatur. BRUNCK. V. Schoemann. de comit. p. 148.

172. Hesychius: Εἰς ξην' εἰς τρίτην. Consulendi Hesychii interpretes. In Eccl. 796. ubi antea legebatur ξης, Brunckius ex cod. ξην dedit. Sic αὔριον et εἰς αὔριον dicebant. ELM. V. Schoemann. l. c. p. 46.

173. Meminerint tirones λύεσθαι μὲν τὴν ἐκκλησίαν, ἀφίεσθαι δὲ τὴν βουλὴν καὶ τὰ δικαστήρια. Vide Eq. 674. Vesp. 595. Eccl. 377. ELM.

174. μνττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα] *Quantum moretum perdidit.* Quia personati illi Thraces allia, quæ secum adtulerat, abriperant et comederant. Alliorum autem præcipuus usus in moreti confectione, ut ostendit Virgilii carmen. BRUNCK.

176. μήπω γε, πρὶν ἂν vulgo ante Brunckium. Præter hujus fabulæ v. 296. πρὶν ἂν γε habet noster in Eq. 961. Vesp. 920. Eccl. 770. Nec minus bene dicitur πρὶν γ' ἂν in Av. 585. Ran. 78. 845. Eccl. 857. quæ scriptura restituenda videtur in Ran. 1281. In Lys. 1005. malim: πρὶν χ' ἅπαντες. ELM. Qui recte probare videtur Brunckii emendationem μήπω, πρὶν ἂν γε.

177. Præter hanc fabulam, memorantur Eupolidis Προσπάλτιοι, Strattidis Ποτάμιοι, Antiphanis Φρεάρριος, Menandri Ἀλαιεὺς, Philippidis Λακιάδαι, et aliæ fortasse, quæ nomina a pagis Atticis acceperunt. De nostri Ἀναγύρω dubitandi locus est. Citat hunc versum et Nub. 167. Porsonus ad Eurip. Phœn. 1222. (1231.) ἦν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα. ELM. Acharnenses persequuntur Amphitheum, quod sensissent eum pacem ferre; adversantur autem paci præ ceteris Atheniensibus, quia eorum pagus Acharnæ erat maximus et præcipue augebat militiam Atheniensium, teste Thucydide 2, 19. Hinc sperabant fore ut adhuc ulciscantur Lacedæmonios, qui ipsorum agros vastaverant. BERG.

178. τί δ' ἔστιν; ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς R. τί δ' ἐστὶν ἐγὼ μὲν σοι δεῦρο σπονδὰς A.C.F. τί δ' ἐστὶ; σοὶ μὲν δεῦρο ἔγῳ (δεῦρ' ἐγὼ Δ.) σπονδὰς Ald.

179. ὠσφροντο] Hesychius, ὠσφρῶντο: σύνηκαν, ἥσθοντο, ἔγνωσαν. Huc sine dubio respexit grammaticus, sed depravatam scripturam secutus est. Eodem vitio laborat Antiphanes apud Athen. p. 299. E. ubi pro ὠσφρᾶσθαι reponendum ὠσφρέσθαι. Sincera forma ὠσφρόμενος legitur in Vesp. 792. In Thesm. 495. fere cum Dawesio p. 320. scribendum: "Ἰν' ὠσφρόμενος ἄνῃρ ἀπὸ τείχους εἰσιών. Maluit Dawesius: ἀπὸ τοῦ τείχους ἰών: sed articulus recte abest, ut in Av. 497. ἔξω τείχους. Præterea ὠσφραίνεσθαι male tribuitur Eupolidi apud Priscianum p. 1193. Legendum: Προσένεγκέ μοι γγὺς τὸ στόμ' ὠσφρέσθαι τὸ σόν. Recentiores formam prorsus diversam usurparunt. ὠσφρανθῶσι habet Philemo apud Athen. p. 289 A. ὠσφρανθήτι Macho apud eundem p. 577. F. Futurum ὠσφρήσεται habet noster Pac. 152. Cum recte dicatur τείχος sine articulo, malim in Av. 1119. Ἄλλ' ὥς ἀπὸ τείχους οὐ πάρεστιν ἄγγελος | οὐδεὶς, ὅτου πενσόμεθα τὰ κεῖ πράγματα. Vulgo paullo minus recte omittitur particula negans ante verbum. ELM.

180. στιπτοὶ] στῦπτοὶ A.B.Δ. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 8, 16. ἀτεράμων ἄνθρωπος καὶ πρίνινος καὶ στιπτός καὶ σφενδάμνινος:—τούτοις προσήπται Ἀριστοφάνης καὶ τὸ Μαραθωνομάχος—. Erotianus p. 332. Στερίφινος: πυκνός. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνέσι φησὶ "στεριφνοὶ γέροντες, περίνιοι, ἀτέ-
" ραμνοὶ, μαραθωνομάχαι καὶ σφενδάμνιοι." Etymol. M. p. 163, 11. Ἀχαρνικοὶ στιπτοὶ (στιπτοὶ Etymol. M. p. 714, 3.) γέροντες ἀτεράμονες. Elmsleius "Satis commode apud nostrum legere-
" tur vel στρυφνοὶ vel στέριφοι. In Vesp. 877. στρυφνὸν καὶ
" πρίνινον ἦθος habetur. Receptam tuetur Hesychius: Στι-
" πτός· πυκνός, ἢ στερεός καὶ πεπιλημένος· ἀπὸ τοῦ στελεῖν, τὸ
" πατεῖν. Hesychio simillima habet schol. cui pro συνάπτονται
" restituendum συμπατοῦνται ex Polluce 7, 38. Scholiasten de-
" scribit Suidas in Στιπτοί. Plura dabit Ruhnkenius ad Ti-
" mæum p. 156, 238."

πρίνινος] Julianus Misopogon. p. 350 D. ab Kustero indicatus, Οἱ σε ἐπαιδοτρίβησαν καθ' ἡμῶν πρίνινον, σφενδάμνινον, οὐκέτι μέντοι καὶ μαραθωνομάχην, ἀλλ' Ἀχαρνέα μὲν ἐξ ἡμισείας, ἀγῆ δ' ἄνδρα παντάπασιν καὶ ἄνθρωπον ἄχαριν. Simili sensu ab alio

comico dictum *δρυαχαρνεῦ* memorant Hesychius et Etym. M. s. h. v.

181. *Μαραθωνομάχαι*] *μαραθωνομάχοι* A. et Suidas in *ἀπεράμονες*: quod legisse videtur Phrynichus loco supra appposito. *μαραθωνομάχαι* Suidas in *Μαραθών* et grammaticus Bekkeri p. 459, 6. consentientibus Juliano, Erotiano et Etymol. M. Hanc formam restitui Nub. 986. ubi edebatur *ἄνδρας Μαραθωνομάχους*.

184. *κὰς*] Legitimam hanc ante literam consonantem crasin servarunt libri et hic ἔτ Av. 949. In *κεῖς* mutata est ab librariis apud Eurip. Alc. 841. Herc. 1276. Sophocli restitui Antig. 212. *σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον, | τὸν τῇδε δύσσουν κὰς τὸν εὐμεινῇ πόλει*, ubi καὶ legebatur.

186. *οἱ δ' οὖν βοώντων*] Soph. Aj. 961. *οἱ δ' οὖν γελώντων*. BERG.

189. *μ' om.* R.

192. 193. *om.* R.

193. *δξύτατον*] *ῥζειν* et similia verba cum neutris adjectivorum construi solent potius quam cum adverbiiis. Noster Ach. 852. *ῥζων κακὸν τῶν μασχαλῶν*. Thesm. 254. *Ἡδὺ γ' ῥζει ποσθίου*. Plut. 1020. *ῥζειν τε τῆς χροίας ἔφασκεν ἡδὺ μου*. Ran. 338. *Ῥς ἡδὺ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν*. Pac. 87. *Καὶ μὴ πνέι μοι κακόν, ἀντιβολῶ σ'*. Pherecrates apud Athen. p. 159 F. *Τοῦ στόματος ῥζει κακόν*. Cratinus minor p. 661 E. *Τῆς γῆς ὥς γλυκὺν ῥζει*. Hæc omnia ad olfactum pertinent, ut et sequentia. Noster Eq. 892. *Βύρσης κάκιστον ῥζων*. Vesp. 38. *ῥζει κάκιστον τοῦνύπνιον βύρσης σαπρᾶς*. 913. *Τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν*. Pherecrates apud Athen. p. 269. A. *Ἡδιστον ἀτμίζοντα*. Crates p. 690. D. *Γλυκύτατον δ' ῥζει βασιλείον μύρον*. ELM.

194. *ἀλλ' αὐταὶ τοί σοι*] Sic Dobræus. Legebatur *ἀλλ' αὐταὶ σπονδαί*. *ἀλλ' αὐταὶ σοι σπονδαί* R. *αὐταὶ σοί τοι* Bothius. Nunc mihi verum videtur quod Elmsleius conjecit *ἀλλ' αὐταὶ γάρ σοι*, collatis v. 40. 175. 594. 738. Av. 1168. *Ἄλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκείθεν ἄγγελος*. Lys. 1239. *Ἄλλ' οὐτοὶ γὰρ αὖθις ἔρχονται πάλιν*.

195. *καὶ*] καὶ κατὰ R.

197. *καὶ μὴ ῥπιτρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν*] Quia ad bellum profecturi milites edicto jubebantur cibaria sibi parare et efferre in tres dies. Vide Pac. 312. Ad hunc morem lepide adludunt

senes in Vesp. 243. mandatum sibi a Cleone dicentes, ut mature in forum veniant Lachetis causam cognituri, ἔχοντες ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν. BRUNCK.

198. ὅποι A.C.Δ. ὅπη R. Ald. ὅπου scholiasta.

200—202. Dicæopolidi continuat B. Versum 200. Amphitheo, duos sequentes Dicæopolidi assignat Aldina, quæ ejusdem personæ notam rursus præmittit versui 203. Ab ea Kusterus ita discessit ut versum 203. Amphitheo tribuerit. In A. personarum notæ lineolis indicatæ sunt, juxta quam rationem v. 201—203. Amphitheo sunt. C. versum 200. Dicæopolidi continuat, 201. 202. Amphitheo, 203. Dicæopolidi. Γ. versum 199. 200. Amphitheo tribuit.

200. κελεύων A.B.C.R.Γ.Δ. κελεύω Ald. Scholiasta, χαίρειν κελεύων: κατ' εὐφημισμὸν τὸ χαίρειν κελεύων τὸν Ἀμφίθεον οἰονταί τινες, ἵνα γραφῇ τὸ κελεύω χωρὶς τοῦ ν. τὸ δὲ ἐξῆς, ἐγὼ δὲ πολέμου, τὸν Δικαιοπόλιν.

201. καὶ] τε καὶ R.

203. φεύξομαι] φευξοῦμαι R. Qua forma poetæ Attici non videntur usi esse nisi metri caussa, ut ἀποφενξοῦμεθα Av. 932. V. Elmsl. ad Eurip. Bacch. 797.

206. μηνύετε] Scribendum μηνύσατε cum R.

210—236. Hæc quæ una serie choro tribui, diversis ejus partibus alii aliter distribuunt. Nullus hic hemichorio locus est. ELM. Numerorum descriptionem emendavi restitutis longioribus quam librariis placuerunt versibus.

215. Φαύλλφ] Phayllus Crotoniata, cursor pernecitate celeberrimus, de quo v. scholiastam, Herod. 8, 47. Pausan. 10, 9, 2. Memoratur etiam Vesp. 1206.

218. οὐδ' ἂν] ἂν οὐδ' R.

ἀπεπλίζατο] Respexit poeta ad Homericum πλίσσοντο Od. Z. 318. quod de mularum incessu usurpatum est. De hac voce consulendus in primis Foesius ad Hippocratem in Πληχαί. Aristophaneum ἀπεπλίζατο melius quam Latini reddunt nostrates, quippe quibus in usu est *To step off*. ELM.

220. Hesychius: Λακρατίδης· Ἀριστοφάνης φησὶ, Παλαιὸν Λακρατίδην, τὰ ψυχρὰ βουλόμενος δηλοῦν· ψυχροὶ γὰρ οἱ γέροντες. Antiquum aliquem archontem fuisse Darii tempore, narrat scholiasta ex Philochoro. Λακρατίδης quidam hierophanta memoratur ab Isæo p. 64, 18. Alius, Λακρατίδας

scriptus, apud Plutarch. Pericl. c. 35. et Lysand. c. 30. Sed quum non intelligatur quomodo hoc nomen producta syllaba penultima poni potuerit, recte Bentleius *Λακρατείδη* correxisse videtur: quod non patronymicum est ab *Λακράτης* derivatum, sed patronymici simile, de quo genere dixit Etym. M. p. 166, 3.

221. ἐγγάνη] ἐγγάνοι Brunckius.

231. Indicavi lacunam.

233. ἔτι om. R.

234 *βαλλήναδε* Γ, correctus B, qui primum *παλλήναδε* habuit, Ald. *παλλήναδε* A.C.R. et editio Aldina in lemmate scholii. Scholiasta, *Παλλήνη δῆμος τῆς Ἀττικῆς. νῦν δὲ διὰ τοῦ β γραπτέου κατὰ συγγένειαν τοῦ β εἰς τὸ π. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ βάλλειν λίθοις.* Elmsleius “Ludit in nomine pagi Attici, ut in “Eq. 79. Eccl. 362. ubi *Κλωπιδῶν* et *Ἀχραδούσιος* pro *Κρωπιδῶν* et *Ἀχερδούσιος* per jocum sistit: quorum illud ne scholiasten quidem fefellit, hoc Stephano Byzantino aliisque “fraudi fuit. Obiter moneo eidem Stephano in *Εὐπυρίδαι* pro “*Κεκροπίδας* restituendum esse *Κρωπίδας*.”

236. ἐμπλήμην R. cum Dawesio in *Miscell.* p. 579. ed. Kidd., dissentiente Buttmanno in *grammatica Gr.* vol. 2. p. 214. ἐμπλείμην reliqui libri, scholiasta, Suidas in *ἐμπλείμην*.

240. ἀνῆρ] ἀνὴρ libri. Articulum adjecit Brunckius, sed ὡνῆρ more suo scripsit, de quo semel monemus.

242. προῖτω 's] Libri *πρόιθ' ὥς*. Recte Wolfius *προῖτω 's* scripsit. Cujus elisionis exempla sunt in *Lysistratæ* versu 2.

ἦ 's Πανὸς ἦ 'πὶ Κωλιάδ' ἦ 's Γενετυλλίδος.

v. 605. χῶρει 's τὴν ναῦν, cui Hegemonis versum ab Athenæo servatum comparavimus, et in *Ranis* v. 186. 187.

τίς ἐς τὸ Λήθης πεδίου ἦ 's ὄνου πόκας

ἦ 's Κερβερίους ἦ 's κόρακας ἦ 'πὶ Ταίναρον.

Discrimen autem inter duplicem præpositionis formam *εἰς* et *ἐς* apud comicos hoc intercedit ut *εἰς* ante vocales, *ἐς* ante consonantes litteras scribatur. Ab hac lege tragicorum usus ita tantum recedit, ut *ἐς* etiam ante vocalem dicatur ubi metri necessitas postulat. In Aristophanis igitur *Ranarum* versu ἦ *εἰς ὄνου πόκας* potius scribendum erit cum codice Barocciano, nisi forte ejusmodi in loco etiam ἦ 's justam excusationem habere videatur.

244. Dicæopolidi continuant A.B.C.

247. καὶ μὴν καλὸν γ' ἔστ'] Puellæ tribuit A.

253—258. Dicæopolidi continuavit Elmsleius.

254. οἷσεις R. Vulgo οἷσει.

βλέπονσα θυμβροφάγον] Hesychius: Θυμβροφάγος· ἀντὶ τοῦ, δριμυφάγος· ἡ γὰρ θύμβρα δριμύ ἐστι βρώμα. Malim: Θυμβροφάγον· ἀντὶ τοῦ, δριμύ. Noster Ran. 562. Ἐβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμύ. Eodem fere modo dixit νᾶπυ βλέπειν Eq. 631. κάρδαμα Vesp. 455. ὁπὸν Pac. 1184. ὀρίγανον Ran. 603. ὑπότρυμμα Eccl. 291. quæ omnia acria sunt. ELM. Photius p. 96, 25. Θυμβροφάγον: δριμύ.

255. κάκποιήσεται γαλᾶς σοῦ μηδὲν ἦττον βδεῖν] Exspectes potius γαλῶν σὲ μηδὲν ἦττον, sed Græci hæc interdum invertunt. Ejusmodi est quod Euripidis libri præbent meliores Androm. 707.

δείξω δ' ἐγὼ σοι μὴ τὸν Ἰδαῖον Πάριν

ἦσσω νομίζω Πηλέως ἐχθρόν ποτε,

ubi deteriores μέλω νομίζω. Quibus exemplis non licet abuti ad defendendos errores librariorum, qui non raro μέλων et μέλωνων permutarunt.

257. τῶχλω] τ' ὄχλωι R.

258. λαθὼν] μαθὼν Suidas in περιτράγη. De aureis virginum ornamentis consulendus Porsonus ad Hecub. 153. qui hunc locum prætermisit. ELM.

259. ὦ Ξανθία, σφῶν] Av. 850. Παῖ παῖ, τὸ κανοῦν αἶρεσθε καὶ τὴν χέρνυβα. ELM. Unum de duobus servis alloquitur.

262. θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους] Nempe quia pompam non comitabatur mulier. Mos autem erat e superioribus ædium partibus spectare, ne via, qua pompam ducentes procedebant, spectatorum multitudine oppleretur, impedireturque. Vide, si tanti est, uberem animadversorem, Spanhemium, ad initium Callimachei Hymni in Cererem. BRUNCK.

263. Βακχίου Scaliger. Libri βακχείου. Hic versus cum duobus proximis in unum conjungendus. Pariterque 266, 267. et 268—270. et 274, 275.

269. Noster Pac. 293. ἀπαλλαγεῖσι πραγμάτων τε καὶ μαχῶν. ELM.

273. Phellea memorat noster Nub. 71. Cratinus apud Pol-
lucem 10, 105. a Bentleio in Epistola ad Hemsterhusium p.

305. emendatus: Ἐπέδωκε βαλάνων ἄβακα τῶν ἐκ Φελλέως. Fuse de eo disserit Ruhnkenius ad Timæum, p. 269. ELM.

274. ἄραντα] αἶραντα R.

275. Distinguendum post καταγιγαρτίσαι, et Φαλῆς Φαλῆς ad sequentia referendum. Quod vidit Elmsleius. Καταγιγαρτίσαι fictum ab Aristophane, ut videtur, verbum, quod explicat scholiasta, συνουσιάζσαι· ἢ ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν γεωργικῶν γιγάρτων βαλεῖν καὶ διαμηρίσαι.

278. ῥοφήσει] ῥοφήσεις vulgo. Legitimum huius verbi futurum est ῥοφήσομαι, quod legitur in Vesp. 814. Media forma reponenda est etiam in Eq. 360. Pac. 716. Hoc exemplo scribendum γρύξει Eq. 294. διώξει Eq. 969. Thesm. 1224. ἀποδιώξει Nub. 1296. σκώψει Nub. 296. In Nub. 490. pro vulgato ὑφαρπάσει, ὑφαρπάσεις ex A. male invexit Brunckius. ELM.

τρύβλιον] τρύβλιον R. hic et alibi.

279. φεψάλω] φέψαλος inferius v. 670. Vesp. 227. pro *scintilla* usurpatur, qui sensus huic loco parum convenit. Scholiastes ἐν τῷ καπήλῳ interpretatur, quod in καμίνῳ mutandum videtur. Neque aliter noster Av. 434. Ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν παροπλίαν μὲν πάλιν | ταύτην λαβόντε, κρεμάσατον τύχη ἀγαθῇ | εἰς τὸν ἱπνὸν εἴσω, πλησίον τοῦπιστάτου. Scilicet ne æruginem capiat. ELM.

κρεμήσεται] κρεμασθήσεται R.

281. βάλλε βάλλε βάλλε βάλλε] Quater repetito βάλλε utitur chorus Trojanorum apud Eurip. Rhesi v. 675, Ulixem persequens.

282. παῖε παῖ ex G. Burgesii conjectura illatum, παῖ pro παῖε dictum comparantis. Libri παῖε παῖε. Præstat παῖε πᾶς, quod Th. Bergkii ex loco Euripidis v. 685. restituit. παῖε et πᾶς τις permutata Av. 1187. In Vesp. 422. ἀλλὰ πᾶς ἐπίστροφε. ubi libri ἀλλ' ἅπας.

283. οὐ βαλεῖς, οὐ βαλεῖς A.C.R.F. Vulgo οὐ βαλεῖς ἀν οὐ βαλεῖς.

284. τὴν χύτραν] Adhibetur a sacrificantibus olla etiam in Av. 43. Καυοῦν δ' ἔχοντε, καὶ χύτραν, καὶ μυρρίνας, | πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα. ELM.

285. σέ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ᾧ μιὰ κεφαλῇ] Hoc metro utitur Av. 456. παραλειπομένην ὑπ' ἐμῆς φρενὸς ἀξυνέτον.

291. εἶτα] ἔπειτα A.C.R.Γ: quod superscriptum in B.

δύνασαι] δύνασαι νῦν A.C.R. et scholiasta ad v. 301. (299 Kust.). Quæ librariorum conjecturæ sunt versum trochaicum ex cretico utcunque facientium. Eadem temeritate versus antistrophicus in libris omnibus interpolatus.

294. οἶδατ'] ἴσατ' R. ἴστετ' Γ. Legebatur ἴστε γ'. Restitui οἶδατ' ab Atticista, ut videtur, expulsum. Phrynichus Bekkeri p. 53, 15. Οἶδατε: ἄμεινον τὸ ἴστε. Minus probabilis Dobræi correctio est οὐκ ἴστε μ'.

295. ἀκούσωμεν Elmsleius. ἀκούσομεν R.Γ. ἀκούσομαι Δ. ἀκούσομ' Ald.

296. πρὶν ἂν γ' ἀκούσητ' Bentleius. πρὶν γ' ἂν ἀκούσητ' A.R. πρὶν ἂν ἀκούσητε C.Γ. πρὶν γ' ἀκούσητε lemma scholii. πρὶν ἂν ἀκούσητ' Ald. Vesp. 920. πρὶν ἂν γ' ἀκούσης ἀμφοτέρων.

ἀνάσχεσθ' R.Δ. Legebatur ἀνάσχοισθ'. Lysistr. 765. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦγαθαί comparavit Elmsleius.

299. μοι σὺ Hermannus de metris p. 191. σὺ μοι R. Vulgo δὴ σὺ.

301. κατατεμῶ] Legebatur ἐγὼ κατατεμῶ. Spectant hæc ad Equitum fabulam: de quo dixi in proœmio annotationum.

τοῖσιν] τοῖς Δ. et Suidas, qui in κατατεμῶ hæc attulit κατατεμῶ σε τοῖς ἵππεῦσιν ἐς καττύματα, et in κάττυμα, ὃν ἐγὼ κατατεμῶ τοῖς ἵππεῦσιν εἰς καττύματα.

ἵππεῦσι] ἵππεῦσί ποτε ἐς Ald. ἵππεῦσιν ποτ' ἐς R.Γ. ἵππεῦσί ποτ' ἐς A.C. ἵππεῦσι ποτὲ B.Δ, nisi quod in B. præpositio ἐς ab alia manu minio superne adscripta est. Scholiasta, ὃν ἐγὼ κατατεμῶ: ἐνταῦθα πάλιν περιττεύει τὸ ποτὲ διὰ τὴν μετροποιάν, καὶ ἔτι πρὸς τὴν ἐξήγησιν, οὐ ποτὲ τέμνει τὸν Κλέωνα Ἀριστοφάνους, ἀλλ' αἰεὶ. ὥς οὖν ἄνω (v. 293.) τὸ νῦν περιττεύει, οὕτως ἐνταῦθα τὸ ποτέ.

καττύματα] Recte abest præpositio, ut in Eq. 768. κατατμηθείην τε λέπαδνα. Satis notus est hic Atticismus, qui restituendus videtur Euphroni apud Athen. p. 7. E. ubi vulgo legitur:

Θήλειαν λαβὼν

γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμεν εἰς λεπτὰ σφόδρα,
τὴν ὄψιν αὐτῆς τῆς ἀφύης μιμούμενος.

εἰς et σφόδρα non agnoscunt codices. ἔτεμεν εἰς λεπτὰ καὶ μακρὰ habet Suidas in Ἀφύα ἐς πῦρ, monente Schweighæusero: unde

legerim : ἔτεμε λεπτὰ καὶ μακρά. Ephippus apud Athen. p. 286. E

Πότερον ἐγὼ

τὴν βατίδα τεμάχη κατατεμὼν ἔψω ; τί φῆς ;

ἢ Σικελικῶς ὁπτὴν ποιήσω (malim, ποιῶ σοι) ; Σικελικῶς.

Alexis p. 324 C. Τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμὼν πολλοὺς κύβους.

Sotades p. 293. E. Τεμὼν δὲ λεπτὴν τῆς χλόης. ELM. Qui recte omisit ἐς, in ceteris pravus secutus lectiones.

305. ἐκποδὼν] ἐκποδῶν R.

307. δ' ἔτ' Elmsleius. Legebatur δέ γ'.

λέγοις ἂν] ἂν om. R.

308. οἷσιν οὔτε βωμὸς οὔτε πίστις οὔθ' ὅρκος μένει] βωμὸς est iusjurandum per victimas, ὅρκος per verba, πίστις per dextras. PORSON. ad Eurip. Med. 21. Notatur perfidia Laconum, ut in Lys. 629. οἷσιν οὐδὲν πιστὸν εἰ μὴ περ λυκῶ κεχηνύτι. KUST. Euripidis versum Androm. 445. Σπάρτης ἐνοικοὶ δόλια βουλευτήρια memorat scholiasta.

312. ἐγὼ σοῦ] Libri ἐγὼ σου. Quod servari poterat.

315. τοῦτο—δεινὸν ἦδη] Vesp. 426. τοῦτο μέντοι δεινὸν ἦδη. Eccl. 645. τοῦτ' ἦδη δεινὸν ἀκοῦσαι. ELM.

317. λέγω] λέξω R.

μηδὲ] μήτε R.

318. ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν] Versus propter dactylum pro trochæo positum vitiosus. Apertum est κεφαλὴν ab interprete positum esse : sed qui ei vocabulo aliud substituunt, cuius illud sit interpretatio, eorum parum probabilis sententia est. Scribendum videtur ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τήνδ' ἔχων ἐγὼ λέγειν, pronomine δεικτικῶς posito, ut τὸνδε (στέφανον) Thesm. 380.

320. ἐς φοινικίδα] Photius p. 22, 22 : Ἐς φοινικίδα (codex φοινικίδας) καταξάναι· αἱματόρρυντον ποιῆσαι· οἱ δὲ ὅτι εἰς φοινικίδα κατέξαινον τὰ ξρία· οἱ δὲ ὅτι οἱ Λάκωνες ἐν φοινικίσιν παρετάττοντο.

321. οἶος] οἶον R. οἶς Suidas in καταξάινειν et φοινικίδα.

τις] ἐφ' R, non Suidas.

θυμάλωψ] θαυμάλωψ Juntina prima et Suidas in φοινικίδα, qui θυμάλωψ in καταξάινειν. θαυμάλωψ Thesm. 729. Utramque formam agnoscunt grammatici. Pollux 7, 110. οἱ δὲ ἡμίκαντοι

ἀνθρακες θυμάλωπες. Strattis apud eundem 10, 101. ubi verba uncinis inclusa ex conjectura adjeci :

(Λιβάνωτον ἔνδοθεν τίς) ἀν κομίσειέ μοι

(καὶ) θυμαλώπων ὧδε μεστήν ἐσχάραν ;

ELM.

322. οὐκ—οὐκ] οὐδ'—οὐκ A.B.C.Γ.Δ. οὐδ'—οὐδ' Vaticanus Kusteri. In Ald. οὐδ' ἀκούσεσθ' ἀκούσεσθ'.

323. τᾶρα] Libri γ' ἄρα. Correxuit Elmsleius, qui τᾶρα scribere solebat.

325. νυνὶ A.R. νῦν C.Γ. νῦν γε Ald.

δήξομαρ' ὑμᾶς ἐγώ] Liber Ravennas δείξομ' ὑμᾶς ἄρ', ceteri vel δήξομαι γὰρ ὑμᾶς vel δήξομαί γ' ἄρ' ὑμᾶς. Ravennatis scriptura non dubium est quin librario debeatur, qui etiam alibi verba sæpe trajecit. Quum δήξομαι et ἄρα se jungi nequeant, crasin restitui δήξομαῖρα, similem illi περιόψομαπελθόντα in Ranis v. 509. et Platonis comici apud Athen. 14. p. 644 d. ἐνιαυτί-ζομαπλάκουντος et οἰώξετᾶρα, quod Thesm. 248. restitui.

327. ὥς ἔχω γ'] Lysistr. 865. ὥς οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν. ELM.

328. εἰπέ μοι ad plures dicitur supra 319. Vesp. 403. Pac. 383. Av. 366.

329. ἡμῖν R.Γ.Δ. Legebatur ὑμῶν.

333. ὅδ' om. R.

336. ῥα] Legebatur ἄρα. ἀπολεῖς ἄρα θ' ἥλικα Δ.

338. νυνὶ Elmsleius. νῦν libri et Gregor. Cor. de dialectis p. 129.

τὸν Λακεδαιμόνιον R. et Gregorius. Revocanda scriptura vulgata τὸν τε Λακεδαιμόνιον. Id est τὸν τε Λακεδαιμόνιον λέγε.

339. φίλος R. et scholiasta. Legebatur φίλον.

341. λίθους νῦν μοι] Libri νῦν μοι λίθους. Correxuit Brunckius qui νῦν μοι scripsit.

343. μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν] Præpositionem omittit Suidas in Ἐγκάθετος. Sic in Vesp. 1114. Ἀλλὰ καὶ κηφῆνες ἡμῖν εἰσιν ἐγκαθημένοι. In Eq. 1334. Vesp. 711. et Holcasin apud Athen. p. 111. A. legendum sine præpositione: τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου. Contrarium vitium est in Vesp. 432. ubi reponendum ; τῷ φθαλμῷ 'ν Κύκλω. Adde Eq. 367. Οἶόν σε δῆσω 'ν τῷ ξύλῳ. 1049. Δῆσαι σ' ἐκέλευ' ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ. Nub. 592. Εἴτα φιμώσητε τούτου 'ν τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. Plut. 1126. Οἱ μοι

πλακοῦντος τοῦ τετράδι πεπεμμένου. ELM. Qui ἐν cum Suida omisit.

346. στροφή] στροφήγι B.Γ. Scholiasta, γράφεται καὶ στροφήγι. στροφή scholiasta ad v. 335. Hesychius ab Elmsleio emendatus στροφήγι: συστροφή. (codex στροφίγγη. συστροφή.)

347. ἀρ' ἅπαντες Elmsleius. ἀρ' ἅπαντες C.R. ἄρα πάντες Ald. βοήν R. Legebatur βοῆς. Quod μετὰ βοῆς interpretatur scholiasta. ἀνασελεῖν βοήν dictum ut ἰστάναι βοήν.

348. Παρνάσιοι R. Ald. Παρνάσιοι A.B.C.Δ. "Utramque scripturam habet Suidas in Παρνάσιοι. Atticum montem Parnetha intelligi recte statuit schol. A Parnethe fit Παρνήσιος, ut a Tricorytho Τρικορύσιος in Lys. 1032. Hinc Parnetha in Acharnensium pago sitam fuisse discimus." ELM. Quem secutus Παρνήσιοι edidi, quæ forma neque ab Stephano Byzantino est annotata et tanto improbabilius videtur quod nihil differt ab forma Ionica adjectivi a Παρνασός ducti. Scribendum igitur cum Bentleio Παρνήθιοι. Sic Παρνήθων in Παρνασῶν corruptum Ran. 1057. animadvertit Bentleius.

350. τῆς μαρίλης—συχνήν] Sic πολλοὺς τῶν λίθων Vesp. 199. τῆς ἀθάρης πολλήν Plut. 694. τῆς γῆς πολλήν Pac. 167. τῶν λαγῶν πολλά. ELM.

352. ὀμφακίαν] Ὀμφακίας est vinum ex uvis acerbis et immaturis confectum. Ejusdem formæ sunt ἀνθοσμίας, καπνίας, σαπρίας, τροπίας, τρυγίας et alia. Hinc altero abhinc versu ἴσον ἴσφ usurpat poeta. In Vesp. 1082. θυμὸν δξίνην πεπωκότες habet. ELM.

354. μηδὲν ἴσον ἴσφ φέρον] Cratinus apud Athen. p. 426 B. οἶνον ἴσον ἴσφ φέροντα memorat. Idem comicus de se ipso apud Athen. p. 29. D.

Νῦν δ' ἦν ἴδη Μενδαῖον ἡβῶντ' ἀρτίως
οἰνίσκον, ἔπεται, κάκολουθεῖ, καὶ λέγει·
οἴμ', ὡς ἀπαλὸς καὶ λευκός. ἄρ' οἴσει τρία ;

τρία πρὸς δύο scilicet. Noster Eq. 1187.

*Ἐχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.
ὡς ἡδὺς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς.

ELM.

358. οὐ om. R.Γ. et lemma scholii.

ἐπίζηνον R.Γ. Legebatur τοῦ ἐπίζηνον.

366. θέασαι R. Legebatur θεᾶσθε. Equitum v. 997. comparavit Elmsleius, ἰδοὺ θέασαι, κοῦχ ἅπαντας ἐκφέρω.

368. Hesychius, οὐκ ἐνασπιδώσομαι: οὐ καθοπλισθήσομαι.

374. λανθάνουσ'] λανθάνωσ' R.

376. ψήφῳ δακεῖν] ψηφοδακεῖν A.C.R. ψηφηδακεῖν B.Δ: quæ librarii interpolatio est ex ψηφοδακεῖν facta.

377—382. Loquitur ex persona poetæ.

378. κωμωδίαν] Babylonios. V. quæ ad fragmenta hujus fabulæ dixi.

379. ἐς] εἰς libri.

381. κἀκυκλοβόρει] Hesychius, Κυκλοβόρος, ποταμός· τινες δὲ χαράδραν μετὰ ψόφου ῥέουσιν. Noster Eq. 137. de Cleone: Ἄρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων. ELM.

κἀπλυνεν] Pollux 7, 38. Καὶ πλυνέας τοὺς πλυντὰς ἐρεῖς, καὶ τὸν τόπον, πλυνούς· ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν, καὶ πλυνόν με ποιεῖς, ἢ κωμωδία (Plut. 1061.) φησὶν, ἤγουν ἐξονειδίζεις, ἢ αἰσχύνεις. Simili fere sensu dicunt Galli: *Laver la tête à quelqu'un*: id est, *lui faire des réprimandes sévères*. ELM.

385. τί ταῦτα στρέφει] Eurip. Hecub. 750. τί στρέφω τάδε; ELM.

τεχνάζεις A.B.C.R.F. τεχνάζει Ald. “Activam formam usurpat noster etiam in Thesm. 94. Ran. 957. Hesychius: Τεχνάζω· τεχνάζομαι.” ELM.

388. Malus dithyrambopæus erat Hieronymus, Xenophanti filius, de quo vide schol. ad Nub. 349. Quæ de eo hoc loco habet grammaticus ineptissima esse recte monuit Brunckius. ELM.

390. τιν' Ἀῖδος κυνῆν R. τὴν Ἀῖδος κυνῆν vulgo, accedente Suida in Ἀῖδος κυνῆ. De hoc proverbio consulendus Schottus ad Zenob. 1, 41. Hesychii codex Venetus: Ἀῖδος κυνέη· τῆς δαῖς ἀθανατόν τι νέφος, et reliqua. Scribendum: Ἀῖδος κυνέη· [ἀπὸ] τῆς δ. (ὀρθῆς scilicet) Ἀῖς· ἀοράτόν τι νέφος. ELM.

391. εἶτ'] ἀλλ' Suidas in Σίσυφος.

392. σκήψιν] Σκήψις est prætextus sive excusatio qua utebantur in jus citati, quo minus ad diem se sisterent. Noster Eccl. 1027. Ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι. κλάων γε σύ. Plut. 904. Ἀλλ' ἔμπορος; ναί, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω. Scilicet mercaturæ causa sibi navigandum esse simulabant hujusmodi homines. Pollux 8, 81. Οἱ γὰρ φυγοδικοῦντες ἐσκήπτοντο εἰς Σκῦ-

ρον ἢ εἰς Λῆμνον ἀποδημεῖν. Plura dabunt Hesychius in Ἰμβριος, et ejus interpretes. ELM.

ἀγών Porsonus. ἀγών R.G. et Suidas. Vulgo ἀν ἀγών.

οὐκ ἐσδέξεται] οὐκ εἰσδέξεται libri. οὐ προσδέξεται Suidas.

393. ἄρα μοι R. Legebatur ἤδη, consentiente Suida.

395. Servi partes vulgo Cephisophonti tribuuntur, accedente schol. diserte. Cephisophontem Euripidis servum non fuisse vel ex ejus nomine satis constat. Quis enim Atheniensium Ἀττικώτατον nomen servulo imposuisset? Nulla, quantum scio, auctoritate nititur ea opinio, præter schol. ad hunc locum et Ran. 944. quem Kusterus numerat 975. Scriptor epistolarum quæ sub Euripidis nomine circumferuntur, Cephisophontem tanquam poetæ ἐταῖρον καὶ ἐπιτήδειον alloquitur Epistola quinta. ELM. Qui Cephisophontis partes θεράποντι tribuit. Recte: nam Cephisophontis persona ex conjectura grammaticorum adscripta est, quemadmodum Demosthenis et Niciæ in prologo Equitum. Θεράποντι verba ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ v. 434. tribuuntur in editione Aldina, ubi Kusterus Cephisophontem substituit.

τίς] τί R.

396. οὐκ ἔνδον ἔνδον ἐστίν] Ridet Euripidem, qui sæpe hac ὀξύμωρον figura utitur, ut in Alcest. 521. ἐστὶν τε κοῦκ ἔτ' ἐστίν. BERG.

398. ὁ νοῦς μὲν ἔξω] Euripides Ion. 251. οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔσχον, ἐνθάδ' οὐσά που. BERG.

ξυλλέγων ἐπύλλια] Ran. 849. ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονωδίας. Media forma Pac. 830. ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμενοι. ELM.

399. ἀναβάδην] Schol. ἐπὶ ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος. Quasi per machinam ostenditur Euripides, ut Socrates in Nubibus 218. ἐπὶ κρεμάθρας. BERG. ἀναβάδην non recte interpretatur scholiasta. Vid. ad Plut. 1123.

400. τραγωδίαν A.B.C.R.G.Δ. et Suidas in ἀναβάδην et οὐκ ἔνδον. τραγωδίαν Ald. quod utcunque explicat scholiasta. τραγωδίας Suidas in αὐτός.

401. σοφῶς ὑποκρίνεται R. Reliqui libri σοφῶς ἀπεκρίνατο.

405. εἴπερ πώποτ' R.G. Legebatur εἴπερ δὴ ποτ'. εἴπερ ποτ' Suidas in εἴπερ.

406. Χολλίδης] Scribendum Χολλείδης cum Elmsleio. Καλλι-

δάμας Χολλείδης in monumento Attico apud Boeckh. Corp. Inscr. vol. I. p. 139. Harpocratio Χολλεῖδαι, Λυσίας, δῆμος τῆς Λεοντίδος. Vid. Taylor. et Markland. ad Lysiam p. 135, 12. H.St. 481. Reisk.

407. De monometro v. ad Nub. 1233.

408. ἐκκυκλήθητ'] Pollux 4, 128. Καὶ τὸ μὲν ἐκκύκλημα, ἐπὶ ξύλων ὑψηλῶν βάθρον, ᾧ ἐπικείται θρόνος· δείκνυσιν δὲ τὰ ὑπὸ σκηνῇ ἐν ταῖς οἰκίαις ἀπόρρητα πραχθέντα· καὶ τὸ ῥῆμα [ἀπὸ] τοῦ ἔργου καλεῖται ἐκκυκλεῖν· ἐφ' οὗ δὲ εἰσάγεται τὸ ἐκκύκλημα, εἰσκύκλημα ὀνομάζεται. Eadem fere tradit schol. Hinc petita metaphora εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν Vesp. 1475. In Thesm. 96. 265. ἐκκυκλεῖται et εἰσκυκλεῖται Agatho, ut monuit Kusterus. ELM.

410. λέλακας] Vox tragica et Euripidi familiaris. KUST.

410, 411, 413. ποιεῖς] ποεῖς R. Quam formam R. aliique codices sæpissime, sed neque constanter nec certa lege exhibent. Eam veteribus quoque Græcis non ignotam fuisse, inscriptionum exempla docent.

411. οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς] Euripidem in Ran. 845. χωλοποιὸν appellat Æschylus, adludens ad Philoctetam, Telephum et Bellerophontem, quos ille claudos exhibuerat. Hic autem facete Dicæopolis ait mirum non esse si fracto crure incedant Euripidis heroes, quum e sublimi machina, in qua ille tragedias scribit, decidunt. BRUNCK. Conf. Pac. 146.

413. ἐλευνὴν Elmsleius ex præcepto Porsoni præfat. ad Eurip. Hecub. p. 7. Libri, ut solent, ἐλεεινήν.

421. οὐ Φοῖνικος, οὐ] Ran. 1308. Αὕτη ποθ' ἡ μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζειν, οὐκ. Soph. Aj. 970. Θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνουσιν, οὐ. Menander apud Athen. p. 434. C. 'Αλεξάνδρου πλέον | τοῦ βασιλέως πέπωκας. οὐκ ἔλαττον, οὐ, | μὰ τὴν 'Αθηνάν. ELM.

423. ποθ' ἀνὴρ] ποτ' ἀνὴρ libri. Correxerit Bentleius.

λακίδας—πέπλων] Eurip. Troad. 497. τρυχηρὰ πέπλων λακίσματα. BERG.

425. Alterum πολὺ om. A.Γ.Δ.

πτωχιστέρων] πτωχεστέρων Δ. Poeta in Etym. p. 31, 14. λαλίστερον εὔρηκά σε (leg. λαλίστερόν σ' εὔρηκα) καὶ πτωχίστερον.

429. δεινὸς λέγειν om. R.

430. Μυσὸν Τήλεφον] Nub. 922. καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώ-
χενες, Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων. BERG.

434. V. ad 395.

436. ἐνσκευάσασθαί μ' οἶον ἀθλιώτατον] Idem versus supra
legitur 384. ubi ejici voluit Valckenarius ad Eurip. Hippol.
1029. Hic potius quam illic abesse posse animadvertit
Brunckius.

437. 'πειδήπερ] ἐπειδήπερ R. ἐπειδήπερ γ' B.Δ.

μοι recte delevit Bentleius. V. ad v. 78.

439. Μύσιον] Telephi: v. 430. BERG.

440. 441. Ex Telepho Euripidis: vid. schol.

441. ὥσπερ] Libri et Suidæ in v. φαινόμενα codex Oxoniensis
ὥσπερ. Correctum ex Suida in εἶναι et φαινόμενα.

442. ὅς] ὅστις A.B.C.R.F. Idem vitium v. 118.

444. αὐτοὺς] αὐτοῖς R.

σκιμαλίσω] Hesychius, σκιμαλίσαι: καταδακτυλίσαι. ubi con-
sulendi interpretes. Verbum est obscenæ significationis, quod
a nostro usurpatur etiam in Pac. 549. ELM. Proprie signifi-
cat τὸ τῷ μικρῷ δακτύλῳ τῶν ὀρνίθων ἀποπειράσθαι εἰ φτοκοῦσιν:
unde fluxit obscena significatio. BRUNCK.

446. Euripidis ex Telepho versus apud scholiastam ita scrip-
tus καλῶς ἔχοιμι, Τηλέφῳ δ' ἄγὼ φρονῶ: apud Athenæum 5.
p. 186 c. εἰ σοι γένοιτο, Τηλέφῳ δ' ἄγὼ νοῶ.

447. ἐμπίπταμαι] ἐμπίμπταμαι B.Δ, contra regulam gram-
maticorum, quam explicuit Lobeckius ad Phrynich. p. 95, 96.
Conf. ἐμπιπράναι Nub. 1484. Lys. 311. Thesm. 749.

448. ἀτὰρ] αὐτὰρ R.

452. εὐριπίδῃ B.C.Δ. et Suidas in γλίσχρος. εὐριπίδην omissa
quæ præcedit interpunctione R. et Ald. Εὐριπίδης Suidas in
λιπαρεῖ.

454. Parodia versus Euripidei ex Telepho, τί δ', ὦ τάλας, σὺ
τῷδε πείθεσθαι θέλεις;

ὦ] αὖ Suidas in πλέκος.

τάλας, σε τοῦδ' Δ. cum Bentleio. Legebatur τάλας γε τοῦδ'
consentiente Suida in πλέκος. τάλας τοῦδ' Suidas in διακεκαυμέ-
νον et χρέος.

ἔχει] Sic libri omnes et Suidas in χρέος (ἔχη in διακεκαυμένον
et πλέκος). quod in ἔχεις cum Scaligero mutaverant Kusterus
et Brunckius.

458. μάλλὰ] Scribebatur μὴ, ἀλλά.

459. κοτυλίσκιον Athenæus 11. p. 479 b. et ex Athenæo Eustathius p. 1282, 59. Libri κυλίσκιον. κυλίκιον Suidas in ἀποκεκρουσμένον et κύλιξ et grammaticus Bekkeri p. 429, 9. Scholiasta, κυλίσκιον δὲ ποτήριον. γράφεται δὲ κυλίκιον.

ἀποκεκρουσμένον libri et Suidas et cum Athenæi epitome Eustathius. Recte ἀποκεκρουσμένον Athenæi codices A.B. et grammaticus Bekkeri. ἀποκεκομμένον deteriores Athenæi codices.

460. φθείρου R. Legebatur φέρου. “Hoc sensu usurpatur “φθείρου in Plut. 598. 610. Athenæus p. 261. F. Καὶ Σαννυρίων Ἰοῦ Φθέρεισθ’, ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες. Vulgo, καὶ Σαννυρίων Ποῖ φθέρεισθ’. Sannyrionis Io a Suida memoratur.” ELM.

ἴσθ’] ἴσθι δ’ R: unde Elmsleius ἴθι δ’ librarium dare voluisse conjecit. Eurip. Hel. 459. ὁχληρὸς ἴσθ’ ὦν καὶ τάχ’ ὠσθήσει βίᾱ.

463. σπογγίῳ A.B.C.F.Δ, Ald. σπογγίῳ R, Kusterus cum Suida in βιβυσμένα. σπογγιᾷ Suidas in σπογγιά. “De hoc “Atticismo consulendus Piersonus ad Mærin p. 360. Apud “nostrum vulgo legitur σπόγγον Vesp. 600. σπογγιᾶν Ran. “482. 487. σπογγιεῖ Thesm. 247. σπόγγους Anagyro apud “Suidam in παραλοῦμαι.” ELM.

464. ἀφαιρήσει] ἀφαιρήσεις A. ἀφαιρεῖσθαι cum accusativo personæ legitur v. 654. Vesp. 1380. Thesm. 935. Ran. 526. 586. 600. et alibi. ELM.

465. Idem versus Avium 948. nisi quod ibi est τουτονί.

459. ἐς] εἰς R.F.Δ. et Suidas in φυλλεῖα, ubi codex Oxoniensis μοι om.

472. με] γε R. Scholiasta, οὐ δοκῶν μὲν κοιράνους: τοῦτο πεπαρώδηται ἀσήμως ἐξ Οἰνέως Εὐριπίδου. ὁ δὲ Σύμαχος καὶ ἐκ Τηλέφου φησὶν αὐτό.

κοιράνους] τυράνους R.

475. Εὐριπίδιον ᾧ γλυκύτατον Elmsleius. Legebatur Εὐριπίδιον γλυκύτατον. ᾧ Εὐριπίδιον γλυκύτατον Suidas in φιλάτιον.

καὶ φίλτατον Elmsleius. Legebatur ᾧ φιλάτιον consentiente Suida, cujus tamen in codice Oxoniensi ᾧ omissum est. καὶ φιλάτιον R. Elmsleius “ᾧ Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ᾧ φιλάτιον “Suidas. Noster Eq. 726. Ἐξελεθε δῆτ’. ᾧ δημίδιον, ᾧ φίλτατον. “Eccl. 1129. Ὡ δέσποτ’, ᾧ μακάριε καὶ τρίς ὀλβιε. Vesp. 1512.

“ὦ Κάρκιν’, ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας. Pac. 1198. ὦ φίλτατ’, ὦ Τρύγαι’, ὅσ’ ἡμᾶς τὰγαθά. Thesm. 209. ὦ τρὶς κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ’. Εὐριπίδῃ, | ὦ φίλτατ’, ὦ κηδεστὰ μὴ σαντὸν προδῶς. Cæterum locus Eq. 725. unde unum versum attuli, ita fere ope cod. Ravennatis restituendus est: ὦ δῆμε, δεῦρ’ ἔξελθε. νῆ Δί’ ὦ πάτερ | ἔξελθε δῆτ’. ὦ δημίδιον, ὦ φίλτατον, | ἔξελθ’, ὡς εἰδῆς οἷα περιυβρίζομαι. | τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπιτ’; οὐκ ἀπὸ τῆς θύρας;”

478. Hesychius: Σκάνδιξ· λάχανον ἄγριον, παρ’ ὃ καὶ σκαν-
δικοπώλην τὸν Εὐριπίδην λέγουσιν, ἐπειδὴ λαχανοπωλητρίας υἱὸν
αὐτὸν εἶναι φασί. ELM.

Æschylus Choeph. 748. Ὅν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη.
ELM.

479. ἀνὴρ] Libri ἀνὴρ.

πηκτὰ] πακτὰ Scaliger. Ipsa tragici verba, λῦε πακτὰ δωμά-
των, ex Polluce 10, 27. allegavit Valckenarius. Ita sane lo-
cuti sunt tragici, sed hanc ἀκρίβειαν in tragicorum imitatione
non semper servant comici. πηκτὰ, ut vulgo, habent Rav. et
Suidas in Κλεῖε, qua forma utitur Euripides Phœn. 492. (ubi
scripturam non mutavit Porsonus) Cycl. 189. ELM.

483. γραμμῇ] Hesychius, γραμμῇ: ἡ ἐπὶ τοῦ δρόμου, ἧς ἐπέ-
βαινον οἱ δρομεῖς. ELM. Eurip. Electr. 956. πρὶν ἂν πέλας |
γραμμῆς ἵκηται καὶ τέλος κάμψῃ βίου.

485. ὦ τάλαινα καρδία] Sic Eurip. Iphig. T. 344. et similiter
Med. 1243. ἄγ’, ὦ τάλαινα χεῖρ ἐμὴ, λάβε ξίφος. BERG.

488. ἄγαμαι καρδίας] ἄγαμαι λήματος ex Euripidis Rheseo 245.
comparavit Toupus Emend. vol. 1. p. 13.

490. ἀλλ’ addidit Hermannus de metris p. 245.

490. 494. νυν] Libri νῦν.

491. σιδηροῦς τ’ ἀνὴρ] Themistius or. 9. p. 121 b. οὐδὲ μορ-
μολύττεται σε ἀνὴρ σιδηροῦς φανταζόμενος, ubi sensu magis pro-
prio de viro armato dictum est. Eurip. Med. 1279. a Berg-
lero comparatus, τάλαιν’, ὡς ἄρ’ ἦσθα πέτρος ἢ σίδaros, et σιδη-
ρόφρων ap. Æsch. Prom. 242.

494. 495. alteri hemichorio tribuebantur, præcedentia 490 —
493. priori.

494. ἀνὴρ] Libri ἀνὴρ.

495. λέγε R. λέγειν vulgo, cum Suida in αἰρη.

496. οἱ] ὦ R. Euripidis ex Telepho versus comparavit

scholiasta, μή μοι φθονήσῃτ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι, | εἰ πτωχὸς ὦν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν. Priori Euripidis versu utitur Alexis apud Athen. 15. p. 691 F. ab Elmsleio indicatus.

499. τραγῳδίαν] τραγωδίαν A.

ποιῶν] ποῶν R.Γ.

500. καὶ τραγῳδία] καὶ τραγωδία A. χῆ τραγῳδία Brunckius. Recte abest articulus. Vide Eq. 516. Av. 1444. Alexis apud Athen. p. 164. D. Μάλ' εὐφυνὴς ἄνθρωπος· ἐπὶ τραγῳδίαν | ὥρμηκε νῦν. Adde nostrum apud Athen. p. 117. C. Metrum ræonicum est. Ἦν μέγα τι χρῆμ' ἔτι τραγῳδοποιουμουσική, | ἦνίκα Κράτηρ τε τάριχος ἐλεφάντινον | λαμπρὸν ἐκόμιζεν, ἀπόνως παραβέβλημένον, | ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα μυρία, ἐκχιλλέτο. Cæterum monuit Porsonus ad Hecub. 788. sæpius ἱππικὴν et μουσικὴν sine articulo usurpari. Hoc de omnibus artibus verum est. ELM.

502. νῦν γε R.Γ. Vulgo καὶ νῦν.

503. Xenoph. de Rep. Athen. 2, 18. Κωμωδεῖν δ' αὖ καὶ κακῶς λέγειν τὸν μὲν δῆμον οὐκ ἐῷσινα, ἵν μὴ αὐτοὶ ἀκούωσι κακῶς· ἰδία δὲ κελεύουσιν, εἰ τίς τινα βούλεται· εὖ εἰδότες ὅτι οὐχὶ τοῦ δῆμον ἐστὶν, οὐδὲ τοῦ πλήθους ὁ κωμωδούμενος, ὥς ἐπὶ τὸ πολλὸν, ἀλλ' ἢ πλούσιος, ἢ γεναῖος, ἢ δυνάμενος. Divites fuerunt Callias et Nicias, potentes Pericles, Cleon et Hyperbolus, γεναῖοι Euripides et Socrates, cum toto philosophorum grege, inter quos et poetas comicos flagrabat usque ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος πόλεμος. ELM.

504. Hesychius: Ἐπὶ Ληναίῳ ἀγῶν· ἔστιν ἐν τῷ ἄστει Λήναιον, περίβολον ἔχων μέγαν, καὶ ἐν αὐτῷ Ληναίου Διούνησον ἱερὸν, ἐν ᾧ ἐπετελοῦντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων, πρὶν τὸ θέατρον οἰκοδομηθῆναι. Similiter Etymol. M. p. 361, 39. Suidas in ἐπὶ Ληναίῳ, Photius in Λήναιον, lexicon rhetor. Bekkeri p. 278, 8. V. Boeckh. in commentatione de Dionysiis p. 69. cujus verba Anglice reddit Thirlwallus in *The Philological Museum* vol. 2. p. 283. Imitatur hunc versum Aristides vol. 2. p. 417, 16. πάντως δὲ οὔτε πανήγυρις τὸ νῦν εἶναι οὔτε παρουσία τοσαύτη ξένων, ἐν οἷς ἐξελεγχόμενοι δυσχερῶς οἴσσεσθε—λέγω γὰρ οὖν ὡς πρὸς παρόντας τοὺς ἄνδρας—ἀλλ' ἐν ἐλάττωσιν ἢ ἐπὶ Ληναίῳ τὰ τῆς παρρησίας ἔσται.

507. περιεπιτισμένη] Hesychius, περιεπιτισμένη: περιεξεσμένη, περιεκαθαρμένη. Pollux 7, 24. ἔστι δ' ὅπου καὶ τὸ πτίσαι. καὶ

ἡ πτισάνη τούτοις προσήκει· καὶ τὸ Ἀριστοφάνους δὲ ἐν Ἀχαρνέυσι περιεπιτισμένοι ἀπὸ τούτου ἂν εἴη εἰρημένον. ELM.

508. ἀστῶν] κριθῶν Suidæ codex Oxoniensis in μέτοιχοι.

509. ἐγὼ δὲ μισῶ] Eurip. Orest. 517. ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνοσίους. ELM.

μὲν] μὲν τοὺς R.

510. καὐτοῖς R.F. Legebatur καὐτὸς. αὐτοῖς Suidas in Ταῖναρον. Nub. 1489. ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλης τὴν οἰκίαν, comparavit Elmsleius.

Ταινάρῳ] Ταινάρου Suidas.

511. σείσας] Thucyd. 1, 128. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι ἀναστήσαντες ποτε ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἀπὸ Ταινάρου τῶν Εἰλῶτων ἰκέτας, ἀπαγαγόντες διέφθειραν δι' ὃ δὴ καὶ σφίσιν αὐτοῖς νομίζουσι τὸν μέγαν σεισμόν γενέσθαι ἐν Σπάρτῃ. Nimirum tanta vi concussa est tellus, ὥστε οἰκίαν μηδεμίαν τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἀντίσχειν, auctore Pausania 7, 25. Hunc terræ motum, cujus meminit noster Lys. 1142. Olympiadis 77. anno quarto evenisse narrat Diodorus Siculus 11, 63. Verum eo ipso tempore quo acta est hæc fabula, magno metu tenebantur Lacedæmonii ne simili clade iterum opprimerentur: proxima enim æstate et superiori hieme frequentes terræ motus per universam fere Græciam exstitisse scimus ex Thucydide 3, 87. 89. Eos in animo habuit poeta. ELM.

512. κεκομμένα] διακεκομμένα R.

513. οἱ παρόντες ἐν λόγῳ] Av. 30. ὦνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ. KUST.

515. οὐχὶ] κοῦχὶ R.

516. τοῦθ'] τοῦτο A.

ὅτι C.R. ὅτ' Ald.

517. παρακεκομμένα] Hesychius, παρακεκομμένα: ἀνανδρον. Vide Ran. 718. ELM.

518. παράξενα] Vix dici potest quam sæpe hominibus in civitate potentibus, vel alioqui sibi infestis, ξέναν exprobrarint comici. Hac suspitione notatur Cephisodemus inferius v. 704. Execestides Av. 11. 764. 1527. Acestor 31. Spintharus 762. Lycurgus 1296. Archedemus Ran. 418. Cleopho 681. 1533. Diitrephes a Platone comico apud Schol. ad Av. 798. Cleophontem ab Euripide tangi in Or. 902. censet Græcus ejus interpres, ubi in concione Argivorum inducitur orator Ἀργεῖος,

οὐκ Ἀργείος. ELM. Imitatur hunc locum Themistius or. 21. p. 255 d.

519. Hæc male acceperunt interpretes. Lanificium lucelli causa exercebant Megarenses. Eos in animo habuit noster Pac. 999. Καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῶν ἀγαθῶν | ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκορόδων, | σικύων πρῶτων, μήλων, ροιῶν, | δούλοισι χλανισκιδίων σμικρῶν. ELM.

520. σίκυον] V. schol. ad Pac. 1001.

ἴδοιεν A.R.G. et Suidas in σίκυον. εἶδεν Ald. et, superscripto εἶδειεν, B.

521. χόνδρους ἄλας] χόνδρους ἄλως vulgo: ubi ex Atticorum consuetudine saltem rescribi debebat ἄλων. Hesychius: Χόνδροι ἄλων· παχεῖς ἄλες. Suidas Χόνδρος· τοῦ στομάχου τὸ ἐντερον· καὶ χόνδροι ἄλων· θρόμβοι, παχὺς ἄλς. Sed vera scriptura debetur choliambo Phœnicis Colophonii apud Athen. p. 359 F. Δότ', ὠ'γαθοί, τι τῶν ἑκαστος ἐν χερσὶν | ἔχει, κορώνη· χᾶλα λήψεται χόνδρον. Nimirum χόνδρος pro adjectivo usurpatur. Nec dubitari potest quin scripturam quam reposui habuerit schol. Is enim ait: Ἡ χόνδρος ἄλός· οὕτως οἱ Ἀττικοί. Atqui in vulgata scriptura nihil Atticorum proprium est. Comparativum χονδρότερος in Hederici lexico manuali indicat Schweighæuserus ad Athenæum. Cæterum χόνδρους ἄλσιν opponuntur λεπτοὶ ἄλες. Noster apud schol. ad Vesp. 1313. Pollucem 6, 65. et Athen. p. 367. B. καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα; | εἰς ὅξος ἐμβαπτόμενος, ἢ λεπτοὺς ἄλας; ELM. Recepi emendationem Elmsleii ἄλας, quam confirmavit R, in quo est χονδρὰς ἄλας. Diversas de hac re fuisse grammaticorum sententias colligimus ex Chærobosci verbis in Bekkeri Anecdotis p. 1316. περὶ δὲ τοῦ χόνδρος ἄλς, εἴτε ὁμοιοπτῶτως δεῖ συντάττειν εἴτε ἀνομοιοπτῶτως, ἐν τῷ ὀνοματικῷ Ἑρωδιανοῦ, εἰ θεῷ φίλον, μαθησόμεθα. ἄλς χόνδρους legitur apud Hippocratem p. 879 C.

524. Hunc versum et tres sequentes affert Plutarchus in Pericle (c. 30.) p. 168 E. Μεγαρεῖς δὲ τὸν Ἀνθεμοκρίτου φόνον ἀπαρνούμενοι, τὰς αἰτίας εἰς Ἀσπασίαν καὶ Περικλέα τρέπουσι, χρώμενοι τοῖς περιβοήτοις καὶ δημῳδεσι τούτοις ἐκ τῶν Ἀχαρνέων στιχιδίοις, Πορρὴν κ. τ. λ. KUST.

Συμαίθαν] Hesychius: Συμαίθα: ἑταίρας Μεγαρικῆς ὄνομα. De scortis Megarensibus proverbium erat Μεγαρικαὶ σφίγγες, ab Hesychio et Suida memoratum. Quod tradit schol. hujus furti

auctorem fuisse Alcibiadem, temere dictum videtur, nec bene cum temporis rationibus conciliari potest. ELM. Simile est Σύμαιθος fluvii Siculi nomen, quod syllaba prima correpta dicitur a poetis Latinis, ab librariis interdum Σίμαιθος scribitur.

525. μεθυσσοκότταβοι] μεθυσσοκότταβοι R. Formas vitiosas μέθυσσος γόγγυσσος Διόνυσσος agnoscit, quod mireris, Arcadius p. 78, 2. Διόνυσσος R. in Nub. 91.

526. καῖθ'] εἴθ' Athenæus 13. p. 570 a. ubi apographum Florentinum καῖθ'.

Μεγαρήης] Μεγαρεῖς libri et Plutarchus l. c., Suidas in πεφυσιγγωμένοι. Μεγαρήης Athenæi codex Venetus.

πεφυσιγγωμένοι] Hesychius: Πεφυσιγγωμένοι: ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς σκορόδοις φυσιγγῶν· ὅπερ ἐστὶν, ἐντεριωνῶν. Recte Erotianus: Σκορόδου φύσιγγα· τὸ ἐξῶθεν λέμμα. Consulendus Pierseus ad Mærin p. 397. ELM.

527. Ἀσπασίας πόρνα δύο] Ἀσπασίας πόρνας δύο R. Ἀσπασίας πόρνας δύο Athenæus. Ἀσπασίας, quod agnoscit Suidas in Πεφυσιγγωμένοι, pro accusativo plurali accipit schol. et ex eo Suidas in Ἀσπασίαι δύο ἑταῖραι. Ἀσπασία πόρνα δύο Plutarchus. Omnino retinendus est genitivus Ἀσπασίας, qui non a πόρνα pendet, sed ab ἀντεξέκλεψαν. Noster Eq. 1149. Ἄττ' ἀν κεκλόφωσί μου. Vesp. 1369. Τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα. Ita sæpissime. Verba Athenæi sunt: Καὶ Ἀσπασία δὲ ἡ Σωκρατικὴ ἐνεπορεύετο πλήθι καλῶν γυναικῶν, καὶ ἐπλήθυνεν ἀπὸ τῶν ταύτης ἑταυρίδων ἢ Ἑλλὰς, ὥς καὶ ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης παρασημαίνειται. ELM. Conf. Plutarch. Moral. p. 855 f.

528. κἀντεῦθεν] κἀκεῖθεν Athenæus.

530. οὐλύμπιος] ὀλύμπιος A. sine articulo, quem agnoscit Diodorus 12, 40. Huc respicit Plutarchus Pericle p. 156 B. ELM.

531, 532. Aristides vol. 2. p. 137, 6. Ad hunc locum respexerunt Plutarchus in vita Periclis c. 8. p. 156 b. Lucianus vol. 3. p. 506. Julianus epistol. p. 374 a. Cicero in Oratore ad Brutum c. 29. Quintilianus Instit. orator. 2, 16, 19. vol. 1. p. 373. ed. Spalding.

531. ἡστραπτειν] ἡστραπτ' Plinius Epistol. I. 20. Quod restituendum. In Equit. 48. libri omnes, ἡκαλλ' ἐθώπειν' ἐκολάκει' ἐξηπάτα. ubi lemma scholii ἡκαλλεν.

D d

ξυνεκύκα] συνεκύκα Aristides. συνεκύκα τὰ πράγματα Georgius Cedrenus vol. 1. p. 336 b.

532. σκόλια] Scribebatur σκολιά.

533. μήτε γῆ Bentleius. Libri omnes μήτ' ἐν γῇ. Conf. ad Equit. v. 610. Imitatur Timocreontis Rhodii scholion, quod attulit scholiasta.

535. Μεγαρήs] μεγαρεῖς A.C, a prima manu B, Suidas in βάδην.

538. Ad hæc verba consulendus omnino Thucydides 1, 139. ELM.

ἠθέλομεν] ἠθέλομεν δ' R.

540. Scholiasta, ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν: καὶ τοῦτο ἀπὸ Τηλέφου Εὐριπίδου. ἐρεῖ τις ὅτι οὐκ ἐχρῆν πόλεμον κινήσαι τοὺς Λακεδαιμονίους. τί οὖν ἐχρῆν αὐτοὺς ποιεῖν εἶπατε. τί ἐχρῆν R.F. τί' χρῆν Δ. Scribebatur τί χρῆν.

541. εἰ] εἰ καὶ R.

542. κυνίδιον Σερίφιον.] Seriphus erat insula vilissima sub Atheniensium imperio. Dicit autem: si quis Lacedæmonius vel Seriphios re aliqua levissima privasset, annon Seriphiis opem tulissetis contra Lacedæmonios? Ergo et Lacedæmonios putandum est merito Megarensibus opem ferentes bellum movisse. BERG.

543. Senarius Euripideus esse videtur ex verbis scholiastæ. ELM.

545. τριακοσίας ναῦς] Nimirum Athenienses florentibus rebus trecentas naves sive triremes instructas habere solebant. Æschines περὶ παραπρεσβείας p. 51, 32. τριήρεις δ' ἐκτησάμεθα πλωτῆρους καὶ ἐντελεῖς οὐκ ἐλάττους ἢ τριακοσίας. Idem navium numerus traditur a Thucydide, Demosthene, Aristide, et aliis, quorum loca collegit Meursius de Fortuna Athen. c. 7. KUST. V. Boeckh. de æcon. civili Athen. vol. 1. p. 279.

548. στοῖās] στοᾶς vulgo, sed alteram formam ter habet noster Eccl. 676. 684. 686. ΤΟΝ ΑΠΟ ΤΕΣ ΣΤΟΑΣ (τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς) habet tabula lapidea Olympiadis 92. anno quarto incisa, quam evulgavit Chandlerus in Sylloge Græcarum inscriptionum. Ea hodie in Museo Britannico adservatur. Cæterum recte censet schol. hic intelligi τὴν ἀλφειτόπωλιν στοᾶν, quam memorat noster etiam in Eccl. 686. ELM. Quem secutus sum.

552. Hesychius a Brunckio emendatus: Κωπεῖς· τὰ εἰς κω-
πὰς εὐθετα ξύλα. Glossa fortasse pertinet ad Lys. 422. ubi
Brunckius, quod mirere, *remiges* in interpretatione Latina reli-
quit. Plura dabit Valckenarius ad Herodot. 5, 23. ELM.
Theophrast. vol. 1. p. 176. ed. Schneid. οἱ τοὺς κωπέας ξύοντες.
Comparandus cum hac descriptione Homerus Il. B, 149—154.
ubi scholiasta, μεγαλοφυῶς ἠΐξῃσε τὴν ταραχὴν, ἣν κατελεπτολό-
γησεν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνέσιν.

553. θαλαμίων A, a secunda manu B, et ut videtur R. Vulgo
θαλαμίων. “In Pac. 1232. libri plerique θαλαμῖας habent, quod
“Brunckius, nescio an consulto, mutavit in θαλαμίας. Quo-
“cunque modo scribatur, pro adjectivo accipiendum videtur.
“Hesychius a Kustero emendatus: Θαλάμιαι (Θαλάμια vulgo)
“κῶπαι· αἱ κατωτάτω· καὶ οἱ ταύτην ἔχοντες τὴν χώραν, θαλάμιοι
“λέγονται.” ELM. Herodot. 5, 33. διὰ θαλαμῖης. Sed sub-
stantivum potius esse videtur ἢ θαλαμιά.

554. νιγλάρων] γεράνων A. νιγλαμίων C. Hesychius: Νί-
γλαροι· τερετίσματα, περίεργα κρούματα. Vide Pollucem 4, 82.
et Hesychii interpretes. Pherecrates apud Plutarchum de Mu-
sica p. 1142 A. a Kustero indicatus: Εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς
γὰρ εἰσηνέγκατο | ἑξαμονίους, ὑπερβολαίους τ’ ἀνοσίους, | καὶ νι-
γλάρους, ὥσπερ τε τὰς ῥαφάνους ὄλην | καμπῶν με κατεμέστωσε.

555. Scholiasta, τὸν δὲ Τήλεφον· καὶ ταῦτα ἐκ Τηλέφου Εὐρι-
πίδου.

556. ἡμῖν Γ. Vulgo ὑμῖν.

557—559. choro tribuit R.

562. αὐτ’] ταῦτ’ R.

563. ἀλλ’ οὐδὲ χαίρων] ἀλλ’ οὔτι χαίρων non male Bentleius.
Ita noster Vesp. 185. οὔτις σύ; ποδαπός; Ἰθακὸς Ἀποδρασσι-
πίδου. | οὔτις; μὰ τὸν Δί’, οὔτι χαιρήσων γε σύ. Ran. 843. ἀλλ’
οὔτι χαίρων αὐτ’ ἐρεῖς. παῦ, Αἰσχύλε. Soph. Œd. Tyr. 363.
ἀλλ’ οὔτι χαίρων δὲς γε πημονὰς ἐρεῖς. Sed interdum usurpatur
ἀλλ’ οὐδὲ pro ἀλλ’ οὐ, ut in hujus fabulæ v. 784. ELM.

564. θενεῖς A.R. Vulgo θένεις.

566. ᾧ Hermannus de metris p. 255. Legebatur ἰῶ. Quod
librarii posuerunt propter præcedens ἰῶ. Similiter peccatum in
codicibus quibusdam Euripidis Medæ v. 1274. ἰῶ τλᾶμον, ᾧ
κακοτυχὲς γύναι.

567. Hesychius: Γοργολόφας· ἀπὸ τοῦ λόφου τῆς περικεφα-

λαίας, καὶ τῆς ἀσπίδος· Γοργόνα γὰρ (ἣν vulgo) ἐπ' αὐτῆς εἶχεν ὁ Λάμαχος· ἵνα τὸν Λάμαχον εἴπη. De vocibus hujus formæ consulendus Valckenarius ad Phœniss. 120. Ex nostri Nub. 571. et Eurip. Hipp. 1399. restituendum ἵππονώμας Sophocli Aj. 232. ubi vulgo legitur ἵππονόμους contra metrum. ELM. Γοργολόφα Minerva dicitur in Eq. 1181.

569. εἴτε τις ἔστι A.C.R.F. εἴτ' ἔστι τις Ald.

ταξίαρχός τις ἦ] Legebatur ταξίαρχος ἢ στρατηγός ἦ. Correxuit Elmsleius, cujus hæc est annotatio “Manifesto vitiosum est “στρατηγός inter ταξίαρχος et τειχομάχος positum. Post magnum illum Lamachum, proximo loco nominandus erat is qui dignitate proxime accederet. Ut Latinis nominibus utar, quis unquam ita locutus est: *Dictator, aut prætor, aut consul, aut privatus senator?* Præterea dicendum erat ἄλλος στρατηγός, cum ex v. 593. satis constet ipsum Lamachum de στρατηγῶν numero fuisse. Itaque verba ἢ στρατηγός deleui, et alterum τις post ταξίαρχος induxi, unde justus efficitur versus dochmius, quales sunt reliqui omnes qui hic Choro tribuuntur. Causa corruptæ scripturæ fuit τις repetitum, quod librariis displicuisse videtur. Cum hæc παρατραγῶδων dicat noster, aptissima sunt exempla duo quæ ex tragicorum scriptis adduxit Porsonus ad Hecub. 1169. (Barnesio 1178.) quem locum ita repræsentat: Εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἴρηκεν κακῶς, | ἢ νῦν λέγει τις, ἢ πάλιν μέλλει λέγειν. Prius est ex Orest. 1218. Φύλασσε δ' ἦν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, | ἢ ξύμμαχος τις, ἢ κασίγνητος πατρός, | ἐλθὼν ἐς οἶκους φθῇ.” Addiderat his Elmsleius alterum Porsoni exemplum ex Sophoclis Trach. 944. falsa deceptus lectione, quam emendavi annotatione ad locum ipsum. E versu Aristophanis στρατηγός ejiciendum esse metrum arguit: nam reliqua Elmsleii argumenta minus firma sunt. Additum autem illud ad ταξίαρχος ab librario est sive explicandi sive amplificandi causa, quia hæc non raro conjunguntur. Sic ταξίαρχον ἢ στρατηγὸν Aristoph. Thesm. 833. στρατηγῶν καὶ ταξίαρχων Lysias p. 133, 36. 134, 35. Themistius or. 7. p. 86 a. οὐ μόνον λοχαγοὶ καὶ στρατηγοὶ καὶ ταξίαρχοι. 8. p. 111 a. ταξίαρχους τοὺς αὐτοὺς καὶ στρατηγούς καὶ λοχαγούς. 10. p. 134 b. οὐ στρατηγός, οὐ ταξίαρχος, οὐχ ὀπλίτης. p. 138 b. ταξίαρχοι καὶ στρατηγοί.

570. τειχομάχας Dobræus. Legebatur τειχομάχος.

571. ἔχομαι A.C.R. et scholiasta. ἴσχομαι Ald. Conf. Eq. 388. νῦν γὰρ ἔχεται μέσος. Nub. 1047. ἐπίσχε· εὐθὺς γάρ σ' ἔχω μέσον λαβὼν ἀφυκτον. Ran. 469. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος. Metaphoram a palæstra petitam esse monet scholiasta. ELM.

574. Γοργόν'] Insigne clypei. Iisdem verbis utitur infra v. 1181. nisi quod ibi ἐκ τῆς ἀσπίδος positum.

575. λόφων] φίλων R. Infra 1074. ταχέως λαβόντα τοὺς λόφους καὶ τοὺς λόφους. Choro hunc versum tribuit R.

576. οὐ γὰρ] Eodem sensu usurpatur οὐ γὰρ Eq. 1392. Vesp. 836. 1299. Soph. Ajac. 1320. ELM.

ἄνθρωπος] Libri ἄνθρωπος.

577. κακορροθεῖ] Hesychius interpretatur κακολογεῖ, λοιδορεῖ, ὑβρίζει. Vocabulum tragicis usitatissimum usurpat noster etiam in Thesm. 896. ELM.

578. Verba λέγειν τάδε respicere videntur ad κακορροθεῖ in superiore versu. ELM. Brunckius hunc versum eiecerat.

580. οὐκ οἶδά πω] Vesp. 1354. νῦν δ' οὐ κρατῶ πω (vulgo γὰρ) τῶν ἐμᾶυτοῦ χρημάτων. ELM.

581. ἐλιγγιῶ] ἡλιγγιῶ R. Scribendum ἐλιγγιῶ cum Suida in h. v., quod infra v. 1218. præbet R. Quæ antiqua est scribendi ratio. Vid. L. Dindorfium ad Thesaurum Stephani vol. 3. p. 243.

582. ἀπένεγκέ μου] Sic etiam Suidas in μορμῶ. Malim ἀλλ' ἀντιβολῶ, προσένεγκέ μοι τὴν μορμόνα, vel eundem sensum diversis verbis. Vulgata scriptura prorsus absurda est. ELM. Poterat facilius ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἐπένεγκέ μοι τὴν μορμόνα. Sed nihil mutandum. Fraudem Elmsleio fecerunt proxima verba παράθες νυν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί: quæ minime repugnant antecedentibus. Dixerat Dicæopolis terribilem Lamachi armati speciem vertiginem sibi afferre. Itaque obsecrat ut Gorgonem, quæ in clypeo est depicta, ab se auferat. Quo facto clypeum supinum sibi apponi jubet: ita enim nec Gorgonem conspicit et clypeus pelvis instar est, in quam vomere liceat.

584. πτερόν] Cratinus apud Pollucem 10, 76. μὲν βδελυγμία σ' ἔχει; πτερόν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω. Plutarchus de rep. gerenda p. 801. B. Πλάτων ὁ κωμικὸς τὸν δῆμον αὐτὸν λέγοντα ποιεῖ·

λαβοῦ, λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστα μου·
μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύρριον·

d d 3

καὶ πάλιν αἰτοῦντ'α λεκάνην καὶ πτερὸν, ὅπως ἐμέση, λέγοντα·
προσίσταται μου πρὸς τὸ βῆμα μαντίλη· καί· βόσκει δυσώδη Κέ-
φαλον, αἰσχίστην νόσον. Pro κεφαλὴν reposui Κέφαλον, orato-
rem nobilissimum, de quo consulendus Taylorus ad Lysiae vi-
tam p. 103. ELM.

588. 589. Ita hæc Elmsleius interpunxit et personis distri-
buit. Libri Δι. πτίλον γάρ ἐστιν εἰπέ μοι τίνος ποτέ; Λα. ὄρνι-
θος ἔστιν. Δι. ἄρα κομπολακύθου;

589. κομπολακύθου] Fictum avis nomen a κόμπος et λακύν,
διὰ τὸ κομπαστὴν εἶναι τὸν Λάμαχον. Vid. Etym. M. p. 526, 41.
Infra 1182. πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου. Verbum κομπολα-
κύν est Ran. 961.

590. τεθνήξεις Elmsleius. τεθνήξει Δ. τεθνήξει vel τεθνήξη
A.B. τεθνήσει C.R, scholiasta, Suidas in τεθνήση. τεθνήση Γ.
“Eadem scripturæ diversitas est in Nub. 1436. Vesp. 654.
“Activam formam superius v. 325. et in Æsch. Agam. 1288.
“indicavit Dawesius p. 96. Utrobique mediam formam re-
“spuit carminis ratio. Hodie apud Platonem in Gorgia p.
“320. D. legitur τεθνήξεται, ubi τεθνήξει diserte agnoscunt
“scholiastes a Ruhnkenio editus, et Thomas Magister in Τεθνή-
“ξεται. Equidem crediderim veteres Atticos dixisse τεθνήξω,
“recentiores τεθνήξομαι: τεθνήξω enim nimis Attice dictum
“videtur Luciano Solæcista p. 570. qui alteram formam So-
“cratis grammatici auctoritate confirmat. Eandem mutatio-
“nem subiit futurum ζήσω, quod habet noster Plut. 263. et in
“fabula deperdita apud Clementem Alex. p. 751, 9. Plato de
“Rep. 5. p. 660. D. et 9. p. 741. C. Recentiores ζήσομαι
“magno consensu. Ἐσθήξω habent Eur. Iph. Aul. 675. noster
“Lys. 634. Thucyd. 3, 37. 102. Xenoph. Anab. 2, 4, 5. Plato
“Conviv. p. 1205. E. de Rep. 9. p. 738. E. Demosth. adv.
“Lept. p. 468. Ἐσθήξεται recte legitur in senario Hegesippi,
“infimæ ætatis comici, apud Athen. p. 290. D. male apud
“Xenoph. Pæd. 6, 2, 17. Venat. 10. 9. His consideratis, ac-
“cedo Dawesio activam formam τεθνήξω apud nostrum ubique
“restituenti.” ELM.

591. οὐ γὰρ κατ'] οὐ κατ' Ald. unde Scaliger οὐ σου
κατ'.

595. σπονδαρχίδης] Phrynichus Bekkeri p. 63, 18.

598. κόκκυγες] Nescio an huc respexerit Hesychius: Κόκκυ-

γες: ἐπὶ ὑπονοηθέντων πλειόνων εἶναι καὶ ὀλίγων ὄντων. ELM.
Hesychio fortasse restituendum κόκκυγες γ'.

γε Reiskius et Brunckii editio. Priores editiones τε. Particulam om. R.

601. νεανίας] Fere post decennium, ineunte bello secundo Peloponnesio, ἡλικία προήκων dicitur Lamachus a Plutarcho Alcibiade p. 200. B. Ita fere Sallustius Catil. 49. *Catulus ex petitione pontificatus odio incensus, quod extrema aetate, maximis honoribus usus, ab adolescentulo Cæsare victus discesserat.* Cæsarem eo tempore annos sex et triginta natum esse monent interpretes. ELM.

οἶος σὺ] Legebatur οἶους σὺ: qui solemnus est librariorum error. Demosthenes contra Androtion. p. 613, 9. μισεῖν τοὺς οἶός περ οὗτος. Libri tres τοὺς οἶους περ οὗτος. Ibid. p. 617, 24. et contra Timocrat. p. 758, 6. οὐδ' οἶός περ σὺ χρώμενοι συμβούλοις ἐπολιτεύοντο. Libri plerique omnes οἶοις περ σὺ. Idem contra Dionysodor. p. 1297, 19. τοιαύτας προφάσεις ποριζομένους οἶαις περ Διονυσόδωρος οὕτωςι χρήται. Aliquot codices οἶας. Æschines περὶ παραπρεσβείας p. 48, 20. HSt. τρισμυρίους κιναιίδους οἶους περ σὺ. Bekkerus ex uno codice οἶος.

603. Tam obscura est horum hominum memoria, ut quæ de illis tradiderit scholiastes, ex ejus ingenio profecta videantur. Quippe nihil facilius erat quam dicere: Οὗτος ἐπὶ πονηρίᾳ διεβάλλετο· οὗτος ἐπὶ συκοφαντίᾳ ἐκωμωδεῖτο. Nec minus ignoti sunt Dexitheus v. 14. Amphitheus 46. Lacratides 220. Marpsias 701. Ctesias 839. Prepis 843. Nicarchus 908. Ctesipho 1002. Nostro concinit Eupolis apud schol. ineditum ad Aristid. 3. p. 374. cujus testimonium debemus Valckenario Diatrib. p. 252. Καὶ μηκέτ' ἀντὶ Μιλτιάδου καὶ Περικλέους | ἐάσαι ἄρχειν μειράκια κινούμενα, | ἐν τοῖς σφυροῖς ἔλκοντα τὴν στρατηγαν. Vulgo, καὶ μηκέτ' ἀναξ Μιλτιάδου καὶ Περικλέους. ELM.

605. Γερητοθεοδώρους] Hesychius, Θεοδώρους ἔλεγον οἱ κωμικοὶ (codex οἰκονομικοὶ) τοὺς εὐρυπρώκτους (codex πρώτους), ἀπὸ Θεοδώρου τινὸς οὐκ εὖ τῇ ἑαυτοῦ ᾠρᾷ (codex τῆς—ᾠρας) χρησάμενον. Conf. eundem in Ἀριστοδῆμος.

606. τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ καὶ Γέλᾳ] Lachetem tangit poeta, quem post triennium in Vespis sub canis persona in scenam produxit. Vide Thucyd. 3, 86. 88. 90. 99. 103. 115. ELM.

καὶ Γέλᾳ κὰν Καταγέλα] Athenæus 7. p. 314 f. ὡς ὁ ἐκ Γέλας,

μᾶλλον δὲ Καταγέλας, οὗτος ποιητής. ubi Aristophanis imitationem indicarunt Coraëus et Porsonus. Aristophanes apud Plutarch. compar. Aristoph. et Menandri p. 853 c. ὑπὸ (leg. ὑπὸ τοῦ) γέλωτος εἰς τὸ γελᾶν ἀφίξομαι. Recte Xylander correxisse videtur εἰς Γέλαν. Plautus Stichus 4, 2, 50. *Nunc ego nolo e gelasimo mihi te catagelasimum.*

608. ἀεὶ R. et Suidas in ἀμηγέπη. Legebatur ἥδη. Voculam omisit Γ. Tum μισθοφοροῦντας R.

ἀμηγέπη] ἀμηγέπη A. ἀμηγέπου R. cum spiritu aspero, quem adscivi. ἀμηγέπου B. Γ. ἀμηγέπου Ald. ἀμηγέποι Suidas. “Quin-
“ que adverbia hujus formæ ita scribenda sunt apud Suidam,
“ ἀμωσγέπως, ἀμοθενγέποθεν, ἀμοθιγέπου, ἀμηγέπη, ἀμοσεγέποι.”
ELM.

609. Μαριλάδη] Nomen carbonario aptum ἀπὸ τῆς μαρίλης, ut mox Πρωίδης. BERG.

610. ὦν ἐνὶ Invernizius affert ex R, qui non ἐνὶ, sed ἐνν sine accentu præbet idque a manu recentiori. ὦν ἐν ἡ A. ὦν ἐν ; ἡ B. ὦν ἐν, ἡ C, Ald. ὦν ἐν. ἡ Γ. Δ. Interpunctionem correxit Elmsleius, qui ἐνὶ recte eo sensu accipere videtur quo Aristophanes alibi ἦν et ἦνὶ dixit. Scholiasta, οὕτως ἐν τοῖς ἀκριβε-
στάτοις ἐνν, ἵνα λέγῃ ἐκ πολλοῦ. Ἀττικοὶ δὲ τὸ ἐνν περιττὸν ἐτί-
θεσαν, ὥς τὸ ἔχων, ληρεῖς ἔχων. οἱ δὲ λείπειν φασὶ τὸ δύω, ἵνα ἐρωτῶν λέγῃ ἐν ἡ δύω. Similiter Suidas in ἐνν. πολλὸς ὦν ἐνν,
qui perendie, sive jamjam, canus eris, Hermannus ad Vigerum p. 840. et Dobræus.

612. κ' Εὐφορίδης Brunckii editio: priores καὶ Εὐφορίδης consentiente R. et, ut opinor, Γ. Δ. ἡ Εὐφορίδης Elmsleius, cum hac annotatione “Euripides Electra 1097. ὅστις δὲ πλοῦτον ἡ
“ εὐγένειαν εἰσιδών. Crasin ἡ εἰς habet noster Eq. 1312. (ex
“ emendatione Dawesii p. 249.) Lys. 2. bis, Ran. 186. 187.
“ bis. ἡ εἰδότης Eurip. Iph. Taur. 1048. ἡ ἀπὸ Soph. Trach.
“ 239. Eurip. Hippol. 803. ἡ ἀπαγε Iph. Aul. 817. ἡ ἀληθὲς
“ Menander apud Stobæum XII. ἡ ἀμάρτημα Philemo apud
“ Athen. p. 516. F. ἡ ἐξακοσίους noster Av. 1251. ἡ ἐνιαντῶ
“ Ran. 18. ἡ ἐτέρᾳ 64. Adde Damoxenum apud Athen. p.
“ 15. B. Ἐτῶν ἴσως ἐκκαίδεκ' ἡ ἐπτακαίδεκα. Passim usurpatur
“ ἡ οὐ. Quod ad hujus loci scripturam attinet, eadem diversitas
“ conspicitur apud Soph. Phil. 491. ubi monuit me Porsonus
“ legendum esse, Τραχυνίαν τε δειράδ', ἡ τὸν εὐροον.”

613. οἶδεν] εἶδεν Δ.

614. Quis fuerit ὁ Κοισύρας mihi quidem nondum comper-
tum est. Megacles Cæsyræ filius, quem hic tangi arbitrantur
schol. et Brunckius, pater fuit Clisthenis, qui rempublicam
constituit post ejectos Pisistratidas. Hujus Megacis ex filio
Hippocrate nepos fuit alter Megacles, Periclis avunculus, avus-
que Alcibiadis maternus. Sed ὁ Κοισύρας, quem hic irridet
noster, manifesto juvenis erat. Neminem Alcæonidarum his
temporibus clarum invenio, præter Euryptolemum Pisianactis
filium, quem Alcibiadis ἀνεψιὸν diserte vocat Xenoph. Hist.
Gr. I, 4, 19. Ipsum Alcibiadem intelligi suadent maternum
genus a Cæsyra ductum, et auctoritas in republica jam inde a
prima juventute concessa. Verum ei non conveniunt quæ de
ære alieno dicuntur. ELM.

615. ὑπ'] ὑπὲρ vulgo. Bentleii emendationem confirmat schol.
'Υπό τε ἐράνων καὶ ὀφλημάτων. De honesta Lamachi paupertate
consulendus Plutarchus Alcibiade p. 202. C. Nicia p. 533. A.
Πολιτικοῖς παραγγέλμασι p. 822. E. Ælianus Var. Hist. 2, 43.
ELM.

616. ἐγγέοντες Athenæus 9. p. 409. F. Noster Ἡρωσι apud
Pollucem 7, 167. Μήποτ' ἀπόνιπτρον θύραζ' ἐκχεῖτε, μηδὲ λού-
τριον. Vocem ἀπόνιπτρον apud nostrum indicat Pollux 7, 40.
ELM.

618. ᾧ δημοκρατία] Av. 1570. ᾧ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾷς
ἡμᾶς ποτε; BERG.

621. ταραξῶ A.C.R. κατάρξω Ald.

622. καρτερόν] κρατερόν R.

623. γε B.Δ. γε καὶ A.C.R.Γ. καὶ Ald.

626. ἀνῆρ] Libri ἀνῆρ.

627. τοῖς ἀναπαίστοις R.Γ. et Suidas in ἀποδύντες. Legebatur
τοὺς ἀναπαίστους.

630. ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν] A Cleone præcipue: vid. v. 377, 502.

632. ἀποκρίνεσθαι pro ἀπολογεῖσθαι legitur etiam in Vesp.
951. Thesm. 186. Eupolis apud Harpocratonem in Ἀπόκρισις:
'Ὡς ὑμῖν πάντως ἐγὼ | ἀποκρινοῦμαι πρὸς τὰ * * * κατηγορημένα.
Quæ verba, metro Eupolideo scripta, ex parabasi desumpta
videntur. ELM.

633. ἄξιος] Pac. 918. Πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος Τρύγαιος ἄθμο-
νεὺς ἐγώ. Plut. 877. Νῆ τὸν Δία τὸν σωτήρα, πολλοῦ γ' ἄξιος |

ἀπασι τοῖς Ἑλλησιν ὁ θεός ἐσθ', ὅτι | τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κα-
κοὺς κακῶς. ELM.

636. ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ πρέσβεις Bentleius. Libri οἱ πρέσβεις
ἀπὸ τῶν πόλεων.

637. ἰοστεφάνους] Alludit poeta ad Pindari verba, Αἱ λιπαραὶ
καὶ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι, monente scholiaste, quo respexit etiam
in Eq. 1329. ὦ ται λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆ-
ναι. ELM.

638. ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε] Phrynichus Bekkeri
p. 39, 32.

640. εὔρετο R. et Suidas in ἀφύα. εὔρε τὸ editiones ante
Brunckium et Suidas in θωπεύει et λιπαρά.

ἀφύων] ἀφυνῶν Elmsleius contra praecepta grammaticorum.
Vide Ioannem Alexandr. p. 17, 3. et appendicem ad Etymo-
log. Gudian. p. 662, 59. ἀφύων τιμὴ ex hoc loco Hesychius.

643. τοιγάρτοι] Hesychius, τοιγάρτοι: καὶ γὰρ, τοιγάρτοι
(f. τοιγαροῦν). ELM.

645. παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις Hermannus in Elem.
doctr. metr. p. 400. Libri παρεκινδύνευσεν Ἀθηναίοις εἰπεῖν.
Porsonus ὅστις γ' εἰπεῖν παρεκινδύνευσ' ἐν Ἀθηναίοις.

647. βασιλεὺς] Persarum.

652. ταῦθ' R. Legebatur τοῦθ'.

653. τὴν Αἴγιναν ἀπαιτοῦσιν] Æginæ occupationem inter
præcipuas belli caussas memorat Thucydides 1, 139. ELM.

654. ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλονται] Ex his verbis scho-
liasta antiquior recte collegit Aristophanem cleruchum fuisse
Ægineticum: quod diserte testatur Theogenes ab scholiasta
Clarkiano Platonis memoratus p. 331. ed. Bekk. κατεκλήρωσε
δὲ (Ἀριστοφάνης) καὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς Θεογένης ἐν τῷ περὶ Αἰ-
γίνης. de quo scriptore vide Clinton. Fast. Hellen. vol. 2.
p. 369. Accedit quod vitæ Aristophanis scriptor tradit p. xiii.
ed. Kust. οἱ δὲ Αἰγινήτην (αὐτόν φασιν εἶναι), στοχαζόμενοι ἐκ
τοῦ πλείστον χρόνον τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι αὐτόθι, ἣ καὶ ὅτι
ἐκέκτητο ἐκέισε, κατὰ τινας δὲ καὶ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Φίλιππος
Αἰγινήτης. Recentioris scholiastæ commentum est, non Aristo-
phanem sed Callistratum histrionem cleruchum dici Ægineti-
cum: de quo errore dixi in procæmio annotationum.

655. μή ποτ' ἀφήθ' Tyrwhittus. μή ποτ' ἀφήσετε R. μήποθ'
(sic) ἀφήσητ' Ald. μήποτε δέισηθ' C.

κωμωδήσει τὰ δίκαια] Hoc eodem sensu dictum crediderim quo εἰπεῖν τὰ δίκαια 645. λέγειν τὰ δίκαια Eq. 510. ELM. Locutionem βοηθεῖν τὰ δίκαια comparavit Schoemannus ad Isæum p. 358.

657. οὐδ'—οὐδ' R. et Suidas in ὑποτείνων. Legebatur οὐθ'—οὐθ'.

658. οὐδὲ πανουργῶν R. Legebatur οὐτε πανουργῶν.

οὐδὲ κατάρδων R. Legebatur οὐτε κατάρδων consentiente Suida in κατάρδων.

659. Euripides apud Suidam in ἀλωτὸν ac παλαμᾶσθαι et Ciceron. ad Atticum 6, 1. 8, 1. ab Elmsleio comparatus πρὸς ταῦθ' ὅ τι χρῆ (χρη) καὶ παλαμάσθω | καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω | τὸ γὰρ εἰ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον | ξύμμαχον ἔσται, | κοῦ μή ποθ' ἄλῳ κακὰ πράσσω.

664. λακαταπύγων A.B.C.Δ. καταπύγων R. λακοκαταπύγων Ald. λακκοκαταπύγων Γ. Photius lexic. p. 203, 5. ab Bentleio indicatus, Λακκατάρατοι: οἱ ἄγαν κατάρατοι καὶ λακκαταπύγων ὁ ἄγαν καταπύγων. Quæ rectius simplici κ scribuntur, la longo ut in Λάμαχος.

665. φλεγυρὰ A.B.C.R.Γ.Δ, scholiasta, Suidas in φλέγουσα et, cujus glossam ad hunc locum recte retulit Elmsleius, Hesychius in φλεγυρὰ: ὑβριστικὴ, λαμπρά. φλεγυρὸν Ald. Idem comparavit Cratinum apud Athen. p. 344. F. Λάμπωνα, τὸν οὐ βροτῶν | ψήφος δύναται φλεγυρὰ | δέϊπνον φίλων ἀπείργειν | νῦν δ' αὖθις ἐρυγγάνει | βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρὸν, | τρίγλη δὲ κἄν μάχοιτο.

668. ἀνήλατ'] ἐνήλατ' R.

671. ἐπανθρακίδες] Hesychius: Ἀπανθρακίδες οἱ πρὸς ὀπτησιν ἐπιτηδείοι ἰχθύες. et inferius: Ἐπανθρακίδες. τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. Hanc scripturam repræsentant noster Vesp. 1127. Pollux 6, 55. et alii. Verbum ἀπανθρακίζω legitur in Av. 1546. Ran. 506. ELM.

671. Θασίαν] Athenæus 7. p. 329 B. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ὀλκάσιν Ὡ κακοδαίμων, ὅστις ἐν ἄλμῃ πρῶτον τριχίδων ἀπεβάβθη. τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθύς εἰς ἄλμην ἀέβαπτον, ἣν καὶ Θασίαν ἐκάλουν ἄλμην. Hesychius: Θασία ἄλμη εἰς ἣν ὄψα ὀπτώμενα ἔβαπτον. Hinc nescio quis Thasius Θασία ἄλμη vocatur a Cratino apud Athen. p. 164. E. ut Σκυθῶν ἐρημία Cephisodemus a nostro inferius v. 703. ELM.

ἀνακυκῶσι] Libri ἀνακυκλώσι. Correctum ex Suida, qui κυκῶσι posuit in Θαρσίαν (Θασίαν).

λιπαράμπυκα] Facete utitur comicus dithyrambico epitheto, quod nihil aliud illi significat quam λιπαράν. Μναμοσύνας λιπαράμπυκος dixit Pindarus Nem. 7, 22. BRUNCK.

674. ἀγροικότερον] A. Reliqui libri ἀγροικότον, quod ex εὔτονον præcedente ortum.

677. ἐκείνων ὦν] Similia exempla comparavit L. Dindorfius ad Thesaurum Stephani in ἐκείνος.

681. Hesychius: Παρεξηλημένος· ὑπὸ γήρως τὸν νοῦν παρεξηλημένον ἔχων ἀμυδρόν (I. τὸν νοῦν ἀμυδρόν ἔχων)· μετενήμεκται δὲ ἀπὸ τῶν γλωσσίδων, τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς· αἱ γὰρ κατατετρημέναι, ἐξηλίσθαι (κατατετριμμέναι, ἐξηλῆσθαι corrigunt) λέγονται. ELM. Similiter Photius p. 395, 27.

682. οἷς] οἷς ὁ R. De Neptuno ἀσφαλείῳ vid. schol.

683. τονθορύζοντες] Sic τονθορύζων Ran. 747. τονθορύσας Vesp. 614. Diversa forma, τονθορυγούντες, legitur in luculento Pherecratis fragmento apud Athen. p. 268. F. et Pollucem 6, 58. Plura dabit Valckenarius ad Ammonium p. 119. ELM.

τῷ λίθῳ est τῷ βήματι. Noster Pac. 680. Ὅσους κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ ἔν τῇ Πυνκί. Eccl. 87. Ὑπὸ τῷ λίθῳ, τῶν πρυτάνεων καταντικρύ. Hinc vocatur Cleon in Eq. 956. Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. ELM.

684. Hesychius: Ἠλυγή· σκιά. καὶ ἐπηλυγισμός· ἐπισκιασμός, σκότος. Consulendi Piersonus ad Mærin p. 163. Ruhnkenius ad Timæum p. 117. et Hesychii interpretes. ELM. Vitiosus est Hesychii accentus ἡλυγή, corrigendus secundum Arcadium p. 105, 8. ubi in ἀλέγη corruptum est.

685. νεανίας accusativus est, quod hactenus latuit interpretes. Verum potius crediderim nostrum scripsisse νεανίαν, licet receptam habeat Suidas in Παίειν. Meminerint tirones συνηγόρων officium fuisse, non reos, sed accusatores (κατηγόρους) consilio suo et eloquentia adjuvare. Iniquum censet poeta senem in iudicio constitutum ab imberbi causidico exagitari. Vide v. 713. et sequentes. ELM. Scribendum νεανίαν cum Elmsleio. Inepta enim est vulgatæ scripturæ ambiguitas.

686. ἐς τάχος] Idem quod ταχέως. Sic εἰς εὐτέλειαν idem quod εὐτελῶς Av. 805. BERG.

ξυνάπτων] Non est copulans, quæ Brunckii est interpretatio,

sed potius accipiendum est de brevi concisoque dicendi genere, vel de verborum syllabarumque contractione. Hoc sensu *ξυνάπτειν* dixit Theopompus apud Athen. p. 423. A. *ἡρίσταμεν· δεῖ γὰρ ξυνάπτειν τὸν λόγον.* Scilicet *ἡρίσταμεν* usurpavit pro *ἡριστήκαμεν*. Quod superest, nemini obscurum esse arbitror, quamobrem tantopere festinaverint accusatores. Scilicet iis propositum erat, intra præscriptum temporis spatium, duas puta tresve horas, quam plurima accusationis capita conferre. ELM.

στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι] *στρογγύλα ῥήματα* quæ dicantur optime explicuit Schneiderus ad Theophrast. vol. 3. p. 63. “Metaphorice Dionysius Halic. vol. 5. p. 470, 9. Lysia in “argumentandi ratione esse ait *στρογγύλην λέξιν καὶ πυκνήν.* “Ibid. p. 464, 12. *ἡ συστρέφουσα τὸ νόημα καὶ στρογγύλως ἐκ- φέρουσα λέξις*: quocum Stephanus comparat Juvenalis *cur- tum sermone rotato torquet enthymema.* Usus metaphorici “hujus exemplum antiquissimum habet Aristophanes ubi de “oratore ait: *ἐς τάχος παλεῖ, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι.* “quorum verborum vim scholii auctor vetusti non est assecutus reddens his: *πιθανοῖς, πανούργοις.* Convenit plane no- “strum *gedrungen.* Post Aristophanem Aristoteles Rhetoric. “2, 21. *προστιθέντα τὸ διότι στρογγυλώτατα.* Demetrius Pha- “ler. *συνθεῖναι στρογγύλως καὶ δεινῶς* junxit. Dionysius Hal. “similiter *συστρέφειν τε καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα* Lysiam “ait p. 482, 4.: contra de Isocrate: *στρογγύλη δὲ οὐκ ἔστιν ἡ τούτου λέξις καὶ συγκεκριμένη, ἀλλ’ ὑπτία καὶ κεχυμένη.* Ci- “cero eodem fere sensu *oratore* ipsum, *verba et orationem* “*pressam* dixit de Orat. 2, 23. 13. Bruti 55. Or. 5.”

687. *σκανδάληθρ’ ἰστὰς*] *σκανδαλιθρίστας* R. Duplicem scripturam *σκανδαληθριστὰς* et *σκανδάληθρ’ ἰστὰς* memorat scholiasta. Hesychius, *σκανδαλοθρίστας, καὶ σκάνδαλον· τὸ ἐν ταῖς μνάγραις.* Incorrupta scriptura utitur Suidas in *σκανδάληθρα*. Cratino hæc verba tribuere videtur Photius p. 516, 1. *σκανδάληθρα* (codex *σκανδαλίθρα*): *καὶ σκάνδαλα λέγουσιν· σκανδάληθρ’ ἰστὰς* (codex *σκανδαλίθρας τὰς*) ἐπὼν· Κρατῖνος. *σκανδάληθρον* memorat Pollux 7, 114. 10, 156.

688. *ἄνδρα Τιθωνόν*] Nota est fabula de senectute Tithoni. Sic Ἰαπετός Nub. 998. BERG.

σπαράττων καὶ ταραττων καὶ κυκῶν] Ita Eq. 221. ἀλλὰ παῖε,

καὶ δῖωκε, καὶ τάραττε, καὶ κύκα. 692. ὠθῶν κολόκυμα, καὶ ταραττων, καὶ κυκῶν. Pac. 320. ὥς κυκάτω, καὶ πατείτω πάντα, καὶ ταραπτέτω. 654. καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον. Malim κυκήθρα. ELM.

689. 691. ὀφλῶν Elmsleius. Scribebatur ὀφλῶν.

690. εἴτα λύζει] εἴτ' ἀλύει varia lectio apud scholiastam.

693. Excidit comma post εἰκότα. ἀπολέσαι autem cohæret cum περὶ κλεψύδραν, quod Dobræus in παρὰ κλεψύδραν mutabat, ut παρ' ἀσπίδα dicitur.

699. ὅτ' ἦμεν] *Quum vigebamus*, ut interpretatur Brunckius. Sic ὅτ' ἦμεν ἐτι Lys. 666.

701. κᾶτα πρὸς ἀλίσκόμεθα] Libri et Suidas προσαλίσκόμεθα. καὶ προσέθ' ἀλίσκόμεθα Elmsleius, κᾶτα πρὸς ἀλίσκόμεθα positurus, si hæc scriptura exemplis confirmaretur. De quo dixi in præfat. ad Demosthenem vol. 1. p. x. Πρὸς σῶσον dixit Eurip. Helen. 956. πρὸς ἔχειν χάριν Aristides vol. 1. p. 505, 7. cui πρὸς ᾗδαι χάριν restitui vol. 2. p. 195, 6.

702. τί Elmsleius. τίς libri et Suidas in Μαρψίας.

703. Thucydidem Melesiae filium, Periclis in republica gerenda adversarium, memorat noster etiam in Vesp. 947. Ex Plutarcho in Pericle p. 161. F. colligas eum Olympiadis 84. anno primo ἐξοστρακισθῆναι. Operæ pretium esset sparsa de eo veterum testimonia in unum conferre. ELM.

Verba τῷ γὰρ εἰκὸς leguntur etiam in Thesm. 839. Nec diversa sunt τῷ χρὴ πιστεύειν Nub. 385. τῷ τοῦτο κρίνεις Plut. 48. Subauditur τεκμηρίῳ. ELM.

704. Hesychius: Σκυθῶν ἐρημία· παροιμία ἀπὸ τῶν φνγόντων ἐξ Ἐφέσου Σκυθῶν διαδοθεῖσα· φοβηθέντες γὰρ καὶ ταραχθέντες, [οὐ] κατὰ γνώμην ἀπῆλθον. τίθεται τοῖνυν ἐπὶ τῶν ἐρμουμένων ὑπὸ τινων. Hæc vera esse possunt: sed hoc loco Σκυθῶν ἐρημία est ipse Cephisodemus, cujus e majoribus aliquis Scythicam uxorem duxisse videtur: id quod postea Demostheni objectum est. Inde est quod eum v. 707. sagittarium sive servum publicum, et inferius v. 712. patris cognatos Scythas appellat poeta. Cephisodemi meminit noster etiam in Holcasin, a schol. ad v. 710. et Suida in Εὐάθλους δέκα allegatus, ubi duas voces de meo adjeci: Ἔστι τις πονηρὸς ἡμῶν τοξότης ξυνήγορος | [τοῖς παλαιοῖς], ὥσπερ Εὐαθλος παρ' ἡμῶν τοῖς νέοις. ELM.

706. *κάπεμορξάμην*] Hesychius, *ἀπεμορξάμην* : *ἐδάκρυσα*. Consulendus Porsonus in præfat. ad Hecub. p. 26. ELM.

709. *Ἀχαίαν* Elmsleius ex Hesychio et Suida in *Ἀχαία*, quocum confer Bekkeri Anecd. p. 473, 28. Scribebatur *Ἀχαιάν*, consentiente Etymolog. M. p. 180, 34. et grammatico Parisino in appendice ad Orionem p. 185. Grammaticorum explicationes afferentur in annotatione ad scholia.

ἡνέσχετο] *ἡνέσχετ' ἄν* Etymolog. M.

710. *κατεπάλαισεν ἄν μὲν* Kusterus. Libri *κατεπάλαισε μὲν ἄν*, nisi quod R. *ἄν* particulam omisit.

715. Hesychius : *Νωδός· ὁ ὀδόντας οὐκ ἔχων· καὶ ἐννεός, κωφός, μὴ λαλῶν*. Vide Plut. 266. et Pollucem 2, 96. ubi laudantur Phrynichus et Eubulus. Diversam formam ex Pherecrate affert idem grammaticus 10, 89. *Μάχαιραν ἄρ' ἐνέθηκας ; οὐ. τί μ' εἵργασαι ; | ἀμάχαιρος ἐπὶ βόεια νοστήσω κρέα, | ἀνὴρ γέρων ἀνόδοτος ;* ELM.

716. *χῶ Κλεινίου*] Jam ante biennium quam acta est hæc fabula, inter claros oratores habitus est Alcibiades, qui vix dum e pueritia egressus erat. Noster *Διαταλεύειν* apud Gale- num 5. p. 706. paullo aliter a Brunckio emendatus : A. *Ἄλλ' εἰ σορέλλη, καὶ μύρον, καὶ ταινίαι.* | B. *ἰδοὺ σορέλλη· τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου.* | A. *ἢ μὴν ἴσως σὺ καταπλαγήσει τῷ χρόνῳ.* | B. *τὸ καταπλαγήσει τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων.* | A. *ἀποβήσεται σοι ταῦτά ποι τὰ ῥήματα.* | B. *παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο τὰποβήσεται* | A. *τί ὑποτεκμαίρει, καὶ κακῶς ἄνδρας λέγεις | καλοκαγαθίαν ἀσκούντας ;* B. *οἴμ', ὦ Θρασύμαχε, | τίς τοῦτο τῶν ξυνηγόνων γηρύεται ;* ELM.

717. *κἄν φύγη τις*] *κἄν φύγη τις* vulgo, ubi *φύγη* pro *μὴ πίθεται* dictum videtur, secus quam Brunckio aliisque acceptum est. Demosth. adv. Leptinem p. 498. *εἰ δὲ τοῦτο φεύξονται, καὶ μὴ ἐθελήσουσι ποιεῖν*. Eodem sensu *παραβῆ* dixit Andocides in Alcibiadem p. 121. *ἐὰν δέ τις παραβῆ, μεγάλην ζημίαν ἐπὶ τούτοις ἔθεμεν*. Ad verba *ἐξελαύνειν τὸν γέροντα τῷ γέροντι*, instar omnium allegandus est Antiphanes apud Athen. p. 44. A. *οἶνῳ (δὲ δεῖ) τὸν οἶνον ἐξελαύνειν, | σάλπιγγι τὴν σάλπιγγα, τῷ κήρυκι τὸν βοῶντα, | κόψω κόπον, ψόφῳ ψόφον, τριωβόλῳ δὲ πόρνην, | αὐθαδίαν αὐθαδίᾳ, Καλλίστρατον μαγεῖρῳ, | στάσει στάσιν, μάχῃ μάχην, ὑπωπίους δὲ πύκτην, | πόνῳ πόνον, δίκη δίκην, γυναικὶ τὴν γυναῖκα.* ELM. *κἄν* libri præbent Eq. 261. Pac. 1356. Quæ crasis Doricæ dialecto magis convenit quam Atticæ.

720. πᾶσι R. Legebatur τοῖσι. Conf. v. 620, 624.

724. λαχόντας τοῦσδ'] Libri λαχόντας, τοὺς δ'. Correxuit Elmsleius. Ipsa lora dicuntur agoranomi. Quod intellexit scholiasta ad v. 967.

ἐκ Λεπρῶν] Quinque horum verborum explicationes memorat scholiasta, quarum duæ tantum dignæ sunt consideratu, altera, οἱ δὲ ἐκ λεπρῶν βοῶν, διὰ τὸ τὰ ἐκ λεπρῶν βοῶν δέρματα ἰσχυρὰ εἶναι· altera, ἄμεινον δὲ λέγειν ὅτι τόπος ἔξω τοῦ ἄστεος Λεπρὸς (fort. Λεπροὶ) καλούμενος, ἐνθα τὰ βυρσεῖα ἦν. Mihi posterior unice probatur, nec mirandum hunc Atticæ terræ locum, ut tot alios locos, semel tantum commemorari. Priorem interpretationem parum apte defendit Elmsleius, cujus hæc est annotatio "Ad λεπρῶν subauditur δερμάτων aut κυνῶν. Noster Δαι-
" ταλεῦσιν apud schol. ad Theocriti 2, 12.

" τί δαί; λεπρὸν κυνίδιον ἐπρίω τῇ θεῷ

" εἰς τὰς τριόδους;

" ἱμᾶς κύνειος est in Vesp. 231. et κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον in

" Eq. 289. ubi schol. κυνείῳ σε δέρματι παίσω."

728. φανεράν] φανερώς R.

730. ἐπόθουν] Scribendum ἐπόθεν cum Bentleio.

τυ] τοι R.

ναὶ τὸν φίλιον] νῆ τὸν φίλιον Pherecrates apud Pollucem 2, 127. et Suidam in φίλιος, ab Elmsleio comparatus.

731. κώρι' Elmsleius. κόρι' Γ. κόριχ' R. κORIA γ' Ald.

ἀθλίον] Scribendum ἀθλίω cum Bentleio.

732. μάδδαν] Scribebatur μάδδαν, nisi forte forma Dorica a brevi est pronunciata. Librorum in hac re auctoritas nulla est. Nam Atticam quoque formam μάζα librarii tantum non constanter μάζα scribunt contra regulam Herodianī περὶ μονήρους λέξεως p. 31, 19.

ἀμβάτε] Dixit ἀμβάτε poeta, quia actores εἰσελθόντες κατὰ τὴν ὀρχήστραν, ἐπὶ τὴν σκηνὴν διὰ κλιμάκων ἀναβαίνουσι, teste Polluce 4, 127. Eadem de causa dixit ἀνάδος v. 245. ἀνάβαινε Eq. 149. Vesp. 398. 1341. ELM.

733. ἀκούετον δὴ, ποτέχετ' ἐμὴν τὰν γαστέρα] Quum tribrachum et anapæstum in versibus iambicis rarissime conjunxerint comici Græci, de quo dixi ad v. 47, rationi consentaneum erat ut magis etiam ab dactylo et anapæsto abhorrerent, quos pedes consociari vel in anapæsticis versibus inelegans habetur. Nostri

tamen loci corrigendi quas critici excogitarunt rationes, ut vel ἀκούετε δὴ, vel ποτέχετον τὰν, vel πότεχ' ἔμιν, vel πότοσχετ' ἔμιν scriberetur, nulla est quin aliquid dubitationis habeat. Itaque veram esse censeo librorum scripturam nec mirandum, quum vix tria quattuorve tribrachi ante anapæstum positi exempla inveniantur, unum tantum de antiquiore comœdia superesse dipodiæ ex dactylo et anapæsto compositæ exemplum, cui duo accedunt comicorum recentiorum, alterum Damoxeni apud Athenæum 3. p. 102 c. αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἶ τε κινήσεις, κακὸν | ἡλίβατον ἐν ἀνθρώποισιν, ἀλλοιώματα | ἐν ταῖς τροπαῖς ποιοῦσιν. alterum Machonis 8. p. 346 b. εἴσαγε διὰ πασῶν Νικολᾶδας Μυκονίας. Neque enim operæ pretium est alia commemorari quæ librariorum peccatis deberi ostendit Dobræus loco ad v. 47. ab me indicato. Cum Aristophanis versu, in quo τὰν γαστέρα præter expectationem dictum est pro τὸν νοῦν, comparandus locus simillimus Eq. 1014. ἄκουε δὴ νῦν καὶ πρόσσεχε τὸν νοῦν ἐμοί. Reliquum est ut Elmsleii annotationem apponam, memorabilem propter novas quasdam de secunda et tertia persona dualis observationes, quæ verissimæ videntur quatenus ad scriptores Atticos pertinent. Nam de Homero rectius iudicavit Buttmannus Grammat. vol. 1. p. 349. Nec quæ de prima persona dualis dixit Elmsleius extra dubitationem posita videntur.

πότεχετ' ἔμιν τὰν γαστέρα] Aut legendum ποτέχετον τὰν γαστέρα, aut reponenda Dorica forma trisyllaba aoristi, qui Atticis est πρόσχετε vel potius πρόσσεχετε. Dorienses πότοσχετε dixisse minime affirmarim: Atticos κατφθίμενος vel καπφθίμενος dixisse satis constat ex Eur. Suppl. 894. Electr. 1299. Rhes. 378. Numerum dualem cum plurali permistum habes cum alibi, tum in Pluto 73. κακὸν τι μ' ἐργάσεσθε, κοῦκ ἀφήσεται. In Nub. 1506. vera scriptura esse videtur: τί γὰρ μαθόνθ' ὕβριζέτην εἰς τοὺς θεοὺς, | καὶ τῆς σελήνης ἐσκοπεῖσθε τὴν ἔδραν; Priorem versum insigni diversitate emendarunt librarii et editores, quippe qui nescirent secundam personam dualem nunquam a tertia diversam fuisse. Eodem ductus errore Brunckius εἵχετόν γ' edidit in Soph. Œd. Tyr. 1511. ubi recte vulgo representatur: Σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας. Ita Eur. Alc. 664. Τοιάνδε καὶ σὺ χεῖ τεκοῦσ' ἡλλαξάτην. Ita quoque Scolion omnium celebratissimum apud Athen. p. 695. B.

Ἄεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν, | φίλταθ' Ἀρμόδιε κάριστόγει-
τον, | ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην, | ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσα-
την. Hæc etiam mutavit Brunckius *Analect.* 1. p. 156. Præ-
terea vera scriptura aliquoties apud Platonem exhibetur: ut
ἐυρέτην *Euthyd.* p. 191. C. ἐπεδημείτην *ibid.* ἐμαθέτην p. 198. E.
ἐκουωνησάτην de *Legg.* 6. p. 856. B. εἰπέτην *Sympos.* pag.
1185. B. In cæteris plerisque veterum scriptorum locis libra-
rios sibi obtemperantes habuerunt grammatici Alexandrini: sed
nullum memini vidisse versum qui veram hujus personæ for-
mam non admittat. Obstare quidem videtur Homerus *Il.* Θ.
455. ubi vulgo legitur: Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε
κεραυνῶ, | ἂψ ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν. Sed
in illo loco, quicquid de numero duali statuatur, indubie repo-
nendum est ἵκησθον, ut sit ἂν ἵκησθον futurum Homericum pro
ἵξεσθον. Porro scribendum est καμέτην *Il.* Θ. 448. λαβέτην
K. 545. ἐπέτην A. 775. ἡθελέτην 781. ἡλθέτην *Æsch.* *Agam.*
1216. ἐφύτην *Soph.* *Œd.* Col. 1379. ἐβάτην 1696. ἀπεφγέτην
1739. ἐλαχέτην 1746. εὐδαιμονοίτην *Eur.* *Med.* 1073. ὀρώτην
Alc. 213. ἡρκεσάτην *El.* 1300. ξυνωμνύτην (ubi malim ξυνόμνυ-
τον) *Aristoph.* *Eq.* 236. ξυνεβήτην *Vesp.* 867. ἡλθέτην *Av.* 112.
Thesm. 1158. ἐμελλέτην *Plut.* 103. φθανοίτην 485. Plura ex-
empla inter legendum observata enotare neglexi^a. Grammati-
cis Alexandrinis debemus etiam primam personam dualem,
quam ter tantum apud probatos scriptores offendi. Homerus
Il. ψ. 485. Δευρό νυν, ἣ τρίποδος περιδώμεθον, ἥε λέβητος. *Soph.*
Phil. 1079. Λφώ τιν' ἡμῖν νὼ μὲν οὖν ὀρμώμεθον. *El.* 950. Ἀπε-
στέρηκε, καὶ μόνα λελείμεθον^b. Ubique reponenda videtur
prima persona pluralis, quam in Homero multi agnoscunt.
Hiatum facile vites, legendo περιδώμεσθ'. In Sophocle fraudi
fuisse librariis conjicio dualia νὼ et μόνα: qua etiam de causa
in *Plut.* 447. contra omnes libros, quantum sciinus, post ἀπολι-
πόντε *Fracinus* φευξοῦμεθον invexit, relicto διαμαχοῦμεθα in pro-
ximo versu. Verum, ut concedam φευξοῦμεθον Græcum esse,
quod quidem ægre concesserim, nostrum ab hac ἀκριβείᾳ longe
alienum fuisse docebunt sequentia. *Av.* 654. Καὶ νὼ θεασώ-
μεσθα τὴν ἀηδόνα. *Ran.* 885. Εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι, πρὶν τᾶπη
λέγειν. *Plut.* 608. Ἡ μὲν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐντανυθὶ μεταπέμψεσθον.

^a Conf. *Elmsl.* ad *Eurip.* *Medeam* p. 240.

^b λελείμεθα codex *Monacensis*, nullius auctoritatis liber.

Locus observatu dignissimus est Ran. 1479. Χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ', εἴσω. τί δαί; | ἵνα ξενίσω σφὼ πρὶν ἀποπλεῖν. εὖ τοι λέγεις. Dixit ὀνοματοθήρας Pompeianus apud Athen. p. 98. A. Πρότερον γὰρ συντριβησόμεθον, ἔπειθ' οὕτως ἀπολούμεθον. ELM. De prima persona dualis Elmsleius iterum dixit ad Eurip. Iphig. Taur. 777. in Museo Cantabrigiensi fasc. 6. p. 294.

737. πρίαιτο] πρίατο R.

738. ἀλλ' ἔστι γάρ μοι] ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν Suidas in ἀλλ' ἔστιν et Μεγαρικὰ σφίγγες.

μαχανά] μηχανά R.

739. χοίρως Elmsleius. Libri χοίρους.

φέρειν Brunckius. Libri φέρειν.

742. εἵπερ] αἵπερ Elmsleius.

ἰξεῖτ' Elmsleius. ἰξεῖτ' R. Vulgo ἕξετ'.

743. τὰ πρᾶτα (πρῶτα R.) — τὰς λιμῶ] Ran. 421. καστὶν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας.

τὰς λιμῶ Bentleius. Libri τὰς λιμοῦ. λιμὸν feminino genere dicit more Dorico. Vid. Phrynich. p. 188. ed. Lobeck.

745. κῆπειτεν ἐς] κῆπειτ' εἰς R. εἶτεν et ἔπειτεν, quorum altero utitur Scymnus v. 568, utrumque Machoni restitui apud Athen. 13. p. 583, ἐσχάτως βάρβαρα dicit Phrynichus p. 124. ed. Lob. Quæ observatio non pertinet ad dialectos Doricam et Ionicam. Nam ἔπειτεν sæpius dixit Pindarus, Ionibus autem εἶτεν et ἔπειτεν tribuit Ælius Dionysius apud Eustathium p. 1158, 37. legiturque apud Herodotum.

746. γρυλιζεῖτε] Vulgo γρυλλιζεῖτε. Vide ad Plut. 307.

747. χοιρίων μυστηρικῶν] Quia Cereri in sacris illis, quæ mysteria dicebantur, immolari solebant. Hinc etiam v. 764. χοῖροι μυστικοὶ dicuntur. Vide Muret. Var. Lect. 3, 7. KUST. Conf. Pac. 374.

748. ἐγὼν] ἐγὼ R.

καρυξῶ R. Legebatur καρυξὼ γε.

Δικαιοῖπολιν ὅπα. Δικαιοῖπολι] Sic emendavi interpunctionem vitiosam Δικαιοῖπολιν. ὅπα Δικαιοῖπολις;

749. Δικαιοῖπολι R. Legebatur Δικαιοῖπολις.

750. ἀγοράσουντες] ἀγορασούντες R.

ἵκομε Elmsleius. ἵκομεν R. Vulgo ἥκομε. ἥκομεν Γ. Δ.

751. διαπεινώμεσ ἀεὶ ποττὸ πῦρ] Præter expectationem dic-

tum pro διαπίνωμεν. Nam ad ignem compotare solebant veteres. Pac. 1131. οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις, ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων μετ' ἀνδρῶν ἐταίρων φίλων. Plato Rep. 2. p. 372 c. μύρτα καὶ φηγούς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ μετρίως ὑποπίνοντες. 4. p. 420 d. πρὸς τὸ πῦρ διαπίνοντάς τε καὶ εὐχουμένους.

ἀεὶ R.Γ. et Suidas in διαπεινώμεν et διαπίνωμεν. Scribebatur αἰεὶ. αἰῆς Brunckius. Quæ forma legitur Lysistr. 1267.

753. οἶα δῆ] Id est πράττομεν οἶα δὲ πράττομεν. Similiter Eurip. Heracl. 632. πάρεσμεν, οἶα δὲ γ' ἐμοῦ παρουσία. Est igitur οἶα δὲ idem fere quod Angli et Germani dicunt *so so*, Galli *là là*.

754. ὅκα μὲν ἐγὼν A.Γ. ὅκα μὲν ἐγὼ R. ὅκα μὲν, omisso ἐγὼν, C. ἀλλὰ γὰρ ὅκα μὲν γα Ald. et, qui ἐγὼν inter μὲν et γα adscriptum habet, B.

τηνώθεν R. Scribebatur τηνόθεν. Unde explicanda est præcedentium verborum interpolatio in libris deterioribus.

755. ἐπραττον] Scribendum ἐπρασσον cum Elmsleio. ἐξορύσσετε servarunt libri v. 763.

τῇ] Scribendum τῇ cum Brunckio.

757. σά μάν A.R. et margo B. σαμάν Ald. σὰ μέν C. τί μάν B. τιμάν Δ, qui in margine γρ. σαμάν.

758. τί δ' ἄλλο Dicæopolidi tribuunt A.B. Megarensi continuat Ald., Μεγαροῖ cum sequentibus πῶς ὁ σῖτος ὄνιος conjuncto. Veram rationem secutus est Suidas in τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ.

πῶς ὁ σῖτος ὄνιος] Eq. 480. πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὄνιος;

759. παρ' ἀμέ R. παρ' ἀμέ vulgo, quod revocandum. παρὰ με Γ. Gregorius Corinth. p. 237. καὶ τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἀμέ φασίν. ubi Aristophanis locum indicavit Koenius. παρ' ἀμὲ Elmsleius. Nec ferendus accusativus foret in veteri Atticorum dialecto. Sed Doricæ dialecti ratio alia esse potuit.

πολυτίματος ἔπερ τοῖ θεοῖ] πολυτίμητος alio sensu, *multum honoratus, venerandus*, deorum est epitheton usitatissimum, ut πολυτίμηθ' Ἡράκλεις infra v. 807. Hic autem de grandi pretio dictum est.

760. οὐχ ὑμῆς αὐτῶν ἀρχετε;] Vide annotationem ad scholia.

761. τῶν R. Vulgo ὧν, consentiente Gregorio Cor. p. 244.
762. ἀρωραῖοι] ἀρουραῖοι R. Synesium epist. 105. δίκην ἀρουραίου μνὸς ἐνεδεδύκει comparavit Berglerus.
763. πάσσακι] Corrupte Hesychius πασσακίῳ : πασσάλῳ. ἄγλιθας Suidas in ἄγλιθες. Libri ἄγλίθας (γλίθας R).
764. χοίρως Bentleius. Libri χοίρους.
766. παχεῖαι καὶ καλαὶ A.C.R.Γ. et Gregorius Cor. p. 252. παχεῖαι καὶ καλαὶ Ald. Alteram filiam post alteram ostendit Megarensis.
767. χοῖρος] Ludunt in ambiguitate vocis, quæ et porcum et τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον significat. BERG. Eandem esse vocis Latinæ *porcus* ambiguitatem ex Varrone constat de re rust. 2, 4, 10.
- ναὶ] νῆ R.
770. τὰς ἀπιστίας] Notandum numero plurali dictum, quo fortasse non esset usus in sermone Attico. Longe alia Platonici loci (Rep. 5. p. 450 c.) ratio est, a Mitchello citati.
772. περίδου Suidas in θυμιτῖδων et περίδου, scholiasta Equit. 788. et Brunckii editio. περιδοῦ Γ. et editiones ante Brunckium.
- μοι R.Γ, scholiasta Equit., Suidas. Legebatur νῦν μοι.
- θυμητιδᾶν scripsi ex Γ. Sed veram formam θυματιδᾶν servarunt A.B.C.Δ. θυμητιδαν R. θυμητιδᾶν Ald. θυμητιδων (θυμητιδα codex Oxoniensis) Suidas in περιδου. θυμίτιδος scholiasta Equit. 788. θυμίτων Suidas in θυμιτῖδων. ἅλας θυμίτας in sermone Attico dicit infra v. 1099.
774. ναὶ] νῆ R, ut 767.
775. σὺ] Scribendum τὸ cum Brunckio.
- εἵμεναι A.B.C.R.Γ.Δ. Legebatur ἤμεναι. Gregorius Cor. p. 227. τὸ εἶναι εἵμεναι λέγουσι.
777. τὸ Kusterus. Libri σὺ.
- χοιρίον] Legebatur χοιρίδιον. Correctum ex R, qui τὸ χοιρίον.
778. σιγῇν ex Gregorio Cor. p. 228. repositum. Libri σιγῆς. Scholiasta σιγᾶς.
779. τ' R. τὴ γ' libri reliqui et Gregorius Cor. p. 231.
- ναὶ τὸν R. Legebatur ναὶ μὰ τὸν.
780. κοτ' κοῖ] κοί κοί R.
782. κύσθος idem significat quod χοῖρος. Sed hoc, ut e

Varronis verbis ad v. 767. citatis colligi potest, proprie puellarum est: illud autem adularum feminarum, quas aliquamdiu jam exercuit Veneris palæstra. Ideirco comicus in Ran. 430. Calliam dicit, non χοῖρον, sed κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον. Hanc tamen differentiam non religiose observant, et alibi promiscue fere adhibentur hæc nomina. BRUNCK.

Verba πέντ' ἐτῶν ad Megarensis orationem retuli cum Elmsleio. In libris Dicæopolidi tribuuntur.

πέντ' ἐτῶν] Vertendum, *intra quinquennium*, ut Vesp. 260. Ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον, *quatruiduo ad summum*: ubi longe diversa dant interpretes. ELM.

784. οὐχί] Legebatur οὐδὲ. οὐ R.

αὐτηγί — θύσιμός ἐστι om. R.

αὐτηγί A.B.C.Γ.Δ. αὐτηί Ald.

αὐτηγί] Hæc vox reponenda videtur etiam in Av. 821. Ἄρ' ἐστὶν αὐτηγί Νεφελοκοκκυγία. In Lys. 603. ταυτασγί, et in 604. τουτουγί malim, ubi pro vulgato τουτονί, quod in metrum peccat, suspectam vocem τουτουδὶ invexit Brunckius. Eadem pronominis forma nostro restituenda videtur Ran. 1504. Καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων, | καὶ τουτουγί τοῖσι πορισταῖς, Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ, | τόδε δ' Ἀρχεμόρφ. Subaudiuntur ξίφος, βρόχος, et κώνειον. ELM.

786. νέα] νεαρὰ scholiasta ad v. 739. νεαρὰ Athenæus 9. p. 374 f.

788. αἰ] εἰ R.

χοῖρος] χῶρος edd. vett. quæ scriptura non temere rejicienda est. χοῖρος, ut vulgo, Athenæus p. 374. F. In Lys. 599. vulgo legitur, consentiente Ravennate: Σὺ δὲ δὴ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκες; | Χωρίον ἐστὶ σορὸν ὠνήσει | μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω. Edd. nonnullæ in secundo versu καίριόν ἐστι habent, quod ex mera conjectura profectum videtur. Brunckius καίριος ἐστὶ γε dedit, quam scripturam defendi posse putat ex Eurip. Hel. 1250. Πιστὴ γὰρ ἐστὶ σῶ πόσει φεύγουσά με: ubi malim, πιστὴ γὰρ εἶ σύ. In Aristophane legendum opinor, χοιρίον ἔσται: quæ conjectura lucem accipit ex Pac. 374. Εἰς χοιρίδιόν μοι νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς· | δεῖ γὰρ μνηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι. ELM.

790. ὁμοματρία γὰρ ἐστὶ κῆκ τῶντῳ πατρός] Sophocles Antig. ὁμαιμος ἐκ μῆς τε καὶ ταῦτοῦ πατρός.

τωντω Brunckius. τωντου A.B.Γ.Δ. ταυτου Ald.

791. ἀλλ' ἂν R. Legebatur αἰ δ' ἂν.

κἀναχρωανθη Elmsleius. Libri κἀναχροανθη.

τριχι A.B.C.R.Γ.Δ. γ' ἐν τριχι Ald.

792. ἔσται R. Legebatur ἐστι.

θύειω] Scribendum θύεν cum Elmsleio.

793. τὰφροδίτη Elmsleius. τῇ ἀφροδίτῃ R.Γ. τῇ 'φροδίτῃ Ald.

794. γα Brunckius. Libri γε.

795. γίγνεται γα] γίνεται γε R.

τᾶνδε] τῶνδε Γ.Δ.

τᾶν] τῶν R.Γ.Δ.

796. ἂν] ἐς B.Γ.Δ.

ὀδελὸν] ὀβελὸν R.

ἀμπεπαρμένον Elmsleius. Libri ἐμπεπαρμένον. Conf. v.

1007.

798. ποτειδᾶ B.Δ. ποτειδα A. ποτείδα Γ. ποπίδα C. ποτείδαν Ald. ποσειδῶ R.

κὰν ἄνευ B.Γ.Δ. κᾶνευ A.C.R. ἂν κᾶνευ Ald. Scribendum κὰν ἄνις cum Bentleio ex v. 834.

799. ἃ κα διδῶς Elmsleius. Libri ἃ καὶ διδῶς. “ Veram scripturam habuisse videtur schol. qui interpretatur ἄπινα ἂν “ παραβάλης. Producitur κα superius v. 735. et sæpissime “ apud Theocritum. Vide Idyll. 1, 4. 5. 8. 3, 27. 5, 21. 8, “ 68. Ita, sed ex emendatione, Epicharmus apud Athen. “ p. 236. A. Καῖκά τις ἀντίον τι λῆ τήνφ λέγεν. Idem paullo “ inferius: ᾠς κά μ' ἄκρατος οἶνος ἀμφέπη φρένας. In Eq. “ 201. cod. Ravennas habet: Αἶκα μὴ πωλείν ἀλλᾶντας [μᾶλλον] “ ἔλονται.” ELM.

800. ἐρώτῃ] ἐρώτα R.

801. In istis τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους; nequitia est, et jocus facetus ex ambiguitate nominis ἐρέβινθος, quod *penem* etiam significat, qua potestate occurrit Ran. 545. BRUNCK.

κοῖ ter A.B.C.Γ: his R, Ald.

802. Post hunc versum in codicibus sequitur, Δι. τί δαί; σύκα τρώγοις ἂν αὐτός; Κο. κοῖ κοῖ. ut in Ravennati libro scriptum est, cui corrigendo operam frustra insumserunt critici non animadvertentes grammaticum, cujus ille versus est, σύκα suæ ætatis consuetudine syllaba priore correpta dixisse. Futile

additamentum, quod non legit Suidas hujus loci mentionem faciens in v. *φίβαλις*, ejiciendum esse perspexit Bentleius, neque obscura ejus origo est. Nam ad præcedentia verba *φιβάλεως ἰσχάδας* adscriptum fuit, opinor, *σύκα τρώγοις ἄν*. Reliquorum librorum varietates hæc sunt *τί δαὶ σῦκα τρώγοις ἄν αὐτός* A.Γ. *τί δαὶ σὺ κα τρώγοις ἄν αὐτός* R. *τί δαὶ σὺ κατρώγοις αὐτός ἄν* B. *τί δαὶ σὺ κατατρώγοις ἄν αὐτός* C. *τί δὲ σῦκα τρώγοις αὐτός ἄν* Ald. *τί δαὶ σῦκα τρώγοις αὐτός ἄν* Juntina secunda et Kusteriana.

806. *τρώξονται*] *τρώζονται* R, quod ad *γρύζονται* alludere videbatur Elmsleio. *τρώξονται* Suidas in h. v.

808. *τραγασαῖα*] De Tragasis consulendus Stephanus Byzantinus, qui ad hunc versum et 853. respexit. In hoc loco ludit poeta *παρὰ τὸ τραγεῖν*, in altero, *παρὰ τὸν τράγον*. Hoc monuit Kusterus. ELM.

809. *οὐχί*] Scribendum *οὔτι* ex R.

810. *ἐγὼ γὰρ αὐτῶν*] Scribendum *ἐγὼ γὰρ αὐτῶν* cum Elmsleio.

τάνδε μίαν ἀνελόμαν] Quippe qui fame urgebatur: vel latet hic obscenior aliquis jocus. BRUNCK. *ἀνελόμαν* R. *ἀνελόμην* A.B.C.Γ.

813. *ἄτερον* Brunckius. Libri *ἔτερον*.

τροπαλίδος] *τροπαλλίδος* vulgo. *τροφαλλίδος* Suidas in Πόσου πρίωμαι. *τροπηλίδος* idem in *Τροπηλὶς*, qui ex ordine litterarum *τροπιλὶς* legisse videtur. Mendose Hesychius: *Τριοπηλὶς· δέσμη σκορόδων*. et inferius: *Τριτοπηλὶς· σκορόδων δέσμη· ἀπὸ τοῦ πεπιλῆσθαι καὶ συνεστράφθαι*. Alii grammatici *τροπηλὶς* habent, quod verum videtur, et in Doricum *τροπαλὶς* mutandum est. ELM. *τροπαλίδος* mihi præbuit Γ.

815. *ταῦτα δὴ*] Subauditur *δράσω*, ut in Vesp. 851. Eodem sensu usurpatur *ταῦτά νυν* Vesp. 1008. et *ταῦτα* nude Eq. 111. Vesp. 142. Pac. 275. ELM.

816. *Ἑρμᾶ ἔμπολαῖε* Scaliger. Libri *ἔρμ'* (vel *ἔρμ'*) *ἔμπολαῖε*. Scholiasta, *Ἑρμ' ἔμπολαῖε: τὸ πλήρες Ἑρμᾶ*.

817. *ἐμαντῶ* Bentleius. Libri *ἐμαντοῦ*.

ματέρα] *μητέρα* R.

818. *ὦ ἄνθρωπε* R.Γ. Vulgo *ἄνθρωπε*.

819. *τοίνυν* A.C.R.Γ, *τοίνυν γ'* Ald.

820. *ἔκει* A.C. *ἤκει* R, Ald.

822. κλάων] κλαίων R. hic et 827. Idem σάκκον pro σάκον.

823. φαντάζομαι] Hesychius, fortasse ex hoc loco, interpretatur συκοφαντοῦμαι, et Suidas. Sed dialectus postulat φαντάδδομαι, quod posuit Valckenar. in epistola ad Roeverum p. lxxvi. Sic γυμνάδδομαι Lys. 82.

φαντάζομαι ὑπὸ τοῦ. δι. τίς A.C. et correctus B, quos Brunckius secutus est ὑπὸ τοῦ in ὑπό του mutato. φαντάζομαι. δι. ὑπὸ τοῦ; τίς editiones ante Brunckium.

ἀγορανόμοι] Dicæopolidi tribuunt A.B, Megarensi C, Ald.

ἀγορανόμοι Elmsleius. ἀγορανόμοι Γ. ᾧ ἀγορανόμοι B.Δ. “in A.C. ἀγορανόμος vel ἀγορανόμοι” Brunckius. οἱ δ’ ἀγορανόμοι Ald.

826. τί δὴ Brunckius. τῇ libri, vel τῇ ut R.

828. μὴ ’τέρωσε A.B.C. Ald. μὴτ’ ἐτέρωσε R.

μὴ ’τέρωσε] Quoties μὴ a voce excipitur cujus prima littera post quamvis fere longam vocalem elidi potest, apostrophum elisionis notam adhibendam censeo. Itaque malim μὴ ’γὼ quam μὴ ἐγὼ repræsentare, similique ratione, μὴ ’στὶ, μὴ ’χω, μὴ ’γραφον, μὴ ’ν, μὴ ’ξ, μὴ ’πί. Reliquas voces plene scripserim: ut μὴ ἀλλὰ, μὴ αὐτὸν, μὴ ἔλθοι, μὴ εὖρω, μὴ ἡμεῖς, μὴ οὐ, in quibus non elisionem sed crasin fieri existimo. Idem de ἦ ante vocalem statuendum est. Ceterum fallitur Brunckius, qui in Ran. 64. ἦ ἔτερα pro quattuor syllabis exhibet. Edd. ἦ ’τέρα habent, unde scribendum ἦ ἐτέρα φράσω. Adverbium ἐτέρα legitur etiam in Nub. 813. Pac. 1245. Eq. 35. Οὐ προσβιβάζεις μ’, ἀλλ’ ἐτέρα πη σκεπτέον. Ita scribendus est iste versiculus. Adverbium θάτερα, quod vulgo legitur apud Soph. Trach. 272. nostro restituendum est Vesp. 497. Eccl. 498. ELM.

τρέχων R. Vulgo ἰών. Noster Av. 991. Οὐκ οὖν ἐτέρωσε χρησιμολογήσεις ἐκτρέχων. ELM.

830. ἀπέδον τὰ χοῖρια] τὰ χοιρίδι’ ἀπέδον vulgo. Nunquam senarium claudit vox trisyllaba quæ duas priores corripit, nisi præcedat monosyllaba: ut ἐν ἀγορᾷ superius v. 533. Eq. 1245. 1373. ὁ βασιλεὺς inferius v. 1224. ὁ Παφλαγὼν Eq. 136. 1392. τὸ θύριον Thesm. 27. 28. δὴ ὀβολῶ Ran. 141. τὰ τεμάχη 517. τίς ’χετον 1422. τὸ παράπαν Plut. 351. τὸν ἕτερον 397. τὰ μεγάλα 845. Plura exempla apud nostrum non offendi. Quod ad hunc locum attinet, scripsit poeta χοῖρια, quod imperiti librarii in χοιρίδια mutarunt, ut in v.

777. factum est. Deinde mutatus est ordo verborum, ut versus numeris suis restitueretur. ELM. Retinui scripturam vulgatam.

832. πολλ'. ἀλλ' ἄμιν Elmsleius. πολλά ἀλλὰ μιν R. πολλά ἀλλὰ μὲν Γ.Δ. πολλά γ'. ἀλλὰ μὲν Ald. ἀλλὰ μὲν lemma scholii.

833. πολυπραγμοσύνη R. Legebatur πολυπραγμοσύνης.
ινυ] Libri νύν.

τρέποιτ'] τράποιτ' R. Conf. ad Lys. 915.

834. πειρήσθ] πειράσθε R.

835. παίειν] Hesychius: Παίειν τύπτει, πλήττει, κρούει, δέρει ἢ ἐσθίει. Postremo sensu latet hoc verbum in Epicharmi fragmento apud Athen. p. 236. A. Οὐ λῶντι παίων, ἀλλὰ μαστιγῶντί με. Cognatum est verbum Ionicum πατέομαι, ab Herodoto aliisque usurpatum, ejus futurum πάσσομαι et aoristus ἐπασάμην nonnunquam apud Atticos scriptores inveniuntur. ELM. παίειν om. R.

μάδδαν] Libri μάζαν· μάδδαν Portus. Conf. v. 732.

836. 837. ἄνθρωπος — ἀνήρ] Libri ἄνθρωπος — ἀνὴρ.

842. ὑποφωγῶν] ὑποφανῶν R.

πημανεῖ τι] Legebatur πημανεῖται, quod non potuit significatione activo dici. πημανεῖ hinc attulit Suidas in hoc ipso vocabulo: unde Elmsleius πημανεῖ τις. Præstat πημανεῖ τι ab L. Dindorfio ad Xenophontis Cyrop. 8, 7, 15. restitutum.

843. ἐξομόρξεται] ἐναπομόρξεται Suidas in h. v.: quod legisse videtur scholiasta, qui pariter atque Suidas interpretetur ἐναποψήσεται, ἐναπομάζει. Grammaticus in Mingarelli Catalogo codicum Nanianorum Græc. p. 494. ex Aristophane attulit τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι ἐναποψήσεται· ὅ ἐστιν ἀπομάζει.

Πρέπεις] Πρέμεις Suidas.

σοι] σου A, perperam. Euripides Bacch. 340. μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί. BRUNCK. σου etiam R.

849. Κρατῖνος] Idem, ut videtur, qui infra memoratur v. 1173, diversus a Cratino poeta comico.

ἀεῖ] Scribendum αὖ cum Elmsleio.

μιᾷ μαχαίρᾳ] Hesychius, μιᾷ μαχαίρᾳ: τὴν λεγομένην κήπον κουρὰν μιᾷ μαχαίρᾳ ἐκείροντο. Adeundi Hesychii interpretes et Pollux 2, 32. 10, 140. ELM. Photius p. 269, 15.

850. ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων Bentleius. οὐδ' ὁ περιπόνηρος

Ἀρτέμων vulgo. οὐδ' ὥσπερ ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων Suidas in Ὅζων, quod eodem redit. Bentleii emendationem confirmant scholiastæ verba: Παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἔφη τὸ Ἀρτέμων· οὐ γὰρ τοῦτον ἀλλὰ τὸν Κρατῖνον βούλεται δηλώσειν. Hesychius: Περιπόνηρος Ἀρτέμων· παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν Περιφόρητος Ἀρτέμων. εἰσὶ δὲ Ἀρτέμωνες δύο. Athenæus p. 533. E. Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικὸς, ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος, προθεῖς τὸ, Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων, τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα, διὰ τὸ τρυφερῶς βιωῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης· καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφὴν ὁρμήσαι φησι, ἐν τούτοις·

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον καλύμματ' ἐσφηκωμένα,
καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὥσϊ, καὶ ψιλὸν περὶ
πλευρῇσι * * * βοός.

νεόπλутον εἶλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπόλῃσι
κάθελοπόρνοισιν ὀμιλέων, ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων,

κίβδηλον εὐρίσκων βίον,
πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τεθεῖς ἀνχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
πολλὰ δὲ νῶτα σκυτίνῃ μάλιστα θωμιχθεῖς, κόμην
πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος·

νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεια φορέων καθέρματα,
παῖς Κύκης, καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην φορεῖ
γυναιξὶν αὖτως * * *

In Anacreontis versibus, quæ probabiliter emendare non potui, intacta reliqui. Meminerint tirones in vocibus νεόπλутον, ὀμιλέων, σατινέων, χρύσεια, φορέων, φορεῖ, crasin adhiberi. De hoc Artemone et altero juniore, qui Periclis ætate vixit, consulendus Plutarchus in Pericle p. 167. B. Nescio an ex eodem Anacreontis carmine desumptus sit versus quem conservavit Ammonius in Γῆμαι: Καὶ θαλάμοις, ἐν ᾧ κείνος οὐκ ἔγχευεν, ἀλλ' ἐγήματο. Argumentum plane simile est, nec diversum metrum, modo legas, καὶ θάλαμ', ἐν τῷ. Sed hujusmodi emendationes periculo non carent. ELM.

853. τραγασαίου] V. ad v. 808.

854. αὐθις] αὐτῖς R.

855. Λυσίστρατος] Memoratur Eq. 1265. Vesp. 787.

858. Verba πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας eodem sensu comparent in Eccl. 808. Liceat mihi obiter monere, pro menstruo temporis intervallo libentius dixisse Atticos τριάκοντα ἡμέρας quam

μήνα, ut Galli hodierni pro *une semaine, deux semaines*, usurpant, *huit jours, quinze jours*. Sic σπονδὰς τριακονθήμερους dicebant, non μηνιαίους. ELM. Hoc Thucydidis 5, 47. Isocratis p. 388 e. aliorumque exemplis confirmat Mitchellus.

860. ἴτω Ἡρακλῆς] De hac Thebanorum juraudi formula v. Valcken. ad Eurip. Phoen. 1671. BRUNCK.

τὸν τύλον diserte schol. qui tamen τραχήλου τύλαν ex Teleclide allegat. Scholiasten describit Suidas in Τύλα, qui τὰν τύλαν, ut vulgo, in hoc versu repræsentat, quod in v. 954. habent omnes libri ex necessitate. Pollux 7, 133. Τύλη δ' ἐκαλεῖτο, ἥ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀχθῶν γινομένη τριβή. Utramque formam hoc sensu agnoscit Hesychius. Masculinum τύλος, *clavus ligneus*, superius legitur v. 553. ELM.

861. Ἰσμηνία] Ἰσμήνιχος vocatur v. 954. Fortasse igitur hic quoque Ἰσμήνιχε scribendum. Nomina hujus formæ non raro depravarunt librarii. Ἰσθμηνία R.

862. Θείβαθεν] θήβαθεν R.B.Δ. θείαθεν A.C.

863. τοῖς ὀστέοις] De hoc genere tibiarum vide, præter scholiastam, Hesychium in κάκτος, Plutarchum Moral. p. 150. et 1104. Athenæum 5. p. 182 e. KUST. Antiaticista p. 110, 27. ὄστια: τὰ ὀστέϊνα. Ἀριστοφάνης. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 262.

φυσῆτε] φυσεῖτε R.

τὸν προκτὸν κυνός] κομμάτιόν ἐστιν ἀπὸ παροιμίας, schol. Est cantilenæ nomen.

864. παῦ' ἐς κόρακας] Legitur etiam in Av. 889. ELM.

865. προσέπτανθ' R. Legebatur προσέπταν.

866. Χαριδῆς Brunckius. Libri χαριδεῖς.

βομβαύλιοι] βομβανλιόι R. Hesychius, βομβαύλιος: ὁ αὐλητής, ἀπὸ τοῦ βομβεῖν.

867. νεῖ Brunckius. Vulgo νή.

Ἰόλαον] ἰώλαον R.

ἐπιχαρίτως γ' ᾧ Elmsleius. ἐπιχαρίττω γ' ᾧ R. ἐπιχαρίτως γ' ᾧ A.B.C.Γ. ἐπιχαρίτως ἄν γ' ᾧ Ald.

868. Θείβαθι] θήβαθι R.

869. τάνθεια] τάνθια R. Quod verum esse potest. V. exempla mutatae a Bœotis εἰ diphthongi in ι quæ ex inscriptionibus collegit Boeckh. vol. 1. p. 723. Sed probabilius

est librarii errore scriptum esse ut τὰ γχέλια pro τὰ γχέλεια v. 1043. in eodem codice. τᾶνθεα A.C.F. καὶ τ' ἄνθεα Ald.

ἀπέκειξαν] Hesychius, ἀπέκειξαν: ἀποπεσεῖν φυσῶντες ἐποίησαν.

χαμαί] χαμούς A.

870. ἐγὼ] ἰὼ Elmsleius.

871. ὀρτάλιχων] Sic gallos gallinaceos a Thebanis vocari ait Strattis apud Athen. 14. 622 a. Hesychius, ὀρτάλιχοι: οἱ μὴπω πετόμενοι νεοσσοί (de qua significatione v. Blomfield. in glossaria Æsch. Agam. 54.) καὶ οἱ ἀλεκτρύονες. Hic in genere de alitibus dictum.

τετραπτερυλλίδων] Id est *locustarum*; quæ sic dictæ fuerunt a quattuor alis, quibus instructæ erant. Iis autem Græcos olim vesci solitos fuisse, ex hoc loco Aristophanis constat. Sed de esu locustarum, apud varias gentes olim recepto, plura collegit Bochartus Hierozoic. part. 2, l. 4. c. 7. ubi et loci hujus mentionem fecit. KUST. ὀρτάλιχοι et τετραπτερυλλίδες manifesto sunt aves et quadrupedes. Gallos gallinaceos et locustas vel cicadas hic intelligi falso existimant interpretes. ELM. Recte hæc interpretari videtur Elmsleius. Quum πτέρυγες non solum alæ avium, sed etiam pinnæ piscium dicantur, omninoque ad alias res plurimas hoc vocabulum transferatur, non ineptum videtur quadrupedes τετραπτερυλλίδας dici. Scholiastæ interpretatio de locustis, ipsius videtur esse conjectura. Locustas ut cibum vilissimum turdis opponit Di-cæopolis v. 1116. Tanto absurdus est de locustis hic cogitari ubi ratio postulat ut cibi delicatiores memorentur.

872. κολλικοφάγε Βοιωτίδιον] Observatu dignum est κ. B., ut τέκνον φίλε ELM. Erotianus p. 202 κόλλικες: ἀρτίσκων εἶδος, ὥς πλακούντων. (sequitur locus Aristophanis.) τινὲς δὲ τὰ ἱγρία ἐνόμισαν. Similiter Galenus p. 504. Deminutivum Βοιωτίδιον ex hoc loco annotavit Stephanus Byz. in Βοιωτία.

873. ἐστὶν A.R. ἔστ' ἂν Ald.

874. γλαχὼ] De hac forma dixi ad Stephani Thesaurum vol. 2. p. 288.

874.—876. Formas Doricas ψιάθως, κολουῶς, τροχίλως, κολύμβως restituit Bentleius. Libri vulgares præbent in οὐς, cum Athenæo 9. p. 395 e.

876. κολύμβως] Hesychius, κόλυμβοι: αἱ κολυμβάδες τὰ ὄρνεα, ἡ ζώφια ἐν κολυμβήθραις. ELM.

ὥσπερ ἐλ — ἐλήλυθας om. R.

877. ὀρνιθίας] Inepte hoc interpretatur scholiasta, χεიმὼν ἐν ᾧ τὰ ὀρνίθια διαφθείρεται. Bæotum cum multis avibus suis tanquam tempestatem in forum ingruere dicit, ficto utens nomine ὀρνιθίας. Nam ventorum nomina in *ias* terminari solent.

ἐς] εἰς Δ, Phrynichus Bekkeri p. 55, 30, scholiasta Pac. 1003.

878. λαγῶς] λαγῶς R.

879. σκάλοψ] Hesychius, σκάλοψ: σκαλοπέτα, ἀσπάλαξ, ζῶον γεωρύχον τυφλόν. Etymolog. M. p. 715, 29.

πικτίδας A.C.R.G. πυκτίδας Ald. De hoc animale altum apud grammaticos est silentium. ELM.

880. ικτίδας ἐνύδρους vulgo. ικτίδας ἐνύδρως Brunckius. ικτίδας, ἐνύδρεις optime Scaliger. Metri gratia dedi ἐνύδριας, quæ forma Βοιωτιάζοντι accommodatior est. Est autem ἐνύδρις, sive ἐνύδρις (accentus enim incertus est) Latinis *Lutra*, nostratibus *an Otter*. Hesychius: Ἐνύδρος (sic)· ζῶον ποτάμιον ἀμφίβιον ὅμοιον κάστορι. Ad hunc pertinere videntur scholiastæ verba a Suida descripta: Ἰκτίδας (sic)· εἶδος ζῶον, ὡς οἱ κάστορες· ἡ ἐνύδρον· ἔστι δὲ ἰχθυοφάγον. Legerim: ἔστι δὲ ἐνύδρον καὶ ἰχθυοφάγον. Ἰκτίς autem, sive ἰκτίς, mustelæ genus est. *Viverram* vocant interpretes. ELM. Scribendum ἐνύδριας cum Elmsleio. ἐνύδριες ex Herodoto 4, 109. indicat Dobræus.

ἐγγέλεις] Malim ἐγγέλεας, ut ἐνύδριας.

883. Æschylus Ὀπλων κρίσει apud schol. Δέσποινα πεντήκοντα Νηρήδων χοροῦ. ELM.

πρέσβειρα] Hesychius: Πρέσβειρα· προτιμητὴ, ἀρχηγέτις. Vide Lys. 86. ELM.

Κωπάδων] Κωπαίδων vulgo, et Κωπαῖδ' inferius v. 962. In huiusmodi vocibus vel produci debet vocalis ante I, vel crasis adhiberi. Noster Pac. 1005. Καὶ Κωπάδων ἐλθεῖν σπυρίδας. Apud Sophoclem Trach. 74. 237. 401. pro Εὐβοῖδα, Εὐβοῖς, reponi debet Εὐβῶδα, Εὐβώϊς. Geminatum ἰῶτα nunquam usurpant Attici, nisi utrumque extra diphthongum sit, ut in Δύ, περιύθι. ELM.

884. τῶδε (τῶνδε A.) κήπιχαρίττα τῷ ξένῳ dictum pro καὶ τῶδ' ἐπιχαρίττα τῷ ξένῳ, rariore collocatione verborum, ut in

Nub. 745. κᾶτα τὴν γνώμην πάλιν | κίνησον αὖθις αὐτὸ καὶ
ζυγώθρισον. Pac. 417. ξύλλαβε | ἡμῶν προθύμως τήνδε καὶ
ξυνέλκυσον. et apud Æschylum Prom. 51. ἔγνωκα τοῖσδε κοῦδὲν
ἀντειπεῖν ἔχω.

κῆπιχαρίττα] κῆπιχαρίτται R. κῆπιχαρίτως Δ. Vulgo κῆπι-
χάριττα. Accentus correctus ex Etym. M. p. 367, 19. ἐπι-
χαρίττα: ἀντὶ τοῦ ἐπιχαρίζον, Βοιωτικῶς, παρὰ Ἀριστοφάνει.

887. Μορύχῳ] Ex hoc loco male intellecto, tragicum poetam
fuisse Morychum temere statuit scholiastes: quasi dixisset
comicus: φίλη μὲν κωμῳδοῖς, φίλη δὲ τραγῳδοῖς. Præter nos-
trum Vesp. 506. 1142. Pac. 1008. audiendus de eo Plato comi-
cus εἰρωνευόμενος apud schol. ad Nub. 109. ὦ θεῖε Μόρυχε,
νῦν γὰρ εὐδαίμων ἔφης, | καὶ Γλαυκέτης ἢ ψήττα, καὶ Λεωγό-
ρας, | οἳ ζητεῖτε τερπνὸν οὐδὲν ἐνθυμούμενοι. Quod tradit schol.
ad v. 61. hujus fabulæ, eum ex numero legatorum ad regem
Persarum fuisse, quos deridet poeta, unde hauserit plane
nescio. ELM. Athenæus p. 297. D. φησὶ γοῦν Ἀγαθαρχίδης
ἐν ἔκτῃ Εὐρωπιακῶν, τὰς ὑπερφυεῖς τῶν Κωπαίδων ἐγχέλειον,
ιερεῖων τρόπον στεφανοῦντας καὶ κατευχομένους, οὕτως τε ἐπί-
βάλλοντας, θύειν τοῖς θεοῖς τοὺς Βοιωτοὺς καὶ πρὸς τὸν ξένον
τὸν διαποροῦντα τὸ τοῦ ἔθνους (γένους vulgo) παράδοξον, καὶ
πυνθανόμενον, ἐν μόνον εἰδέναι φῆσαι τὸν Βοιωτὸν, φάσκειν τε
ὅτι δεῖ τηρεῖν τὰ προγονικὰ νόμιμα, καὶ ὅτι μὴ καθήκει τοῖς ἄλλοις
ὑπὲρ αὐτῶν ἀπολογίζεσθαι. ELM.

888. μοι om. R.

889. ἀρίστην] κρατίστην Athenæus 7. p. 299 a. ex eoque
Eustathius p. 1240, 19.

ἐγχελυν] ἐγχέλυν R.

893. ἔσφερ'] ἔκφερ' R.

μηδὲ γὰρ θανών ποτε] Parodia versuum Euripidis Alcest. 374.
μηδὲ γὰρ θανών ποτε | σοῦ χωρὶς εἶην, τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.

895. τιμὰ τᾶσδε] τιμᾶι τᾶισδε R.

παῖ] παῖ A.B.R. Hoc est παῖ.

898. ἰώγα] ἰώγε A. Hesychius ἰώγα: ἔγωγε. Recte Brunek-
ius ἰώνγα, nisi quod mutato spiritu ἰώνγα scribendum ex præ-
cepto Apollonii de pronomine p. 324.

899. ἄξεις ἰών; B. ὅ τι] ἄξεις. β. ἰὼ ὅ τι B.Δ. Quam lectio-
nem, memoratam etiam ab scholiasta, recipere debebam, ἰὼ in
ἰών mutato.

900. ἔστ'] Scribendum ἔντ' cum Δ.

Ἀθάναις] ἀθήναις R. Ἀθάνας lemma scholii. Ἀθάνασ' Elmsleius.

903. παρ'] περ R.

ἐγῶδα τοίνυν' συκοφάντην Elmsleius. Distinguebatur ἐγῶδα. τοίνυν συκοφάντην. Conf. Vesp. 1181, 1205.

905. νεὶ Brunckius. νεί A. Vulgo νή.

908. ἔρχεται] ἐξέρχεται R.

909. γα] γε R.

ἀλλ' ἅπαν] ἀλλὰ πᾶν Suidas in μικρός.

911. Θείβαθεν] θήβαθεν B.C.

Δεὺς R. et lemma scholii. Scribebatur Ζεὺς. Δεὺς formam Bæoticam annotarunt Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 6, 17. Chæroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1194. Etym. M. p. 409, 2. grammaticus codicis Harleiani apud Kidd. ad Dawesii Miscell. p. 145. ἴτω Δεὺς pro ἴτω Ζεὺς restituendum Platoni Phædon. p. 62 a. et epist. 7. p. 345 a. Attice ἴσω Ζεὺς apud Sophoclem et Euripidem.

τοίνυν A.B.C.R.Γ.Δ. τοίνυν γ' Ald.

912. ταυταγί. τί δαὶ Elmsleius. Libri ταῦτα. τί δαὶ κακόν.

913. ἦρα A. Reliqui libri ἦρω, Ald. ἦρω. "Dorienses" scilicet AO in terminationibus verborum in A longum "contrahunt: ut διαπεινώμεες superius v. 751. φνσᾶντες 868. "unde pro ἔωντι malim ἔαντι Lys. 1005. ὀπτᾶντες habet Epicharmus apud Athen. p. 309. F. ἀσώμενοι Alcæus p. 430. "B. quod male, meo quidem iudicio, in ἀσώμενοι mutatum "voluit Bentley ad Horat. Carm. 3, 2, 1." ELM.

μάχαν] μάχην R.

914. γε om. R. Idem τοῖσι pro τοῖσδε.

ἀδικειμένος pro ἡδικημένος Bæotice dictum statuunt grammatici: quod si verum est, eodem jure pro αὐληται v. 862. et γενήσεται v. 895. scribendum erit αὐλειται et γενείσεται. Aliquanto numerosius esset ἀδικείμενος prima brevi, pro ἀδικούμενος, si modo constaret eam participii formam in hujusmodi verbis a Bæotis usurpatum esse. Non longe dissimilia sunt δινήντες (fortasse δίνηντες) quod habet Sappho apud Dionysium Halic. de Comp. Verb. p. 177. et φορήμεθα in Alcæi fragmento apud Heraclidem Ponticum in Opusc. Mythol. Galei p. 413. ELM. ἀδικημένος R. ἀδικούμενος Δ.

915. τῶν περιστώτων χάριν] Oratores irridere videtur. Demosth. p. 293, 23. ἔστι δὲ ταῦτα πάντα μοι, τὰ πολλὰ, πρὸς ὑμᾶς, ἄνδρες δικασταί, καὶ τοὺς περιστηκότας ἔξωθεν καὶ ἀκροωμένους, ἐπεὶ πρὸς γε τοῦτον τὸν κατὰπτυστον βραχὺς καὶ σαφὴς ἐξήρκει λόγος. DOBRÆUS.

916. γ' addunt A.B.R.Γ.Δ: omittunt Ald. et Suidas in θρναλλίς.

θρναλλίδα Suidas. Libri θρναλλίδας.

917. Hunc versum omisit R.

δῆτα καὶ θρναλλίδα Elmsleius. Legebatur δῆτα διὰ (διὰ om. A.C.) θρναλλίδας.

919. Malim, deleta Nicarchi persona: νεώριον θρναλλίς; οἶμοι, τίνι τρόπῳ; Superius v. 590. οἶμοι in οἶμαι mutarunt librarii. Οἶμοι hic indignantis est, ut in Eq. 183. Οἶμοι, τί ποτ' ἔσθ', ὅτι σαντὸν οὐ φῆς ἄξιον; ELM. Recepi emendationem Elmsleii. Libri, Δι. νεώριον θρναλλίς; Νι. οἶμαι. Δι. τίνι τρόπῳ;

920. ἐς τίφην] ἐς σίλφην ex glossemate Suidas in Θρναλλίς, qui vulgatam habet in Νεώρια. Phrynichus p. 132. (p. 300. ed. Lob.) Σίλφην, καὶ τοῦτο διεφθαρμένον· τίλφην (l. τίφην) γὰρ οἱ παλαιοὶ λέγουσι. ELM.

Sensus hujus loci latuit interpretes, qui τίφην male pro animalculo quodam accipiunt. Est autem τίφη frumenti genus, in palustribus, ut opinor, locis habitans, qualis est Bœotia: τίφος enim palus est. An diversum fuerit ab eo quod hodie oryza dicitur, viderint hujus rei peritiores. Quod autem dicit Nicarchus, hoc fere videtur: periculum esse ne ἐλλύχνιον accensum per cavum et fistulosum τίφης culmum spiritu oris in navale propellat Bœotus. Similia ex Anna Comnena Alex. p. 383. protulit Gibbonius 52, 20. Τοῦτο μετὰ θείου τριβόμενον, ἐμβάλλεται εἰς αὐλίσκου κάλαμον, καὶ ἐμφυσᾶται παρὰ τοῦ παίζοντος λαβρῷ καὶ συνεχεῖ πνεύματι. ELM. Cum hæc scriberem, nondum Suidæ verba animadverteram: Σίλφη· ὄνομα ζωνφίον· καὶ σίλφας λέγουσιν εἶδη ἀκατίων. Quo auctore hæc dixerit grammaticus nondum mihi compertum est. Si vera sunt, τίφην apud nostrum pro navicula accipiendam censeo. ELM. in Addendis. De animalculo accipit scholiasta, ἔστι δὲ ζῶον κανθαρώδες· λέγει δὲ ὅτι ἐκ ταύτης δῆσας τις τὴν θρναλλίδα ἡμμένην εἰσπέμπει εἰς τὰ νεώρια. Quam interpretationem confirmat quod apud Suidam

in νεώρια additur, τοῦτο δὲ καὶ δι' ἄλωπέκων καὶ χελωνῶν ἐγένετο. Quæ verba etsi ab melioribus absunt Suidæ codicibus, tamen non possunt esse de nihilo ficta. Sed verissima est quam ex Suida affert Elmsleius interpretatio de navicula, quam non ab Suida esse excogitatam documento est antiqui scholiastæ annotatio ad Pac. 142. in codice Veneto ad verba Ναξιουργῆς κάνθαρος, στοχάσασθαι ἔστιν οὐδὲν πλέον ἢ ὅτι πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα κάνθαροι ἐν Νάξῳ γινόμενα τῇ νήσῳ, ὥς νῦν σίλφας τινὰ λέγουσιν ἀκατίων εἶδη. Quæ ipsa quoque Suidas repetiit in Ναξιουργῆς.

922. ὑδρορρόας] ὑδρορρόας B.Γ. ὑδρορρόαν v. 1186. De forma et accentu vocabuli dixit Lobeck. ad Phrynich. p. 492.

924. εὐθύς ex scholiasta Piersonus ad Mærin p. 266. αἱ νῆες R. αἱ νῆς Γ. Vulgo αἱ νηῦς. Scholia, κεῖπερ λάβοιτο: ἐὰν ἄφηται, φησὶ, μόνον, εὐθύς καίονται. σελαγοῖντ' ἄν: αἱ ναῦς δηλονότι. ταῦτα δὲ λέγει ἐκπληττόμενος ὁ Δικαιοπόλις τὸν συκοφάντην.

926. μαρτύρομαι] Quia quum postrema verba diceret, percussit eum Dicæopolis. Monuit scholiasta.

927. In B. huic versui præfixa fuit persona Bæotii, quam duplici litura induxit librarius: quam enim versui 929. præfixerat personæ notam δικ. mutavit in χορ. prioris scripturæ vestigiis etiamnum exstantibus.

ἐνδήσας φέρω (φέρῳ B.) Malim ἐνδήσω φέρων. Librarii talia sæpissime inverterunt. Sic in hac ipsa fabula v. 91. liber Ravennas ἦκουτες ἄγομεν pro ἄγουτες ἤκομεν.

Qui post φέρω in libris sequitur versus, repetitus etiam ab Suida in φορντὸς, ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φορούμενος, eum delendum esse vidit Bothius. Confictus enim est ex v. 905. et 932.

929. ὦ βέλτιστε] ὦ λῶστε lemma scholii.

932. ἂν μὴ] μὴ καὶ Mæris in ἐμπολῇ p. 196, 31. ed. Bekk.

933. πυρροραγὲς] περιρραγὲς B.Δ. Hoc est πυρριραγὲς, quod Pollucis codices præbent 7, 164. πυρροραγὲς Suidas in h. v. et in ψόφον πλέων.

937. Schol. Τριπτήρ δικῶν· δέον εἰπεῖν, ἀλῶν. Legendum ἐλαῶν ex Polluce 7, 151. Ὁ δὲ κρατῆρ εἰς ὃν ἀπορρεῖ τοῦ ἐλαίου τὸ πιεζόμενον, τριπτήρ. Similia habet 10. 130. ELM.

938. Pollux 10, 116. Ὁ δὲ νῦν φανὸς, καὶ λυχνοῦχος, ὡς

Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνέσιν ἔφη : ubi plura de hac voce grammaticus. Consulendus etiam Athenæus p. 699. F. ubi quædam antehac inedita ex cod. Veneto protulit Schweighæuserus. *Laternam* vertere debuit Brunckius. Pherecrates apud Athenæum : Ἀνυσὸν ποτ' ἐξελθὼν, σκότος γὰρ γίνεται, | καὶ τὸν λυχνούχον ἔκφερ', ἐνθεὶς τὸν λύχνον. Alexis ibidem : Ὡστ' ἐξελὼν ἐκ τοῦ λυχνούχου τὸν λύχνον, | μικροῦ κατακαύσας ἔλαθ' ἑαυτόν. ELM.

939. τὰ πράγματα dixit παρὰ προσδοκίαν pro τὰ φάρμακα. ELM.

940. πεποιθόη] Similia sunt ἐκπεφευγόην Soph. Œd. Tyr. 840. προεληλυθοίης Xenoph. Pæd. 2, 4. 17. Nullus dubito quin hanc formam semper usurpaverint Attici. Cratinus apud Athen. p. 305. B. Τρίγλη δ' εἰ μὲν ἐδηδοκοίη τένθου τιωὺς ἀνδρός. Similes versus habet Pherecrates apud Athen. p. 685. A. ELM.

943. ἔστιν] ἔστ' R.Δ. δ' ἔστ' Γ.

946. κάτω κάρα] Scribebatur κατωκάρα. Vid. ad Pac. 153.

κρέμαιο R.Γ. et Suidas in κατωκάρα. Legebatur κρέμαιτό γε.

947. θερίδδεν Brunckius. Libri θερίδδειν. Verbum non satis perspicue explicant scholiastæ. Manifestum est convasandi significatione dictum esse.

948. Libri βέλτιστε συνθέριζε καὶ. συνθέριζε recte delevit Elmsleius. Adscriptum ab librario fuit ad πρόσβαλλε, id ut accuratius responderet præcedenti θερίδδεν. Præterea καὶ delendum videbatur Dobræo, τοῦτον in τουτονί mutato: quo non opus.

949. πρόσβαλλ' R.Γ. πρόσβαλ' Δ. Vulgo πρόσβαλλ'.

954. ὑπόκνυτε] ἴθι δὴ ὑπόκνυτε B.Δ.

ἴων R. Legebatur ὦ, quod om. B.Δ.

Ἰσμήνυχ] V. ad v. 861.

955. — 958. Dicæopolidi tribuit Elmsleius. Continuabatur Bæotio. V. 954. 955. Bæotio, proximos tres Dicæopolidi tribuit B.

956. ἀλλ' ὅμως] Præter hujus fabulæ v. 402. 408. ita locutus est noster in Lys. 144. ὅμως γὰρ μάν' δεῖ τὰς γὰρ εἰράνας μάλ' αἶ : quem versum recte constituit Tyrwhittus in Animadvers. ad Toupium vol. 4. p. 420. Ita Eurip. Hec. 842. πιθοῦ· παρά-

σχες χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι | τιμωρόν· εἰ καὶ μηδέν ἐστιν, ἀλλ' ὅμως. ELM.

959. τί ἐστι Elmsleius. Legebatur τίς ἐστι.

960. ταυτησὶ R. Legebatur ταύτης τῆς.

961. ἐς] εἰς libri.

962. Κωπαῖδ'] κωπαῖδ' libri. V. ad v. 883.

963. ὁποῖος vulgo conjunctim. ὁ ποῖος divisim scholiorum ed. Aldina et Porsonus ad Phæn. 892. Noster superius v. 418. Τὰ ποῖα τρύχη; Nub. 1270. Τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ'; Simillima de Demosthene habet Timocles apud Athen. p. 224. A. cujus verba ex hoc nostri loco ita fortasse restituenda sunt: Οὐκ οὖν κελεύεις νῦν με πάντα μᾶλλον ἢ | τὰ προσόντα φράζειν; πάνν γε. δράσω τοῦτό σοι. | καὶ πρῶτα μέντοι παύσεται σοι Βριάρεως | ὀργιζόμενος. ὁ ποῖος οὗτος Βριάρεως; | ὁ τοὺς καταπέλτας τάς τε λόγχας ἐσθίων, | μισῶν λόγους τ' ἄνθρωπος, οὐδὲ πώποτε | ἀντίθετον εἰπὼν οὐδὲν, ἀλλ' Ἄρη βλέπων. ELM.

964. Pac. 241. Ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῦν σκελοῦν. BERG.

ὅς τῇν] ὅς γε τῇν R.

965. Æschylus Theb. 390. de Tydeo: Τοιαῦτ' αὐτῶν, τρεῖς κατασκίους λόφους | σείει, κράνους χαίτωμ'· ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ | χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον. ELM. τρισὶ κατασκίοις λόγοις R.Γ.Δ.

966. οὐκ ἂν] Nub. 108. οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον εἰ δοίης γέ μοι | τοὺς φασιανούς. BERG.

967. ἐπὶ ταρίχη] Bene scholiasta, τοῦτο γὰρ ἐν τοῖς πολέμοις ἦσθιον. Sed corrigendum cum Reiskio ἐπὶ ταρίχει. κραδαινέτω autem præter expectationem dictum pro φαγέτω: quod animadvertit Dobræus. θρῖον ταρίχους afferri sibi jubet Lamachus v. 1101. in pugnam exiturus.

968. ἦν] ἂν lemma scholii.

ἀπολιγαίνει] Hesychius: Ἀπολιγαίνειν ἀφιδύνειν, ἀποφθέγγεσθαι ἢ ὀξέως ἀποτρέχειν. Idem: Λιγαίνειν τέρπει, ἄδει, μαστιγοῖ, κηρύττει, κλαίει· ἢ ὀξέως ἀφορμῇ. Etymologus: Ἀπολιγαίνειν ἀφιδύνειν, ἢ παραφθέγγεσθαι, ἢ βάζεσθαι. Pro nihili voce βάζεσθαι, βιάζεσθαι præbet lexicon vetus apud H. Stephanum, qui sensus huic loco satis convenit. ELM.

ἀγορανόμους] Lora: vid. ad v. 723.

970. ὑπαὶ πτερύγων] Scholiasta, εἴσειμ' ὑπαὶ πτερύγων:

ἀντὶ τοῦ μετὰ πτερύγων καὶ κιχλῶν καὶ κοψίχων. ὁ δὲ τρόπος ποιητικός. μιμνῆται δὲ τὸ μέλος. “Grammatici sententiae non-
“ nihil accedit auctoritatis ex Av. 1300. ἦδον δ’ ὑπὸ φιλορνηθίας
“ πάντες μέλη, | ὅπου χελιδῶν ἦν τις ἐμπεποιημένη, | ἢ πηνέλοψ,
“ ἢ χήν τις, ἢ περιστερὰ, | ἢ πτέρυγες, ἢ πτεροῦ τι καὶ σμικρὸν
“ προσήν.” ELM.

κιχλῶν R. Vulgo κιχλᾶν. Quod revocandum.

972. πόλι] πόλις R.

974. οἷ’ ἔχει add. B.R.Δ. om. Ald. οἶον ἔχει Suidas in ἀνθηρά. Ceterum R. inverso ordine præbet σπεισάμενος οἷ’ ἔχει, librario ut videtur verba οἷ’ ἔχει margini adscripta in locum alienum inferente.

σπεισάμενος libri scripti omnes et Suidas. σπεισάμενον Ald.

978. αὐτόματα πάντ’ ἀγαθὰ] Xenoph. Hieron. 3, 5. ὥστε νομίζω τῷ ὄντι αὐτόματα τὰγαθὰ τῷ φιλονυμένῳ γίγνεσθαι καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων.

979. πόλεμον] De bello tanquam de homine loquitur. Etiam in Pace 205. fingit personam Πολέμον. BERG.

980. τὸν Ἀρμόδιον] Scolion in Harmodium, qui Pisistratarum tyrannidem destruxerat cum socio suo Aristogitone. Vid. Vesp. 1225. Antiphanem apud Athen. 15. p. 692.

981. συγκатаκλινεῖς B. ξ συγκатаκλινεῖς Γ. Vulgo συγκатаκλινεῖς.

παροίνιος] Aut hic παροινικός legendum est, aut παροινιώτατος Vesp. 1300. Vulgatam utriusque loci scripturam agnoscit Suidas in ipsis vocibus. Vocem παροινικός usurpat Cicero Epist. ad Atticum 10, 10. ELM.

981. κἀνέτραπε vulgo, qui aoristus neque Atticis in usu est, neque huic loco convenit aoristus. ELM. Recepi Elmsleii emendationem κἀνέτρεπε.

982. προκαλουμένον] προσκαλουμένον C. προσκαλουμένους A.B.Δ.

986. ἔτι Hermannus Elem. doct. metr. p. 509. Legebatur ἐν. Quod revocandum.

988. ταί τ’] ταί τ’ R. τῷ δ’ A. τὰ δ’ B.C. τᾷ δ’ Ald. τὰ δ’ lemma scholii. Ante has literas indicavi lacunam. Exciderunt enim pedes cretici duo, ad metrum explendum non minus quam sensum necessarii. Nam debuit aliquid intercedere quo Di-

cæopolidis persona designaretur. ται autem terminatio verbi esse videtur.

δειπνον ἅμα] δειπνονθ' ἅμα R.

δὴ A.B.R.Γ.Δ. γε Ald. Particulam om. C.

988^b. δειγμα] Solebant homines gloriosi, cum domi opipare se exciperent, pennas alitum ante fores ædium abjicere, ut prætereuntes ex signo illo conjicerent lautius intus cœnari.

KUST.

τάδε addidi cum Brunckio.

989. — 999. ᾧ Κύπριδι — νομηνίαις] Choro continuavit Elmsleius. Tribuebantur Dicæopolidi.

Διαλλαγῇ] Fortasse inducebatur muta persona Διαλλαγῇ, Pax, quod in Lys. 1114. factum videmus. ELM.

991. ἐμὲ καὶ] ἐμέ τε καὶ R.Γ.Δ.

992. ὁ γεγραμμένος] *In tabula depictus.* Æschylus Eumen. 50. εἶδον ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένης (Gorgonas) δειπνον φερούσας. Dicæopolis ad notam quandam picturam digitem intendit. BERG.

995. ἐλάσαι] Ælianus epistol. 4. ab Berglero comparatus, ἐγὼ γὰρ ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσας, εἴτα μοσχίδια συκιδίων παραφυτεύσας ἀπαλὰ καὶ ἐν κύκλῳ περὶ τὸ αὐτὸν κατέπηξα ἐλάας. Scribendum συκιδίων. Eodem errore in verbis Aristophanis συκιδίων præbet R.

996. συκιδίων] συκίδας ex Aristophanis Lemniis memorat Pollux 7, 152.

997. ὄσχον Brunckius. κλάδον A.B.C.R.Γ.Δ. et lemma scho-
lii. ὄρχον Ald. Brunckii emendationem confirmare videtur Etym. M. p. 619, 33. οἰσχός (scr. ὄσχος): κλήμα βότρυας φέρον ὀργῶντας καὶ γενναίους, καὶ ὀσχοφόρια τὰ τῆς ἀμπέλου κλήματα περιέχοντα βότρυας, παρὰ Ἀριστοφάνει, ubi Aristophanis nomen non ad ὀσχοφόρια, sed ad ὄσχος referendum puto.

998. ἐλαῖδας ἅπαν ἐν κύκλῳ. Legebatur ἅπαν ἐλαΐδας ἐν κύκλῳ. Scribendum cum Benteio ἅπαν ἐλαῖδας κύκλῳ.

1000. λεῶ] λεῶς Ammonius in χάας p. 148.

τοὺς χάας A.B.Γ.Δ. et Suidas in ἀσκόδς Κτησιφῶντος. τοὺς χοῶς Brunckius in annotatione. τὰς χοῶς editiones ante Brunckium et Suidæ editio Mediolanensis,ulantibus ipsis Suidæ verbis. τῆς χάας Ammonius. Elmsleius “Nugantur gram-
matici, qui discrimen statuunt inter χάας et χοῶς. Χοεὺς,

“ unde *χοῦς* contractum volunt, veteribus ignotum erat. Pro-
 “ ducuntur accusativi *χόα* et *χόας* eodem jure quo *βασιλέα*
 “ et *βασιλέας*. Genitivus *χοῶς*, ut *νεῶς*, est apud nostrum
 “ in Pac. 537. Thesm. 347. Dativum *χοῖ* habet Anaxan-
 “ drides apud Athen. p. 131. B. Plurale *χόες*, *congrii*, usur-
 “ patur a Platone Theæt. p. 127. D. Accentum accusativi
 “ singularis sæpius in hac fabula non monito lectore mutavi.”
 In Thesmoph. 347. libri non *χοῶς* præbent, sed *χοὺς*, quod
 Pacis quoque v. 537. restitui.

πίνειν] Præter expectationem intulit pro *ἄγειν*. Demos-
 sthenes p. 999, 9. *ἐνθάδε τοὺς χόας ἄγων ἀπελείφθη καὶ τοῖς*
Διονυσίοις καταμείνας ἐχόρευεν.

1002. Hesychius: *Ἄσκον λήψεται ἄσκος νικητήριον ἐτίθετο,*
καὶ μετὰ σάλπιγγος ἔπινον νικητήριον στέφανον. Hæc mutila
 et corrupta sunt. Vocem *ἀσκίδιον* ex hac fabula allegat Pollux
 10, 71. et *Θάσια ἀμφορεΐδια* 10, 72. Illud legitur in Eccl. 306.
 hoc in Eccl. 1119. Athenæus p. 437. B. *Τίμαιος δὲ φησιν, ὡς*
Διονύσιος ὁ τύραννος τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ τῷ πρώτῳ ἐκπίνοντι χόα,
ἄθλον ἔθηκε στέφανον χρυσοῦν, καὶ ὅτι πρῶτος ἐξέπιε Ξενοκράτης ὁ
φιλόσοφος. Plura de hoc certamine habet Athenæus lectu
 non indigna. ELM.

1006. *τὰ λαγῶα, ταχέως τοὺς*] Distinguendum *τὰ λαγῶα*
ταχέως, τοὺς cum Elmsleio.

1007. *ἵν' ἀναπείρω* vulgo, consentiente Suida in *Ἀναπείρατε*.
 Verbum *πείρω* rarissime ab Atticis poetis usurpatur. *Δια-*
πείρας habet Eurip. Phœn. 26. *ἐμπείρας* tragicus incertus
 Rhes. 514. *ἀναπαρῶ* Macho apud Athenæum p. 349. C. qui
 inter Atticos minime est habendus. Doricum est *ἀμπεπαρ-*
μένον, quod legitur superius v. 796. In hoc versu *ἵνα πῆξω*
 laudat Pollux 10, 95. unde Bentleius in Epistola ad Hem-
 sterhusium p. 303. fecit: *ἵν' ἀναπῆξω*. Noster Eccl. 843.
Λαγῶ' ἀναπηγνύασι. ELM. Non satis caussæ est cur Bentleii
 conjectura probetur.

1011. *τί δῆτ', ἐπειδὴν*] Ita Nub. 154. *Τί δῆτ' ἂν, ἕτερον εἰ*
πύθοιο Σωκράτους φρόντισμα; 769. *Ἐγώ γε. φέρε, τί δῆτ' ἂν, εἰ*
ταύτην λαβὼν, et reliqua. Pac. 859. *Τί δῆτ', ἐπειδὴν νυμφίον*
μ' ὀρᾷτε λαμπρὸν ὄντα; 863. *Οἶμαι. τί δῆθ' ὅταν ξυνὼν τῶν*
τιθίων ἔχωμαι; 916. *Τί δῆτ', ἐπειδὴν ἐκπίης οἶνου νέον λεπαστήν*;
 Lys. 399. *Τί δῆτ' ἂν, εἰ πύθοιο καὶ τὴν τοῦδ' ὕβριν*; ELM.

1018. ΓΕΩΡΓΟΣ] Cui nomen Δέρκετος, ut apparet ex v. 1028.

1019. Idem versus Nub. 1263.

1022. ἐπετρίβην] ἐπετριβόμην R.

1023. πόθεν A.B.C.R.Γ.Δ. et Stephanus Byz. in Φυλή. πόθεν γ' Ald.

1024. τρισκακοδαίμων] Scribendum τρισκακόδαιμον cum R. κακόδαιμον Suidas in ἀμπεχόμενος.

1026. ἐν πάσι βολίοις] Facete pro ἐν πάσιν ἀγαθοῖς. BRUNCK.

1028. Δερκέτον] Ab nominativo Δέρκετος. Quod nomen militis est in monumento Attico apud Boeckium vol. 1. p. 295.

1032. τοὺς Πιττάλου] Supple μαθητάς. Pittalus autem ille medicinam Athenis faciebat. BRUNCK. τοῦ πιττάλου R.Γ. τοῦ Σπιττάλου Suidas in Σπίτταλος, ubi alii codices τοὺς σπιττάλους.

1033. σὺ δ' ἀλλὰ] Sic supra 191. Lys. 904. Pac. 660. Nub. 1364. 1369. Antiphanes apud Athen. p. 446 c. ELM.

1034. ἐς] εἰς libri.

1035. στριβλικίγξ] στριβίκίγξ R.

πον R.Δ. Legebatur ποι. μον R. a pr. m.

1036. βοιδίῳ Elmsleius. Scribebatur βοῖδῳ.

1037. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

ἐνεύρηκεν Dobræus. Libri ἀνεύρηκε.

1039. οὐδενὶ] οὐδ' ἐνὶ Porsonus, ne ictus in ultimam syllabam vocis trisyllabæ cadat: quæ nimia fuit Porsoni subtilitas. Vide exempla ad Soph. Œd. T. 867. ab me allata.

1045. κνίσση Γ. κνήση R. Vulgo κνίσση.

1048. Π. Δικαιοπόλι. Δ. τίς οὔτοσί; τίς οὔτοσί;] Sic libri. Parum apte illud τίς οὔτοσί repetit Dicæopolis, cujus non multum refert cognoscere quis advenerit. Recte Dobræus Π. Δικαιοπόλι Δικαιοπόλι. Δ. τίς οὔτοσί; Sic v. 823. Δικαιοπόλι Δικαιοπόλι φαντάδομαι.

1049. ταυτὶ κρέα] ταυτὶ τὰ κρέα A.B.Γ.Δ. “ Recte abest “ articulus. Ita sæpe solent Attici, quando δεικτικῶς loquuntur. Dixit noster ταυτασὶ λαβὼν ὁκτὼ δραχμὰς su-

“perius v. 130. τρία γε ταυτὶ γεύματα 187. τουτὶ πτίλον σοι
 “585. τήνδε μαζίσκην Eq. 1166. τουτὶ τέμαχος 1177. τουτουὶ
 “φαγείν ἐλατήρος 1181. οὔτοῦ μύκητες Vesp. 262. τηνδὶ δὲ
 “χλαῖναν 1132. οἶδὶ πρέσβεις Lys. 1072. παιδάριον τουτὶ
 “Thesm. 1203. [Hoc exemplo uti non debebat Elmsleius.]
 “τουτουὶ νεκρὸν Ran. 170. τουνδὶ λύχρον Eccl. 27. Ita Callias
 “apud Athen. p. 487. A. Καὶ δέξαι τηνδὶ μετανιπτρίδα τῆς
 “ὑγείας.” ELM.

1052. βινοίῃ] κινοίῃ R. Hac significatione κινεῖν nusquam videtur dictum esse.

1053. ἀλάβαστον] Observandum est, non temere a sponso, mitti vas unguentarium, cujus maximus usus in nuptiis erat. Ita noster Plut. 529. Οὔτε μύροιςιν μυρίσαι στακτοῖς, ὅπότεαν νύμφην ἀγάγησθον. Adde Lys. 943. ELM.

1055. χιλίων] Scribebatur χιλίων. μυρίων R. Vide ad Pac. v. 1237.

1056. Hesychius: Νυμφεύτρια· ἡ συμπεμπομένη ὑπὸ τῶν γονέων τῇ νύμφῃ παράνυμφος. Paulo aliter Pollux 3, 41. Ἡ δὲ διοικουμένη τὰ περὶ τὸν γάμον γυνή, νυμφεύτρια. ἡ αὐτὴ δὲ καὶ θαλαμεύτρια. ELM.

1057. τι σοὶ] Vulgo τί σοι.

1062. τ'] δ' R.

1063. τοῦξάλειπρον] Hesychius: Ἐξάλιγρον (sic)· σκεῦος ἀργυροῦν φιάλη παραπλήσιον, ἐξ οὗ ἐν τοῖς συμποσίοις ἤλειπον τὸ (l. ἠλέλφοντο) μέρον. Vocem ἐξάλειπρον hinc allegat Pollux 10, 121. ELM.

1064. οἶσθ' ὥς ποιεῖται τοῦτο] Suspicio poetam οἶσθ' ὥς ποιείσθω τοῦτο scripsisse: quam formam, et cognatam οἶσθ' ὃ δρᾶσον, parum intellexere librarii. Mansit in Eur. Iph. Taur. 1203. Οἶσθά νυν ὃ μοι γενέσθω. Eodem sensu ἀλλ' ὥς γενέσθω dixit tragicus in Hec. 888. Iph. Taur. 603. Tro. 721. ELM. οἶσθ' ὥς ποιεῖτε τοῦτο R. Δ. Quod recepi.

1066. ἀλειφέτω] ἀλειφε R.

1067. οἰνήρυσιν] Hesychius: Οἰνήρυσιν· ἀγγεῖον, ὥς κοτύλη, μεθ' οὗ τὸν οἶνον ἀντλοῦσιν. ELM.

1068. ἐς] εἰς Δ.

1070. ἀγγέλων] ἀγγέλων R.

1071. et 1073. — 1077. praeconi tribuit Elmsleius, collato v. 1083. Libri ἀγγέλφ tribuunt.

1071. μάχαι καὶ Λάμαχοι] Conf. v. 269.

1072. ἀμφὶ χαλκοφάλαρα Suidas in τὴς ἀμφί. Libri ἀμφιχαλκοφάλαρα.

1074. τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους] Eadem conjungit v. 575.

1075. ἐσβολάς] εἰσβολάς libri.

1076. Anthesteriorum primus dies Πιθογία dictus est, secundus Χόες, tertius Χύτροι, ut ex disertis veterum testimoniis satis novimus. Celebrabantur Χόες Anthesterionis die duodecimo, qui Olympiadis 88. anno tertio, ex Dodwelli rationibus incidit in Februarii diem Julianum decimum tertium, Gregorianum vero octavum. ELM.

1078. πλείονες] πλέονες Elmsleius, qui hunc versum ex Telepho Euripidis sumptum esse suspicatur. Non assentior.

1079. Lamacho continuavit Elmsleius. Tribuebatur Dicæopolidi, consentiente scholiasta. Conf. v. 961.

1081. καταγελᾶς] καταγελᾷ R. Idem vitium in eodem libro Eq. 161.

1082. μάχεσθαι] διαμάχεσθαι Suidas in βούλει et Γηρυόνης.

Γηρυόνη] Γηρόνι Suidas in βούλει, errore librarii. Γηρυόνη idem in Γηρυόνης.

Γηρυόνη τετραπτίλω] Duas utraque manu pennas tenens Dicæopolis Geryonem se vocat quadricristatum. Crista galeæ Lamachi imposita ridetur v. 589, 1182.

1083. 1084. αἰαί] Scribebatur αἰ αἰ. Altero loco a quibusdam lectum esse α̃ α̃ (vel α̂ α̂) annotat scholiasta. Priorem enim interjectionem dolentis esse, alteram mirantis. Nihil mutandum. Sic infra ἀτταταῖ dolentis est Lamachi v. 1190, Dicæopolidis vero gaudentis v. 1198.

1084. προστρέχει τις] προστρέχεις R.

1085. — 1094. κήρυκι tribui quæ vulgo ἀγγέλῳ β' tribuuntur. Conf. Eccles. 834.

1086. κίστην A.B.C.R.Γ.Δ. κίστιν Ald., lemma scholii, scholiasta ad v. 960. et Suidas in χοᾶ. “Pollux 10, 136. “Κίσται, καὶ κιστίδες, ὥς ἐν Ἀχαρνέσιν Ἀριστοφάνης. Re-“spexit grammaticus ad v. 1138. ubi κιστιδός non nisi per “jocum dicitur. In aliis locis semper exhibetur κίστη. Vide “inferius v. 1098. Eq. 1211. 1216. Vesp. 529. Pac. 666. “Lys. 1184. Thesm. 284.” ELM.

χόα R.] Vulgo χοᾶ.

1087. Moris erat ut in Bacchi festo sacerdos ejus lautam cœnam pararet. Compellat eum in theatro sedentem histrio Ran. 297. Ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἔν' ὧ σοι ξυμπότης. In Eq. 536. reposuerim, καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διωνύσῳ. ELM.

1091. στέφανοι] στέφος Suidas in Ἱτρία. ELM.

1092. Ἱτρία] Athenæus p. 646. C. Ἱτριον· περμάτιον λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γενόμενον. — Ἀριστοφάνης Ἀχαρνέυσι· Πλακοῦντες, σησαμοῦντες, Ἱτρία. Accentus incertus est. ELM.

1095. Ἐπιγράφεσθαι, *patronum adscisco*, legitur etiam in Pac. 684. Sensus hujus loci talis fere videtur: jure κακοδαίμονα esse Lamachum, qui δαίμονα elegerit magnam illam Gorgonem. ELM.

1097. om. R.Γ.

1099. θυμίτας] θυμοίτας Γ.Δ. θυμητίδας Suidas in περίδου. θυμίτας scholiasta ad v. 772. et Suidas in ἄλλας. Conf. ad v. 772.

οἷσε παῖ] δοὺς ἐμοὶ scholiasta ad v. 772. et Suidas in περίδου.

1101. οἷσε δεῦρο παῖ σαπροῦ A.B.R.Γ.Δ. et Suidas in θρία. οἷσε παῖ σαπροῦ δεῦρο C. οἷσε σαπροῦ δεῦρό μοι Ald.

1102. κάμοι σὺ δὴ A.B.R.Γ.Δ. κάμοι δὴ σὺ C. κάμοι δὲ δὴ σὺ editiones ante Brunckium. Eadem θρίον.

δὴ παῖ] Cum complura θρίων essent genera, veri simile est Dicæopolidem non minus quam Lamachum id nominasse quod sibi afferri vellet. Itaque pro Brunckiano δὴ, παῖ, levi mutatione dedi δημοῦ, ex Eq. 954. δημοῦ βοείου θρίον ἐξωπτημένον. Verba Pollucis 6, 57. de hoc cibi genere, nonnihil emendatiora quam vulgo leguntur, apponam: τὸ δὲ θρίον ὧδε ἐσκεύαζε· στέαρ ὕειον ἐφθὸν λαβὼν μετὰ γάλακτος, ἐμίγνυ χονδροπαχῇ· συμφυράσας δ' αὐτὰ χλωρῷ τυρῷ καὶ λεκίθοις ὧων καὶ ἐγκεφάλοις, περιβαλὼν συκῆς φύλλῳ εὐώδει, ζωμῷ ὀρνιθείῳ ἢ ἐριφείῳ ἐνήψεν· ἔπειτα ἐξαιρῶν, ἀφήρει τὸ φύλλον, καὶ ἐνέβαλεν εἰς ἀγγεῖον μέλιτος ζέοντος. καὶ τὸ μὲν ὄνομα τῷ ἐδέσματι προσέθηκε τὸ φύλλον· ἡ δὲ μίξις πάντα ἐξ ἴσων δέχεται· τῶν δὲ λεκίθων, πλείον· ἐπεὶ πηγνύουσι καὶ συννιστᾶσι. Abest a lexicis χονδροπαχής. ELM. Recte Elmsleius δημοῦ corrigere videtur.

1107. 1108. ὠνθρωπε] ἄνθρωπε priori loco Δ, altero Γ.Δ.

1108. ἐς] εἰς libri.

1109. λοφεῖον] λοφίον, cristulam, varia lectio apud scholiastam.

1110. Hunc versum omisso δὸς allegat Pollux 6, 86. propter vocem λεκάμιον, quam inferius 10, 76. ex Polyzelo profert: λεκανίῳ γὰρ ἐναπονίψει πρῶτον, εἴτ' ἐνεξεμεῖ | εἴτ' ἐνεκπλυνεῖ δὲ, καὶ τ' ἐναποπατήσῃ, Μάνια. Quæ verba paullo aliter emendavit Bentleius in epistola ad Hemsterhusium p. 229. ELM.

1111. ἀλλ' ἢ] ἀλλ' αἱ Plutarchus Moral. p. 853 c. Dubitant grammatici hujusmodi in locis utrum ἀλλ' ἢ an ἀλλ' ἢ scribendum sit. Scribendum ἀλλ' ἢ, quod eodem modo dictum quo ἀλλὰ γὰρ, duabus sententiis, quarum ad alteram ἀλλὰ, ad alteram ἢ refertur, in unam contractis.

τριχόβρωτες] τριχίβρωτες Δ. τριχοβῶτες apud Pollucem 2, 24, et Suidam scribitur. Utramque scripturam novit scholiasta. τριχοδόστρυχες Plutarchi codices. Photius p. 606, 7. τριχόβρωτος (ὁ codex in litura): θηρίον ὃ τοὺς τῶν περικεφαλαίων λόφους διαβιβρώσκει. τρίχοβρος vitiose apud Hesychium.

1112. μίμαρκον A.B.C. μίρμακον R.Δ. μίμαρκιν Ald.

μίμαρκιν] Hesychius: μίμαρκος: κοιλία καὶ ἔντερα τοῦ ἱερείου μεθ' αἵματος σκευαζόμενα. μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ λαγῶν αὐτῇ ἐχρῶντο· ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ υἱός. ὃ δὲ Φερεκράτης παίζων καὶ ἐπὶ ὄνου φησί. Pollucis codices eandem scripturam cum ν in ultima syllaba tuentur, 6, 56. μίμαρκος δὲ, κοιλία καὶ ἔντερα μετὰ αἵματος ἐσκευασμένα, μάλιστα δὲ λαγῶν. Gallice appellari possit *le civet*. BRUNCK. Corrupte apud Hesychium in glossa præcedente, μιλάρκης: λαγωῦ χορδή.

1121. καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχον. Hæc dicens veru famulo porrigit, infixas carnes extracturus. Ita scholiastes. Aliud quid tamen possit intelligi. BRUNCK.

1122. τοὺς κιλλίβαντας] τοὺς σκιλίβαντας R. Versum allegat Pollux 10, 146. qui κιλλίβαντας inter σκεύη στρατιωτικὰ recenset. Scholiastæ nostro sunt τρισκελῇ τινα σκευάσματα, ἐφ' ὧν ἐπιτιθέασι τὰς ἀσπίδας, ἐπειδὴν κάμωσι πολεμοῦντες. Ultima verba ex mera conjectura adjecit grammaticus, cum non videret ideo a Lamacho posci τοὺς κιλλίβαντας, ut clypeum

iis innixum emundaret. Inde est quod tum demum terribilem illum clypeum afferri jubet, cum τοὺς κιλλίβαντας in conspectu spectatorum rite collocarit. Tali instrumento utebantur pictores teste Polluce 7, 129. ἐφ' οὗ δὲ οἱ πίνακες ἐρείδονται ὅταν γράφωνται, ξύλον ἐστὶ τρισκελές· καλεῖται δὲ ὀκρίβας καὶ κιλλίβας. Verum notissimus usus, ut opinor, erat ad mensam sustentandam. Hesychius: κιλλίβαντες· τραπέζων βάσεις καὶ ὑποθέματα· ἢ τρισκελεῖς τράπεζαι. ELM.

1123. Verba τῆς ἐμῆς a Dicæopolide δεικτικῶς dicuntur, digito ad κίστην admoto, vel ad ventrem, quæ quidem Scholiastæ sententia est. ELM. Panes κριβανίτας memorat noster etiam Γήρῳ apud Athen. p. 109. F. unde in Plut. 765. κριβανιτῶν ὄρμαθῶ rescibendum videtur. Superius v. 87. βοῦς κριβανίτας ludens dixit. Panes ἰπνίτας et ἐσχαρίτας recenset Athenæus p. 109. C. ELM.

1124. γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον] Sic Eurip. in Phœniss. 1137. σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπὶ Γίγας. Idem Troad. 1136. χαλκόνωτον ἀσπίδα. Voce autem κύκλος Comicus rotunditatem clypei indicat; scholiastes ad Vesp. 18. κυκλικὰ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν· ὡς Αἰσχύλος (Sept. 489.)· ἄλλω δὲ πολλὴν (ἀσπίδος κύκλον λέγω) ἐφριξα δινήσαντος. Archestratus apud Athenæum 7. p. 320. καὶ μέγεθος κυκλὶά ἴσον ἀσπίδι νῶτα φοροῦντος. BERG.

1125. τυρόνωτον] γυρόνωτον Plutarch. Moral. p. 853 c.

1126. πλατύς] πολὺς R.

1128. τοῦλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ vulgo, quod post κατάχει minime Græcum est, licet diserte a schol. agnoscatur, quem describit Suidas in Κατάχει. ἐκ τοῦ χαλκίου optime Pollux 710, 92. Hesychius ex Eupolide: Χαλκίον μακρόν· τὴν ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν. Satis ridicule sistitur in scena Lamachus scutum oleo detergens, donec Dicæopolidis imaginem reddat. ELM. Non debebat Pollucis lectio recipi, quæ vel memoriæ errori debetur vel brevitatis caussa posita est, ne proximum versum addi opus esset. Vulgatæ scripturæ vitium correxi interpunctione post τοῦλαιον posita, sublata autem post χαλκίῳ.

1129. ἐνορῶ] ὀρῶ male A. Subauditur ἐν τῇ ἀσπίδι. Verba δειλίᾳς φευγόμενον recte vertit Brunckius: *Reum timiditatis futurum*. Sic διώξομαι σε δειλίᾳς Eq. 368. ELM.

1131. κελεύων B.Ĥ.Γ.Δ. κελεύω vulgo, cum plena distinctione post γέρων.

τὸν Γοργάσου] Ut Clisthenem Sibyrtii filium superius v. 1118. per jocum appellat noster, ita patrem Gorgasum Lamacho tribuit, qui revera Xenophanis filius erat, teste Thucydide 6, 8. ELM.

1132. δέυρο, παῖ] παῖ δέυρο R.Γ.

1133. χά Elmsleius. Scribebatur χοᾶ. Hunc versum om. R, qui χά præbuit 1086.

1134. 1136. om. A. 1135. om. Γ.

1137. 1138. Hoc ordine R. inverso ordine libri vulgati. Ambo versus om. A.Γ.

1137. κιστίδος] Libri κίστιδος. Correctum ex Polluce 10, 136. et disertio Suidæ testimonio in κίστις. Ita κλίη κλινῖς, τήθη τηθῖς, quæ Elmsleius comparavit. De κιστίς ficto propter præcedens ἀσπίδος dictum ad v. 1086.

1141. Hunc versum om. R, loco vacuo relicto.

1142. om. A.Γ. Lamachi versibus duobus unum opponit Dicæopolis. Similis inæqualitas v. 1121. et 1206.

1145. τῷ μὲν] Subauditur ἱτητέον, τρεπτέον, βαδιστέον. ELM.

1146. ῥιγῶν καὶ B.Ĥ.Γ.Δ. ῥιγοῦν καὶ A. ῥιουγνῶν καὶ utraque scriptura confusa C. ῥιγῶντι Ald.

1147. τῷ δὲ] ὦδε C. In rerum diversarum collatione post transitum a priore ad posteriorem sæpe redit oratio ad priorem. Exemplo erunt tres primi versus hujus fabulæ et Plut. 751. — 759. ELM.

1150. Ψακάδος] ψακάδος Γ. ψεκάδος B.Δ. et Suidas in Ἀντίμαχος. ψεκάδα Suidas in τευθίδες et ψεκάς. Scholiasta Ψακάδα legisse videtur, qui scribat Ψακὰς δὲ οὗτος ἐκαλείτο, ἐπειδὴ —. Scholiasta ad Nubium v. 1018. Ἀντίμαχος ὁ ψαδακὸς (h. e. Ψακάδος) λεγόμενος. Ψακάδος i. e. guttæ filius cur vocetur explicat scholiasta, quod naturæ quodam vitio sputo conspergeret quos alloqueretur.

τὸν ξυγγραφῇ] Scholiastæ annotationi Ἀντίμαχον τὸν συγγραφέα præfixum. Elmsleius deletis verbis τὸν ξυγγραφῇ edidit τὸν μέλεον τῶν μελέων ποιητήν. τὸν μελέων ποιητήν A.B.C.Γ.Δ. τῶν μελέων ποιητήν R. et Vaticanus. τὸν μελέων τὸν ποιητήν Ald. τὸν μέλεον ποιητήν conjecit Kusterus. Recte hæc cor-

rexisse videtur Elmsleius. Vulgata quidem scriptura tanto suspectior est, quod dipodiæ iambicæ τὸν ξυγγραφῇ in antistropho choriambus est oppositus.

τὸν μέλεον τῶν μελέων ποιητῇ] Ex tanta diversitate eam retinui scripturam quam repræsentant Vaticanus et Ravennas, mutato ξυγγραφῇ, quod ex glossemate irrepsisse videtur, in μέλεον. Ludit poeta in similitudine vocum μέλος et μέλεος. Trisyllabum μελέων in chori carmine usurpatur Av. 744. 750. Conferendus Antiphanes apud Athen. p. 643. E. Οἱ νῦν δὲ κισσόπληκτα, καὶ κρηναῖα, καὶ | ἀνθρσιπότατα μέλεα μελέοις ὀνόμασι | ποιοῦσιν, ἐμπλέκοντες ἀλλότρια μέλη. ELM.

1155. Ἀήναια χορηγῶν] Usitatio constructio est χορηγεῖν εἰς—. V. exempla ab Schoemanno collecta ad Isæum p. 308.

ἀπέλυσ' ἄδειπνον] ἀπέλυσεν ἄδειπνον A.B.C.Δ. ἀπέλυσ' ἄδειπνον Δ. ἄδειπνον ἀπέλυσεν Suidas in τευθίδες. Scholiasta, ἀπέλυσεν ἄδειπνον: ἀπέκλεισε δείπνων. ἀντὶ τοῦ ἀπεστέρησε τοὺς μισθοὺς, οὐδέν μοι ἐχορήγησε. ἀπέκλεισε δειπνῶν R.

1156. ὃν ἔτ' A.B.C.R.Γ.Δ. et Suidas in τευθίδες et ψεκάς. ὃν γ' ἔτ' Ald.

1158. ἐπὶ τραπέζης Γ.Δ. et Suidas in τευθίδες et ψεκάς. Legebatur τραπέζη. “Dativus est in Eq. 783. Ἐπὶ ταῖσι “πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως. Thesm. 1182. “Καθεζομένη δ' ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου.” ELM.

1165. ἡπιαλῶν] Hesychius: ἡπιαλῶν· ῥίγων· τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥίγος, ἡπιάλόν φασιν. Noster secundis Thesmophoriazusis apud schol. ad Vesp. 1038. ἅμα δ' ἡπίαλον πυρετοῦ προδρόμον. ELM.

1166. τῆς κεφαλῆς] τὴν κεφαλὴν Rav. τῆς κεφαλῆς, ut vulgo, schol. diserte, quæ scriptura repræsentatur inferius v. 1180. Vesp. 1428. Pac. 71. et subinde apud alios scriptores. Nempe subauditur τὸ ὅστουν: quod enim dixit Lucianus Timone p. 161. κατέαγα τοῦ κρανίου, non magis Atticum est quam ἵπτατο, ἀπαντῶμενος, καθεσθεις, et reliqua portenta, quæ Lexiphani suo exprobrat. Cum vero dixerit Plato Gorgia p. 520. D. κὰν τινα δόξη μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγῆναι δεῖν, in hoc nostri loco pro αὐτοῦ non mihi displiceret αὐτόν. Lucianum et Platonem allegavit Thomas Magister in καταγῆναι. ELM. αὐτὸν scriptum apud Suidam est in Ὁρέστης. Sed locorum ab Elmsleio allatorum ratio longe alia est. Recte

1224. μ' ἐκφέρετε] με φέρετε R.Γ.Δ.

ὁ βασιλεὺς] Pollux 8, 90. ex Aristotele: ὁ δὲ βασιλεὺς μνηστήριον προσέστηκε μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, καὶ Ληναίων, καὶ ἀγώνων τῶν ἐπὶ λαμπάδι. Lenæis actam esse hanc fabulam ex v. 504. satis constat. Dionysia ἐν ᾧσται curabat Archon ἐπώνυμος. ELM.

1225. ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν] Præmium petit utrem, quia primus exhausisset congiū, ut supra v. 1202. dicebat. Conf. v. 1002. BERG.

1226. ὀδύρτά R. ὀδύρτα Ald. ὀδυρτή Suidas in Ὀδύρση. "Ὀδύρτα pro Ὀδύρση, Θρακικῇ, dictum inepte censet scholiasta. ὀδυρτὰ recte R. Adjectivum est pro adverbio." ELM.

1227. τουτονὶ] τὸν χάα.

τήνελλα] Vox ab Archilochō ficta ad imitationem citharæ soni. Carmen autem Archilochi τρίστροφον fuisse constat auctore scholiasta Pindari ad Olymp. 9, 1. Initium servavit scholiasta Aristophanis, quod emendatum ab Elmsleio appono,

ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες,
αὐτός τε κίόλαος, αἰχμητὰ δύο·
τήνελλα καλλίνικος.

Epiphonemate τήνελλα καλλίνικος iterum utitur Aristophanes Av. 1764.

1228. καλεῖς] καλεῖς γ' R. Totum versum om. B, post 1231. infert Δ.

ὦ πρόσβν A.C.R.Γ.Δ. et lemma scholii. Aberat ὦ.

1230. τήνελλά νυν Elmsleius. Scribebatur τήνελλα νῦν. τήνελλα νῦν γ' B.R.Δ.

1231. ἔπεσθε νυν Elmsleius. Scribebatur ἔπεσθε νῦν.

1232. — 1234. Duos tetrametros fecit Elmsleius,

ἀλλ' ἐψόμεσθα σὴν χάριν, τήνελλα καλλίνικος,
τήνελλα καλλίνικον ἄδοντες σὲ καὶ τὸν ἀσκόν.

1234. σὲ Elmsleius. Vulgo σε.

0070 1815